

ЕРИК ЛУСТБАДЕР МИКО

Част 2 от „Нинджа“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1993

chitanka.info

*На Виктория с обич... въпреки капризите на времето
На баща ми, с обич към Живата енциклопедия*

*Цуги-но ма-но томоши
мо кието
йо-саму кана*

*Светлината в съседната стая
угасна...
остана само нощния хлад.*

*Шики
(1867–1902)*

*Префектура Нара, Япония
Пролет, в наши дни*

Масашиги Кусуноки, сенсей на школата за бойни изкуства, правеше чай. Коленичил върху тръстиковото татами с простряно около себе си сиво кимоно, той приличаше на окото на тъмен, застрашителен ураган.

В момента, в който сипа кипящата вода в дебелата пръстена чаша и започна да разбърква бледозелената смес с тънка сламка, в рамката на отворената врата се появи силуетът на Цуцуму. Отвъд прегънатото му тяло блестеше безупречно излъсканият под на салона.

Кусуноки беше с гръб към вратата, погледът му беше насочен към широкия прозорец зад полупрозрачната подвижна преграда. Вишневите дръвчета навън бяха отрупани с цвят, ниско надвисналите облаци сякаш се катереха по гъсто залесените склонове на Мошино, тъмнозелени и свежи, покрити с вековен мъх. Както винаги, в тази част на префектурата Нара, всичко наоколо беше натезало от кедров аромат. Той се губеше само за няколко седмици през зимата, когато хълмове и долини заспиваха под дебел пласт сняг.

Кусуноки не можеше да се насити на тази гледка, неразделна част от историята на Япония. Именно тук, сред непристъпните планини, беше намерил убежище Минамото Йошицуне, решен да се бори до смърт срещу коварството на своя брат шогун; тук обреченият на величие император Го Дайго е събрал войската си за да направи отчаян опит да си възвърне трона след години тежко изгнание: пак тук се е родила сектата планински отшелници „Шугендо“, които са изповядвали странна смесица от будизъм и шинтоизъм. В подножието на връх Омине и днес можеха да се срещнат „ямабуши“ — странстващите самоубийци, наследници на древните отшелници.

Очите му бяха отправени в бавно оцветяващата се гореща течност и в нея той виждаше всичко, което искаше да види.

Изправен зад него, Цуцуму понечи да съобщи за присъствието си, но така и не отвори уста, сякаш хипнотизиран от фигурата на коленичилият сенсей. Загледан в свитата върху татамито дребничка фигура, той усети как мускулите му започват да се стягат, а духът му се подготвя за решителната стъпка. Очите му не се отделяха, от неподвижната фигура. Прилича на статуя, въпреки че ръцете му би трябвало да се движат, за да разбъркат чая, помисли си той.

Време е. Тялото му се изпъна като платно под напора на морски бриз, две бързи и безшумни крачки — и той се озова на удобна за атака дистанция. Мускулите му започнаха да потрепват от прилива на дълго сдържаната енергия.

В същия миг Кусуноки се обърна и му подаде чашата с горещ чай.

— Винаги ми е било приятно да общувам с надарените си ученици — каза той. Очите му се заковаха в лицето на Цуцуму и ученикът изпита чувството, че се е блъснал в невидима, но непробиваема стена. Огънят на дълго сдържаната енергия, току-що разгорял се на воля в гърдите му, потрепна за миг и бавно започна да стихва.

Цуцуму неволно потръпна, очите му запремигаха като очите на бухал под ярката светлина на слънцето. Без онова, което притежаваше винаги, изведнъж се почувства беззащитен и слаб.

— Заповядай — любезно му се усмихна сенсейт, а Цуцуму стреснато установи, че сякаш от небитието върху рогозката се беше

появила още една чаша чай. — Ще изпием чая заедно... ще демонстрираме уважението и добронамереността си...

Ученикът колебливо се усмихна, после коленичи върху татамито срещу своя учител. Между рогозките им имаше тясна цепнатина, която беше нещо далеч повече от архитектурно или естетическо разделение. Тя представляваше пространството, дистанцията между гост и домакин, която се спазваше при всички обстоятелства.

Цуцуму пое чашата с две ръце, както беше прието, и се приготви да отпие първата глътка. Дланите му пламнаха от топлината на чая, той се поклонил на сенсея, долепил устни до ръба и отпил от силно горчивата течност. Беше толкова хубаво, че той затвори очи и за миг забрави къде се намира, кой е и какво трябва да направи. Сякаш вкушваше направо земята на Япония и всичко японско върху нея. История и легенди, чест и храброст, цялата тежест на своята карма — съдба. Но преди всичко на своето „гири“ — чувство за дълг.

После отвори очи и всичко си беше както преди. Отново изпита познатото чувство на отчужденост. Беше родом от северните части на страната и Нара му беше чужда. Нищо тук не му харесваше, но въпреки това беше останал на това място две цели безкрайно дълги години. „Гири“!

— Кажи ми кое е първото, което оценяваме в боя? — попита го Кусуноки.

— Противникът — веднага отвърна Цуцуму. — Размяната на възгледи и намерения ни помага да видим къде сме и как да действваме по-нататък.

— Разбира се — кимна Кусуноки с такова изражение, сякаш за пръв път чуваше подобна идея и умът му започва току-що да я преценява. — Значи мислим за победата.

— Не — възрази ученикът. — Мислим как да не бъдем победени.

Студените черни очи на сенсея се заковаха върху лицето му. Очи, сякаш изтръгнати от главата на ястреб.

— Добре — промълви най-сетне той. — Много добре!

Отпивайки бавно от чая, Цуцуму се запита докъде ще доведе всичко това. Думи. Сенсеят му задаваше въпроси, отговорите на които не бяха трудни за добрия ученик. Бъди внимателен, предупреди се мислено той, спомнил си мигновеното стопяване на акумулираната за атака енергия преди малко. Бъди нащрек!

— Значи между поражението и края на живота съществува знак на равенство...

— Всеки двубой е двубой на живот и смърт — кимна ученикът. — Така пише Сун Цу. Невинаги трябва да се бием.

По лицето на Кусуноки се появи широка усмивка:

— Но Сун Цу пише и още нещо: „Да победиш противника без бой означава да проявиш върховно умение.“ Следователно най-важното нещо е да атакуваш стратегията на противника!

— Моля за извинение, сенсей, но имам чувството, че е този пример Сун Цу е имал предвид едни по-широки и по-общи бойни действия.

— Нима не говорим именно за такива действия? — тихо и спокойно попита Кусуноки.

Цуцуму усети как сърцето му прескочи един такт и успя да запази спокойствие с цената на върховни усилия.

— За война? Простете ме, сенсей, но не ви разбирам...

Лицето на Цуцуму се намръщи от усилен размисъл. Сун Цу беше писал още, че майсторите на военната стратегия могат да бъдат непобедими, но въпреки това да не бъдат в състояние да разкрият уязвимите точки на своя противник.

— Войната е многолика, може да се замаскира под най-различни форми... Не е ли така?

— Така е, сенсей — отвърна Цуцуму и усети пулса си в гърлото.

— Можем да попитаме каква война може да се води тук... — Ръката на сенсея описа широк полукръг по посока на свежите и сякаш потънали във вечен покой зелени склонове зад прозореца. — Тук, в Мошино, където се усеща пулсът на хилядолетната японска история... Тук, между вишните и кедровите гори, човек неволно възприема войната като безнадеждно остарял начин на човешкото общуване.

Огромните му черни очи се впиха в лицето на Цуцуму и ученикът почувства как мускулите на бедрото му започнаха да потръпват.

— Въпреки това войната връхлетя и върху тази непристъпна крепост на природата. От което следва, че трябва да се справим с нея.

Душата на Цуцуму се сви от ужас. Това съвсем не беше обикновена покана за чаша чай със сенсея, да си побъбрят за земни дела и ежедневните упражнения.

— Тук, в Мошино, има предател — каза Кусуноки.

— Какво?

— Да, така е — тъжно поклати глава Кусуноки. — Ти си първият, на когото споменавам за това. Отдавна те наблюдавам по време на упражненията, зная че си бърз и умен. Затова реших, че ще работиш по този въпрос заедно с мен. Ще шпионираш останалите. Започваме веднага. Кажи ми забелязал ли си нещо необичайно — нещо, което би ни помогнало да открием предателя?

Цуцуму напрегнато размишляваше. Даваше си ясна сметка за изключително благоприятното стечение на обстоятелствата и беше твърдо решен да се възползва от този факт. Огромен товар се смъкна от раменете му. Сега трябва само да затвърди положението си.

— Мисля, че си спомням нещичко... — започна той. — Да, да... — Късно нощем тук са забелязвали жената... — В гласа му прозвуча открито презрение.

— С какво се е занимавала? — Не беше нужно да споменават името ѝ, тъй като в школата имаше една-единствена жена, приета по личното благоволение на сенсей. Макар да мълчаха, останалите ученици не одобряваха тази постъпка и той много добре го усещаше.

— Кой може да каже, сенсей? — сви рамене Цуцуму. — Положително не се е упражнявала...

— Ясно — промълви Кусуноки и потъна в размисъл.

Цуцуму реши, че желязото се кове, докато е горещо, и продължи:

— Напоследък всички говорят за нея... Най-различни неща.

— Не я харесват.

— Така е, сенсей — кимна Цуцуму. — Повечето от учениците считат, че в подобна школа няма място за нея... Мислят, че това противоречи на традициите, че подобно обучение не бива да е достъпно за жени... — Сведе глава, сякаш му беше трудно да продължи: — Простете сенсей, но се говори дори, че нейното присъствие тук е причина да напуснете своя висок пост в риуто „Гьоку“. Говори се, че сте поискали от съвета на йонините^[1] да гласува за приемането ѝ във вашето риу, не сте получили достатъчно подкрепа и сте напуснали... — Рязко вдигна глава и добави: — Единствено заради нея!

В основата на непобедимостта лежи защитата, помисли си Кусуноки. А възможността за победа се крие в нападението.

— Вярно е, че някога бях йонин в риуто „Гьоку“ — отвърна той на ученика си. — Всички знаят това. Не знаят обаче причините за напускането ми и никога няма да ги узнаят. Те са съвсем лични и по тази причина неизвестни дори за членовете на съвета. Моят прадядо е бил един от основателите на „Гьоку“, по тази причина размишлявах дълго, преди да взема това решение. Много дълго...

— Разбирам, сенсей — отвърна Цуцуму, вътрешно убеден обаче, че всичко чуто е чиста лъжа. Беше дълбоко убеден, че Кусуноки е провалил кариерата си единствено заради тази жена и не можеше да го проумее.

— Дано наистина разбираш — кимна Кусуноки. Черните му очи се скриха зад клепачите и Цуцуму изпусна едва доловима въздишка на облекчение. По гърба му се хлъзгаше капчица пот и той с усилие на волята остана неподвижен. — Може би наистина сбърках по отношение на нея — добави сенсейт и Цуцуму с радост долови неподправена горчивина в гласа му. — Ако това, което си забелязал, е вярно, трябва да се отървем от нея бързо и безмилостно!

Отбелязвайки множественото число в последното изречение на своя учител, Цуцуму усети как главата му започва да се върти.

— Да, сенсей — тихо промълви той, стараяйки се с всички сили да прикрие обземащото го тържество. — За мен ще бъде чест да ви служа. Това беше причината за моето записване в риуто ви, винаги съм бил готов да го сторя!

— Така и предполагам — кимна Кусуноки. — Малцина са тези, на които мога да се доверя дори и на тази възраст... Искам да бъда сигурен, че когато те помоля за мнение и действия оттук нататък, ще ми ги отдаваш с цялата си душа!

В душата на Цуцуму бушуваше еуфорията, но лицето му си остана все така безстрастно.

— Само ги поискайте! — отвърна той.

— Мухон-нин — наведе се напред Кусуноки. — Само това искам!

В главата на Цуцуму прокъртя думата „предател“, после изпита непоносима болка и сведе поглед към ръката на сенсей, която го беше докоснала малко под ключицата. Това беше удар, който той все още не бе не овладял. Умря, без да успее да разгадае тайната му. Между потрепващите му устни се плъзна розова пяна. Кусуноки гледеше как

животът напуска тялото на противника му като облаче невидима пара, после бавно отдръпна ръка. Останал без опора, трупът бавно се свлече в страни. Розови капчици овлажниха татамито, върху което допреди миг беше коленичил Цуцуму.

Зад подвижната преграда помръдна неясен силует, разнесе се меко шляпане на боси нозе.

— Всичко ли чу? — попита сенсеят, без да се обръща.

— Да. През цялото време сте бил прав, той е предателят. — Гласът беше тих и приятен. Глас на жена.

Беше облечена в тъмнокафяво кимоно, върху което бяха избродирани сиви птички в черни кръгове. Блестящата ѝ черна коса беше стегната на кок.

Кусуноки не се обърна да я посрещне, очите му останаха вперени в свитъка от стара оризова хартия, окачен в плитка ниша на голата стена. Под него имаше пръстена ваза, в която беше поставил една великолепна свежа лилия. И днес, както винаги, беше станал на разсъмване и беше направил неизменната си дълга разходка в планината. Изкачваше хълмове, спускаше се в мрачни, все още изпълнени с остатъци на нощта падинки, прекосяваше буйни пенести потоци, чиито води пазеха последните отблясъци лунна светлина.

Търсеше това единствено и неповторимо цвете, чието спокойствие и съвършенство щеше да ръководи действията му през целия ден. Прибра се в покоите на школата си едва след като го откри и внимателно прекърши нежното му стъбълце.

Върху пожълтялата от старост оризова хартия на ръкописа ясно личаха изписаните на един дъх йероглифи от ръката на зен-философ от XVIII век:

Вятър и скали — само това остава от човешкия род.

— Мисля, че го допуснахте прекалено близо до себе си.

Кусуноки се усмихна и вдигна глава:

— Позволих му лукса сам да си пререже гърлото, това е всичко — отвърна той, проследявайки как стройната ѝ фигура се отпуска на колене. Направи му впечатление, че предпочете да седне не пред него, а вдясно, близо до ръката му. — Понякога става така, че човек става

по-близък с врага, отколкото и с най-добрия си приятел. Това е урок на живота, който те съветвам никога да не забравяш. Приятелите пречат на дълга, а той е всичко в този живот. Помни: усложненията водят до отчаяние.

— А какво е животът без дълг?

— Това е загадка, която дори сенсеят невинаги успява да разреши — усмихна се Кусуноки, после кимна леко по посока на свитото тяло. — Сега трябва да открием начина, по който се е промъкнал между нас този мухон-нин.

— Нима е толкова важно? — попита тя и леко извърна глава. На меката светлина, проникваща през матираната преграда, се очерта нежният ѝ профил. — Той вече е неутрализиран, можем да се заловим за работа.

— Все още нямаш привилегията да знаеш всичко, което става тук — погледна я сериозно Кусуноки. — Бойните и военните изкуства се подчиняват на общи правила. Трябва да открием начина на проникването му!

— Тогава не трябваше да го ликвидирате толкова бързо.

Сенсеят затвори очи.

— Ах, тази нетърпелива младост! — прошепна той с тих, почти нежен глас. Но когато очите му отново се отвориха, момичето потръпна от тежкия им, настойчив поглед. — Той беше професионалист. Един ден ще разбереш, че няма смисъл да си губиш времето с хора като него. Те трябва да бъдат отстранявани по най-бързия и ефикасен начин. Защото са изключително опасни и никога няма да проговорят!

Ръцете му се прибраха в скута и той продължи:

— Следователно продължаваме. Ти трябва да откриеш източника... Неговия източник. Хората, които са го обучили и изпратили тук, представляват огромна заплаха за Япония! — Ноздрите му потръпнаха, сякаш доловили неприятна миризма. Когато проговори отново, гласът му беше изгубил остротата си, клепачите му почти закриха блестящите черни очи: — Има още гореща вода, направи си чай.

Тя послушно се изправи, мина край него и взе чайника. Навън небето изведнъж потъмня, пурпурни облаци скриха стръмните планински склонове.

Тя постави малките чашки върху лакирана таблична, по чиято повърхност беше изрисувано ято златил чапли, излитащо от разпенени води. Внимателно я постави между двамата и с опитни движения започна да разбърква зеленикавата течност. От нея се излъчваше изключителна хармония и Кусуноки се остави на приятните ѝ вълни. Испита гордост от своето творение.

Шест, седем, осем... Момичето въртеше сламката за разбъркване с равномерни движения. На десетото завъртване деликатните ѝ пръсти се хлъзнаха в широкия ръкав на кимоното, излязоха оттам със същото плавно движение и блестящото острие на късия нож потъна дълбоко във врата на Кусуноки. Или силата на удара беше огромна, или ножът беше изключително остър, тъй като проникна през месото и костите без видимо усилие и прекъсна гръбначния стълб. Главата на стареца гротескно клюмна напред и надолу, увиснала на малко парче кожа. Сякаш сенсеят потъна в дълбока молитва.

От прекъснатите артерии бликна фонтан от алена кръв и обля татамито, върху което двамата бяха коленичили. Торсът на сенсея се разтърси от конвулсии, краката му се размърдаха, сякаш огромна жаба се готвеше за скок.

Момичето остана неподвижно на колене, очите ѝ не изпускаха тялото на учителя. Само веднъж — когато тялото му политна встрани и кракът му помръдна за последен път — нещо в нея потрепна като изсъхнало листо под порива на есенен вятър, една гореща сълза се търкулна по бузата ѝ. После сърцето ѝ отново се превърна в камък, стоманената воля задуши всички емоции.

Едновременно с това усети как я обзема чувство на триумф. Успях, пропя сърцето ѝ, блъскащо лудо в гърдите. Яхо^[2]! Без нея никога не би успяла да скрие истинските си намерения!

Очите ѝ не се отделяха от трупа. *Нямам нищо лично против теб, помисли си тя. Нищо от това, което е кроил онзи мръсен мухон-нин Цуцуму. Аз не съм предател! Но трябва да докажа своята правда. Трябва да зная. Следователно трябва да бъда на изключителна висота!* Стана на крака, плъзна се като безплътен дух над татамито, заобикаляйки локвите кръв, и се отпрати към него.

Ти беше най-добрият, погледна към наставника си тя. *А сега това съм аз!* Наведе се и избърса кръвта (неговата кръв!) от ножа си. Тя остави дълга алена следа по кимоното му.

Последното нещо, което направи, беше да го съблече и с благоговение да сгъне дрехите му — така, сякаш бяха националното знаме. Скоро те се превърнаха в малък вързоп и изчезнаха под дрехата ѝ.

После излезе. Миг по-късно навън рухна пороен дъжд.

[1] Йонин — ръководител на школа за обучение на ниндзи. — Б.пр. ↑

[2] Магия. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА
ШИХ
СИЛА, ВЛИЯНИЕ, ВЛАСТ, ЕНЕРГИЯ

НЮ ЙОРК | ТОКИО | ХОКАЙДО ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Джъстин Томкин усети в просъница присъствието на черната като нощта сянка, затъмнила слънчевите лъчи сякаш отсечени от стоманата на остра сабя.

Позна лицето на Сайго и отвори уста да изкрещи, а съзнанието ѝ се изпълни с ужасяващи сцени на кърваво насилие. Спокойната и натежала от детски спомени стая на бащината ѝ къща в Лонг Айлънд се изпълни с отвратителната воня на отворен гроб, в парализираното ѝ съзнание се мярнаха и изчезнаха любими някога играчки — плюшено мече с липсващо оченце, шарено жирафче от грапав ленен плат.

Острият ѝ вик заглъхна в мощната въздушна вълна, предизвикана от придвижването на Сайго — този човек сякаш беше в състояние да заповядва на всички земни стихии само с махване на ръка... Тялото му наедря и закри ярката слънчева светлина, нахлуваща през прозрачния купол на тавана, около него се появи странен фосфоресциращ ореол, който я заслепи.

Бавно започна да се навежда над проснатото ѝ тяло, съзнанието ѝ правеше безуспешни опити да се събуди, магията му безмилостно я завладяваше, ледената омраза в безжизнените като студени камъни очи бавно и неумолимо проникваше в сърцето ѝ.

Усети как в гърдите ѝ помръдват хладните пипала на ужаса, как дълбоко в душата ѝ се оформя една противна зависимост, от която беше безсилна да се освободи. Ето, вече е част от него, готова е да изпълни безпрекословно заповедите му, протяга ръце към изпуснатата катана, готви се да посече врага вместо него...

Усети хладната ръкохватка на тежкото оръжие под присвитите си пръсти, стисна я и го вдигна от пода. После го вдигна високо над главата си — точно както би го сторил Сайго, ако беше жив.

Пред нея се очерта фигурата на Никълъс, мярна ѝ се познатата линия на беззащитния му гръб, близък и същевременно безкрайно далечен... Тя вдигна катаната и сянката ѝ проряза тънкия слънчев лъч, хлъзнал се към гърба му. *Никълъс, моя единствена любов*, проплака

част от съзнанието ѝ. Но в мига, в който смъртоносното острие започна светкавичното си движение надолу, този вопъл потъна в чужд беззвучен крясък „Умри, нинджа, предателю!“

Джъстин изстена и се събуди, обляна в студена пот. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите като ковашки чук. Бавно плъзна ръка по влажните си коси, отмести залепналите върху очите ѝ — кичури. После обви рамене с потръпващите си ръце, пое дълбоко дъх и конвулсивно потръпна, тялото ѝ методично се залюшка назад-напред. Така правеше като дете, когато се събуждаше посред нощ от тежки кошмари.

Протегна несъзнателно ръка към празното място на широкото легло, сърцето ѝ отново се сви от страх. Това не беше ужасът на познатите кошмари, беше нещо ново и непознато. Обърна се и сграбчи хладната му възглавница. Притисна я здраво до гърдите си, сякаш с този жест искаше да го върне обратно в обятията си, обратно в сигурността на Америка.

Защото той беше отвъд безкрайната шир на Тихия океан и Джъстин вече беше напълно сигурна — този нов страх беше за него! Какво ли става в Япония? Какво прави в този миг? Каква опасност се надига насреща му?

Протегна ръка към телефона, тихият ѝ отчаян вопъл прогони тишината от стаята.

— Дами и господа, снижаваме се към летище „Нарита“. Моля, изправете облегалките на креслата и закрепете масичките към тях. Приберете ръчния багаж под седалката пред вас. Добре дошли в столицата на Япония — Токио.

Докато невидимата стюардеса повтаряше краткото си послание на японски, Никълъс Линеър отвори очи и се изправи в креслото. Беше сънувал Джъстин, пред очите му продължаваха да се мяркат кратки сцени от вчерашния ден, когато, както често го правеха, бяха скочили в колата и бяха побягнали далеч от стъклоно стоманената клетка, наречена Манхатън. Едва стигнали до къщичката в Уест Бей Бридж, те смъкнаха обувки и чорапи и нагазиха в студения пясък на просторния плаж, абсолютно пуст по това време на годината.

Никълъс се затича след Джъстин, която стигна бързо до приборя и лазурните вълни обвиха глезените ѝ с воал от бяла пухкава пяна.

Изравни се с нея, обърна я към себе си, дългите ѝ черни коси докоснаха лицето му като кадифеното крило на нощта, свързвайки ги сякаш навеки с топла и здрава верига. Притегли я към себе си, мускулите на ръката му потрепнаха като живи от досега с гладката ѝ кожа, усети я като хладна течност върху тялото си, сякаш изведнъж затоплено от ярките слънчеви лъчи.

Соленият вятър донесе до слуха му тихите ѝ думи:

— О, Ник, никога не съм била толкова щастлива! Благодарение на теб у мен вече няма дори, капчица тъга!

С тези слова искаше да му каже, че е успял да я спаси от мрачните демони, криещи се в стиснатия юмрук на живота; че нито един от тях не представлява собствената ѝ мазохистична същност; че самочувствието ѝ е безвъзвратно потъпкано от доминиращото его на баща ѝ.

Сложи глава на рамото му, целуна го по шията и прошепна:

— Не искам да заминаваш. Искам да останем завинаги тук, край приборя...

— Ще посинеем — засмя се той, решен да я изтръгне от меланхоличното настроение. Любовта му към нея приличаше на ромолящ в мрака на нощта поток — невидим, но не можеш да го сбъркаш с нищо. — Знаеш ли, май е по-добре, че и двамата сме толкова заети преди сватбата. Няма да ни остане време за измъкване!

Отново се шегуваше, разбира се. Тя вдигна глава той потъна в необикновените ѝ очи, изключително умни и проникателни, но въпреки това някак странно наивни. Именно те го привлякоха при първата им среща, продължаваха да го привличат и сега. Взря се безмълвно в алените точици на левия ѝ ирис, плуващи като миниатюрни посланици на неспокойния ѝ дух. Обикновено кафяви, днес очите ѝ бяха станали почти зелени и той с благодарност си помисли, че мъчителните събития през изминалата година не бяха променили същността ѝ. Защото през тези очи той ясно виждаше дълбините на нейната душа.

— Сънувала ли си го? — попита той. — Сънувала ли си онзи миг с катаната в ръце и Сайго в душата?

— Ти каза, че си отстранил всичките му магии... или хипнози...

— Точно така.

— Тогава?

Тя хвана ръката му и го поведе към мястото, докъдето бяха стигали вълните по време на буря, маркирано от гирлянди влажни водорасли и странно изглеждащи парчета сиво дърво, изгладени безупречно като камъни. Студените пенливи вълнички на приборя остананаха зад гърба им, тя бавно извърна лице към слънцето.

— Радвам се, че зимата свърши, щастлива съм да съм отново тук, когато всичко се завръща към живота...

— Джъстин — подхвана сериозно той. — Искам просто да разбера дали си усетила някакво... — млъкна, за да открие английския еквивалент на мисълта си, оформена на японски, после продължи: — Някакво ехо, някакъв отзвук от онази случка... В края на краищата Сайго те беше програмираше да ме убиеш със собствената ми сабя... Ти никога не си говорила за това...

— Нима е било нужно? — Светлината превърна очите и в черни точки, всички деликатни цветове в тях изчезнаха. — Нямам какво да кажа.

Млъкнаха и се оставиха да потънат в ритмичното дишане на морето, край което отново тръгнаха. Далеч на хоризонта изскочи рибарски кораб и увисна в лазурната шир като нарисован.

Тя гледаше натам, сякаш търсеше бъдещето си.

— Винаги съм знаела, че животът крие опасности. Преди да те срещна обаче, изобщо не ми пукаше. Не е тайна, че бях склонна към самоунищожение не по-малко от сестра си... — Очите ѝ напуснаха блестящия хоризонт и се спряха върху лакираните ѝ нокти: — Бог ми е свидетел, че не съм искала да се случи... Но то се случи и той ме завладя... Беше нещо като дребната шарка, която прекарах като дете... В много тежка форма, едва не умрях... Остави белези, но оцелях... Ще оцелея и сега! — Главата ѝ рязко се вдигна: — Трябва да оцелея! Защото вече имам за какво да живея — за нас двамата!

Никълъс не отместваше очи от лицето ѝ. Дали не криеше нещо? Не можеше да разбере и не знаеше защо би трябвало да се тревожи от подобно нещо.

Тя внезапно се разсмя и някак изведнъж се превърна в безгрижна ученичка, по гладкото ѝ лице се появиха и заиграха на ярката слънчева светлина весели бръчици. Смехът ѝ беше чист, лишен от цинизъм или сарказъм, в него не се долавяха онези опасни симптоми, които са характерни за смеха на повечето хора. — Утре няма да си до мен,

затова днес трябва да прекараме чудесно — целуна го по бузата тя. — Много източно ли ти прозвуча това?

— Май, да — засмя се и той.

Дългите ѝ артистични пръсти пробягаха по твърдата линия на челюстта и се спряха върху меката плът на устните му.

— Никога не съм мислила, че ще ми станеш толкова скъп!

— Джъстин...

— Ще те откроя, дори да заминеш на другия край на света! Звучи детски, но наистина мисля така...

Той изведнъж разбра, че това е чистата истина, а в очите ѝ откри нещо, което никога до този момент не беше виждал — решителността на жената самурай, която познаваше единствено от поведението на майка си и леля си. Тя представляваше особена смесица от брутална сила и вяръност, която доскоро беше считал невъзможна за постигане от представителка на европейската раса. Испита гордост от нея и тази гордост го стопли.

— Ще отсъствам за кратко време — усмихна се той. — Надявам се да не трае повече от месец и ще бързам да се върна, за да не тръгнеш да ме търсиш...

— Не се шегувам, Ник — сериозно отвърна тя. — За мен Япония наистина е на другия край на света, една ужасно чужда страна... В Европа също бих се чувствала чужденка, но едновременно с това ще зная, че винаги мога да откроя корените си там... ще изпитвам някакво чувство за принадлежност... А Япония е непроницаема като скала, плаши ме...

— Аз съм наполовина азиатец, това не те ли плаши? — игриво попита той.

— Отначало ме плашеше — призна си тя и го прегърна. — Но вече не толкова... Ох, Ник, щеше да е толкова хубаво, ако не трябваше да заминеш!

Той мълчаливо я стисна в прегръдката си. Искаше му се да ѝ каже, че няма да я изостави никога, но това щеше да е лъжа, тъй като точно това щеше да стори след по-малко от двайсет и четири часа, когато отлиташе големият самолет за Токио. Възпря го още източната кръв, която течеше в жилите му, възпря го дългогодишната специална подготовка, която го правеше затворен в себе си човек, непроницаем като бетонна стена. Никълъс имаше чувството, че макар и чист

европеец, Полковникът е бил същият. Баща и син имаха своите тайни и отказваха да ги разкрият дори на жените, които обичаха повече от всичко на този свят...

Пое си дълбоко дъх, за да изравни налягането на въздуха — толкова сух и разреден, че стоеше като топка във вътрешността на ноздрите му.

Огромният „Боинг-747“ лениво се наклони наляво, плавно се измъкна от тънкия слой перести облаци и под крилото му проблеснаха бледозелени ниви, прорязани от безупречно прави бразди. Миг покъсно в далечината изплува величествената снежна корона на Фуджияма, горда и непристъпна както винаги. Отново беше у дома.

После потънаха в тежък пласт смог, легнал като плътен покров над промишлената зона на огромния град.

— Господи! — рече набитият мъж до него и се наведе да вижда по-добре. — Трябваше да си взема проклетия противогаз! — Месестият му пръст се насочи към това, което лежеше отвъд многопластовото стъкло: — Тукашният смог е по-лош дори от онзи, който вечно виси над долината Сан Фернандо!

Набразденото му енергично лице беше обърнато към бягащата насреща им панорама. Очите му са като на опитен римски пълководец, помисли си Никълъс. Предпазливи, внимателни и едновременно с това без крайно уморени. Станали са такива от придобития на висока цена опит, от жестоки битки на няколко фронта едновременно, битки политически и икономически...

Стоманеносивата му коса беше късо подстригана, лекият му, шит по поръчка костюм беше подчертано консервативен. Беше човек, който с течение на годините е свикнал на известен лукс, но бръчките около носа и решителните устни говореха ясно, че не така е преминал животът му. Рафаел Томкин, милионерът индустриалец, за когото работеше Никълъс, съвсем не беше роден и израснал в охолство. Той беше човекът, когото Сайго трябваше да убие срещу заплащане; той беше човекът, който положително беше наредил да убият лейтенанта от полицията Лю Кроукър — най-добрия приятел на Никълъс, въпреки че именно Никълъс го беше спасил него, Томкин, от сигурна смърт, премахвайки Сайго.

Никълъс гледаше решителното лице на Томкин, без да го вижда. Отдавна знаеше, че решителността на американците е твърде повърхностна; знаеше, че лесно може да стигне до безпомощната самота, която се крие зад нея. Все пак Томкин беше доста по-различен от колегите си в управителния съвет, решителността му беше истинска, здрава и непоклатима като тежка скала.

За Никълъс този факт беше от огромен интерес, тъй като беше дал клетва да отмъсти за убийството на приятеля си. За тази цел беше необходимо да проникне дълбоко в душата на този мъж, да я опознае до дъно и едва след това да посее отровните семена на бавната и необратима разруха.

Спомни си чувствата, които изпита, когато разбра, че зад уж случайната смърт на Кроукър в околностите на Кий Уест се крие дългата ръка на Рафаел Томкин. Официално Кроукър се водеше в отпуск, но единствен Никълъс знаеше, че не е тръгнал на почивка, а да напипа сигурната улика срещу убиеца на Анжела Дидион — известната манекенка и някогашна любовница на Рафаел Томкин.

В съзнанието му се появи съвременната интерпретация на максимата, родена от Йеасу Токугава — най-великия шогун на Япония, чийто род е управлявал страната в продължение на повече от хилядолетие и е успял да съхрани живи японските традиции:

За да опознаеш врага си, трябва да му станеш приятел. Постигнеш ли това, значи си успял да пробиеш защитата му. Едва след това можеш да помислиш за най-удобния начин, по който да го отстраниш.

Подчинявайки се на клетвата да отмъсти за своя приятел, Никълъс прие предложението на Томкин да работи за него въпреки бурните протести на Джъстин. Това стана преди около година, оттогава насам всичките им усилия бяха насочени към предстоящите в Токио преговори. Томкин направи необходимото, за да се стигне до предстоящото сливане между една от неговите компании и „Сато Петрокемикълс“. Всички сделки с японците са трудни, но тук ставаше въпрос за сложно обединение между високотехнологични компании и то беше особено изтощително. Томкин беше принуден да признае, че

отчаяно се нуждае от помощ, а кой можеше да му бъде по-добър помощник от Никълъс — човек със смесена кръв, роден и израснал в Япония?

Колелата докоснаха пистата и самолетът едва доловимо се разтърси. Пътниците леко се люшнаха напред в мига, в който пилотът превключи на задна тяга мощните двигатели.

Изправиха се да вземат палтата си от багажника над седалките. Никълъс не изпускате от очи Томкин, едновременно с това давайки си ясна сметка, че доста се е променил от времето, когато се закле да отмъсти. Като опознаваше Рафаел Томкин, като спечелваше доверието и приятелството му (нещо, което богаташът не предлагаше лесно), той постепенно започна да проумява истинската му същност.

Беше ясно, че той съвсем не е онзи грубиян, за когото го мислеха Гелда и Джъстин, собствените му дъщери. В началото Никълъс се опита да убеди Джъстин в това, да я накара да повярва, че баща ѝ я обича искрено. Но всичките им разговори на тази тема завършваха със скандал и накрая той вдигна ръце. Лошите отношения между баща и дъщеря бяха продължили прекалено дълго, за да могат да се променят. Джъстин продължаваше да го счита за чудовище.

В едно отношение положително е права, помисли си Никълъс, докато слизаха от самолета. В същото време му беше все по-трудно да приеме, че Томкин е способен на убийство. Естествено, той не се е издигнал до сегашното си положение, подлагайки и другата си буза на съперници и конкуренти, които е бил длъжен да смачка. Зад кариерата на човек като Рафаел Томкин положително лежат купища разбити съдби, банкрути и разтрогнати бракове.

Той беше умен и безпощаден, беше вършил неща, напълно недопустими за самия Никълъс. Но въпреки това му се струваше, че всички те са на светлинни години от хладнокръвно издадената заповед за убийство, за отнемане на човешки живот с олимпийско спокойствие. Дори само дълбоката обич, която изпитваше към своите дъщери, е онова безспорно доказателство, което изключва вземането на подобно налудничаво решение.

Въпреки това всички улики, открити от Кроукър, водеха до Рафаел Томкин, очевидно дал нареждането на своя телохранител да отнеме живота на Анжела Дидион. Защо? Какво го беше накарало да предприеме тази отчаяна стъпка?

Никълъс все още не знаеше това, но беше твърдо решен да го разбере, преди да стовари възмездието върху този могъщ и умен мъж. Вероятно стремежът да разбере ще забави часа на отмъщението, но това за него беше без значение. Способността да бъде безгранично търпелив беше засукал заедно с майчиното си мляко, времето не беше нищо повече от полъха на лек ветрец, в чиято невидима мрежа се мятаха човешките тайни, очакващи най-подходящия миг за неизбежното си разкриване.

В съответствие със заветите на великия Мусаши, първата му задача беше да опознае врага — Рафаел Томкин, да надникне и в най-скритите ъгълчета на живота му, да отметне кости и плът, докато пред погледа му лъсне оголената душа на този човек. Защото само след като разбере причините за убийството, Никълъс би могъл да намери оправдание за това, което се готвеше да стори. Ако не успее да разбере Томкин, ако се втурне прибързано по тясната и окървавена пътека на отмъщението, той няма да бъде по-добър от врага си. А това не можеше да си позволи. Братовчед му Сайго беше стигнал до този етап в опита си да го опознае и като резултат Никълъс загуби мнозина, от своите приятели. Защото Сайго беше луд и съвсем не изпитваше угризения при отнемането на човешки живот. Беше усвоил изкуството да убива чрез „канаку на нинджуцу“, а по-късно и чрез страховитата „кобудера“. Но някъде през този етап е бил погълнат от същите тези умения, които се е стремил да укроти и в резултат се беше превърнал в покорен слуга на ужасяващите последици от тях. Сайго е притежавал тези умения само за да бъде погълнат от тях. В резултат духът му е ставал все по-слаб и безпомощен, а това го е довело до лудост.

Никълъс пое дълбоко дъх и разтърси глава, за да се освободи от сенките на миналото. Сайго беше мъртъв вече цяла година.

Но той се беше завърнал в Япония и миналото го обливаше с лепкавите си вълни, настояваше за неотклонното му внимание. Спомените и чувствата, които пораждаха те, бяха прекалено много, прекалено живи, Чонг, Полковника, Итами, която вероятно щеше да види... И Юкио, тъжната и обречена на проклятие Юкио, прекрасна и незабравима — такава, каквато я беше видял на онзи далечен прием. Първият им контакт тежеше от сексуални обещания, той отново усети топлото ѝ твърдо бедро между краката си по време на онзи незабравим

танц, отново потъна в прекрасните ѝ очи, отново забрави за младия Сайго, който, седнал до баща си, не ги изпускаше от поглед.

Макар и намерила смъртта си от ръцете на Сайго, духът ѝ преследваше него; макар да обичаше Джъстин с цялата си душа, той продължаваше да диша със спомена за онзи пръв танц, над който дори смъртта нямаше власт. Човешката памет често се превръща в странен и едновременно с това изключително мощен инструмент, способен на истински чудеса. С негова помощ Никълъс без затруднение извърши най-голямото от тях — съживяването на мъртвец, измъкването на Юкио от хладния воден покров на вечното ѝ убежище...

А сега, за пръв път от десет години насам, кракът му стъпи на родна земя. Струваше му се, че това не са десет години, а най-малко век. Беше се озовал близо до Юкио, близо до всичко, което се беше случило тогава. Танцувай, Юкио! Държа те здраво в прегръдките си и нищо не може да ни раздели, никой няма да ти стори вече зло!

— Добър ден, господа — поклони им се млада жена. — „Сато Петрокемикълс“ ви поздравява с „Добре дошли“ на японска земя. — На крачка зад нея чакаше млад японец в официален костюм и слънчеви очила, който протегна ръка и пое картончетата за багажа им. Току-що бяха преминали през митницата и паспортния контрол. — Джуниър ще се погрижи за багажа ви — добави жената с приятен тембър. — Бихте ли ме последвали, моля?

Никълъс прикри изненадата си от факта, че ги посреща жена. Нямаше никакво намерение да споделя с Томкин мислите, които се оформяха в главата му, но този факт не говореше нищо добро за предстоящите преговори. Макар да намираше това създание за очарователно, а на Томкин очевидно да не му пукаше, всеки японец би приел подобно посрещане като сериозна обида. Колкото по-високопоставена личност те посреща, толкова по-високо стоиш в очите на партньорите си. А в Япония жените неизменно са в долния край на обществената стълбица.

Тя ги поведе през оживените зали на летище „Нарита“, в които екскурзоводи размахваха калиграфирани пластмасови знаменца и събираха своите групи, наподобявайки древните японски пълководци, свикващи бойците си за решителна битка. Блъскаха се покрай дисциплинирани и безупречно строени дечица в еднакви ученически униформи, които удивено зяпаха безумно високите за представите им

„гайжин“ — чужденци. Заобикаляха възрастни двойки с кафяви торбички за пазаруване в ръце, отстъпиха встрани пред пъстро облечени сватбари, изпращащи младоженците на сватбено пътешествие.

Когато най-сетне жената ги изведе от тази лудница и ги поведе към чакащата под яркото слънце лимузина, Томкин вече беше здравата запъхтян.

Тя се изправи до отворената врата на колата и се представи:

— Аз съм госпожица Йошида, административен помощник на господин Сато. Моля да ми простите, че не се представих веднага, но имах чувството, че трябва да се измъкнем по-бързо от тълпата.

Никълъс се усмихна вътрешно на старателния ѝ, но въпреки това странен английски. Автоматически отвърна на дълбокия ѝ поклон и промърмори:

— Няма нищо, госпожице Йошида. И двамата с господин Томкин оценяваме вашата предвидливост.

Всичко това каза на чист японски, използвайки точните идиоми.

Тя с нищо не показва, че е стресната от безупречните му познания на родния ѝ език. Очите ѝ бяха като стъклени, проблясвайки равнодушно върху безупречния овал на лицето. Във всяка друга страна би могла да печели милиони като фотомодел със своята красота, но не и тук. Никълъс беше сигурен, че за това момиче „Сато Петрокемикълс“ е нещо като второ семейство и че то е толкова лоялно към своята компания, колкото и към истинския си род. Беше сигурен и в друго — тя е готова да изпълни безпрекословно всичко, което изисква компанията от нея. Подобен род поведение също беше наследство от времето на шогуната Токугава, също се беше превърнало в широко разпространена традиция.

— Не бихте ли се възползвали от удобството на колата?

— Господи, май наистина имам нужда от малко удобство! — изръмжа Томкин, наведе глава и се пъкна във вътрешността на блестящата черна лимузина. — Това пътуване ми разгони фамилията!

Никълъс пусна къс смях, колкото да покаже на момичето, че това е просто една чудатост на тайнствения гайжин и то няма от какво да се притеснява. Госпожица Йошида се разсмя заедно с него, гласът ѝ беше приятен и мелодичен. Беше облечена в строго копнено костюмче, чийто горскозелен цвят приятно контрастираше с кремавата блузка,

стегната на шията с тъмнокафява панделка. На ревера ѝ проблясваше дискретна златна значка с древния йероглиф, превърнал се в символ на „Сато Петрокемикълс“. На ушите ѝ се поклащаха изящни изумрудени обици.

— Сигурно е приятно да сте отново у дома, Линеър-сан — подхвърли тя, произнасяйки името му „Ринеъру“.

Би било невъзпитано да покаже изненада от факта, че тя знае подробности от биографията му и Никълъс само се усмихна:

— Годиците се стопиха, сякаш вчера съм си тръгнал оттук.

Госпожица Йошида извърна красивото си лице по посока на терминала, откъдето се появи Джуниър, натоварен с куфарите им. После очите ѝ отново се заковаха в неговите, а гласът ѝ за миг се освободи от сдържано официалния тон:

— Ще ви предоставим кола, в случай че пожелаете да запалите ароматични пръчици.

Той с усилие прикри изненадата си и едва сега си даде сметка колко подробен е бил инструктажът на тази млада дама. В самото предложение за предоставяне на автомобил нямаше нищо изненадващо, не беше чудно, че са предугадили и евентуалното му желание да посети гробовете на своите родители. Но фактът, че момичето спомена за ароматични пръчици, беше вече нещо съвсем друго. Малцина познаваха произхода на Чонг, в чиито жили течеше китайска кръв, още по-малко хора свързваха паленето на ароматични пръчици над гроба на близки хора с китайската традиция, макар че като будисти японците също го бяха възприели.

— Зная, че нямам право да вя правя подобни предложения — сведе поглед госпожица Йошида, после тихо продължи: — Но ако за вас е по-лесно да осъществите подобно пътуване с компания, аз съм готова да ви придружа...

— Много мило от ваша страна — отвърна Никълъс, следейки с крайчеца на окото си приближаването на Джуниър. — Но никога не бих си позволил да ви ангажирам с подобно задължение.

— Няма да бъде задължение — отвърна тя. — Недалеч оттам са погребани моят съпруг и детето ми. При всички случаи ще ги посетя, дори и сама...

Надникна в очите ѝ, но не успя да определи дали му казва истината или просто прибягва до една от типично японските любезни

лъжи, предназначени да го освободят от неудобството. После реши, че може да ѝ вземе със себе си, каквито и да са подбудите за необичайното ѝ предложение. Разбира се, ако в предстоящите преговори се появи необходимата за подобно пътуване пауза.

— За мен ще бъде чест, госпожице Йошида.

Джуниър подкара колата и се включи в оживения трафик по магистралата. Томкин се наведе напред, за да вижда по-добре бързо издигащата се насреща им гора от стъкло и стомана, сменила зелените ниви в околностите на града.

— Съвсем като в Ню Йорк, по дяволите! — процеди той. — Кога, за Бога, ще спре това лудо строителство? Прелетях дванайсет хиляди мили и въпреки това продължавам да имам чувството, че не съм мръднал от дома! — Рязко се отпусна назад и на лицето му се появи насмешливо изражение: — Единствената разлика е, че двамата с теб май сме най-големите дългучи в радиус от хиляда мили, а?

Никълъс кимна леко на своя работодател, после побърза да подхвърли:

— Тези гайжин често проявяват несъзнателна грубост... — Думите му бяха предназначени за госпожица Йошида, заела място на предната седалка. — Но какво друго да очаква човек от хора, които не са били възпитани както трябва като деца?

Госпожица Йошида прикри с длан пухкавите си устни, очите над нея весело проблеснаха.

— Какво си бърборите вие двамата? — попита Томкин, почувствал се изоставен.

— Информирам туземците, че чуждестранните дяволи се различават от тях не само с ръста си — излъга Никълъс, убеден, че онзи ще клъвне. Така и стана.

— Ха! — ревна богаташът. — Браво, Ники! Кажи им го право в очите!

След малко повече от час тримата излязоха от бързия асансьор, изкачил ги за броени секунди до върха на триъгълния небостъргач „Шинюку Сюрию“. В краката им, под тънката пелена на смога, се простираше необятният Токио, проблясващ като нешлифован диамант с всички цветове на дъгата. Тук, на петдесет и втория етаж на огромната сграда, увиснал на повече от двеста метра над земята, Никълъс с изненада откри колко много нови и модерни небостъргачи

са се издигнали в негово отсъствие. Стърчаха от каменния паваж като лакираните до блясък нокти на феодален мандарин, бяха превърнали централния квартал Шинюку в истинско небесно селение.

Томкин го дръпна настрана с гримаса върху лицето:

— Когато идвам тук, винаги си спомням за противното рибено масло! Баща ми ме караше да пия по две лъжици всяка сутрин и непрекъснато повтаряше, че това е за мое добро! Впрочем същото казваше и когато ме пердашеше, открил, че съм излял, гадната помия в тоалетната... После пак ме караше да я пия, а на мен ми се повдигаше от отвращение! — Изпъшка ѝ добави: — Ти можеш да си ядеш суровата риба с тези варвари, колкото щеш, Ник... Само мен не ме закачайте! Още усещам в устата си вкуса на проклетото рибено масло!

Госпожица Йошида ги поведе през няколко врати от солидно дърво, на всяка от които беше изобразен йероглифът, станал фирмен знак на „Сато Петрокемикълс“. Коридорът беше меко осветен от скрити в тавана лампи, по стените му бяха окачени оригинални творби от най-известните художници на епохата Едо — майстора на дъждовни пейзажи Хирошиге, майстора на картини от японското село Хокусай и ненадминатия специалист по японска митология Кунийоши. Под краката им пружинираше дебел гълъбовосив килим, който поглъщаше шума от напрегнатата работа из многобройните канцеларии от двете страни на коридора. Тихо потракваха телекси, в съседното помещение трещяха залповете на множество електронни пишещи машини.

Госпожица Йошида спря пред широка врата от обгорели греди, свързани помежду си с широки дъски по типичен за старата японска архитектура начин. Дръжките ѝ бяха изработени от грубо ковано желязо и напомниха на Никълъс за „риакоп“ — малките провинциални странноприемници, в които някога се беше отбивал.

— Господин Сато си дава сметка, че пътуването ви е било тежко и продължително — каза госпожица Йошида. — Затова си позволи да изпрати Джуниър в хотел „Окура“ с багажа ви, а тук ще можете да си починете, без да мислите за нищо. Моля, последвайте ме — приключи тя и вдигна ръце в прост, но елегантен жест на гостоприемство. Върху устните ѝ разцъфна прекрасна усмивка, която се стопи от грубия глас на Томкин.

— Какво става тук, по дяволите? — попита той с блеснали от гняв очи. — Не съм дошъл от другия край на света да си паря задника

в разни шибани сауни, докато чакам големия бос да си свърши работата! — Пръстът му почука по капака на куфарчето от крокодилска кожа: — Дошъл съм да подпиша договор за сливане на две големи компании, а другото може да почака!

Лицето на госпожица Йошида не издаваше никакви чувства. За нейна чест, усмивката ѝ се появи почти веднага и в ней нямаше дори следа от пресиленост.

— Мистър Томкин, позволете ми да ни уверя, че... — започна тя, но ядосаният глас на Томкин я принуди да млъкне.

— Сато! — викна той. — Искам да се срещна с него веднага! Не може да ме третира като някакъв дребен чиновник, който ще е доволен от дребни прояви на внимание! Рафаел Томкин не чака никого!

— Уверявам ви, че не сме искали да проявим неуважение към вас, мистър Томкин — продължи госпожица Йошида, едва забележимо объркана от това неочаквано избухване. — Моята задача е да бъда на ваше разположение, да ви помогна да се отпуснете, да постигнете онова благоразположение на духа, което...

— Благоразположението на духа ми си е моя работа! — прогърмя Томкин и заплашително пристъпи към дребното момиче: — Или ще ме срещнете със Сато веднага, или...

Никълъс бързо застана между тях, ясно забелязал как лицето на госпожица Йошида посинява въпреки майсторското прикритие на козметиката. Ръцете ѝ леко потрепваха.

— Какво си въобразяваш, че вършиш, Ник?

Никълъс не му обърна внимание и леко го отмести с рамо. В същото време върху лицето му се появи лека усмивка, предназначена да разсее тревогата на младата жена.

— Моля да извините този гайжин — промълви той, нарочно избягвайки да спомене името на Томкин. — Пътуването му наистина беше уморително и дълго. — После снижи глас и продължи, без да отлепя рамо от тялото на Томкин: — Ще ви призная, че го мъчат хемороиди и прилича на пес, седнал върху мравуняк с термити! — Усмивката му се разшири и стана по-сърдечна: — Освен това просто му липсва способността да се наслаждава на такова прекрасно цвете като вас, болката го тласка да смачка всяка красота...

Госпожица Йошида хвърли, един неспокоен поглед по посока на Томкин, после се поклони на Никълъс в знак на благодарност.

— Сато-сан след минутка ще бъде с вас — поясни тя. — Той просто искаше да ви предложи максимални удобства преди началото, на тежките преговори.

— Разбирам ви напълно, Йошида-сан — любезно отвърна Никълъс. — Много е мило, че Сато-сан проявява такава загриженост за нашето състояние. Моля ви да му предадете нашите най-сърдечни благодарности. — Мускулестото му рамо потъна в гърдите на Томкин, който отново започна да проявява признаци на нетърпение. — А гайжина оставете на мен.

Госпожица Йошида отново се поклони, този път без да се опитва да прикрие облекчението, което се изписа по лицето ѝ.

— Благодаря ви, Линеър-сан. Просто не мога да си представя какво би казал Сато-сан, ако разбере, че не съм изпълнила нарежданията му!

След тези думи се шмугна между двамата и бързо изчезна по дългия коридор.

Томкин усети как огромната сила, с която рамото на Никълъс го притискаше към стената, отслабва и бързо се освободи. Лицето му пламтеше от ярост, а дебелият му пръст се вдигна заплашително пред очите на Никълъс:

— Дължиш ми обяснение, Ник! — ревна той. — И гледай да е добро, защото в противен случай...

— Млъквай! — срязва го Никълъс. Каза го тихо, но с такава интонация, че Томкин покорно затвори уста. — И без това направи куп поразии! — Подобно на госпожица Йошида, и Никълъс усети, че с труд сдържа нервите си.

— Поразии ли? За какво...

— Ти се изложи пред тази жена по най-лошия възможен начин! И двамата можем да се считаме за големи късметлии, ако в момента не се оплаква на Сато! — Това, последното, беше лъжа. Госпожица Йошида се боеше прекалено много да не обиди своите гости и едва ли би помислила да стори нещо подобно. Но Томкин няма начин да го разбере, а за момента не бе зле малко да го посплаши.

Мина край него, бутна вратата и влезе. Озова се в тясна и слабо осветена стаичка с под от масивни кедрови плочи. Край стената имаше редица широки метални шкафчета. Отвори най-близкото и видя, че вътре има не само хавлия, но пълен комплект тоалетни

принадлежности, включително — гребен и четка. В дъното на, помещението имаше арка, през която се влизаше в нещо като баня с огледални стени, оборудвани с умивалници, писоари и дълъг ред тоалетни чинии.

Някъде течеше вода. Вляво от гардеробчетата имаше обикновена дървена врата, зад която вероятно беше истинската баня. Въздухът беше подканящ, топъл и влажен.

Никълъс започна да се съблича, а Томкин мълчаливо го гледаше, изправен в средата на помещението. Никълъс нарочно не го поглеждаше, знаейки, че така скоро ще го накара да кипне.

И след малко Томкин наистина не издържа:

— Слушай, мръсник такъв! — започна той с треперещ от възмущение глас. — Да не си посмял да ми скроиш втори път такъв номер!

— Съблечи дрехите си — кратко отвърна Никълъс и внимателно окачи панталона си на металната закачалка. Вече беше съвсем гол, освободен от доспехите на цивилизацията. Сега ясно си личеше, че притежава някаква тайнствена животинска сила, непонятна и заплашителна. Джъстин я беше усетила още в секундата, в която го зърна за пръв път гол, хлъзгащ се като призрак в пространството, като безпътен нощен хищник. Дори когато правеше едно толкова обикновено движение, каквото е пристъпването с крака напред, цялото му стегнато тяло потрепваше като прецизен инструмент, постигаше без усилие съвършен баланс между сила и грациозност.

— Отговори ми човешки, да те вземат дяволите! — повиши глас Томкин, все още ядосан, но и доста стреснат от голия мъж срещу себе си. Ясно си личеше, че е объркан. В света на бизнеса всяка голота означаваше уязвимост, но сега, спрял поглед върху Никълъс Линеър, Томкин почувства единствено собствената си безпомощност — толкова остро и рязко, че сърцето за, блъска в гърлото му.

Никълъс бавно се обърна към него.

— Ти ме нае с точно определена цел — рече спокойно той, овладял напълно обзелото го раздражение. — Затова те моля най-любезно да ме оставиш да си върша работата на спокойствие.

— Това обаче не означава, че можеш да ме обиждаш! — отвърна Томкин. Гласът му вече беше по-нормален, опитите му да успокои бесния си пулс бавно започнаха да дават резултат.

— Намираш се в Япония — простичко рече Никълъс. — А аз съм с теб, за да ти помогна поне временно да не разсъждаваш като американец.

— Искаш да кажеш — да престана да се излагам, нали? — палецът на Томкин се стрелна по посока на дървената врата. — Но какво ми пука, че съм се изложил пред някаква второстепенна в тяхната йерархия мадама?

— На практика тази мадама е личен представител на Сеичи Сато — успокоително отвърна Никълъс. — И това я прави важна за нас. — Тази лъжа беше необходима, за да го държи под контрол. Покаже ли по някакъв начин на Томкин, че подозира домакините им в пренебрежително отношение, нищо няма да може да го спре. — Тук тя е част от самия Сато, следователно ѝ дължим същото уважение.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да ѝ се кланям? Особено след като самият Сато все още не си е направил труда да ни види?!

— Не си за пръв път тук — спокойно отвърна Никълъс. — И не мога да разбера защо не си успял да научиш нищичко за тази страна! — Ръката му направи плавен жест: — Подобно посрещане се предлага само на най-високопоставени гости. Имаш ли представа колко струва изграждането на традиционна японска баня на върха на един небостъргач в центъра на Токио? — Никълъс въздъхна, поклати глава и добави: — Престани да гледаш на нещата през призмата на американската си гордост и се опитай да приемеш нещата по друг начин. — С тези думи приключи инструктажа, отвори гардеробчето и измъкна оттам пухкава бяла хавлия с бродирано върху нея тройно преплетено тъмносиньо колело — емблемата на „Сато Петрокемикълс“.

Томкин помълча, после изръмжа нещо и започна да се съблича. Това беше начин да изрази нещо като съжаление, повече никой не можеше да измъкне от човек като него. Когато се изправи гол наред стаята, ръката му измъкна хавлията и посегна към ключето на гардеробчето.

— Не заключвай — предупреди го Никълъс.

— Защо?

Размениха си по един дълъг поглед, после Томкин бавно кимна с глава.

— Ясно, това би означавало пак да се изложи, нали?

Никълъс се усмихна, бутна дървената врата в дъното и рече:

— Хайде, идвай.

Озоваха се в тясно помещение, най-много десетина квадратни метра. И тук подът беше покрит с кедрови плочи, но за разлика от съблекалнята стените бяха облепени със светлосиня керамика. Таванът беше от мозайка, в центъра му личеше тройното колело — символът на Сато. Помещението беше изцяло заето от две огромни вани, пълни с вода. Край тях чакаха две млади момичета.

Никълъс без колебание пристъпи напред, позволи им да го облеят с топла вода и да започнат да го сапунисват с меките си гъби. Томкин погледа малко, после се присъедини към него.

— Е, това вече е друго нещо — промърмори той, отпуснал се под ръцете на едното момиче. — Първо те изкъпват, а после те оставят да си починеш в жегата...

След като бяха внимателно изкъпани с помощта на огромно количество шампоан, двамата пристъпиха към големите вани.

Водата в тях беше гореща и Томкин се сгърчи. В стените на ваните имаше специални ниши за сядане и човек можеше да потъне в тях чак до шията. Лицето на Томкин почервения, едри капки пот се затъркаляха по бузите му. Бързо разбра, че не трябва да мърда, за да може да изтърпи горещината на водата. Никълъс лежеше със затворени очи, напълно отпуснат. В банята цареше пълна тишина, нарушавана единствено от плясъка на малките вълнички, предизвикани от помръдването на голите им тела във ваните. Плочките на стените блестяха от влага.

Томкин облегна глава на дървеното трупче и погледна към тройното колело на тавана.

— Като хлапе никак не обичах да се къпя — промърмори той. — Струваше ми се някак не по мъжки. В училище имаше един чистник, вечно миришеше на сапун... Господи, как го мразех! Един ден го пребих от бой... — Гърдите му бавно се повдигаха и отпускаха в прозрачната вода. — Мислех си, че ще се превърна в герой в очите на останалите момчета, ама не стана така... — Гласът му заглъхна за миг, в помещението останаха да звучат отчетливите капки от влагата по тавана, охладена и отново превърната в бистра вода. — Спомням си как баща ми ме хвърляше във ваната и започваше да ме търка с една

прахообразна гадост... „Аякс“ ли беше, друга ли?... Адски болеше! „Плачи, викаше той, а утре сам ще се изкъпеш и ще разбереш колко е хубаво!“... И се оказа прав — поклати глава Томкин, после затвори очи, за да задържи по-дълго видението на спомена.

Никълъс го гледаше и мислеше за мъртвия си приятел. Лю Кроукър беше абсолютно сигурен, че Томкин е наредил да убият Анжела Дидион. Тази сигурност съдържаше една особена японска подкваса в себе си, вероятно защото произтичаше от сляпата вяра на Кроукър в справедливостта на закона. „Пет пари не давам за постъпките и репутацията на оная мадама, Ник, каза, му веднъж Кроукър. Но тя е била човек като всички нас, останалите живи кретени... Мисля, че заслужава това, което върша в момента... Ако тя не може да получи справедливостта на възмездието, значи и ние не я заслужаваме!“

Това, което Кроукър наричаше възмездие, живееше в душата на Никълъс под друго име и то се наричаше чест. Кроукър знаеше отлично какви са неговите задължения и умря при тяхното изпълнение. Умря със смъртта на самурай и Никълъс прекрасно го знаеше. Това обаче не успя да намали мъката му по изгубения приятел. Тя често го заливаше с хладните си вълни, особено в редките моменти на самота — тогава се чувстваше някак кух и лишен от елементарна човешка топлина, изпитваше усещането, че са му изрязали жизненоважен орган.

— Ник, ти добре се разбираш с Крейг Алонг, нали? — наруши мълчанието Томкин. Имаше предвид главния счетоводител на компанията. — Знаеш, че му имам пълно доверие... Той е единственият, освен мен, който наистина знае как се управлява концернът „Томкин Индъстриз“... — Не се разбра какво иска да каже, тъй като следващите му думи нямаха нищо общо с бизнеса: — Напоследък му е доста трудно... Напусна дома си, не иска да види жена си... И всичко това, защото му признала, че има любовник!

Томкин неволно се помръдна и просъска от раздвижилите се горещи талази.

— Стана една, не ти е работа!... Крейг рече, че ще иде да живее на хотел, но аз не исках и да чуя! Прибрах го при мен, докато реши какво ще прави... Рекох му, че ще му помогна с развода, ако иска да се развежда, разбира се... Рекох му още, че съм готов да платя за адвоката, ако мисли, че има някакъв шанс за помирение... — Затвори

очи и тихо добави: — Но в момента му трябва приятел, истински приятел... Аз съм му шеф и не мога да му бъда приятел в истинския смисъл на думата. Ти го харесваш, а той направо те обожава! Освен това ти си човек, който знае да цени истинското приятелство...

Колко непредвидими са тези американци, помисли Никълъс, докато тялото му се наместваше в горещата вода. В един миг вилнеят и ругаят, забравили всякакви норми на прилично поведение, а в следващия показват изненадваща прозорливост и неподправена човещина.

— Ще направя каквото мога, като се приберем — каза той.

Главата на Томкин бавно се извърна към него, гласът му прозвуча необикновено топло:

— Ники, ще се жениш ли за дъщеря ми?

Макар и полузадрямал, Никълъс ясно долови отчаяната нотка в гласа му и се зачуди откъде идва тя.

— Разбира се — отвърна той. — Веднага след като се върнем в Щатите.

— Обсъдил ли си с Джъстин своите намерения?

— Искаш да разбереш дали съм й направил официално предложение? — усмихна се Никълъс и отвори очи, доловил тежката въздишка на другия. — Да, направих го... Между другото, ще получим ли твоята благословия?

Лицето на Томкин потъмня, от устните му се изтръгна дрезгаво ръмжене, което би трябвало да мине за смях.

— Да, разбира се, давам ви я с цялата си душа, дано да ви помогне... Само не казвай на Джъстин! Положително ще откаже да се омъжи за теб, само за да ми направи напук!

— Мисля, че тези времена са отминали.

— Грещиш. Отношенията ми с дъщерите никога няма да станат нормални! У тях се е натрупала прекалено много горчивина, искрено ме мразят, защото съм се бъркал в живота им... Дали са прави, дали грешат? Вече не знам...

Крайно време е да прекратим подобни приказки, помисли си Никълъс и бавно излезе от ваната. Томкин го последва и заедно влязоха в съседната стаичка, която представляваше малка сауна. Седнаха върху правоъгълните плочи, от дългата тръба, надвиснала вертикално над главите им, заизскачаха пръски, водата ги обсипа с

малки бисерни капчици и с гъргорене изчезна в канала под краката им. После, с тежка въздишка, от отвора излезе първото кълбо гореща пара, опари дробовете им и ги принуди да замълчат.

Точно пет минути по-късно в стаичката дрънна предупредителен звънец. Макар да седяха един до друг, двамата изобщо не можеха да се видят. От тръбата над главите им периодично изскачаше нов облак гореща пара и се обвиваше около блесналите им от пот тела. Това се придружаваше от призрачно пъшкане, сякаш до тях в облаците влажна мъгла се мъчеше незнаен тъжен дух.

Никълъс докосна рамото на Томкин и двамата се насочиха към вратата в дъното. Озоваха се в широко полутъмно помещение, вътре се носеше едва доловима миризма на брезови пръчки и ментолов камфор. Край стените имаше четири дълги дървени маси, две от които бяха заети. До масите стърчаха готови за действие млади момичета.

— Господа — надигна се тъмна и неясна фигура от масата вляво. — Надявам се, че вече се чувствате по-бодри.

— Сато! — възкликна Томкин. — Колко време трябваше да... — Усети железните пръсти на Никълъс на се свиват около ръката му и млъкна наскре думата. После тръсна глава и добави: — Страхотно посрещане! Едва ли можехме да разчитаме на нещо подобно в „Окура“!

— О, едва ли можем да се доближим до техния стандарт — скромно отвърна Сеичи Сато, но кимването му ясно показва, че оценява комплимента. После бавно се извърна към Никълъс и добави: — За мен е чест да се запозная с вас, Линеър-сан, чувал съм много хубави неща за вас... — Краката му се отлепиха от пода и той отново легна по гръб: — Доволен ли сте, че отново сте у дома?

— Моят дом вече е Америка, Сато-сан — внимателно отвърна Никълъс. — Намирам Япония за много променена, но се надявам да открия и онова, което познавам от своето детство.

— Сбъркали сте професията си, Линеър-сан — рече Сато. — Би трябвало да станете дипломат.

Никълъс се питаше кой ли е човекът, който лежи на масата до далечната стена.

— Моля, господа, заемете място на масите — покани ги Сато. — Възстановяването ви още не е приключило.

Подчиниха се и в същия миг от мрака изскочиха още млади момичета. Никълъс усети как по кожата му се разлива локвичка хладно масло, после опитни пръсти започнаха да масажират мускулите му.

— Може би вече се питате защо тези момичета не са японки, нали така, Линеър-сан? Не, това не означава, че не съм патриот, а по-скоро, че съм реалист. Тези момичета са от Тайван — засмя се Сато, после подхвърли: — Успяхте ли да разберете, че са слепи? Недъгът ги прави далеч по-чувствителни в друго отношение, особено когато работят с пръстите си. И наистина е така. Откакто посетих Тайван за пръв път през 1956 година, все си мечтаех да прехвърля в Япония няколко от тамошните масажистки... Какво ще кажете, Линеър-сан?

— Страхотно! — изпъшка Никълъс, усещайки как твърдите му като камък мускули се превръщат в масло под опитните пръсти и длани на момичето. Дишаше с пълни гърди, обземаше го неизпитвано досега чувство на свободно опиянение.

— Трябваше да остана в Тайван в продължение на десет дни, за да приключа с една доста заплетена сделка — продължи Сато. — И мога да ви уверя, господа, че в тази страна има само две неща, които заслужават внимание — кухнята и тези изключителни слепи масажистки.

В настъпилата тишина се чуваше само тихото шляпане на голите тела под пръстите на масажистките, въздухът натежа от миризмата на камфор, която някак странно усили общото чувство на замаяност.

Вниманието на Никълъс отново се насочи към тайнствения мъж в дъното на помещението. Добре познаваше сложната структура на японския бизнес, която беше чужда и напълно непозната за повечето чужденци. Въпреки че Сато е президент на това „кейрецу“, т.е. корпорация, край него и над него съществуват още много пластове с влиятелни, но въпреки това дискретни фигури, най-могъщите от които неизменно са забулени в пълна секретност, неизвестни не само на чужденците, а дори и на самите японци. Възможно ли е този мъж да е един от тях? Ако е така, Никълъс е длъжен да повярва на Томкин, който го предупреди да бъде изключително внимателен по време на това посещение.

„Сделката със «Сато Петрокемикълс» е може би най-голямата в живота ми, Ник, призна си той по време на полета. Сливането на моята компютърна компания «Сфинкс» с «Нипон Мемори Чип» на Сато ще

донесе невиджани печалби на «Томкин Индъстриз» през следващите двайсет години... Знаеш колко бавно потеглят американските производители, това ме принуди да създам «Сфинкс» преди две и половина години. Писна ми да завися от онези копелдаци! Неизменно закъснявах с три-четири месеца заради тях, а когато най-накрая получавах стоката, японците отдавна бяха ме изпреварили с нещо ново. Както във всички области, и тук те се възползваха от най-добрите ни открития, а после правеха продукта по-добър и по-евтин. Същият номер свиха на германците с трийсет и пет милиметровите камери, с колите... Ако не се променим, ще ни го свият и с чиповете!

Ник, ти знаеш по-добре от всеки друг колко е трудно за една чуждестранна компания да се настани на японския пазар. Но сега аз разполагам с продукт, който те умират да притежават! Наистина умират, след като са готови да ми отстъпят петдесет и един процента от собствената си компания! Това е нещо нечувано тук — спомни си как пратиха на кино дори Ай Би Ем, когато тя се опита да се настани в Токио!“

Никълъс помнеше добре тази случка. Всемогъщото японско Министерство на международната търговия и промишлеността, познато повече под съкращението МИТИ, беше създадено непосредствено след Втората световна война за възстановяване на японската икономика. През 50-те години то се ръководеше от Шигеру Сахаши — един истински самурай, решен да сложи край на масовото проникване на американски капитал в страната.

Този човек ясно виждаше огромното бъдеще на компютърните технологии — нещо, което по това време Япония не притежаваше. По тази причина приема предложението на Ай Би Ем да стъпи на японския пазар срещу задължението компанията да постави основите на местната компютърна промишленост.

По това време МИТИ вече е успяло да ограничи рязко участието на чужди компании в японската икономика, властта му е толкова безгранична, че никоя компания не може и да помисли за навлизане на местния пазар без неговото съгласие.

Сахаши дава разрешение за създаване на японския филиал на Ай Би Ем и веднага след това американците разбират в какво са се забъркали. Естествено, те все още притежават патентите на всички

основни компоненти, необходими за създаването на местни компютърни технологии.

На една среща с ръководството на „Ай Би Ем Япония“, превърнала се по-късно в легенда, Сахаша открито заявява: „Ще направим всичко възможно да пречим на бизнеса ви, ако не продадете своите патенти на японски компании, и то при особено ниски цени.“

Служителите на Ай Би Ем били възмутени, разбира се, веднага обвинили министъра, че насажда у японците комплекс за малоценност. „Нямаме никакъв комплекс за малоценност по отношение на вас, заявил им Сахаша. Просто ни трябва време и пари, за да ви конкурираме с успех.“

Американците били объркани. Пред тях стоял труден избор — да изтеглят своята компания от един потенциално огромен пазар, или да отстъпят пред исканията на МИТИ.

Предпочели да отстъпят и години след това Сахаша гордо разказвал подробности от тези исторически преговори.

„Поучих се от тези грешки — разнесе се някъде отдалеч гласът на Томкин и Никълъс се върна в настоящето. — Не съм толкова алчен, че да стъпя в капана, преди да зная какво, по дяволите, са намислили проклетите японци. Твърдо съм решен да не им разреша да се възползват от мен, по-скоро ще стане обратното.

Няма да похарча дори долар, преди да сключим сделката. Притежавам предимство с новия си патент, но не мога да го произвеждам в Америка, защото високите производствени разходи ще го направят непродаем. Сато може да ми даде евтина работна ръка, тъй като притежава шестия по големина японски концерн. Той може да произвежда новия продукт достатъчно евтино, за да има печалба за всички! А печалбата наистина ще е огромна, Ник — засмя се Томкин. — Не зная дали ще ми повярваш, но само за първите две години очакваме печалба от сто милиона долара...“

Вероятно беше задрямал, тъй като не усети кога пъргавите пръсти се бяха вдигнали от мускулите на тялото му. От години не се беше чувствал толкова добре. В помещението нещо се размърда, после до ушите му долетя приглушеният глас на Сато:

— Сега ще вземем по един душ и ще се облечем за деловата работа, която ни предстои. След четвърт час ще изпратя госпожица Йошида да ви вземе.

Изправи се — една тъмна и неясна сянка. Никълъс направи опит да го разгледа по-внимателно, но единственото, което успя да установи, бе, че този човек едва ли може да бъде наречен висок по американските стандарти. Зад гърба му се размърда сянката на четвъртия мъж. Никълъс изви очи към него, но тялото, на Сато му пречеше да го види ясно.

— Няма да се преуморяваме, тъй като сигурно още не сте си отпочинали — продължи индустриалецът. — Но днес все пак е понеделник и трябва да поработим въпреки късния час. Съгласен ли сте, Томкин-сан? — отправи му поклон той.

— Ще поработим, разбира се — отвърна Томкин. Макар и на крачка от него, гласът му прозвуча някак отдалеч.

— Отлично — кимна Сато. — Значи ще се видим след малко.

Останаха сами и Никълъс се изправи с хавлия около кръста. Момичетата безшумно се изнизаха.

— Беше много кротък — обърна се той към неясните очертания на Томкин върху масата. Оттам се разнесе шумолене и богаташът с пъшкане се свлече на пода.

— Просто опипвах терена — промърмори той и се уви в широката си хавлия. — Сато предпочиташе да говори с теб и аз го оставих да си говори... През цялото време се питах обаче кой е онзи, другият...

— Нямах представа, а? — подхвърли Никълъс и влезе под душа.

— Знаеш каква е японската промишленост — поклати глава Томкин. — Един Господ знае кой командва тук, а не бих се учудил, ако дори и той се объркава от време на време... — Сви месестите си рамене и добави: — При всички случаи този тип не е дребна риба, след като е допуснат до покоите на самия Сато.

Кабинетът на Сеичи Сато беше обзаведен почти изцяло по западен образец — удобните канапета и кресла бяха разположени около ниска масичка за кафе с блестящо черна лакирана повърхност и емблемата на компанията в центъра; навътре, далеч от панорамните прозорци с гледка към Токио, беше разположено масивно бюро от розово дърво с месингови ръбове, ниски шкафове. Дебел килим с цвят

на шампанско покриваше пода. Никълъс отбеляза, че всички гравюри върху дърво по стените са от съвременни майстори.

И въпреки всичко, крачейки редом с Томкин по килима, Никълъс забеляза, че зад една открената врата в дъното е разположена „токонома“ — традиционната японска ниша за подреждане на свежи цветя. Над нея висеше стар пергамент, по който все още проблясваше оригиналната позлата. Не можа да прочете йероглифите му, тъй като го гледаше под съвсем малък ъгъл, но беше сигурен, че те изразяват някоя мъдрост на древните зен-философи.

Сеичи Сато стана от мястото си зад бюрото и енергично пристъпи към тях. Както правилно беше преценил Никълъс, той не беше висок, под безупречната кройка на костюма му мърдаха стоманени мускули — плод на редовни физически упражнения. Очите му се спряха върху лицето на Сато, грапаво и с грубо издялани черти. Бузите му бяха леко хлътнали, очите — дълбоко разположени в орбитите си, над широкото чело стърчеше остра, късо подстригана четина. Изразът на това лице беше пряк и открит. Макар и лишено от красота и изтънченост, то ясно показваше, че притежателят му е властен волеви мъж с изключителен дух.

С усмивка на уста Сато им протегна ръка и сърдечно ги поздрави, съвсем в американски стил. Никълъс с изненада установи, че зад мускулестите му рамене се вижда съвсем ясно планината Фуджияма. Знаеше, че в ясно време тя може да се види от върха на новия международен търговски център край гарата Хамамацу-чо, от която тръгва монорелсовата железница за „Ханеда“^[1], но никога не беше допускар, че тази фантастична гледка се разкрива и оттук, от самото сърце на Шинюку.

— Заповядайте — покани ги с широк жест Сато. — Този диван е изключително подходящ за хора, които са изминали дълъг път.

Настаниха се и Сато издаде тих гърлен звук, сякаш покашляше. Иззад откренатата врата с нишата моментално се появи фигурата на висок и слаб мъж, може би с десет години по-възрастен от Сато, но стегнат и здрав като обрулен от ветровете морски вълк. Късо подстриганата му коса беше сива и остра, безупречно оформените мустачки бяха леко пожълтели от тютюневия дим.

— Насочи се към тях с малко странна подскачаща походка, сякаш не всички мускули се подчиняваха на командите на мозъка му.

Когато се приближи достатъчно, Никълъс забеляза, че дясното му око не е наред — клепачът стоеше неподвижно в полуоткрехнато положение, а влажната повърхност под него, макар и да не беше протеза, проблясваше с матовата белота на необработен ахат.

— Позволете ми да ви представя господин Танцан Нанги — обади се Сато и едноокият мъж дълбоко се поклони. Беше облечен в пепеляв костюм на едва забележими райета, с ослепително бяла риза и скромна сива вратовръзка. Като отвърщаше на поклона му, Никълъс веднага разбра, че пред него е типичен представител на старата школа, консервативен и скептично настроен към всеки чуждестранен бизнесмен, вероятно не по-малко от прочутия Сахашаши — някогашния министър на МИТИ.

— Нанги-сан е президент на Банката за развитие „Даймийо“ — добави Сато и всичко дойде на мястото си. Никълъс и Томкин знаеха отлично, че почти всички производствени предприятия в Япония са притежание на една или друга банка по простата причина, че там са парите. Логично беше да се предположи, че „Сато Петрокемикълс“ е собственост на „Даймийо“.

Появи се госпожица Йошида. В ръцете си държеше поднос, върху който димеше порцеланова каничка, а край нея бяха подредени четири изящни чашки. Коленичи внимателно пред масичката и се зае да приготвя зеления чай с помощта на тънка тръстикова бъркалка.

Никълъс мълчаливо наблюдаваше действията на сръчните ѝ грациозни ръце, отбелязвайки мислено съвършеното ѝ самообладание и сдържаност. След като обслужи присъстващите, тя се изправи и безшумно излезе. През цялото време не вдигна поглед от ръцете си.

Усетил върху себе си тежкия поглед на Нанги, Никълъс разбра, че е подложен на хладна и безпристрастна преценка. Не се съмняваше, че този бюрократ знае всичко за него — такива хора никога не се появяваха на преговори без задълбочена предварителна подготовка. Знаеше и друго — ако е консервативен, колкото изглежда, а това несъмнено беше така, мъжът насреща му едва ли ще питае топли чувства към човек със смесена кръв като него и е твърде вероятно да го поставя в мислите си дори по-долу от обикновения гайжин.

Както е прието, участниците в срещата вдигнаха едновременно малките чашки и отпиха от горещата течност. Усетил силно горчивия

вкус на чая, Томкин не можа да сдържи гримасата си и Никълъс развеселено го погледна.

— А сега да се заловим за бизнеса! — рече американецът и се наведе напред като готов за атака играч на бейзбол.

Нанги, странно и вдървено изправен на място, бавно бръкна във вътрешния джоб на сакото си и измъкна оттам платинена табакера с филигранен капак. Тънките му като пинцети пръсти си избраха цигара, щракнаха запалката от същия метал. Димът потъна дълбоко в дробовете му, миг по-късно се появи обратно, този път през деликатните му ноздри.

— „Полека, полека и хоп — хванахме маймунката!“ — Странните думи излетяха от устата му така, сякаш току-що беше хапнал нещо особено противно. — Нали така действат англичаните тук, в Далечния изток, господин Линеър?

Макар и кипящ отвътре, Никълъс успя да запази самообладание. Върху устните му се появи едва забележима презрителна усмивка.

— Може би някогашните колонизатори действително са използвали тази фраза, заимствана от китайците — спокойно отвърна той.

— Фраза, отразяваща дълбоката им корупция — поправи го Нанги.

Никълъс кимна, тъй като това отговаряше на действителността, после подхвърли:

— Това са отдавна забравени неща, Нанги-сан. Времената се промениха, а заедно с тях и ценностите...

— Разбира се — изпусна кълбо дим Нанги, вероятно леко раздразнен, че няма готов отговор за подобна забележка.

Намеси се Сато, очевидно решил да измести разговора в безопасна посока:

— Господин Томкин, вие все пак току-що пристигнахте, а вашият юридически съветник господин Грейдън ще бъде тук не по-рано от утре сутринта в единайсет. Затова предлагам да се ограничим само с общите положения на предстоящото обединение. Ще имаме достатъчно време да обсъдим всички подробности, а аз...

— Разпределението на акциите е напълно неприемливо за „Нипон Мемори“! — прекъсна го рязко Нанги. Натисна фаса си в

пепелника и веднага запали нова цигара. — Това си е чист опит за грабеж!

— Като се има предвид революционният характер на чипа, който предлага „Сфинкс“, съотношението 51:49 ми изглежда съвсем приемливо — избърза да се намеси Никълъс, преди още Томкин да успее да отвори уста. — Помислете за огромните...

— Аз съм banker, господин Линеър — прекъсна го Нанги с глас, който беше не по-малко студен от немигация му поглед. — Нашето кейрецу притежава много и разнообразни в своята дейност концерни — например застрахователни компании, търговски дружества, високотехнологични предприятия като „Сато Петрокемикълс“... И всички те са свързани от два основни фактора... — Млъкна и дръпна от цигарата си, сякаш да се увери, че е приковал цялото внимание на своите събеседници, после продължи: — Първо: всички зависят изцяло от парите на Банката за развитие „Даймийо“. Второ: съществуването им зависи изцяло от тяхната способност да носят печалби. Престанат ли да вършат това, те автоматически изчезват от сцената.

— Предложеното сливане ще донесе огромни печалби, Нангисан.

— То обаче не предлага готов капитал, а и аз нищо не разбирам от компютърни чипове — късо отвърна Нанги, давайки ясно да се разбере, че темата е приключена.

— За да се изясни огромното значение на продукта, с който разполагаме, ще бъдат необходими известни разяснения — спокойно започна Никълъс. — Запаметяващият компютърен чип представлява малко парченце силикон, чиито микроскопични клетки имат способността да съхраняват определено количество информация. За пример ще посоча най-широко разпространения продукт в тази област — чипът 64K-RAM, който има шейсет и четири хиляди клетки, вместени върху площ колкото нокът.

Нанги праметна крак върху крак и продължи да пуши, сякаш се намираше на следобедно парти. Не каза нищо и Никълъс продължи:

— В превод RAM означава „памет с произволна избираемост“. Тези чипове са в широка употреба, защото са бързи — едно от най-важните качества на съвременните компютри. Проблемът при тях е, че

при прекъсване на захранването губят съхранената информация и трябва отново да бъдат програмирани.

Този проблем е разрешен с откриването на чиповете ROM, или „трайно съхранена памет“, които са абсолютно неизменими. Това означава, че техните информационни клетки са или пълни, или празни и в състоянието им не могат да настъпват никакви промени. Естествено, именно в това се крие и слабостта им, тъй като за препрограмираното им трябва да бъдат извадени от компютъра.

Дълги години компютърните специалисти мечтаят за създаването на неизменим RAM, т.е. бърз и лесен за програмиране чип, който не губи паметта си при прекъсване на захранването.

Никълъс млъкна, очите му пробягаха по лицата на събеседниците и със задоволство, установиха, че всички го слушат с неподправен интерес.

— Неотдавна бе открито частично разрешение за този проблем — продължи той. — Това е плоският чип E-PROM, което на нормален език означава електрически програмируем „ROM“. Той обаче е твърде бавен, за да замени успешно традиционния RAM в сърцето на компютъра.

— „Ксикор“, една от конкурентните компании, направи дори още една стъпка напред — започнаха да комбинират RAM с E-PROM, като, първият извършва бързите операции и ги прехвърля във втория миг преди прекъсване на захранването. Но тази комбинация е скъпа, ненадеждна и с ограничен капацитет. Още повече че същият ефект се постига със системи за съхраняване на информация върху магнитни ленти или дискове, механични превключватели или просто RAM с акумулаторно захранване.

Никълъс долепи дланите си една до друга и съсредоточи вниманието си върху банкера.

— С други думи, Нанги-сан, вечно изплъзващият се стабилен RAM, който би променил изцяло компютърната промишленост, не се удаваше на никого. — Очите му блеснаха и той добави: — Но това беше вчера. Днес вече е факт и именно „Сфинкс“ е компанията, която го притежава! Специалистите на Сато-сан го подложиха на всички възможни изпитания и съмнения няма. Ние го притежаваме и ви го предлагаме при изключително изгодни условия!

Леко сви рамене и продължи:

— Разбира се, подобно фундаментално откритие скоро ще попадне в ръцете на конкуренцията и пазарът ще бъде злят с имитации. Но „Сфинкс-Сато“ ще разполага с необходимата преднина, за да успее да обере каймака на този пазар. Заводите ни ще работят с пълен капацитет и ще задоволяват търсенето далеч преди конкуренцията да се е справила с усвояването на продукта.

— И именно тук се крие базата на вашите печалби — намеси се Томкин. — В рамките на следващите две години очакваме обща чиста печалба в размер на сто и петдесет милиона долара, което е...

— Трийсет и шест милиарда шестстотин и шейсет милиона йени — светкавично пресметна Нанги и за, гаси цигарата си със самочувствието на гениален професор, заобиколен от кресливи, но невежи студенти. — Излишно е да пресмятате вместо мен, когато става въпрос за пари, господин Томкин. Но тези сметки лежат в неопределеното бъдеще и са ваши, а не наши. Астрономически, но съмнителни...

На Томкин започна да му писва.

— Вижте какво, Сато — започна той, изключвайки умишлено банкера от обръщението си. — Дойдох тук с добрите намерения да уточним всички подробности по предстоящата сделка. Добре зная, че в този процес не може да не възникнат различия. Но не съм съгласен да слушам подобни безсмислици — ръката му описа кратък полукръг над масата: — Имам чувството, че присъствам на заседание на МИТИ!

— Нанги-сан беше заместник-министър на МИТИ преди около седем години — съобщи с вълча усмивка на уста Сато. — В качеството си на ронин той спомогна за основаването на „Даймийо“, съответно и на „Сато Петрокемикълс“...

— Не съм изненадан — отвърна ядосано Томкин. — Но вие можете да му обясните вместо мен, че тук не става въпрос за подкопаване на японското икономическо равновесие от чуждестранните дяволи! Всеки от нас притежава нещо, което интересува другия: аз — продукта, а вие — възможностите да го произвеждате на добра цена. Изгодата е очевидна! — Погледът му се премести върху застиналото като гротескна маска лице на банкера: — Проумяхте ли го, Нанги-сан?

— Проумях само това, че сте дошъл тук с надеждата да получите едно тлъсто парче земя в областта Мисава, което е собственост на

нашето кейрецу и което отдавна е определено за разширението на нашата компания „Нива Минерал Майнинг“! Тук земята е най-скъпата стока, стойността ѝ е неразбираема за хора като вас, които са свикнали да се разпростират в своите огромни имения, пълни с басейни, конюшни и Бог знае още какво! Това искате от нас и винаги сте го искали! — блеснаха очите му, твърди и безмилостни като кремък. — И срещу какво? Срещу технологията на бъдещето! Направо ще ви запитам: ще помогне ли тази „нова технология“ за разрешаване на трудния проблем със земята тук, ще ни направи ли тя по-малко зависими от богатите на суровини държави, които се стремят да ни изсмучат до смърт, ще ни освободи ли от унизителното задължение да бъдем буфер между Съединените щати и разпространението на комунизма в Далечния изток? — Тялото му още повече се изпъна, заприлича на готова за нападение пепелянка. — Правилно посочихте, че времената са се променили. Ние отдавна вече не сме победеният противник, който е длъжен сяпа да изпълнява вашите заповеди!

— Господи! — въздъхна с досада Томкин. — Аз ви предлагам ключа, чрез който можете да спечелите милиони, а вие ми проповядвате реакционните си политически възгледи! — Месестият показалец рязко се насочи към гърдите му: — Мен политиката не ме интересува! Аз съм бизнесмен и това е всичко, което ме води тук! Ако вие не желаете да приемете моето предложение, ще ида при друг! Например при „Тошиба“ или „Мицубиши“.

— Трябва да разберете трудното ни положение от историческа гледна точка — намеси се успокоително Сато. — Япония не разполага с огромната територия на Съединените щати и в това се крие причината за по-особеното отношение към чуждестранните компании, които искат да си отрежат парче от нашата торта.

— Точно тук е проблемът! — гневно повиши глас Томкин. — Япония изобщо не ме интересува! През миналата година първите три по големина американски компютърни гиганти са продали в Япония едва две от въведените в производство шейсет и пет нови технологии! Аз мисля за Световния пазар, това трябва да сторите и вие! Толкова сте заети да ограждате бизнеса си със стената на това, което наричате „предпазни мерки“, че без да искате, се превръщате в къртици! Тъй наречените ви „предпазни мерки“ не са нищо друго, освен умишлени пречки пред международната търговия! — започна да набира инерция

той. — Мисля, че е крайно време Япония да излезе от своята инфантилност и да поеме задълженията и отговорностите на водеща нация.

Нанги остана напълно равнодушен към гневната му тирада.

— Ако премахнем предпазните си мерки, както предлагате вие, нашата икономика ще бъде разрушена тотално — отвърна спокойно той. — Същевременно американският внос тук би се увеличил с някакви си нищожни осемстотин милиона долара. Дори вие разбирате, че това ще бъде само капка от препълнената кофа на огромния търговски дефицит на вашата страна, господин Томкин!

— Мисля, че е крайно време да се събудите, момчета — отвърна Томкин и скулите му бавно започнаха да почервеняват. — Реакционната ви търговска политика вече започва да ви изолира от световната общност, а вие сте твърде зависими от вноса на енергийни ресурси, за да си позволявате това! Ако не престанете да заливате нашите пазари с евтината си продукция и ако продължавате да не ни допускате тук, скоро ще се превърнете в най-перспективните сирачета на международната общност!

— Не мога да разбера защо японците са обект на постоянни нападки само защото произвеждат по-качествени стоки? — изрази учудването си Нанги. — Не сме стиснали за гушата американския потребител, не го караме насила да купува нашата продукция. Простият, но тъжен за вас факт е, че ние произвеждаме по-добри и по-качествени стоки. И американският потребител ги предпочита пред продукцията на вашите компании!

Но Томкин нямаше никакво намерение да се предава.

— В момента „Сато Петрокемикълс“ не фигурира сред първите шест производителя на компютърна техника в Япония — меко започна той. — А доколкото ми е известно, вие отдавна мечтаете да се настаните сред тях. Ключът за тази врата ви предлага именно „Сфинкс“. Според данните, с които разполагам, МИТИ е одобрило проект за създаване на компютър от ново поколение, способен да извършва десет милиарда операции в секунда. Тоест — сто пъти по-бърз от най-добрия за момента суперкомпютър на пазара, който се произвежда от концерна „Крей Рисърч“. За реализацията на този проект МИТИ отпуска двеста милиона долара годишно...

Томкин млъкна за миг, за да се наслади на победата си. Никой от японците насреща му не се помръдна, но той добре усети, че е успял да ги впечатли със своята информация.

— Имам информация и за още един проект, който министерството се готви да финансира — сплете пръсти на корема си той. — Става въпрос за създаването на суперкомпютър, който може да реагира на гласови команди и по този начин се превръща в изключително лесен за употреба продукт. И двата проекта са немислими без новия чип, който предлагаме за производство от „Сато“. МИТИ ще бъде принудено да ви подаде ръка, а това, означава, че големите шест на японската електроника ще станат седем!

Очите му се местеха върху мрачните и безизразни лица на японците, по които все така липсваха следи от каквито и да било емоции. Те просто са бизнесмени, напомни си той. Бизнесмени и нищо повече. Нанги не каза нищо и това според Томкин беше огромно постижение.

— Не трябва да бързаме с предложенията и контрапредложенията — обади се Сато. — Битките често се губят заради импулсивност и нетърпение. Нека не забравяме какво е казал великият Сун Цу: „Ястребът успява да залови жертвата си само защото е нападнал в точно определеното време.“

След тези думи се изправи на крака и се поклони на Никълъс и Томкин, които автоматически понечиха да се надигнат. Нанги също се изправи и тялото му странно се олюля.

— Ще продължим разговора в присъствието на нашите юридически съветници, които несъмнено ще допринесат за съгласието — заключи Сато. — Междувременно се надявам, че ще успеете да направите престоя си в нашия град приятен. — Изчака кимването им и добави: — Отлично. Утре в два часа следобед колата ми ще ви чака пред хотел „Окура“.

Отново стори официален поклон, Нанги го последва.

— До утре, господа. Желая ви приятна вечер.

Двамата се обърнаха и напуснаха кабинета без нито дума повече.

— Господи, какъв мръсник е този Нанги! — възкликна Томкин, без да престава да крачи напред-назад из хотелската стая. — Защо

моите хора не ме информираха, че е бил заместник-министър на МИТИ? Как смяташ, ще провали ли сделката?

Никълъс не отвърна и Томкин си отговори сам:

— Сигурен съм, че ще се опита да завиши процента им!

Никълъс взе от масата дебел квадратен плик и започна да щрака с нокът по ръба му.

— Престани да си играеш и ми кажи какво мислиш, да те вземат мътните!

— Спокойствие, Томкин — вдигна очи Никълъс. — Още в началото те предупредих, че за това сливане ще ни е необходимо много търпение. Може би повече от това, което притежаваш...

— Глупости! — викна Томкин, после пристъпи крачка напред и присви очи: — Да не би да искаш да кажеш, че са ме надхитрили?

— Поне се опитват — кимна Никълъс. — Японците не обичат да преговарят открито. До последната секунда ще се колебаят и протакат, просто защото искат да видят какво може да се случи междувременно. Сигурни са, че в девет от десет случая обстоятелствата ще се стекат благоприятно за тях. И по тази причина ще правят всичко възможно да ни извадят от равновесие.

— Искаш да кажеш, че Нанги играе ролята на лисицата в курника — замислено продума Томкин.

— И чака да види какво ще се получи — отново кимна Никълъс. — Най-вероятно очакват, че търканията ще те накарат да изгубиш търпение и да разкриеш колко много държиш на тази сделка. А след това вече ще бъдат в състояние да преговарят за по-изгодни условия преди окончателното подписване утре или в понеделник. — Почука с нокът плика и добави: — Японците знаят, че никога няма да разкриеш истинския си нрав по време на преговори. Но те трябва да го познават, за да бъде сделката им наистина изгодна. Подобна тактика се нарича „отстраняване на сянката“ и фигурира в стратегическия наръчник на великия воин Миямото Мусаши. Макар и създаден още през 1645 година, неговите основни принципи се използват от мнозина японски бизнесмени.

— Значи „отстраняване на сянката“... — замислено проточи Томкин. — И в какво точно се състои то?

— Когато не си в състояние да определиш истинския нрав на противника, прибегваш до бърза и решителна, но фалшива атака.

Според Мусаши противникът неволно ще изтегли дългата си сабя. Преведено на съвременен език, това означава, че ще разкрие истинските си намерения в преговорите, убеден, че вече е разбрал твоите. Но ти не си му показал нищо, а само си го принудил да разкрие стратегията си.

— Това ли се случи преди малко със Сато и Нанги?

— Зависи до каква степен си се разкрил — сви рамене Никълъс.

Томкин докосна скулата си с пръст, после се ухили:

— Разкрил съм се, ама друг път! Ние двамата с теб ще ги натикаме в капанчето, което съм им приготвил, независимо от стратегията на Мусаши!

— Кое капанче? — иронично се усмихна Никълъс. — Това с различните цифри на очакваните печалби? На мен каза, че делът на „Сфинкс“ ще е сто милиона долара, а пред Сато заяви, че двете компании ще си поделят обща печалба от сто и петдесет милиона...

— Какво са петдесет милиона повече или по-малко? — отвърна Томкин продължавайки да търка скулата си. По лицето му се появи болезнена гримаса — той промърмори: — Проклетата мигрена! Докторът казва, че се дължи единствено на света, в който живея!... — По лицето му плъзна виновна усмивка: — И знаеш ли какво ми предписа? Постоянна почивка в Палм Спрингс! Искане да се разплюя край някой басейн под проклетите палми, оплюти от мухи! — Болезнената гримаса отново се появи: — Може пък и да е прав, копелдакът... Пише книга, която е нарекъл „Петнайсет начина за живот без мигрена“ и е сигурен, че ще бъде бестселър. „Всички имат мигрена в наши дни — вика. — Господ да благослови стреса...“

Томкин седна на ръба на плюшения диван, отвори вратичката на малкия хладилник до него и си наля питие.

— Какво мотаеш из ръцете си? — интересува се той.

— Покана, донесена от специален пратеник. И аз получих такава...

— Дай да видим — рече Томкин, разкъса плика и извади от него твърда и блестяща картичка. В следващата секунда ядосано изпръхтя и я подхвърли към Никълъс: — Я ми я прочети, щото нищо не разбирам от проклетите им драскулки!

— Двамата с теб сме поканени на сватбата на Сато, която ще бъде в събота.

Томкин изсумтя, пресуши чашата си на един дъх и отново я напълни.

— Само това ни липсва! — промърмори той, после разклати бутилката и попита: — Да ти сипя ли?

Никълъс поклати глава.

— Просто за прочистване на черния дроб — продължи Томкин. — Тия мръсници се наливат с проклетото си „Сънтъри“, сякаш е вода! Излезеш ли с тях, обречен си!

— На твоє място не бих се притеснявал толкова — студено го изгледа Никълъс. — Познавам им навиците.

— Разбира се, разбира се... — примирително рече онзи. — Просто се опитвам да се държа приятелски... Ти се справи добре на бойното поле... — Ръката му с чашата се поклати и той небрежно подхвърли: — Обади ли се на Джъстин?

— Не — поклати глава Никълъс. — Тя беше против моето заминаване.

— Естествено. Сигурен съм, че ѝ липсваш.

Никълъс гледаше как Томкин довършва второто си уиски и се питаше дали това е основното му лекарство срещу мигрената.

— Не е само това — тихо промълви той. — Сайго е приложил над нея „сайминджуцу“ — една техника, която е малко известна дори на нинджите...

— Нещо като хипноза, нали?

— Да, ако трябва да я описваме със западни термини. Но далеч по-мощна. — Настани се на дивана до Томкин и продължи: — Тя се опита да ме убие, така я беше програмирал Сайго... Лечението ми успя да махне това проклетие, но е безсилно пред угризенията на съвестта ѝ, те са твърде дълбоки, твърде силни.

— Самообвинява се, така ли? Но тя няма никаква вина за това!

— Колко пъти съм ѝ го казвал...

Томкин поклати глава в чашата си...

— Тя е твърдо момиче, можеш да ми повярваш... Ще се справи!

Никълъс си спомни колко тежко Джъстин посрещна новината, че е приел да работи за баща ѝ. Разбираше напълно обидата ѝ от начина, по който този човек се беше бъркал в личния ѝ живот само допреди няколко години, съзнаваше ясно, че между тях никога няма да има нормални отношения. Томкин беше очаквал от нея точно определено

поведение, не го беше получил и реакцията му беше съвсем в неговия безцеремонен стил. А Джъстин не можеше да му прости за тази реакция.

В продължение на години беше прибягвал до подкупи и заплахи спрямо евентуалните ѝ приятели. „Баща ми е изключителен интригант, Ник — повтаряше му тя. — Той е мръсник, лишен от сърце и съвест, мисли само за себе си, не му е пукало нито за Гелда, нито за мен, нито дори за мама.“

Но Никълъс знаеше и друго — Джъстин е била напълно сляпа по отношение на мъжете в живота си — Всички без изключение далеч поголеми интриганти и мръсници от баща ѝ. Нищо чудно, че Томкин го прие толкова враждебно в началото — мислел го е просто за поредния мазник, който възнамерява да се възползва от дъщеря му.

Беше невъзможно да убеди Джъстин, че този човек се е бъркал в живота ѝ от обич, бил е загрижен за нея и ясно е разбирал, че няма да се справи сама. Това не го оправдаваше, разбира се, но все пак беше единствената отправна точка към помирението и разбирателството между баща и дъщеря.

Гневното ѝ избухване, когато разбра за решението му да работи за „Томкин Индъстриз“, беше кратко, но за сметка на това мълча дни наред след това. Тя просто не искаше да обсъжда повече този въпрос. Едва през последните дни преди отпътуването Никълъс забеляза нещо като примирение в нейното поведение и на сърцето му олекна. „В края на краищата ще бъде за малко, нали?“, бледо се беше усмихнала тя.

— Какво? — стресна се той и побърза да скрие загрижеността си за Джъстин дълбоко в гънките на съзнанието си.

— Питам те за кого се жени Сато — повтори Томкин.

Никълъс погледна към поканата.

— Жена на име Акико Офуда. Чувал ли си това име?

Томкин поклати глава.

— Тя е най-новото явление в живота на твоя партньор — каза сериозно Никълъс. — Според мен е крайно време да смениш информационния си екип.

Танцан Нанги бавно и мъчително се обърна. Зад гърба му чезнеха заснежените склонове на Фуджияма, поглъщани от гъста

мътилка с цвят на бисквита. В краката му се простираше Токио — един огромен, вечно въртящ се пумпал.

— Този тип никак не ми харесва — каза той и гласът му прозвуча като скърцането на тебешир по гладка училищна дъска.

— Томкин ли?

— Знаеш отлично за кого говоря! — отвърна Нанги, вадейки поредната цигара от табакерата си.

— Как да не знам! — лукаво се усмихна Сато. — Нали това беше причината да изпратиш на летището госпожица Йошида, една жена! Едва ли би си позволил да обидиш по този начин някой от японските ни партньори, нали? Ти не одобряваш дори работата й тук, при мен, защото си убеден, че живеем в мъжко царство.

— Винаги си управлявал този „кобун“, както намериш за добре и аз не съм ти се бъркал — възрази Нанги. — Но по отношение на тези итеки^[2] просто ми беше жал да губим времето на някой от високопоставените си служители!

— О, да — кимна Сато. — Томкин е просто гайжин, докато Никълъс Линеър е нещо далеч по-лошо, поне в твоите очи — наполовина азиатец, с неизвестен процент японска кръв в жилите...

— Нима искаш да кажеш, че съм расист? — изпусна облак дим Нанги.

— Ни най-малко — облегна се в креслото си Сато. — Ти си просто патриот. Само не мога да разбера какво значение има за нас произходът на Чонг Линеър...

— Той може да се превърне в средство за натиск — мрачно проблеснаха странните, някак триъгълни очи на Нанги. — Ще се наложи да използваме целия си арсенал срещу алчните итеки, зинали да ни погълнат! — Раменете му странно започнаха да потръпват, сякаш обладани от самостоятелна воля за живот. — Нима мислиш, че за мен има значение фактът, че баща му е полковник Линеър, „кръглоокият спасител“ на Япония? — Лицето му се сгърчи от омраза: — Каж ми, Сеичи, възможно ли е някакъв презрян итеки да изпитва топли чувства към нас? Аз не мога да го проумея...

— Седни, стари приятелю — меко продума Сато, умишлено избягвайки да го гледа, за да му спести допълнителното притеснение. — Болките ти трябва да са ужасни!

Нанги не отвърна. Пристъпвайки вдървено към канапето, той с труд се настани на ръба, с изправен гръб и под прав ъгъл на Сато.

Има късмет, че изобщо е жив — Сато добре знаеше това. Естествено, животът е нещо съвсем относително, тази непонятна загадка винаги беше занимавала мислите му, дори и днес, след трийсет и осем години. Дали човекът, прикован към изкуствения бял дроб, е все така убеден, че си струва да се живее? Понякога Сато беше убеден, че успее ли да проникне дори за миг в мислите на своя приятел, веднага ще открие отговора на тази загадка. И ще се засрами, ще изпита онова лепкаво и задушавашо смущение, което беше изпитал някога, преди много години, когато по-големият му брат Готаро го завари възбуден от книгата с еротични литографии на баща им.

Широко разпространено е мнението, че в Япония уединението е невъзможно. Тук от векове е пренаселено, просто защото липсва достатъчно жизнено пространство; честите земетресения и опустошителните тайфуни налагат намаслената хартия, и тънкото дърво като основни строителни материали с оглед бързото възстановяване на разрушените сгради. Впрочем това допринася съществено за оформянето на специфичните обществени отношения.

Тъй като истинско, според западните стандарти, уединение е, невъзможно, японците си изграждат свое вътрешно уединение, скрито зад дебел, пласт любезност и сдържаност. Те се раждат и умират с него — една предпазна стена срещу заобикалящия ги хаос.

Това беше причината, поради която дори самата мисъл, че е пожелал да проникне, в интимния свят на друг човек, особено на близък приятел, накара Сато да се притесни от срам. За да прикрие това чувство на неудобство, той запределиства папката със сведения за „Томкин Индъстриз“.

— Все пак не трябва да подценяваме Томкин — каза той.

Доловил загрижеността в гласа му, Нанги рязко вдигна глава.

— Защо?

— Грубите, обноски, не могат да скрият острия му ум. Улучи ни право в гърдите, когато спомена, че сме твърде зависими от вноса на суровини и енергия, за да си позволим изолация от останалия свят.

— Попадение на тъмно — махна с ръка Нанги. — Тоя тип е едно животно, нищо повече!

— Но въпреки това е прав — въздъхна Сато. — Нали именно това е причината, поради която постигаме всичко с цената на върховни усилия? Нали хвърляме огромни капитали за осигуряването на суровини и енергия и по този начин поставяме страната си в опасно състояние, което може да се сравни единствено с Пърл Харбър? Бъдещето ни е по-несигурно дори от годините след войната! Тогава успяхме да се изправим на крака, но ако сега — не дай, Боже — небесата ни обърнат гръб и бъдем спипани на тясно, резултатът ще бъде катастрофален и любимата ни родина ще бъде изпепелена!

— Цуцуму и Кусуноки са мъртви. — Гласът беше спокоен и хладен, просто предаваше едно съобщение. — Тук са три килограма ориз.

— Преди или след? — Вторият глас беше дрезгав и груб, е ясно доловим акцент.

— Преди.

Разнесе се проклятие на непознат език, после прозвуча следващият въпрос:

— Сигурен ли си?

— Направих задълбочена анална проверка, нямаше нищо. — Пауза, после: — Да се оттегля ли? — Все същият равен, лишен от емоции глас.

— Не, разбира се. Ще си стоиш на мястото. Всяка прибързана промяна ще предизвика подозрение, а тези хора не са за подценяване. Те са фанатици, изключително опасни фанатици...

— Да, зная.

— Имаш своите инструкции, продължавай да се придържат към тях. През следващите дни дожото сигурно ще е лудница. Дори и те имат нужда от известно време, за да се организират. Все още не са избрали наследник на Кусуноки, нали?

— Провеждат се заседания, на които не мога да присъствам. Няма официални съобщения, но напрежението с дожото е голямо.

— Добре. Сега е времето да се окопаем. Опитай се да проникнеш колкото се може по-дълбоко, после можеш да нанесеш внезапен удар. Тактиката ни е особено ефективна при подобни объркани ситуации.

— Смъртта на Кусуноки ги разтърси дълбоко и сега ще подозрителни към всичко.

— Значи трябва да си особено смел и изобретателен.

— Опасността е много по-голяма.

— Означава ли това, че всеотдайността ти към родината е отслабнала?

— Няма да трепна при никакви обстоятелства и ти добре знаеш това.

— Отлично, значи приключихме с този разговор.

Над изподрасканата повърхност на желязното бюро се появи бледа и мъждукаща светлина, чийто източник беше грозна и грубо направена настолна лампа. Лицето под нея беше съвсем обикновено — лице на счетоводител или учител. Черните очи над широките славянски скули бяха интелигентни и проникателни, но всичко останало — меката вълниста коса, обсипаното с дребни лунички чело и слабоволевата на вид брадичка, внушаваха чувство за дребен и незначителен човек. Нещо, което беше на светлинни години от истината.

Тънките му пръсти поставиха телефонната слушалка върху вилката, умът му напрегнато работеше. Внезапното убийство на Кусуноки го завари неподготвен, познаваше добре силата на сенсея и остана смаян от факта, че някой е успял да го надхитри. Но той беше подготвен да се възползва от всички непредвидени обстоятелства, да нанася мълниеносните си удари по противника именно в суматохата.

За разлика от повечето си сънародници той с удоволствие работеше с местните хора. Разбира се, не би позволил на дъщеря си (ако имаше такава) да се омъжи за някого от тях, но едновременно с това искрено се възхищаваше на тяхното постоянство и опит, на непоклатимия им фанатизъм. Това го привличаше неотразимо и същевременно беше тайното му оръжие срещу евентуално политическо убийство там, у дома.

Положението му там, сред братята по съдба, беше повече от сигурно, просто защото го поддържаше с помощта на неуязвима смес от страх и секретност, важни елементи в живота им. Въпреки това не беше излишно да размесва картите, да има в резерв различни възможности, да напипва слабите места в личния живот на висшестоящите и да ги превръща в ключ към сигурността на

собственото си бъдеще. Това беше урок, усвоен с цената на много лишения.

Обърна се с гръб към телефона и включи портативния, но мощен компютър, захранен с хиляди малки, жизненоважни късчета информация. В мъртвата тишина на помещението се разнесе доволното му сумтене, после се надигна с усилие и се повлече към дебелия бронирана врата, неуязвима като банков трезор. Набра шифъра на комбинацията и излезе навън.

Никълъс остави зад гърба си огромния хотел, сияещ в центъра на Токио като самостоятелен град с милионите си светлини, качи се на безупречната, невероятно тиха подземна железница и се насочи към района Асакуза. Около него се поклащаха безизразните лица на млади жени с френски дрехи и безупречен грим, коренно различни от момичетата на предвоенното поколение. Въпреки това в съзнанието на Никълъс ясно изплува поменът за събитията в този квартал, а и в цял Токио, разиграли се на 9 март 1945 година след масираната бомбардировка на американската авиация.

Тук, в Асакуза, хората бяха потърсили закрилата на будисткия храм на Канон — богинята на милосърдието. Построен през XVII век, той им беше вдъхвал чувство за сигурност, тъй като беше оцелял по време на няколкото огромни пожара в Токио, а също и след опустошителното земетресение през 1923 година. Стотици жители на района се наблъскали вътре и безпомощно наблюдавали как пламват красиво резбованите греди на покрива, миг по-късно тежките му плочи ги затрупали. Изящно подкастрените декоративни дръвчета „гинко“ в околните градини се превърнали в пламтящи факли, искрите им с пукот се пръскали в тази нощ на ужаса, летели като кръвожадни хищници над пустите улици, озарени от аления плащ на пожарещата.

Никълъс си даде сметка, че както Асакуза, така и останалите квартали на Токио не носят никакви белези от онези времена. Японците са проявили своята изключителна педантичност в това отношение, центърът на Токио беше успял да запази блестящата характеристика на епохата Едо — един от най-славните в архитектурната история на страната.

Пред портите на „Каминаримон“ се трупаха хора, по внушителната кървавочервена фасада пробягваха сенките им. Между двете дървени статуи — на повелителите на вятъра и гръмотевиците, вечни стражи на Кайон, се полюшваше огромен червен фенер от оризова хартия; макар богинята да не беше успяла да спаси своите поклонници от пепелището на войната, те продължаваха да я обичат и да се прекланят пред нея.

Никълъс последва подтичващите пред него японци и пое по тясната калдъръмена уличка Накамиседъори, от двете страни на която бяха струпани многобройни магазинчета за сувенири и сладкиши.

Подчинявайки се на внезапен импулс, той свърна, в една тиха странична уличка и спря пред витрината на малко магазинче, над което висеше табела с името му, изписано на наречието „канжи“ — „Йоноя“. По стъклените лавици край стените бяха подредени леко омаслени гребени от чемширено дърво.

В съзнанието му изплува образът на Юкио, разресваща с бавни и ритмични движения косата си с подобен гребен. Колко меки, дълги и блестящи бяха тези коси! Веднъж я беше запитал дали всички жени на Изтока имат подобни коси, а тя смутено го беше отблъснала от себе си.

— Само онези, които могат да си го позволят — усмихна се тя и протегна ръка към гребенчето, изпъстрено с красиви орнаменти от ръката на майстор: — Пипни го.

— Лепне — учудено я погледна той.

— Но никога няма да ти скубе косата — обясни с напевния си глас тя. — Този чемшир расте само на Кюсю, далечния южен остров. Нарязват го на дълги летви и го сушат на пара, за да отстранят скритите му недостатъци, после го оставят да съхне в продължение на една седмица над тих огън от същото дърво. След това летвичките се събират на снопове, стягат се в бамбукови обръчи и се оставят да съхнат в продължение на трийсет години. Едва тогава могат да бъдат подложени на обработка... В Асакуза има едно магазинче, оттам си ги купувам... Тамошните майстори се обучават в продължение на двайсет години, за гравирването на едно-единствено гребенче като това тук те седят десет-дванайсет часа на ден, напълно неподвижни...

Никълъс почувства как го обзема някогашното възхищение, примесено е чувство на дълбоко уважение. Проявяваме майсторство и артистичност дори когато създаваме една толкова обикновена вещ,

помисли си той. Няма европейец, който да може да разбере това! Всеки ок тях би ни взел за луди, никога не би разбрал защо отделяме толкова време и усилен труд за създаването на прости и на пръв поглед незначителни предмети.

Отново подчинявайки се на импулса си, той влезе в магазинчето и купи един гребен за Джъстин. Докато чакаше продавачката да избърше намастената му повърхност и да го завие внимателно в три пласта първокачествена оризова хартия, а след това внимателно да го положи в специалната кутийка от кедрово дърво, той се зае да оглежда изложените гребени, пръснати по рафтовете с артистична небрежност. Очите му опипваха всяко от безупречно равните зъбчета, внимателно огладените ръбове. И пред него отново изплува лицето на Юкио, застанала пред огледалото, бледата ѝ ръка ритмично се движеше нагоре-надолу сред водопада на гъстата коса... Черна и блестяща като ебонит на фона на снежнобялото кимоно, а сред нея като капчици кръв проблясват яркочервените зъбчета на гребена...

Той се навежда, полага длани, върху крехките ѝ раменна, изправя я, обръща я към себе си. Тихо прошумолява коприната, звукът му напомня за мъчително сладостния полет на прекрасните вишневи цветчета през април — месецът, през който възкръсват древните японски богове и въздухът се изпълва с аромата на вечното им присъствие...

Вижда я, усеща присъствието ѝ, вдъхва аромата ѝ... Всичко е толкова реално, че в душата му отново възкръсва онзи отдавна забравен страх, примесен с удоволствието на сексуалната възбуда... Отново е на осемнайсет, годината е 1963... Той няма опит с жени, особено с такива ослепителни красавици като Юкио...

Сякаш отново го покри мрежата на нежната ѝ магия; ето — дланта ѝ се вдига да го докосне по бузата, а тялото му се разтърсва от тръпката на очакването... Обикновено тя беше тази, която поемаше инициативата. Пръстите ѝ бавно се плъзгаха по очертанията на тялото ѝ после леко отдръпваха краищата на кимоно от раменете. То се плъзгаше встрани с едва доловимо шумолене, пред очите на Никълъс блясваха твърдите ѝ гърди. Гърлото му се свиваше в тежък спазъм, слабините му започваха да пулсират. С тихо съскане мекото бяло кимоно се плъзгаше надолу по раменете ѝ, алените му ръбове проблясваха като живи пламъчета. Ето, тя вече е гола, въпреки ярката

светлина еротичните очертания на ханша ѝ остават в тайнствено подканяща сянка.

Пристъпя към него и душата му се изпълва с непонятен ужас. С едва доловими движения ръцете ѝ освобождават болезнено възбудената му мъжественост, връхлитат го тежките талази на мъчително сладкото желание... В такива моменти той не може да ѝ откаже нищо...

С някаква непонятна, но дълбока тъга тя посяга към слабините му, пръстите ѝ леко започват да го гаят.

— Само за това ли мислиш? — пита той с дрезгав глас.

— Това е всичко, което имам — отвръща тя, простенва едва чуто и започва да го насочва в себе си.

Разфокусираният поглед на Никълъс бавно се откъсна от празното място във витрината. Там допреди малко беше подаръкът на Джъстин. Юкио изчезна от съзнанието му така, както изчезна от прозрачната поставка изящното гребенче от чемширено дърво.

Светлината на малкия прожектор беше по-ярка именно там, на празното място под стъклото. Какво ли е станало с магическото гребенче на Юкио, запита се той. Дали Сайго не го е хвърлил подир тялото ѝ в бурните води на пролива Шимоносеки? Дали е било у нея, когато Сайго я е удушил, а после е натоварил тялото ѝ в малката лодка? Или е останало сред вещите ѝ и е сменило притежателката си?

Усети, че очите му се насълзяват. Беше си спомнил всичко, въпреки клетвата никога да не мисли за онзи ужасен миг, в който демоничният братовчед му разказ за как е убил Юкио. Сърцето му отново се обля в кръв, обзе го онова отчайващо и остро чувство на безвъзвратна загуба, което беше изпитал тогава, преди година. Може би тази рана ще се окаже неподвластна на времето и забравата...

Почти слепешком протегна ръце и пое изящно опакованата кутийка, а после подписа чека на „Америкън Експрес“. Сякаш редом с него стоеше духът на Юкио, сякаш ръцете ѝ се бяха вплели в неговите, а очите ѝ бяха насочени заедно с неговите към изложените по лавиците гребени.

В този кратък миг изпита чувството, че смъртта няма място в живота му, че тъмната бариера между нея и дивота внезапно е изчезнала, че силите на мрака са му познати и близки. Нима беше

прекрасил в света на сенките или пък Юкио беше възкръснала, за да бъде отново до него?

Завръщането му в реалността беше рязко, очите му бавно огледаха магазинчето, в което продължаваше да бъде единствен клиент. Продавачката озадачено го гледаше, не знаеше дали дежурната любезна усмивка е най-подходящият начин за обслужване на този странен мъж.

Никълъс се върна на Накамиседьори и се насочи към храма „Сенсьожи“, по стъпалата на който се продаваха оризови пуканки и шарени захарни пръчици, както преди сто години. Искаше му се да остане под покрива на миналото, все още не желаше да се раздели с горчивите, но скъпи на душата му спомени. Спря пред една сергия и си поръча сладкиш, очите му механично следяха точните и икономични движения на възрастния продавач, който напълни вафлената кутия със смес от яйца и подсладено брашно, а после я заля обилно с конфитюр от сладък боб.

Но когато сладкишът се озова в ръката му, изведнъж разбра, че никак не му е до ядене, особено пък на сладки неща. В устата му горчеше от вкуса на миналото, вкус на суха пепел. Беше се надявал, че със смъртта на Сайго ще изчезнат и тежките видения на миналото, че ще се измъкне от тях, както змията се измъква от изсъхналата си кожа. Но озовал се отново в Япония, той разбра, че това е невъзможно. В човешкия живот съществува една неразривна последователност, която никой не е в състояние да прекъсне. Полковникът, бащата на Никълъс, обичаше да казва: „Това е единственият истински урок на историята и който не успее да го разбере, неминуемо ще загине от собственото си невежество.“

Никълъс се спря на прага на храма „Сенсьожи“, видя стария просяк с превит като тръстика тънък гръб му подаде нежеланата храна. Старецът, облечен в европейски дрехи и широкопола шапка, кимна в знак на благодарност, но дори и не направи опит да се усмихне.

Пристъпи във вътрешността на просторния храм. Между високия свод и плочестия под в краката му висеше тежък облак, напоен с уханието на горящи ароматични пръчици, от него сякаш се спускаха спомените на миналото, по-живи от всякога.

Когато отново се озова навън и се потопи в нощната атмосфера на Шитамачи — стария градски център на Токио, просякът беше там,

където го завари. Ръката му се беше обвила около огромния меден съд, в който пламтеше огънят, използван от богомолците за запалване на ароматичните пръчици.

Дойде му до гуша от древната Япония и лепкавата паяжина на спомените. Прииска му се час по-скоро да се завърне сред ослепителните светлини на модерния град, сред гъстата гора на новите небостъргачи, чиято боя още не беше изсъхнала; сред веселите и красиви момичета, прекрасни със своите подплатени сака, широки фланелки и прилепнали по тялото джинси.

Спусна се в подземната спирка на метрото, измина деветте спирки до Гинза, а после се прехвърлена линията „Хибия“ за краткото пътуване до Ропонги. Изкачи се обратно на повърхността и пое на запад, по посока на Шизуя. Изкачи се до върха на небостъргача „Ишибаши“ в изцяло остъкления асансьор, бутна металните врати и влезе в „Ян-Ян“. През остъклената от пода до тавана стена, гледаща на югоизток, се виждаха ярко осветените каменни стени на руското посолство.

Въздухът потрепваше от тежките ритми на рок музиката, изпълнявана от оркестър „Жълта магия“ и една британска вокална група, наречена „Япония“. Полунощ преваляше и танците бяха в разгара си. Бледите стени бяха придобили синкав оттенък от облаците тютюнев дим, разноцветни прожектори прорязваха дансинга с ярките си лъчи, превръщайки го в жива тигрова кожа.

Три реда маси от прозрачен плексиглас заобикаляха централния дансинг, пътеките между тях бяха покрити с тъмносин мокет. Сервитьорки сръчно се промушваха през тълпата, въздухът трепереше от силната музика, беше горещо. Динамиката на модерния живот.

Никълъс бавно си запробива път сред навалищата, очите му пробягваха по морето от млади гримирани лица, весели или високомерни, край него се мятаха рошави коси, ръце обвиваха дамски кръстчета или жадно се плъзгаха надолу, въртяха се съблазнителни ханшове. Дервиши на нощта, отдали се на ритъма, алкохолната възбуда или на нещо по-силно — като например незаконно придобити наркотици; дервиши, над които властваше всесилната и вечна Младост. Тук концепцията за тленността на човека е невалидна, дори и да дойде, никой няма да я разпознае...

В един кратък миг Никълъс си зададе въпроса какво търси тук. После си помисли за Джъстин и разбра, че няма да го намери.

Акико Офуда видя фигурата на Никълъс на входа да „Ян-Ян“ и извъртя глава с разтуптяно сърце. Защо е тук, озадачено се запита тя. Нима е разбрал нещо? Може ли да е разбрал?!

Не, това не е възможно, успокои се тя. Още е твърде рано. Появата му тук е чиста случайност, прищявка на боговете. Стана от масата си на средното ниво и тръгна с гъвкавата си походка, като внимателно отбягваше светлините на разноцветните прожектори, които заливаха дансинга.

През цялото време не го изпускаше от очи. Това, което виждаше, беше едно остро изсечено лице, което трудно би могло да се нарече красиво в истинския смисъл на тази дума. Беше твърде необикновено и странно, продълговатите очи и изпъкналите скули напомняха за източната му кръв. Едновременно с това брадичката му беше подчертано англосаксонска, съвсем като на баща му.

Беше чернокос и широкоплещест, с тесен като на танцьор таз и яки мускулести бедра на професионален атлет.

Акико откри, че ѝ се иска да свали дрехите му и да се наслади на тези издължени гъвкави мускули, но това беше единственото ѝ относително ясно желание при първия контакт с този мъж. Останалите ѝ чувства бяха противоречиви и объркани.

Господи, как го мрази! Отново я връхлетя силата на тази омраза, внезапната среща отприщи всички дълго сдържани емоции в душата ѝ. Дори когато очите ѝ попиваха с нескрито одобрение очертанията на здравето, излъчващо сила тяло, сърцето ѝ потрепваше от ярост. А тази сила личеше отдалеч, тя се излъчваше от начина, по който държеше главата си изправена, от гъвкавата походка и лекото поклащане на широките рамене. Всичко това недвусмислено говореше, че този човек е изключително опасен.

Но докато го следваше на почетно разстояние, тя изведнъж бе обладана от чувство на радостна възбуда. Трябва да притежавам наистина необикновена карма, за да бъда дарена с толкова важно предимство над него още в началото, помисли си тя. Пулсът ѝ се ускори, очите ѝ го изпиваха от разстояние, не пропускаха да отбележат

силата на духа и тялото му. О, как трепетно очаква мига, в който ще я забележи! Пръстите ѝ несъзнателно докоснаха меката гъвкава кожа на лицето, интензивността на копнежа се стовари върху съзнанието ѝ с такава сила, че почти ѝ прилоша; малка частица от разума я предупреждаваше, че трябва да се държи далеч, максимално далеч от подобни чувства, да бъде търпелива и внимателна. След всичкото това време не можеше и не трябваше да допуска прибързаното настъпване на края, беше длъжна да удържи нещата дотогава, докато сама реши, че е настъпил подходящият момент.

О, да, идеята ѝ да поканят на сватбата този гайжин беше наистина гениална! „Представи си колко благородна ще бъде поканата ти, особено по отношение на този Линеър — беше прошепнала в ухото на Сато тя. — Особено след като знаем всичко за семейството му!“

Да, да, Никълъс, беззвучно пропя душата ѝ, докато краката ѝ продължаваха да го следват един етаж по-горе. Скоро ще настъпи моментът да те погледна право в очите и тогава силата ти ще отлети като пепел, разпиляна от вятъра.

Беше като упоена, конвулсивно преглъщаше, мускулите на бедрата ѝ потръпваха в такт с ударите на сърцето, изпитваше непреодолимо влечение към този мъж. Наложил се да прибегне до цялата сила на тренираната си воля, за да не разруши в един кратък еуфоричен миг това, което бе градила с толкова труд и търпение.

Наруши рязко ритъма на крачките си, изостави темпото, с което го следваше и забърза сред навалищата, без да обръща внимание нито на лъстивите мъжки погледи, нито на нескритата завист, която проблясва в очите на жените. Отдавна беше свикнала с тях. Наближаваше времето да повика Йоки, тъй като Сато скоро ще се прибере у дома след своите битки.

Докато бързо прекосяваха центъра на Токио, Акико наблюдаваше Йоки с крайчеца на околото си. Величествено създание, призна пред себе си тя, случих с нея. Беше я открила преди няколко седмици, а разговора проведе едва след като се увери, че изборът ѝ е бил правилен. После стана нещо странно, поне за Акико — между двете започна да се заражда нещо като приятелство. То беше строго

ограничено в рамките на нощта — според Йоки и двете бяха нощни птички.

Акико веднъж я попита с какво се занимава през деня.

— О, ходя насам-натам — отвърна Йоки. — Всъщност съм търговски пътник, разнасям парфюми и козметика от врата на врата... Иначе си стоя у дома и гледам телевизия. Не само театрални постановки, а и образователни програми — уча калиграфия, подреждане на цветя, дори и ритуално сервиране на чай...

Вероятно това не беше учудващо, след като 93 процента от японците гледат телевизия поне един час дневно, но въпреки това Акико изпита неприятно чувство от факта, че населението на тази страна се обучава задочно на най-обикновени неща. Тя самата беше научила церемонията по поднасянето на чая от своята майка; години наред беше наблюдавала изражението на лицето ѝ, начинът, по който разговаря, движението на кимоното ѝ дори — твърде решена да запамети дори и най-незначителните детайли.

Възможно ли е подобно обучение да се предаде чрез излъчването на някаква електронна кутия? Беше сигурна, че това е невъзможно и изпита дълбока погнуса от жените, които получават познанията си по този лишен от непосредствен контакт начин. Външно това не ѝ пролича, разбира се. Йоки ѝ трябваше, поне за известно време.

Лимузината спря в края на посипаната с чакъл алея, която водеше до двуетажната къща и мислите ѝ се завърнаха в настоящето. Сеичи Сато живееше в Угуи-судани Тайтъоку, северно от парка Уено. На пресечка и половина от дома му се намираше широкият булевард Кототойдъори, който се увиваше като змия около парка. Зад къщата се извисяваха стройните стволоче на безупречно подстригани кипариси, а между тях проблясваше розово-жълтото сияние на Гинза и Шинюку, кипящи от нощен живот. Дърветата представляваха естествената ограда на гроба на великия шогун Токугава, отвъд който се простираха множество железопътни релси, водещи към северния край на Уено.

Къщата на Сато беше голяма според японските стандарти, построена в архитектурния стил „кен“ от стандартни двуметрови елементи. Те бяха от бамбук и кипарис, а трипластовият покрив беше покрит с теракотени плочки. Далечният край на къщата преминаваше в огромна ниша, от която се извисяваше столетен японски кедър.

Широко разклонен и величествен, той се беше надвесил над пътя като гигантски чадър.

Шофьорът отвори вратичката и Акико покани гостенката си да слезе.

Сеичи Сато отпи глътка горещо саке и се отдаде на съзерцание. Понякога, в моменти на стрес, прибягваше до този похват за прочистване на съзнанието си, но по-често го използваше срещу нетърпението. В страна, в която търпението е не само добродетел, но и начин на живот, Сато беше принуден да се учи на него — така, сякаш е чужденец по отношение на националната традиция. Въпреки това го вършеше прилежно, понякога дори и с фанатизъм, давайки си ясна сметка, че на това търпение дължи всичко, което е постигнал.

Намираще се в стаята с шестте татамита — и тук, както в повечето японски домове, пространството се определяше от броя на тръстиковите рогозки, побиращи се върху дървения под. Единствените мебели бяха малка масичка, памучен футон и скрин от палисандрово дърво с многобройни чекмеджета, датиращ от началото на XIX век. Специална подставка в дясната част на продълговатия мангал даваше възможност за затопляне на храна и саке.

Сато беше облечен в бяло памучно кимоно, на гърба му беше изрисуван аленият кръст „данжуро“, отличителен знак на театъра „Кабуки“. Беше спокоен и уверен в себе си, очите му бяха отправени към точка, която не съществуваше в реалния свят.

Тихото почукване по преградата го накара да примигне, но тялото му остана абсолютно неподвижно. В съзнанието му бавно започна да се промъква очакването, хлъзгащо се като хладната мантия на зимата.

Пресегна се и откряна хартиената врата, през тесния процеп го погледна окото на Акико, полускрито от спуснатия клепащ. Кадифената тъмнина, спуснала се върху деликатната кожа, приличаше на първите сенки на нощта по чисто лятно небе. Черният ирис проблясваше като тайнствено съкровище. Въпреки волята си, Сато усети как пулсът му се ускорява и дъхът започва да пари в гърлото му като жарава.

— Закъсня — започна ритуала той е леко задъхан глас. — Вече си мислех, че няма да дойдеш.

Акико долови напрежението в гласа му и се усмихна в себе си.

— Винаги идвам — прошепна тя. — Просто не мога да сторя друго.

— Можеш да си идеш, когато пожелаеш — каза Сато и усети как се свива сърцето му. — Отдавам ти доброволно своята любов, никога няма да те напусна!

Изграждан в течение на месеци, този сценарий им предлагаше точната доза възбуда и възбуда, позволена от грижливо очертаните граници на отношенията им. Разбира се, в тези отношения имаше и страни, които, ако беше жива, майката на Сато би порицала с най-остри думи.

Сато сведе глава, дръпна още малко подвижната преграда, после се отмести на длани и колене, за да ѝ направи място. Тя пристъпи вътре, двойният йероглиф „съоби“, с който на японски се изписваше думичката „красота“, изпълни съзнанието му като древен флаг на феодално даймийо. Защото тя наистина беше прекрасна и въпреки ритуалния диалог, Сато си даваше ясна сметка, че не тя, а той е навеки обвързан с нея.

Известно време останаха коленичили един срещу друг. Силните мускулести ръце на Сато бяха обърнати с дланите нагоре, докосвани от деликатните пръстчета на Акико. Гледаха се като омагьосани. Съзнанието на Сато се опиваше от сладката мисъл за кармата, която ги беше събрала, сетивата му ясно долавяха потрепването на душата ѝ, издигаща се като ярко оцветено хвърчило над покрива и шумолящите корони на борове и кипариси. Внезапен порив на вятъра я захвърли право в сърцето му, той усети как се сгушва там като птица с прекършени криле.

— За какво мислиш?

Въпросът ѝ го стресна, вероятно защото се втурна в тишината, нарушавана единствено от туптенето на сърцата им. Дълбоко в душата му се надигна страх, сякаш умът ѝ беше успял да проникне, неизвестно как, до най-съкровените му мисли. Мускулите по приведения му гръб едва забележимо потръпнаха, очите му примигнаха и се втренчиха в нея с леко недоумение, сякаш беше непозната.

После устните ѝ разцъфнаха в усмивка, равните бели зъби меко проблеснаха.

— Тази вечер си много тържествен — засмя се тя, по шията ѝ заиграха отблясъците на светлината, в плитката трапчинка на гърлото ѝ се стаи лека, почти незабележима сянка с формата на сълза.

Не отвърна. Тя хвърли изучаващ поглед към каменните черти на лицето му и понечи да се изправи.

— Аз ще...

Пръстите му се свиха около китката ѝ да я задържат, тя се отпусна като уплашена птичка.

— Сато-сан... — промълвиха полуотворените ѝ устни.

Той бавно я върна на мястото ѝ, приближи се към нея и кимоното му тихо прошумоля. Мускулите на раменете му се издуха и Акико усети ясно силата и мощта, които се излъчваха от тялото му.

— Тази нощ е особена — дрезгаво промълви той. — В живота ни няма да има друга като нея... — Замълча за миг, сякаш искаше да събере мислите си, после впи очи в нейните и добави: — Нашите съдби ще бъдат свързани навеки от законите на Амида Буда... Това значи ли нещо за теб?

— Цял ден не съм в състояние да мисля за нещо друго...

— Тогава остани! — Пръстите му се разхлабиха, ръката ѝ се освободи и бавно легна в скута ѝ. Там срещна другата, безупречно лакираните нокти меко проблеснаха. — В тази особена нощ трябва да забравиш подаръците...

Безизразно като порцеланова маска, лицето ѝ не издаваше нищо от това, което бушуваше в сърцето ѝ. Сато трябваше да се напругне, за да забележи едва доловимото повдигане и отпускане на гърдите ѝ. Духът ѝ беше непроницаем като огледалната повърхност на планинско езеро.

Равновесието му бавно се изпаряваше.

— Положително знаеш, че те желая...

Акико отметна глава, сякаш я беше зашлевил.

— Значи ненавиждаш онзи пожар, който нося в себе си, значи мразиш всички онези неща, които съм ти...

— Не! — Сато потръпна, душата му се олюля пред капана, който сам си беше заложил.

— Желанието ми да ти доставя удоволствие е било унижително за теб! — промълви Акико и закърши ръце, безпомощна като малко момиченце.

— Обичам безумно всеки твой дар! — приведе се напред Сато. — Ценя ги като нищо друго на този свят! — Успя да постави под контрол гласа, но не и чувствата си. — За мен е чест да ги притежавам, особено след като зная... — Очите му се отместиха от лицето ѝ и се хлъзнаха върху татамито, което ги разделяше. — След като зная, че никога... не си била с мъж, но въпреки това имаш желание да ми доставиш удоволствие...

— Това е мой дълг — сведе глава тя. — Аз...

Ръцете му се стрелнаха напред и покриха нейните, принуждавайки я да млъкне.

— Тази нощ сме толкова близки, че вече можем да се слеем! Още като те видях...

— Това ли искаш? — рязко вдигна глава тя. — А какво ще стане с първата ни брачна нощ? Ще се подиграем с традициите, така ли? Ще оскверним съвместния си път! Това ли искаш?

Сато усети как ноктите ѝ се забиват в мазолестите му длани и съзна, че е права. С огромно усилие на волята овладя желанието си, дебелият му врат кимна сковано, сухите му устни едва чуто промълвиха:

— Страшно много желая да притежавам твоя дар!

Изправена пред горещия мангал, Акико почти не гледаше в ръцете си, заети с приготвянето на „соба“ — макарони от ръжено брашно със соев сос, хрян и кълцани краставички.

Така приготвеното ястие се разделяше на малки порции и се поднасяше в правоъгълни дървени чинийки, покрити с черен лак. При нормални обстоятелства това вършеше прислугата, но тя искаше да го обслужи сама, още повече че по това време на нощта нито един прислужник нямаше право да влиза в тази част на къщата.

Акико поднесе „собата“, придружена от още горещо саке. Сато и Йоки тихо си говореха. Момичето беше подготвено отлично, знаеше какво иска и какво се очаква от него.

Акико се изправи и тихо се приближи до тънката хлъзгаща се преграда. Деликатната ѝ ръка докосна рамката и остана там. Послуша още малко тихите им гласове, после решително дръпна преградата зад гърба си.

Не напусна къщата, а влезе в една малка, покрита само с две татамита стая. Затвори след себе си, после се отпусна на колене и припълзя до преградата от оризова хартия, зад която бяха Сато и Йоки.

Стената се състоеше от множество тесни летвички, върху които беше опъната хартията в приятни цветове, галещи окото. Преди известно време, вече получила свободен достъп до този дом, Акико тайно беше направила скрита наблюдателница в една от летвичките.

Отмести я и надникна в едва забележимата цепнатина. — Сато и Йоки вече бяха привършили „собата“, сакето в чашите им също беше намаляло. Коленичила пред наблюдателницата си, Акико се намести удобно и зачака развитието на събитията.

Сато беше с гръб към нея, ръката му леко се помръдна и кимоното на Йоки меко се хлъзна надолу. Акико предвидливо я беше накарала да махне европейските си дрехи, преди да я доведе, познавайки отлично вкуса на Сато. Бялото ѝ рамо меко проблесна.

Мускулите на момичето помръднаха и Акико затаи дъх. Очите на Сато бяха привлечени от гърдите на Йоки. Сиво-кафявото кимоно лежеше от двете ѝ страни като криле на птица, бедрата ѝ все още бяха полуприкрити от него. После Сато се приведе напред, Йоки отметна глава и нададе тих писък. Пръстите ѝ започнаха да го гаят по ушите, докато езикът му страстно пробяга по натежалите ѝ зърна.

Акико почувства как гърдите ѝ пламват и се втвърдяват, ръцете ѝ неволно се кръстосаха върху тях. Устата ѝ пресъхна, изведнъж ѝ се прииска чашка саке.

Тази вечер почти отстъпи пред настояванията на Сато и този факт се стовари върху нея като гръм от ясно небе. През всичките дълги седмици до този миг беше успявала да го държи на разстояние сравнително лесно, похотта в очите му неизменно я отблъскваше. Но тази нощ беше по-различно.

Йоки вече беше чисто гола. Полуотворената уста на Сато смучеше плътта ѝ с такава страст, че Акико усети как пламва собствената ѝ плът — сякаш Сато любеше нея.

Защо? Какво е по-различно? Акико се зае да изследва съзнанието си по начина, които беше усвоила от Сун Сиунг преди години: разделяш го на четвъртинки, осминки, шестнайсетинки и така нататък... „Има голяма вероятност да откриеш онзи детайл, който ти се изплъзва — казваше той, — тъй като няма по-чувствителни

рецептори от собствените ти сетива. Те регистрират абсолютно всичко, а съзнанието ти е онзи филтър, който прецежда важните според него данни. Урокът, който трябва да усвоиш, е труден — трябва да разбереш, че съзнанието невинаги прави верния избор.“

И в този момент, без да изпуска от очи еротичните движения оттатък тайната наблюдателница, Акико се зае да претърсва четвъртинките на своята памет, сетивата ѝ бяха настроени да долавят както нейните, така и чуждите емоции.

И тази нощ беше успяла да заложи капана, който неизменно впримчваше Сато и тя успяваше да се изплъзне от похотливите му желаниа. Последвалото безсилие на мъжа я беше изпълнило с чувство на триумф, но това чувство беше краткотрайно. Защо?

В кръвта ѝ, подобно на концентриран алкохол, започна да пулсира с примитивна мощ ритъмът на рок музиката — ритъм, натежал от гняв, агресивност и похот... Помещение, пълно със синкав дим, фигурите в него — неясни сенки като монаси в полутъмен храм, осветявани единствено от пламъчето на ароматизираните пръчици, запалени в памет на мъртвите... Там беше дебнала тигъра — строен и опасен звяр, потръпващ от атавистична мощ. Той я възпламеняваше и едновременно с това караше душата ѝ да потръпва от тайнствена възбуда...

Едва сега откри разхлабването в своята чувственост — основната причина да кръжи около Никълъс Линеър като гладен чакал. Извикала в съзнанието си образа му на фона на екзотичния „Ян-Ян“, тя отново усети как сърцето ѝ забързва ритъма си, мускулите от вътрешната страна на бедрата ѝ се стягат, а душата ѝ се бори с непреодолимото желание да влезе в контакт с него.

Подобно на онзи момент в нощния клуб, пръстите ѝ отново се повдигнаха да докоснат скулата — сякаш искаха да се уверят, че е на мястото си. Не трябва да забравя, че всичко това ѝ се беше случило съвсем наскоро... Все още не познаваше себе си, но вече беше време да се сближи със собствената си същност, да бъде приятелка на самата себе си. В навечерието на своето прераждане се беше заклела да го постигне, поне да се опита да го стори... Но първо трябва да приключи със започнатото. А това, включва Никълъс Линеър, о, да, включва го, и още как!

Очите на Акико широко се разтвориха. Сато и Йоки се бяха вплели върху рогозката, краищата на кимоната помръдваха край енергично действащите им тела като вълните на спокойно море, галещи пустия бряг, едновременно прикриваха и разкриваха тайнството на страстта...

Възбуденото им дишане се издигна към нея като ято гларуси, привлече я неотразимо и тя се почувства част от разгарящата се пещ на страстта им.

Видя органа на Сато — огромен и зачервен от докосването на партньорката му. Клепачите на Йоки бяха спуснати и леко потрепваха от удоволствие, меките ѝ гърди набъбваха под мазолестите длани на Сато, главата му се плъзгаше все по-надолу и по-надолу, докато най-сетне разтворената му уста докосна горещата вътрешност на бедрата ѝ.

Акико несъзнателно се наведе напред, от устата ѝ се откъсна беззвучен вик, когато видя как езикът му изскача навън и докосва меката плът. Струйка топла пот се плъзна по гърба ѝ, като змия, овлажни кимоното — едно безпогрешно доказателство за собствената ѝ похот. Дланите ѝ започнаха леки кръгообразни движения нагоре по широко разтворените бедра, пръстите ѝ несъзнателно отметнаха тънката материя на кимоното и докоснаха голата плът.

Това вече не бяха нейните ръце, не, това беше езикът на Сато, който докосваше влажните бедра на Йоки с влудяваща възбуда, това бяха ръцете му, които се сключиха зад колената на момичето и вдигнаха краката му високо нагоре с едно-единствено рязко и същевременно едва доловимо движение...

Бедрата на Йоки, бедрата на Акико... Мъжът не правеше разлика между тях... Това, което ѝ беше сторено, не можеше да наруши копrienената гладкост на кожата. Но тя съзнаваше, че ако Сато може да зърне това, което се крие под нея, той положително ще отмени сватбата — нещо, което Акико не можеше да си позволи... А после? Е, после ще бъде принуден да се примири...

Устата на Сато се придвижи нагоре и покри черните къдрави косъмчета между краката на Йоки. Акико ясно видя как бедрата ѝ потръпват от набиращия сила оргазъм. Главата на Сато потъна дълбоко във влажната пещ, Йоки се изпъна като струна, устните ѝ се разтегнаха и оголиха белите зъби, жилите на врата ѝ се издуха като въжета, бедрата ѝ неконтролирано затрепераха.

В същото време пръстите на Акико разтваряха собствения ѝ цвят, връхчетата им започнаха да правят нежни въртеливи движения в такт с движенията на Сато. Имаше чувството, че главата на Сато работи между собствените ѝ бедра, но това чувство беше половинчато, нещо не му достигаше... Приличаше на лек напоителен дъждец, а на нея ѝ трябваше мощен порой, огромна приливна вълна, която да я вдигне във въздуха и да я запрати в бленуваните обятия на екстаза...

Но тази вълна не идваше и тя усили натиска на пръстите си. Върховете им потънаха дълбоко навътре, пронизаха меките краища на пламналото влагалище и докоснаха клитора.

Сато вдигна глава, гърдите му бурно се повдигаха и отпускаха. Огромната му мъжествена фигура се изви над гъвкавия стан на Йоки, снагата ѝ падна върху лицето на момичето и то заприлича на странно гримиран шут.

Тя го притегли нагоре, притисна се в него, после бедрата ѝ се вдигнаха високо нагоре, а въздухът изсвистя от гърдите ѝ едновременно с мощното му проникване. Бялата овалност на гърдите ѝ започна да потръпва в унисон с чувството на разкъсващо удоволствие, което пронизваше тялото ѝ.

О, колко много мечтаеше Акико за това чувство! Тялото ѝ просто плачеше да усети как вълната на всемогъщия прилив набира сили в морските дълбини, издига се и започва да я покрива с плащ, по-черен от безлунна нощ, прогонва всички мисли от съзнанието ѝ, премахва болката, изтрива спомени и видения, впръсква в тялото ѝ вибриращо, неподлежащо на слово удоволствие.

Тялото на Сато се притисна до френетично потръпващата Йоки и започна да се движи с равномерни тласъци, бедрата им се залепиха, от стегнатите мускули на мъжа закапа пот и кожата на момичето стана лепкава.

Тя започна да надава тихи писъци, ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му и го притискаха към себе си, накрая Акико изпита чувството, че Сато направо ще я смаже с огромната маса на тялото си. Ритмичното им пъшкане започна да набира скорост, движението на бедрата им стана хаотично и диво.

Йоки изпускате откъслечни възбудени викове, гладкото ѝ лице беше напрегнато, със стиснати зъби. Ноктите ѝ се забиваха дълбоко в стегнатите бедра на Сато, сякаш искаха да го накарат да я прониже.

— Ето, ето, ето!... — Гласът ѝ се извиси на ръба на истерията, после премина дори отвъд. Акико изпита желанието да се докосне до чувствата ѝ, каквито и да са те, да се освободи от напрежението, свило се на топка в долната част на корема ѝ. Мускулите ѝ бяха стегнати до скъсване, не закъсня и острата болка, която неизменно я спохождаше по време на подобни сеанси. Захапа долната си устна, за да не извика. Сърцето ѝ лудо блъскаше, сякаш всеки момент щеше да разкъса обвивката си от хлъзгави хрущяли и кости, сякаш всеки миг щеше да заседне в гърлото ѝ като тъжно есенно слънце...

Моля те, проплака в себе си тя. Моля те, моля те! Макар да беше сигурна, че в началото изпита далеч повече от това, което обикновено чувстваше, макар да ѝ се стори, че днес най-сетне ще успее да постигне благословеното облекчение, сега с отчаяние разбра, че и тази нощ ще бъде като всички останали. До ушите ѝ достигна животинското ръмжене на Сато, впръскващ възпламененото си семе в спазматично гърчещите се дълбини на Йоки.

Това ѝ дойде твърде много, тялото ѝ се люшна назад и тупна на голия под между рогозките. Очите ѝ се извъртяха в орбитите си, в ушите ѝ подухна ветреца — полъхът му беше толкова кратък, че тя не успя да определи дали не е плод на въображението ѝ. Върху нея се спусна черната пелена на болката и неудовлетвореността, в съзнанието ѝ отново прогърмяха думите на Сун Сиунг: „Ако проявиш достатъчно търпение, аз ще те науча да изследваш външността на врага така, че да бъдеш в състояние да четеш дори и най-съкровените му мисли.“

После припадна.

Никълъс стана малко преди шест сутринта, събуден от вътрешния си часовник. Взе кратък душ, като първо се обля с почти вряла вода, а после завъртя докрай крана на студената. Излезе от банята със зачервено от енергичното разтъркване тяло, после седна в поза лотос, с лице, обърнато към прозореца и огромния град отвъд него. Пое дълбоко дъх, изпусна го, после повтори операцията, след това насочи мислите си дълбоко навътре. След известно време почувства как тялото му се разтваря в необятната вселена и се превръща в неразделна част от всичко и всички.

От дълбоката медитация го извади тихо почукване на вратата. Почукване, което очакваше. Очите му бавно се фокусираха върху панорамата на града под прозореца, тялото му се надигна и дишането му се нормализира. Погълна безмълвно закуската от зелен чай и оризови сладки, после се облече, праметна през рамо малка чанта и напусна хотела. Беше десет и нещо сутринта.

Измина пеша две пресечки — първо на изток, после на юг, и се озова в Тораномоншьо. Прекоси малкия безупречен парк и се озова в горния край на Сакурадъори, пред „саншъоме“ — третия вид обозначение в Тораномон. За голямо разочарование на чужденците Токио не притежава това, което при тях се нарича „точен адрес“. Огромният град е разделен на „ку“ (квадрати), после на зони като Гинза, и най-накрая на „шъо“, нещо като квартали, в които отделните „шъоме“ — улички, са номерирани, а големите блокове носят собствени имена.

В тринадесетия блок — сграда с доста странна форма, Никълъс откри това, което търсеше. Насреща, в подножието на хълма Атаго, се издигаше малък дъвен храм.

Той влезе и смени дрехите си. От черния сак извади чифт бели памучни панталони, които пристегна с ластичен колан, на рамената си наметна широко сако от същия цвят и материя. Него притвори с черен памучен колан, завързан хлабаво ниско над кръста. Накрая нахлузи една „хакама“ — традиционната черна поличка, която носеха единствено майсторите на кендо, киудо и сумо, или пък тези, които притежаваха дан — черен пояс по айкидо. Тя беше завързана ниско под кръста, придавайки по този начин допълнително чувство за център на тежестта — един способ, открит преди столетия от самураите.

Облечен в тези одежди, Никълъс, започна да се качва по безупречно излъсканите стъпала. В главата му прозвуча познатото потракване на дървени бокени. Изведнъж изпита чувството, че лятото на предишната година се е завърнало и двамата с Лю Кроукър отново са в онази нюйоркская зала за бойни изкуства. Там Кроукър за пръв път видя светкавичните похвати, които се използват при кенджуцу.

Никълъс се сприятеляваше трудно, главно защото в източната си форма идеята за истинско приятелство доста се различава от онова, което е възприето на Запад. За него, както и за повечето хора от Изтока, приятелството означаваше преди всичко дълг и дълбоко уважение към

честта на другия — две железни правила, за които европейците рядко имаха реална представа. Попаднал в орбитата на Никълъс, Лю Кроукър успя да ги проумее и усвои, вследствие на което се превърна в негов истински приятел.

Двамата решиха да отидат на риболов по крайбрежието на Монтаук веднага след като Кроукър се завърне от Кий Уест, закъдето замина да получи последните и решаващи улики, свързани с убийството на Анжела Дидион. Това вече не може да стане. Кроукър е мъртъв и Никълъс изпитваше почти физическа болка от липсата му.

Знаеше добре, че съзнанието му трябва да е спокойно и чисто за това, което го очакваше в горния край на стълбището, но въпреки усилията си не можа да изхвърли от него спомена за своя приятел. Последната им среща се характеризираше с един трогателен момент, възможен единствено между японци.

Седяха в „Микита“, известния японски ресторант в центъра на града. Обувките си бяха оставили на прага на покритото с татами помещение. Представяваха странна гледка — тежките и груби американски боти на Кроукър редом с леките като перце платненки на Никълъс. Бяха коленичили един срещу друг, помежду им изпуснаше пара каничка чай, пръстените чашки бяха пълни с горещо саке. Всеки момент щяха да им поднесат „суши“^[3], следвано от „тонкацу“^[4].

— Кога тръгваш? — попита Никълъс.

— Ще взема самолета в полунощ — отвърна с крива усмивка Кроукър. — Билетите за него са най-евтини.

И двамата знаеха обаче, че причината е друга — Кроукър просто искаше да пристигне в Кий Уест под прикритието на тъмнината.

Приглушеният шум на препълнения ресторант продължаваше да ги обвива с плътната си пелена, но и двамата не му обръщаха внимание. Бяха се превърнали в остров на тишината, всемогъща и ненарушима.

После Кроукър рязко вдигна глава:

— Ник...

Пристигнаха подносителите с храната и той млъкна, докато отново останаха сами.

— Не е кой знае какво, но... в една банкова касета съм сложил малко акции и облигации... — В ръката му се появи кафяво пластмасово пликче, в което имаше малко ключе. Хлъзна го по ниската

масичка, после хвана пръчиците за хранене — блестящи и бели като оголени кости. Обърна суровата риба в чинията си и промърмори: — Искам да имаш грижата за тях, в случай че... В случай че нещо неочаквано стане с мен там...

Никълъс мълчаливо кимна и прибра ключето, душата му се стопли от оказаното доверие. После започнаха да се хранят и всичко изглеждаше както преди. Когато чиниите бяха опразнени и си поръчаха още саке, Никълъс се облегна назад и каза:

— Искам да ми обещаеш нещо, Лю... Зная отношението ти към Томкин, но трябва да те предупредя, че...

— Отношението ми няма да се промени, Ник — прекъсна го Кроукър. — Този човек е гадна акула, която помита всичко изпречило се на пътя ѝ. Имам намерение да сложа край на това положение и нищо не може да ме спре?

— Искан само да те предупредя, че тази твоя... да я наречем страст, може да те подведе. Там не трябва да бързаш... Огледай се, направи спокойна преценка на ситуацията...

— Май ме учиш как да си върша работата, а?

— Не се засягай. Това, което искам да ти кажа, е, че животът рядко е черно-бял, в него винаги преобладават сивкавите нюанси... Томкин едва ли е злодей, за когото го вземаш... Възможно е да се окаже, че наистина няма нищо общо с убийството на Анжела Дидион.

— Наистина ли мислиш така?

— Няма значение какво мисля аз!

Едва сега Никълъс си даде сметка, че е имало значение. Защото още тогава е бил замесен в събитията. След внезапната смърт на Кроукър там, в Кий Уест, той взе решение да промени живота си в именно по тази причина се намира тук, в Япония. Съдба.

— Сбогом, Ник — усмихна му се Кроукър под разноцветните реклами на тротоара. После понечи да му подаде ръка, поколеба се за миг и леко се поклони. Никълъс му отвърна със същото, след което и двамата избухнаха в смях, сякаш за да отхвърлят и забравят заплахата, която се спотайваше в нощния мрак.

Последните им мигове заедно бяха като на хора, които се разделят за кратко време. Въпреки ключето в джоба на Никълъс никой от тях не вярваше сериозно, че нещо ще се случи във Флорида. Господи, колко малко време им предостави съдбата, тъжно си помисли

Никълъс. Те дори не успяха да оценят както трябва това, което бяха започнали да изпитват един към друг. За човек като него, сдържан и затворен в себе си, подобни чувства наистина бяха рядкост. Все по-често откриваше, че обича да си спомня за срещите с Кроукър, мигове от тях се редуваха в паметта му като кадри от любим филм.

Стигна горната площадка и тръсна глава. Повече от всякога беше сигурен, че е на прав път, че не може и не трябва да остави ненаказани убийците на своя приятел. Гири! Подобно на хилядите доблестни мъже преди него и Никълъс откри, че това чувство е по-силно дори от живота.

Сенсейт на това дожо беше седнал върху леко повдигнатия край на тепиха за айкидо, известен с името „камица“. Самият тепих се състоеше от няколко татамита, изплетени от сурова оризова слама. Беше човек с неопределена възраст, стегнато тяло, широка уста с решителна брадичка и котешки очи. Раменете му бяха здрави и стегнати, тазът — тесен. По цялото му тяло не можеше да се види дори едно косъмче.

Казваше се Кенцо — това беше цялата информация, която му даде Фукашиги, старият сенсей в Ню Йорк, придружена, разбира се, със задължително препоръчително писмо. „Твърд е като кремък, но аз просто не виждам кой друг би бил по-подходящ за... хм... твоето нестандартно буджуцу“... Фукашиги естествено знаеше, че Никълъс е нинджа и в много бойни изкуства спокойно може да бъде сенсей на всеки. „Кенцо няма да знае какъв си, но е способен да оцени уменията ти и няма да откаже да работи с теб.“

На подиума зад гърба на Кенцо бяха окачени две „дай-катана“ от седемнайсети век — най-дългите и най-опасни саби на самураите. Бяха кръстосани над ритуален барабан, а под тях висеше свитък оризова хартия, на който пишеше следното:

Всички неща на този свят идват отнякъде, но ние не сме в състояние да видим портата, която ги пропуска. Всички хора се гордеят с познанията си, но всъщност не знаят нищо. Знаят само тези, които разбират, че познанието не означава нищо.

Лао Це, позна цитата Никълъс.

Пристъпи с боси крака по татамито, изправи се пред сенсея и му подаде писмото на Фукашиги с дълбок поклон.

Кенцо го чете дълго, без нито веднъж да вдигне поглед към Никълъс. Накрая сгъна внимателно хартията и я върна обратно в плика, постави го до себе си и стори поклон от седнало положение, известен с името „зарей“. Никълъс подви крака под себе си и отвърна на поздрава.

В мига, в който главата му достигаше най-ниската точка на ритуалния поклон, към нея се стрелна къса здрава тояга. Долови движението ѝ по-скоро с вътрешно чувство, отколкото с поглед. Ако беше проявил дори и най-малкото колебание, положително би се оказал проснат в безсъзнание върху татамито. Дясната му ръка се стрелна нагоре, едновременно с това тялото му отскочи встрани от траекторията на свистящото оръжие.

Пръчката все пак успя да докосне крайчеца на пръстите му и започна да пружинира като майсторски завъртян пумпал. Без да чака нито секунда, Кенцо се хвърли напред, възползва се от инерцията на Никълъс, за да се плъзне вляво от тялото му и посегна да нанесе „шомен ичи“ — къс прав удар в главата, който обикновено е достатъчен за поражението на противника.

Но за да стори това, той трябваше да хване дясната китка на противника — едно задължително противоблокиращо действие. Никълъс моментално се възползва от това и прибягна до „йонкио“ — специална техника за обездвижване. Пръстите му ловко се извъртяха, сграбчиха лявата ръка на сенсея малко над китката и палецът му рязко натисна нервния възел там. Вместо да отстъпи пред ужасния натиск, Кенцо предпочете да жертва едната си ръка, но да запази атакуващата си позиция.

Сякаш от небитието в ръката му се появи втора къса тояга, която със страхотна сила се стовари върху рамото на Никълъс. Последният моментално изостави хватката „йонкио“ и вместо да прибягне до второ обездвижване — нещо, което сенсеят очевидно очакваше, той прибягна до „атеми“ — удар, който излизаше от рамките на айкидо. По този начин си позволи това, което Кенцо си беше позволил преди него.

Вкаменените върхове на пръстите му се забиха малко под гръдната кост на сенсея и се насочиха към нервния възел под нея.

Главата на противника му спазматично потръпна, тялото му се люшна назад. Никълъс се стовари отгоре му, късата тояга се оказа между двамата и болезнено се впи в гръдния му кош. Никълъс се притисна още по-силно до сенсея, тъй като усети, че онзи се стреми да забие върха на оръжието си в мускулите около сърцето му.

Опита два бързи странични удара, после ново обездвижване. Не успя и почувства как дървената тояга бавно се надига и започва да се приближава към лявата страна на гърдите му. Силите започнаха да го напускат, тялото му бавно изтръпваше, сякаш беше чуждо.

Усети вкуса на близкото поражение и ядосано се изруга. Концентрацията му очевидно беше намалела от липсата на сън и часовата разлика. Бързо го напускаха и последните резерви от сила, за което спомагаше и постоянният натиск в стил „тамбо“, до който прибъгваше противникът му. Ушите му забучаха — първи признак на настъпващата дезориентация. Знаеше, че ако не предприеме бързи мерки, тя ще бъде последвана и от физическа дестабилизация.

В съзнанието му изплува едно упражнение по кендо, което съдържаше „удара на червеното листо“, фигуриращ в бойната техника на великия Мусаши. Трябваше да спре движението на тоягата с усилие на волята.

Вместо да се защитава, той рязко освободи ръцете си и ги стрелна надолу, за да прекрати техниката „тамбо“ на противника си. Пръстите му светкавично се свиха около хлъзгавото дърво, рязко го извъртяха надолу и наляво, сенсеят за миг изгуби контрол върху движението на китката си. Но този миг беше напълно достатъчен за Никълъс, който нанесе жесток пронизващ удар със стегнати пръсти в черния дроб на противника.

Кенцо се олюля и отново се оказа в коленичеща поза. Никълъс се хвърли като вихрушка върху него, решен да затвърди победата си, но изведнъж се блъсна в каменния юмрук на сенсея, изскочил изневиделица пред лицето му. Болката беше ужасна, но той стисна зъби и стовари ръба на дланта си върху рамото на противника, възползвайки се от инерцията на собственото му тяло.

Сенсеят се стовари върху татамито и Никълъс моментално отскочи встрани. Борбата беше приключила. Сърцето му блъскаше лудо, тялото му беше плувнало в пот. С всяко дълбоко вдишване болката в напрегнатите му мускули отслабваше.

Бях на крачка от поражението, призна пред себе си той.

Ичино Кагами беше в лошо настроение. Той беше човек с необикновено спокоен и уравновесен характер — качество, което му беше помогнало да се издигне до поста вицепрезидент по финансовите въпроси на „Сато Петрокемикълс“.

Днес обаче не беше в състояние да се съсредоточи върху подробностите на проектодоговора с американската компания за електронни компоненти. Испита огромно облекчение, когато Сато даде знак на присъстващите в кабинета му отговорни сътрудници на компанията, че съвещанието е приключило.

Почти цял час погледът му не напусна стъклото на широкия прозорец, по който криволичеха браздите на ситния дъждец. Достатъчно, изкомандва се той, натисна бутона на вътрешния телефон и нареди на секретарката си да отмени всички насрочени за днешния ден делови срещи. После ѝ обясни къде може да го открие, в случай че Сато го потърси по спешност.

Изправи се и хвърли последен поглед към прозореца. Панорамата на Токио беше тъжна и сива, лошото време погълна веселото оживление на хората през току-що отминалите празници „ханами“^[5]. Но тази година съзерцанието на прекрасните вишневи цветове не беше донесло на Кагами очакваното удоволствие.

Излезе от кабинета си с каменно изражение на лицето. То не се смекчи нито от прекрасните литографии по стените, нито от приятното и дискретно осветление. Бутна обкованата с желязо врата и влезе в съблекалнята.

Всичко щеше да е наред, ако не беше брат ми, помисли си Кагами. Всъщност Тоширо не му беше брат, а шурей, но жената на Кагами беше истинската „хера моши“ — глава на семейството, заета със злопаметната мисъл да си върне за всичко, което беше търпяла години наред от майката на Кагами. Тя държеше семейната каса и разполагаше с нея, както ѝ е удобно, помисли си с горчивина Кагами, докато пристъпваше гол към банята.

Макар и все още младо, лицето на жена му, мазно и изпотено от топлината и физическите усилия, му се струваше непоносимо. Тя не протестираше срещу факта, че ходи при гейши, напротив —

безропотно плащаше сметките, които пристигаха на всяко петнайсетото число от месеца, изпълняваше всичките си съпружески задължения. Но начинът, по който заделяше част от доходите му, включително „осейбо“ и „ошуген“ — подаръците, които получаваше два пъти годишно от желаещите да получат повишение свои сътрудници, го караше да изпитва неприятно чувство и той бързаше да поеме към Анмицу, при любимите си жени.

Все пак Тоширо ми е влязъл под кожата дори повече от жена ми, призна си той, докато се прехвърляше във второто помещение.

Спокоен и отпуснат, сам в стаята с големите вани, Кагами с удоволствие пое извиващата се над водата пара. Ваната беше толкова гореща, че кожата му сякаш щеше да пламне дори и при най-лекото помръдване на тялото му.

Тоширо беше фермер и следователно далеч по-богат от самия Кагами. Естествено, той не разполагаше с щедрите добавки, на които се радваха служителите на „Сато Петрокемикълс“. Въпреки това в края на годината банковата сметка на Тоширо набъбваше до невероятни размери и Кагами се дразнеше, че през останалото време той практически кредитира своя богат шурей.

Каква идиотщина, мислеше си Кагами. Въпреки че селското население на Япония беше под трийсет процента от общия брой на жителите и бързо намаляваше, богатите земевладелци имаха същата политическа власт и влияние, на които се радваха непосредствено след Втората световна война, когато селското стопанство съставляваше седемдесет процента от националната икономика. Това се дължеше на факта, че тогава не съществуваше огромната електронна промишленост, а управляващата почти непрекъснато Либерално-демократическа партия правеше всичко възможно да запази гласовете на фермерите. А това се постигаше по един-единствен начин — чрез щедро субсидиране дори на най-некадърните от тях.

В списание „Таим“ Кагами беше прочел, че средната американска ферма разполага с около 450 акра обработваема земя, докато съответната японска ферма — едва 2,9 акра. За каква ефективност можем да говорим, изръмжа в себе си той.

И сякаш този проблем не беше достатъчен, скоро се роди и нов — проблемът с ориза. Японските фермери произвеждаха повече от нуждите на страната, но този ориз — дребнозърнест и лек, не

отговаряше на изискванията на международните пазари. Евентуалният му износ би наложил повторно субсидиране за сваляне на изкуствено повдигнатата му цена чрез първоначалната субсидия на правителството. Така излишните количества просто отиваха на боклука.

Кагами знаеше, че за тези субсидии правителството ежегодно изразходва над дващест милиарда долара. Голяма част от тази сума се събира от японската зърнопреработвателна промишленост, принудена да купува вносна пшеница на изключително високи цени, а останалото идваше от орязване на програмите за жилищно и пътно строителство — най-острите проблеми на страната.

Връх на всичко беше Тоширо, отново дошъл да проси заем с шапка в ръка. Кагами знаеше отлично, че този човек е непоправим прахосник и харчи повече, отколкото изкарва. Обикновено се твърди, че японците са спестовни хора, но това едва ли се отнася за Тоширо. Рано овдовѡл, той прѡскаше огромни суми по жени и комар — голямата страст на живота му. Управлението на фермите си беше поверил на мързеливци и некадърници, така поне мислеше самият той.

Кагами отново изрѡмжа и промърмори нещо нелицеприятно под нос. Неблагополучията на шурѡя му вероятно се дължаха на обикновена небрежност и Кагами би изпитал огромно удоволствие от тях, ако не беше молбата за нов заем.

Разбира се, и дума не можеше да става за нещо подобно. Въпреки позицията на жена му, която направо си каза: „Нямаш друг избор, той ти е брат. Трябва да мислиш за семейните връзки, твой дълг е да помагаш!“ Всичко това изсипа снощи, непосредствено след като затвори вратата зад Тоширо и очите ѡ мрачно проблеснаха: „Не е нужно да ти напомням толкова прости истини!“

Излишно беше да ѡ казва, че при обратното положение те не биха получили дори ѡна от Тоширо, който мисли единствено за себе си. Нима се беше сетил да подари нещо на Кен при дипломирането му, нима се беше сетил дори да поздрави Тамико за тринасетия ѡ рожден ден? Децата, разбира се, не усещаха нищо — подарѡците пристигаха точно навреме, но само Кагами знаеше, че жена му пътува тайно до Даймару и ги изпраща вместо Тоширо. А те бяха купени с негови пари, на кого друг?

Кагами затвори очи и усети как кръвта пулсира във вените му. Не, това наистина е прекалено, въздъхна вътрешно той. Дори дългът към роднините има определени граници.

Стана и излезе от стаята, прекоси малкото преддверие и се озова в сауната. След него останаха мокри следи. Искаше му се да е напълно отпуснат преди масажа.

Кагами седеше на покритата с плочки пейка, облегнал глава на влажната стена, и мислеше за масажа, на който преди години се беше подложил в Корея. На млади години пътуваше дотам заради бизнеса, но вече никой не можеше да го принуди на подобно пътешествие. Потръпна, като си припомни как масажираха там. Истинско изтезание! Корейците са варвари във всичко, което се опитват да правят. Ненаправно шогунът Токугава ги беше нарекъл „лукови глави“ още през 1605 година, а оттогава до днес нещата си оставаха непроменени. Само дето се бяха научили да просят подаянията на американците. Мръсен народ, без никакво чувство за чест!

Кагами тръсна глава, за да я прочисти от всякакви корейци, Тоширо и останалите отрицателни емоции. Денят беше започнал зле, но той беше твърдо решен да го завърши добре.

От тръбата с леко прокашляме изскочи нов облак гореща пара и бавно изпълни помещението. Температурата рязко се повиши и Кагами започна да се поти. Беше забравил да се поохлади на душа, преди да влезе тук. И за това трябваше да благодари на Тоширо.

Това е положението, няма що — отново поклати глава той и кръстоса ръце на корема си. Направи му впечатление, че напоследък там се е събрала доста излишна мас. Може би няма да е толкова зле да се поизпоти допълнително. Затвори очи и се отпусна.

Вратата се отвори. Кагами не вдигна клепачи, макар да почувства ясно краткото намаляване на нетърпимата жега, също и моментното изтъняване на влажния въздух. После отново потъна в облаците гореща пара.

Не си зададе въпроса кой е влязъл. Тук по всяко време на денонощието, дори и късно през нощта, когато цялата сграда е празна, влизаха и излизаха членове на ръководния екип на компанията. Те рядко разговаряха помежду си, тъй като добре разбираха, че всеки търси възстановяване на силите си и спокойствие.

Кагами усети чуждото присъствие, леко и едва доловимо — присъствие на сянка. Нещо го накара да отвори очи. Не можа да определи какво е то — вероятно беше незабележимата промяна в обстановката.

В другия край на помещението се мярна силует, облаците пара размиваха формите му. Той се размърда и пристъпи напред с меки, едва доловими движения, Кагами изпита усещането, че това наистина е само силует, лишен напълно от, плът и кости. Избърса потта от очите си и изпита абсурдното желание да се ощице, за да разбере дали не е задрямал в горещия и влажен покой на сауната.

Защото силуетът несъмнено принадлежеше на жена. Изключено! Не може да бъде! Дори слепите тайвански масажистки нямаха право да влизат тук.

Изхълца, челюстта му увисна от изумление. Сред облаците пара бавно изплува окосмен женски чатал, по къдравите му косъмчета проблясваха като перли ситни капчици влага. Но това е чудовищно, възмути се той от дъното на душата си. Какво грубо нарушение на протокола! Ще трябва да информирам Сато-сан!

Голите бедра с олюляване се приближаваха, Кагами усети, как долната част на корема му бавно започва да се стяга. В това движение имаше нещо изключително еротично, липсата на всякаква показност в него още повече подчертаваше непринудената му сексуалност. Сякаш съществуваше сама за себе си, огряваше по странен начин изпълнената с пара стаичка. Кръвта на Кагами се сгорещи въпреки волята му, пенисът му бавно започна да наедрява.

Едновременно с това съзнанието му продължаваше, да крещи своите безмълвни протести, още повече усилен от непознатото, но въпреки това ясно усещане, че волята му е готова да отстъпи пред похотливото желание.

Вече виждаше по-голямата част от тялото, високите конусообразни гърди с натезали от възбуда зърна, плоския, леко извит корем. В опит да прикрие ерекцията си той мушна ръце между бедрата си, разтреперан и смутен. Точно в този миг в главата му за пръв път прозвучаха предупредителни звънчета. Жената спря пред него, изпъна гръб и протегна крак напред. От него капеха малки бисерни капчици. Кагами неволно се наведе напред, за да види по-добре най-прекрасната извивка, създадена от ръцете на Твореца.

Хлъцна и започна да се дави в собствената си слюнка. От нервно свития му стомах се надигна горчива струя, над втрещеното му съзнание се спусна бяла пелена. Очите му се пулеха по посока на меката плът между леко разкрачените ѝ бедра. Натезжал от желание, пенисът му леко потръпваше.

После погледът му бавно се плъзна нагоре, върху лицето му продължаваше да лежи изражението на смаяно вцепенение. Срещна чифт блестящочерни и загадъчни очи, надничачи иззад ветрило, обагрено в ярки златисти, червени и черни тонове.

— Коя си... — преглътна той, с мъка намирайки гласа си.

Ветрилото се раздвижи и изчезна встрани, под него се показва меката ѝ усмивка. Прекрасно лице, неволно въздъхна в себе си Кагами. Лице, очертано от изтънчените линии на младостта и красотата. После душата му изведнъж потръпна и се сви, в очите му проблесна призракът на познанието, красивото овално лице пред тях бавно започна да се превръща в демонична маска.

— Ти? — викът бликна като гейзер от широко отворената му уста.

Ветрилото светкавично се спусна надолу, ръбът му влезе в болезнено съприкосновение с лицето на Кагами, завъртян в последния момент от майсторското движение на деликатните пръсти. Потната кожа се разцепи, ръбът с лекота проникна до костта.

Тялото на Кагами се сви, но с голямо закъснение. Ударът на тънкото острие беше нанесен неочаквано и с изключително майсторство, всичко протече с такава смайваща бързина, че той почти не усети какво става.

Първата му мисъл беше да прикрие слабините си и по тази причина съпротива почти липсваше. Великолепното позлатено ветрило проблесна отново, после още, още... При всяко проникване на остроото като бръснач, късче стомана в тялото му Кагами надаваше болезнен вик, но ръцете му упорито отказваха да напуснат топлата хралупа между бедрата му.

Голият торс на жената се люшкеше над него като нежен бриз през горещ летен ден. Стайчката постепенно се изпълни с меките и неясни форми на тялото ѝ, те сякаш изместиха напълно светлината и въздуха... Кагами изпита усещането, че тези форми засмукват самия живот, всичко край тях се овъглява от черна празнота.

Тялото му се сви и бавно започна да се свлича към пода, стрелите на болката го пронизваха като трасиращи куршуми. Очите му с ужас се спряха върху локвата кръв около него, гърдите му потръпваха от тежките удари на сърцето; сгушен между шепите му, пенисът бързо се сви и спаружи.

Ветрилото отново просвистя във въздуха, очите на Кагами се изблещиха, устата му се разкриви. Стоманеното острие разсече адамовата му ябълка и се заби дълбоко в прешлените на врата му.

Душата му истерично пропищя, съзнанието му най-сетне разкри крайната цел на това неочаквано нападение. Ръцете му се вдигнаха нагоре, пръстите му отчаяно се мъчеха да отблъснат безмилостното острие. Ветрило? Нима това е ветрило? С този въпрос в по-мътеното си съзнание Кагами се изправи и задраска по гладките плочки на стената, главата му неконтролирано се люшкеше. Да избяга, да избяга колкото е възможно по-далеч от този ужас, да спаси живота си!

Проблемите с жена му и Тоширо изведнъж му се видяха жалки и смешни. Господи, колко са тривиални, когато човек ги сравни с борбата за живот! За живот! Не искам да умра, помощ, пропищя душата му.

Ръцете му се свиха в юмруци и той се опита да връхлети върху своята нападателка. Но нямаше опит, пред очите му изведнъж изплува блестящата гледка на това, което беше зърнал между бедрата ѝ, ръцете му безсилно се отпуснаха. Знаеше какво представлява тя, макар логиката и традициите, залегнали дълбоко в душата му, да крещяха противното.

Знаеше и с какво го държи, имаше чувството, че никога няма да се събуди от този ужасен кошмар. Въпреки това продължаваше да се съпротивлява, в душата му продължаваше да потрепва надеждата. Той се вкопчи в нея, придържаше я до гърдите си, опиваше се от чувството, че все още съществува.

После острието от закалена стомана отново проблесна, нищожното количество кислород, достигащо до дробовете му през прерязаното гърло, бавно отлетя. Кръвта му кипна и започна да се оттича в небитието, дробовете му отчаяно се издуха в търсене на глътчица въздух. Но получиха огромна порция въглероден двуокис, която светкавично запълни фибрите им, а след това и цялото му същество...

Клепачите на Кагами потрепнаха, очите му се обърнаха в орбитите си. В последния миг отново зърнаха страховития образ на жената, безчувствените му пръсти се хлъзнаха по влажното ѝ от пот тяло — като пръстите на дете, което рови в пясъка. Съзнанието му направи последен опит да се съпротивлява, без да си дава сметка, че тялото, което обитава, вече е поело към мрачните и непрогледни дълбини на смъртта.

Последната капчица сила в това тяло Кагами вложи в изпълнен е горчива омраза поглед, насочен в безстрастното лице над главата му. Тръпките на яростта се сляха с предсмъртните конвулсии, пръстите му спазматично се свиха.

Но това беше един безсилен жест, тъй като долната част на стомаха му експлодира, очите му се извъртяха навътре, бялото в тях безсмислено се втрени в плочките, по които бавно криволичеха кървави вадички, събиращи се в поточета и поемащи към канала и вече опразнената стаичка.

Нанги стана и се отдалечи от заседателната маса с вдървената си походка. Това беше сигнал за прекъсване на преговорите.

Томкин тежко се надигна и излезе, а Никълъс бавно се приближи до един от високите прозорци, които гледаха към Шинюку. Ситни капчици дъжд се спускаха над гората от чадъри долу, отнасяха и последните остатъци от нежните вишневи цветчета и ги превръщаха в ситен прах, стелец се по алеите на парка.

Погледът му уморено пробяга по градската панорама, погълната от тежкия влажен покров. В продължение на три часа и половина бяха водили тежка и безкомпромисна, битка. От едната страна на барикадата бяха Сато, Нанги, Суцуран — юристът на компанията им и дясна ръка на Сато, подкрепяни от трима началници на отдели, от другата — Томкин, той самият и Грейдън, юридически съветник на „Томкин Индъстриз“. Работното време, беше свършило и тълпи от хора бързаха: да се приберат у дома или се насочваха към мястото на вечерните си срещи по ярко осветените улички на Токио.

Но тук горе, в просторните офиси на Сато, оживление липсваше. Никълъс едва чуто въздъхна. Понякога дори и на него му идваше до гуша да преговаря с японците. Явното им нежелание да вземат каквото

и да било решение често се демонстрираше прекалено силно, въпреки че беше просто част от тактиката им за водене на преговори. Търпението си е търпение, но Никълъс все по-често си мислеше, че седмици, а дори и месеци след днешния ден Сато и Нанги ще продължават да премислят и преработват онези точки от споразумението им, по които бяха постигнали съгласие още през първия час на преговорите.

Преди около час тримата началници на отдели на „Сато Петрокемикълс“, всичките с ранг на вицепрезиденти — Оито, отговарящ за недвижимото имущество на компанията, Кагами — по финансовите въпроси, и Сосуро — по въпросите на проучвателната дейност и развитието, поднесоха учтиви извинения и се оттеглиха с многобройни поклони. В душата на Никълъс се появи надеждата за успешно приключване на преговорите, по-скоро на техния предварителен етап. Той ясно видя дискретния знак на Сато и повярва, че японците, който винаги се чувстват по-удобно в обкръжението на многоброен екип, най-сетне са решили да преминат върху съществената част на разговорите — а това е момент, в който те не искат да има излишни свидетели.

За съжаление не стана така и разговорът се завъртя отново около основните различия между преговарящите страни. Първото от тях беше финансовото участие на „Сфинкс“ и „Нипон Мемори“, докато второто, за което Никълъс нямаше никаква предварителна информация, се оказа доста по-сложно и заплетено.

То се отнасяше до мястото, където трябваше да бъде построен новият завод на „Сфинкс-Сато“. След почти година и половина задълбочен анализ на производствени разходи, сравнения на строителни програми, метеорологични данни и транспортни възможности Томкин беше стигнал до заключението, че заводът трябва да се построи в Мисава, върху земя, която е собственост на японския концерн. Единственият им съсед в това малко градче, разположено в северозападния край на Хоншу — най-големия японски остров, щеше да бъде една база на американската армия.

Но още в началото на преговорите Сато подчерта, че тази земя е определена за разширение на „Нива Майнинг“, една от дъщерните фирми на компанията.

И преговорите влязоха в глуха линия още преди да са започнали. Никоя от страните не отстъпваше, накрая Никълъс изпита чувството, че ще полудее. В друго време би бил напълно уверен, че търпението му ще ги доведе до успеха, но сега — със Сато и Нанги насреща си, не беше толкова сигурен. В главата му ясно се беше запечатал разговорът с Томкин, проведен малко преди да се качат в лимузината, изпратена им от Сато.

Направи му впечатление бледото и уморено лице на Томкин, но онзи само махна с ръка:

— Настинка и нищо повече! Дори и ти, железният мъж, няма да си розовичък като новородено, ако ти се наложи да прекараш цяла нощ в кенефа, разкъсан от отвратителна диария!

— Каквото и да става там, трябва да запазиш спокойствие — предупреди го Никълъс. — Те ще правят всичко възможно да бавят топката, ще си чешат езиците до безкрайност, само и само да ни изнервят... Целта им ще бъде да ни накарат да свалим гарда, за да надникнат в изградената ни стратегия. Освен това ще искат да разберат точно докъде могат да ни притискат. Преминаването отвъд тази граница би било срам за тях! — Сви рамене и приключи: — ОПД, това е всичко...

Посивялото лице на Томкин се доближи до него и в ноздрите го удари тежкия му дъх, очевидно предизвикан от куркащите на гладно черва.

— Значи трябва да направиш нещо срещу тези ОПД, или „обикновени процедурни действия“, както ги наричаш... Пет пари не давам как ще го постигнеш, трябва ми резултатът! Не съм от онези захаросани типове, които пристигат в Япония с шапка в ръка и смирено се молят да им дадат разрешение за работа!

— Отлично. Значи трябва да бъдем търпеливи и да чакаме. Излишно е да ти напомням, че тук търпението е всичко. Те никога не могат да разберат, че някакъв си чуждестранен сатана може да притежава подобно качество! Не се безпокой, ще изтръгна от тях това, което ти е необходимо.

Но гласът на Томкин се промени и той се вкопчи като дете в ръката на Никълъс.

— Не, не, Ники... Не ме разбра правилно... Не разполагаме с никакво време! Сделката трябва да бъде сключена най-късно другата

седмица! — Очите му станаха замислени: — Аз... аз имам задължения, които не мога да пренебрегна... Около това сливане се въртят огромни капитали, падежът на заемите приближава, трябва да се извършат някои плащания... Да, да, преди всичко плащанията!... Те не могат да чакат! — После очите му отново се фокусираха върху лицето на Никълъс: — Ти няма да ме подведеш, Ники! Не можеш да го сториш... особено сега, след като почти си ми станал зет!

Никълъс чу стъпките на Томкин, завърнал се обратно в кабинета, и бавно обърна гръб на набразденото от водните струи стъкло. В следващия миг едрият мъж беше до него и напрегнато шептеше:

— Сега му е времето, Ники! Преди малко щях да друсна един в мутрата на онзи Нанги, упорити са като магарета!

— Това нищо не значи — започна Никълъс. — Правят това, което очаквахме. Всичко е въпрос на...

— Сега, Ники! — нетърпеливо подръпна ръкава му Томкин. — Не можем да чакаме повече! Нали видя докладите, да те вземат дяволите! Живи ще ни одерат, като се върнем у дома!

— Тогава да им отстъпим Мисава. Можем да строим на...

— Не! — рязко го прекъсна Томкин. — Мисава е извън всякакви пазарлъци, ясно ли ти е?

Никълъс внимателно го погледна.

— Добре ли се чувстваш? Май трябва да те види лекар...

— Гаден японски вирус, нищо повече! — намръщи се Томкин. — Яде ме отвсякъде! — После издаде кратък лай, който би трябвало да мине за успокоителен смях: — Какво става е теб, Линеър? Нима мислиш, че не мога да се справя с една обикновена настинка?

Никълъс не отмести изучаващия си поглед от лицето му в продължение на цяла минута, след което отривисто кимна с глава:

— Добре, сядай на масата и си налягай парцалите! Аз ще дойда след минутка. Искам да бъда последен... Остави ме да се оправям с тях сам. Какво ще кажеш? Не обичаш ли изненадите?

— Обичам ги, но не и когато става въпрос за сделка за милиони долари — промърмори Томкин, после неохотно се отправи към масата.

Никълъс се обърна отново към мрачната панорама на града. Зад гърба му се възцари пълно мълчание. В ноздрите му нахлу ароматът на току-що запалената цигара на Нанги, слухът му едва долавяше тихото мъркане на климатичната инсталация.

Стратегия. Мислите му отново се върнаха към писанията на великия майстор Мусаши. В създалата се ситуация всичко опираше до тезата „реален или фиктивен начин на мислене“. Според това, на което го бяха учили, боецът с катана в ръце ще изгуби битката дори и да съумее да избие оръжието на противника, ако мисли единствено как да скочи и да нанесе първия си удар. За да победи, той трябва да мисли и как да продължи акцията си без никакво прекъсване до окончателното посичане на противника. Ако мисли само за подскачането и нанасянето на удар, който да обезвреди противника, ако не притежава вътрешен стремеж към посичането на врага, той не ще бъде в състояние да победи.

Пое дълбоко въздух, после още веднъж и още веднъж... След това се обърна и се приближи към заседателната маса, около която търпеливо го чакаха петимата мъже. Вече знаеше какво трябва да направи, но преди да избере начина за реакция за своята цел, трябваше да проникне поне мъничка в тактиката на японците.

Хвърли поглед към Нанги, който беше зает да изтръсква цигарата си в тежкия керамичен пепелник и приличаше на диригент, призоваващ оркестъра към внимание.

— Може би обсъдихме достатъчно въпроси за днес — подхвърли с равнодушен тон Никълъс и доволно забеляза как главата на Сато рязко се вдигна.

— От опит зная, че преговорите са трудно нещо — започна японецът. — Често ни се струва, че всички пътеки са окончателно блокирани, че нищо не може да се направи... Но после изведнъж се оказва точно обратното... Според мен трябва да продължим.

Никълъс внимателно го наблюдаваше. Играта на „мечка и язовец“ му беше безкрайно позната. Сам беше прибягвал до нея още като рекламен агент при Сам Голдман в Ню Йорк. Обикновено ролята на мечката поемаше Сам — твърд и не отстъпчив, и това принуждаваше клиента неволно да насочи симпатиите си към Никълъс — съвършен в ролята на „язовеца“, т.е., слаб и склонен към компромиси човек.

Сега побърза да отговори преди намесата на Томкин:

— Доколкото виждам, преговорите ни са в пълен застой. Съгласен съм с Нанги-сан, че няма смисъл да продължаваме.

— Нима искате да ги прекъснем? — недоверчиво го изгледа Сато, толкова изненадан, че забрави дори любезната форма на обръщение.

— След като не можете да ни предложите по-конструктивен вариант, аз мисля, че наистина ще е най-добре да отложим тези разговори за по-добри времена — кимна Никълъс. В този отговор преднамерено заложи на объркването на противника, тъй като изведнъж се съюзи с мечката и притисна язовеца до стената.

— Имам чувството, че едно прекъсване само ще затвърди противоположните ни становища — спокойно промълви Сато. — И това несъмнено ще направи следващите ни преговори още по-трудни.

— Мисля, че никой от нас не желае конфронтация — внимателно отвърна Никълъс. — Ние пристигнахме тук, за да сключим една взаимноизгодна сделка... — Направи пауза, очаквайки Томкин да го подкрепи с декларация за спешното производство на новия чип. Но онзи мълчеше и той продължи: — Вече всички сме убедени, че съвместното предприятие „Сфинкс-Сато“ трябва да се създаде незабавно... Трябва да ви уведомя, че около най-големите ни предприятия в Кънектикът и Силиконовата долина вече се наблюдава известна... известна подмолна дейност. Откровено казано, ситуацията там доста прилича на вашата тук, в Япония. Не сме сред най-големите производители, но разполагаме с огромен потенциал за растеж. Днес все още сме в сянката на три-четири гигантски корпорации, които през последните пет години буквално се отказват от половината си печалба, само и само да се доберат до тайната на нашия T-PRAM.

— Едва ли очаквате, че точно ние ще ви помогнем да решите проблемите си по опазването на тази тайна — захапа въдицата Ишии. — Особено след скандалите през последните две години! — Имаше предвид опитите на няколко от най-големите японски компании за производство на компютри да извършват промишлен шпионаж в Силиконовата долина.

— Разбирате ме погрешно — преднамерено остро отвърна Никълъс. — Искам да кажа, че след като сме обект на промишлен шпионаж в самата Америка, трябва и тук да очакваме същото! Доколкото разбирам, освен Мисава — по наше общо мнение най-подходящото място за новия завод, ако, разбира се, вече не сте хвърлили прекалено много средства за разширението на „Нива

Минерал Майнинг“ — ние разполагаме с малка, но достатъчна за целите ни площ в сърцето на индустриалната зона Кейьо, префектура Шиба.

Ишии кимна с глава. Беше едър като мечок, с груби, но правилни черти на лицето, блестяща къса коса и умни кафяви очи. Мускулестите му ръце и гърди издуваха до пръсване официалното сако.

— Там е най-подходящото място — потвърди той.

Нанги тънко се усмихна, усещайки накъде бие този гайжин.

— Ишии-сан е напълно прав — взе думата той. — Както знаете, Кейьо е изградена изцяло върху огромни насипи, отнети от Токийския залив. Намира се близо до центъра на града, а следователно и до централата и останалите предприятия на „Сато Петрокемикълс“. Лесният достъп и удобният транспорт опростяват строителството и до голяма степен компенсират по-високата цена на самия терен.

След тези думи се отпусна назад, очевидно доволен от насоката на разговора.

Единствен Никълъс успя да долови това доволство, изписало се само за миг върху безстрастното лице на банкера. Изчака мълчанието да се проточи малко по-дълго от необходимото, после се приведе напред и каза, обръщайки се предимно към Нанги:

— Точно това най-много ме притеснява — близостта на Кейьо до Токио. Прибавена към факта, че заводът ни ще бъде обкръжен плътно от най-големите ни конкуренти, тази близост ме изпълва с чувство на огромна тревога!

— Концернът на Сато-сан няма да е в състояние да прибегва до услугите на специална охрана, а и ние не искаме това. Разходите ще бъдат прекалено високи, а и самата дейност на охраната ще се окаже пречка пред високата ефективност на новото предприятие. За разлика от всичко това Мисава, едно малко северно градче, отдалечено на стотици километри от най-близкия промишлен център, ни предлага за съседи само „Нива“ и една американска военна база. Не виждам коя от двете би представлявала някаква заплаха за тайните на чипа T-PRAM.

Хвърли кратък поглед към листовете хартия пред себе си, сякаш там се съдържаше неочакваното предложение, което се готвеше да направи.

— Що се отнася до земята, която евентуално ще отстъпи „Нива“, господо, аз имам удоволствието да ви съобщя, че мистър Томкин е

готов да финансира покупката на нови терени в полза на тази компания, която, след евентуалното ни обединение, също ще бъде обект на специално внимание от наша страна просто защото ще е част от дейността на партньора ни.

Разтвори ръце и с удоволствие се вгледа в застиналите от смайване лица на събеседниците си.

— Едва ли има по-достойно и почтено...

Някаква суматоха пред, вратата на кабинета го накара да замлъкне. В коридора се разнесоха разтревожени викове, после над тях се извиси остър женски глас, натежал от истерия.

В следващия миг вратата, отхвъркна, и в кабинета с препъване се втурна госпожица Йошида, Безупречната ѝ прическа беше развалена, кичури коса закриваха очите, лицето ѝ беше бяло като вар.

Приведе се припряно над ухото на Сато, а Нанги — все още под впечатление от това, което беше казал Никълъс, не ѝ обърна внимание. Това трая само секунда, после лицето, му бавно започна да се налива с кръв. Но госпожица Йошида продължаваше да докладва на ухото на Сато и Нанги забеляза как лицето му побледнява и преглътна гневното си избухване. Очите му не се откъсваха, от лицето на госпожица Йошида, която приключи с доклада и разсеяно, без да вижда никого от мъжете около масата, започна да се оглежда.

След миг на напрегнато мълчание Сато се обърна към Ишии и тихо каза:

— Моля, информирайте Котен, че имаме нужда от него.

Ишии стана и излезе, а Сато се приведе към ухото на Нанги. Тялото на възрастния мъж се вцепени, после изведнъж отскочи встрани, сякаш от устните на Сато беше излетял електрически заряд.

— Моля да ни извините, господа — обърна се към гостите той. — Налага се да прекъснем преговорите незабавно. На излизане можете да се отбиете при госпожица Йошида, която ще определи, деня и часа на следващото ни заседание.

Ръката на Сато леко докосна ръкава му:

— Нанги-сан, бих искал да поканя Линеър-сан да ни придружи... Ако, разбира се, не възразявате...

— Какво... — Само желязното самообладание помогна на Нанги да преглътне това, което беше на върха на езика му, да спазви изискванията, на столетния етикет. Искаше му се да извика, че това не

е работа за един презрян гайжин, че запознаването му с въпрос, който представлява дълбока тайна, за всички членове на компанията, е нещо изключително опасно. Но той беше възпитан никога да не спори с член на семейството си, независимо, дали това семейство е поставено на кръвна или делова основа, особено пък пред външни хора. И тъй, въпреки горчивото чувство на протест, той стисна зъби и късо кимна с глава.

— Линеър-сан, моля... — извърна се към него Сато. — Случи се ужасна трагедия, а аз зная за вашите способности... — Вдигна ръка да предотврати протестите на Никълъс и продължи: — Не е нужно да отричате, само ще ви помоля да обещаете, че всичко, което видите и чуете, ще бъде запазено в пълна тайна.

Никълъс съзна, че му се оказва особена чест и понечи да кимне, но тук се намеси Томкин:

— Никой от представителите на моята компания няма право да дава подобни обещания! — сърдито извика той. — Това може да доведе до действия във вреда на „Томкин Индъстриз“! Няма да ви обещае нищо подобно, и толкоз!

— Ще го сторя — поклати глава Никълъс. — Сато-сан, имате думата ми. Нищо от това, което ще ми разкриете, няма да стане достояние на външни хора.

— Включително и полицията, нали?

— Какво е това, дявол да го вземе? — изрева Томкин. — В какво се опитвате да го забъркате? Хайде, Ник, да се махаме!

Никълъс не мръдна от мястото си. Очите му бяха вперени в очите на Сато, гласът му прозвуча тихо, но достатъчно отчетливо в настъпилата тишина:

— Искате прекалено много.

Успяла да се овладее, госпожица Йошида беше се изправила зад Сато и очите ѝ мълчаливо прескачаха от него върху Никълъс и обратно. Дори Томкин усети, че става нещо важно и млъкна.

— Хай — кимна Сато. — Нека приемем, че просто ви моля за една услуга като добър партньор. Разбирате, че става въпрос за поинтимни неща...

— Хай — отвърна на поклона Никълъс. — Обещанието ми остава в сила и то се отнася за всички.

— Мен това не ме засяга! — започна отново Томкин. — Ник, след като мислиш, че...

Никълъс бавно се извърна към него и Томкин замръзна от силата, която излъчваха черните му блестящи очи. Тялото му потръпна и бавно се върна в креслото.

Никълъс отново се обърна към Сато и добави:

— Това важи и за Томкин-сан.

— Много добре — поклони се Сато, после стана на крака. — Моля да ме последвате.

При асансьора ги чакаха Ишии и един огромен японец. Беше облечен в „монцуки“ и „хакама“^[6], синкавочерната му коса беше сплетена в стил „ичомаге“, право на който имаха единствено „йокозуна“, най-големите майстори на борбата сумо. Сато го представи с името Котен. Нямаше никакво съмнение, че този гигант е специален бодигард.

Никълъс ги спря в коридора пред сауната. Макар парата да беше прекъсната, Сато предложи да си свалят саката. Госпожица Йошида внимателно ги поемаше, сгъваше ги и ги поставяше на рамото си. Тя самата остана навън, очите ѝ неспокойно проблясваха. Наоколо беше пусто.

— Господи Исусе! — възкликна Томкин, видял трупа, проснат върху покритата с плочки пейка.

— Пазете се от кръвта — предупреди ги Сато и всички спряха на прага. — Кагами-сан е бил открит секунди преди госпожица Йошида да прекъсне нашите преговори.

Нанги леко се поклащаше на бастуна си и мълчеше.

— Виждате ли лявата му буза? — попита Сато.

Томкин премести поглед върху лицето на домакина, касапницата в малкото помещение очевидно му беше дошла твърде много.

— Съвсем не изглеждате съкрушен — язвително от, беляза той.

— Човекът е мъртъв, Томкин-сан — извърна се към него Сато. — Карма. Не мога да го върна... Но той беше при нас дълго, много дълго време и положително ще ми липсва. В тази страна ние оценяваме по достойнство уединението на скръбта.

Томкин пхна ръце в джобовете си и се обърна встрани.

Сато бавно отмести поглед от трупа и тихо попита:

— Линеър-сан?

Никълъс не беше се помръднал от момента, в който влезе в сауната и видя трупа. Очите му веднага бяха привлечени от лявата буза на нещастника.

— Прилича ми на йероглиф — каза Сато и гласът му странно прокълтя в тясното пространство.

— Виждам кръв и нищо друго — възрази рязко Нанги. — Бил е пронизан поне десетина пъти.

Никълъс мълчаливо пристъпи по влажните плочки. Навсякъде беше пълно с малки розови купчинки пяна, но той се движеше толкова внимателно, че нито една от тях не се пръсна. Томкин си спомни, че го беше виждал да се придвижва така само веднъж — през нощта, в която Сайго беше дошъл да го убие.

Ръката на Никълъс се стрелна с почти неуловимо за окото движение, между пръстите ѝ се появи кърпичка. Наведе се напред и внимателно избърса полусъсирената кръв от бузата на Кагами.

— Наистина е йероглиф — рече Нанги и въздухът напусна гърдите му с ясно доловимо свистене. — Изписан с туш.

— И какво означава? — любопитно го погледна Томкин.

— „Ву-шинг“ — отвърна Никълъс, все още без да вярва на това, което виждат очите му. Кръвта блъскаше в слепоочията му като чук по наковалня, зави му се свят.

— Стар китайски йероглиф — поясни Сато. — Много стар. Не мога да си спомня какво означава.

Никълъс се обърна, лицето му беше преbledняло.

Откъсна очи от злокобния йероглиф с видимо усилие, в ретината им остана дълбоко запечатан зловещият блясък.

— „Ву-шинг“ означава цяла поредица от ритуални наказания — обясни той, като бавно местеше поглед по присъстващите. — Законът на китайските престъпници.

Настъпи тишина, очите на Сато бавно се изместиха от лицето на Никълъс и се върнаха върху сгърченото тяло на доскорошния помощник и приятел. Когато отново вдигна глава, в тях се четеше мъчителен въпрос.

— Това не е всичко, нали? — прошепнаха пресъхналите му устни.

Никълъс тъжно кимна. Никога не беше му минавало през ум, че ще се наложи да говори на тази тема. Погледна отново към знака върху

човешката плът — ужасен и някак подигравателен, после поясни:

— Това е „мо“, татуировка на лицето — първото от серията жестоки наказания, които се изучават в школата „Теншин Шоден Катори“... — Лицето му се сгърчи, той се извърна към стената и тихо добави: — Школата за подготовка на ниндзи, в която съм се обучавал и аз...

Телефонът звънна миг преди Никълъс да тръгне към стаята на Томкин. Връзката беше лоша, гласът на Джъстин звучеше със странен металически тембър и той изпита чувството, че са разделени от седмици.

— Липсваш ми, Ник. Без теб Уест Бей Бридж е съвсем различен. Бих искала да съм в чужбина заедно с теб.

— Япония не е чужбина — отвърна, без да мисли той. — Тук е съвсем като у дома.

— Дори сега, след толкова години?

Долови нескритата уплаха в гласа, но вече нищо не можеше да стори.

— Душата ми е на японец — рече. — Казах ти го, когато се срещнахме за пръв път... Външно може би съм син на баща си. Но вътре... Вътре в мен живее едно ками, живее съдбата на мама. Вече нищо не мога да направя, за да го забравя, а и не искам...

Настъпи кратко мълчание, тихото жужене на неспокойните жици не беше в състояние да скрие развълнуваното ѝ дишане.

— Няма да пожелаеш да останеш, нали? — Гласът ѝ беше тъничък, като на дете.

— За постоянно? — засмя се Никълъс. — Не, за Бога! Откъде ти хрумна подобна мисъл?

— Ник, нека да дойда при теб! Още довечера мога да взема самолета. Обещавам да не ти се пречкам, просто искам да съм поблизо до теб, да мога да те докосвам!

— Това просто не е възможно, Джъстин — нежно промълви тон. — Затрупан съм с работа, няма да имам никакво време за теб.

— Дори вечер?

— Тук не се работи от девет до пет.

— Харесвах те повече, когато не работеше...

— Но сега съм по-щастлив, Джъстин.

— Нека да дойда, Ник! Няма да...

— Изключено. Скоро ще си бъда у дома. Свиренето на жиците се засили, изведнъж заприлича на воплите на неспокоен дух.

— Истината е, че съм уплашена, Ник. Сънувам все един и същ сън, натрапчив като поличба... Страх ме е, че ще ти се случи нещо ужасно и аз ще остана... — Гласът ѝ заглъхна, после задавено добави: — Няма да има никой...

— Джъстин — меко и настоятелно започна той. — Всичко е наред и ще бъде наред. Ще се оженим веднага след като се прибера. Нищо не може да ни попречи. — Мълчание Той отхвърли с усилие на волята мислите за неотдавнашното убийство. — Джъстин?

— Чувам те — гласът ѝ беше толкова тих, че той трябваше да напрегне слуха си докрай.

— Обичам те — рече, после бавно окачи слушалката.

Можеше ли да каже нещо повече? От време на време нейната ирационалност просто не подлежеше на контрол. Нощни кошмари, фобии. Ужас от тъмнината. Всичко това му беше толкова чуждо, че трудно можеше да разбере съществуването му у другите.

— Ник, какво става тук, дявол да го вземе? — Томкин се беше облегал на вратата между спалнята и просторната баня, лицето му беше все така сиво. — Дойдох в Токио да подпиша договор за сливане с голяма японска компания, но изведнъж се оказвам забъркан в някакво налудничаво ритуално убийство! За подобно нещо бих могъл да отскоча и до Южна Калифорния!

Никълъс леко се усмихна на мрачния му хумор и се отпусна върху ръба на широкото легло. Намираха се отново в „Окура“, не бяха хапвали нищичко от сутрешната закуска насам, а за Томкин тя се състоеше единствено от чай и препечена филийка която между другото веднага беше повърнал.

— Първо да хапнем — предложи Никълъс. — Има време за приказки.

— Как да няма — промърмори Томкин и с олюляване се върна в спалнята. — Изглежда знаеш доста за това... как го каза?

— Ву-шинг.

— Тъй, тъй... Я ми обясни за какво става въпрос, след като си такъв специалист!

— По традиция съществуват пет вида наказание, всяко от които е определено за даден вид престъпление — започна бавно Никълъс и прокара ръка през косата си. — Различават се по степента на своята жестокост.

— Но какво общо имат те със „Сато Петрокемикълс“?

— Не зная.

Известно време Томкин го гледаше през полуспуснатите си клепачи, после бавно се приближи до гардероба и извади оттам чифт избелели джинси и синя памучна риза. Пъхна крака в безупречно лъснатите, шити по поръчка мокасини, после рече:

— Сигурно си гладен като вълк...

— А ти не си ли? — вдигна глава Никълъс.

— Честно казано, повдига ми се само от вида на храната. Не се учудвам, тъй като все още имам треска... Ще я оставя да отзвучи. — Направи кратка пауза, после заядливо подхвърли: — И не ме гледай така! Напомняш ми за майка ми! Чувствам се отлично!

Извън телефонът и Томкин вдигна слушалката. Произнесе няколко тихи фрази, после затвори.

— Крейдън. Иска разрешение да отскочи до Мисава, там служи синът му... Военен пилот е, един от тези, които ще изпитват новите Ф-20, току-що пристигнали на японска земя. Според мен Крейдън малко се притеснява от този факт.

— И е напълно прав — поклати глава Никълъс. — Базата в Мисава е на някакви си 375 мили от Владивосток и тихоокеанското крайбрежие на Съветския съюз...

— И какво от това? — недоумяващо го погледна Томкин.

— Ф-20 са свръхзвукови изстребители бомбардировачи, способни да носят ядрено оръжие, и руснаците никак не са щастливи от присъствието им тук — поясни Никълъс. — Това е причината, поради която напоследък се наблюдава трескава военна подготовка от тяхна страна, особено на Курилите.

— Къде?

— На Курилските острови. Малък архипелаг северно от остров Хокайдо, където през 1976 година се проведеха зимните олимпийски игри... На практика представляват връзка между Япония и

югоизточната част на съветската империя. Винаги са били част от Япония, но след Втората световна война преминават във владение на руснаците... Разбира се, японците си ги искат обратно и твърдят, че завземането им е било незаконно.

Никълъс се изправи и продължи:

— Според последните информации в момента на Курилите е струпана 40-хилядна руска армия, а ескадрила от дванайсет свръхзвукови МИГ-21 е заменила старите, далеч по-несъвършени МИГ-17, които явно не могат да се сравняват с Ф-20. На един от островите руснаците имат модерна военновъздушна база... На Еторуфу, или Итуруп, както го наричат те...

— Информирани си изключително добре!

— Става въпрос за Япония, Томкин — отвърна с равен глас Никълъс. — Следователно ме интересува. Положението е доста напрегнато и Крейдън е напълно прав да бъде загрижен. Надявам се, че ще го освободиш за уикенда. Утре сме на сватба, а преговорите няма да бъдат възобновени преди понеделник...

— В момента вероятно си запазва място за самолета — язвително отвърна Томкин. — Надявам се, че нямаш нищо против, нали?

— Ще бъдеш доволен, че си му позволил да види сина си. Особено, ако, не дай Боже, момчето не се завърне от изпитанията...

Млъкнаха. Телефонът рязко издрънча, но никой не прояви желание да вдигне слушалката. След малко звъненето престана, а в долната част на апарата замига червена светлинка.

— Веднъж май ти споменах за баща ми — тихо започна Томкин. — Страшен мръсник, не мога да ти опиша колко съм го мразил на моменти! — Прилепи дланите си една до друга като при молитва и развълнувано добави: — Но въпреки това го обичах, Ник! Обичах го, независимо от всичко, което беше сторил на майка ми и мен! Той беше моят баща, разбираш ли?

Въпросът беше по-скоро риторичен и Никълъс премълча.

— Допускам, че с течение на годините все повече започвам да му приличам — въздъхна Томкин. — Някога подобна мисъл би ми се сторила абсурдна, но след толкова време... — Гласът му се превърна в шепот: — Времето има способността да променя хората... Помниш онзи Крис, нали? — Джъстин сигурно ти е говорила за него...

Последният ѝ приятел, преди да те срещне... Най-големият мръсник от цялата групичка! Готин и лъскав, съблазнил я без никаква трудност и я накарал да се преместя в Сан Франциско. По онова време тя все още живееше под истинското си име Томкин... — Очите му не можеха да си намерят място, неудобството му беше съвсем ясно. — Бях ѝ отпуснал щедра месечна издръжка, много щедра. Вероятно за да изкупя онова гадно чувство на вина, което ме обзема винаги когато си спомня как ѝ обръщам внимание само когато ми е удобно...

Връзката им беше на чисто сексуална основа, шибаха се като зайци... Така поне мислех аз... Джъстин започна да ми иска все повече пари. Накрая, бях принуден да наема детективска агенция, за да разбере какво, по дяволите, става там. След две седмици се качих на самолета си и отидох на място. Предоставих на скъпата си дъщеричка всички неоспорими доказателства, а после я натоварих на самолета заедно с парцалките ѝ и я прибрах у дома, без дори да изчакаме завръщането на Крис.

Дишането на Томкин видимо се затрудни, тялото му потрепваше под напора на чувствата.

— Онова лайно харчеше моите пари! — Очите му ядно проблеснаха, после тръсна глава и намусено се поправи: — По-скоро парите на Джъстин... И знаеш ли за какво? За доставка на кокаин! Беше не само пласьор, беше и наркоман! Освен това не минаваше ден, без да ѝ изневери... — От устата му се откъсна звук на пределна погнуса. — Въпреки това тя ме намрази... Страхотно, забавно, нали? Той бавно я убиваше със своите изневери, е лудостта си... Често я пребиваше от бой... — Гърлото на възрастния мъж се стегна, ръката му несъзнателно приглади овлажнилата коса. — Но сега тя има теб, Ники... А това е най-важното...

През цялото време на тази неочаквана изповед очите на Томкин не напускаха лицето на Никълъс. Беше несъмнено прозорлив човек, с остър и аналитичен ум. Нетърпимостта по отношение на чуждестранните обичаи и липсата на необходимата доза търпение съвсем не омаловажаваха този факт.

— А сега е твой ред — меко продума той. — Нещо те мъчи и аз искам да разбере какво е то. — Макар да бяха произнесени тихо, тези думи натежаха от силата на духа му, една позабравена през последните дни и седмици сила. — Най-добре е да ми разкажеш всичко —

бащински добави той. — Имам странното чувство, че то е пряко свързано с онова „во чинг“, или както се казваше там...

— Томкин...

— Имаш задължения към мен, Ник. Трябва да ми кажеш какво знаеш... Всичко!

— Надявах се да не стигаме дотам — въздъхна Никълъс.

— Но защо, за Бога? Имам право да зная, след като съм си сложил, главата на дръвника!

— Така е — кимна Никълъс, после го погледна право в очите: — Работата е там, че не разполагам с нищо определено, не мога да боравя с хладните цифри и факти както одева — когато говорехме за съветското военно присъствие на Курилите... В случая се сблъскваме с една легенда, това за Япония е напълно нормално...

— Легенда ли? — От устата на Томкин се откъсна кратък, напрегнат смях. — Какво, да не би да започва филмът на ужасите? — Шеговито наостри слух: — Господи, Ник, наистина чувам вълчи вой! Тази нощ сигурно има пълнолуние. Най-добре да си останем у дома и да провесим чесъна!

— Стига! — срязва го Никълъс. — Именно заради подобна реакция предпочитам да не ти разказвам нищо!

— Окей — примирително рече Томкин и вдигна ръка. — Обещавам да бъда добро момче и да слушам, без да те прекъсвам! — После пристъпи напред и се отпусна върху леглото.

Никълъс спря поглед върху лицето му, изчака известно време и тихо започна:

— В риуто „Геншин Шоден Катори“, в което получих подготовката си по нинджуцу, беше широко застъпено и изучаването на ву-шинг... Във връзка с този ритуал се разказваше една легенда... Легенда, на която се вярваше...

— Някога, преди хиляди години, Японските острови са били девствени и недокоснати от истинската цивилизация, родена в Китай... Тук живеели единствено племената „айну“, докато на Азиатския континент вече се е зараждало бойното изкуство нинджуцу. Все още било твърде рано за появата на сенсей — истинските майстори на това изкуство, както и на „йонини“ — беловласите владетели на отделните школи. Просто защото самите школи по нинджуцу едва започвали да се формират.

— В онези дни изкуството почивало предимно върху ритуала и предразсъдъците. Начинът на мислене у „сенините“ — първите майстори на нинджуцу, бил твърде ограничен и еднопосочен, просто защото трябвало да се борят с непознати и следователно изключително опасни сили и явления. По тази причина всяко отклонение от него било подложено на единодушно отрицание.

Никълъс млъкна за момент и си наля чаша вода. Изпи я до половината и продължи:

— Според легендата съществувал един „сенин“, който бил далеч по-опитен от останалите. Казвал се Хсинг — една дума, която на древното наречие „канжи“ има многобройни значения. В неговия случай тя означавала „форма“.

— Този Хсинг излизал само след спускането на нощта, тя била единственият му приятел. Отдаден напълно на своето изкуство, той отказал да създаде семейство. За разлика от другите взел на обучение само един ученик — някакво странно рошаво хлапе, доведено от далечните степи на север, населени предимно е монголи.

— Зашушукало се, че ученикът на Хсинг не можел да говори на нито един от цивилизованите езици, нито пък да чете мандаринските ръкописи. Въпреки това двамата оживено разговаряли, един Бог знаел на какво наречие.

— Постепенно другите сенини започнали да подозират, че Хсинг бавно, но сигурно разширява обхвата на своите познания по нинджуцу, експериментира в онези тъмни области на неизвестното, за които останалите се страхували дори да мислят. Мощта му станала толкова голяма, че останалите сенини се съюзили срещу него и в крайна сметка го ликвидирали — вероятно не толкова от страх, колкото от обикновена завист.

Очите на Никълъс излъчваха странен блясък. Макар навън да властваше нощта, а осветлението в хотелския апартамент да беше минимално, Томкин виждаше ясно всяка чертица на лицето му, сякаш озарено от вълшебна вътрешна светлина. Кипящият модерен живот бавно се отдръпна някъде надалеч, на негово, място изплува забуленото в тайнственост минало на огромния Азиатски континент със своите сурови закони.

— Сенините-убийци прогонили рошавия ученик и му заповядали да се върне обратно в родните степи — продължи Никълъс. — Но те

не успели да оценят правилно мощта на Хсинг, твърде късно се сетили да го убият. Ученикът му вече бил станал „акума“ — наименование на злия дух според древната японска терминология, успял да се превърне в демон, който обладава „жит сурьоку“ — свръхчовешки качества.

— О, Ник, стига! Това вече е...

— Ти пожела да ти разкажа всичко, Томкин. Бъди така любезен да изслушаш легендата докрай.

— Но това са фантасмагории!

— Хсинг успял да предаде на ученика си всичко, което знаел за „яхо“ — продължи Никълъс, без да му обръща внимание. — Това е един вид магия, която няма нищо общо със свръхестественото. Сега вече не говоря за проклетия и заклинания, нито пък за демони и дяволи — плод на развоятното човешко въображение.

— Сайго беше изучавал „кобудера“, а това именно е „яхо“. Върху дъщеря ти приложи „сайминджуцу“ — това също е една разновидност на „яхо“.

— Това мога да го разбере — кимна Томкин. — Но какво общо има то с убийството при Сато?

Никълъс пое дълбоко дъх, после бавно започна:

— Единствената смърт, несъмнено причинена от някоя от първите четири степени на ву-шинг (петата е самата смърт), исторически е свързана е ученика на Хсинг, който извършил серия от подобни убийства в Кайфе-ин. Кървави, безмилостни и ужасни, те стоварили перверзно-поетичното си възмездие върху главите на хората, виновни за убийството на любимия сенин.

— Така той се превърнал в „махьо-дзукай“, митичен магьосник.

Кимоното на Акико Офуда беше снежнобяло, натежало от фина бродерия. Върху него носеше лека копринена блузка, цветът на която се покриваше напълно с последните вишневи цветчета, бавно танцуващи над главата ѝ.

Косата ѝ беше скрита под буклите на блестяща перука. Над нея се поклащаше „цунокакуши“ — ритуалната бяла шапка с широка периферия, която имаше предназначението да прикрива недостатъците на жената.

Деликатно подчертани от умело положен грим, очите ѝ ярко блестяха. Върху бялото лице се очертаваха ярко начервените устни, не носеше никакви бижута. В дясната си ръка стискаше затворено ветрило.

Съботната утрин беше ясна и хладна, във въздуха все още се долавяше щипещата свежест на март, току-що отминалия месец.

Над главите на гостите, които според поканите трябваше да бъдат около петстотин, се поклащаше огромно „тории“ от — камфорово дърво — традиционният символ на шинтоистките храмове.

Над стръмните планински склонове все още висеше прозрачното наметало на утринната роса. То обвиваше стволите на кедри и ели, полуприкриваше изумрудените води на езерото, които проблясваха далеч долу. Зад гърбовете на гостите се издигаше неясната панорама на северните токийски покрайнини.

Четири постройки на храма бяха наредени във формата на подкова, стръмните им стени с дебели кедрови греди нарязваха ярката слънчева светлина на широки ивици.

Гостите се събираха на групички, подхвърляха си по някоя любезна забележка за времето, коментираха закъсненията, а в един или два случая дори се бяха заели да очертаят контурите на важни сделки. Тук се бяха събрали голяма част от най-известните политици и бизнесмени на страната.

Сеичи Сато отмести поглед от красивото лице на своята избраница и огледа бавно нарастващата тълпа. Отбелязваше присъствието на поредния влиятелен бизнесмен, беззвучно прошепваше името и положението му, а след това го поставяше на съответното място в пирамидата, която беше изградил в своето съзнание. Тази въображаема структура беше важна, защото авторитетът, който щеше да му създаде това празненство, щеше да повдигне и авторитета на цялото кейрецу за години напред. Макар че родителите на Акико бяха покойници, фамилията Офуда продължаваше да бъде сред най-известните в страната, а корените ѝ лежаха далеч назад в средновековието, чак до времето на Йеасу Токугава.

Първият Офуда, на име Тацуносукэ, е бил изключително надарен воин, смел и решителен на бойното поле, често даван за пример от самия Йеасу.

Изпитваше болка при мисълта, че Акико не помни родителите си, че няма никакви роднини, с изключение на тежко болната си леля, която редовно посещаваше на Кюсю. Пред очите му се мярна широкото усмихнато лице на Готаро, в душата му отново изплува мъката на едно семейство, чиято наследственост бе безвъзвратно прекъсната.

Колко щастлив, би бил Готаро на този празник! Усмивката му би била толкова топла, че утринната роса бързо щеше да се стопи във водите на езерото. Чудесният му дрезгав смях, наподобяващ триумфален рев, би прокънтял сред тази гора с такава сила, че дори и буболечките в корите на дърветата биха разбрали колко важен е този ден!

Сато прокара ръка по лицето си, върховете на пръстите му леко попиха избилата там влага. Не бива да позволяваш на мислите си да вземат подобна насока, укори се безмълвно той. Готаро го няма.

Заминал е надалеч, каза майка му, когато ѝ съобщи тъжната вест. И нито дума повече. Вече изгубила съпруга си, тя не можа да понесе смъртта на първородния си син. Не дочака края на войната, макар и да оцеля сред опустошителните бомбардировки. Войната я опустоши отвътре.

Недей, каза си Сато. Не бъди като майка си! Карма — това се случи на Готаро, но него вече го няма! Извърна се към Масуто Ишии и започна да обсъжда с него някои важни делови въпроси; наложи си да забрави скръбта, или поне да я остави зад гърба си в щастлив ден като този.

Недалеч от него стоеше Танцан Нанги. Гърбът му беше все така вдървено изправен, кокалчетата на пръстите му стискаха здраво бялата, глава на дракона от слонова кост, която заместваше дръжката на бастуна му. Болката от продължителното стоене на крака разкъсваше тялото му, но той не се помръдваше. Негов дълг бе да се появи на празника сред първите. Никой не сядаше — значи и той не можеше да го стори.

Освен това не искаше да се излага пред всичките тези свещеници. Естествено, би предпочел Сато да се венчае в християнски храм, в който всичко му беше близко и познато — одеждите на духовниците, напевните молитви на латински, светите тайнства. Шинтоизмът той не разбираше, не вярваше в неговите примитивни

призраци и духове, не можеше да проумее как е възможно да изживееш целия си живот със сляпата вяра в силата на ками. За него вярата беше Христос, Възкресението и Светото спасение.

Стоеше в компанията на един по-млад мъж и беше обект на почти непрекъснато внимание от страна на пристигащите гости, а и на онези, които бяха успели, да поздравят домакините и вече търсеха начин да се присламчат край Нанги, да научат нещо ново за плановете на МИТИ от Руичи Яно — неговия министър. Всички знаеха, че Яно е протеже на Нанги и той напусна поста си в правителството едва след като се беше уверил, че именно Яно ще бъде негов наследник.

Любезно усмихнат, Нанги даваше възможно най-изчерпателни отговори на въпросите, с които го засипваха. Едновременно с това очите му не изпускаха входа, от който трябваше да се появят гайжините. Искеше да бъде сигурен, че ще бъде в състояние да следи всяка тяхна стъпка. Човек научава много, когато следи играта на противника.

Акико също ги очакваше. Всъщност очакваше само един от тях — Никълъс. Моментът беше настъпил и очите ѝ бяха като прецизни камери, готови да запечатат всичко — чувство, изражение, емоции.

Почувства как пулсът ѝ се ускорява, имаше усещането, че предната част на кимоното ѝ потръпва от ударите на сърцето. С усилие на волята успя да си наложи спокойствие. Отмъщението беше близо и за него бяха необходими всичките ѝ духовни сили. Извърна се към Сато, но вместо него срещна очите на Ишии, които прикрито я наблюдаваха. Той се усмихна и ѝ кимна с глава, след което продължи тихия си разговор със Сато.

Сред гостите настъпи леко раздвижване и Акико моментално го усети. Алените ѝ устни бяха замръзнали в любезна усмивка, белотата на лицето ѝ беше все така съвършена. Очите ѝ се насочиха към входа в дъното.

— Аха, Томкин и Линеър най-сетне пристигнаха — забеляза ги и Сато.

Бавно и сякаш насън Акико вдигна ръка, пръстите ѝ разтвориха ветрилото, което проблесна в златно, червено и черно. То закри цялото ѝ лице, зад ръба му надничаше единствено окото ѝ.

Спокойно, каза си тя. Спокойно. Не се разкривай. Още не. Дай му време да се приближи. Ела по-близо, Никълъс! Ела, за да започне

разрухата на твоя живот!

Вече ясно виждаше двамата гайжини. Нейният човек беше поширокоплещест от другия, но и двамата бяха високи, главите им стърчаха доста над останалите гости. Бавно си пробиваха път сред тълпата, приближаваха се насам, чертите на Никълъс ставаха все поотчетливи. Томкин беше облечен в тъмен раиран костюм, бяла риза и консервативна вратовръзка, Никълъс беше предпочел не толкова официално облекло — костюмът му беше от лен в морскозелен цвят, ризата беше сива, а вратовръзката — яркосиня.

Двамата поеха покрай дългия навес от бамбукови плоскости. Скулестото лице на Никълъс все още беше в сянка, но Акико все пак успя да различи странните полегати очи, които не бяха нито европейски, нито на човек от Изтока. Те му придаваха черти, които Акико не можеше да определи. Отново усети онова странно и магнетично привличане, което вече беше изпитала в „Ян-Ян“. С усилие на волята си наложи да остане на мястото си, до Сато...

Вече бяха наистина близо. Лицето на Никълъс изведнъж се покри с ярката светлина на слънчевото утро — сякаш попаднало в обектива на невидима камера. Внезапен полъх на пролетния ветрец повдигна кичурче тъмна коса и игриво го запрати върху челото му, ръката му автоматически се вдигна да го прибере, тъмната ѝ сянка пробяга по решителните черти на лицето му.

Още малко, прошепна мислено Акико. Моментът беше почти настъпил, вътре в душата си беше сигурна, че го е подбрала по един наистина безупречен начин. Тялото ѝ потръпна от възбуда при мисълта за това, което щеше да се случи, душата ѝ запя.

Розовото връхче на езика ѝ се стрелна навън и овлажни внезапно пресъхналите устни. Очите ѝ внимателно следяха гъвкавите движения на тялото му, леки и уверени като на танцьор. Заприлича ѝ на тигър — могъщия цар на животните, който ловко се промъква сред горския гъсталак, готов всеки миг за своя магически и убийствен скок върху гърба на нещастното животно, което е имало неблагоприятното да го допусне прекалено близо до себе си.

Сега. Моментът най-сетне настъпи. Акико изчака погледа му да напусне лицето на Сато и да се насочи към нея. Естествено беше да прояви любопитство, тъй като никога не беше я виждал и сигурно желаше да разбере за каква жена се жени Сато.

Почувства тежестта на погледа му, който се спря за миг върху ветрилото, после бавно се премести нагоре. Очите им се впиха едни в други и за една безкрайно кратка частица от секундата Акико изпита усещането, че увисва безсилно във времето и пространството. В съзнанието ѝ светкавично пробягаха спомените за упоритата ѝ дългогодишна подготовка, после се свиха на топка и се концентрираха в интензивността на настоящия миг. Сега!

Без да потрепне, ръката ѝ бавно отдръпна ветрилото.

Никълъс слезе от лимузината, която ги беше извела извън Токио и с възхищение огледа околността. Бяха заобиколили голямото езеро, над чиито спокойни води все още висеше утринната мъгла, после поеха нагоре към скалистия връх, върху който се издигаше древният шинтоистки храм.

Изборът на древните духовници не го учуди. Същността на шинтоистката религия проповядваше пълно сливане на душата с природата, с естествения ход на живота. *Карма*. Човешкият живот е мъничка частица в огромния свят, в който всяка жива твар има своето място, независимо дали е човек, животно, растение или минерал.

Краката му докоснаха глинестата, покрита с борови иглички земя, душата му пропя, сърцето му се разтвори. Духаше свеж, едва доловим ветреца, във въздуха вече се усещаше топлината. Скоро утринната мъгла щеше да напусне борове и гладката повърхност на езерото, гледката щеше да бъде фантастична.

Усещаше проплясването на птичи криле над главата си, долавяше ясно лекото поклатане на големите клони, полюшването на стройните тръстики. В ушите му жужаха насекоми, краищата на сакото му се развяваха от полъха на вятъра.

После долови и нетърпеливото потръпване на тълпата от гости — толкова леко и неуловимо, че Томкин положително е пропуснал да го забележи. Гайжините пристигат. Той също е гайжин. Нанги съвсем ясно му беше дал да разбере, че не го счита за японец.

Започна да си пробива път сред тях, вглеждаше се в лицата им и неволно си задаваше въпроса какво ли е било отношението им към полковник Линеър, неговия баща. Дали се гордееха, че им е помогнал да възстановят страната си, след като е приел назначението на

Макартър? Или пък тайно оплюват паметта му — просто защото е бил един дяволски чужденец, настанил се неканен от никого в Япония? Нямаше начин да разбере това и Никълъс предпочиташе да вярва, че поне част от тях — като Сато например, все пак почитат паметта му. Никълъс знаеше със сигурност, че баща му е бил изключителен човек, че дълго и упорито се е борил с опасни противници, за да създаде онази демократична основа, без която страната едва ли би успяла да се възстанови.

— Господи, колко дребни са тези копелдаци! — учуди се с ъгълчето на устата си Томкин. — Чувствам се като слон в стъкларски магазин!

Приближаваха се към Сато. Никълъс вече ясно виждаше лицето му, зад което се извисяваше грамадата на Котен — шампионът по сумо, приличащ на чучело в официалния си костюм. До него се виждаше стройна и елегантна жена в булчински одежди. Никълъс се опита да я разгледа, но пред лицето ѝ се поклащаше церемониално ветрило. Шапката „цунокакуши“ скриваше по-голямата част от главата ѝ.

— В друга страна изобщо не бих си направил труда да приема поканата — промърмори Томкин. — Все още съм като парцал!

— Няма как, протокол — рече Никълъс.

— Да бе, да... — Томкин отчаяно се опита да окачи на лицето си нещо като усмивка. — Тоя протокол ще ме съсипе!

Вече почти бяха прекосили пространството, запълнено с групичките на поканените. Вдясно от себе си Никълъс зърна за миг изправената фигура на Нанги, плътно обкръжена от мъже с тъмни костюми. Беше почти сигурен, че тук присъстват ръководствата на седем-осем министерства.

Спряха на един-два метра от Сато и бъдещата му съпруга. Томкин пристъпи напред да поднесе своите поздравления, а Никълъс гледаше Акико и се питаше какво ли е лицето, скрито зад позлатеното ветрило. После, почти като в приказките, ветрилото се подчини на безмълвното му желание и бавно се спусна надолу. Той неволно отстъпи крачка назад, въздухът със свистене напусна дробовете му, очите му се изцъклиха, напуканите му внезапно устни едва чуто простенаха:

— О, не!

Тихо прошепнатата думичка прокънтя в ушите му като див отчаян рев, сърцето лудо заблъска в гърдите му. В угълчетата на очите му се появи влага, клепачите му затрептяха под напора на чувствата.

В дъното на душата му се надигна мрачната сянка на миналото, призраци застанаха в обърканото му съзнание. Не, мъртвите не могат да бъдат възкресени! Телата им са отдадени на вечна почивка и бавно се разлагат от земята, въздуха, огъня и водата — вечните и нерушими елементи на природата.

Сайго я умъртви, защото тялом и духом тя принадлежеше на Никълъс и беше безсилен да я промени. Беше я удавил във вълните на пролива Шимоносеки, в които плаваха духовете на мъртвите воители — „чейке“, показващи човешките си лица от рачешките черупки. Няма я, тя си беше отишла. Отдавна.

Въпреки това стоеше тук, само на крачка от него.

Юкио.

Единствен Готаро Сато беше сигурен, че са взели курс към Марианските острови — предположение, което останалите считаха за прекалено нелепо. Защото тези острови се намираха прекалено близо до японските брегове за водене на бойни действия, а и капитан Ногучи ясно им даде да разберат, че мисията им ще бъде от по-особен характер.

Но идеята възбуди въображението на Нанги и той нетърпеливо изчака хората да се разпръснат, за да дръпне настрана Готаро — едър и здрав като мечок мъжага с дебел врат и кръгло като месечина лице. Очите му, пъргави и умни, рядко разкриваха мислите, които се криеха зад тях, но едновременно с това излъчваха веселост и добро настроение. Известен шегобиец, той притежаваше рядката дарба да разсейва страховете и напрежението на околните.

А през онези мрачни дни в края на войната тези чувства преобладаваха сред войниците и офицерите. Съюзниците вече бяха спечелили две продължителни и изключително трудни военни операции — на Соломоновите острови в края на 1943, а после и в Нова Гвинея. Беше ясно, че пътят им към Япония е открит и всички очакваха някаква нова стратегия за промяна на неблагоприятното положение на японската армия.

Качиха се на палубата. Готаро извади цигара, но размисли и отказа да я запали. Навсякъде около тях лежеше необятната черна пустош на Тихия океан. Нанги неволно потръпна. Смел и решителен, той без колебание би се впуснал в смъртен бой и би загинал гордо, като самурай. Но тук, сред безкрайната шир на океана, се чувстваше неспокоен.

— Натам вървим, към Марианските острови — рече Готаро и погледна на юг — посоката, в която се движеха. — И ще ти кажа защо. Американците скоро ще са там, ако вече не са го сторили. А ние имаме военновъздушна база на островите, отдалечена на не повече от хиляда и петстотин морски мили от дома. — Внезапен порив на вятъра разроши късата му коса и той се извърна: — Можеш ли да си представиш по-добра база за техните самолети, които ще тръгнат да бомбардират Япония? Аз не мога.

В гласа му липсваше обичайната веселост, ръцете му здраво стискаха железните перила, далеч долу съскаха вълните.

Нанги почувства как въпреки волята го залива черно отчаяние.

— Значи няма надежда. Войната е загубена, независимо от това, което твърди Императорското командване.

Готаро се извърна към него, очите му блестяха на фона на затъмнените палубни съоръжения. Близостта на толкова много брониран метал беше потискаща за тях — хората, израснали сред сгради от дърво и оризова хартия.

— Трябва да имаш вяра.

— Вяра ли? — недоверчиво го изгледа Нанги, сигурен, че не е чул добре. Изчака кимването на Готаро и едва след това попита: — Вяра в какво? В императора, в Императорското командване, в дзайбацу? Пред колко икони трябва да се кланям тази вечер? — Даде си сметка, че въпросите му звучат прекалено горчиво, но вече не можеше да се спре. Далеч от дома и все по-близо до пълната с неизвестности битка, той имаше чувството, че само през тази тъмна нощ ще може да се освободи от натрупалото се в душата му напрежение.

— Влязохме в тази налудничава война единствено от алчност! — продължи Нанги, без да изчака другият да отговори на риторичните му въпроси. — Сляпата алчност на дзайбацу, успели да убедят правителството, че земята на Япония е тясна за империята. Експанзия,

експанзия и пак експанзия — това бяха единствените им желания, а войната се оказа идеалното средство за тяхната реализация, за отдавна мечтаното проникване в Азия!

— Как мислиш, Готаро-сан, направиха ли опит за точна преценка на противника, преди да нападнат Пърл Харбър? — поклати глава и си отговори сам: — Нищо подобно! Не си направиха този труд, не проведеха дори и най-елементарното изследване. — По лицето му се появи горчива усмивка: — История, Готаро... Ако познаваха или разбираха поне малко историята на Америка, те вероятно биха си дали сметка какъв ще бъде отговорът на това нападение. — Погледът на Нанги се сведе надолу, от гласа му изчезна досегашната разпаленост: — И какво ще ни се случи сега... накрая...

— Имай вяра — повтори Готаро. — Вяра в Бога!

В Бога ли? Нанги изведнъж разбра и се извърна към него:

— Ти си християнин, нали?

Едрият мъж кимна.

— Никой от семейството ми не знае това, никой не би го разбрал...

— Но защо — внимателно го погледна Нанги.

— Защото в мен вече не съществува страхът — тихо отвърна Готаро.

На 13 март в 4.15 часа сутринта Нанги беше повикан на инструктаж в капитанската каюта. Стегнат в безупречно изгладената си униформа, той пое по тесните коридори, тънещи в тишина. Имаше чувството, че целият огромен кораб е на негово разположение. Сякаш редом с него крачеше духът на древния шогун, в жилите му пулсираше кръвта на непобедимите самураи — силни като тигри и хитри като лисици.

Фактът, че сред многото офицери на борда бяха извикали именно него, беше ново и ясно потвърждение за предопределението на съдбата. Макар и против тази война, той беше предан на Япония с цялата си душа. Тревожеше се единствено от мисълта за поражението, надяваше се не всичко да е загубено, вярваше в съществуването на нова стратегия, която да ги измъкне от безнадеждното положение.

Почука леко по бялата врата на капитанската каюта и влезе. С изненада видя, че Готаро е вече там.

— Моля, седнете, майоре — покани го капитан Ногучи след размяната на традиционните поздравя. Нанги се настани в свободния стол до Готаро.

— Познавате майор Сато, нали? Добре — стоманеносивата глава на капитана одобрително кимна, на прага се появи стюард с поднос в ръце. Върху него димяха малки чашки със саке. Стюардът ги постави върху писалището и безмълвно излезе.

— Вече сме средата на март на една година, която за наше съжаление вероятно ще се окаже последната в тази война. — Гласът на Ногучи беше тих и спокоен, но очите му зад очилата с голям диоптър изпитателно се местеха по лицата на Готаро и Нанги.

Беше едър и силен мъж, от когото се излъчваше енергична самоувереност. Под рошавите вежди проблясваха умни очи, устата му беше широка и решителна, ушите му странно стърчаха от гъстата сива четина на главата.

— Според европейския драматург Шекспир това време на годината е злокобно — усмихна се Ногучи. — Поне такава е било за Юлий Цезар... — Ръката му с дълги и деликатни пръсти легна върху плота на писалището: — А може би ще се окаже злокобно и за съюзниците.

За разлика от повечето висши офицери той имаше навика да гледа събеседниците си право в очите и Нанги инстинктивно почувства, че именно на това се дължи доверието, с което се ползваше сред подчинените си.

— През следващия месец родината ни отново ще се покрие с прекрасните цветчета на цъфналите вишни. — Очите му въодушевено заблестяха: — А врагът заплашва да ги унищожи, заедно е тях и народа ни! — Гърдите му развълнувано се надигаха и отпускаха под напора на чувствата.

— В този момент, господа, нашиите техници подготвят за вас един по-различни вишневи цветчета... Виждам вашето объркване, нека ви обясня за какво става въпрос.

Стана, излезе иззад бюрото и започна да крачи напред-назад из тясната кабина, сякаш енергията на тялото му беше твърде голяма, за да го държи в седнало положение.

— На борда имаме точно сто и петдесет самолета. С изключение на един всички са бомбардировачи „Мицубиши“, модел G-4 М-2. Същите, които кой знае защо врагът нарича „Бета“.

Юмрукът му се стовари върху бюрото и малките чашки подскочиха върху подноса.

— Вече едва ли ще ти нарича с това пренебрежително име! Край! И знаете ли защо? Защото разполагаме с „Ока“! — Обърна се към двамата офицери и поясни: — Един от нашите „Мицубиши“ е модифициран, под тялото му е прикрепен втори, по-малък самолет. Това е едноместен моноплан е дължина около шест метра и разпереност на крилете малко над четири.

— „Ока“ е конструиран така, че да започне самостоятелен полет на височина осем хиляди метра, до която ще бъде издигнат от самолета-майка. След отделянето си от тялото на бомбардировача той ще бъде в състояние да лети около осемдесет километра със средна скорост четиристотин километра в час. При поява на целта пилотът спира трите двигателя, работещи с ракетно гориво — скоростта ще е вече близо хиляда километра в час.

Изправен пред тях, Ногучи ги гледаше с блеснали очи и зачервени от вълнение скули.

— В продължение на девет секунди машината ще има огромна тяга — истински снаряд! — Главата му рязко се вдигна, очилата му развълнувано проблеснаха: — А после... После вие ще се превърнете в меча на възмездието и ще пробиеете дълбока пробойна в корпуса на американския кораб!

Нанги и до днес си спомняше, че Ногучи не ги попита дали разбират за какво става въпрос. Но и без това им беше ясно — „Ока“ е жива торпила, а пилотът в нея я превръща в ракета, която не може да пропусне целта си.

— Ямато дама шии — добави Ногучи и седна обратно на мястото си. — Японският дух ще бъде оръжието, което противопоставяме на превъзходящия ни в материално отношение противник! Комбиниран с нападенията на „Ока“, той бързо ще деморализира настъплението на врага, от плановете му да завладее Филипините няма да остане нищо!

Ногучи напълни чашките със саке и вдигна своята:

— Човек умира само веднъж. Тази смърт може да бъде величествена, като Фуджияма, може да бъде и незначителна като понесено от вятъра перце. Всичко зависи от начина, по който я използваме. В природата на всеки японец е заложена любов към живота и омраза към смъртта, той иска да се грижи за семейството си, да отгледа децата си. Това се променя само когато човек е мотивиран от по-висш принцип, от чистата и свята решителност, която наричаме „жун-сюцей“. Тогава той просто е длъжен да извърши определени неща.

Отпиха от чашките. Нанги забеляза сълзи в очите на Готаро и си помисли, че се дължат на невежеството или на християнската му религия. Думите на капитан Ногучи, на практика един начин на сбогуване, бяха заимствани от известното писмо на Сун Мачиен още от 98 година преди новата ера, останало завинаги в историята на Китай.

Ногучи остави чашата и добави:

— На вас се падна честта първи да изпитате в бойни условия това унищожително оръжие. Вие сте пионерите на „Шимпу Токубецу Кьогекитай“ — новосъздадената ескадрила за особени поръчения, която ще носи името „Божествени криле“. Това е вашият шанс да постигнете безсмъртието на легендарния майор Ода, използвал по забележителен начин способа „божествени криле“, чрез който още през 1274 и 1281 година са били разбити монголските орди, нахлули в древния Нипон.

Като пилоти в императорския военноморски флот Нанги и Готаро добре знаеха историята на Ода. Този смел пилот беше насочил своя малък изтребител Ка-43 директно в тялото на един огромен американски бомбардировач Б-17 и по този начин беше спасил от гибел цял японски конвой. В момента на своя подвиг е бил сержант, но посмъртно получава чин майор.

— Майор Сато, вие ще поведете първия „Ока“ към пламъка на възмездието — продължи Ногучи. — А вие, майор Нанги, ще пилотирате машината-майка. — Очите му се плъзнаха по листовете хартия върху писалището: — Разузнаването е засякло два неприятелски кораба — крайцер и есминец, които са взели курс към Марианските острови и несъмнено са авангард на голяма група бойни съдове. Вашата цел ще бъде есминецът... — Нова кратка справка с

радиограмите: — В момента и двата кораба се намират на около триста и петдесет мили от остров Гуам. От моята кабина ще се качите направо на палубата, всичко необходимо за полета е готово. Ще излетите в пет и тридесет, аз лично ще дам разрешението от контролната кула.

След тези думи се изправи и кратко кимна с глава. Инструктажът беше приключен.

Настъпващото утро беше хладно, от североизток подухваше лек ветрец. Стегнати в пилотските си комбинезони, Нанги и Готаро крачеха по широката и пуста палуба за излитане. Пред очите им бавно се очертаваха контурите на свързаните в едно летателни апарати, странни като обезобразената фигура на прокажен.

— Аз имам повече летателни часове от теб — промълви Нанги. — Би трябвало на мен да възложат мисията с „Ока“.

— Останаха ни твърде малко пилоти с твоя опит, Танцан — усмихна се Готаро. — Повечето от нас в момента са неопитни новаци без почти никаква подготовка. Не е разумно да се изпитва тази летяща бомба от човек, който може да предаде познанията си на другите... — Сви рамене: — Наистина, каква ще е ползата за тези след него, след като нищо не знаят и няма откъде да го научат? Не, приятелю, изборът им е правилен!

Рязко се спря, едрата му фигура препречи пътя на студения вятър, който хапеше лицето на Нанги. Ръката му се спусна в джоба на комбинезона и извади оттам малко квадратно пакетче, толкова бяло, сякаш светеше със собствена светлина в утринния здрач.

— Вземи, това „хачимаки“^[7] е за теб. — Превърза я около шлема на Нанги и добави: — Така наистина приличаш на „шимпу“, знаеш ли? Нанги поклати глава.

— Напоследък в Токио използват един термин, предназначен за откачените шофьори на такси — засмя се Готаро. — „Камикадзе“. Бих те нарекъл така още в каютата на Ногучи, но неговите уши не са свикнали на подобни приказки! Освен това и моментът беше прекалено тържествен...

— За теб също, Готаро-сан — внимателно го погледна Нанги. — Особено след като знаеш какъв ще бъде краят на твоята мисия.

— Аз притежавам вяра, приятел — отвърна едрият мъж. — Служа на родината и нищо друго не ме интересува.

— Те са луди да вярват, че тази „Ока“ ще уплаши американците! Доколкото ги познавам, само ще ни се изсмеят. Просто защото не притежават концепцията на „сепуку“ — доброволната смърт на войника и благородника...

— Толкова по-зле за тях — отвърна Готаро. — И без това водим война с чужд по манталитет противник. Не мога и не искам да мисля за това, което ще ни се случи след пойната... Ще изпълня дълга си, а всичко останало оставям в божиите ръце.

Небосводът започна да просветлява, вятърът се усили. На изток, там, където морето се сливаше с небето, плъзнаха първите розови лъчи.

— Слушай, приятелю — докосна го по ръката Готаро. — Капитан Ногучи е прав. Всички обичаме живота, това също е наш дълг. На този свят съществуват и по-висши принципи, на които всеки трябва да се подчинява. Така поне ни учи християнската религия.

Приближиха се до полускритите под брезента самолети и механиците ги поеха. Показаха им всичко, което всъщност не беше много. Двумоторният „Мицубиши“ беше освободен от всичко излишно, за да поеме допълнителната тежест на ниската „Ока“. В кабината на бомбардировача имаше място само за един пилот, на арматурното табло — само най-необходимите уреди.

Под него се гушеше „вишнево цвятче“. Нанги пъкна глава в кабината му и ужасено потръпна. Това си беше истински летящ ковчег, в който почти нямаше уреди. Само кормило за управлението и малък микрофон за връзка с пилота на самолета-майка.

Механиците поясниха, че Готаро ще седи в бомбардировача при Нанги, докато открият целта. Едва след това ще се мушне в малката кабина на „Ока“ през специално преустроените за целта бомбени люкове на мицубишито. Всички етапи на полета бяха описани до най-незначителната подробност, после двамата майори трябваше да ги повторят. Когато свършиха, часът беше пет и деветнадесет минути.

Морето ярко пламна, отразило, изгрева на кървавочервеното слънце с набръчканата си кожа. За миг небето изгуби синевата си, избледняло от ослепителното сияние на настъпващия ден.

Нанги и Готаро бяха чужди на всичко това, за тях съществуваше само монотонният грохот на двигателите и вибрациите на металната птица. Едва сега Нанги започна да си дава сметка за отчаяното

положение на страната си. Отдавна летеше на самолети от този тип и можеше да оцени разликата. Конструкторите бяха спестили доста повече неща от тези, за които механиците си направиха, труда да споменат. Въоръжение, разбира се, липсваше — това ясно пролича още на палубата на самолетоносача. Но сега, се оказа, че положението е същото и с по-голямата част от вътрешната изолация на кабината. Нанги знаеше че за да се компенсира тежестта на „Ока“ — над един тон, половината от който представляваше взривното вещество в носовата част, наистина е необходимо известно олекотяване. Но колкото повече летеше на „новата“ машина, толкова повече нарастваше убеждението му, че в нея са спестени далеч повече неща. Спомни си думите на Готаро за трагичното, състояние на личния състав на японската армия. Нима това състояние се простира и върху промишлеността? Нима стигнаха дотам, че нямат необходимите ресурси дори за производството на свестни самолети? Означава ли всичко това, че в края на годината, ще започнат да товарят голобради хлапета в лодки с гребла, ще им дават по една пушка и ще ги изпращат срещу настъпващия противник? Нанги потръпна и направи малка корекция в курса.

Временно поел ролята на щурман, Готаро изследваше една въздушна карта на северната, част на Тихия океан. Погледна часовника си, наведе се напред и извика, за да заглуши силния грохот:

— След десетина минути трябва да ги видим! Ще бъдат някъде на около двеста и петдесет мили от Гуам... — хвърли нов поглед върху картата, и добави: — Срещата ще стане точно над Марианската падина.

— Зная — изкрещя в отговор Нанги. — Опитвам се да не мисля за това... Някъде бях чел, че според учените това е най-дълбокото място на света, над единайсет хиляди метра!

— Няма от какво да се безпокоиш — отвърна Готаро, забелязал потръпването на раменете му. — Мисията ни е такава, че никой от нас няма дори да се намокри!

След около шест минути Готаро докосна рамото на Нанги и посочи на юг. Гладката повърхност на океана беше толкова неподвижна и плоска, че приличаше на твърд и неподатлив лист стомана. Проследявайки посоката на пръста му, Нанги забеляза двете едва доловими чертички и направи съответната корекция в курса.

— Време е — бръмна в ухото му гласът на Готаро.

Нанги ограничи скоростта и извика:

— Чакай!

Обърна глава, но приятелят му вече го нямаше. Представи си ясно как едрото му тяло се промъква през тесния бомбен отсек и се спуска в мрачната ковчегоподобна кабинка.

— Готово!

Гласът на Готаро долетя от репродуктора. Нанги намали още скоростта и започна да се снижава. С равен глас информираше приятеля си за всяко свое действие.

— Височина десет хиляди метра, започвам да различавам контурите на целта.

— Виждам есминеца — отвърна Готаро. — Насочи ме навреме, останалото е моя работа.

Ръцете на Нанги сръчно поддържаха курса. Въпреки шлема усещаше ясно стегнатата превръзка „хачимаки“ около челото си.

— Сато-сан...

— Кажи, приятелю.

Какво ли можеше да му каже?

— Височина девет хиляди и петстотин, насочени сме точно в целта. — Ръката му неволно се вдигна и докосна леко потрепващото парче плат на превръзката.

Небосводът беше безкраен, далеч вляво започваха да се трупат черни облаци, но целта беше все така ярко осветена от лъчите на утринното слънце. Нанги почувства, че вятърът променя посоката си. Океанът под краката му беше все така необятен.

— Девет хиляди — проговори в микрофона той, ръката му стисна лоста за освобождаването на „Ока“. — Започвам да отброявам секундите.

Готаро вероятно долови нещо необичайно в гласа му и каза:

— Действай спокойно, приятелю. Не се тревожи за нищо.

— За разлика от теб аз не вярвам в съдбата. — Нанги с труд прикриваше чувствата си. Стрелката на висотомера бавно се спускаше към червената линия. Скоро „Ока“ щеше да се откъсне от утробата на голямата машина и да полети надолу към гладката водна повърхност като красиво, но смъртоносно цвете. — Време е да си кажем сбогом...

От репродуктора долиташе свиренето на вятъра, миг по-късно се появи и гласът на Готаро:

— Прекрасен е цветът на живота ни днес... утре вятърът го е отвял надалеч... Нима можем да си въобразяваме, че крехката му красота ще трае вечно?

Очите на Нанги се насълзиха, ръката му рязко дръпна лоста.

— Сбогом! — прошепнаха тихо разтрепераните му устни.

Миг по-късно се включиха ракетните двигатели, мицубишито силно се разклати. Нанги изпита усещането, че е улучен от неприятелски снаряд, но те бяха твърде далеч от обсега на корабните оръдия, а в небето не се забелязваха вражески самолети.

После носът на самолета-майка рязко се наклони надолу, лявото му крило се вдигна към небесната шир. Нанги моментално разбра какво се е случило и по гърба му пробяга ледена тръпка. През отворените бомбени люкове нахлуваше ураганен вятър.

— Готаро, Готаро! — изкрещя той в микрофона.

— Все още съм тук, залепен за корема ти! — долетя гласът на приятеля му.

— Ракетните двигатели се включиха преждевременно! Не мога да изправа носа!

Ръцете му френетично движеха лостове за управление, но умът му си даваше ясната сметка, че едва ли нещо може да се направи за овладяването на огромната допълнителна тяга.

Излезли от контрол, двете метални птици се понесоха към стоманено сивата водна повърхност с главозамайваща скорост. Нанги не изгуби самообладание и продължи опитите си да овладее падането. Девет секунди по-късно ракетните двигатели се изключиха, но огромното ускорение вече беше свършило своето.

— Качи се обратно тук! — изкрещя Нанги, продължавайки да се бори с непокорните уреди. — Не трябва да: си долу, когато паднем във водата!

Отговор нямаше, но Нанги беше твърде зает, за да обърне внимание на този факт. След спирането на ракетните двигатели самолетът започна да дава леки признаци на подчинение. Но вече бяха твърде близо до водната повърхност, за да успеят да се измъкнат от смъртоносния свредел. Двата двигателя на мицубишито нямаха

достатъчна мощност да се справят с огромната тяга на ракетните двигатели, включили се в неподходящ момент.

Цялата конструкция на самолета се тресеше. Нанги си даваше ясна сметка, че падат под прекалено остър ъгъл и всеки миг някое от крилата можеше да се откъсне от тялото. Тогава шансовете им за спасение ставаха нула. Неуправляемата машина щеше да се блъсне като камък във водната стена и да ги смаже на пихтия.

По тази причина изостави безнадеждните си опити да излезе от свредела и насочи усилията си към намаляване ъгъла на пикирането. Ако успее поне малко, двамата щяха да имат известен шанс за оцеляване. „Ока“ ще бъде сплескана от удара, но все пак ще поеме част от огромната му смазваща сила. Дано Готаро успее да се върне обратно!

Небето отвъд остъклената кабина се въртеше като полудяло, смесваше се с повърхността на океана, после отново се разделяше... Сякаш се возеха на увеселително влакче... Корпусът виеше и скърцаше, металните му сглобки с мъка удържаха допълнителния натиск на земното притегляне. Вражеските кораби бяха изчезнали, на хоризонта се кълбяха буреносни облаци, жълтеникаво алени като прясна рана.

С приближаването им към водната повърхност кабината се изпълни от нов, остър и пронизителен звук, който бързо погълна всички останали. По гърба на Нанги се търкулнаха капчици студена пот. Вертикалното кормило не беше успяло да се отклони под необходимия ъгъл и всеки миг щеше да се откъсне от тялото. А това означаваше сигурна смърт. Не искаше да бъде размазан в този метален ковчег и ръцете му отчаяно задърпаха лостовете.

Усети натиск в гърба, после широката лапа на Готаро стисна рамото му. Най-сетне — ядосано и едновременно с това облекчено въздъхна той.

Всъщност нещата трудно можеха да се променят. Водната стена летеше насреща им с огромна скорост. Дори и да оцелееха след съприкосновението с нея, смъртта им щеше да дойде от взривяването на страхотното количество експлозив, натъпкано в носа на „Ока“. Въпреки всичко ръцете му не преставаха своите усилия, вертикалното кормило започна едва забележимо да заема нужното положение.

От водата ги разделяха стотина-двеста метра, падането им беше неумолимо и сигурно, като на подхванато от ураган есенно листо. Двумерната повърхност на океана леко се вълнуваше, светли петънца се мяркаха и изчезваха по тъмносинята, почти черна на места вода. Намираме се точно над Марианската падина и сигурно ще потъваме с часове! Това беше последната мисъл, която проблесна в обърканото съзнание на Нанги.

После могъщият океан се стовари върху тях с огромна сила, въздухът излетя от гърдите на Нанги като от спукан балон. В ушите му пропищяха десет хиляди демони, тялото му бе пронизано от кратка, нетърпима горещина, светът се стовари отгоре му с непоносима тежест, приковавайки го към кръста на агонията със стотици парещи гвоздеи...

Вероятно Готаро го беше измъкнал от сплесканата и разкривена кабина, Нанги нямаше спомен сам да е сторил това. По-късно, в продължение на дълги години, той нямаше да може да се освободи от кошмара на тези кратки, но ужасни мигове, изпълнени с неясни сенки, е чувство на задушаване и сплескване на кости и плът...

След това над главата му отново изгря ясното небе, хладен ветрец погали страните му, някъде далеч се усещаше могъщото дишане на морето. Бавно и мъчително отвори очи, но пред тях се разстла плътна червена мъгла. Остра болка прониза главата му, не можеше дори да се помръдне.

— Лежи спокойно — разнесе се над него някакъв глас. — Отпусни се, самурай.

Дишаше с мъка, опитите му да каже нещо бяха напразни. Сякаш гласните му струни бяха изтръгнати, гърлото му гореше, усещаше устата си като пълна с памук. После отново потъна в нажежената пещ, по бузите му като сълзи пробягаха пламъчета. Ушите му се изпълниха със страхотен трясък, задушлив дим изпълни ноздрите му и започна да го дави. Повърна. Някой придържаше главата му, грижлива ръка избърса устата му със смачкана бяла лента...

Зрението му бавно започна да се прояснява. Първото нещо, което видя, беше огромно черно пипало, което бавно се протягаше към него. Морско чудовище, потръпна той. Прониза го остро и ирационално

чувство на страх, кожата му изведнъж изстина и се овлажни. После главата му се проясни и той видя, че морското чудовище всъщност е задната част на мицубишито. Затвори очи и загуби съзнание.

Когато се свести, забеляза, че е изгубил чувството си за двуизмерност на това, което вижда.

— Едното ти око го няма — разнесе се край него гласът на Готаро. — Не се опитвай да мърдаш, защото и краката ти са пострадали.

Нанги остана безмълвен за известно време, бавно осъзна чутото и едва доловимо пророни:

— Експлозива...

— Той ме забави толкова дълго в „Ока“ — усмихна му се Готаро. — Трябваше да се отървем от него...

— Не усетих...

— Беше прекалено зает — тръсна глава Готаро и ободрителната му усмивка отново се появи: — Ти спаси и двама ни... В момента, в който се включиха ракетните двигатели, аз бях сигурен, че измъкване няма! Но ти успя да направиш невъзможното!

Нанги затвори очи, дълбоко изтощен от трите думички, които успя да произнесе.

Когато се събуди, видя, че Готаро се е надвесил над краката му и нещо майстори.

— Какво става?

Готаро бързо се обърна, очите му се плъзнаха по лицето на Нанги и се насочиха към водата.

— Просто проверявам раните ти — промърмори някак смутено той.

— Няма земя...

— Какво? — стреснато го погледна приятелят му, после кимна с глава. — Вярно е. Мислех, че сме близо до някой от Марианските острови, но май не е така...

— Ногучи ще ни открие.

— Да се надяваме...

— Ще иска да разбере какво точно е станало. Всички адмирали на Императорския флот ще го искат. Затова ще направят необходимото да ни приберат час по-скоро...

Готаро не отвърна, очите му разсеяно пробягваха по водата.

— Къде се дяна бурята? — Нанги все още изпитваше затруднение с говора, мъчеше го ужасна жажда. С мъка преглътна топката в гърлото си, в съзнанието му изведнъж се люшна представата за гигантската бездна, над която се полюшваха, стомахът му се сви, имаше чувството, че всеки миг отново ще повърне, обзет от ирационален ужас.

— Вятърът продължава да духа на северозапад — разсеяно поясни Готаро, очевидно зает с по-важни неща. Нанги не знаеше какви са те, нямаше и да попита.

Настъпи продължително мълчание. Вятърът свиреше над главите им, притискаше ги с постоянната си тежест като невидима стена, плавното полюшкване беше влудяващо монотонно. Нанги с копнеж пожела да види поне един гларус над тази необятна пустош, поне един малък предвестник на някаква суша.

Беше мокър от глава до пети, студеният вятър се промъкваше през дупката на разкъсания комбинезон и кожата му неволно настръхваше. Мехурът му щеше да се пръсне. С пъшкане обърна гръб на Готаро и се облекчи, надявайки се, че вятърът и течението бързо ще разпръснат локвичката урина.

Краката му наистина не бяха в ред. Усилията му да ги подчини на волята си останаха без резултат, той прехапа устни и бавно се изправи, пръстите му се плъзнаха надолу. Нищо. И двата му крака бяха напълно безчувствени, сякаш издялани от дърво.

Огледа се в отчаян опит да изхвърли от съзнанието си смразяващата мисъл за парализа. И едва сега забеляза върху какво се крепяха над водата — част от тялото на мицубишито, нагъната и разкривена до неузнаваемост, но за тяхно щастие напълно годна за плаване. В случая икономииите на производителя бяха спасение за тях, тъй като обичайните бронирани листове, предпазващи обшивката от огъня на противника, несъмнено биха ги замъкнали в морските дълбини. Но подготвен за специалната си мисия, този самолет беше облицован с тънък и лек материал, а между него и тялото имаше достатъчно добре изолирана въздушна възглавница.

Ногучи и адмиралите положително ще бъдат доволни да научат това, промърмори на себе си Нанги и по лицето му се появи мрачно иронична гримаса. Дори и след като разберат, че скъпоценното им „вишнево цветче“ е отказало да полети самостоятелно.

Изтощен, той отново се отпусна по гръб и затвори очи, но люшкането на водата не му позволяваше да се отпусне. Хвърли поглед към Готаро, седнал с кръстосани крака и неподвижен като статуя. Може би се моли, може би наистина не изпитва страх. Нанги можеше само да му завивда, ако това действително беше така.

Умората и преживяният шок му пречеха да се концентрира, скоро вече не можеше да определи дали е буден или сънува. В това неопределено състояние над съзнанието му се спусна мрачна, мъгла, той бавно потъна в черните и неясни контури на смразяващия страх.

Имаше усещането, че е напълно изолиран от света, че се е превърнал в самотна и беззащитна пращинка, подскачаща безсилно по морските вълни. Някак отстрани наблюдаваше тялото си, проснато върху този импровизиран сал; по същия начин усещаше и болката от раните си, включително и кратките пристъпи на изгаряща треска, които започваха да се промъкват сред талазите на ледения вятър.

После изведнъж разбра, че вече не е сам. От бездънните морски дълбини се надигна демонична сянка, очертанията ѝ бързо изпълниха хоризонта. Ето, вълните наоколо станаха по-бурни — сякаш отгоре му връхлетя невидим ураган. Над главата му се издигаха огромни черни пирамиди, засмукваха го в своите недра, тялото му безсилно се завърташе в тъмните тунели, водещи в незнайни пещери...

Ръцете му ужасено се вкопчиха в грубата повърхност на сала, сърцето му лудо заблъска, той с ужас зачака появата на неизбежното. Ето го, вече разкъсва водната повърхност! Ето го — чудовището, изплувало от мрачната бездна на океана, толкова огромно, че туловището му скрива звездите по нощното небе! Истински кракен, с огромни светещи очи, раззината паст и дълги грапави пипала!

Очите на Нанги щяха да изскочат от орбитите си, от гърлото му се откъсна дрезгав вик.

— Танцан, Танцан! — разтърси го здраво Готаро. — Събуди се, веднага се събуди!

Клепачите на Нанги потрепнаха и той отвори очи. Плувалото му в пот тяло започна да трепери под напора на студения вятър. Изминаха няколко минути, преди здравото му око да се избистри, после в него бавно се появи лицето на приятеля му.

— Здравата загазихме! — кратко съобщи Готаро.

— Какво има? — Нанги с мъка раздвижи езика си, сух и надебелял. — Врагът?

— Де да беше врагът — въздъхна Готаро. — Дори и него бих приел с огромно облекчение. — Протегна ръце и притисна Нанги до гърдите си, тялото на ранения пилот с благодарност пое част от топлината му. — Не ти казах досега, защото мислех, че ще успея да се справя... — Сви рамене и добави: — Имаш множество рани, не мога да кажа доколко са сериозни. Но губиш кръв, много кръв...

Естествено, ядоса се на себе си Нанги. Това обяснява слабостта и кратките пристъпи на треската.

— Опитах всичко възможно да спра кръвотечението, успях да го превърна в леко сълзене, но... — Очите му бяха тъжни, много тъжни.

— Не разбирам — прошепна Нанги. — Нима умирам?

В същия миг тялото на катастрофиралия самолет, рязко подскочи. Очевидно подготвен за това, Готаро сграбчи здраво Нанги с едната си ръка, а другата се впи в неравната обшивка. Но тласъкът беше прекалено силен и двамата се претърколиха през глава.

Лицето на Готаро се оказа толкова близо до Нанги, че той видя в ириса на окото му собственото си уплашено изражение.

— Виж!

Главата на Нанги замаяно се извърна в посоката, към която сочеше пръстът на приятеля му.

— Не! — неистово изкрещя той, видял на няколко метра от себе си черната триъгълна перка на атакуващата акула. В гърлото му се сви противна топка от слюнка, примесена със стомашни сокове, опулените му очи гледаха как перката направи малък кръг и се устреми към тях. С приближаването си ставаше все по-голяма и по-голяма, въображението му неволно си представи размерите на звяра под нея. Десет, а може би дванайсет метра, огромна раззината паст с остри бели зъби...

Стисна очи миг преди тласъка, вътрешностите му се обърнаха и той отново повърна. Последните остатъци от съдържанието на стомаха му плиснаха върху униформата на Готаро и предната част на собствения му разкъсан комбинезон.

— О, не! — едва чуто простена той, станал свидетел на оживяването на най-ужасните си кошмари. Не се страхуваше от смъртта, но това преминаваше всякакви граници!...

— Ето защо се опитах да спра напълно кръвоизлива — прозвуча някъде отдалеч гласът на Готаро. — Залепи се за нас преди повече от час — тогава, когато тялото ти кървеше като фонтан... Надявах се, че ще й писне да се върти наоколо, ако престане да усеща миризмата на кръв, но за съжаление не стана така...

При третата атака на акулата част от тялото на мицубишито, вече достатъчно разхлабена от жестокия удар във водата, бавно се откъсна и се заклати по вълните. Миг по-късно беше разсечена на две от огромната паст, мярнала се за миг на повече от три метра пред перката. Късовете бързо изчезнаха в морските дълбини.

Нанги отново започна да трепери, този път не помогна дори топлината на Готаро. Зъбите му затракаха, от раната на мястото на окото му се хлъзна топла струйка кръв.

— Един воин не бива да умира по този начин! — едва чуто изрази протеста си той, вятърът подхвана думите му и ги запрати далеч сред водната шир като капризно дете. Най-сетне се предаде напълно, главата му безсилно се облегна на широкото рамо на Готаро. — Страх ме е, Сато-сан... Не от смъртта, а от начина, по който идва тя... От дете се страхувам от морските дълбини, това е по-силно от мен...

— Дори и воинът трябва да изпитва страх — прозвуча до ухото му плътният бас на Готаро. — Самураят трябва да има и един вечен, непобедим противник, за да може да води своите битки докрай! — Ръцете му обхванаха плътно немощното тяло на приятеля, отломките от самолета продължаваха да се разтърсват от нападенията на акулата. Проскърца метал, морските вълни се качиха по-високо и започнаха да заливат, телата им. Перката се отдалечи и започна да описва бавна окръжност.

— Този противник може да се яви в най-различни форми — продължи да говори Готаро така, сякаш нищо особено не се беше случило. — Може да бъде човек от плът и кръв, но може да бъде и отмъстително ками, дори истински демон!

Небето над главите им бързо потъмняваше, нощта встъпваше в правата си с такава сурова неумолимост, че двамата нещастници неволно усетиха цялата тежест на своята изолация, примесена с необичайно силна клаустрофобия. Звездите бяха скрити зад дебел слой облаци, настъпващият мрак щеше да бъде абсолютно непрогледен.

— Светът е пълен с демони — продължи Готаро, а очите му неотклонно следяха приближаващата перка. — В живота ни има същества, които не могат да му се наслаждават като нас, завистта им се превръща в омраза, в душите им се вселяват силите на злото. — Ръката му, сякаш от желязо, здраво се вкопчи в оголените остатъци от мицубишито. — Така казваше баба ми някога, особено когато не исках да заспя... Така и не разбрах дали е искала да ме сплаши, или пък се е опитвала да ми внуши, че човек трябва да се бори... Да се бори, за да постигне своята цел.

Поредният удар беше страхотен, смачканите отломки зловецко изскърцаха и се наклониха, една вълна ги заля изцяло. Нанги усети как се хлъзгат встрани, Готаро отчаяно задраска по неравната повърхност. Нанги също се опита да помогне с каквото може, но веднага разбра, че е твърде слаб за това.

В следващия миг убежището им отново зае хоризонтално положение, Готаро бащински притегли немощното тяло на своя приятел. Импровизираният сал жалостиво проскърцваше.

Усетил как под тях бавно се разтваря широка цепнатина, Готаро тихо продължи:

— Благодаря на Бога, че Сеичи, по-малкият ми брат, израсна под грижите на баба. Макар и вече много възрастна, тя е изключително мъдра и единствено благодарение на нея онази луда глава не се записа тайно като доброволец... Още няма шестнайсет, прекалено млад е за ужасите на войната.

Гласът му изведнъж се промени:

— Танцан, обеща ми, че ще се погрижиш за Сеичи, като се прибереш у дома. Къщата на баба е в Киото, на крачка от южния край на парка Маруяма, кварталът се нарича Хигашиямаку...

Очите на Нанги ту се проясняваха, ту отново потъваха в мъглива пелена. В главата му сякаш беше забит нажежен шиш, всяка свързана мисъл му причиняваше нетърпима болка.

— Познавам добре този парк — прошепна той, в съзнанието му изплуваха стройните стволоче на кипариси и вишни, блестящи листенца потръпваха под полъха на топъл ветрец. Ярките детски дрешки контрастираха със строгите кимона и транспарантите от намаслена хартия. Над безупречно подстриганата трева звучеше тиха музика, примесена с весел смях...

— Бог е моят пастир, но аз не би трябвало да го желая — долетяха странните думи до ушите му, тръпката на Готаро се предаде и на собственото му тяло, в душата му нахлу странен покой, предизвикан вероятно от присъствието на този силен като мечок мъжага.

Ще се спасим, все някак ще издържим, докато ни открие Ногучи, обнадеедено си помисли Нанги.

— Моли се за мен, приятелю!

После, някак внезапно, Готаро вече го нямаше. Нанги усети как го пронизва немилостивият леден вятър, тялото му безсилно се полюшваше върху паянтовия сал. До ушите му долетя приглушен плясък, здравото му око напразно се взираше в мрака. Видя единствено пяната от краката на Готаро, който с мощни загребвания се отдалечаваше по-настрани от изкорубения самолет.

— Върни се! — проплака Нанги. — Моля те, Сато-сан, върни се!

После млъкна, устата му се разтвори от ужас, горещ въздух започна да излита на пресекулки от свитото му гърло. Видя огромната, леко извита перка, която изскочи от водата и царствено се насочи в посоката, в която беше изчезнал Готаро. Испита непонятно привличане от това движение, страх и проклятие стегнаха на топка гърлото му, отвращението и погнусата го задавиха. Най-голямото му желание беше да убие това чудовище. От устата му се откъсна дрезгав вик, юмруците му безсилно забарабаниха по безчувствените бедра. Опулено и страшно, здравото му око гледаше като омагьосано как черната форма прорязва вълните.

Нападението беше жестоко, изпълнено с първобитна сила. Тялото на Готаро се мерна за миг във въздуха, после тъмните вълни се заключиха над него.

Погледът на Нанги се замъгли от рукналите сълзи, ръката му нанасяше силни удари по безчувствената долна част на тялото, главата му клюмна. В ушите му пищяха отчаяните вопли на прокълнатите.

Измина много, много време, преди да се овладее и да отправи гореща молитва към един Бог, когото не познаваше и не разбираше, но въпреки това беше станал близък на сърцето му, беше се превърнал в единствен източник на утеха. Иначе животът му губеше всякакъв смисъл.

- [1] Летище край Токио. — Б.пр. ↑
- [2] Варвари, низши същества. — Б.пр. ↑
- [3] Сурова риба с ориз и хрян. — Б.пр. ↑
- [4] Кълцано свинско месо с препържени филийки. — Б.пр. ↑
- [5] Тридневни празненства в чест на разцъфналите вишневи дръвчета. — Б.пр. ↑
- [6] Части от традиционното облекло на шампионите по борбата сумо. — Б.пр. ↑
- [7] Бяла лента от плат, изписана с йероглифи, която самураите са превързвали около главата си преди боя. Традицията е възобновена през Втората световна война. — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА
ЧУН СИНГ
ЗА ЧЕСТТА НА МУНДИРА

ВАШИНГТОН | НЮ ЙОРК | ТОКИО | КИЙ УЕСТ ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

К. Гордън Минк, шеф на „Червената централа“, седеше на около два метра височина от пода — максималното разстояние, на което можеше да го издигне задвижваното от специална хидравлика кресло. Между него и голия под нямаше нищо и точно това му харесваше — мислеше най-ясно и точно, когато изпитваше чувство за опасност.

В сградата, намираща се на пет минути път от Белия дом, неговият кабинет беше единственият без никакви подови настилки. Минк не обичаше нещо да поглъща звуците, беше истински фанатик по отношение чистотата на шестте чувства. Беше такъв от години, още когато завърши с отличие елитния военен колеж „Феърчайлд“, разположен в най-затътеното място на щата Вирджиния. Според мнението на малцината щастливци, успели някак да се промъкнат през изключително трудната учебна програма, това място трябваше да се нарича „месомелачка“.

Често питаша Минк какво според него е значението на шестото чувство и той неизменно отговаряше: „Интуицията е всичко!“ Повечето от колегите му в отдела прекарваха все по-голяма част от времето си пред сложните компютърни терминали, а Минк правеше точно обратното.

И резултатът беше налице — тези хора бързо се превръщаха в сиви червеи, призрачната фосфоресцираща светлина на мониторите осветяваше загрижените им набръчкани лица, започваха да страдат от тежка мигрена, а когато най-сетне си даваха сметка за болестотворното въздействие на терминалите, си наемаха помощници, които да им препредават компютърната информация. Никак не ги беше грижа, че тези помощници се сменяха през шест-седем месеца, нито пък че бюджетните разходи на този дълбоко засекретен санаториум, в който всички работеха, нарастваха лавинообразно. Сградата се намираще на две крачки от Националния зоопарк — огромна и солидна, на повече от двеста години, отдавна определена за паметник на изкуството с национално значение. Всяка година Смитсоновият институт^[1], в който

никой не знаеше истинското ѝ предназначение, правеше постъпки сградата да бъде превърната в музей и да бъде отворена за широката публика и всяка година получаваше отказ.

В отдела на Минк нямаше нито един компютър — тук подобни машини бяха строго забранени. Все пак прибягваха до услугите на няколко телекс машини, една от които се намираше в самия просторен кабинет на началника. Две от стените под високия над пет метра таван бяха заети от огромни правоъгълни панели, които по нищо не се различаваха от обикновени прозорци, но на практика представляваха гигантски екрани с особен химически състав, способни да отразяват със смайваща яснота сложни триизмерни холограми. От време на време картините върху тях естествено се сменяха, но най-често, както и в този момент, показваха две от московските панорами — площад „Дзержински“, открит и просторен, минавачите, облечени в топли дрехи и с астраганени шапки на главите, и улицата в дъното с плъзгащия се бавно черен зил, който спира пред портала на невзрачна сграда, печално известна на света с името „Лубянка“ — следственото управление и затвора на КГБ.

На другата стена беше запечатан пак този площад, но заснет от различен ъгъл. Минк със сигурност знаеше, че част от килиите на „Лубянка“ гледат към сградата отвъд площада, край която безгрижно се разхождат деца със своите родители, все още твърде малки, за да знаят, че най-голямото зло на света дреме само на крачка от тях.

Минк гледаше именно тази холограма, умът му напрегнато работеше. Отново и отново разгръщаше потайните гънки на своята памет, опитвайки се да открие следи от омразата и страха, които беше изпитвал някога при същата тази гледка. Разбира се, тя далеч не беше така всеобхватна, тъй като решетъчните прозорчета на „Лубянка“ едва ли можеха да се сравняват с широките светли прозорци на хотел.

Но Минк помнеше всичко. Беше зима, небето беше сиво и натежало от снежни облаци. Уличното осветление на огромния град изобщо не се изключваше, тъй като нощта, настъпваща откъм северните степи върху крилете на ледения вятър, се настаняваше над него за цели осемнайсет часа. Обичайните градски шумове потъваха в дълбокия сняг, дори и най-обикновените звуци ставаха някак странни и нереални, чувството за объркване в душата на Минк вземаше връх над всичко. Намрази снега, защото именно той стана причина да го

закарат на „Лубянка“ с белезници на ръцете. Снегът беше прикрил коварния лед по улицата, върху който се беше подхлъзнал. В противен случай несъмнено би успял да се измъкне. Те притежаваха математическо мислене и несъмнена ефикасност, но подобно на всички низови оперативни работници в КГБ нямаха никаква представа за силата на интуицията.

А за Минк интуицията беше свобода. Именно тя щеше да го спаси през онази мразовита московска нощ, ако не беше снегът. Затова го мразеше, затова не можеше да понася дори представата за него, независимо на какъв език се произнася тази дума.

Очите му не се отместваха от сградата. От нейните прозорци видя за последен път Москва. После... После го измъкнаха от izolатора и започнаха „интервютата“. Килия три на два, с бетонен под и без прозорци, стана негов дом. Голият дървен нар, който през деня беше изправен до стената и заключен с верига, беше единствената мебел в този дом, под него имаше дупка за нечистотиите. Вонята беше ужасна, студът — страхотен. Вътрешните килии на „Лубянка“ никога не са били отоплявани.

Сляп и безпомощен като плъх в непрогледната тъмнина, Минк правеше всичко възможно да съхрани това, което беше останало от човешките му качества след поредния изтощителен разпит. Обикновено извикваше в съзнанието си спомена за гледката отвъд решетъчното прозорче на izolатора, сигурен, че тя е последната в живота му.

Очите му проследяваха разходката на младите двойки и многодетните семейства, които с мъка газеха размекнатия пролетен сняг (холограмите винаги бяха в синхрон със съответното годишно време), усети душата си някак празна, после в нея отново нахлуха онзи ужас и люта омраза, които беше изпитал при прекосяването на границата и които го бяха накарали да спре за миг и сериозно да се замисли дали не трябва да се върне обратно и да избие онези типове със собствените си ръце...

После, като предпазлив каубой, на когото предстои прекосяването на непозната и прашна равнина, Минк разрови с ботуш вечно пламтящата жар на спомените и от нея бавно изплува името, концентрирало в себе си цялата му омраза: Проторов. Насочи цялото си внимание към мрачната, наподобяваща крепост сграда от

холограмата — универсалния магазин „Детски свят“, която беше по-важна за него дори от зловещата ѝ посестрима отвъд площада.

Затвори очи и потъна в размисъл. След известно време пръстът му се повдигна и натисна един от множеството бутони, монтирани в лявата част на креслото.

— Две задачи, Таня — разнесе се тихият му глас в празната стая. — Първо, свържи ме с доктор Кид... мисля, че първото му име беше Тимоти... Ако го няма в кабинета на Парк авеню, потърси го в болницата „Маунт Синай“. Докарай го на телефона, дори и да е в процес на визитации!

— Какъв псевдоним да използвам за официалното разрешение? — Гласът от скритите репродуктори беше дрезгав, с едва доловим акцент.

— О, днес можем да проявим творчество, не мислиш ли? Използвай отдела за международни експортни тарифи.

— Много добре.

— Второ: времето ни е малко и затова незабавно се свържи с главния компютърен архив и ми намери досието на човека, който се казва Никълъс Линеър.

Днес беше първият ѝ работен ден и Джъстин се чувстваше доста неловко. В продължение на повече от три години беше работила сама, концепциите ѝ за реклама на средните по обем и капитал предприятия се приемаха добре. Макар и да не натрупа пари, способностите ѝ бяха на такова ниво, че печелеше достатъчно дори и в нестабилната икономическа ситуация.

От време на време я канеха да постъпи на постоянна работа и това беше съвсем нормално, но удобството на свободната практика винаги надделяваше над по-голямата сигурност на твърдата заплата.

Нещата започнаха да се променят, след като се запозна с Рик Милар. Преди месец и половина я потърси Мери Кейт Симс — имала спешна нужда от дизайнер за някакъв нов проект. Мери Кейт работеше в „Милар, Соумс & Робъртс“ — една от новите и преуспяващи рекламни агенции, отрупана с поръчки за година напред. Ще бъде ли Джъстин така добра да поеме един спешен проект за „Америкън Еърлайнс“, тъй като и двамата им дизайнери лежат болни от грип?

Работата беше спешна и Мери Кейт обеща доста съблазнителна премия.

Джъстин прие и в продължение на цяла седмица работеше по осемнайсет часа на ден. Десетина дни по-късно, загънала до гуша в три-четири от другите си спешни поръчки (едната от тях доста я мъчеше), тя вече беше забравила както Мери Кейт, така и проекта за „Америкън Еърлайнс“.

Тогава ѝ позвъни Рик Милар, президентът на рекламната агенция. Оказа се, че в „Америкън“ харесали идеята на Джъстин толкова много, че решили да я превърнат в общонационална кампания, а не само в регионална, за областта на Ню Йорк, какъвто бил първоначалният им замисъл. Агенцията „Милар, Соумс & Робъртс“ получила значителна премия, придружена от проектодоговор за дългосрочно сътрудничество.

Рик каза, че харесал идеята на Джъстин още преди да я предложат на „Америкън“. Тя не знаеше дали трябва да му повярва, но прие поканата за обяд.

На другата седмица се срещнаха в „Льо Кот Баск“ — един от най-известните френски ресторанти, за който Джъстин беше чела в списание „Гурмет“, но никога не беше посещавала.

Храната, макар и наистина превъзходна, се оказа сред най-бледите ѝ спомени от тези няколко часа, тъй като Милар я беше поканил не само от любезност, а и със съвсем конкретни предложения.

— В бизнеса, а и в личния си живот се придържам към един основен принцип — каза ѝ той. — Това е вярата, че трябва да създавам най-подходящата атмосфера за изява на хората, с които работя. — Отпи глътка бърбън и продължи: — А когато отделният индивид покаже особен талант, аз съм готов да забравя за рутинните служебни задължения и да му предоставя пълна свобода на действие. За мен вие сте именно такъв индивид. Ако приемете да работите за нас, едва ли ще усетите някаква разлика от досегашния си начин на свободна практика. — Върху лицето му се появи широка усмивка: — Разбира се, с изключение на факта, че ще печелите купища пари, а репутацията ви сред солидните клиенти ще нараства далеч по-бързо...

Джъстин отмести чашата си, усетила как пулсът ѝ се ускорява.

— Да считам ли това за официална оферта? — попита тя.

Милар кимна.

— Обикновено такива оферти се правят при поднасянето на десерти от сорта на суфле „Гранд Марние“ или нещо подобно.

— Е, не държа чак толкова на етикета — засмя се той.

Беше млад и енергичен мъж, на не повече от четирийсет. Гъстата му коса беше достатъчно дълга, за да докосва яката на ризата. Сресана настрана и изрусяла от слънцето, тя спокойно би могла да принадлежи на някой запален сърфист от Ридондо Бийч. Чертите на лицето му бяха правилни и твърди, в ъгълчетата на умните зеленикави очи се забелязваше паяжина от ситни бръчици. Носът му беше от тези, които те карат да мислиш за мерцедеси, джин тоник и поло върху прецизно подстригани зелени ливади, някъде по крайбрежието на Кънектикът. Изобщо беше от онези мъже, на които много отива да носят праметнат през раменете пуловер със завързани отпред ръкави. А и поведението му отговаряше на подобна представа.

— Виждам как ви щрака мозъкът — добави той, докато им поднасяха предястието, пресни дребни стриди. По лицето му отново се появи слънчевата и добронамерена усмивка, разкриваща бели и безупречно поддържани зъби. — Това е, защото не съм се родил богат и доста се блъсках, за да постигна всичко, което съм днес.

Джъстин откри, че няма апетит и веднага призна пред себе си, че това се дължи на току-що направената оферта. Веднага реши да я приеме, давайки си ясната сметка, че подобни предложения не падат всеки ден от небето.

На практика идеята ѝ се стори страхотно примамлива, затова, макар и малко нервна и неспокойна, тя попита дали може да почне още утре, в петък. Никълъс го нямаше и представата за трите празни дни до понеделник ѝ се стори непоносима.

На другия ден, малко след осем сутринта — цял час преди работното време — тя вече беше на ъгъла на Медисън авеню и Петдесет и четвърта. Офисът на „Милар, Соумс & Робъртс“ заемаше три етажа от една ултрамодерна сграда, обзавеждането беше от, най-доброто, което може да се купи с пари, във всеки кабинет имаше широки прозорци. Техническите отдели бяха екипирани така, че работата на Джъстин, свикнала всичко да върши сама, положително щеше да бъде светкавична. Рик беше напълно прав в твърдението си, че ще може спокойно да се концентрира върху идеите си, а скиците и техническата работа ще вършат други хора.

Милар лично я представи на Мин, своята секретарка. Момиче на не повече от двадесет години, с яркозелен кичур в тъмната си коса, тя изглежда онагледяваше примирението на агенцията с последиците от пънк вълната, заляла цялата страна. Но Джъстин скоро се увери, че под рошавата коса функционира остро мозъче, което с лекота се оправя в сложния лабиринт на рекламната дейност.

Кабинетът на Джъстин беше един етаж по-долу от този на Мери Кейт и малко по-малък от него — нещо съвсем нормално, тъй като приятелката ѝ все пак беше вицепрезидент на фирмата. В замяна на това беше слънчев и приветлив, върху излъскания до блясък плот на бюрото имаше само телефон и малък букет свежи цветя, превързан с розова копринена панделка, на която пишеше: УСПЕХ! Останалото обзавеждане представляваше странна смесица от мебели, очевидно събирани от няколко места. Рик се извини за това, обяснявайки, че компанията е в процес на реорганизация, но обеща да изпрати по Мин пълен комплект каталози за офис обзавеждане и до една-две седмици всичко ще бъде наред.

Джъстин благодари за букета, сложи го до прозореца и се настани зад бюрото. Първият ѝ телефонен разговор беше естествено с Никълъс, от вълнение съвсем забрави, че сега в Токио е нощ. В хотела отказаха да я свържат, телефонистката любезно пожела да се осведоми дали става въпрос за нещо спешно, после тактично спомена за късния час. Джъстин се извини и помоли да му оставят съобщение, без да знае, че той не е в стаята си, а сред оживлението и оглушителната музика на нощния клуб „Ян-Ян“.

Остави слушалката и изведнъж я прониза тъга. Никога до този момент не беше чувствала толкова остро отсъствието на Никълъс, страшно много ѝ се искаше той да се върне у дома. Когато ѝ каза, че възнамерява да работи за баща ѝ, тя беше обзета от страх и отчаяние — чувства, които все още не беше успяла да преодолее. Реални или въображаеми бяха те? Знаеше, че когато става въпрос за баща ѝ, чувствата винаги вземаха връх над разума. Целият ѝ досегашен живот се беше оформял при грубата намеса на Рафаел Томкин: като зряла жена беше страдала, дори без да го знае, от безцеремонното отстраняване на нейни интимни приятели; като тийнейджър беше свидетел на начина, по който майка ѝ бе съсипана от грубостта и

егоизма на Томкин; като дете се беше чувствала сираче поради вечната му заетост.

Макар новата работа на Никълъс да беше временна, вътре в себе си тя дълбоко се опасяваше от трайното му обвързване с Томкин, тъй като много добре знаеше колко убедителен може да бъде на моменти баща ѝ. А заминаването му направо я съсипа. Беше убедена, че толкова скоро след онзи ужасен кошмар със Сайго, почти успял да убие Никълъс чрез нейните ръце, оставането ѝ сама е равносилно на изтънчено мъчение.

Знаеше, че това, което ѝ стори Сайго, ще остане запечатано в душата ѝ за цял живот, независимо от усилията на Никълъс да го изтръгне оттам. Вярно е, че черната хипноза вече не ръководеше поведението и постъпките ѝ, но също така беше вярно, че споменът за нея никога нямаше да изчезне.

Често се будеше посред нощ от тръпката на този кошмар, не можеше да се освободи от него дори и когато до нея лежеше топлото тяло на Никълъс. Почти го убих, повтаряше си тя. Сякаш вътре в нея живееше някакъв непознат, на когото държеше да обясни всичко, и то непременно. Как съм могла? Та аз не съм в състояние да убия дори една риба, да не говорим за човешко същество... Още повече това човешко същество, което ми е най-скъпото на света!

Ето, това би могло да бъде спасението. Убеждението, че не може да убива и следователно не може да носи отговорност. Но кошмарът продължаваше да я безпокои. Ако Никълъс не беше се обърнал навреме, тя положително щеше да го убие! Точно според начина, по който я беше програмирал Сайго. Пет пари не даваше за отговорността, тревожеше я единствено чувството за вина — смазващо тежко, никога неизпитвано досега.

О, как копнее за него! Едновременно с това се страхува от всяка минута на пребиваването му в Япония, от всеки, миг в компанията на баща ѝ. Защото си даваше ясна сметка за хилядите начини, по които може да вземе своето Рафаел Томкин — упорит или отстъпчив според случая, способен да нанесе поразяващ удар точно когато човек, си мисли, че окончателно го е победил.

Огледа новия си кабинет и потръпна. О, Никълъс, ако можех да ти разкрия истинския му лик! Не искам да те откъмне от моя живот! Не искам!

Самата мисъл, че Никълъс може да се окаже свързан завинаги с „Томкин Индъстриз“, беше непоносима за нея. Цял живот се беше борила да се изтръгне от опеката на баща си, стигна дори дотам, че смени фамилието си име на Тобин. Беше убедена, че ще се бори със зъби и нокти, отчаяно и до последен дъх, ако се появи дори и най-малката възможност този човек отново да влезе в живота ѝ!

Обзета от гняв и все така остро чувство на самота, тя вдигна слушалката и набра вътрешния номер на Мери Кейт. Ако в този момент Никълъс ѝ беше позвънил, положително би го направила на пух и прах заради отвратителното положение, в което я беше поставил, заради страховете и притесненията си.

Отсреща ѝ съобщиха, че Мери Кейт е на съвещание и тя отново бе принудена да остави съобщение. Помоли да предадат на приятелката ѝ да се обади, за да обядват заедно и да отпразнуват новата работа. После извика Мин и двете се заеха да изготвят план за бъдещата дейност на Джъстин в рекламната агенция „Милар, Соумс & Робъртс“.

Никълъс употреби целия си опит, за да прикрие чувствата, които го обзеха. Но шокът беше толкова голям и неочакван, че той неволно отстъпи назад и се олюля, загуби равновесие за някаква хилядна от секундата, лицето му пребледня, а ноздрите му потръпнаха като на подушил опасността див звяр. В следващия миг лицето му се затвори като желязна врата, тихите разговори наоколо бавно потънаха в небитието...

Отново се озова в Ню Йорк, дългата катана в ръцете му проблесна и описа дъга над главата на Сайго.

— Все още вярваш, че Юкио е жива и си спомня за дните, които сте прекарвали заедно... — рече братовчед му. — Не е така, можеш да бъдеш сигурен! — От устата му се изтръгна саркастичен смях, двамата продължаваха да се въртят в кръг със смъртоносни оръжия в ръце. Очите им се срещнаха и Сайго добави: — Тя е на дъното на пролива Шимоносеки, братовчедо — точно там, където аз я потопих!

— Наистина те обичаше... Показваше го с всяка своя дума и действие. Накрая това ме накара да побеснея!... Тя беше единствената жена в живота ми... Останалите бяха само мъже! — Безумни и

зачервени, очите му блестяха като разпалени въглени. — Ти ме принуди да я убия, Никълъс!

Месеци наред Никълъс живееше с тази болка, черна и отчайваща като безлунна нощ. А сега изведнъж вижда... Акико Офуда не приличаше на Юкио, не носеше фамилните ѝ черти, не можеше да се нарече дори нейна сестра... Лицето ѝ **беше** лицето на Юкио! Във фигурата ѝ положително имаше различия. Но все пак той видя Юкио за последен път през 1963 година, по време на онова дълго и ужасно пътуване до Кумамото и Сайго. Когато се върна в Токио, сам и объркан, всичко вече изглеждаше съвсем различно. Беше убит Сацугай — бащата на Сайго, после почина и полковникът — неговият собствен баща. Накрая Чонг си направи сепуку в присъствието на снаха си Итами...

Дали Сайго не ме излъга за последен път през онази фатална нощ, запита се развълнувано Никълъс, а очите му продължаваха да бъдат заковани върху лицето на Акико Офуда. Възможно ли бе това? Сайго беше майстор в изопачаване на истината, но тогава знаеше, че ще умре. Какво би го накарало да излъже в края на живота си? Нали пред лицето на смъртта човек най-сетне казва истината? Никога нямаше да разбере и това най-много го измъчваше.

Но и Акико го гледеше доста странно. Въпреки че наоколо имаше стотици хора, очите ѝ бяха заковани в неговите. Изчака го да се приближи достатъчно и едва тогава свали от лицето си тайнственото ветрило. Това беше направено нарочно, но защо? Защо би трябвало да проявява интерес към него, след като не е Юкио? Още повече в този момент, малко преди да се превърне в законна съпруга на Сато... Поредицата от странни съвпадения не убягна от вниманието му, той не беше от хората, които могат да приемат съвпаденията като част от живота...

Официалната церемония започна. Сато подаде на Акико традиционната чашка саке.

Никълъс продължаваше да се бори със странната главоблъсканица, но изход от нея нямаше, в съзнанието му се трупаха все повече въпроси без отговор. Беше ясно, че няма да стигне доникъде, преди да разговаря с Акико. Въпреки това, в ума му продължаваше да се върти един и същи въпрос: тя ли е, не е ли тя? Очите му не изпускаха лицето ѝ, имаше чувството, че е навлязъл в

лабиринт и не може да се измъкне от него, земята под краката му странно омекваше.

Дълга ли беше тази церемония, кратка ли беше? Той не можеше да определи това, съзнанието му тръпнеше от агонията на неизвестното, примесена с надежда, страх, гняв и черен цинизъм. Спомените бавно, но сигурно изместваха непосредствените събития, тялото му реагираше автоматично.

А очите ѝ не се откъсваха от неговите. Очите, които познаваше, които обичаше отчаяно и до полуда някога, в дните на отдавна отлетялата младост... Опита се да открие някакви чувства в тях — беше майстор на това, както и на много други неща. По тази причина беше огромна и изненадата му, когато удари на камък. Какво е това в тях? Лукавство, любов, желание или изневяра? Не можа да установи нищо и това беше още по-страшно от възкръсването на един отдавна изпепелен дух...

Реши на всяка цена да намери начин да поговори с нея, едновременно е това си даваше ясна сметка, че няма да е лесно да я хване сама. Церемонията беше към края си, тълпи от гости се насочиха към двойката да поднесат своите поздравления. Други бавно тръгнаха към брега на езерото, подреждайки се в индийска нишка по тясната прашна пътечка. Там ги очакваха леки навеси, издигнати още предната вечер.

Никълъс не можеше да направи нищо друго, освен да се включи в тълпата на хората, които поднасяха своите почитания. Широко усмихнат, Сато ги приемаше съвсем по американски — стискаше множеството протегнати ръце и от цялото му тяло се излъчваше неподправената радост на сенатор, успял отново да получи гласовете на своите избиратели.

Томкин също забеляза това, смушка Никълъс и промърмори:

— Липсва му само пурата! — После извърна глава и добави: — На приема ще идеш сам, още ме боли коремът и мисля да се прибера в хотела. Ще пратя колата да те прибере...

Останал сам, Никълъс бавно се запуска по пътечката, която се виеше край назъбените канари. Пред него вървяха Сато и Акико, заобиколени от тълпа развеселени гости. Оставили зад гърба си строгата официалност на церемонията, те се смееха и оживено разговаряха.

Гледаше движенията на тялото ѝ, гледаше как по деликатната извивка на гърба ѝ потрепват сенките на боровите клони, гледаше как леко помръдват раменете и бедрата ѝ, изчезващи за миг сред фигурите на гостите между тях, после появяващи се отново...

Брачната церемония, тълпите хора и оживеното им бърбене бавно потънаха някъде надалеч, той остана сам с нея и загадката... С всяка фибра на тялото си усещаше светлината и сенките, аромата на бор и кедър, на див лимон и горящи ритуални пръчици... Но ги усещаше единствено като част от нея.

Появата ѝ беше като завръщането на скорците след дълга и тежка зима, сковала цялата вселена.

Някога, преди много години, Юкио му приличаше на увяхващите вишневи цветчета през последния от трите дни на ханами. Много хора бяха убедени, че тези цветчета са най-красиви през втория ден, в разгара на празника, но не бяха малко и такива като Никълъс, които считаха, че през третия ден те са изпълнени с неотразима привлекателност. Защото едва в този последен ден човек си дава сметка за преходната същност на красотата.

Но какво да мисли сега? Реалността се беше обърнала с главата надолу, Акико Юкио ли е или не? Възможно ли е да е все още жива? Възможно ли е това да бъде последният дяволски трик на Сайго, изпратен от гроба? Дали не беше го държал далеч от нея през всичките тези години, а тя е била жива и...

Не можеше да понесе тази мисъл, стомахът му се сви от мъка и горчиво разочарование. С усилие се овладя, после си даде ясна сметка къде се намира и какво ще направи, за да получи отговор на всички въпроси. Но ще трябва да прояви всички качества, които притежава благодарение на източната си кръв... Преди всичко търпение. Комбинирано с необходимото време, само търпението щеше да му помогне да разреши тази влудяваща загадка. А междувременно ще се наложи да не обръща внимание на сърцето си, което се гърчеше от болка.

Вече пет месеца наблюдаваше Аликс Логан. По слънчевите улици на Кий Уест, по тесния равен плаж, в малкия бутик за бижута, дори когато разхождаше кучето си — голям доберман на светлокафяви

петна. Видя спретнатата бяла табелка, окачена на едно дърво пред моравата и се сви. На нея с големи черни букви пишеше:

ШКОЛА ЗА ДРЕСИРОВКА „ГОЛД КОУСТ“

А отдолу беше добавено е по-ситен шрифт:

ОБУЧАВАМЕ ПОЛИЦЕЙСКИ КУЧЕТА.

През тези месеци беше научил само едно — до тази жена човек не може да се доближи.

Аликс Логан беше мадама от класа. Притежаваше удължената и безупречна фигура на манекен, дългата ѝ гъста коса с цвят на мед блестеше като жива под топлото слънце на Флорида. Очите ѝ бяха яркозелени, но той ги беше виждал единствено през портативния си бинокъл „Никон“ 7×20, който ги превръщаше в огромни, големи колкото слънцето яйцевидни кръгове.

Вече повече от пет месеца за него — огромен мъжага с широки рамене и изпито като на каубой лице, тази жена представляваше цялата вселена. Вървеше по петите ѝ толкова дълго и неотстъпно, че вече я чувстваше близка. Знаеше какво яде, как се облича, какви мъже предпочита. Знаеше всичко, което обича и мрази.

Любимото ѝ лакомство беше сладолед с кафе, покрит с горещ пандишпан и две черешки отгоре. А мразеше най-много двете чудовища, които неотстъпно я следваха. Точно за такива ги считаше — за чудовища. Чу я със собствените си уши да нарича така едного от тях през един слънчев следобед, след като го откри да я наблюдава от сянката до кея.

— Чудовище! — крещеше тя с цяло гърло, после започна да налага косматите му гърди с миниатюрните си юмручета.

Чудовището безстрастно я гледаше през полуспуснатите си клепачи.

— До гуша ми дойде! — крещеше тя. — Не издържам повече! Мислех, че поне тук ще бъда на спокойствие, но, уви! Не мога да

работя, не мога да спя, не мога дори да се любя, без някое противно чудовище да ми диша във врата! — Медната ѝ коса се развяваше от соления ветрец. — Моля те, моля те, остави ме на мира!

Чудовището отмести очи от лицето ѝ, кръстоса на гърди огромните си лапи и започна да си подсвирква някаква детска песничка от филмите на Уолт Дисни.

Мъжът с набразденото и изпито лице на каубой наблюдаваше сцената от малката си лодчица, закотвена край кея, пръстите му ловко се оправяха с въдичарските принадлежности, лекъосаната платнена шапка беше нахлупена ниско над челото му. Тук го познаваха под името Бристъл и това напълно го задоволяваше. Отговаряше и на „Текс“ — един доста тривиален прякор, лепнат му от Тони, майстора в корабостроителницата, заради каубойското му лице.

„Текс Бристъл“. Идиотско съчетание, ако се позамисли човек. Но и сцената отсреща не е по-различна, рече си той и се приготви да отблъсне. Аликс Логан вдървено се отдалечи от чудовището и стъпи на мостчето, прехвърлено към една яхта за разходки. В угълчетата на очите ѝ имаше сълзи, малки и бляскави като диаманти.

Отблъсна от кея и включи двигателя. Винтът разпени водата зад гърба му, лодката бързо набра скорост. Избухна в смях едва след като брегът остана далеч назад. За един отдавна умрял и погребан човек той водеше забележително активен живот.

Акико Офуда-Сато усети натиска от ръката на съпруга си. Седяха в лимузината на път за дома, приемът беше свършил. Почувства топлината на тялото му, лъхна я нетърпеливата му страст. Той не се помръдваше, но колкото повече се приближаваха до дома, толкова понаелектризирано ставаше тялото му.

В съзнанието ѝ се блъскаха видения, изобилни и объркани. В един миг виждаше самата себе си, погълната и развълнувана от гледката през тайната си наблюдателница, в следващия пред очите ѝ блясваха телата на многобройните момичета, с които го беше дарявала през дългите месеци на очакването. Дишането ѝ се учести, ръката ѝ стисна дланта на Сато, ноктите ѝ нежно потънаха в топлата плът.

Първата ѝ работа след пристигането беше да се затвори в банята. Там отметна кимоното и съблече бельото си. После внимателно

загърна голото си тяло с кимоното, затегна „оби“^[2] и се зае да проверява грима по лицето си. Добави малко червило и сенки и остана доволна.

Просторната спалня се намиреше в „омоя“^[3], далеч от стаята с шестте татамита, в която Сато беше приемал даровете ѝ. Онези жени никога не бяха стъпвали в тази част на къщата, те бяха просто гости.

На малък подиум близо до широкото, покрито с футони легло имаше статуя на Анкоку Дожи. Лицето му беше намръщено, краката — свити в класическата седяща поза. Писарят на ада беше опрял четчицата си върху покритата с пергамент плочка, готов да отбележи греховете на всеки нещастник, изправен пред страшния съд.

Този Анкоку беше изваян от камфорово дърво още през XIII век и Акико го мразеше. Очите му сякаш постоянно я следяха; тя имаше чувството, че знае всичко за плановете ѝ по отношение на стопанина на този дом. Възнамеряваше да го премести веднага след като встъпи в правата си на съпруга, да го бутне в някое от помещенията, в които влизаше рядко.

Сато я покани на своя футон. Изпиха по чашка горещо саке и той ѝ подхвърли няколко шеги. Макар едва да ги беше чула, тя се заливаше от смях.

Не можеше да определи дали е ужасена или просто отвратена от предстоящото проникване на заклетия враг в тялото ѝ. Наложил ѝ се да използва цялото си чудотворно умение, за да потисне черната вълна, заплашваща да погълне съзнанието ѝ. Не искаше да си припомня думите на Сун Сиунг, но просто нямаше друг избор.

Сато я докосна, и тя подскочи. Очите ѝ рязко се разтвориха, тялото ѝ се оказа плътно притиснато до неговото — сякаш този физически акт можеше да прекрати вибрациите в главата ѝ.

— Ти си празен съд, който аз ще напълня — беше ѝ казал Сун Сиунг. — Дойде при мен по собствена воля, нито за миг не забравяй това през дните, седмиците и месеците, които ще последват. Дълго ще останеш тук и понякога сигурно ще имаш желание да си идеш... Отсега ти казвам, че това ще бъде невъзможно. Затова си помисли добре — ако не си сигурна, че ще издържиш трудностите, болката и тежката подготовка, веднага си иди. Сега е времето, после ще бъде късно. Ясно ли се изразих?

— Да — беше кимнала тя, ужас обля сърцето ѝ, свито като камък от поемането на този тежък обет.

А той наистина беше тежък, помисли си сега тя. Страхотно тежък!

Коприненото кимоно се хлъзна от рамото ѝ с тих шепот, подчинявайки се на опитните му пръсти. Притисната до него в пустата къща — прислугата беше настанена в най-люксовия хотел на града в чест на събитието — тя усети мъжката му сила така, както лисицата подушва партньора си. Страст, нищо повече. Един кратък миг, откраднат от необятността на времето...

Това, което всеки момент щеше да започне, приличаше на любов толкова, колкото сливането на двойка микроорганизми. Тя не можеше да покаже истинските си чувства към този мъж, преди да настъпи часът на разплатата. Доловили миризмата на тялото му, ноздрите ѝ рязко се разшириха.

Кимоното се смъкна и от другото ѝ рамо, ръцете ѝ неволно се кръстосаха над гърдите, заприлича на засрамена от набъбналите си гърди ученичка.

Сато се наведе и докосна с устни шията ѝ. Акико заключи дълбоко в душата си това, което наистина ѝ беше скъпо, след това се подчини на неизбежното.

Усети ръцете му на раменете си, с усилие на волята се отърси от вцепенението и разтвори кимоното му. Отдолу проблесна червената му мъжественост, втвърдена и потръпваща от нетърпение.

Беше гол далеч преди тя да го последва, плътта му пареше под пръстите ѝ. Нямаше абсолютно никакво окосмяване, кожата му беше гладка и бяла. Тя долепи буза до корема му, в ухото ѝ отека равномерният му пулс, заприлича ѝ на далечен прибор. За нея той не означаваше нищо — сякаш беше долепила ухо до стеблото на дърво.

Той я повдигна и я сложи да легне, после се настани до нея. Краката ѝ бяха притиснати един в друг, неговите — широко разтворени. Органът му пулсираше със свой собствен ритъм, като някакво второ сърце. Наедрял и втвърден като камък, той бавно започна да си проправя път между бедрата ѝ. Като змия.

Протегна ръка и докосна слабините му, той изпъшка от удоволствие, органът му откликна самостоятелно с рязко потръпване. Пръстите ѝ се плъзнаха към основата му.

Тялото му леко се претърколи, ръцете му нежно я обърнаха по гръб. Никога досега не беше усещала толкова ясно вътрешната част на бедрата си, пламтящи, сякаш ги беше опряла до нагорещена пещ.

Ако прогледне прекалено скоро, ако любовта му се окаже недостатъчно заслепяваща, той положително ще я отхвърли. В съзнанието ѝ изплува ясна картина: той я изхвърля на улицата, после я прогонват и от града съгласно вековните, въведени още от великите шогунски традиции. Защото жена като нея не само не може да бъде съпруга на самурай, но и не трябва дори да се доближава до леглото му.

Ясно съзна, че в този момент не се различава по нищо от майка си. Обзе я ужас, тялото ѝ започна да трепери като брулено от вятъра листо. Мъжът прие това като израз на страст и възбудено простена.

Вече я беше обърнал по гръб, копринените краища на разтвореното кимоно нежно докосваха пламналото ѝ тяло. Сато се надвеси над нея, сянката на мускулестото му тяло покри гърдите и корема ѝ.

Тя вдигна ръце и докосна мускулите му, палците ѝ леко ги натиснаха.

— Харесваш ли ръцете ми? — шепнешком попита той.

Блестящо черни и немигащи, очите ѝ мълчаливо се вдигнаха към лицето му, в тях той без усилие откри отговора, който очакваше.

— О, да — въздъхна той. — О, да!

Главата му се спусна надолу, устните му се склучиха над зърното на гърдата ѝ. После се прехвърлиха върху другата, ближеха и леко засмукваха, но Акико не изпитваше нищо. Пръстите му се обвиха върху свободното зърно и леко го замачкаха, тя неволно ахна, почувствала резкия, контраст между топлата мекота на устата и грубото докосване на мазолестите му пръсти. Не беше сигурна какво е по-добре — да вика или да плаче. Не стори нито едното, нито другото — само прехапа устни и въздухът напусна дробовете ѝ с шумно свистене. Пъхна пръсти в уста и пренесе част от слюнката си върху пламтящото място между бедрата. Сато я обърна настрана и се залепи зад нея. Ръката му нежно повдигна горния ѝ крак, тя усети твърдата му мъжественост до нежните косъмчета на венериния си хълм, от устата ѝ се изтръгна неволно хълцане.

Пръстите му се заровиха навътре, в обърканото ѝ съзнание проблеснаха кратки сцени от начина, по който той се любеше с момичетата, които сама му беше дарила. В следващия миг започна да се разтваря за него, твърдата жарава на члена му сякаш бе от желязо между бедрата ѝ.

Той задиша напрегнато в ухото ѝ, могъщите му ръце я притискаха здраво. Задните ѝ части залепнаха плътно за слабините му, главичката на члена му започна да описва влудяващи кръгове около отвора ѝ, тя изписка и се разхълца.

Скоро той вече не можеше да се владее, изръмжа и проникна дълбоко навътре с цялата си мощ. Очите на Акико се разтвориха така широко, че бялото им проблесна. В гърдите ѝ лумна пожар, дишането ѝ стана трудно. Дълбоко в тялото ѝ се появи разкъсваща болка, вътрешностите ѝ се свиха и натежаха, сякаш беше преяла.

Не можа да се сдържи и проплака на висок глас. Възприел погрешно този вик за еротична възбуда, Сато я притисна още по-здраво, проникна до дъно и се опита да даде началото на синхронните, възбуждащи го до крайност ритмични движения.

Черни сенки се спуснаха над Акико. Сякаш всички демони на ада се бяха надигнали от плесенясалите си убежища и танцуваха в пожара на обърканото ѝ съзнание. Главата ѝ се разтърси от неконтролираните спазми на ужаса, дългата ѝ, свободно спусната коса започна да шиба гърдите на Сато, възпламенявайки го до крайност.

Кийоки. Сенсеят на мрака!

Името му я накара да простене, тя прехапа устни при този ужасен спомен, тялото ѝ сякаш застина под мъртвешки саван. Да, да, точно така! Тя вече наистина е мъртвец!

Люшкащи се като кораби в бурно море, телата им продължаваха ритмичното си движение, стегнато в здравата му прегръдка, Акико се остави да бъде обладана, призна жестоката му мощ. Между бедрата ѝ се появи пяна, сърцето ѝ преливаше от омраза. За пръв път в живота си трябваше да се отдава без желание, горещо се молеше това никога да не се повтори. Но същевременно си даваше ясна сметка, че известно време ще бъде така, че този брак трябва да бъде съхранен, докато настъпи моментът на кървавата разправа.

Все пак ѝ беше ясно какво трябва да прави — познаваше отлично изкуството да доставя удоволствие, без да получава такова. То също

беше част от ролята, която беше поела. Продължавайки да хълца, тя протегна ръка зад гърба си и леко стисна люлеещите се торбички на тестисите му. Едновременно с това стегна вътрешните си мускули и затърка с тях наедрялата глава на члена му, която продължаваше спазматичните си движения в тесния плъзгав канал. Ханшът ѝ започна плавни въртеливи движения, пръстите ѝ върху потръпващите торбички леко се стегнаха.

До слуха ѝ долетя глухото му ръмжене, тялото му започна да потръпва, от оргазма го деляха броени секунди. Не, не мога да му позволя това, яростно помисли тя. Утре, може би вдругиден, но не и сега!

Нададе тих писък и се отдръпна от него, извърна се и устните ѝ се склочи около влажния пулсиращ орган. Започна да го дразни с едва доловимо докосване на езика, скоро той изпадна в екстаз, сграбчи дългата ѝ коса и започна да се моли за сладкото облекчение.

Едва сега устата ѝ го засмука здраво, пръстите ѝ нежно галеха основата на вкаменения му член, подтиквайки го да направи това, за което цялото му тяло стенеше от болка. Другата ѝ ръка се плъзна надолу и покри зеещата паст между краката ѝ, бедрата здраво се склочи около нея.

Галеше се все по-интензивно, с приближаването на конвулсиите на мъжа пръстите ѝ проникваха все по-навътре, дланта ѝ стискаше здраво — като длан на дете, покрила току-що получена рана. А после... После искаше само едно — новият ѝ съпруг да потъне в сън, отпуснат доверчиво в ръцете ѝ, а тя самата да отправи взор към тъмните пещери на своето минало.

Акико внимателно се обърна, после мълчаливо се надигна от брачното ложе. Изправи голото си тяло и хвърли един спокоен поглед към отпуснатия и задоволен Сеичи Сато.

Красивото ѝ загадъчно лице не издаваше никакви чувства. Може би това, което някога ѝ беше казал Сун Сиунг, наистина ще излезе вярно: „Човек никога не може да разбере напълно своите чувства.“ Но ако наистина е така, аз едва ли бих научила всичко, което зная, възрази му в себе си тя. Никога не бих могла да отида отвъд „кужи кири“ и „кобудера“ — върховните чудотворни умения, които притежаваше Сайго. И едва ли бих успяла да ликвидирам онази стара лисица Масашиги Кусуноки, с чувство на триумф си призна тя. Беше

прибягнала до „яхо“ и беше съумяла да скрие намеренията си дори от такъв опитен сенсей като стария!

Но чувството за триумф я напусна така бързо, както се беше появило. Тръсна глава, дългата синкавочерна коса бръсна голото ѝ рамо и се спусна зад гърба, ръката ѝ посегна надолу към многоцветното кимоно. Беше същото, с което се беше появила на сватбената церемония.

Обви го около тялото си като дете, което облича затоплена от радиатора хавлия, с негова помощ искаше да се спаси не само от хладния нощен въздух. Стегнатите ѝ мускули очакваха внезапна атака отвсякъде, умът ѝ отхвърли дълго повтаряното внушение да се оттегли, за да може да отмъсти. В устата ѝ се появи противен сладко солен вкус. Вкусът на собствената ѝ кръв.

Никога досега не беше изпитвала такова отвращение от собствената си карма. Специалната подготовка би трябвало да издигне надеждна преграда срещу подобни чувства, но тя се изненада и с разочарование откри, че това не е така, че се чувства поругана и омърсена от един толкова прост акт. Нямаше никакво значение, че този акт е бил необходим, очите ѝ отново се изпълниха със сълзите на агонизиращото безсилие.

Излезе от спалнята, прекоси с боси крака тъмната къща и се насочи към хлъзгащата се преграда, зад която се намираше зен-градинката.

Тук цареше вечен покой. Между клоните на стария бор надничаха ярките звезди, проблясващи като зъбите на странно ухилен нощен хищник. В продължение на безкрайно дълга секунда тя си позволи да отхвърли всички ограничения в своя живот. В главата ѝ нахлуха мислите за Никълъс и бързо я обвиха в гъст дим, душата ѝ бе обзета от неизпитвана до този миг емоция, мощна и неумолима като снежна лавина. Лицето ѝ неволно се изви към необятното небе, съзнанието ѝ се изпълни от желание да се разтвори без остатък някъде там, на милиони километри от познатите на хората неща, да бъде свободна. Бродейки сред безкрайната бездна на космоса, може би най-сетне ще може да успокои страданията на неспокойния си дух.

Но всичко това продължи само един кратък миг, в следващия тя отново се върна на земята. Главата ѝ бавно зае обичайното си положение, тъмните ѝ очи пробягаха по безупречно подреденото

пространство на градината. Тук понятията губеха своето обичайно значение, малко означаваше много, уникалната японска естетика вземаше връх над всичко.

Всяко камъче е било подбирано на ръка, обръщало се е внимание на неговата форма, големина и цвят. Два пъти дневно хилядите еднакви камъни се подреждат под вилата на градинаря, хвърлил огромно количество труд, умение и търпение за изграждане на съвършената симетрия между тях.

Три черни и назъбени скали се издигаха в различни сектори на градината. За разлика от дребните камъчета всяка от тях беше с уникална форма, нейните ръбове и вдлъбнатини въздействаха по особен начин върху наблюдателя, събуждаха в душата му чувство за различие и несъизмеримост.

Тук беше спокойно и едновременно с това някак ободряващо.

Акико бавно седна на каменната скамейка и подви крака под себе си. Ръцете ѝ се склучиха в скута, свитите ѝ пръсти се отпуснаха. Позата ѝ беше неподправено женствена, едва ли някой би могъл да подозира, че в това кротко отпуснато тяло се крие огромна и едновременно с това безупречно контролирана енергия.

Ясно почувства тъмната сянка, надигаща се в гърдите ѝ — една едва доловима граница между, светлината и мрака, тънка и същевременно остра като майсторски изкована катана. Именно оттам бликаше неутолимата ѝ омраза, горещото желание за справедливо възмездие. Тялото ѝ потръпна в нетърпеливо очакване, мозъкът ѝ се разцепи от незнаен, заплашителен тътен, от гърдите ѝ се откърти тежко, натежало от нетърпима болка стенание.

После лъхна ветреца и разхлади пламналото ѝ чело. Потта в основата му изсъхна, очите ѝ отново пробягаха по безупречната симетрия на градината, в душата ѝ се върна покоят. Затвори очи и леко въздъхна. Бурята беше отминала. Главата ѝ натежа, пулсът ѝ постепенно се връщаше в нормалния си ритъм, в съзнанието ѝ бавно изплуваха току-що отминалите събития.

Сама сред неподвижните камъни на зен-градинката, Акико отправи една безмълвна благодарствена молитва към Бога, освободила я от присъствието на свекърва в този дом. Защото майката на Сато, както навсякъде в Япония, би била пълновластна господарка тук. Ненаправно централната част на всеки японски дом се нарича „омоя“

— майчина къща. Акико потръпна при представата, че би ѝ се наложило да се подчинява на „хера моши“ — единствената жена, която има право да насипва ориза и да бъде глава на домакинството. Ох, добре, че тази жена отдавна е мъртва. Сама под тъмните клони на дървото, по-черни дори от самата нощ, заобиколена от странните сенки на назъбените скали сред безупречно подредените камъчета на градината, Акико бавно се изправи и рязко отметна кимоното от раменете си.

Тялото ѝ проблесна под студената светлина на звездите, в която се долавяха едва доловими розови отблясъци. Те идваха от неоновите реклами на Шинюку и далечната Гинза — улици, които никога не заспиваха... Босите ѝ крака стъпиха върху симетричните окръжности, камъчетата под тях бяха хладни и гладки.

Стигна мястото, намиращо се по средата между две от назъбените канари, легна и се сви на топка, само половината от тялото ѝ се очертаваше под бледата светлина на звездите. Замря на място и скоро усети как се слива с мълчаливата природа.

Използването на Таня срещу руснаците беше за Минк една особено ярка ирония на съдбата, но едновременно с това някак допълваше елипсовидната симетрия, която го лъхаше от платната на Томас Харви Бентън и му позволяваше да се радва на живота.

След Москва Минк изпитваше постоянна нужда да получава преки доказателства, че животът — благороден, елегантен и вдъхновяващ — все още си струва да бъде изживян. Точно тези елементи се оказаха напълно изтрети от съзнанието му по време на ареста и след завръщането си в Америка беше принуден да ги учи наново.

Усети приближаването на Таня и вдигна глава. Това чувство също беше придобил в затвора. Постоянното наблюдение беше изтрило от съзнанието му някакъв тънък, но важен слой, а мястото му зае една дращеца като гласпапир невероятно силна чувствителност по отношение на чуждото присъствие.

Минк погледна хладните сини очи, изпъстрени със сиви точки. Бяха огромни, гледаха открито и прямо. Насочеше ли поглед към нея,

той неизменно виждаше първо тях, постепенно ги възприе като свое чистилище, интимно и тайно.

Бяха очите на Михаил, очите на брат й — дисидентът, станал причина за внедряването на Минк в Москва. Защото именно той беше изпратил на Запад съобщение, че разполага с жизненоважна за американските тайни служби информация. Изборът падна върху Минк благодарение на компютъра, безпогрешно отчетел безупречния му руски, съчетан със славянски черти и осанка. Задачата му беше да измъкне Михаил, а ако това се окаже „неприложимо“ според употребената в заповедта фраза — да измъкне информацията, с която разполага.

Засечката стана в разгара на операцията. Някой около Михаил се оказа предател, срещата им бе прекъсната от ураганен автоматичен огън, тялото на дисидента беше буквално разкъсано на две от куршумите. Самият Минк остана замръзнал под ослепителната светлина на мощните фарове, снегът валеше на едри парцали. Всичко звучеше някак приглушено, кървавите петна по снега приличаха на пръснати бог знае от кого ситни бучки въглища. В ушите му кънтеше дрънчене на вериги върху автомобилните гуми, в следващия миг се разнесоха гневни викове, залаяха автомати. Хукна в ледената нощ, едри снежинки полепваха по лицето му и го ослепяваха, в съзнанието му изведнъж се появи Кати — неговата първа ученическа любов, за която след години се ожени. Тя много обичаше снега, смееше се от радост, когато снежинките полепваха по протегнатата й длан и стопявайки се бавно, сякаш споделяха с нея най-съкровени тайни.

В следващия миг се подхлъзна върху гладката повърхност на замръзнала под снега локва, глезенът му болезнено изпраця. Стовари се долу е цялата тежест на тялото си, миг по-късно бе стегнат от железното менгеме на силни ръце, очите му заслепено примигнаха под ослепителния лъч на фенерчето. В ноздрите му нахлу задушливата миризма на зелен борщ, в ушите му прогърмяха гърлени викове:

— Где бумагаи? Как тебя зовут?

Душата му се сви, животът сякаш напускаше тялото му.

Осем години оттогава...

— Карол?

Тя беше единственият човек, който знаеше какво точно означава това К. изписвано пред името му, единствената, която си позволяваше

да го използва. Толкова ѝ разрешаваше, само в подобни мигове проличаваше здравата и дълбока връзка между тях.

— Да, Таня?

Тя хвърли поглед към документа в ръцете му и попита:

— Пълно ли е досието на Никълъс Линеър?

— Никое досие не може да бъде пълно, независимо колко често се обновяват данните в него — отвърна той. — Моля те да не забравяш това.

Последната му реплика беше излишна, тъй като Таня никога нищо не забравяше.

Вдигнал глава към нея, Минк отново остана поразен от приликата ѝ с Михаил. И двамата притежаваха фините лица с високи скули на беларуси без примес в кръвта, доста по-различни от широките и по-груби черти на останалите славянски народи. Косите им бяха гъсти и естествено руси, макар че преди известно време Таня беше оксигенирала своята... Според думите ѝ тази почти безупречна белота ѝ помагала да се освободи от натрапчивите спомени.

Когато се измъкна от Лубянка, ръцете му бяха изцапани с кръвта на един полковник, целият Комитет за държавна сигурност беше по дирите му, а милицията трошеше дисидентски глави, за да се добере до скривалището му. Таня беше тази, която го изведе от Москва, а по-късно и от страната.

Дължеше ѝ много и затова почти полудя, когато хората от „семейството“^[4] я откъснаха от него, затвори я в тъмна килия и започнаха да я обработват точно така, както КГБ беше обработвало него. Тогава, разбира се, още я нямаше „Червената централа“, но той заложи целия си авторитет и успя да я освободи, макар и с цената на временно отстраняване от работа. Това беше само първата стъпка към възстановяването на живота, отстранен от него с хирургически скалпел, професионално и хладнокръвно.

В началото и сам беше под подозрение по простата причина, че беше лежал в съветски затвор. Но след като предаде информацията на Михаил, горе решиха, че няма причини да го подозират в двойна игра. Никога не им каза, че тази информация получи от Таня дълго след като Михаил загина под дъжд от куршуми през онази кървава московска нощ. Предаваше му я на части, думите излитаха с мъка от замръзналата ѝ уста, смъртта пристъпваше на крачка от студеното им

мрачно скривалище. Изтощен от бягството, той нямаше сили дори да вдигне оръжието. Таня правеше това вместо него. Мълчаливо се надигаше от падинката или мочурището, в което се криеха, хладнокръвно ликвидираше войника, имал нещастieto да се приближи твърде много до тях, а после окървавената ѝ фигура се изправяше над него и с властен жест го подканяше да вървят по-нататък, към свободата. Беше силна, беше твърда и несломима, отплати му се многократно за това, че беше решил да я вземе със себе си от „Лубянка“. А той бързо разбра, че умът ѝ по нищо не отстъпва на пъргавото и силно тяло. Всички тайни на Михаил бяха запечатани в нейната памет — той беше твърде умен, за да се доверява на хартията.

Преди три години Минк, издигащ се бързо по служебната стълбица на „семейството“, предложи създаването на „Червената централа“, която трябваше да работи с всички съветски републики и техните сателити. Отпуснаха му осемнайсет месеца да докаже нейната ефективност, но той го стори за осемнайсет седмици. След това получи тлъсто парче от годишния бюджет на „семейството“ — разбира се, не без да прояви юридическата дарба на професионален мениджър, заел се да продаде нашумяла бейзболна звезда. В замяна на това получи всичко, което искаше. Но при едно-единствено условие — да събира все по-нова и нова информация. Нещо, което Минк вършеше с удоволствие, често граничещо с вдъхновение.

Но в момента не мислеше нито за бюджет, нито за Таня, нито дори за самото „семейство“. Беше потънал в дълбоко съзерцание — нещо, което все по-често му се случваше през последните месеци.

В главата му се въртеше един-единствен въпрос: — как е възможно високоинтелигентният, отлично подготвен оперативен работник на име Карол Гордън Минк да загази по този начин?

За него това беше като шок, след кошмара на „Лубянка“ беше сигурен, че никога вече не може да се чувства така. През онези мрачни кървави дни допускаше до съзнанието си единствено спомена за Кати. Всичко останало, особено по отношение на „семейството“, той държеше извън паметта си — не знаеше в кой момент ще го измъкнат от стоманената клетка и ще го натъпчат с Бог знае каква комбинация от химикали и неутрални стимулатори, след което ще започне да бърби още преди да е разбрал, че си отваря устата.

В крайна сметка руснаците опознаха Кати толкова интимно, колкото и самият той, но по отношение на „семейството“ знаеха толкова, колкото и през онзи нещастен ден с подхлъзването и грубите викове: „Къде са документите? Как се казваш?“

След завръщането му в Америка се оказа, че отношенията му с Кати са непоправимо увредени. Беше споделял най-интимните им мигове пред хора, които ненавиждаше и от които се страхуваше. Сякаш беше обсъждал сексуалния си живот с някой, който току-що беше изнасилвил жена му. В главата му беше избухна беззвучна бомба. След завръщането от ада откри, че обича Кати все така силно, но не може да я докосне, без да бъде запратен обратно през времето и пространството, без да се озове отново в мрачната бетонна килия, скрита в сърцето на Москва. Цялата му същност се противопоставяше на този акт и двамата останаха разделени до самата ѝ смърт. Разбира се, по това време той вече беше дълбоко убеден, че завинаги са го лишили от способността да изпитва сексуална наслада.

А после започна и проклетата бъркотия. Съвсем не можеше да проумее как се получи така, че се оказа безнадеждно влюбен в жена, която не бива и *не трябва* да обича. Нима само преди две седмици тайно се беше качил на самолета, за да прекара уикенда край нея? Господи, имаше чувството, че е било преди две години! Гледаше с неразбиращи очи спокойно отпуснатите си ръце и се изсмя на себе си. Какъв идиот се показва! Въпреки всичко не можеше да потисне чувствата си към нея — така, както не можеше да престане да мрази руснаците. Спомни си подаръка ѝ и сърцето му се изпълни с радост. Проста, чиста и неподправена радост — чувство, което не бе се надявал да изпита отново. Как да се откаже от него?

Мечтаеше да се изповяда на Таня, да шепне в ухото ѝ всичките тайни на света без никакви угризения... С изключение на неговата, разбира се. Нея не можеше да сподели...

Защото тя беше признак на слабостта му, откровените ѝ славянски очи положително биха я отхвърлили, биха се спрели върху лицето му с цялата си тъжна сериозност, за да му покажат какво точно трябва да прави... Всъщност Минк знаеше прекрасно какво трябва да прави, знаеше го от месеци. Жената, която обича, трябва да умре в името на сигурността, просто трябва! В противен случай го чакаше сигурен провал.

Колко пъти през тези месеци беше започвал да набира кодирания номер на мобилния екип? И колко пъти заповедта за ликвидиране беше угасвала в гърлото му, заменена от противния вкус на пепел? Не можеше да го стори, но знаеше, че е длъжен...

— Тук съм...

— Извинявай, бях нещо... — Главата му рязко се повдигна.

— Затънал в мисли, нали? — кимна тя и го погледна с очите на Михаил. — Мисля, че е време за басейна...

Той въздъхна и кимна с глава. Таня обичаше да казва, че физическите упражнения са полезни и за духа, а не само за тялото...

Ръката ѝ се протегна и включи АСВРВ (Активна система за възстановяване в реално време) — една сложна високотехнологична мрежа за бързо събиране на информация, създадена специално за директора на „Червената централа“. Веднъж задействана, тя започваше да следи целия огромен поток входяща и изходяща информация, всички установени контакти, независимо от начина на тяхното кодиране. Програмирана от Минк така, че да се справя сама с първите три нива от базисна информация, тя автоматично се превключваше на позиция „активно изчакване“ при контакти от четвърто до седмо ниво. В такива случаи можеше да взема оперативни решения само след личната кодирана команда на Минк — независимо в коя част на света се намира той.

Качиха се в специално изолирания асансьор, който спря три етажа над кабинета на Минк. Преди да влязат в зоната за възстановяване, трябваше да преминат през две електронни проверки. Без дрехи Минк изглеждаше поне десет години по-млад. Здравото му мускулесто тяло изглеждаше великолепно, особено отдалеч. Но отблизо не беше така — нашарено с белези от дълбоки рани и петна от бяла, присадена допълнително кожа, то свидетелстваше безмълвно за ужасите на „Лубянка“.

Вряза се във водата с бърз дъгообразен скок, повърхността ѝ едва се разклати. Миг по-късно го последва и Таня — двамата бяха единствените плувци в басейна с олимпийски размери. Костюмът ѝ, подобно на неговия, беше от плътно прилепнала найлонова материя. Минк отново, за кой ли път, се възхити от стройното ѝ гъвкаво тяло. Свикнал да ползва услугите на възхитителния ѝ ум и желязната последователност, с която този ум разгадаваше игрите: на руснаците,

той често забравяше за не по-малко съвършената му обвивка и винаги се изненадваше от вида ѝ... Таня притежаваше широките рамене и тесния ханш на родена атлетка, но въпреки това от тялото ѝ се излъчваше неповторима женственост. Силна и женствена — това беше тя. И за своя чест Минк нито веднъж не допусна обичайната мъжка грешка да смесва тези две качества.

Направиха десет дължини без прекъсване, всеки от тях увлечен от скоростта и желанието за победа над другия.

Както обикновено спечели Таня, но разликата беше далеч по-малка отпреди няколко месеца.

— За малко! — задъхано каза той и избърса водата от очите си. — Дявол да го вземе!

— Тренираш повече от мен — усмихна се Таня. — Трябва да го имам предвид.

Той се хвана за парапета и седна върху плочките, наредени по протежение на басейна. По кожата му се стичаше вода. Залепнала на челото, тъмната коса му придаваше вид на римски патриций. Ясните сиви очи изглеждаха огромни върху изпитото му лице, неотдавна беше обръснал дебелиите си мустаци и това го правеше да изглежда съвсем като хлапак въпреки четирийсет и седемте години зад гърба му.

Таня остана във водата и търпеливо очакваше началото. Откакто проведе онзи разговор с доктор Кид в Ню Йорк, от лицето му не слизаше маската на мрачна загриженост. Тя не знаеше съдържанието на този разговор, а и Минк не прояви охота да я запознае с него. Остана ѝ да се надява, че само това тежи на душата му.

Той беше от онези мъже, които при по-различни обстоятелства несъмнено биха я привличали неотразимо, защото притежаваше качества, на които тя дълбоко се възхищаваше — несъмнена духовна култура и природна интелигентност, прозиращи под слой от безспорни физически предимства.

— Мисля си за проклетия Никълъс Линеър — рязко както винаги започна той. — Имам чувството, че рано или късно ще бъдем принудени да се възползваме от услугите му.

Вече знаеше как е протекъл разговорът с доктор Кид, но нищо в поведението ѝ не показва това. Сивите очи на Минк се спряха върху лицето ѝ.

— Не си правя илюзии, че мога да харесвам тип като него — твърде е независим в делата си, а освен това е и опасен, много опасен!

— Прочетох досието му — изтегли се до него тя. — Нито веднъж не е проявил агресивност.

— Точно така — съгласи се Минк. — И това е нашето предимство. На наша територия е пълен лаик и това ще ни помогне да го контролираме, след като получим каквото ни трябва.

Ръцете му се плъзнаха по голите, почти лишени от окосмяване бедра.

— Господ да ни е на помощ, ако му позволим да стъпи на позната почва! Ще изгубим него, руснаците и цялата торта!

— Ало?

— Ник, Ник! Къде беше? Цял ден се опитвам да те открия!

Устата му промърмори нещо неразбрано в слушалката, очите му сякаш бяха залепени с лепило.

В съзнанието му се въртяха сбъркани видения. Беше сънувал Юкио. Бракосъчетаваха се пред гроба на Токугава, в небето над главите им се полюшваше черно хвърчило, край него се стрелваха сиви птици. Юкио беше облечена в снежнобяло кимоно с алени ръбове, двамата стояха пред будисткия свещеник, по кичестите борови клони, подобно на снежинки, лепнеха тихите псалми, изпълнявани от невидим хор.

— Ник, чуваш ли ме?

Той хваща ръката ѝ, псалмите се усилват, главата ѝ се извъръща към него, той е разтърсен от шока да види жълтия череп на удавник... Настръхва, отстъпва с препъване назад, после изведнъж вижда, че това е Акико... Не, не е Акико, това е Юкио! Коя е, Господи? Коя от двете?

— Извинявай, Джъстин — отлепиха се с мъка устните му. — Вчера беше сватбата на Сато и приемът продължи до...

— Това няма значение — прекъсна го Джъстин. — Имам фантастични новини, за теб! — Едва сега си даде сметка, че в гласа ѝ наистина потрепва дълбоко вълнение.

— Казвай!

— В деня на твоето заминаване се срещнах с Рик Милар. Нали го помниш — онзи, дето ме съблазняваше със страхотно предложение за

работа! Е, приех го! Бях толкова ентузиазирала, че започнах още в петък!

Никълъс прокара ръка през косата си. Навън вече се развиделяваше, но съзнанието му беше така запълнено от вчерашните събития, че изобщо не обърна внимание на настъпващия ден. Все още беше в плен на онзи спиращ дъха момент, в който Акико бавно свали ветрилото от лицето си. Това лице, Господи! В душата му се мятаха призраци, имаше чувството, че е изхвърлен от хода на времето, че е обречен да преживява отново и отново този ужасен миг, докато... Докато най-сетне открие тайната!

— Ник, чу ли нещо от това, което ти казах? — Освободен от възбудата, гласът ѝ прозвуча остро.

— Мислех, че предпочиташ да работиш на свободна практика, Джъстин — бавно рече той, умът му все още беше безкрайно далеч. — Не разбирам защо се обвързваш с...

— За Бога, Ник! — гневно възкликна тя. Изведнъж ѝ се стори, че повече не може да издържа, че всичко ѝ идва прекалено много — отвратителната работа, запратила го в другия край на света, страхотната самота в безкрайните часове на нощта, в които с ужас очаква появата на безсмъртния дух на Сайго... А сега и тази разсеяност, която толкова много прилича на бащиното равнодушие преди години! В миг като този изпитваше особена нужда от подкрепата на Никълъс. — Можеше да кажеш „Поздравявам те“, можеше да кажеш „Радвам се за теб, Джъстин“. Толкова ли е трудно?

— Е, добре, аз наистина се радвам, но мислех, че...

— Господи, Ник! — избухна тя. — Защо не вървиш по дяволите?!

В слушалката настъпи тишина, Той набра номера ѝ, но даваше заето. По-добре мрачно си помисли той. Едва ли съм в състояние да поднасям извинения.

Отпусна голото си тяло върху завивките и горчиво се запита колко ли са начините да бъде предаден от собствените си спомени.

Госпожица Йошида почука на вратата му точно в девет.

— Добро, утре, Линеър-сан — поздрави го тя. — Готов ли сте?

— Хай. Признавам обаче, че нямах, време да купя...

В ръкава ѝ, скрита до този момент зад гърба, се появи продълговато, добре загънато, пакетче.

— Позволих си да ви донеса ароматични пръчици. Надявам се да не се почувствате обиден...

— Напротив, доволен съм — отвърна той. — Много съм ви задължен, Йошида-сан.

Беше неделя... Грейдън беше отлетял при сина си в Мисава, а Томкин продължаваше да пази стаята, повален от треска. Сега беше моментът да изпълни, синовния си дълг.

Настаниха се в лимузината с опушени стъкла и поеха към покрайнините на града. Едва сега Никълъс забеляза, че младата жена е смениш тоалета си и изглежда на не повече от двацет години. Всъщност нямам никаква, представа за истинската ѝ възраст, призна пред себе си той.

Тя беше тиха и вгълбена, в себе си. Беше седнала в края на задната седалка, на известно разстояние от него. Разстояние, което вероятно играеше ролята и на предпазна стена.

Никълъс на няколко пъти понечи да подхване разговор, но лицето ѝ беше все така отчуждено и той се отказа. Най-сетне госпожица Йошида се облегна назад и се обърна към него. Очите ѝ бяха огромни, беше облечена в традиционни японски дрехи — строго кимоно, „оби“ и „гета“, които някак страшно я превръщаха в жива реликва от далечното минало.

— Линеър-сан... — започна тя, после изведнъж стисна уста.

Той забеляза как тя поема дъх, набира кураж да започне отново.

— Моля да ме простите за това, което ще кажа, но имам чувството, че разговаряте с мен чрез „аната“^[5], а бих предпочела да правите това с „омае“^[6].

Никълъс се замисли. Тя искаше да му каже, че независимо от настъплението на женската еманципация в Япония — (страната продължаваше да бъде разделена в това отношение) жените и мъжете все още използват различни форми на обръщение. На практика мъжът заповядва, а жената умолява. „Аната“ и „омае“ имат едно и също значение на „ти“. Мъжете използват „омае“, когато разговарят с равни или по-нискостоящи от себе си, в това число и с всички жени. Докато последните винаги използват „аната“, една по-учтивa форма, когато се обръщат към мъж. Ако им бъде оказана честта да използват по-малко

почетното обръщение, то неизменно се комбинира и се превръща в нещо като „омае-сан“.

Никълъс си даваше ясна сметка, че независимо от различните мнения по този въпрос споменатите ограничения често се отразяват върху начина на женското мислене.

— Ще бъда щастлив, ако двамата с вас, Йошида-сан, използваме една и съща форма на обръщение — каза той. — Няма да отречете, че заслужаваме еднаква степен на любезност, нали?

Госпожица Йошида седеше с отпусната глава, влажните ѝ очи не се отделяха от скута ѝ. Леко чупеше пръсти и това беше единственият външен признак на възмущението в душата ѝ.

— Умолявам ви да си помислите добре, Линеър-сан. Не мога да откажа, ако наистина поискате това от мен, но трябва да държите сметка и за последиците. Как бих могла да обясня едно толкова сериозно нарушение на етикета пред Сато-сан?

— Не живеем в средновековието, Йошида-сан — меко отвърна Никълъс. — Сато-сан положително е достатъчно просветен, за да ви разбере.

Главата ѝ се вдигна, в угълчетата на огромните очи нещо проблесна, може би това бяха сдържани сълзи.

— Линеър-сан, когато постъпих в „Сато Петрокемикълс“, аз получих титлата „служебно момиче“ и тя нямаше нищо общо с пряката ми работа. Едно от задължителните изисквания за „служебното момиче“ е наличието на „йоши танрей“...

— Красива външност? — учудено я погледна Никълъс. — Хайде, хайде, това можеше да се случи преди десетина години, но не и днес.

— Както кажете, Линеър-сан — меко отвърна тя и склони глава в знак на примирение. Жест, който подчерта с особена сила всичко, което беше казала дотук.

Е, добре — въздъхна след известно време Никълъс. — Ще прибъгваме до „аната“ само когато сме сами, никой не бива да чува как сквернословим!

Върху устните на госпожица Йошида се появи лека усмивка, главата ѝ рязко се вдигна.

— Хай. Приемам. — Очите ѝ бавно се отместиха от лицето му и се зареяха към неясната панорама, която пробъгваше отвъд

затъмнените стъкла на лимузината. — Вие сте много мил. — Последните й думи прозвучаха тихо и с особена топлина.

Фигурата на госпожица Йошида смътно се очертаваше в далечината.

Никълъс се обърна и се изправи пред гробовете на своите родители, в душата му нахлуха спомени. Видя отново бързото завъртане на тялото на майка си, връхлетяло върху острата сабя за сепуку, видя как Итами — снахата на Чонг, вдига катаната над главата си, за да прекъсне мъките й.

„Тя беше дете на честта“, беше промълвила Итами.

Никълъс коленичи и започна да пали ароматичните пръчици. Понякога, без никакъв смисъл, в главата му звучаха думите на отдавна забравени молитви, но сега тя беше празна. После в нея нахлуха спомените...

Видя се как, все още съвсем млад, изкачва стръмните, гъсто залесени склонове на Мошино — любимо място за разходка на всички йонини от риуто „Теншин Шоден Катори“. Вече беше разбрал, че между тази земя и мъжете с чудотворни способности, които я бяха избрали за свой дом, съществува някаква тайнствена връзка.

Синкава мъгла се процеждаше между стволите на кипарисите, надвисваше над земята като булото на прозрачен воал, засенчваше с пастелния си плащ ярките багри на утрото, проблясващи в зелено, синьо, розово и бяло като мержелеещи се в далечината нежни цветчета на хризантема. Дрозд с блестящи очички прехвъркваше от клон на клон над главите им, белите връхчета на крилето му проблясваха и изчезваха като гънките на нежно ветрило, до слуха им долиташе жизнерадостното му цвъртене.

Никълъс и Акутагава-сан вървяха един до друг — единият облечен в обикновеното черно „ги“^[7] на ученик, другият е блестящо сиво памучно кимоно на сенсей, поръбено в землистокафяво. Слънцето бавно изплува на хоризонта, ярките му лъчи се плъзнаха по каменните стени на зелениялите от старост керемиди на риуто „Теншин Шоден Катори“, останало далеч зад гърба им.

Лъчите се издигаха все по-нагоре и по-нагоре, започнаха да проблясват между клоните на дърветата, очертавайки шишарките и

кафеникавите иглички по тях с прецизността на опитен художник.

Все още в дълбоката сянка, Акутагава-сан тихо проговори:

— Навлизайки в тази гора, всички ние допускаме една и съща грешка — не можем да се отърсим от влиянието на цивилизацията, не можем да разберем, че историята, етиката и дълбоката същност на закона дължат своето съществуване на това, което ни заобикаля тук.

Издълженото меланхолично лице на Акутагава-сан с дебели устни, изострен нос и очи на мандарин беше по-сериозно от обикновено. Сред учениците, които, както навсякъде по света, измисляха прякори на сенсеите си — вероятно в знак на протест срещу отнетата им младежка свобода, — той беше известен като „Мрачния“. А Никълъс, разпознал безпогрешно сродната душа у по-възрастния мъж, изпита непреодолимо влечение към него и двамата скоро станаха неразделни.

Всеки по свой начин беше парий в това риу, просто защото според легендата за нинджите и двамата произхождаха от „хинин“ — най-ниското равнище на японското общество. А легендите, независимо за кое равнище на обществото се отнасяха, често се превръщаха в история. Дали това беше вярно или не нямаше никакво значение, тъй като нинджите се бяха възползвали от легендата, за да подхранят своята мистична слава сред народ, който и без друго вярваше на всякакви митове.

Сред учениците се носеше слухът, че Акутагава-сан е наполовина китаец. Всички се питаха защо му е било позволено да се присъедини към една толкова затворена общност. Любопитството им бе задоволено едва след като откриха, че корените на „ака и нинджуцу“ се крият в Китай.

— На практика цивилизация няма — запомни думите му Никълъс, видял отново как лицето му бавно изплува от сянката. — Това е една изфабрикувана от китайците концепция (в Европа същото са правили гърците), която е имала за цел да оправдае от морална гледна точка техния стремеж към световно господство.

— Това не го разбирам — беше поклатил глава Никълъс. — А къде остават дребните особености на японския начин на живот, които ни правят различни от всички останали — церемонията по поднасянето на чая, изкуството на „укийо“^[8], икебаната, хайку^[9], чувство за дълг и чест, бушидо^[10]? Всичко, което е част от нас...

Акутагава-сан погледна откритото младежко лице и въздъхна. Някога беше имал син на тези години, младежът беше загинал в Манджурия от ръцете на руснаците. Всяка година сенсеят предприемаше далечно пътуване до Китай и се покланяше на гроба му, без да бъде сигурен до кого или до какво се стреми да се доближи. Едва сега това започна, да му се изяснява.

— Това, за което говориш, Никълъс... То просто е една разновидност на културата, едно срастване с нея. Но то няма отношение към понятието „цивилизация“, особено в съвременното му звучене.

Продължаваха бавното си движение по планинския склон, дроздът все така ги следваше, вероятно с надеждата, че закуската му ще се появи някъде зад гърба на тези едри и тромави сенки.

— Ако едно общество е действително цивилизовано, то няма да има нужда от самураи, още по-малко от бойци като нас. Просто няма да има нужда, разбираш ли? Но концепцията за цивилизацията е като тази за комунизма — хубава и примамлива на теория, но съвсем неприложима на практика. Защото е твърде абсолютизирана, твърде извисена за обикновения човек. Такава е и теорията за относителността — най-великото творение на човешкия разум... Истински цивилизованият човек не може да бъде войнствен, не може да шпионира ближния си, не може да бъде прелюбодеец, клеветник, убиец...

Акутагава-сан докосна с ръка рамото на Никълъс, двамата се спряха и обърнаха взор към долината в краката си. Сред потръпващите валма на утринната мъгла стърчаха остри върхове на боровете, близки и същевременно някак нереални.

— Ето това там е животът за повечето хора, Никълъс ясното и неясното, познаваемото и забуленото в тайна... Но за нас не е така. Освободим ли се от концепцията за цивилизацията, ние ставаме свободни... Веднъж втурнали се в мъглата на непознатото, ние се научаваме да летим с поривите на вятъра, да ходим по водата, да се крием на места, лишени от всякакви скривалища, да виждаме в мрака, да чуваме със запушени уши... Ти скоро ще откриеш, че глътка въздух може да ти стигне за часове, скоро ще знаеш как да се справяш с враговете си.

— Няма да е лесно, сигурен съм, че си даваш сметка за това. Но въпреки това ще го повтори отново. Защото когато се научиш да отнемаш човешкия живот, върху теб ляга отговорността на бог. Сърцевината на всичко се крие в контрола — пълен, всеобхватен и вечен контрол. Изгубим ли го, настъпва хаос. И от него се ражда онази злокобна анархия, която бързо ще унищожи нашата, а и всяка друга култура...

Никълъс мълчеше и слушаше, душата му жадно попиваше мъдростта на Акутагава-сан. Голяма част от нея все още не можеше да разбере. Далеч по-необятна от самия живот, тя беше непознаваема. Въпреки това той я запази в паметта си, убеден, че с повече търпение ще успее да я разгадае.

Акутагава-сан поглъщаше с очи древната земя, вдъхваше дълбоко чистия ѝ аромат, сякаш вдъхваше изтънчения парфюм на най-красивите куртизанки в страната.

— Сега, преди да е станало късно, трябва да разбереш, че „ака и нинджуцу“ е само един елемент от сложна наука. В нея, както при всички подобни науки, съществуват и отрицателни аспекти. — Главата му се извърна, безстрастните като камъни черни очи се впиха в лицето на Никълъс. — Обличайки нашата мантия, ти също можеш да се окажеш обект на тези отрицателни... сили.

— Аз съм сенин по повечето от тези дисциплини и това е една от причините да съм тук. Чувал ли си за „кужи кири“ — деветръкото посичане?

Сърцето на Никълъс сякаш спря. Именно чрез „кужи кири“ Сайго го беше победил предната година в Кумамото. Беше го унизил, отне му Юкио и изчезна, сякаш никога не беше съществувал.

Устните му пресъхнаха, на два пъти се опита да ги раздвижи, преди да успее да прошепне:

— Да... Чувал съм...

Акутагава-сан кимна и се извърна настрани, безпогрешно доловил вълнението в душата на ученика си.

— Така подозираше и Фукашиги-сан — внимателно продума той. — Той е на мнение, че ти трябва да овладееш тази... малко необичайна техника, за да оцелееш. А тук, в риуто „Теншин Шоден Катори“, ви учим именно на това — как да оцелеете.

Акутагава-сан обърна към него ястребовото си лице, блестящите му очи го пронизаха с тежестта на юмручен удар. Енергията им беше толкова голяма, че мускулите на Никълъс неволно се свиха — реакция на едно по-примитивно същество, което съзнава нищожеството си.

Но духът му беше странно спокоен, за пръв път след фаталното пътешествие до пролива Шимоносеки съзнанието му беше ясно, за пръв път в него липсваха кошмарите на спомена за огромното надмощие на Сайго, успял да овладее тайните на „канаку на нинджуцу“.

— Тук живеят множество китайски традиции — усмихна се леко Акутагава-сан. — Но знаеш какви са японците — променят и усъвършенстват всичко, което се различава от тяхното културно наследство...

Тази тема сенинът докосна за пръв и последен път. Никълъс изведнъж разбра, че си позволява това единствено поради сходството в произхода им.

— Вече познаваш всички рискове и опасности, на които можеш да се изложиш — добави Акутагава-сан. — Фукашиги-сан се е постарал да ти разкрие детайлно това.

— Но не и вие — каза Никълъс, доловил безпогрешно мимолетната промяна в тона на сенина.

— Не бива да мислиш, че съм небрежен — отвърна по-възрастният мъж. — В много отношения аз споделям възгледите на Фукашиги-сан, но все пак мисля, че не е необходимо постоянно да ти напомням да бъдеш предпазлив.

— Прав сте — пое си въздух Никълъс. — Искам да ме учите, сенсей! Не се страхувам от „кужи кири“.

— След време ще започнеш да се страхуваш — тъжно поклати глава Акутагава-сан и хвана ръката, на Никълъс. — Ела — добави той със странно променен глас. — Оттук нататък вечни твои спътници ще бъдат мракът и смъртта.

Тръгнаха надолу по хълма и фигурите им бързо се стопиха в утринната мъгла.

Чудовищата се нуждаеха от наименования. Никога не бяха едновременно около Аликс Логан, по-скоро си разделяха денонощието

на две смени. Червендалестият дежуреше през деня и Бристъл го кръсти „Червения“. Другият — кокалесто и жилесто нощно чудовище с тънък врат и клон вместо нос, кръсти „Синия“, Дали тия двамата бяха тогава в колата? Това беше първото нещо, което се запита, когато ги видя.

От онази тъмна дъждовна нощ, в която вятърът прегъваше почти до земята високите палми на Кий Уест, бяха изминали много месеци...

Той поддържаше съвсем разумната скорост от четирийсет и пет мили в час по хлъзгавото платно на магистралата, когато връхлетяха отгоре му. Бяха със загасени фарове.

„По дяволите“, викна той, усетил силния удар отзад, после благодари на Бога, че беше сложил предпазния колан. Те бяха съвсем близо, знаеха, че след сблъсъка очите му инстинктивно ще ги потърсят в огледалцето за обратно виждане и включиха дългите светлини.

Знаеха и друго — предимството им се криеше в пълното, макар и временно объркване на жертвата, затова не трябва да го пропуснат. В кратката секунда, която го отделяше от втория сблъсък, той усети изцяло това тяхно предимство. От дългогодишен опит знаеше, че няма да успее да овладее положението — това не е кино, а и той не е Джеймс Бонд. Затова стори това, което можеше да стори — да се бори за оцеляването си.

Пръстите му светкавично отключиха шофьорската врата и леко я открянаха, после освободиха тялото му от предпазния колан. Вече не го беше грижа какво ще направят онези отзад, нито пък как ще го направят. Знаеше само едно — не успее ли максимално да се концентрира, ще бъде труп след броени секунди.

Вторият удар дойде точно откъдето трябва. Паузата беше продължила достатъчно дълго и двете коли вече навлизаха в плавния десен завой на магистралата. Вляво, отгатакъ ниския парапет, зееше стръмният склон на насипа, свършващ двайсет, метра по-надолу в бурните вълни на прибоя. Отсечката беше опасна, за това свидетелстваха и огромните пътни знаци, обсипани с мътно проблясващи на светлината на фаровете червени „котешки очи“, наредени през десетина метра един от друг.

Ударът беше страхотен, сякаш някакво неземно чудовище отхапа част от колата. Задницата се смачка и завъртя, воланът изхвъркна от ръцете му. Той го пусна и се опита да запази равновесие. Против него

работеха центробежните сили и инерцията на удара, а нощният мрак засили още повече чувството му за дезориентация.

Ръката му се стрелна към откренатата врата, той употреби цялата сила на волята си, за да остане неподвижен сред ужасното скърцане на смачкан метал и отвратителното усещане, че прескача парапета и полита в мрака, на неизвестното...

Би било безполезно да напуска колата, преди тя да излети от пътното платно. Онези положително щяха да го видят на светлината на фаровете си и да прегазят безпомощната му фигура, просната върху асфалта.

Предницата се вряза в парапета с пронизително скърцане, повдигна се рязко нагоре и моментът настъпи. Тялото му се сви напред, ръцете му се прибраха. Предницата продължаваше да се вдига, пружината на седалката лудешки се разтърсиха. Дъждовни струи шибаха лицето му през полуспуснатия прозорец, заслепяваха го, пречеха му да диша. За миг го обзе паника, помисли си, че мръсниците все пак ще успеят да свършат това, което бяха решили.

Сякаш ритната отзад, колата рязко подскочи, предницата започна да се накланя надолу, колелата се въртяха бясно във въздуха. Краката му отдавна се бяха дръпнали от педалите на газта и спирачката. Остави скоростите включени, макар обратното да бе по-разумно — не искаше опитите му за спасение да оставят следи, не искаше да дава улики на следователите, които положително ще пристигнат на мястото на катастрофата, за да се уверят, че морето се е превърнало в негов ковчег.

Искаше да го считат за мъртъв.

Колата напусна тесния хлъзгав банкет и започна да се преобръща. С тътен, заглушаващ дори напрегнатия вой на двигателя, носът ѝ се вряза в пръстта на насипа, задницата рязко поднесе, рамото му се вряза в панела на вратата, той хлъцна и с мъка успя да се задържи на мястото си. Още няколко милиметра и би излетял навън, с главата напред. След това беше ясно — главоломно падане, счупен врат, невиждащи очи, вперени в бледите лица на убийците...

Не, това не е за него! Успя да се задържи, ужасният шум изведнъж изчезна, в ушите му нахлу тишина — странна, напрегната, оглушителна... Колата започна първото от дългата серия, въртеливи движения, вятърът свиреше през спуснатото прозорче. Тежък страничен удар, инерцията се засили. Скоро, на четвъртото или петото

преобръщане, тази инерция щеше да стане огромна и колата щеше да се разпадне на части. Тогава шансовете му щяха да бъдат нула, той си даваше ясна сметка за това.

Не виждаше нищо, което би могло да му помогне. Беше затворен в железен ковчег, наоколо беше непрогледна нощ, можеше да разчита единствено на сетивата си. На ръцете, краката и сърцето, на онова, което се оформяше в свития му на топка стомах... Сега или никога!

Сви крака и коленичи върху седалката. Така беше сигурен, че няма да остане заклещен в железния ковчег. После се наведе назад, краката му се насочиха към вратата и тя рязко се разтвори.

Излетя навън. Шокът и болката бяха толкова силни, че почти моментално го превърнаха в равнодушен наблюдател на това, което ставаше край него с дяволска бързина. Огромната метална маса на колата с грохот продължи да се търкаля надолу, покривът и влезе в съприкосновение с черната развълнувана повърхност на океана. Плясък, после тишина...

Бристъл рядко мислеше за онази ужасна нощ. А когато това все пак ставаше, то беше свързано предимно с личността на онези, които се бяха опитали да го убият. Отначало беше сигурен, че е Франк, горилата на Рафаел Томкин. Но после откри чудовищата и започна да се колебае.

Дойде в Кий Уест, за да открие Аликс Логан. И наистина я откри. Но кои бяха тези чудовища, които нито за миг не я изпуснаха от очи? Дали и те работеха за Томкин? Дали бяха част от общия план за прикриване на следите, които го уличаваха в убийството на Анжела Дидион? Бристъл нямаше начин да разбере това, преди да разговаря с Аликс Логан. Името ѝ получи от Мати Устата там, в Ню Йорк. Бристъл знаеше, че има свидетел на убийството, и той трябва да го открие, ако иска да спипа Рафаел Томкин. Информаторът изплю името и адреса на този свидетел едва след като изстиска от него огромна сума. Но си струваше. Бристъл усещаше, че е близо до развързката и затова посъветва Мати да се покрие за известно време...

Фалшивата смърт стана факт. Той се установи в Кий Уест, излекува счупената си при падането ръка и се зае с наблюдение. Разполагаше с неограничено време, можеше да чака до края на света. Движение и неподвижност, светлина и мрак — това бяха нещата, които съществуваха за него. И Аликс Логан.

Видът ѝ често му напомняше за Гелда, но това, разбира се, вече нямаше никакво значение. Нямаше начин да се свърже с нея, трябваше да си остане мъртъв, за да бъде близо до Аликс Логан, незабележим и неоткриваем. Да бъдеш нечия сянка е достатъчно трудна задача. А тя става почти невъзможна, когато пък някой друг се опитва да те прати на оня свят.

Бристъл... Безброй пъти превърташе това име в устата си, особено през безкрайните часове на очакването. Истинското му име избледня и изчезна, превърнало се в нищо незначещ надпис под също така нищо незначеща снимка в стар полицейски албум, там някъде, безкрайно далеч...

Беше станал „Текс Бристъл“, мислеше за себе си като за „Текс Бристъл“ — точно така, както мислеха всички, които го познаваха тук. Само един човек на този свят знаеше, че той не е загинал в онази ужасна катастрофа, но този човек никога нямаше да го издаде.

Бяха му останали точно толкова пари, колкото да се добере до Сан Антонио. Познаваше Мери отдавна, от времето, когато тя все още живееше в Ню Йорк. В онези години бяха от двете страни на закона, но днес вече не можеше да определи кой къде стои.

Тя беше умна и твърда, имаше връзки навсякъде. Осигури му не само медицинска помощ, но и нова самоличност — акт за раждане, карта за социално осигуряване, шофьорска книжка, дори и паспорт — леко износен от няколко далечни пътувания до Европа и Азия. Нямаше намерение да го използва, но остана доволен, че го има, особено след като се оказа, че той върви заедно с трийсет хиляди долара в брой.

Мери не го попита нищо, а и той не ѝ предложи обяснения. Тя се зае с обичайната си дейност, а той с лека изненада установи, че е наистина доволна да го види. Запознаха се в Ню Йорк преди години, тя беше участник в една мексиканска измама, а той се опитваше да я разкрие. И на двамата им беше за пръв път, и двамата извлякоха съответните поуки... Човек би казал, че още тогава се харесаха, макар и по доста особен начин. Когато си тръгна, Бристъл си даваше съвсем ясна сметка, че едва ли някога ще може да ѝ се отплати за всичко...

— Сър?

Пронизителните черни очи се вдигнаха към меката светлина на лампата, по голите стени се подгониха пъргави сенки.

— Какво има? — Гласът беше груб и безцеремонен, натезал от презрение. Младият лейтенант почувства как изведнъж се смалява, сякаш се беше изправил пред някакво свръхчовешко същество.

Разбира се, този тон беше съвсем преднамерен и това го правеше особено ефектен. Хитрост, помисли си мъжът, докато леко кимаше по посока на младия лейтенант, замръзнал в страхопочитание на прага. Хитростта управлява света. До нея прибъгваше и той, с нейна помощ управляваше гладко и дейността в тази дълбоко засекретена сграда.

От опит знаеше, че трябва да внушава страх о околните — независимо дали те са като този млад и жаден за повишение лейтенант, или като някой от старите вълци, у дома, — ако желае да получи исканите резултати. Същевременно този начин на поведение му даваше необходимата за по-важни въпроси свобода на действие!

— Пристигнаха последните снимки от „Сахов-IV“, сър — протегна ръка униформеният младеж. — Ето разпечатките.

— С колко обиколки разполагаме, лейтенант? — попита Виктор Проторов, директор на Девета дирекция на КГБ.

— С малко повече от шест, сър.

— Ясно — Проторов сведе поглед към разграфената хартия, после усети как младежът пред него леко се отпуска. — И какво полезно за мен се съдържа в тях?

— Не зная, сър.

— Хайде, хайде — вдигна глава. Проторов, дългият му нокът леко почука по хартията. — Това е набор разпечатки от най-новата секретна информация на „Сахов-IV“, който нашето правителство официално нарича „разузнавателен спътник с възможност за транслиране на събраната информация“. Той е ориентиран над онази част от Тихия океан между Курилските острови и Хокайдо, която е обект на особеното ни внимание вече... колко месеца станаха?

— Седем, откакто напуснахме летището в Итуруп.

— Така... Ако не сте ги проучили както трябва, лейтенант, вие сте или глупак, или неподготвен за работата, с която сте натоварен! — Проторов се облегна в креслото и отправи хладен поглед към събеседника си: — Кое от двете?

Младежът замълча, объркан и изпотен под изпитателния поглед на началника си.

— Поставете ме в крайно неудобно положение, сър — промълви най-сетне той. — Ако призная, че съм ги проучил, това би означавало край на кариерата ми в отдела, а ако кажа обратното, значи умишлено да излъжа своя началник.

— Добре, лейтенант, но ако някой ден попаднете в лапите на врага, можете да бъдете сигурен, че той ще се погрижи да ви постави в още по-неприятно положение...

Разговорът се водеше на английски. Лейтенантът се поколеба, после реши да поправи началника си:

— Простете, сър, но ставаше въпрос за неудобно, а не за неприятно положение...

— Отговорете на въпроса! — тросна се Проторов и започна да преглежда визуалната информация, събрана от изключително мощното видеооборудване на „Сахов-IV“, снабдени с уреди за нощно снимане. При мисълта, че американците вероятно разполагат с подобно нещо, по гърба му залазиха мравки. Не го стопли дори полученото неотдавна съобщение, че страната му вече използва успешно наземно базирани противосъпътникови лазери. Стигна до третата страница и вдигна глава.

— Времето ви изтича. Обзалагам се, че американците не биха ви отпуснали толкова...

— Тук няма да откриете това, което търсим вече толкова време — пророни най-сетне лейтенантът и въздухът напусна дробовете му с тихо свистене.

Погледът на Проторов го прониза до костите.

— Значи, все пак сте им хвърлили едно око, а?

— Сър, според правилата за сигурност дежурният офицер е длъжен да ми носи за предварителна проверка всички „горещи“ документи.

С този малко ироничен термин Проторов беше кръстил целия разнообразен букет от жизненоважна информация, която се придвижваше и обработваше в дирекцията.

— Хайде, хайде, не започвай да доносиш! — изръмжа той и вдигна ръка да спре протестите на младия офицер. — Дано се справиш така и с американците, ако те спипат някой ден!

— Признавам, че от вас повече се страхувам, сър...

— Значи трябва да се научите да се страхувате и от тях, лейтенант! — отново вдигна глава Проторов. — Защото те са твърдо решени да унищожат всичко, което ни е скъпо!

Вътрешно остана доволен от поведението на младия си помощник, открил единствения изход от заложения капан. При това, без да губи самообладание — посочването на умишлената езикова грешка беше безспорно доказателство за това.

Младежът излезе и той отново се наведе над снимките, обработени от компютър. В края на повторното им, разглеждане беше принуден да признае поражението си. Липсваха каквито и да било аномалии. Още веднъж. Разбира се, не знаеше точно какво трябва да търси, знаеше само името му — „Тенчи“. На японски тази дума означаваше „небе и земя“.

Къде си, запита се той, докато безпомощно гледаше подробните снимки върху разграфената хартия. Какво си? И защо си толкова важно за японците?

Това име се беше появило сред купищата рутинни доклади, които течаха през московския му кабинет като неспирен поток. Но то успя да раздразни любопитството му, особено след като се прехвърли тук и потъна в дълбоката пещера на слухове, предполагаеми факти и очевидни фантасмагории. Вече беше сигурен в едно — открие ли загадката около това име, открие ли дори само неговото значение, това ще бъде достатъчно за реализация на тайните му планове там, в далечната Москва.

С мъка и разочарование разбра, че Федорин — висш офицер от КГБ като него самия, по нищо не се отличава от карьеристите, които бяха населявали Кремъл преди него. О, да, отначало изглеждаше, че наистина ще вдигне на крака болния колос, наречен Съветски съюз. Признаци на раздвижване се забелязваха навсякъде.

В крайна сметка обаче се оказа, че всичко е било измама, обикновен политически ход за лична облага, насочен към отстраняването на всеки по-изтъкнат партиен функционер, който би представлявал заплаха за новия министър-председател.

Естествено, Проторов не хранеше надежди, че Федорин или който и да било друг на негово място, ще успее да намери ключа към очакваното с толкова надежди пробуждане на СССР. Защото този съюз не беше единна и монолитна държава, а многолик звяр, разкъсан от

вътрешни противоречия. Какво им пука на узбеките или киргизите за това, което става в Москва? Нима беларусите или азербайджанците се интересуват от броя на американските ракети, насочени към Владивосток? Нима разните там литовци, грузинци и естонци — да не говорим за неславянските народи като татари, башкири, молдовци и Бог знае още какви — мислят по друг начин? Какво може да ги обедини?

Нищо, Проторов беше убеден в това.

Първата стъпка към пробуждането на Съветския съюз се състоеше именно в това — да се открие начин за обединяване на неговите народи. Стане ли това, никой не може да го спре! Няма такъв народ на Земята, няма дори такава коалиция!

Федорин бе получил шанса да задвижи новата революция, но като всички бюрократи, които бяха управлявали страната, и на него му липсваше онази широта на възгледите, която е необходима за големия скок във водите на непознатото, за прекосяването на Рубикон. И ленивият гигант отново задряма.

Проторов прекрасно знаеше колко много време е необходимо за смяната на съветските премиери. Не искаше да чака реда си, а може би беше достатъчно умен, за да проумее, че този ред едва ли ще дойде така, от небето. Ето защо започна да крои планове за скъсяване мандата на сегашния министър-председател.

Все повече нарастваше увереността му, че именно „Тенчи“ е онзи лост, който ще накара интригантстващите генерали от армията и офицерите от КГБ да обединят своите усилия.

За това е необходимо да се стигне до точката на кипене, той самият трябва да се превърне в мост между вечно враждуващите КГБ и ГРУ^[11]. Цели шест години обработваше един млад полковник от ГРУ — скоро умният и амбициозен Евгений Мироненко също ще бъде в състояние да обединява воюващите групировки. Само чрез обединяването на тези два могъщи юмрука извън стените на Кремъл Проторов би могъл да бъде сигурен в успеха на замисления преврат. Без него е загубен. А без Проторов е загубена и Русия. Но целта вече е близо, трябва му само още един елемент на властта и всички ще бъдат в ръцете му! И този елемент е „Тенчи“.

Телефонът за вътрешна връзка върху бюрото му зажува като разгневено насекомо и го откъсна от мислите му. Протегна дългия си

пръст към бутона:

— Да?

— Обектът е готов.

— Добре, доведете го. — Ръката му продължи движението си и изключи жълтеникавата настолна лампа. Кабинетът потъна в мрак. Тук нямаше прозорци, достъпът беше възможен единствено през бронираната врата, дебела около четирийсет сантиметра.

Проторов се облегна назад и потисна желанието си да запали цигара, нервно потреперващите му пръсти се заключиха на корема. Оттатък се разнесе лек: шум, после дебелината врата тихо въздъхна с пневматичните си ключалки. На прага се появиха трима мъже.

За миг ярката светлина от коридора се плъзна по черната гумена настилка на пода, после всичко потъна в мрак.

И без да вижда, Проторов знаеше кои са тези хора — младият лейтенант, докторът и обектът. Вече трети ден Проторов обработваше този обект с помощта на доктора, който беше експерт в областта на неврофармакологията. Упорит се оказа този американец, много упорит! Не успяха да го пречупят. Честно казано, Проторов очакваше подобен изход и беше сигурен, че американецът скоро ще напусне този свят.

Изпита нещо като леко съжаление към този човек, когато до слуха му достигна неразбираемото мънкане, предизвикано от огромните дози серум в кръвта му. Не това е начинът, по който трябва да си отиде един съвременен воин, пленен от противника. С помощта на медикаментите беше променен биологическият часовник в организма му, дните и нощите за него се сменяха с все по-нарастваща скорост, накрая седмиците се превърнаха в часове и тялото му бе извадено, от баланс. Според широко разпространените теории това тяло ще свърши необходимото и ще разруши поставените от волята бариери, отвътре, чрез жестока травма...

Проторов не вярваше в тези теории. Добре знаеше, че днес съществуват много начини, с помощта на които един агент никога няма да отвори уста против волята си — хипноза, електронна имплантация. С тяхна помощ той би могъл да се самоунищожи, ако възникне крайна необходимост от това.

В ушите му продължаваха да отекват животинските звуци, душата му се изпълни с тъга. Никой от тях не заслужаваше подобен

край. Далеч по-добре би било, ако можеха да загинат в безпощаден ръкопашен бой, кипящи от примитивна сила и енергия, решени на всяка цена да съхранят живота си.

Проторов потъна в спомени. В съзнанието му бавно изплува онзи далечен миг, в който за пръв път усети студа. „Да усетиш студа“ според възприетата в КГБ терминология означаваше да извършиш убийство по служебна необходимост. Споменът от този акт остана завинаги запечатан в паметта на Проторов. Тогава беше млад лейтенант, току-що завършил школата на КГБ край Севастопол, самоуверен и кипящ от желание за работа. Все още не знаеше, че тази работа рано или късно поставя всекиго на мястото му.

Получи назначение в Сибир. Там се провеждаха серия дълбоко секретни експерименти, чиято крайна цел беше промяна на времето, спиране на ураганните северни ветрове и пренасочването им в друго направление. В работните групи обаче действаше американски агент.

Във Верхоянск, най-студената точка на планетата, той успя да идентифицира агента, принуди го да изскочи от леговището си и започна да го преследва по скованата от вечен лед тундра. Бяха двама луди, абсолютно луди мъже, обгърнати от самотата и студа.

Във Верхоянск студът е пълновластен господар. Човекът е нищо, една незначителна точица сред безкрайната снежна пустош. Сняг, вечен сняг. Заслепяващ, вкочаняващ, проникващ до костите. Самата смърт.

Проторов обаче си спомняше само задачата, първата и естествено най-важната в живота му. Поне така си мислеше тогава. Не я разбираше, но не се и опитваше да го стори. Просто се зае да преследва врага, студът нямаше никакво значение, дори беше добре дошъл.

Препъваха се по леда, хлъзгаха се, падаха, после отново ставаха... Снежни фонтани се вдигаха при сблъсъка на здравите им млади тела. Проторов лекомислено бе решил да използва револвер със заглушител — една глупост, която се дължеше на неопитността. Макар и внимателно смазани, частите на това оръжие бързо замръзнаха, същата участ постигна и ножа му, залепна като циментиран в канията. Остана с голи ръце.

В продължение на половин час здраво вкопчените им тела се клатушкаха по снега, никой не отстъпваше. Дебелите дрехи им пречеха

да покажат уменията си в ръкопашния бой. Студът бавно и неумолимо изсмукваше силите им. Много по-късно Проторов си даде сметка, че е успял да надделее единствено благодарение на духа си. Не беше нито по-умен, нито по-смел, нито по-бърз от своя противник — неща, които постоянно му се втълпяваха по време на обучението. Оказа се, че са чиста лъжа. Победи американеца просто защото се оказа малко по-издръжлив от него.

Когато най-сетне тъмнокосата глава на чужденеца се отпусна в розовия от кръвта сняг и прекъснатото му дишане бавно замря, той не изпита очакваното чувство на триумф. В главата му имаше една-единствена мисъл — той, Проторов, все още е жив, гърдите му се надигат и отпускат, устата му е суха, пулсът блъска в ушите му, в гърлото му се надига горчива киселина, която го прорязва с пареща болка.

А после... После напрежението изведнъж спадна, топлината напусна сгорещеното му тяло и то се разтърси от неудържими спазми. Очите му се спряха върху безформената купчина в снега. Това допреди миг беше човешко същество, топло и живо! Учуди се на тази странна мисъл, проблеснала, като светкавица в помътеното му съзнание. Враг на народа, бяха му казали те. Точно така, съгласи се той. Враг на народа... Враг, враг! — ... толкова време е останало...

Проторов се стресна и върна в настоящето, сигурен че никой от присъстващите не е забелязал моментното му разсейване.

— Какво? — остро попита той.

Тонът му беше умишлено — груб — така докторът щеше да разбере, че грешката е негова, а не на Проторов, който не беше чул думите му.

— Използвахме цялото време, с което разполагахме, другарю — почтително се коригира другият.

— И какво? Добрахте ли се до нещо?

— Всяка дума е записана — отвърна докторът. Трябва да му вдигна мерника на този тип, помисли си Проторов.

— Все пак има един положителен елемент — намеси се младият лейтенант и Проторов се извърна към него.

Симпатичен младеж, помисли си той, и аз бях като него преди години...

— Знаем със сигурност, че американците нямат повече информация от нас по отношение на „Тенчи“ — продължи лейтенантът. — Дори бих си позволил да допусна, че в този момент ние сме крачка пред тях.

Проторов се замисли, после бавно кимна с глава. Лейтенантът е прав. А в цялата история съществува и втори положителен елемент — самият обект. Или по-точно казано — тези, на които обектът служи.

— Добре — все така рязко каза той. — Опаковайте трупа и го върнете обратно в колибата му на Хоншу. Искам американците ясно да разберат каква грешка са допуснали!

Останал отново сам в странната стая без прозорци, той включи вентилаторите, за да очисти въздуха от противната миризма на наркотици и смърт. После запали осветлението.

Очите му отново пробягаха по разпечатките на спътниковите снимки. Беше направил още една стъпка към него, усещаше с цялото си тяло, че вече е близо, съвсем близо до него! Дали ключът на загадката не беше сред тези разпечатки? И защо не може да го види, ако наистина е така?

Изръмжа от отвращение и разочарование, ръката бръсна безполезните хартии в металното кошче до бюрото му, пръстът му натисна бутона на машината за унищожаване на документи. Стаята се изпълни от остро потракване на стоманените зъби. В мислите му отново изплува представата за хапещ студ, примесена с картината за един омазнен вързоп, хвърлен пред прага на врага. А тази представа събуди загрижеността му за това, което получаваха от „Сахов-IV“. Пълен провал, независимо от супермощната техника, с която беше оборудван този спътник, но в края на краищата той не е нищо повече от една машина. Макар и съвършена, тя може да върши това, което човек я програмира. Нищо повече. А възможно ли е някъде по километрите кабели на тази мрежа от стотици милиони долари да има повреда? Напълно възможно, призна си с въздишка той.

Нищо, Проторов притежава свой собствен жив спътник и той все още функционира безотказно.

— А сега започваме — каза Акутагава-сан от мътилката на спомените на Никълъс.

— Но как? — учуди се Никълъс. — Не виждам нищо!

— Никога ли не си тренирал с превръзка на очите риуто на Канзацу.

— Тренирал съм, разбира се. Но само в границите на салона, където е гладко, няма дървета, камъни и храсталаци...

— Тези изпарения са като мрака — продължи Акутагава-сан, без да го чува, — дори още по-трудни за ориентация, защото в мрака човек може да се ръководи по отблясъци от луната, звездите или някой фенер. А в мъглата няма нищо.

— Не мога дори да ви видя.

— Но ме чуваш.

— При това отлично. Сякаш говорите съвсем близо до лявото ми ухо, но трябва да държа сметка и за особената акустика, разбира се...

— Точно така — каза Акутагава-сан. — Разбереш ли как действа акустиката, тя ще се превърне в ново и мощно оръжие от твоя арсенал.

Никълъс замълча и се опита да се ориентира в мъглата, надвиснала над долината Мошино. В крайна сметка стигна до заключението, че е напълно безпомощен, не усеща нищо друго, освен успокояващото присъствие на йонина.

— Вероятно знаеш, че голяма част от „кужи кири“ дължи силата си на „яхо“ — магията „яхо“... Вярваш ли в магии, Никълъс?

— Вярвам в това, което съществува, сенсей — отвърна Никълъс. — И отхвърлям това, което не съществува.

Настъпи мълчание, после Акутагава-сан тихо промълви:

— Това е много мъдър отговор за младеж като теб. А сега искам да ме слушаш внимателно. У всеки човек съществува един междинен пласт на съзнанието, разположен между реалността и нейната противоположност. Именно в него властва въображението, там се раждат мечтите и неясните предчувствия, генерира се всекидневното безпокойство и притесненията.

— Това не е магия, в този пласт няма нищо свръхчувствително. Напротив — произходът му е доста примитивен... Далечните ни прадеди са прибегвали до помощта му за изостряне на своите възприятия, защото в противен случай биха загинали. Най-често са го използвали при защита от дивите зверове или враждебни племена, които са искали да завладеят пещерите и жените им.

— Да, да, пещерите... Именно за онези безкрайно далечни времена става въпрос. С настъпването на така наречената цивилизация този междинен пласт започва бавно да се атрофира. И каква полза от него наистина, след като човекът вече притежава сигурността на здраво заключените къщи и апартаменти, след като отдавна е покорил всички останали форми на живот на тази планета?

— Но той отказва да изчезне и постепенно се превръща в източник на всичките ни дребни страхове — безпокойство на работното място, страх от уволнение, страх от отхвърляне на чувствата ни, ревност по отношение на чуждите успехи... Тези чувства ни поглъщат бавно, но сигурно, те са факторът, който поддържа напрежението в организма ни и ни кара да се борим с всички сили за своето оцеляване. Същевременно това оцеляване не е онзи остър и всекидневен проблем, какъвто е бил някога, то неусетно се е превърнало в стремеж към напредък и подобряване на нашето положение в обществото. Така някогашната предпазливост се превръща в безпокойство — болестта на модерните времена.

— Затова отново ще ти повторя, Никълъс-сан — в този пласт няма нищо тайнствено. Тук не става въпрос за просветлението на светците, тъй като двамата с теб не попадаме в тази категория. Ние сме хора от реалния свят, не разполагаме нито с времето, нито със склонността да се откажем от светските съблазни — нещо задължително за онези, които са решени да се въздигнат до чистата и сияйна святост.

— Пред теб се разстила „гецумей но мичи“, Никълъс. Лунната пътека, която трябва да откриеш, в която трябва да се потопиш. Сам, Никълъс. Аз не мога да ти помогна с нищо друго, освен да ти напомня за нейното съществуване. Но и това напомняне може да ти бъде от полза, когато започнеш да мечтаеш и решиш да откриеш произхода на своите мечти.

— Но как ще разпозная „гецумей но мичи“, сенсей?

— По две неща. Първото е, че ще усетиш ясно своите сетива, те ще придобият съвсем реални измерения. Ще имат обем, тегло, резонанс...

— Значи ли това, че ще чувам по-добре?

— Да, но по особен начин. Не трябва да бъркаш теглото с усилването. Няма да чуваш по-добре, както казваш... Ще чуваш по-

различно... А второто усещане ще бъде още по-конкретно. Ще чувстваш присъствието на светлина дори когато си обгърнат от непрогледен мрак.

— Простете ми, сенсей, но не разбирам...

— Не е нужно да разбираш, Никълъс. Просто запомни това. — Гласът на Акутагава-сан бавно заглъхна. Никълъс разбра, че е останал сам на планинския склон. Риуто беше далеч, влажните изпарения сякаш погълнаха чувството му за ориентация, което никога досега не го беше подвеждало.

В гърдите му се размърдаха пипалата на паниката. Страшно му се искаше да извика Акутагава-сан, да го помоли да почака. Прехапа устни, пронизан от дълбоко чувство за срам. Не само за себе си, но и за Канзацу, своя доскорошен сенсей, който го беше пратил тук.

С разтуптяно сърце си припомни единствения съвет на Акутагава-сан — да започне да мечтае за нещо, а след това да проследи произхода на мечтата си. Седна на влажната земя, зае поза лотос и затвори очи. С усилие на волята успокои дишането и кипящата кръв във вените си. Сложи ръце на сгънатите си колене и ги обърна с дланите нагоре.

После съзнанието му жадно попи първия образ, който се мярна в него. Образът на Юкио. Инстинктивно се вкопчи в него, после поклати глава. Не, раната още кърви. Не бива да мисля за загубата ѝ, трябва да открия нещо друго...

Но нищо друго не идваше. Умът му просто искаше да мечтае за Юкио, и толкоз. С огромно усилие на волята си наложи да се отпусне и да мисли за нея спокойно, без чувство на мъка и самота.

Пред очите му изплува буйната, черна като нощта коса, под полуспуснатите ѝ тежки клепачи проблясваше еротично обещание. Той си спомни първата им среща на онзи прием, усети как твърдото ѝ топло бедро се долепи до неговото, усети възбудата от докосването на плоския ѝ корем до слабините му. Танцуваха плътно прегърнати сред множеството двойки на дансинга, очите ѝ дяволито проблясваха.

Спомни си за неясната, сянка, очертала се отвъд остъклената врата на банята, миг по-късно Юкио се озова до него под душа, съвсем гола. Ситни водни капчици овлажниха хладния хълбок, овалната гладка гърда с черно, щръкнало от възбудата зърно... Той хлъцна от изненада, а тя се притисна до него. Топло докосване, сладка прегръдка,

дъх на праскова от устата ѝ, възпламеняващо парване на пъргавото езиче... А после... После горещо, влажно съвкупление, безкраен екстаз под сребърния водопад, леещ се върху, раменете им като... Светлина!

Главата му рязко се вдигна, очите му се отвориха. До него седеше Акутагава-сан и мълчаливо го наблюдаваше. Нещо в гърдите му натежа, обзе го странна сексуална възбуда. Имаше чувството, че се спуска в дълбока дупка, от която вижда всички подробности на околния свят. А на практика не виждаше нищо, мъглата наоколо беше все така плътна.

Тръсна глава. Дали наистина виждаше Акутагава-сан, или просто го усещаше? Отвори уста и зададе на глас този въпрос.

— Не мога да ти отговоря, Никълъс. Ще кажа само, че това няма значение. „Гецумей но мичи“ е тук и ние я използваме. Искам да ти посоча една съществена нейна особеност — тя се усеща и възприема повече чрез тялото, отколкото чрез духа. Онази част от теб, която не е свързана с източния ти произход, се стреми да разбере, да проумее същността на „гецумей но мичи“. Докато източната кръв в жилите ти позволява да се освободиш от духа и егото си — нещо невъзможно за европейца, който е прекалено страхлив. Той не може да пусне духа си в неизвестното, защото в примитивния му ум подобен акт е неразривно свързан със смъртта. Хората от Запада се стремят да разберат смисъла на смъртта, защото се страхуват от нея. Всички знаем това. Те не са в състояние да я приемат като нас, защото не притежават концепцията за „карма“, още по-малко могат да видят това, което за нас е очевидно и естествено — смъртта е просто част от живота.

Акутагава-сан се раздвижи и Никълъс беше сигурен, че обутите му с „гета“^[12] крака въобще не докосват земята.

— Сега, след като вече намери лунната пътека, дойде време да използваш енергията ѝ за първите и най-повърхностни фази на „кужи кири“. Този процес ще ти отнеме много месеци, ще бъде много болезнен за теб, особено в началото. Защото ще създаваме ужас от най-чиста проба и ти трябва да свикнеш с този процес. Кошмари ще смущават съня ти, състоянието ти няма да е по-добро и докато си буден. Ще отслабнеш и ще се превърнеш, в бледа сянка с дълбоко хлътнали очи, често ще те обзема мисълта за сепуку...

— Това не ме плаши, сенсей.

Мрачното изражение на Акутагава-сан не се промени.

— Добре — кимна той. — Помни добре тези думи, когато започнем спускането си в ада.

Мрачното и дъждовно понеделнишко утро върна хората обратно в действителността. По радиото съобщиха за опасност от мъгла. Опасност, която Никълъс почувства още при първите си крачки извън хотелския праг. Над хлъзгавите улици висеше сиво-кафяв смог, влажните му пипала поглъщаха върховете на по-високите сгради. В ден като този връх Фуджияма едва ли щеше да се вижда от кабинета на Сато.

Томкин, настанил се до него в лимузината за краткото пътуване до Шинюку, изглеждаше малко по-добре, макар че все още беше блед и отслабнал. Оплака се, че мъглата е причина за нетърпимото му главоболие.

На слизане от колата пред сградата на Сато, той хвана ръката на Никълъс и дрезгаво прошепна:

— Не забравяй, че разполагаме само с тази седмица, Ник. Не успеем ли да сключим сделката за обединението, всичко ще отиде по дяволите.

В очите му все още се долавяха следи от нездравия трескав блясък, дъхът му беше по-противен от обикновено.

Пред асансьора ги посрещна госпожица Йошида и без бавене ги въведе в кабинета на Сато. На тази височина от прозорците се виждаше само мрак, сякаш нощта беше забравила да се оттегли. Всички лампи светеха, но бяха безпомощни пред всепоглъщащата мрачност на деня. Настаниха се удобно около заседателната маса, само Ишии остана прав до стената, сякаш на пост.

Думата взе Сато.

— Преди да възобновим преговорите, искам, да поясня защо помолих юридическите ни съветници временно да се оттеглят — започна той. — Не бихме желали да проявим неуважение към Грейдън-сан, но двамата с Нанги-сан решихме, че ще е по-разумно да проведем тази част от разговорите си без свидетели.

Прочисти гърлото си и изчака Нанги, който бавно запали цигара.

— Страхувам се, че насрочените за утре следобед разговори ще трябва да бъдат отложени, тъй като тогава е погребението на нашия верен приятел Кагами-сан. — Млъкна за миг, сякаш не знаеше дали трябва да продължи: — Може би ще ви прозвучи неуместно, но ние имаме чувството, че трябва да получим конкретни отговори на някои въпроси.

Леко се приведе напред и тялото му се приближи до Никълъс и Томкин, настанили се удобно върху мекия диван.

— Линеър-сан, ще ви призная, че сме напълно объркани от начина, по който е бил убит Кагами-сан. Не знаем нищо за това ву-шинг, за което споменахте в петък, нито пък виждаме никакви мотиви за подобно убийство.

— Надявам се, че след като имахте достатъчно време за размисъл и догадки, вие ще бъдете в състояние да хвърлите известна светлина върху трагичната случка, отнела живота на нашия скъп приятел и колега.

Еlegantна и изискана реч. Никълъс я слушаше с искрено възхищение. Същевременно си даде сметка, че не беше мислил кой знае колко за смъртта на Кагами. Честно казано, след като се сблъска с Акико на сватбената церемония, в душата му нямаше нищо друго, освен това лице, превъплътило до съвършенство образа на първата му любов. Дали тя е Юкио?

Почувства се малко засрамен от факта, че през всичкото свободно време беше мислил само за своите проблеми. Не беше в негов стил да действа така и това го тревожеше.

Сега, извиквайки по спешност от паметта си пълния каталог на наблюденията, който беше направил в онази оплескана с кръвдушна стаичка, той изхвърли от съзнанието си всички лични страхове и съмнения.

Преплете пръсти на корема си и започна:

— В мислите си многократно се връщам към знака ву-шинг върху бузата на Кагами-сан, на онази поредица от характерни особености при нанасянето му, която според мен изключва напълно версията за безпричинно нападение от страна на някой луд или нещо подобно...

— Искате да кажете, че това е предумишлено убийство, така ли? — намеси се Ишии.

— Точно така — кимна Никълъс. — Главно защото липсваха каквито и да било отпечатъци от стъпките на убиеца отвъд вратата, макар че това пространство винаги е влажно.

Сато изпъшка и хвърли къс поглед към Нанги. Онзи остана невъзмутим и Сато се изправи. Отиде до бара и си наля питие, макар че едва минаваше десет сутринта. Беше толкова развълнуван, че забрави добрите маниери и не предложи напитка никому, от присъстващите.

Отпи едра глътка, прочисти гърлото си и насочи невидящ взор в огледалото над бара...

— Казахте, че сте забелязали редица особености, Линеър-сан — дрезгаво промълви той.

— А вие защо не повикахте полицията?

Всеки европейец без съмнение би отговорил на подобен въпрос. Но Сато само се обърна и спря тежък поглед върху лицето на Никълъс. Позволихме ви да надникнете в работите на „Сато Петрокемикълс“ именно защото не искаме намесата на полицията, казваше той.

А Никълъс зададе въпроса си просто защото искаше да бъде на сигурна почва. Никак не го беше грижа защо тези японци, не искат намесата на полицията, но това, че замесиха него, го интересуваше живо.

— Страхувам се, че Кагами-сан е бил убит бавно... — промълви той.

— Извинете ме, но какво означава това? — попита Ишии.

— Понесъл е множество удари с хладно оръжие, изключително остро...

— Можете ли да кажете какво точно е било то? — попита Сато.

— Не съм много сигурен — отвърна Никълъс. — Някоя от многобройните разновидности на „шурикен“.

Половината от уискито на Сато беше изчезнало и това беше единствен признак за вълнението му.

— Линеър-сан, когато споменахте ву-шинг, вие добавихте, че то представлява цяла поредица от наказания — промълви той.

— Какво по-голямо наказание от смъртта? — някак гневно подметна Нанги.

— Говорех за „мо“ — погледна го Никълъс. — Стриктно казано, то съдържа един-единствен наказателен елемент — изрязване на

определена татуировка върху лицето на жертвата.

Бастунът на Нанги започна да почуква по тясното голо пространство между същинския кабинет на — Сато и останалата част на широкото пространство, където се бяха настанили останалите.

— Значи умъртвяването по този начин е нещо крайно необичайно, така ли?

— Точно така — отвърна Никълъс. Продължаваше да седи неподвижно, с ръце притиснати между коленете. Върху лицето му се бе изписало абсолютно спокойствие, за което употреби немалко усилия на волята. Не желаше останалите да разберат чувствата му. Умът му не можеше да се откъсне от мисълта, че някой от собственото му риу, някой, който владее сложното изкуство на „ака и нинджуцу“, си е позволил подобен акт. Беше немислимо, но все пак се беше случило. Беше видял ужасните доказателства и беше сигурен. Трескаво се помоли на Бога да не му бъде зададен въпросът, който би взривил цялата ситуация...

— Има нещо, което не разбирам — обади се Томкин и Никълъс се приготви да отговаря на въпроса, на който нямаше отговор. — Нали спомена, че това „во-шинг“, или както там се произнася, идва от Китай? Какво общо има то с Япония? Аз си мислех, че двете култури са различни и нямат нищо общо помежду си, че само невежите европейци не правят разлика между тях...

Настъпи тежко мълчание, нарушено от жуженето на телефона. Ишии се отдели от бара и вдигна слушалката. С тих глас нареди да не ги безпокоят, останалите мълчаливо чакаха.

После натисна един бутон и затвори.

— Вас търсят, Нанги-сан — промълви той. Очите му проблеснаха с мрачно вълнение и Никълъс се запита на какво ли може да се дължи то. — Въпросът е спешен.

— Ще отида в съседната стая — кимна Нанги и се насочи към откренатата врата, зад която надничаше древната „токонома“.

В стаята се настани напрежението. Никълъс прибягна до всичките си умения, за да го разпръсне, да насочи разговора по-далеч от областите, които все още не желаше да дискутира.

— Не е трудно да се разбере защо едно древно китайско наказание се преподава като задължителна част от обучението при определени бойни изкуства в Япония — започна той. — Твърди се, и

според мен съвсем справедливо, че корените на нинджицу се крият в Азиатския континент, а по-точно — в Североизточен Китай. И то положително е съществувало далеч преди цивилизацията на Япония. Но така е и при повечето от древните японски обичаи и традиции. — Стана и прекоси с котешки стъпки просторното помещение.

Движи се като опитен танцьор, помисли си Томкин. Сваля центъра на тежестта си толкова ниско, сякаш подът пружинира под краката му като сламен дюшек.

Никълъс седна на дивана срещу Томкин, вдясно от Сато и Ишии, след което продължи:

— На практика Китай и Япония са обвързани в далеч по-голяма степен, отколкото са склонни да признаят, просто защото между двете страни съществува остра и отдавнашна вражда.

— Но ако човек се замисли върху нещо толкова основно и важно, каквото е езикът, той веднага ще открие, че на практика китайският и японският са близки, сходни и почти взаимно заменими.

Млъкна за миг, очаквайки евентуални протести от страна на домакините си. Такива не последваха и той продължи:

— До пети век писмен японски език практически не е съществувал. Прибягвало се е до помощта на „катарибе“ — специално обучени да запомнят хора, благодарение на които, макар и в устна форма, ранната японска история е била великолепно съхранена. Но днес вече знаем, че това е било израз на примитивна култура. През пети век в Япония започват да се използват китайските йероглифи, но поради особеностите на местната култура, която още от най-ранни времена проявява изключително трудна приспособимост, „катарибе“ продължават да съществуват още цели триста години.

— Но между двата езика съществуват доста различия — отбеляза Сато с мрачно и посивяло лице.

Ишии изобщо не помръдваше.

— Така е — кимна Никълъс. — Дори в далечното минало японците са били хора, които трудно изневеряват на природата си. Никога, не са проявявали охота към новостите, но въпреки това са усъвършенствали вече възприетите от другите народи неща.

— Проблем на китайската писменост е нейната страхотна обремененост. Съдържаща хиляди йероглифи, създадени главно за

императорските летописи, тя е била трудно приложима в обикновения живот.

— Ето защо японците се заемат със създаването на сричково фонетична азбука, известна днес под името „хирагана“. С нейна помощ китайската азбука „канжи“ става далеч по-гъвкава и приспособима за ежедневна употреба, още повече че „хирагана“ включва в себе си и онези типично японски изрази, за които не съществуват китайски йероглифи. Този процес завършва някъде към средата на девети век. По едно съвпадение това е периодът, през който източноевропейските народи създават кирилицата.

— Няколко десетилетия по-късно започва въвеждането на „катакана“ — нова и по-усъвършенствана азбука, с чиято помощ японският език вече е в състояние да асимилира бързо нахлуващите в страната чужди думи и изрази — нещо невъзможно за по-простата, състояща се само от четиридесет и осем срички „хирагана“.

— Но по това време Япония вече е напълно превзета от един особен китайски обичай — на континента се е считала за неприлична употребата на „канжи“ от страна на жените, същото е било възприето и тук. По тази причина се е получило едно особено сливане между „хирагана“ и „катакана“, родило първата истинска литература на Япония, при това в писмена форма. Става въпрос за „Постелното четиво на Сеишонагон“ и класическата „Генжи Моногатори“, датиращи от началото на XI век.

Отвъд стената Нанги бавно се доближи до бюрото от масивен кедър. Върху полираната до блясък повърхност нямаше нищо, той с лекота съзря част от лицето си, отразено от нея.

— Ало — проговори в слушалката той.

— Нанги-сан, обажда се Антъни Чин.

Гласът насреща беше тънък и неестествен, сякаш лишен напълно от човешки качества благодарение на електронните комуникации. Чин беше директор на „Азиатска банка“ със седалище в Хонконг, която Нанги беше успял да купи преди около седем години благодарение на комбинацията от погрешни управленски решения и силна нестабилност на финансовия пазар в колонията. Банката беше на ръба

на банкрута и по тази причина покупката на Нанги беше изключително изгодна.

Нанги отлетя за Хонконг и предложи спешна програма за финансово стабилизиране, която му даде две предимства едновременно — неограничен приток на капитали след двадесет месеца плюс минимален риск през периода на стабилизация. Оставаше да се види как ще се развият събитията. И те се развиха по чудесен начин — през пролетта на 1977 година, колонията бе обзета от треска за недвижими имоти и земя, цените им скочиха до небесата. По препоръка на Нанги Антъни Чин беше инвестирал почти целия основен капитал на „Азиатска банка“ в недвижимата собственост, проведе ред изгодни спекулации и в края на 1980 година капиталът им нарасна с повече е четиристотин процента.

Нанги следеше отблизо действията на своя директор и оцени по достойнство безспорните му заслуги. Защото именно Чин беше този, който предвиди страхотния бум през 80-та година и препоръча неотслабващ темп на експанзия.

— Няма начин, нещата ще продължават да се развиват натам — каза му Чин в края на седемдесет и девета. — Островът е претъпкан, около пристанището положението е същото. Вече са готови плановете, за застрояване на Новите територии в континенталната част на Хонконг, там ще се засели новосъздадената средна класа. С очите си видях архитектурните проекти за шестнайсет многоетажни блока, всичките разположени в радиус два-три километра от пистата за надбягвания. Ако сега купим тези терени, само след две години ще удвоим вложения капитал.

Нанги обаче беше предпазлив. Не забравяше, че приближава краят на деветдесет и девет годишния период, за който Китай е отстъпил Новите територии на британската колония. Самите нейни жители се отнасяха пренебрежително към комунистическия гигант отвъд границата, сигурни че той няма да тръгне срещу собствените си интереси. Защото Хонконг и Макао наистина бяха неговият единствен прозорец към света, чрез тях той си осигуряваше пълноводен поток от твърда валута и естествено всички очакваха това състояние на нещата да продължи.

Но Нанги беше реализирал множество сделки с китайците и разбираше отлично механизма на тяхното мислене. По тази причина

беше сигурен, че през осемдесетте години на века те съвсем не ще се нуждаят единствено от пари.

Той успя да предскаже с абсолютна точност както падането на Мао, така и на заместилата го „банда на четиримата“. Не му беше трудно да стори това, тъй като в съвременен Китай се развиваха точно онези процеси, които бяха довели до свалянето на тристагодишното управление на династията Токугава в собствената му страна. Китайското ръководство беше стигнало до болезненото заключение, че трябва да се отвори към Запада, ако иска да оцелее. То разбра, че час по-скоро трябва да прекрати самоизолацията, наложена от Мао и довела до стагнация в промишлеността, културата, търговията и творческите изяви, да преглътне потискащите петгодишни планове.

Нанги все по-ясно виждаше, че Китай се нуждае от два основни лоста за своето оцеляване, по-важни от парите, но и далеч по-опасни — тежка промишленост и ядрен потенциал. Страната изпитваше остра необходимост от реализацията на комплексни проекти, огромни по своите мащаби и следователно страшно скъпи. При липса на достатъчно капитали тя нямаше друг избор, освен бартерна сделка. А единствената стока, която можеше да предложи в замяна на астрономически по своите, мащаби капиталовложения, беше Хонконг. Успеят ли да внушат на Великобритания, че няма да се колебаят да приберат всичко, което тази страна е градила с толкова труд и средства върху тясната ивица азиатска земя, успеят ли да придадат достоверност на тази заплаха, те ще бъдат в състояние да поискат каквото им хрумне. А Великобритания притежава всички модерни технологии, за които мечтае Китай.

Нанги имаше усещането, че Пекин всеки момент ще предприеме първата си стъпка в тази посока. Несъмнено тя ще бъде свързана с някакво официално изявление, според което договорът за аренда няма юридическа сила за сегашните власти в Китай. После ще дойде и неизбежната декларация, че скоро (без да се споменава конкретна дата, разбира се) ще започне процесът за възстановяване на китайския контрол над колонията.

Нанги си даваше ясна сметка, че подобен ход на нещата ще превърне в пепел сегашния бум в цените на недвижимата собственост. Нима ще се намери чуждестранен инвеститор, който да хвърли парите си в подвижните пясъци на една толкова несигурна политическа

обстановка? Неизбежен резултат от всичко това ще бъде рязък спад както в търговията с недвижими имоти, така и на борсите. Нанги не искаше да се окаже въввлечен в подобна ситуация, затова без колебание забрани на Чин исканото разширение на спекулациите.

— Остави и другите да се поналапат! — нареди той. — Ние ще си седнем на паричките и ще чакаме.

Развоят на събитията надмина и най-мрачните му прогнози. Декларацията на Китай стана факт в края на 1982 година и поданиците на Нейно величество Елизабет изпаднаха в паника. Започнаха продължителни преговори с комунистите с надеждата да разрешат незабавно най-главните проблеми и по този начин да спрат главоломния срив в икономиката на своята колония.

Нанги неволно се усмихна. Беше предвидил всичко това, беше проявил максимална предпазливост. Държачи всички козове в ръцете си, китайците несъмнено ще протакат нещата до безкрай, ще се наслаждават на триумфа си. За тях беше задължително Англия да изпие горчивата чаша до дъно, да осъзнае собствената си безпомощност.

Преговорите бяха прекъснати за неопределено време, последиците се стовариха върху Хонконг с цялата си тежест. Борсовият индекс „Ханг Сенг“ спадна стремително от 1730 пункта в началото на декември 1982 до 740 в края на същия месец. В началото на следващата година фалираха първите по-дребни компании за търговия с недвижима собственост, в средата на годината ги последваха и две-три от големите.

„Най-много ни тревожи състоянието на банковия сектор“, призна Джон Бремидж, финансов министър на Хонконг...

Сега, вслушващ се в гласа на Антъни Чин, долитащ от татък океана, Нанги отново благодари на Бога за проявения консерватизъм и предпазливост.

— Как вървят нещата в „китайската градинка“? — шеговито попита той, прибягвайки до израза, с който двамата често се поднасяха. Но този път Чин не реагира, явно други неща му бяха на главата.

— Страхувам се, че имам лоши новини, Нанги-сан — тихо каза той.

— Не се безпокой, ако отново са започнали да притискат банките — отвърна Нанги. — Ще се справим, знаеш с какви капитали разполагаме.

— Точно там е работата — въздъхна Чин. — Капиталите ни са далеч по-малко, отколкото мислите. Едва ли ще издържа на поредния натиск, колкото и слаб да е той.

Сърцето на Нанги се сви и пропусна един такт. Направи върховно усилие да запази спокойствие, в главата му изплува образът на Светата троица, бързо изместен от хиляди, нетърпящи отлагане въпроси. Но той отвори уста едва след като беше сигурен, че е успял да ги степенува според тяхната важност.

— Къде са парите?

— Вложени са в шест от жилищните комплекси на Ша Тин — с нещастен глас отговори Антъни Чин. — Знаех какви са вашите заповеди, но вие сте далеч, а аз се чувствах господар на положението. Нямате представа какви пари щяхме да направим! Но сега не мога да намеря наематели. Обстановката е неспокойна, страхът от комунистите нараства... Всички са здравата разтърсени, дори и най-могъщите „тайпани“...

— Уволнен си! — късо рече Нанги. — Имаш десет минути да напуснеш сградата. След това охраната ще получи заповед да те арестува. Същата участ ще те сполети и ако си позволиш да докоснеш дори един документ!

Тресна слушалката, после я вдигна отново и бързо набра номера на Алън Су — вицепрезидента на „Азиатска банка“, който отговаряше за счетоводството и статистиката.

— Господин Су, на телефона е Танцан Нанги. Моля ви да не задавате никакви въпроси. От този момент нататък сте назначен за президент на „Азиатска банка“, Антъни Чин вече не е мой служител. Моля ви да наредите на охраната да го отстрани веднага, но преди това да се уверят, че не взема нищо със себе си... Да, а сега имам няколко спешни задачи...

Ще трябва да отстрани единия. Но кого — Червения или Синия? Поклащайки се върху изумрудените вълни, Бристъл си избра Синия.

Седеше върху брезентовото столче с увиснало дъно, което беше виждало и по-хубави дни, и чакаше нещо да ухапе стръвта, помръдваща пет метра под него. На стотина метра от лодката му се полюшваше издълженият силует на двумоторната яхта за развлечения, на която се намираше компанията на Аликс Логан и, разбира се, Червеното чудовище, съумяло да извърши чудо (според способностите си естествено), за да не стърчи там като порязан палец.

Кордата се опъна и макаратата се завъртя. Бристъл видя как краят на спининга му се наведе и потрепна, ръцете му автоматически започнаха да навиват найлоновия конец. Ако беше въпрос за лични предпочитания, той положително би си избрал Червеното чудовище. По простата причина, че то беше по-едро дори от него и видът му внушаваше сладката представа за един хубав тупаник.

Но и дума не можеше да става за предпочитания. През дългите месеци наблюдение той успя да намрази именно Синьото чудовище. Преди всичко, защото гледаше Алекс съвсем не така, както повеляват служебните задължения, а някак като човек, който има неоспорими собственически права над нея.

За Червения тя беше просто един от многото обекти, които беше охранявал и му предстоеше да охранява. Той стриктно се придържаше към получените заповеди — да изолира и закриля обекта, да му позволява контакти само с хора, които са проверени и одобрени предварително.

Но нощното чудовище обичаше да я гледа. То имаше достъп до апартамента ѝ, не за цялата нощ естествено, но все пак достатъчно за едно основно претърсване. После вратата се затръшваше под носа му и той се спускаше с поклащане по бетонните стъпала с клечка за зъби в устата.

Прекосяваше улицата и се насочваше към блестящите витрини на близката закусвалня, в която се сервираше пиле на грил. Купуваше порция, която спокойно би нахранила четиричленно семейство, сядаше на някой от оранжевите пластмасови столове и отправяше поглед към осветения квадрат отгатак уличното платно, зад който се събличаше Аликс Логан. Омазнената му уста механично преживяше, парченца пилешка кожа лепнеха дори по хлътнолите му бузи, езикът му час по час изскачаше да оближе мазните устни. Бристъл беше убеден, че това, последното, нямаше нищо общо с вкуса на храната.

Рязко подръпване го принуди да се наведе ниско над въдицата, нещата очевидно започваха да се нагорещават. Запъна подметките на износените си сандали в борда на лодката и дръпна с цялата тежест на тялото си. Но долу, в морските дълбини, сякаш се беше скрил самият дявол. Тласъкът, придружен с рязко въртеливо движение, беше толкова силен, че той почти излетя от брезентовото столче. Какво беше закачил, Господи? Мускулите на гърба му се издуваха от напрежение, цялото му жилаво тяло се противопостави на звяра, ухапал стръвта в другия край на кордата.

Сто метра по-нататък, отвъд диамантените проблясъци на развълнуваната вода, ясно се виждаха фигурите на Аликс и нейните приятели. Всички бяха по бански, бронзовите им тела блестяха от крем против изгаряне, лицата им бяха извърнати право срещу палещите, лъчи на слънцето, косите им се вееха на вятъра. Пропукваха капачетата на кутийки ледена бира, безгрижен смях се носеше над вълните.

Бристъл продължаваше да се бори с рибата, макар очите му да не изпускаха увеселителната яхта, а умът му все още да бе зает със Синьото чудовище.

Огромните му мускули окаменяха, адреналин нахлу във вените му, душата му заликува. Никак не е лошо да си жив, дявол да го вземе! Ужасът от гроба, в който искаше да го натика Томкин, остана някъде далеч. Потръпна и забрави всичко — кошмарната нощ, грохота на търкалящата се кола, неудържимото падане, от което стомахът му се преобръщаше, световъртежът и измъкването от пламтящия метален ковчег, тържествуващото съскане на огъня на сантиметри от лицето му, безкрайното търкаляне по стръмния склон към озъбената маска на Смъртта.

С хладна усмивка на лице Бристъл продължи да навива здравата найлонова корда, всяка фибра на тялото му потръпваше от чудесното усещане за пълнокръвен живот. Лодката ритмично се полюшваше над водната бездна, дробовете му преливаха от чистия солен въздух с едва доловим аромат на корабно гориво, ръцете и раменете му пареха под топлите слънчеви лъчи. Тихо припляскващата вода променяше цвета си непрестанно — ето сега е тъмносиня, в следващия миг просветлява, придобила топлия блясък на тюркоаз, а там, близо до линията на хоризонта, вече е яркозелена...

Но най-силно усещаше живота в края на кордата — предстоящата битка с голямата риба, стратегията за придърпването ѝ все по-близо и по-близо до лодката, решителният миг на изтеглянето... Ох, колко пъти беше мечтал за подобни мигове през дългите и мрачни зими в Ню Йорк! А сега тези мигове се бяха превърнали в реалност!

Рибата вече беше близо. С издигането ѝ към повърхността той все по-ясно усещаше кръгообразните ѝ движения, знаеше, че приближава най-важният момент — да се концентрира за онази частица от секундата, в която трябва да отпусне предпазното езиче на макарата и да позволи на морското създание да потърси сигурността на океанските дълбини. Разбира се то нямаше, да намери тази сигурност — подпомогната от човешката хитрост, металната кука щеше да потъне още по-дълбоко в устата му... Но инстинктът го караше да бяга, да се спуска все по-дълбоко и по-дълбоко...

Макаратата изпищя, кордата започна да се развива с главозамайваща скорост. Той знаеше, че ако я държи прекалено опъната, тя всеки момент може да се скъса от устрема на морския звяр.

Изчака я да се развие докрай, после вдигна въдицата високо над главата си и започна да върти макарата с бавни и равномерни движения. Знаеше, че сега му трябва преди всичко търпение. Пред себе си имаше безкрайно дългите часове на топлия следобед, нямаше какво друго да прави, нямаше къде да ходи. Разбира се, ако на шкипера отсреща не му хрумне да вдигне котва...

През цялото време я държеше под око. Знаеше, че никога не трябва да се превръща в пасивен наблюдател. Допусне ли това, лесно ще задреме и няма да научи нищо. Беше свикнал да използва празните часове на наблюдението за активно опознаване на своя обект. Необходимо беше да изучи характера и привичките му, тъй като рано или късно щеше да се изправи срещу него очи в очи и тогава тези познания щяха да му бъдат от огромна полза, особено за установяване на първия контакт...

Голямата риба започна да проявява признаци на умора. Бристъл усети, че месината се навива по-леко. Едновременно с това видя как високата и стройна фигура на Аликс се отделя от останалите и се насочва с неподправена грация към предната, палуба. Доловило раздвижването, Червеното чудовище механично извърна глава да я

проследи, после, уверило се, че няма нищо опасно, отново се зае с бирата си.

Аликс спря пред леера от алуминиеви тръби на носа, хвана се с две ръце за него и се надвеси напред. Остана така дълго време, очите ѝ не се отделяха от синята водна повърхност, избледняваща и сливаща се със също така синьото небе — там, далеч на хоризонта. Сякаш беше хипнотизирано от нещо, което виждаше в чистите и прозрачни дълбини.

С последен прилив на енергия рибата, окачена безнадеждно на кукичката на Бристъл, отново се стрелна в дълбокото. С рефлекс на милионите рибари по света той се концентрира в желанието си да я задържи — това трая само миг, само частица от секундата.

Но когато вдигна глава, Аликс вече я нямаше. Очите му светкавично пробягаха по палубата. Нямахте я и там. Може би е скочила да поплува, може би ѝ е станало твърде горещо... Стомахът му се сви на топка, в съзнанието му отново изплува приведената ѝ фигура на носа, втренченият в морето поглед. Така гледаше Гелда при първата им среща... Насочи вниманието си към водата пред носа на яхтата, в която се мярна мокра коса в карамелен цвят, бронзово рамо... Дали плува, или се дави?

Червеното чудовище я потърси с поглед, не я откри на носа. Остави бирата на стола до себе си и стана. Устата му се отвори и от нея се отрониха беззвучни думи. Шкиперът на яхтата поклати глава и махна към носа.

Червеното чудовище се хвърли напред и Бристъл мислено му пожела да побърза. Течението отнасяше Аликс далеч от кораба и нямаше никакво съмнение — тя не правеше нищо да се противопостави на водната стихия, ясно личеше, че се е предала напълно.

Червеният се затича край борда, забеляза я сред вълните и скочи. Заплува с широки загребвания, разстоянието между тях се стопи за минути. Капитанът помпаше надуваема лодка, няколко от мъжете му помагаха. Жените пищяха.

След миг лодката се залюшка по вълните, Червеното чудовище я придърпа, ръката му опитно придържаше брадичката на Аликс над водата.

Вдигнаха тялото ѝ на палубата в момента, в който рибата на Бристъл изскочи на повърхността. Оказа се огромен марлин, който по всички правила на играта отдавна би трябвало да го завлече във водата заедно с брезентовото му столче.

Бристъл гледаше към яхтата. Стройното бронзово тяло на Аликс се очертаваше с яснотата на многоцветна дъга. Потъмняла от водата, косата ѝ беше залепнала за раменете и приличаше на водорасли.

Червеното чудовище ѝ направи изкуствено дишане, тялото ѝ потръпна и се претърколи по корем. От устата ѝ рукна солена вода. Някой ѝ нахлупи бейзболна шапка, капитанът я наметна с хавлия и чудовището я свали в каютите.

Бристъл премести поглед към огромните блестящи очи на марлина. Дългото му тяло се гърчеше, опашката му разпенваше водата с мощни удари, дъжд от солени пръски заля лицето на мъжа.

Бристъл се приведе напред, ръката му стискаше куката за изтегляне. Едва сега видя какво представлява това великолепно животно — не дивеч, не ловен трофей, осъден да виси над камината му натъпкан със слама, а живот — истински пълноценен живот!

В главата му отново изплува споменът за горящата кола, за жестоката битка, която беше водил със смъртта. И изведнъж разбра, че битката на този марлин е не по-малко жестока. И двамата бяха истински бойци, предани и всеотдайни. Това прекрасно създание имаше право на живот не по-малко от него самия...

Погледна още веднъж в кръглото, чуждо, но кипящо от жизненост око и изведнъж почувства, че няма право да му отнема тази жизненост. Пусна куката на дъното на лодката и бръкна в джоба си за ножа. Наведе се и отрязва месината само на няколко сантиметра от кукичката.

В продължение на една безкрайно дълга секунда рибата остана неподвижна край борда, очите ѝ продължаваха да го гледат в лицето. После могъщата опашка разпени водата, стройното тяло се изви, синкавозелените люспи проблеснаха на слънцето. След миг вече я нямаше, на мястото ѝ се пукаха ситни мехурчета, бързо погълнати от необятната шир на океана.

Името му беше Тенгу. Така го беше нарекъл сенсеят в съответствие с традициите: Той беше вторият агент на Виктор Проторов в „Теншин Шоден Катори“. Беше винаги нащрек, дори насън не го напускаше онова особено състояние на напрегната възбуда, което му позволяваше да оцелее. За разлика от Цуцуму.

Никога не го напускаше чувството, че се намира в кошер с разсърдени пчели. Отлично си даваше сметка, че само една дума е достатъчна, за да се насочи към него целият гняв, бушуващ в школата. А той се чудеше на неочакваната и необяснима смърт на Масашиги Кусуноки — всепризнат и уважаван лидер на школата за подготовка на ниндзи.

Тенгу произхождаше от голямо селско семейство, което векове наред беше населявало Кюсю. Пазеше ясен спомен от деня, в който почина баща му, от начина, по който цялото семейство се обедини да преодолее с общи усилия нещастieto. Тогава това му направи силно впечатление, но попаднал тук, той разбра, че съществуват много повисоки нива за обединение на колективната воля. Под нея попадаха всички — йонините, сенсеите и сенините (преподавателите по тактическа подготовка), попадаха и всички ученици.

В дождо ставаха неща, което Тенгу не можеше да разбере. Някаква неосъзната вихрушка, някакъв духовен проблясък. Тенгу се опитваше да убеди околните, че и той участва в тях, но вътре в себе си съзнаваше, че това е безполезно. Тук беше загубен и чужд, без да знае причините за това свое състояние. Ако би могъл да се погледне отстрани, да направи трезва преценка на заобикалящата го среда, той сигурно би могъл да прецени, че просто му липсва онази всеотдайност и интензивна концентрация на духа, която би го превърнала в неразделна част от страданието на останалите, от мъката по Кусуноки, караща ги да вървят към целта си с нова, още по-непоколебима решителност.

През онези тежки дни, когато трябваше да изразходва до крайност психическите си сили, за да скрие истинската причина за присъствието си в „Теншин Шоден Катори“, душата му тръпнеше от страх. Най-остро усещаше това чувство, когато се сблъскваше с Феникс.

Феникс беше един от най-авторитетните йонини, влиянието му можеше да бъде сравнено единствено с това на покойния Кусуноки. А

в очите на Тенгу това влияние беше дори още по-голямо. Преди всичко, защото беше по-млад и кипеше от жизненост, а освен това изследваше онези незнайни пътечки в човешката душа, на които Кусуноки отдавна беше обърнал гръб.

Феникс отделяше особено внимание на по-низшите в йерархията на школата, редовно разговаряше с повечето „сенини“, а това, поне откакто Тенгу беше тук, Кусуноки не беше сторил нито веднъж. Старият сенсей все повече се затваряше в света на своите мисли, все по-рядко се занимаваше с пряката подготовка на младежите, изключение правеше само за няколкото свои любимци, между които и Суижин — единствената жена тук.

Малко преди разсъмване Тенгу тихо се промъкваше в стаичката си, изтощен до крайност от изпълнението на секретните си проучвателни мисии, сърцето му се свиваше от ужас да не бъде разкрит.

Страхуваше се най-много от Феникс. Беше сигурен, че рано или късно йонинът ще усети подмолната му дейност и тогава всичко ще свърши. Не хранеше илюзии, че дълго ще може да се противопоставя на блестящия му ум и интуиция. Предпочиташе да сложи край на живота си, вместо да понесе ужасното отмъщение на този човек.

Израснал сред дълбоките предразсъдъци и суеверия на японското село, Тенгу имаше чувството, че се е изправил срещу самото ками, всемогъщо и безмилостно...

Феникс беше сянка, беше нещо, което Тенгу не можеше да възприеме. Всеки път, когато зърваше решителното му лице или тигъра, майсторски татуиран върху рамото и гърба му, той изпадаше в състояние на странна и неподлежаща на контрол парализа. По тази причина, въпреки указанията на Проторов, той предпочиташе да не демонстрира своята смелост, да се прикрива с всички възможни средства.

Нанги се върна в кабинета с непроницаемо лице. Беше сторил всичко възможно за момента, оттук нататък нещата зависеха от Алън Су и неговите хора, които ще направят всичко необходимо да систематизират документите на Антъни Чин и чрез тях да определят точното състояние на „Азиатска банка“. Су предложи това да стане при

закрити врати, но Нанги добре знаеше с каква скорост се разпространяват слуховете в колонията и нареди банката да остане отворена, а в печата да бъде пуснато официално съобщение за уволнението на Антъни Чин, причина за което да бъде „злоупотреба с доверието на клиентите“. Не изпитваше никакво съжаление от факта, че срива в пепелта кариерата на този човек, довел банката му до ръба на банкрута...

Положението в Хонконг вероятно е доста неспокойно, помисли си той, след което каза в слушалката:

— Трябва да направим всичко възможно да спечелим време. Не искам да прехвърлям капитали оттук — това още повече би нажежило обстановката. Освен тора никога не използвам сигурни пари, за да спасявам несигурни. Запомнете добре това, господин Су. Във ваши ръце е както собствената ви кариера, така и тази на останалите служители в банката. Надявам се да се справите.

Прехвърляйки още веднъж в главата си отминалия разговор, той остана с убеждението, че всичко е направено както трябва. Оттук нататък нещата са в ръцете на добрия Господ Бог. Нека той реши съдбата на „Азиатска банка“. Разбира се, Нанги не спомена пред Су, че неговото кейрецу в момента не може да позволи прехвърляне на капитали. Банката има нужда от тях — значи тя сама трябва да си ги осигури.

Доволен от постигнатото на този етап, той насочи цялото си внимание към събитията в кабинета на Сато. Спомни си съвсем точно въпроса, който се канеше да зададе на Линеър, преди да го повикат на телефона. Спря зад облегалката на дивана, на който седяха Линеър, Сато и Ишии. Срещу тях, на широкото кресло, се беше изтегнал Томкин.

Извади цигара, щракна със запалката и започна:

— Преди да ни прекъснат по този нелюбезен начин, вие споменахте, че връзката между това „мо“ и смъртта е един твърде необичаен факт... Нали така, Линеър-сан?

Никълъс мълчаливо кимна, лицето му беше бледо и разстроено. Дали не докоснах важен нерв, изпусна облак дим от устата си Нанги. Дали не съм близо до нещо, което ще ми позволи да наложа волята си над този гайжин?

— Питам се дали ще проявите любезността да ми разясните целите на ву-шинг — добави той.

Пред Никълъс имаше две възможности — или да се компрометира окончателно в очите на домакините, или да ги хвърли в паника и по този начин да изложи на опасност преговорите, за които Томкин му напомни, че трябва на всяка цена да приключат през тази седмица. Част от истината сподели с Томкин още в петък, в хотела, друга част добави тук преди малко... Но единствен той, Никълъс Линеър, знаеше цялата тази истина с всичките ѝ ужасяващи подробности. Толкова ужасяващи, че в момента дори не искаше да си спомня, за тях. Но Нанги — интелигентен и неотстъпчив, очевидно възнамеряваше да научи тази истина.

Стане ли това, многогодишните усилия на Рафаел Томкин ще отидат по дяволите.

Докато умът му напрегнато работеше, главата му бавно започна да се надига, сякаш по своя, независима воля... „Харагей“ — особено силното шесто чувство, което притежаваше, започна да сигнализира. За какво? Томкин! Нещо става с него! Тялото му се раздвижи още преди умът му да схване промяната в ситуацията.

Обикновено хитри и подвижни, очите на Рафаел Томкин някак избледняха, ирисите им потреперваха разфокусирано. Никълъс леко го докосна и веднага усети ненормалното, някак неритмично потрепване на тялото му.

— Бързо повикайте лекар! — нареди той.

— Тук имаме медицинска служба — отвърна Сато и погледна към Ишии, който вече се беше насочил към вратата. — Лекарят ни е много добър.

Томкин направи опит да каже нещо, но устата му безсилно увисна. Пръстите му се вкопчиха в сакото на Никълъс и конвулсивно замачкаха плата, очите му се изпълниха с алените искрици на страха.

— Всичко е наред — успокоително рече Никълъс. — Докторът всеки момент ще е тук. — Нещо пърхаше в паметта му, напираше да изскочи на повърхността. Нещо дребно и незначително, на което не беше обърнал достатъчно внимание. Какво ли е било?

По лицето на Томкин се появиха петна. Застанал в близост до него, Никълъс беше сигурен, че чува с просто ухо бесните удари на сърцето му. Вдигна ръката на възрастния мъж и сложи пръст върху

вътрешната част на китката му. Натисна, отпусна... После натисна отново, а душата му се изпълни със смут. Не, наистина нямаше пулс!

Устата на Томкин се разкриви в безсилна гримаса, пръстите му конвулсивно задърпаха сакото на Никълъс. Надолу, към беззвучно шепнещите устни. Никълъс се наведе и напрегнато заслуша. Гърдите на Томкин напрегнато се повдигаха и отпускаха, дъхът му излизаше със свистене от тях, като от уморено духало... Дъх, натежал от сладникавата миризма на разложението. В съзнанието на Никълъс изведнъж проблесна споменът за това, което допреди малко му се изплъзваше, в следващата секунда отново изчезна, изместен от немощния шепот на Томкин:

— Грейдън... — промълвиха с мъка напуканите устни. — За Бога... Намери... Грейдън... Веднага!

Розовите отблясъци от изящното „канзаши“^[13] в косата на госпожица Йошида превръщаха в брилянти камъчетата по дъното на фонтана. Беше коленичила на крачка от открянатата „фузума“^[14] на петдесетия етаж на небостъргача „Шинюку Сюрию“ — седалището на „Сато Петрокемикълс“. Оформена от способен архитект по вътрешен дизайн и от истински сенсей на градинарското изкуство, тази част от сградата беше превърната в чудотворен оазис на спокойствието сред лудницата на потъналия в тежък смог център на Токио.

Над сведената глава на госпожица Йошида полъхна ветрец. Вдясно от нея имаше голяма саксия, от която се виеше жилав бамбук, млад, зелен и гъвкав — качества, които японците особено ценят, когато става въпрос за отмора на духа.

Госпожица Йошида беше облечена в тъмночервено костюмче с модерна кройка. Макар и помощник на Сато по административните въпроси — един доста висок пост в компанията, по силата на традицията всички я приемаха като „служебно момиче“. Вече от години тя безуспешно се бореше да промени това положение. При по-друго стечение на обстоятелствата вероятно нямаше да е тук, а отдавна щеше да изпълнява традиционните женски задължения на съпруга и майка, на свършена домакиня.

От нещастieto със съпруга ѝ бяха изминали вече почти шест години. Напуснал само за миг претъпкания от пешеходци тротоар, той

беше блъснат от бързо движещ се камион и почина на място вследствие на тежки мозъчни травми. Госпожица Йошида остана сама с единствения им син Козо, който тъкмо влизаше в гимназията. Не в коя да е, а в онази, от която се набираха кадри за престижния университет „Тъодай“. Йошида и съпругът ѝ направиха всичко възможно да вкарат момчето там (тя дори си позволи да помоли Сато за ходатайство) и вероятно затова останаха толкова изненадани от неговата неблагодарност. Козо с нищо не показа, че оценява усилията на родителите си или пък престижността на самото учебно заведение.

Госпожица Йошида въздъхна, раменете ѝ се прегънаха под тежестта на спомените.

В началото се опита да приеме поканата на свекърва си и заживя при нея. Но само след няколко месеца откри, че отново е попаднала в ада, под желязната ръка на старата жена. Свекърва ѝ беше истинска „хера моши“, която без колебание започна да се разпорежда с парите от застраховката и многобройните банкови сметки на своя син. Йошида не можа да се примири с унижителното положение на слугиня, един ден грабна сина си и се върна в онази част на града, която ѝ беше близка от годините на детството.

Козо беше единствен смисъл на живота ѝ и вероятно по тази причина тя скоро се превърна в „кийоку мама“ — майка-учителка. Работеше упорито със сина си, искаше да бъде пълен отличник, за да може да влезе в някоя от елитните „юку“ — частни курсове за допълнително образование, които се провеждаха само в почивните дни и бяха отделно от нормалната учебна година. Искаше това, тъй като познаваше добре равнището на обучение, което се практикуваше в училището на Козо. Там бяха възприели система, според която учениците не можеха да повтарят, но не можеха и да вземат по-бързо своите изпити. В съответствие с нея беше нагодена и учебната програма — към най-слабо възприемчивите. А те, по преценка на госпожица Йошида, бяха с няколко нива под способностите на сина ѝ.

Безспорната интелигентност на Козо и нейната всеотдайност скоро дадоха плодове — той беше официално поканен да постъпи в едно от най-престижните „юку“, което използваше аудиторите на самия „Тъодай“.

Госпожица Йошида преливаше от щастие, тъй като добре помнеше своето собствено училище — обикновен женски колеж, в

който ги учеха на светски маниери, на почтително отношение към бъдещата свекърва, на всички онези многобройни подробности, свързани е отглеждането на децата и воденето на домакинството. Будна и интелигентна по природа, тя още тогава се закле, че ако има дъщеря, ще я образова коренно различно.

Но кармата ѝ се разви в друга насока. Когато докторът ѝ каза, че не трябва да разчита на повече деца, тя твърдо реши да даде на сина си най-доброто образование в Япония образование, което ще отвори пред него вратите на едрия бизнес. По онова време вече и децата знаеха, че тези врати се отварят пред малцината випускници на престижните учебни заведения, а всички останали трябва да се задоволят с периферна и незначителна роля в живота.

Козо се оплакваше, че учителите му са го намразили заради записването му в престижното „юку“ проявявали нескрита ревност и правели труден живота му.

— Глупости! — срязва госпожица Йошида. — Само си търсиш извинения, за да не учиш! Знаеш ли колко плащам всеки месец за това „юку“?

Не му каза точната цифра, разбира се. Но вътре в себе си беше доволна, че съпругът ѝ беше пестил и дори от гроба се усещаше значителната му подкрепа.

Преди две години (Господи, кога се изтърколиха?) Козо беше готов за матура. После, в продължение на цял семестър, се зае с тежката задача да се подготви за приемните изпити в „Тъодай“ — задача, с която малцина от съучениците му посмяха да се заемат. Блед и напрегнат, той излизаше рано сутрин и се връщаше от библиотеката през късните вечерни часове.

После, през трите седмици след Нова година, започна изпитният ад, наречен „шикеи жигоку“. Припомнила си го ясно, госпожица Йошида неволно потръпна.

Пренареди апартамента им така, че две трети от него да бъдат изцяло на разположение на Козо. Докато една сутрин...

Раменете на госпожица Йошида се разтърсиха, от устата ѝ се откъсна жален вопъл, заглушавайки за миг тихия ромон на водата в красивото шадраванче, едва доловимото шумолене на зелените листа в изящно подредената градинка.

„Не, извика един властен глас вътре в нея. Защо пак се изтезаваш? Защо трябва да отстъпваш пред спомените?“

Заради покаянието, ето защо, отвърна му безмълвно тя. Сълзите тихо се търкаляха по страните ѝ, мокреха копринената блузка и попиваха, в яката на лененото костюмче.

О, Буда! Нима мога да забравя онзи ужасен миг, в който пристъпих в стаята му и го намерих увиснал на нагънатия чаршаф, изритал встрани малкото столче под краката си?! Поклащаше се като чудовищен ветропоказател, по устните му се беше запечатала онази малка и тайнствена усмивка, с която спеше като дете... Но тогава чаршафите се увиваха около краката му, а не около шията му, Господи!

Бедният Козо, скъпият ми син!

Три месеца след като го погребва до баща му, в печата се появи статията на професор Соичи Ватанабе от токийския университет „Софиучи“. В нея той безпощадно бичуваше „горчивото преклонение пред образователните догми“ — една присъда, която тегне над всички деца на Япония. А тя отново потъна в сълзи, проклинайки се за липсата на съчувствие и разбиране, които би трябвало да прояви по отношение на сина си.

Още от самото му раждане беше започнала да го моделира според собствените си разбирания и едва сега си даде сметка, че практически не го познава като човешко същество, като индивид. Той постоянно беше едно продължение на собствената ѝ личност, най-важното нещо в живота ѝ, но въпреки това продължение, а не отделно човешко същество.

Скрила лице в дланите си, тя леко се поклащаше напред-назад, горчивите сълзи на мъката и самосъжалението отново рунуха.

Така я завари смъртта. Черна сянка зад гърба на плачещата жена, тя протегна още по-черен пръст и докосна превития гръб. Лененият плат на сакото сякаш се разтвори под него заедно с плътта и костите. Нищото сякаш я разцепи на две и я погълна. Госпожица Йошида не чувстваше нищо, освен дълбоката си мъка, подсилена още повече от окървавения труп на Кагами-сан, който беше открила в стаичката за напарване. Споменът за него се преплиташе с образа на Козо; с неприятната миризма на Томкин-сан, вероятно дължаща се на огромните количества месо в храната му...

После усети нежното докосване по рамото си, слухът ѝ долови тих женски глас. Бавно вдигна глава, гърбът ѝ започна да се изправя и завърта по посока на неочакваната утеха.

Успя да зърне единствено разкошно оцветеното кимоно, блестящата синкавочерна коса, събрана на сноп по обичая на гейшите. После се разнесе странно свистене и широкото назъбено острие на „гунсен“^[15] се впи между очите ѝ, носът ѝ отхвъркна настрана, отрязан с лекотата на хирургически скалпел.

Оголените нерви бързо преодоляха шока на нападението и госпожица Йошида пронизително изпищя, усетила нетърпимата болка. От грозната дупка бликна фонтан кръв, блузката и сакото ѝ бързо подгизнаха. Тялото ѝ се люшна назад, краката ѝ останаха свити под него. Клепачите ѝ потрепнаха, очите ѝ се разтвориха широко, най-сетне разпознали жената над себе си. Сърцето ѝ се сви от ужас.

— Страхувам се, че не е по силите ми да направя нещо съществено — изправи се докторът. Посивялото му лице изглеждаше с десет години по-старо отпреди малко, при влизането му в кабинета. — Само в болница може да бъде спасен. — Въздъхна, тикна нагоре очилата с телени рамки и започна да разтрива слепоочията си. — Моля за извинение, но тези дни имам страхотно главоболие... — Измъкна от джоба си малко пластмасово шишенце и впръска някаква течност в ноздрите си. — Моят лекар настоява завинаги да напусна града! — Пъхна шишенцето обратно в джоба си и извинително добави: — Замърсяването, знаете...

Беше прегърбен и слаб японец на средна възраст, крехките лопатки на раменете му ясно стърчаха под измачканото сако. Очите му бяха умни и внимателни.

— По мое мнение и това няма да помогне кой знае колко — подхвърли той, после бавно започна да оглежда лицата на Никълъс, Сато и Нанги, които напрегнато го наблюдаваха.

— Не е сърцето — очите му се изместиха върху Томкин, проснат по гръб на дивана. — Признавам, че не зная какво може да бъде...

— Опитах се да му измеря пулса, преди да дойдете — обади се Никълъс. — Но изобщо нямаше пулс.

— Точно така — примигна като бухал докторът. — И това е най-странното. Отдавна би трябвало да е мъртъв... — Отново хвърли къс поглед към Томкин: — Знаете ли дали взема някакви специални лекарства, Линеър-сан?

Никълъс си спомни за малката пластмасова тубичка в хотелския апартамент.

— Вземаше „Преднизон“ — каза той.

Докторът сякаш се блъсна в стена и неволно се олюля. Никълъс скочи да го подкрепи. Лицето му пребледня още повече, от устата му не се откъсна никакво възклицание, устните му едва чуто прошепнаха:

— „Преднизон“... Сигурен ли сте, че е било именно „Преднизон“?

— Да.

Докторът свали очилата си.

— Мисля, че и линейката няма да ни помогне — поклати глава той, после постави очилата на мястото им и внимателно огледа присъстващите. Лицето му отново стана професионално, сякаш с едно махване на магическа пръчица. Никълъс често се беше натъквал на подобно изражение — най-вече у лекари и завръщащи се от фронта войници. Беше някакъв особен защитен механизъм, изпълняващ ролята на броня срещу горчивите стрели на скръбта. Докторът беше безсилен, изражението му ясно показваше това. Но показваше и друго — той беше от хората, които ненавиждат безсилието.

— Страхувам се, че Томкин-сан страда от последната фаза на „болестта на Такаясу“ — едно изключително рядко и опасно възпаление на артериите, известно още като „безпулсна болест“. Мисля, че на всички е ясно от какво е предизвикано то. За съжаление медицината е безсилна пред него.

Госпожица Йошида беше сигурна, че умира. Това не ѝ се струваше толкова страшно, тъй като щеше да сложи край на страданията ѝ, щеше да скрие дълбокия срам от проявената слабост, от страха ѝ да изтегли късата сабя „вакизаши“ на своя мъртъв съпруг и да я забие до дръжката в долната част на корема си...

Но начинът, по който умираше, беше нещо съвсем различно. Умираше като куче, като нещастно, пребито на улицата животинче,

което всеки подритва и подмята, докато животът напуска душата му с къси, задъхани въздишки.

Това не е смърт, достойна за жената-самурай, каза си тя, докато съзнанието ѝ бавно помъгняваше от острата болка, а очите ѝ гледаха като омагьосани надвесеното над нея лице — мъртвешки бяло, с яркооранжеви черти — като на демоните в ритуалните пиеси „кабуки“.

Сякаш стремително потъваше в страховитите, извиващи се тунели на мрачната легенда, сякаш оживеният Токио с тълпи от забързани хора, тежък, замърсен въздух и ярки неонов светлини изчезна без следа. И на негово място бавно изплуваха къщите от дърво и хартия, зелените, потрепващи като струни бамбукови горички на някогашната Япония, обгърната в мъглата на тайнството, изпълнена с магическите легенди за живота на героите...

Всичко това се излъчваше от надвесеното над нея лице, тя чувстваше, че ужасното наказание е близо.

Но аз съм самурай, проплака един глас дълбоко в помътеното ѝ съзнание. Нека загина в достойна битка, щом ми е писано да умра!

Ръцете на госпожица Йошида се повдигнаха нагоре, пръстите ѝ се извиха като ноктите на граблива птица. Сграбчи смъртоносния „гунсен“, който продължаваше да ѝ нанася свистящи удари, бавно започна да се отдръпва от техния обсег, тялото ѝ мъчително се извиваше, лактите ѝ поемаха градушката от удари, гореща и обилна кръв пълнеше отдавна подгизналите ѝ подмишници...

Но устните ѝ вече не трепереха, разтеглиха се в нещо средно между усмивка и болезнена гримаса, разкривайки здраво стиснатите зъби. Мощна доза адреналин съживи свитото ѝ в ужас сърце: душата ѝ, съживена от самурайския дух на далечни прадеди, гордо запя, разтвори се и пое към славната Голгота.

— Диагнозата е потвърдена сравнително скоро — в началото на 1979 година, вероятно в клиниката „Майо“.

— И нищо не може да се направи, така ли, Таки-сан? — попита Сато.

Слабичките раменца на доктора леко се повдигнаха.

— Мога да му инжектирам успокоително и да облекча болките му.

— Но в болницата сигурно разполагат със средства за...

Главата на Таки тъжно се поклати в знак на отрицание.

— Всеки миг ще свърши, Сато-сан. Ще му причиним излишни мъки, ако решим да го местим. А болницата... Лично аз не бих искал да умра в болница, ако имам правото на избор...

Сато бавно кимна, признал поражението.

Никълъс бавно се отдалечи от тях — малка групичка модерни съзаклятници, безсилни срещу грубите и примитивни природни закони. Коленичи до Томкин и отпрати поглед към бледото му измъчено лице. Някога това лице излъчваше сила, беше прорязано от бръчките на властна непогрешимост, те определяха съдържанието му, силата на характера му...

Сега тези дълбоко врязани линии изместиха всичко останало, разширяваха се, фината им мрежа покриваше цялото лице... За десет минути Томкин остаря с десет години. За разлика от Таки обаче той никога нямаше да се подмлади. Болестта беше унищожила способността му за възстановяване.

По една мрачна ирония на съдбата Никълъс се оказа коленичил до смъртното ложе на човека, когото се беше закълел да унищожи. Не се разбунтува срещу нея. Такава е била кармата на Томкин и Никълъс я понесе с примирението и спокойствието, с които приемаше всичко в живота. Тези качества му помагаша да овладее неудържимото желание да говори с Акико, да задоволи разяждащото го любопитство, породено от нейната външност. Те го извадиха и от дълбокия шок след ужасното убийство на Кагами-сан.

По природа принадлежеше на Изтока, макар малко от майчините черти да личаха върху лицето му. Ако беше жив, Полковникът положително би открил своята младост в чертите на сина си, макар косата му да беше черна като на майката, а очите му да не гледаха толкова прямо.

В душата му бушуваше ураган от чувства. Сред тях изплува омразата към Томкин, накарала го да приеме да работи за него, да стане дори негов приятел, за да бъде близо до него, да успее да посади семената на отмъщението за убийството на най-близкия си приятел. Но въпреки всичко... Този човек притежаваше и някои качества, които неволно привличаха Никълъс... На първо място изключителната му лоялност. Беше готов да смъкне слънцето от небето, само и само да

помогне на попаднал в беда негов човек. На второ, пламенната му бащина обич, особено по отношение на Джъстин, беше наистина затрогваща. По природа той не беше от хората, които дават външен израз на чувствата си, но тази обич личеше във всичко — от разбирането на емоционалното ѝ състояние до признанието (поне пред себе си и Никълъс), че наистина има вина за това, което се беше стоварило върху главата на Джъстин.

Макар често да беше груб и невъзпитан, тези обноси служеха за прикритие на истинските му чувства. В мигове на откровение, много от които беше пожелал да сподели с Никълъс, той беше спокоен, интересен, а дори и очарователен събеседник.

Никълъс погледна сивото помръкнало лице. Лишено от одухотвореност, то приличаше на восъчна маска, изтъркана и поохлузена от честа употреба. Припомни си мъката заради приятелствата на Джъстин, горчивата му ярост срещу онзи използвач Крис, решителността му при прекъсването на тази връзка, която наистина беше спасила дъщеря му, но едновременно с това завинаги я беше отблъснала от него.

Прииска му се тя да е тук в този миг, само той можеше да оцени каква утеха би било за Томкин нейното присъствие. В крайна сметка семейството се беше оказало ахилесовата пета на Томкин. Беше жестоко да умре тук, далеч от дома, далеч от любимите си дъщери. Пред лицето на смъртта Никълъс винаги се чувстваше някак смален и незначителен. Смътно си даваше сметка, че това се дължи на европейската му кръв, беше наследство от Полковника. Докато с източната част на своята същност напълно разбираше, че смъртта е тясно свързана с живота, че на практика двете са едно и също. След като си се слял с всички неща на този свят, ти се сливаш и със смъртта. Това беше единствената му утеха в този момент.

Клепачите на Томкин потръпнаха, очите се отвориха. Кафявото на ирисите беше помътняло и някак посивяло. Дишаше трудно, напуканите му устни бяха полуразтворени.

— Извиках Грейдън — каза Никълъс. — Чака навън.

Нищо в очите на умирация мъж не показва, че го е разбрал, те бавно се извъртяха и пробягаха по просторното помещение. Денят зад прозорците беше угаснал. Токио блестеше с милиони неонов

светлини, разноцветните им черупки изतिकваха надалеч настъпващата нощ.

Томкин извърна глава и Никълъс неволно проследи погледа му. Там нямаше нищо, само гола стена. Какво привличаше последните остатъци от вниманието му именно върху нея? Само котките гледат така, в нищото. После по стената пробяга сянка. Томкин конвулсивно потръпна.

— Докторе? — вдигна глава Никълъс. Обади се формално, тъй като можеше да различи настъпването на смъртта.

— Господин Линеър?

Никълъс бавно се изправи и се обърна към разтревоженото лице на Грейдън, юриста на Томкин. Изведнъж го обзе смъртна умора.

— Как е той?

— Докторът ще каже.

Таки коленичи до тялото на Томкин, опря стетоскопа в гърдите му и напрегнато заслуша. След секунда измъкна накрайника на уреда от ухото си и бавно се изправи.

— Страхувам се, че свърши — промълви той и започна да записва нещо в бележника си.

Грейдън избърса лице с ленена кърпичка.

— Толкова внезапно... — промълви той. — Никога... Никога не съм допускал, че е толкова близо...

— Вие сте знаел за болестта на Томкин, така ли? — попита Никълъс.

— Да — разсеяно кимна Грейдън. — Знаех само аз и доктор Кид, личният му лекар... — Очите му бавно се фокусираха и се извърнаха към Никълъс: — Томкин трябваше да ми каже, заради завещанието си... Нямаше как да ме заобиколи... — Пое дълбоко дъх и попита: — Бих ли могъл да получа чаша уиски с малко сода.

— Извинете — скочи на крака Сато. — Но при тези събития... — Приблужи се с бързи крачки до бара, приготви питието и го поднесе на Грейдън. После, сипа една чаша и на Нанги, който беше преbledнял като платно.

Грейдън отпи едра глътка, после докосна ръкава на Никълъс.

— Елате за малко, моля.

Отдалечиха се на няколко крачки встрани. Никълъс спря и разсеяно попита:

— Какво има?

Грейдън отвори куфарчето си от гущерова кожа о рязко изщракване:

— Има някои неща, които трябва да...

— Не сега — докосна ръката му Никълъс. — По-късно ще имаме достатъчно време за формалностите.

Адвокатът го погледна изотдолу:

— Съжалявам, господин Линеър, но имам съвсем точни инструкции. Господин Томкин беше съвсем категоричен по този въпрос. — Ръката му потъна в куфарчето и се появи отново с обемист плик. Върху предната му част беше написано името на Никълъс, а капачето му беше запечатано с червен восък. — Господин Томкин настоя да ви предам този плик в ръцете непосредствено след смъртта му, да го прочетете и подпишете в мое присъствие.

— Какво има вътре? — объркано го погледа Никълъс.

— Допълнение.

— Моля?

— Допълнение към завещанието на господин Томкин — поясни Грейдън и загрижено добави: — Трябва да го прочетете незабавно, господин Линеър! Такава беше волята на господин Томкин. — Очите му бяха големи и влажни: — Моля ви!

Никълъс обърна плика и счупи печата. Отметна капачето и извади няколко листа хартия, запълнени с едрия разкривен почерк на Томкин, после потъна в четене.

Никълъс,

Несъмнено си леко озадачен от развоя на последните събития и това е естествено. Признавам, че много ми се иска да зная чувствата, които те вълнуват в момента. Зная, че имаш такива, макар че по лицето ти не личи нищо. В много отношения ти си по-голяма загадка за мен дори от дъщерите ми. Допускам, че и това е естествено, защото напоследък те чувствах като свой син.

Всъщност всичко е въпрос на приспособяване. Нали и Едип искаше да убие баща си? О, знам, разбира се. Просто защото добре те опознах. В живота си съм вършил

много глупост, за повечето от тях нямам дори желание да си спомням.

Имах страхотно желание за власт. За да го постигна, съм унищожавал хора, дори и цели компании. Но в крайна сметка животът е този, който ни играе номера и ни прави на глупаци. Защо аз да съм по-различен?

Не отричам, че след като те срещнах, моят живот се промени. Не от самото начало, разбира се — бях прекалено брониран. Спомням си ясно онази безкрайна нощ, в която двамата с теб чакахме Сайго. Ти беше единствената ми закрила, но обзет от отчаяние и страх, аз се свързах с него и му предложих твоя живот в замяна на своя собствен.

Доста по-късно разбрах какъв глупак съм бил. Подозирам, че ме беше подслушал. Така е, нали? Е, добре, сега това за мен няма никакво значение. Ще ти кажа само едно — след онази нощ започнах да те разбирам. В душата ми като мъгла започна да се промъква едно твое особено качество, което все още не мога да дефинирам. Радвам се, че прие да работиш за мен, радвам се и че ще се ожениш за дъщеря ми. И това е приспособяване.

Разбира се, много са причините, поради които би желал да ме убиеш. Но най-важната от тях вероятно е свързана с нещастieto, което сполетя твоя приятел Люис Кроукър. Той беше убеден, че аз съм убил Анжела Дидион, ти — че съм го убил.

Грешиш. И си прав.

Искрено съжалявам, но не мога да бъда по-обстоятелствен. И без това казах твърде много. А сега да говорим делово.

Следващият лист хартия представлява официален юридически документ. С него получаваш шейсет процента от акциите на „Томкин Индъстриз“, той ти осигурява твърдо място в съвета на директорите, а дори и известни промени в неговия състав. Макар Джъстин и Гелда да получават по двайсет процента, те не могат да се бъркат в тази работа — тя е твоя привилегия, както беше и моя. С подписа си автоматически ставаш президент на „Томкин

Индъстриз“. Не му мисли много, просто следвай инстинктите си. Искам да знаеш, Ники, че това е най-горещото ми желание, затова не се колебай. Скоро вие с Джъстин ще се ожените. Много се радвам, че се обичате. Никой по-добре от мен не може да оцени колко скъпоценна е тази стока в наши дни. Вече сте семейство, свързани сте с всичко.

Ще ме направиш много щастлив, ако подпишеш. Ще бъда спокоен за компанията. Но помни: веднага след погребението трябва да свършиш нещо важно. Грейдън, който несъмнено е до теб, ще ти обясни за какво става въпрос.

Сбогом, Ники. Кажи на моите момичета, че ги обичам.

Рафаел Томкин

Писмото беше освидетелствано от Грейдън и носеше дата 4 юни 1983 година.

Никълъс бавно се отпусна върху облегалката на креслото на Сато. Главата му шумеше, правеше огромни усилия на волята да се овладее. Липсваше му специална подготовка за сюрпризи като този.

— Господин Линеър?

Бавно вдигна глава и осъзна, че от известно време Грейдън се мъчи да привлече вниманието му.

— Ще подпишете ли допълнението, господин Линеър?

Това му дойде твърде много, беше объркан. Европейската му кръв кипеше от неудържими емоции, източната пък се бореше отчаяно да ги потисне, съзнавайки, че изскочат ли на повърхността, те ще нанесат непоправими поражения на репутацията му. За пръв път в живота си се почувства раздвоен, противопоставен на двете части на своята същност. Защото искаше две неща едновременно — да изпитва емоции и да ги потиска. Сато е прав — в тази страна скръбта е една изключително лична емоция, скривана дори и от най-близките. Въпреки това остро почувства присъствието на Полковника до себе си, той настоятелно го молеше да даде воля на скръбта си. Обясняваше му,

че няма нищо страшно, когато мъжът разкрива чувствата си, когато плаче дори. Всеки човек изпитва нужда от утеха, особено в стресови ситуации.

И въпреки всичко лицето му остана безизразно. Може би само Нанги бе успял да забележи тъмната светкавица на болката, проблеснала в очите на Никълъс. Макар и надарен с изключителна проницателност, той никога не би си позволил да покаже с нещо това, да прояви дори и най-слаб намек, че е в състояние да наруши святата тайна на личните, интимни чувства. От момента, в който Томкин получи удара, японците гледаха само един към друг, проявяваха безупречна тактичност.

— Господин Линеър?

Някак внезапно Никълъс се озова в първа атакуваща позиция, мускулите му се стегнаха в стоманени възли, бедрата и колената му се раздвижиха в собствен, независим от волята ритъм. В душата му се надигна познатата и опасна кървавочервена пелена, свидетелстваща за готовността му да убива, ръцете му бавно започнаха да се повдигат...

— Да?

Грейдън мигаше объркано зад стъклата на очилата си, фигурата му излъчваше безпомощно вцепенение. Но какво правя, Господи, ужасено се попита Никълъс, почувствал ясно погрешната посока на емоциите си, готовността на тялото си да действа в съответствие с бойните правила на „ака и нинджуцу“. Имаше чувството, че изхлузва от себе си всичко онова, което беше преживял в Америка, че се връща към извора на първичните си инстинкти, губи разум и възпитание, настройва тялото си към онова, на което го бяха обучавали в продължение на години. Защото „яхо“ — магическите способности, които човек може да придобие единствено в школата за подготовка на ниндзи, изискват пълно изключване на ограниченията и законите, създадени от така наречената цивилизация.

Но той не е в префектурата Нара, не е затворен зад хладните каменни стени на „Теншин Шоден Катери“. Отдавна вече не е ученик, а е опитен сенсей. Би трябвало да си дава сметка за това. Все пак, колкото и да го желаше, той не беше изцяло човек на Изтока.

Точно в този кратък миг чувства как се пропуква огромната ледена грамада, препречваща пътя му към миналото и мрачно проблясваща с острите си ръбове. Грамадата, в която се криеше

дълбоко спотаеният гняв към Полковника, съумял да имплантира в душата му всички онези европейски гени, реакции и инстинкти, които бяха съставни части на собственото му повърхностно отношение към света. Никълъс съзна, че дълбокото уважение към баща му не е нищо повече от маска, зад която кипи нажежена до бяло и също така дълбока омраза. После изведнъж вече знаеше какво трябва да стори.

Отпусна тяло, с осъзнато усилие на волята изтласка адреналина от вените си. Лишена от основния си стимул, позицията „кокую суру“, предвещаваща смъртоносна атака, бавно се разми, стоманените мускули започнаха да се разхлабват. Подаде снопчето хартия на Грейдън е едно кратко „Дайте ми малко време, ако обичате“, после започна да прекосява просторното помещение, прекрачвайки от едно килимче на друго, заобикаляйки четиримата японци, които тихо си говореха и не смееха да го погледнат.

Заобиколи дивана и пред очите му, отново изплува тялото на Томкин, вече проснато по начина, по който щяха да го поставят и в ковчегата. В устата му горчеше, очите му пареха. В съзнанието му изплува споменът от деня, в който беше умрял Полковникът. Новият градинар на семейство, заел мястото на любимия Атаке в къщичката край Токио, не по-малко стар от него и също такъв майстор на мозайката зей, бавно разриваше снега. Никълъс отново видя тъжните линии, черни и бели, които маркираха меланхолията на зимата, човешката трагедия, неумолимата смърт...

Отпусна се на колене пред тялото, на Томкин, главата му се сведе. Така се отдава последна почит на главата на семейството. След онзи мигновен проблясък вече нямаше разлика между този труп и онзи, който майка му и Итами бяха погребали с толкова тържественост преди години.

С тази разлика, че болката в душата му, абсолютна и всепоглъщаща, бавно започна да се разсейва. Вече знаеше с всички подробности какво е било отношението му към Кръглоокия варварин. Въпреки искрената си любов към Изтока, Полковникът си беше останал гайжин и Никълъс беше страдал от този факт, докато растеше и възмъжаваше на японска земя. Кръвта, кръвта! За един японец това е най-важното нещо на света, той никога не може да го забрави, не може да му прости греха на кръвосмешението, каквато и да е външната изява на чувствата му.

У Рафаел Томкин подсъзнателно откриваше, всички онези черти на характера, които, правилно или погрешно, бяха приписвани на собствения му баща. Едва сега си даде сметка, че част от омразата му към Томкин на практика беше омраза към онова, което е бил Полковникът; онова, което не можеше да не бъде... А той бе просто един човек от Изтока, обречен да живее в обвивката на европеец. Карма. Едва сега Никълъс си даде сметка, че никога не бе успял да приеме този факт, че несъзнателно се е борил с тази карма през годините. Така, както беше отказвал да признае дори пред себе си наличието на дълбоката си омраза.

Сега обаче можеше да го стори. Томкин му беше показал верния път чрез смъртта си и той завинаги щеше да му бъде благодарен. Същевременно знаеше и друго — към този мъж беше изпитвал не само омраза. Никога не беше повярвал, че е чудовището, за което го вземат собствените му дъщери. Груб, а понякога и жесток, той въпреки всичко беше в състояние да показва смайващо дълбока любов към децата си и живота. Никълъс усети как скръбта най-сетне се надига и залива душата му, успяла да разкъса железните окови на източната му кръв.

Докато скърбеше за Рафаел Томкин, той скърбеше отново и за собствения си баща. Тежки сълзи се откъснаха от очите му, закапаха като камъни в зен-градинката на душата му, смалена завинаги от непоправимата загуба на човешки живот.

После се изправи. Лицето му беше спокойно и сдържано, умът му — ясен и свободен от всякакви душевни терзания. Приближи се до Грейдън, който търпеливо чакаше с документи в ръце. Още веднъж прочете всеки ред, изпитвайки истинско възхищение от прозорливостта на Томкин — умния, чувствителен и нежен човек, скрит зад грубата фасада на американски бизнесмен.

Спря да чете, когато стигна пасажа за Анжела Дидион. Прав ли беше Кроукър? Как е възможно едновременно да си прав и да грешиш? Странно, много странно... Пропито от интроспекция и тайнствени недомлъвки, писмото носеше определено източен характер.

Никълъс дълго остана така. Отдавна беше престанал да чете, за безпристрастния наблюдател очите му положително биха били лишени от всякакъв израз. На практика обаче не беше така. Умът му, проникнал далеч отвъд думите, бавно започна да напипва Нищото — огромната необятна вселена, която се разкрива единствено за най-

великите източни воители, при това в момент, в който преживяват най-големите промени в своя живот.

Рязко вдигна глава. Спрели се върху лицето на Грейдън, очите му бяха блестящи и пронизателни. Сгъна писмото и внимателно го пхна в джоба на самото си.

— Какво ще стане, ако не подпиша? — спокойно попита той.

— Всичко е описано в завещанието — отвърна Грейдън. — Не мога да ви запозная с подробностите, нямам право на това. Упълномощен съм да ви кажа само едно — в случай че не подпишете, изборът на нов президент ще се реши от съвета на директорите.

— Но кой ще бъде той? — попита Никълъс. — Ще бъде ли подходящ човек, ще подкрепи ли предстоящото сливане? Ще ръководи ли компанията така, както би желал Томкин?

— Какъв отговор очаквате от мен, господин Линеър? — леко се усмихна Грейдън. — Ясно е, че господин Томкин предпочита да вземете решението си без тази допълнителна информация. — Вгледа се в него, после добави: — Но от самия факт, че задавате подобни въпроси, аз стигам до заключението, че вече сте взел решение. — Извади автоматична писалка и разви капачето ѝ. Златното ѝ перо проблесна като острието на сабя.

— Томкин споменава, че ако подпиша, трябва веднага да направя нещо... Вие знаете какво е то.

— Правилно — кимна Грейдън. — В качеството си на президент на „Томкин Индъстриз“ трябва да проведете разговор с един човек във Вашингтон. Името му е К. Гордън Минк, имам номера на телефона му.

— Кой е той?

— Нямам представа.

Писалката очаквателно се поклащаше във въздуха. Никълъс я пое, отбелязвайки вътрешно тежестта и перфектната ѝ балансираност. Положи допълнението на завещанието върху бюрото на Сато и сложи подписа си на определеното за целта място.

— Прекрасно — кимна Грейдън, вдигна листа от масата, развя го няколко пъти, за да изсъхне мастилото, после внимателно го прибра. — Ще получите копие след отваряне на завещанието — протегна ръка той. — Желая ви успех, господин Линеър! — После склони глава и добави: — А сега е време да уведомя компанията и да се заема с формалностите по погребението.

— Не — спря го Никълъс. — Оставете това на мен. Освен това ви моля да изчакате с информирането на компанията, докато проведе разговор с дъщерите му.

— Разбира се, господин Линеър. Както наредите.

Грейдън излезе, а Никълъс хвърли поглед към хората в просторния кабинет на Сато. Никой не гледаше към него, дискретността им беше наистина безупречна.

Пристъпи няколко крачки в тяхна посока и официално се поклони.

— Сато-сан, Нанги-сан, Ишии-сан, информирам ви, че съм определен за наследник на господин Томкин. Сега компанията му е моя. — Вдигна очи да проследя реакцията им, но лицата на тримата японци бяха все така хладни и сдържани. Дори и за тях денят беше прекалено запълнен с неочаквани събития.

Пръв проговори Сато.

— Моите поздравления, Линеър-сан — каза той. — Съжалявам, че получавате състоянието си при тези трагични обстоятелства.

— Благодаря. Оценявам високо вашите симпатии.

Ишии също съумя да изрази симпатия, без това да прозвучи прекалено фалшиво. Нанги не каза нито дума. Добре, а сега е време да се заемат за работа.

— За съжаление незабавно трябва да се върна в Щатите и да се погрижа за тъжната церемония. Налага се да отложим нашите преговори.

Отвърнаха му с дълбоки официални поклони.

— Карма — промълви Сато.

— Нямам никакво желание да протакам преговорите — добави Никълъс. — Ще се върна веднага след като бъде възможно. В тази връзка искам да споделя с вас една информация, независимо от факта, че може да ви се стори странна...

Вече разполагаше с неотклонното им внимание. Добре, добре... Нещата потръгват.

— Бях решил да я запазя за себе си, поне докато не събера необходимия минимум от доказателства. Смятах, че мога да ви бъда от полза в това отношение. Но обстоятелствата диктуват друго. Тъй като заминавам и тъй като считам нашия бъдещ съюз за свещен и не желая нищо да се изпречи по пътя му, аз мисля, че съм длъжен да отговоря

изчерпателно на въпроса, който ми постави Нанги-сан. Той ме попита дали съм чувал за случаи, при които ву-шинг е бил пряко свързан със смъртта. Аз отговорих, напълно искрено при това, че никога не съм виждал подобно нещо. Но съм чувал за него...

— При какви обстоятелства? — попита Сато. — Кажете откровено какво мислите за нещастieto с Кагами-сан. Трябва да го знаем!

Никълъс им разказа древната легенда, която вече беше разказал на Томкин. Във въздуха надвисна напрежението.

— Мисля, че всички трябва да тръгваме — обади се най-сетне Нанги.

В кабинета се появиха униформени санитарии, очевидно повикани от доктора. Заеха се да увиват тялото на Рафаел Томкин в сребристосиви найлонови листове.

Пръв излезе Ишии, последван миг по-късно от Сато и доктора. При Никълъс остана само Нанги. Лицето му беше бяло като напудреното лице на гейша, очите му бяха заковани върху лицето на Никълъс.

— След три дни ще разцъфнат вишните — тихо промълви Нанги. — Земята ще се покрие с нежен цвят, за един кратък миг ще се превърне в рай... В началото на този миг сърцата ни ще преливат от радост, в края му ще заживеем с красивите спомени...

— Нима не е така и в живота?

С тихо шумолене сребристото фолио покри лицето на Рафаел Томкин, застинало завинаги в тишината на Вечността.

[1] Фондация, занимаваща се с опазване и пропагандиране на научното и историческото наследство в САЩ. — Б.ред. ↑

[2] Широк копринен колан за кимоно. — Б.пр. ↑

[3] Централна част в японската къща, до която имат достъп единствено членовете на семейството. — Б.пр. ↑

[4] Жаргонно название на ЦРУ в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Учтивя форма на обръщение в японския език. — Б.пр. ↑

[6] Обръщение в повелителна форма, на „ти“, на което имат право само мъжете. — Б.пр. ↑

[7] Облекло на мъжете, които се занимават с бойни изкуства. — Б.пр. ↑

[8] Игра с особени дървени печати от миналото на XIX век. — Б.пр. ↑

[9] Японски сонети от седемнадесет срички. — Б.пр. ↑

[10] Морален кодекс на самураите. — Б.пр. ↑

[11] Главно разузнавателно управление — военното разузнаване, подчинено на Министерството на отбраната, за разлика от политическото разузнаване, което е съставна част от КГБ. — Б.ред. ↑

[12] Традиционни японски обувки с дървени подметки — Б.пр. ↑

[13] Особени фиби от резбовано дърво, слонова кост или черупка на костенурка. — Б.пр. ↑

[14] Плъзгаща се врата. — Б.пр. ↑

[15] Оръжие във формата на стоманено ветрило — Б.пр. ↑

КИОТО | ТОКИО

ПРОЛЕТТА НА 1945 — ЕСЕНТА НА 1952

Когато Танцан Нанги напусна военната болница, родината му бавно губеше инициативата в безнадеждната война със Запада.

Стана от болничното легло на 11 март 1945 година, почти дванайсет месеца след деня, в който го бяха открили върху разнебитения скелет на самолета. В болницата претърпя многобройни операции, хирурзите направиха всичко възможно да възстановят прекъснатите нервни и мускулни връзки по тялото му. Ослепя с едното око. Безсилни да възстановят зрението му, лекарите просто зашиха клепача, за да прекратят хроничните му тикове.

Но с кратката положението беше по-сложно. Благодарение на три тежки и продължителни операции той получи частична възможност да ги движи, опровергавайки опасенията на лекарите, че ще се наложи ампутация. Предупредиха го обаче, че ще трябва да се учи да ходи отново и това ще бъде един болезнен и продължителен процес. Нанги не се страхуваше. Сърцето му преливаше от благодарност към Бога Иисус, който беше чул молитвите му през онези ужасни мигове и беше съхранил живота му.

По онова време пътуването на цивилни лица, дори и да бяха герои от войната, не беше лесна работа. Никой не ти обръща внимание, ако не носиш униформа и ако не си се насочил към някой от многобройните мобилизационни пунктове. Япония беше изцяло в ръцете на бюрократите милитаристи.

Едновременно с това чувството за взаимопомощ и жертвоготовност у населението беше на необичайна висота. Нанги сравнително бързо намери превоз до Токио — в кабината на очукан фермерски камион, който сякаш щеше да се разпадне по изровените пътища и час по час отбиваше направо в нивите, за да даде път на военни конвои.

Над Токио беше надвиснал черен облак, чието съдържание нямаше нищо общо с обикновените, създадени от природата държавни

облаци. Ситна пепел се носеше във въздуха и покриваше всичко — ръцете и лицата на хората, дори устните и ноздрите им.

Нанги се друсаше в каросерията и гледаше към града. Разрушенията бяха страшни, здравето му око сълзеше от острия вятър и му пречеше да ги обхване напълно. Въпреки това забеляза, че не само отделни сгради и улици, а цели квартали на града бяха изпепелени. Там, където някога беше родният му дом, зееше огромна опожарена празнота, в която се ровеха спасителните бригади. Никой не беше оцелял, казаха му те. Изпепеляващата жегла на напалма, комбинирана с ураганните ветрове — същите, които бяха предизвикали страшния пожар през 1920 година — беше погълнала половината от населението на града.

Нямаше къде другаде да отиде, освен в Киото. Нанги не беше забравил обещанието, дадено на Готаро — да се погрижи за по-малкия му брат Сеичи.

Древната столица на страната беше далеч по-пощадена от пламъците на войната, особено ако се сравнеше с Токио — обгорял и все още димящ призрачен град. Но и тук, в Токио, върлуваше жесток глад. Нанги беше успял да се сдобие със самунче черен хляб, бурканче конфитюр, парче масло и шест „дайкон“ — малки бели репички. Всичко това възнамеряваше да поднесе като дар на семейството — деликатното извинение на един неканен гост.

Завари в къщата само една старица — неразговорлива и с изправен гръб, с навита на стегнат кок сива коса и набръчкано лице, върху което светеха две по детски любопитни очи.

— Хай? — някак затворено и предпазливо го поздрави тя и Нанги си спомни думите на Готаро, отнасящи се до бабата. Това семейство беше преживяло толкова страдания и смърт, че му се стори невъзможно да възприеме ролята на нов черен вестоносец. Беше напълно вероятно старицата все още да не беше научила за смъртта на внука си, тъй като хаосът на войната бе погълнал всичко, включително и нормалните съобщителни връзки.

Направи дълбок поклон, подаде пакета с храна и каза, че е служил заедно с Готаро, който ѝ изпраца поздрави.

Тя сбърчи нос, подсмръкна и отвърна:

— Докато живееше тук, Готаро-чан никога не е проявявал уважение към мен.

Но беше ясно, че ѝ стана приятно. Поклони се, отмести се от вратата и го покани да влезе.

Нанги продължаваше да изпитва притеснение. Бабата забеляза това и се отдръпна — леко и с естествена грация, — сякаш цял живот бе помагала на младите хора да се освобождават от смуцението си.

„Оба-чама“ (Нанги така и не научи името ѝ и тя завинаги си остана „баба“ — така, както я наричаха всички в семейството) отиде да му приготви чай. Това беше знак на особена почит през онези тежки и гладни дни. Седяха в противоположните ъгли на стаята, а между тях се простираше широко татами. Така изискваше традицията, така седяха домакин и гост, сенсей и ученик... Седяха и отпиваха от слабия, очевидно няколко пъти преваряван чай.

Говореше предимно оба-чама, но Нанги беше нащрек, тъй като старицата му отправяше внезапни и съвсем конкретни въпроси и той трябваше да употребява цялото си въображение, за да им отговаря задоволително, особено когато те се отнасяха до местонахождението на Готаро.

— Войната разсипа семейството ни — въздъхна тя. — Както разсипа и цялата страна. Зет ми е в гроба, дъщеря ми никога няма да излезе от болницата. А Япония вече няма да бъде същата, каквото и да ни сторят американците... — Блестящите ѝ очи бяха твърди и безмилостни, Нанги потръпна и неволно си пожела никога да не бъде сред враговете ѝ. — Но не от американците се страхувам... — добави с въздишка тя и отпи малка глътчица чай.

Настъпи продължително мълчание и точно когато Нанги реши, че старицата е изгубила нишката на мисълта си, тя продължи да говори е равен и спокоен глас, бавно въвеждайки го в ритъма на трудния си живот:

— Руснаците се включиха във войната^[1]! — Интонация, с която се произнасят смъртни присъди. — Изчакаха до последния момент, докато на всеки стана ясно какъв ще е нейният изход. И сега дрънкат оръжие, размахват саби и искат част от нас! — Белите ѝ ръце с прозрачна като фин порцелан кожа стиснаха чашките за чай с неестествена сила.

— Виждаш ли тези чашки, ти, приятелю на моя внук?

Нанги послушно спря очи върху тях. Бяха красиви ѝ невероятно крехки, млечнобели и почти прозрачни на светлината, която нахлуваше

от прозореца.

— Прекрасни са — кимна той.

— Скоро ми ги подариха — подсмръкна отново тя. — Далечен роднина, само това е останало, от покъщнината му... Отби се да ме види, напуснал Токио завинаги... Станал „сокайжин“^[2]. Поканих го да остане тук, но той беше ужасен от бомбардировките над Токио и не искаше да живее в града. Бедният, макар да не разбираме защо е станал бежанец, той все пак се усмихваше... „Оба-чама, рече, четири пъти бягам от пожарите в продължение на три месеца. Първият път от вече несъществуващия си дом, после от скривалище на скривалище... С всяко преместване намаляваше и безценната ми колекция от античен порцелан на династията Танг. Огънят тук, препъване в бързината там...“ После ми подаде тези чашки: „Вземи, оба-чама, виждам, че твоят живот е все още спокоен... Това е последното, което успях да запазя от колекцията си. Сега вече ще бъда свободен да започна нов живот, без да съм принуден да мъкна на гърба си остатъците от предишния. Войната ме научи да ценя и други неща на този свят.“

Оба-чама хвана чашката с два пръста и я завъртя на светлината.

— Династията Танг, представяш ли си? Държа я в собствените си ръце!

Страхопочитанието в гласа ѝ не изненада Нанги. Сведе поглед към чашката пред себе си и отново се възхити на безупречната ѝ древна изящност. И той както мнозинството японци, изпитваше дълбоко преклонение пред произведенията на изкуството, създадени от тази велика китайска династия.

Оба-чама внимателно остави античната чашка и затвори очи.

— Каква е ползата да говорим за старинни ценности в момент като този? — запита след малко тя. — Скоро тук ще са руснаците и американците и с нас е свършено... — Отчаянието в гласа ѝ не успя да прикрие гнева и страха, които изпитваше към руснаците. Нанги изпита желание да прекоси святото и задължителното според традициите пространство между двамата, да я докосне и утеши. Но нямаше сили да го стори, успокоителните думи заседнаха в гърлото му. Защото ясно съзнаваше, че старицата е права, че за Япония утеха няма.

Тъкмо се готвеше да каже нещо, каквото и да било, само и само да наруши тягостното мълчание, когато на вратата силно се потропа.

Очите на оба-чама се проясниха, тя бавно се изправи и му се поклони в знак на извинение.

Нанги седеше с гръб към вратата, до слуха му достигаха тихи гласове. После вратата меко се затвори и не чу нищо повече до завръщането на оба-чама.

— Току-що получих новини за Готаро-чан — тихо промълви тя. Главата ѝ беше леко приведена, очите ѝ оставаха в сянка. — Той няма да се върне у дома... — Гласът ѝ беше като струйка дим над отдавна изстинал огън, прозрачен и някак си кух.

Дали винаги говори за смъртта с тази поетична горчивина, запита се Нанги. Едва ли. Явно е изпитвала особено топли чувства към Готаро — същите, които бе изпитвал и той самият през краткото време, когато бяха приятели.

В пространството между тях, прорязано от ярките слънчеви лъчи, танцуваха ситни пращинки. Фалшивата им жизненост само подчертаваше неговата празнота.

Отвън долиташе едва доловимият шум на уличното движение, далечен като спомените, породени от стара и избеляла фотография. Пред очите им бавно се плъзгаше една цяла епоха, един тържествен кортеж, окичен с черни рози. Ароматът на миналото ги обгръщаше от всички страни, компания му правеше единствено мрачната несигурност на неизвестното бъдеще.

От неподвижната фигура на оба-чама се излъчваше дълбоко отчаяние въпреки храбрите ѝ опити да остане твърда и спокойна.

Нанги беше дълбоко разтърсен от безпомощното си състояние и безмълвно я наблюдаваше. По бялото ѝ като платно лице се появиха дълбоките бръчки на неизбежната карма, сърцето му се сви от болка при мисълта за новата тежка загуба, стоварила се върху крехките плещи на тази старица — последното горчиво топче в броеницата на нещастния ѝ живот.

В съзнанието му изведнъж изплува малко стихче от Чийьо — най-великата поетеса на Япония, живяла през осемнайсети век. То не беше напълно в стил „хайку“, но беше изключително трогателно и вълнуващо, натежало от символизъм. Било е написано непосредствено след смъртта на малкия ѝ син.

— Къде ли е сега малкият храбец, който толкова обичаше да лови водни кончета? — прошепнаха тихо пресъхналите му устни.

В следващия миг и двамата заридеха. Оба-чама, ужасена от демонстрацията на толкова лошо възпитание, рязко се обърна с гръб, от мястото си той виждаше само слабичките ѝ рамена, които леко потръпваха. Посивялата ѝ глава се спусна ниско над гърдите.

Дълго време останаха така.

— Къде е Сеичи-сан, оба-чама? — попита най-сетне Нанги. — Би трябвало да е тук, край вас...

Очите ѝ пробягаха по повърхността на татамито, сякаш търсеха някакви неравности. Тялото ѝ се размърда, очевидно с немалко усилие на волята, погледът ѝ остана сведен.

— Отиде на поклонение в парка Нико — тихо промълви тя. — Пред мавзолея на Токугава...

Нанги се надигна и ѝ отправи дълбок поклон.

— С ваше позволение, оба-чама, ще отида да го намеря. Сега мястото му е тук, при семейството.

Главата на старицата най-сетне се надигна, лекото ѝ потръпване стана видимо.

— Аз ще... Аз ще бъда много благодарна да бъда близо до другия си внук... — В ъгълчетата на очите ѝ проблясваха сълзи, сдържани с огромно усилие на волята.

Време е да я оставя насаме с мъката ѝ, помисли Нанги. Отправи ѝ нов дълбок поклон, благодари за гостоприемството ѝ в тези тежки времена и с мъка се изправи.

— Танцан-сан — обади се тя, за пръв път назовавайки го по име. Главата ѝ вече беше твърдо изправена, единствено потрепването на малкото кичурче сива коса край ухото ѝ издаваше напрежението ѝ. — Искам да се върнете със Сеичи и да останете при нас. Всеки млад човек се нуждае от дом, в който да се прибере. — Гласът беше твърд и нетърпящ възражения.

Сочната зеленина на японските кедри препречваше пътя на сивия покров надвиснал над опожарения Токио. Хиляди негови граждани продължаваха да се ровят в руйните и грозно стърчащите обгорени скелети на своите домове — единственото, което беше останало след ада на „червената нощ“... Странни, израснали сред урбанистичния

гмеж фермери, които събираха реколтата на отчаянието си с изпепелени вили.

Бурните ветрове от изминалата седмица бяха утихнали. Вместо тях полъхваше гальовен бриз, който разклащаше върховете на японските кедри. Листата им тихо шумоляха, сред тях жужаха насекоми, паркът бавно се връщаше към онази хармония, с която беше известен в цялата страна.

Нанги прекоси поточето по тясно каменно мостче и пое по извиващата се сред гъстата зеленина пътечка, която щеше да го отведе до върха на хълма. Там беше позлатеният портал Йомей и гробницата на Токугава. Не каза нищо пред оба-чама, тъй като не беше време за подобни спомени, но и той беше прекарал тук много щастливи часове, потънал в трепетно преклонение пред вечното жилище на този, комуто Япония дължеше, голяма част от своето величие.

Още като младеж Нанги беше твърдо убеден, че историята на съвременна Япония започва именно от шогуната на Йеасу Токугава. Трудните и бурни години на възмъжаването му само потвърдиха правилността на това убеждение. Този шогун, родоначалник на една династия, която управлява страната в продължение на повече от двеста години, единствен е успял да укроти множеството враждуващи помежду си „даймийо“, единствен е притежавал хитростта и силата да подчини на волята си могъщите и независими регионални владетели.

След като постига това, Йеасу предоставя на страната двестагодишен мир и променя изцяло пътя на нейното развитие. Самураите бавно загиват, Япония вече няма нужда от тях, защото живее в мир. Постепенно те се превръщат в администратори и бюрократи, в нещо като „благородни служители“ на властта.

През ученическите си години Нанги често чуваше мнението, че управлението на Япония се гради върху разделението на властите. Разбира се, то беше изказвано от младежи, които все още нямаха обективен поглед върху развитието на нещата, все още летяха на крилата на вдъхновението, които по-късно щяха да бъдат прекършени от прякото им участие в системата и от неизбежното отрезвяване на зрялата възраст.

За да разбере това, Нанги се зарови в историята, прочете всичко онова, което преподавателите не бяха включили в учебната програма.

И там, в дебелия книги, откри историческите и политически императиви, които му дадоха отговор на всички въпроси.

Рухването на шогун Токугава е било предизвикано от мощните феодални фамилии Чошю и Сацума. Но те управляват страната кратко време, тъй като прибегват до грубо насилие и корупция. Свалени се от династията Мейджи и така се слага началото на японското Възраждане.

Това, което новите властници предлагат за управленска структура, твърде много прилича на структурата, с чиято помощ Бисмарк управлява Германия. Защо точно нея? Частичен отговор на този въпрос дава фактът, че мнозина от регионалните лидери имат силни връзки в германското правителство. Друга причина е, че те искат да упражняват таен контрол върху едно правителство, което, поне на пръв поглед, е приемливо за широките обществени слоеве.

Така се слага началото на т.нар. аполитична гражданска бюрокрация. По ирония на съдбата властниците от Мейджи, които тръпнат от ужас пред самураите и правят всичко възможно за тяхното ликвидиране като обществена прослойка, са принудени да се обърнат именно към тях за формирането на новата бюрокрация.

Но те твърдо са решени да създадат солидна буферна бюрократична машина преди началото на 1890 година, когато започва да действа Диетата — новият парламент на страната. За неговото попълване ще се води разгорещена предизборна борба.

Родената от Бисмарк система на „монархически конституционализъм“ също служи добре на Мейджи, тъй като според нея министър-председателят и армията са пряко подчинени на монарха, а не на парламента. Крайният резултат е един сравнително слаб парламент и могъща бюрокрация, ръководена от верни привърженици на Мейджи. Така „волята на народа“ се изпълнява най-добре.

Въпреки многобройните си недостатъци и злоупотреби с властта, настъплението на аполитичната бюрокрация в коридорите на властта се радва на подкрепата на широките народни маси, които дълго няма да забравят мрачните години под управлението на двете привилегирани фамилии — Чошю и Сацума. Те особено високо ценят факта, че тази бюрокрация е отворена за всички, които проявяват старание в подготовката си и могат да се присъединят към нея след

успешното вземане на определени изпити, провеждани тайно и безпристрастно.

Въпреки тези успехи, Мейджи в крайна сметка не може да предвиди крайния резултат от всичко това. Защото с утвърждаването на бюрокрацията в държавния апарат и след смъртта на последния монарх от династията всички лостове на властта се оказват в ръцете на бюрокрацията — гражданската и, което е особено важно, военната.

На практика всичко това представлява част от наследството на Токугава. Важен урок, особено за младеж, който броди из изправената пред поражение своя година, но едновременно с това е длъжен да мисли за таеното и несигурно бъдеще.

Промяната приближаваше. Между стволите на дърветата се мярна мавзолеят на Токугава и Нанги изведнъж усети, че страшно много желае да участва в тази промяна. А и алтернативата беше страшна: да бъде съден и ликвидиран от военните трибунали на окупаторите за „военни престъпления“ — формулировка, в която без съмнение може да се вмести службата му като боен пилот.

Нанги спря и се огледа. Нямаше никого. Отби от пътеката и безшумно потъна в гората. Откри една малка полянка, отпусна се на колене и отвори малката раница, която съдържаше всичките му вещи. Извади униформата си, смачка я на топка и поднесе клечка кибрит под нея. Изгарянето ѝ отне известно време. Най-сетне той се изправи с пъшкане и стъпка пепелта.

После отново се върна на пътеката. Трябваше да открие Сеичи Сато и да го върне у дома.

Сеичи Сато беше коренно различен от покойния си брат. Преди всичко, защото му липсваше онова изключително силно чувство за хумор, което позволяваше на Готаро да бъде приятел с всички. На второ място — защото не беше християнин. Сеичи беше бързо съзряващ младеж със сериозно отношение към живота.

От друга страна, Нанги остана приятно впечатлен от пъргавината на ума му, съвсем не по детски отворен към новите и нестандартни начини на мислене. Това негово качество, прибавено към неочакваните, но в замяна на това буйни изблици на ирония, привлече

неотразимо Нанги и двамата скоро станаха близки и неразделни приятели.

Сеичи понесе сравнително добре новината за смъртта на брат си. Нанги го зърна за пръв път на входа към храма — един тъмен и неясен силует. Представи се и двамата дълго разговаряха.

После, по интуитивния начин, присъщ на някои млади хора, Сеичи отмести очи от лицето му и тихо каза:

— Дойдохте да ми съобщите, че брат ми е убит, нали?

— Загина със смъртта на самурай — отвърна Нанги.

— Едва ли е щастлив от този факт колкото мен — отново го погледна Сеичи.

— В крайна сметка той също беше японец — промълви Нанги. — Неговата... неговата вяра в друг бог изобщо не променя нещата. — Извърна се настрана и тихо добави: — Той ми спаси живота...

Това, което най-здраво, ги свърза, беше огромното им желание да оцелеят, да не загинат в огъня на войната. Никой от тях не беше императорски войник, още по-малко мислеха за себе си като за „камикадзе“, падащи като вишневи цветчета на третия ден от цъфтежа си. Въпреки всичко това бяха патриоти, именно силната обич към родината ги вдъхновяваше. Нанги беше достатъчно далновиден, за да иска бързото възстановяване на Япония от руините на тази глупава и лошо водена война, а Сеичи беше все още достатъчно млад, за да вярва в идеализма. Обединили тези свои възгледи, двамата щяха да бъдат непобедими — Нанги беше уверен в това.

В тази насока той се зае да обучава Сеичи на „канрьодо“ — съвременния вариант на „бушидо“. Това стана през последната година от следването на Сеичи в университета на Киото. Беше убеден, че ще му трябват някои особено ярки и убедителни примери от сивота, за да го привлече към този нов начин на мислене. Попита Сеичи дали знае най-краткия път към политическата власт в Япония.

— Диетата, разбира се — сви рамене Сеичи с абсолютната и непоклатима убеденост на младостта. — Нали там политиците трупат своя опит?

— Нито един от министрите в кабинета на Того не е бил в парламента, Сеичи-сан — поклати глава Нанги. Всички са бюрократи от кариерата. Моля те никога да не забравяш това, особено когато почувстваш, че интересът ти намалява.

— Но аз нямам желание да бъда държавен чиновник — оплака се Сеичи. — И не мога да разбера защо ти толкова се стремиш към това.

— Чувал ли си фразата „теньо но канри“? Не си? Тя е дефиниция на японския бюрократ, официален служител на императора. Императорската служба им дава статута „кан“ — дума от китайски произход, с която някога наричали жилището на мандарина, управител на дадена област. „Кан“ е властта, Сеичи, можеш да ми повярваш. Независимо от това, което биха ни сторили американските окупатори, Япония винаги ще бъде управлявана от „кан“ и отново ще достигне величието.

Историята бързо потвърди тези думи на Нанги, Макар окупационните власти на генерал Макартър действително да извършиха драстични промени в бюрократичната машина на страната след 1945 година, те не успяха да я елиминират, особено в икономическата област.

Значително по-големи бяха успехите им при разбиването на военната бюрокрация — нещо, което бяха убедени, че трябва да сторят. Но тъй като американците не можеха да вникнат във фундаменталните основи на управленската структура в Япония, те не успяха да видят и последиците от своите действия. Защото военните структури бяха единствените съперници на икономическата бюрокрация.

Бяха създадени военни трибунали, пред тях бяха изправени част от най-влиятелните членове на дзайбацу — огромните фамилни икономически конгломерати, наистина виновни за въвличането на Япония във войната.

Но търсенето на нови и нови престъпници неизбежно доведе до отслабването на дзайбацу и създаването на политически вакуум, който бързо бе запълнен от новите икономически министерства.

Малко след като Министерството на търговията и промишлеността беше прочистено от четиридесет, и двама висши служители (един от най-ниските проценти сред старите правителствени структури), Танцан Нанги получи пост в отдела за минерални ресурси. Това стана през 1946 година и Шинцо Окуда, тогавашният заместник-министър, с удоволствие го прие. Нанги имаше подходящо образование и което беше особено важно, не беше опетнен през годините на войната. Никога не беше стигал до онзи

висок пост и известност, които неизбежно биха привлекли вниманието на окупационните власти към него. Освен това, малко преди да бъде мобилизиран, беше работил в Корпорацията за промишлени мощности — една бюрократична управленска структура, известна под името „ейдан“.

Той бързо се ориентира в обстановката. Като се възползваха от факта, че Макартър бе посъветван да използва метода на косвената окупация — тоест да управлява чрез съществуващите японски институции, а не чрез тяхното пълно елиминиране, умните бюрократични ръководители бързо намериха начин за оцеляване, станал известен с името „менжу фукахай“. Окуда разясни на Нанги същността на този похват скоро след като младият мъж доказва своите качества и лоялност пред началниците.

Изправен в средата на малкия си кабинет, заместник-министърът каза:

— Изпълняваме заповедите на американците до момента, в който тяхното изпълнение може да бъде проследено. А след това ги обръщаме *с краката нагоре*, но само след като сме сигурни, че са потънали достатъчно дълбоко в недрата на нашата система...

Така бюрокрацията преодолела първата и най-сериозна криза в своето съществуване, подчерта Окуда и продължи:

— Един ден ме повика министърът Хошижима, беше страшно развълнуван, просто не го свърташе на едно място. Макартър е решил да подложи на референдум документа, който американците наричат „конституция“. „Окуда-сан — рече ми той. — Знаете ли какво означава това? Не трябва да позволим пряко участие на населението във властта, ако искаме да запазим своята водеща позиция. Референдумът е началото на края за нас. Трябва да обединим всичките си сили и да настояваме за незабавно приемане на конституцията на Макартър!“

— И точно така стана, Нанги-сан — усмихна се доволно Окуда.

През следващите месеци Нанги се убеди, че бъдещето на японската бюрокрация е осигурено за десетилетия напред. Острата нужда от бързо икономическо възстановяване налагаше неизбежно разширяване на бюрократичния апарат, още повече, че политиците, които бяха успели да се промъкнат през гъстото сито на военните трибунали — една погрешна и нелогична за японците чистка, бяха напълно некомпетентни. Окупационните власти дадоха властта в

ръцете на хора, които не бяха работили по двайсет и повече години. Нанги ги все по-често се срещаше с министри, които не можеха да дадат отговор дори и на най-прости въпроси, без да се консултират със своите заместници и многобройни съветници.

Освен това разбра колко малка е практическата власт на парламента, който просто легитимираше законите, изработени в неговото министерство.

На новия си пост Нанги отговаряше за широк кръг, въпроси, за които неговият заместник-министър просто нямаше достатъчно време. Един от тях беше рудодобивът.

„Мороцуми Майнинг“ беше сред множеството компании на ръба на фалита, които просто плачеха за реорганизация. Почти цялото ѝ ръководство беше уволнено и съдено за военни престъпления, тъй като по време на войната и непосредствено след нея компанията е била основен производител на тринитротолуол за нуждите на армията. За отлични резултати президентът ѝ е бил многократно награждаван с ордени и медали лично от Того.

Все пак организацията на „Мороцуми“ беше прекалено солидна, за да бъде унищожена изцяло. Скоро след окастриянето ѝ от военните трибунали тя поиска от Министерството на търговията и промишлеността нови кадри за своето ръководство. Нанги с удоволствие откликна на това желание и без проблеми назначи Сеичи за вицепрезидент по производствените въпроси — длъжност, която в други времена едва ли би била възложена на един осемнайсетгодишен младеж. Но Сеичи беше изключително надарен, имаше отлично образование и по инстинкт усещаше как трябва да се държи с по-възрастните и по-опитни от него хора. Тези качества му осигуриха поста без никакви протести от страна на канцеларията на заместник-министъра.

С парите, получени от продажбата на античния сервиз от епохата на династията Танг (дори в годините на най-жестоката икономическа криза се намираха запалени колекционери), двамата наеха един сравнително приличен апартамент в Токио. Сато знаеше, че приятелят му не обича да се разделя с такива ценности и беше се влюбил в сервиза още от първия миг. Но нямаха друг избор.

В момента, в който се видяха с малко пари, Нанги изпрати Сеичи да прибере оба-чама. Малко след като Нанги се появи в живота им и се

запозна със Сато, почина и последната дъщеря на старицата. Тя много обичаше своята малка и тиха къщичка в Киото, но годините ѝ вече бяха твърде много за самотен живот.

Една вечер в началото на 1949 година Нанги се прибра по-рано от обикновено. Както винаги вратата отвори оба-чама. Без да обръща внимание на протестите му, тя се разшета и запари чай. Заедно с малките чашки поднесе и три току-що изпечени оризови сладкиша — нещо особено специално в онези години.

Нанги разсеяно наблюдаваше изтънчената церемонии по поднасянето на чая. Когато бледозелената течност придоби желаната гъстота, тя извади бъркалката и му поднесе чашката. Повтори същата процедура и със своя чай, отпи ситна глътчица и реши, че трябва да прекъсне дългото мълчание.

— Ще ти донеса хапчетата, ако имаш болки в краката. — С годините беше станала по-пряма, освен това не виждаше нищо срамно в опитите си да облекчи болка, получена на фронта. Вътре в себе си беше радостна, че поне той е оцелял, докато Готаро-чан, дъщеря ѝ и зет ѝ бяха отминали в небитието.

— Краката ми са си все на същото положение, оба-чама — отвърна той.

От улицата долиташе тежкото ръмжене на военни камиони. Окупационните власти все още не бяха приключили с ликвидирането на остатъците от японската армия.

— Тогава какво те тревожи, сине?

— Министерството — вдигна глава Нанги. — Работя страшно много и зная, че идеите ми са далновидни и напредничави. Въпреки това не мръдвам нито крачка напред. Оби-сан, който е с година и нещо по-млад от мен и изобщо не притежава моя опит, вече получи поста началник-отдел. Неговото „сотомавари“ — така се нарича изкачването по служебната стълбица, вече е насочено към върховете.

Нанги затвори очи, за да скрие нахлулата в тях влага.

— Не е честно, оба-чама! Работя повече от останалите, намирам разрешение на всички проблеми. Заместник-министърът ми прехвърля всички въпроси, на които сам не може да отговори, но въпреки това никога не ме е поканил на чашка след работа, никога не ми се доверява... Аз съм чужд в собствения си отдел!

Старицата седеше като Буда.

— Този Оби-сан е завършил „Гьодай“, както и твоят заместник-министър, нали? — попита тя.

Нанги кимна с глава.

— А ти кой университет си завършил, сине?

— „Кейьо“, оба-чама.

— Аха — кимна оба-чама, доволна, че е открила ключа на загадката. — Това обяснява всичко. Не си от техните и толкоз. Нима толкова скоро забрави това, което си разказал на внука ми и което той толкова силно мрази? Постът на бюрократа самурай не зависи от способностите му, а от императорското назначение. — Отпи нова глътчица чай и добави: — Нима днес не е същото? Нима си въобразяваш, че нещата ще се променят с намесата на някакви итеки? — Тя презрително се намръщи: — Трябва да се научиш да работиш в такава обстановка, сине!

— Правя всичко възможно! — защити се Нанги. — Но не мога да плувам срещу течението! Университетът „Кейьо“ не е сред най-известните, познавам само един колега от министерството, който е учил там. Но той е млад, заема нисък пост и следователно не може да ми бъде от полза.

— Престани да хленчиш, Нанги! — срязва го оба-чама. — Приличаш на бебе! Няма да позволи подобно поведение в тази къща, ясно ли ти е?

— Да, оба-чама, извинявай — въздъхна Нанги и избърса очите си. — За миг почувствах, че всичко ми е дошло до гуша!

Оба-чама отново изсумтя и Нанги се сви под презрителния ѝ поглед.

— Какво знаеш ти, двайсет и девет годишен хлапак, за болката, разочарованието и страданието? — попита хладно тя. — Когато стигнеш моите години, може би ще получиш някаква представа за тези чувства, макар че, Буда да те закриля, не ти го пожелавам.

После изпъна рамене и смени тона:

— А сега да свършим каквото трябва! То няма нищо общо с хленчене и оплакване от несправедливостта на една система, на която всички младежи са длъжни да се подчинят! Ясно е, че не можеш да напреднеш чрез „гакубацу“^[3], поне що се отнася до работата ти в това министерство. Значи трябва да се открие друг начин. Изключваме и дзайбацу, просто защото там връзките се базират на капитали, с които

ти в момента не разполагаш. Следователно остават „кейбацу“^[4] и „къодобацу“^[5].

— Доколкото ми е известно, нямаш роднински връзки с нито един министър или заместник-министър, а шансовете ти да си намериш жена от такова семейство поне за момента са нула. Права ли съм.

— Да, оба-чама — тихо отвърна Нанги. Не изпитваше облекчение след дълго сдържаното избухване. Усети как бавно затъва в състояние на равнодушна депресия.

— Вдигни глава, Танцан-чан! — повелително заповяда старицата. — Искам да виждам очите ти! — Нанги се подчини. — Изглеждаш така, сякаш всичко е загубено, сине. А това не е вярно! — В гласа ѝ се появи нова, по-мека нотка. — Казваш, че в министерството разсъждаваш добре, значи е време да сториш същото и у дома. Доколкото ми е известно, всеки младеж в началото на кариерата си трябва да има закрилник сред своите началници. Кой е твоят „семпай“^[6], сине?

— Все още нямам такъв, оба-чама.

— Аха — старицата остави чашката върху подноса и кръстоса в скута съсухрените си ръце. — Ето че стигнахме до същността на проблема. Ти трябва да имаш „семпай“. — Веждите ѝ се склчиха в усилен размисъл, очите ѝ се разфокусираха. — Вече отхвърлихме три от начините за постигане на целта, но какво ще кажеш за „къодобацу“? Дали някой от заместник-министрите случайно не е от префектурата Ямагучи като теб?

Нанги се замисли за миг, после каза:

— Единственият човек с подобно положение е Йойчиро Макита. Той е родом от Ямагучи, на хвърлей място от нашата къща.

— Много добре.

— Макита-сан беше министър на военната промишленост по време на войната, оба-чама. В момента излежава присъда в затвора „Сугамо“ за тежки военни престъпления.

Оба-чама се усмихна.

— Май наистина блъскаш като луд в твоето министерство, след като дори вестници не четеш. Твоят Макита-сан от доста време е на първа страница. Освен поста министър на военната промишленост той е получил и специални пълномощия лично от Того.

Нанги изненадано я погледна и очите му започнаха да се проясняват. Сякаш се събуждаше от дълъг сън. Какво има предвид оба-чама?

— При завземането на Сайпан от американците през 1944 година Макита-сан заявява публично, че войната за Япония е приключена и тя трябва да капитулира. Того побеснял. Не трябва да го обвиняваме за това, разбира се, тъй като в онези дни думата „капитулация“ беше изхвърлена от нашия речник, всички бяхме обединени от най-висша форма патриотизъм.

— Но Макита-сан е бил прав — поклати глава Нанги.

— Точно така — отвърна оба-чама. — Того му иска сметка, защото министър или не, но никой няма право на подобни поразителни изявления. Като началник на „Кемпетай“^[7] той спокойно е можел да го екзекутира, но не го е сторил. Впоследствие става ясно, че макар и министър в онова правителство, Макита-сан е имал силни връзки в Диетата и дори сред бюрократичната олигархия. И те са били достатъчно силни, за да спрат ръката на Того.

Оба-чама взе малката чашка и я напълни с чай.

— Тези факти станаха известни съвсем скоро. Миналата, седмица бяха свалени голяма част от обвиненията срещу Макита-сан, говори се, че скоро ще бъде напълно оправдан. — Тъмните й очи внимателно го наблюдаваха иззад ръба на чашката. Оба-чама отпи ситна глътчица и продължи: — Ти добре знаеш, сине, че Макита-сан е заемал поста заместник-министър на търговията и промишлеността в три последователни правителства, а в четвъртото беше и министър. Всичко това положително може да го направи добър „семпай“, нали?

— Хай.

Върху лицето на оба-чама се появи очарователна усмивка.

— Чудесно! А сега си хапни оризовия сладкиш, сине. Пригответе го специално за теб!

Затворът „Сугамо“ беше мрачна сграда сред безлична местност. Онази част от нея, в която нямаше килии, спокойно би могла да мине за някоя от многобройните кантори на министерството, пръснати из града.

Нанги беше най-силно впечатлен от безразличието на хората там. Част от тях, разбира се, бяха итеки, както ги наричаше оба-чама. Но повечето бяха японци, именно те се занимаваха с всекидневната

администрация, те излъчваха онзи срам и унижение, които им бяха лепнали окупаторите, принуждавайки ги да се превърнат в тъмничари на собствения си народ. Ежедневният ужас от храненето, разходките, наблюдението и най-вече наказанието на военнопръстѣпниците се беше запечатал завинаги върху лицата им.

Нанги изгуби цели три седмици, за да проникне в тази мрачна сграда. Помогна му мъничко дори и заместник-министърът, който така и не разбра, че подписът му върху някакъв формуляр в три екземпляра позволи на Нанги да проникне зад стоманените врати на „Сугамо“.

Вътре витаеше атмосфера на поражение, а не на очакваното отчаяние. Навсякъде имаше решетки и за малкото часове, които прекара там, Нанги придоби чувството, че насечената от тях слънчева светлина е най-нормалното нещо на света.

Поради факта, че по-голямата част от обвиненията срещу Макита-сан бяха отпаднали и предстоеше пълното му оправдаване, двамата получиха възможност да разговарят, без да ги разделя обичайната стоманена мрежа.

Нанги беше виждал Йойчиро Макита само веднъж — на някаква вестникарска снимка, под която бе поместено съобщението за назначаването му за министър на военната промишленост. Тогава този човек беше топчест и закръглен като китаец, с изтънчено лице и широки рамене. Днес обаче беше съвсем друг. Тялото му бе изгубило много килограми, стопените мускули се опъваха по едрите кокали като сухата пергаментна кожа, която ги покриваше. Бледото лице му придаваше изражение на мъченик.

Най-странното обаче беше, че това лице не беше изгубило своята закръгленост, то още повече приличаше на пълна месечина, чертите му оставаха никак на заден план. Всичко, с изключение на очите, беше потънало в месеста плът.

Нанги с нищо не показа смайването си, просто се поклони и се представи.

Макита кимна разсеяно, сякаш отдавна знаеше на какво се дължи това неочаквано посещение.

— Радвам се — рече. — Време е за всекидневната ми разходка и се надявам да ме придружите навън.

„Навън“ за обитателите на „Сугамо“ беше тясната пътечка между две високи тухлени сгради с железни решетки на прозорците. Единият

й край опираше в дебел зид, твърде висок за преодоляване от когото и да било, но въпреки това окичен с бодлива тел, другият свършваше в подножието на остъклена наблюдателница. Земята под краката им беше неподатлива и твърда.

— Моля да ме извините за неразговорливостта, но отдавна съм се отучил да поддържам разговор — рече Макита. Ходеше с ръце на гърба, масивната му глава беше отпусната върху гърдите. От цялата му осанка лъхаше на приближаваща старост.

Нанги беше дълбоко разколебан. Нима този разсипан човек би могъл да бъде негов семпай? След първия си физически контакт с него вече не беше сигурен в това. Приличаше на човек, чиито най-хубави дни отдавна са отминали. Тъкмо се канеше да поднесе извиненията си и да се оттегли, когато Макита се извърна към него.

— Какво ви накара да ме потърсите чак тук, в пъкъла, млади човече? — попита той.

— „Канрьодо“ — автоматически и без да се замисля отвърна Нанги. — Търся своето място в нова Япония.

— Ясно — рече Макита и замълча. Продължиха да крачат един до друг, но главата на по-възрастния мъж вече не беше отпусната върху гърдите.

— В кое министерство работите?

— В МТИ, Макита-сан. Отделът за минерални ресурси.

— Аха. — Макита потъна в размисъл, а Нанги забеляза, че той вече не е онзи разсипан старец, който му се появи преди малко в стаичката за свиждане. — Ще споделя с час един любопитен факт, Нанги-сан. В момента американците са далеч по-заинтересовани да се противопоставят на световния комунизъм, отколкото да се занимават с нас — победения противник.

— Когато окупационните власти започнаха да се разпореждат тук, те бяха непреклонни в едно — няма дори пръст да помръднат за икономическото ни възстановяване, тъй като сами сме довели страната си до разруха, следователно и сами трябва да се оправим.

— Интересен е следващият им ход, Нанги-сан. След като бързо се увериха, че липсата на външна търговия и стабилна икономика неминуемо ще доведе до комунистическа революция и тук, те промениха политиката си на сто и осемдесет градуса. Започнаха да

настояват за спешни икономически реформи от страна на правителството.

— Това беше добре дошло за нас, хората, които се опират на „канрьодо“. Още повече че вече бяха отстранили от пътя ни дзайбацу — нашите най-могъщи противници. Вие добре знаете, Нанги-сан, че дзайбацу бяха най-големите ни съперници в годините на войната, правеха всичко възможно да ни лишат от икономическата власт. Но така подготвяха собствената си разруха. Окупационните власти стигнаха до правилния извод, че именно те са отговорни за икономиката ни по време на войната и логично ги забраниха. Сега цялата власт е в ръцете на министерствата — нещо, за което преди години можехме само да мечтаем.

— Днешна Япония се възприема като предпазен щит срещу разпространението на комунизма в тази част на света. Следователно американците са жизнено заинтересовани от бързото възстановяване на нашата икономика.

Макита спря и се обърна към Нанги:

— И знаете ли как предлагат да стане това, млади човече?

— Страхувам се, че не зная, Макита-сан.

— С помощта на международната търговия естествено. — Продължиха да крачат под погледите на часовите и заплашително надвисналото небе. — В тази светлина за мен е ясно, че Министерството на търговията и промишлеността става безполезно.

За известно време никой от двамата не каза нищо. Нанги изпита чувството, че вятърът отвъд високите стени на затвора започва да набира сила, но не можеше да бъде сигурен в това. Слънцето отдавна изчезна зад дебел слой мръсносиви облаци. Той преглътна, усещайки ясно падането на атмосферното налягане. Наближаваше буря.

— МТИ е разделено на два лагера — каза след малко той. — Едните са убедени, че трябва да прибегнем до „сейсан фуко сецу“ — възстановяване чрез увеличаване на производството главно в областта на тежката промишленост, докато другите проповядват идеята за „цюка кайкаку сецу“ — строг контрол върху инфлацията и приоритет на леката промишленост, която бързо ще стана конкурентоспособна, благодарение на евтината работна ръка.

Макита се засмя.

— А вие към кое течение принадлежите, млади приятелю?

— На практика нито към едното, нито към другото.

— Така ли? — Макита спря и се взря в лицето на Нанги. Наоколо ставаше все по-мрачно. — Изяснете се, ако обичате.

Нанги почувства как тялото му се стяга. На тази тема не можеше да разговаря с никого в министерството, макар че идеите му бяха съвсем конкретни и ясни. Сега ще се разбере дали оба-чама е била права, когато го насочи към Макита.

— Струва ми се, че трябва да отдадем предпочитание на тежката промишленост, дори само поради по-високата стойност на готовата продукция — започна той. — Но едновременно с това трябва да се осъществи и бърза реформа. По мое мнение ще бъде без значение на коя промишленост ще заложим, ако позволим на инфлацията да се развихри. Всичко ще се сгромоляса като дървена къщичка при силно земетресение...

Макита стоеше изправен и Нанги изпита чувството, че едва сега е забелязан както трябва. Тишината беше нарушена от тътена на далечна гръмотевица, странно смекчен от дебелите стени. Но успял все пак да проникне между тях, той започна да отеква на вибриращи вълни, като ехото на църковен гонг, призоваващ боговете на молитва. Стана съвсем тъмно, нощта забързано встъпваше в правата си. Очите на Макита блестяха като диаманти на дъното на мрачен кладенец.

— Интересна теория, Нанги-сан — продума той. — Много интересна. Но за нейната реализация е необходимо министерство с много по-широки пълномощия от тези на МТИ, Търговската палата и всички останали. Не е ли така?

Нанги мълчаливо кимна.

— Ще ни трябва нещо ново, съвсем различно от досегашните ведомства. Ще ни трябва министерство с широк контрол върху външната търговия. — Главата му бавно се завъртя и заприлича на главата на огромен хищник: — Съгласен ли сте с това, Нанги-сан?

— Хай. Со десу.

— Защо?

— Заради американците — незабавно отвърна Нанги. — След като толкова силно желаят да ни превърнат в защитник на своя далекоизточен фланг, те могат да ни вдигнат на крака единствено чрез търговията. Нищо друго не може да действа по-бързо и по-ефективно.

— Така е, Нанги-сан. Именно американците ще ни помогнат в това начинание, именно те ще бъдат нашият най-близък, макар и нежелан партньор. Единствено с помощта на окупационните власти можем да създадем министерството, което ще бъде в състояние да изкове отново „денка но хото“ — сабята на гордите самураи. Получим ли подобен статут, ние лесно ще подчиним на волята си както промишлеността, така и самото правителство.

Дъждът рукна изведнъж, на плътни отвесни струи, поради липсата на вятър в тясното пространство. След секунди и двамата бяха мокри до кости, но това не им направи никакво впечатление.

Макита се приближи до Нанги и каза:

— Ние сме родени в една и съща префектура, Нанги-сан. Това значи, че сме нещо като роднини... Не, дори нещо повече. Ако не се доверя на човек като вас, значи не мога да се доверявам на никого, дори на жена си. Само преди две седмици втората ѝ братовчедка се омъжи за един от най-големите ми врагове, знаете... — Изпусна въздуха от гърдите си и добави: — Това е то, роднинската лоялност...

Дъждът плющеше по пътеката и пълнеше обувките им, които започнаха да жвакат.

— Съществуват два непосредствени проблема — продължи Макита. — Първият е, че докато съм тук, нямам възможност да получавам необходимата информация. Затова, като се върнете в МТИ, първата ви работа трябва да бъде изготвянето на досиета за всички министри и заместник-министри. Колкото по-подробни, толкова по-добре. Зная къде точно работите, Нанги-сан. Централният архив е на две крачки от кабинета ви.

— Вторият проблем си е лично мой. Оневиняването ми е в ръцете на един доста труден човек, член на Върховното командване на окупационните сили. Казва се Линеър, полковник от английската армия. Страхотно педантичен мъж, обръща внимание на всяка запетайка, а това бави моето освобождаване. Но аз ще го накарам да си плати за това — усмихна се Макита и някак изведнъж докосна ръката на Нанги: — Можете да бъдете сигурен, че именно този итеки ще ни предостави информацията, необходима за окончателното „мабики“^[8], без което поставената цел е немислима.

Споменатата от Макита Търговска палата беше един много особен институт. Според условията на Потсдамската декларация,

подписана от Япония като част от капитулацията, нейните граждани нямаха право да извършват частна дейност в областта на външната търговия. Тази дейност беше изцяло поверена в ръцете на окупационните власти. От своя страна тези власти създават японска организация за разпределение и осчетоводяване на вноса и износа.

Нанги никога не беше имал работа с Търговската палата, всъщност изобщо не беше мислил за нея преди разговора си с Макита. Но стана така, че след този разговор палатата започна да играе важна роля в живота му.

Министър-председателят Йошида, заклет враг на МТИ заради връзките му с военновременните структури, назначи личния си съветник по административните въпроси Торацо Ода за директор на Търговската палата. Това стана преди три месеца, през декември 1948 година.

Ода започна незабавна чистка, уж предизвикана от многото нередности, открити в тази институция. Едновременно с това започна да се говори, че Йошида възнамерява да вземе под свой пряк контрол няколко министерства, с цел да намали влиянието на МТИ.

Това, разбира се, беше неприемливо за влиятелните ръководители на МТИ и те се събраха на спешно заседание. По една случайност то беше в същия ден, в който Нанги направи своето посещение в затвора „Сугамо“. Взето бе решение да се направи всичко възможно за блокирането на Ода и Йошида, предприели това организирано настъпление. За тази цел трябваше да вкарат свой човек в. Търговската палата със задачата да следи всяка стъпка на Ода.

Списъкът на кандидатите не беше особено голям, просто защото този човек трябваше да притежава доста необичайни способности — да бъде високоинтелигентен, да съобразява бързо и да взема правилни решения. Не по-малко важно беше той да е сравнително млад и без обичайните връзки „гакубацу“, които автоматически биха го превърнали в потенциален съперник в очите на Ода. Накратко, кандидатът трябваше да бъде напълно незабележим.

Така остана едно-единствено име: Танцан Нанги.

Когато го повикаха на среща в кабинета на заместник-министъра Хироши Шимада, той беше загънал в състоянието на своите досиета „мабики“. Тъкмо беше открил няколко интересни подробности от живота на новоназначения заместник-министър по време на войната.

Изслуша с каменно лице предложението на Шимада. И дума не можеше да става, че може да го отклони. Защото държавният служител е не по-малко предан на своите работодатели от обикновения работник, принципът „айша сейшин“ действаше и за него, беше неразделна част от „канрьодо“. Но дори и да имаше право на избор, Нанги положително не би пропуснал тази възможност, наречена „кай хо“ (открехване на вратата) от великия Сун Цу. Светкавично реши да се възползва по най-добрия начин от нея, но външно изрази само това, което всички очакваха — непоколебима решимост да служи всеотдайно на заместник-министъра Шимада и на цялото ведомство.

На практика обаче се беше заклел да служи единствено на Йойчиро Макита. Защото у него откри това, което беше и самият той — самураят-администратор, обладан от благородния и непоколебим дух на славните си предшественици, благородните и елитни воители на шогуна Токугава.

Нанги беше назначен за началник на търговския отдел в палатата. Новата служба не му попречи да продължи работата по своите досиета, дори напротив — чрез нея получи достъп до нова секретна информация. И в деня, в който Макита най-сетне излезе на свобода, той вече разполагаше с десетсантиметрова купчина папки, които бяха изпълнени с дребни и не толкова дребни прегрешения на висши държавни служители. Сред тях имаше кражби, измами, а дори и откровено вземане на подкупи от поне две дузини отговорни мъже.

Ден след излизането на Макита от затвора, още преди двамата с Нанги да бяха успели да обсъдят съдържанието на тайните досиета, Торацо Ода го извика при себе си. И това, което му каза, предизвика пълен смут в душата на Нанги.

Чаят беше поднесен върху излъскан до блясък поднос от европейско сребро. Чашите бяха от дебел порцелан, а запарената течност се наливаше от висока сребърна кана с извити крачета и едва забележими петна по повърхността. В очите на Нанги този сервиз изглеждаше глупаво и гротескно, както повечето неща с европейски произход, но той се хилеше като маймуна и засипваше с комплименти началника си. Когато похвали изтънчения му вкус, имаше чувството, че думите спират в гърлото му и всеки момент може да повърне. Чаят също не му хареса — една противна смесица от зле подбрани сортове, които взаимно убиваха вкуса си. Имаше чувство, че пие сапунена вода.

В отговор на комплиментите за хубавия чай Ода тържествено кимна и съобщи, че това е „Липтън“, внос от Америка.

— Значението на Америка не трябва да бъде подценявано, Нанги-сан — добави Ода, едър мъж с огромен като на борец тежка категория корем. Беше облечен в скъп раиран костюм с жилетка ръчна изработка на модната къща „Савил Роу“, остриите му черни обувки блестяха без нито една пращинка. — Време е вече да свалим кимоното и гетата, да престанем да мислим единствено за градинките си и перфектното поднасяне на чая...

Спря за момент и внимателно го огледа, опитвайки се да се да долови реакцията.

— Тук сме поставени да вършим конкретна работа. След като онзи гайжин Джоузеф Додж успя да спре галопиращата инфлация на Япония с рязкото снижение на потребителското търсене, на нас не ни остава нищо друго, освен да мислим за бъдещето си. А нашето бъдеще, Нанги-сан, спасението на нова Япония е само в една област — международната търговия. Това е задача номер едно!

Спря да отпие глътка от противната течност, после попита:

— Вие говорите ли английски, Нанги-сан?

— Не, Ода-сан.

— Значи е време да го научите. Министър-председателят създаде няколко курса за обучение на висши кадри, неговата и моята препоръка е в тях да се включите и вие.

— Веднага ще го сторя, Ода-сан.

— Чудесно! — Ода изглеждаше наистина доволен. — На излизане ще получите необходимата информация от секретарката ми. — Отпи нова глътка чай и се загледа към уличното оживление зад прозореца. Преди малко бе свалил изпитателния си поглед от лицето на Нанги — проверката явно беше приключила.

— „Цушо даичи шута“^[9] — думите бяха произнесе, ни меко и някак разсеяно, сякаш Ода беше забравил за чуждото присъствие в кабинета. — Една завидна цел... завидна и необходима! Всъщност имам чувството, че в обстановката на бърз растеж ще имаме нужда от създаването на ново министерство... — Дебелото му тяло пъргаво се завъртя, тъмните му очи се забиха в лицето на Нанги: — Как оценявате една такава идея, Нанги-сан?

— Аз... Аз бих искал да чуя нещо повече за нея, Ода-сан — промълви Нанги, едва успял да се съвземе от шока.

Ода размаха месестата си ръка:

— О, това трябва да бъде едно министерство с основна задача да контролира и осъществява цялата външнотърговска дейност и внедряването на нови технологии. То трябва да има властта да разпределя правителствените помощи за определени отрасли, да ги поощрява с данъчни и други облекчения. — Очите на Ода възобновиха проникателните си обиколки по лицето на Нанги. — Приемливо ли е всичко това за вас, Нанги-сан?

Въпросът го постави натясно. Как да отговори? Приятел или враг е този Ода-сан? Положително е враг на неговите началници в МТИ, но това сега нямаше особено значение, тъй като от момента, в който двамата: с Макита изготвиха дългосрочната си стратегия в двора на затвора, Нанги практически беше престанал да работи за МТИ.

Въпросът сега е дали Ода е настроен наистина доброжелателно към техните планове, или всичко е клопка. Ако приеме теориите им, той би могъл да им бъде от огромна полза. Но Нанги си даваше съвсем ясна сметка, че ако разкрие дори мъничка част от плановете им пред Ода и той не ги одобри, това положително би довело до крах на всичко. Какво да направи?

— За мен е ясно, че ние сме с вързани ръце до момента, в който окупационните власти напуснат страната — предпазливо започна той. — Но следейки това, което назрява в Корея, имам чувството, че американците възнамеряват да ни въвлекат в евентуалните бойки действия там.

— Така ли? — Очите на Ода се скриха под тежките клепачи —
Защо?

— Според мен няма да имат друг избор, Ода-сан, Не могат без тил, а това означава много неща — униформи, превозни средства, комуникации, муниции и още хиляди подробности. Корея е много далеч от Америка, НО е близо до нас. По мое мнение, те ще бъдат принудени да изправят икономиката ни на крака и да я използват в предстоящата война.

— Това няма да е лошо.

— От една страна е така, но от друга — не — отвърна Нанги с ясното съзнание, че поема огромен риск.

— Какво искате да кажете? — Лицето на Ода беше абсолютно непроницаемо и Нанги мислено прокле меката и съвсем недостатъчна светлина от абажура над главите им.

— Ето какво, Ода-сан, — въздъхна той. — Без съмнение увеличената заетост ще подпомогне съществено нашата икономика, стокооборотът рязко ще се увеличи, ще нараснат и печалбите. Но в самата бързина на този процес — бързина, наложена от изискванията на времето, се крие и един доста опасен момент. Всички наши компании изпитват остър недостиг от капитали, едно забавяне на плащанията дори само с шест месеца означава банкрут за повечето от тях. Можем да бъдем смазани от самия бизнес...

— Още чай? — попита Ода и напълни собствената си чаша. Нанги поклати глава, убеден, че едва ли би могъл да понесе дори глътка повече от противната течност.

Ода бавно разбърка чая с филигранната сребърна лъжичка, после тихо попита:

— А как вие бихте се опитали да отстраните тази опасност, Нанги-сан?

— Мисля, че новото министерство, за което споменахте, лесно би могло да постигне това.

Това е, въздъхна в себе си Нанги. Изплюх камъчето. Дано само не започна да се потя! Успял да постигне максималната неяснота по поставения ребром въпрос, той се отпусна и зачака реакцията на Ода-сан. Следващите му ходове зависеха изцяло от нея.

— Знаете ли, млади човече, че вашият заместник-министър Шимада ще бъде остро против създаването на такова министерство?

— Той вече не е мой, Ода-сан — умело избягна капана Нанги.

— О, да, разбира се — остави чашата си Ода. — За момент забравих това.

Нанги получи своя отговор и кръвта му кипна. Внимавайки да не покаже вълнението си, той бавно каза:

— Имам чувството, че ръководството на МТИ малко прекалява с усилията да съхрани собствената си власт.

— Може би има право, Нанги-сан... Онези, които най-много се страхуват от загубата на властта, обикновено са и най-чувствителни към всяка заплаха, откъдето и да идва тя...

Ода и Йошида планират закриването на МТИ! Само по този начин може да се обясни смисълът на този разговор!

— Ако вие сте на мое място, Нанги-сан — все така тихо и спокойно продължи Ода, — кого бихте поставили начело на новото министерство за външна търговия?

Настъпи решителният миг. Нанги сам трябваше да прецени дали Ода е приятел или враг. Знаеше, че отговори ли на този въпрос, връщане назад няма.

Знаеше и друго. Не можеше да разчита на никого от МТИ, нито пък на приятелите на Макита. Колкото и голямо да бе тяхното влияние, то нямаше да бъде достатъчно за проникването му до сърцето на новата структура без благословията на Ода и Йошида.

После изведнъж се успокои, решението — твърдо и непоклатимо, зае ясно място в съзнанието му.

— Бих се спрял на Йойчиро Макита — без колебание отвърна той.

В кабинета се възцари тишина. Ода почукваше с лъжичката по плътно стиснатите си устни. После въздъхна и тихо каза:

— Заместник-министър Шимада никога не би подкрепил подобна идея.

— Той не би подкрепил и самата идея за създаването на подобно министерство — подхвърли Нанги.

— Това са съвсем различни неща, Нанги-сан. Шимада и Макита са непримирими врагове. Създаването на новото министерство е едно, оглавяването му от Макита — съвсем друго!

— Мога ли да запитам дали кандидатурата на Макита-сан би получила личното ви одобрение?

— Това сега едва ли има някакво значение, Нанги-сан. В живота има много неща, които искаме, но не можем да притежаваме. Човек трябва да умее да плува по течението, иначе ще се окаже безнадеждно далеч от брега...

Навън се смрачаваше. Нанги помисли за своите компрометиращи досиета и списъка с прегрешенията на Шимада.

— Поправете ме, ако греша, Ода-сан, но ми се струва, че процесът на прочистване при нас продължава — каза той.

— Разбира се, особено на по-ниско равнище — съгласи се Ода.
— Всеки напускащ заместник-министър посочва своя наследник, а

състудентите на избраника от университета сами си подават оставките, за да не поставят под въпрос авторитета му.

— Струва ми се, че на високо равнище има случаи на „мабики“ — предпазливо се обади Нанги.

— О, да — отвърна Ода. — Но те обикновено са свързани с някой голям скандал. Помня времена, в които подобни неща се подготвяха предварително... — По лицето му се появи тънка усмивка: — Имаше особено способни хора за това... — Чертите му отново се ствърдиха и той сви рамене: — Днес обаче на главите ни неизменно са окупационните власти, които надничат иззад рамото ни като ястреби... Във всеки случай старите майстори вече ги няма.

— Ако ви разбирам правилно, става въпрос за скандали, които се подготвят предварително и просто се изсмукват от пръстите, нали? — попита Нанги и сърцето му забърза ритъма си. — Дим и борови иглички, така ли?

— Сравнението ви е поетично, но точно, Нанги-сан.

Нанги направи усилие да стабилизира гласа си:

— Означава ли това, че окупационните власти няма да ни създават неприятности при един истински скандал? — попита той.

В съседната канцелария звънна телефон, приглушени гласове долетяха иззад затворената врата. Бадемовите очи на министър Ода блестяха като тъмни диаманти зад кръглите рамки на очилата.

В кабинета се настани тежко и напрегнато мълчание. Нанги имаше чувството, че тялото му е увито в топли одеяла. Беше му ясно, че резултатите от този разговор ще проличат от всяко следващо движение, жест или поглед на двамата.

— Скандалът може да означава различни неща за различните хора, Нанги-сан — обади се след известно време Ода. — Според мен всеки трябва да е наясно с него, да притежава нещо... нещо като съвсем определена дефиниция.

Нанги спря поглед върху лицето на началника си и твърдо каза:

— Позор за нашите врагове!

Изтекоха няколко напрегнати секунди, после ръката на Ода се спусна под бюрото и излезе оттам с бутилка кафеникава течност.

— Мога ли да предложа чаша бренди?

Нанги кимна и двамата мълчаливо отпиха. В съседната стая започна да потраква забързана пишеща машина.

Ода внимателно остави чашката си.

— Шимада-сан прояви голяма щедрост, като ви прехвърли при мен, Нанги-сан — меко продума той.

— А може би просто не е бил достатъчно далновиден — отвърна с необичайна за характера си откровеност Нанги.

Ода сви масивните си рамене.

— Казват, че китайците не се вслушват в думите на чужденеца просто защото не могат да повярват, че той говори техния собствен език... Шимада ми прилича на тях... — Напълни отново: чашките и добави: — Може наистина да не притежава особена прозорливост, но в замяна на това има широки връзки...

Нанги веднага схвана посоката на мисълта, му.

— Те едва ли ще му помогнат да се измъкне — твърдо отвърна той. — Хироши Шимада е проявил доста голяма алчност в качеството си на висш държавен служител.

— Надявам се, не в американски стил...

— О, не — включи се в играта Нанги. — В никакъв случай!

— Добре. Може би ще извлечем определена полза от всичко това — потърка ръце Торацо Ода. — А що се отнася до деловата страна на въпроса... надявам се, че постигнахме едно съвсем задоволително споразумение...

— Извинете ме, Ода-сан, но мисля, че трябва да обсъдим още един въпрос...

Понечил да се надигне, Ода спря и извърна безизразното си лице към Нанги:

— Какъв въпрос? Моля, говорете спокойно...

— Мисля, че трябва да уточним и моето собствено положение.

Ода се отпусна обратно в креслото, шкембето му се разтресе от смях. Първите дъждовни капки забарабаниха по широкото стъкло зад гърба му, закривайки фигурите на минувачите, които бързаха далеч долу на улицата.

— Млади човече, вече съм сигурен какво представлявате — продължаваше да се смее Ода. — Едва ли втори път ще си позволя да ви подценя! Чакайте да видим... — Дебелият показалец отново се долепи до не по-малко дебелите устни. — Ясно е, че няма смисъл да оставате тук, в палатата. Прекалено умен сте за това. Ще бъдете моето око и ухо в новото министерство. Макита-сан ще ви назначи за

началник на секретариата. Там ще имате достъп до всички молби за постъпване и ще одобрявате само онези кандидати, които са предани на политиката на Макита-сан, съответно и на моята...

— Бавно и постепенно ще променим лицето на цялата бюрократична машина. Бавно и постепенно ще отстраним всички свои противници, онези, които не разбират значението на лозунга за първостепенното значение на търговията. Така ще възродим славния двестагодишен период на управление на шогуна Токугава!

Очите на министъра блестяха със студена фанатична светлина и Нанги неволно се запита с какво ли се е занимавал този човек по време на войната. Трябва да предупредя Макита-сан да внимава с него, напомни си той, после се изправи и стори дълбок поклон:

— Моля да приемете най-искрените ми благодарности.

Обърна се към вратата, но гласът на Ода го спря.

— Нанги-сан, бяхте напълно прав в оценката си за заместник-министър Шимада... Глупостта му е двойна. Веднъж, че не е оценил вашите качества; втори път че от цяло министерство е изпратил именно вас да ме шпионирате!

МТИ не бе закрито, както очакваше Нанги, но създаването на Министерството на международната търговия и промишлеността беше сигурен признак, че дните му са преброени.

Двамата с Макита внимателно прегледаха съдържанието на папките с компрометиращи материали, после Макита ги отнесе на Ода в съответствие с плановете им. Поради факта, че Шимада беше заместник-министър и очертаващият се скандал щеше да бъде изключително голям, Ода реши да предаде документите на министър-председателя. В продължение на шест дни Йошида се запознаваше с прегрешенията на Шимада, които включваха злоупотреба с държавни средства, използване на поверителна информация от министерството за назначаване на роднини в неговите структури, поддържане на любовница и гейша. Това беше достатъчно, за да го уволни и да изнесе пред широката общественост причините за решението си. За това особено настояваха окупационните власти, убедени че правителството само ще спечели от своята откритост, а народът ще се убеди, че наистина живее в демократична страна.

Разбира се, Йошида беше против подобно публично унижение, тъй като много добре знаеше какъв ще бъде крайният резултат. Но американските съветници надделяха и в крайна сметка той бе принуден да предаде документацията на печата — разбира се, след необходимия период на протакане.

Двадесет и четири часа по-късно Хироши Шимада коленичи върху една рогозка и насочи „вакизаши“ към долната част на корема си. Стисна зъби, вкара острието дълбоко навътре, после рязко го дръпна нагоре и надясно. Тялото му потръпваше от усилията на волята, самоконтрола и чувството за достойнство. Тялото на съпругата му Казико беше открито до неговото, локвите потъмняваща кръв на двамата се бяха смесили в последна прегръдка.

— Питам се колко ли е мразил Шимада онзи полковник Линеър — рече Йойчиро Макита и се отпусна на колене върху татамито.

Срещу него седеше Нанги, облегал гръб на сгънат футон, за да облекчи болките си.

— Имате предвид гайжина, който свали обвиненията срещу вас? — изненадано го погледна Нанги. — Какво общо може да има той?

Макита изглеждаше далеч по-добре, откакто напусна затвора „Сугамо“. Беше започнал да напълнява, но лицето му си беше все същото — кръгло и подпухнало. Вече далеч повече приличаше на човека от онази вестникарска снимка, която Нанги беше виждал, преди много години. Отново беше солидният администратор самурай, агресивен и внушителен.

— Прекарах дълги седмици с този английски полковник и той ми разкри много неща — замислено рече Макита. — Същевременно научих далеч по-малко, отколкото бих научил от всеки друг гайжин... Той притежава една съвсем неевропейска дарба — търпението.

— Вие май му се възхищавате...

— Е, не съм стигнал чак дотам — усмихна се Макита. — Но все пак... един гайжин като него... — Гласът му заглъхна и той потъна в дълбок размисъл.

— Все още ли мислите, че е познавал лично Шимада? — попита след известно време Нанги.

Очите на Макита се избистриха и той вдигна глава.

— О, сигурен съм, че между двамата е имало нещо — отвърна той. — Полковник Линеър държеше повече от всички останали

офицери в щаба на Макартър скандалните факти да станат обществено достояние.

— Съвсем като гайжин...

— Напротив, Нанги-сан. Съвсем като японец!

Нанги се размърда, за да прогони сковаността на тялото си и недоумяващо го погледна:

— Не разбирам...

— За разлика от повечето итеки в щаба на окупационните сили, които нямаха представа за смъртоносните последици от едно такова публично унижение, полковник Линеър си е давал съвсем ясна сметка какво ще направи Шимада. Да, Нанги-сан, така е... Искал е неговата смърт почти толкова силно, колкото и аз самият!

— Но какво представлява животът на един японец за итеки като него?

Макита ясно долови горчивината в гласа на своя приятел и се замисли за безбройните начини, по които човешкото съзнание търси закрила срещу психическите травми. За Нанги беше сравнително лесно да повярва, че човек като полковник Линеър ще иска смъртта на един японец само защото е варварин. Но дали му минава през ума, че той самият е прочел смъртната присъда на Шимада, разбира се, под прикритието на една съвсем благородна цел — да ускори икономическото развитие на Япония, поставяйки го под прекия контрол на МИТИ. Почакай, каза си Макита, май и аз започвам да си търся оправдание...

Въпреки всичко не изпитваше никакво съмнение в блестящите способности на своя подчинен. Нанги предвиди с абсолютна точност избухването на войната в Корея и съответното поведение на американците. Те действително поставиха японската икономика на военни релси и голяма част от новосъздадените в страната предприятия изпитваха остра нужда от капитали.

Окупационните власти бързо съзряха опасността и дадоха разрешение на Японската национална банка да повиши лихвения процент, с който отпускаше заеми на търговските банки, а те от своя страна започнаха спешно кредитиране на производството. Седмици наред Макита търсеше начин да спечели от създалата се ситуация, тъй като ясно виждаше, че липсата на достатъчно изгодни кредити ще доведе до поглъщането на много японски компании от чуждия

капитал. Твърдо вярваше, че това не бива да се допуска и вече вземаше необходимите мерки. Внесе предложение правителството да разшири пълномощията на МИТИ и то единствено да издава разрешение за чуждестранни инвестиции.

— Как се справя вашият приятел Сато-сан? — попита той.

— Доста добре — отвърна Нанги и си взе едно „моши“ — оризовите сладкиши, които оба-чама беше приготвила специално за тях. От новата 1951 година бяха изминали едва три дни и всички още празнуваха. — Успя да се издигне до поста вицепрезидент на рудодобивния концерн и вече отговаря за всички каменовъглени мини.

— С тези сладкиши трябва да пиете много вода — навъсено го предупреди Макита. — Брат ми беше лекар и изпитваше истински ужас от първите две седмици на новата, година. Постоянно тичаше от пациент на пациент и се мъчеше да прочисти червата им, блокирани от тези несмилаеми „моши“!

— Дано не ви чуе оба-чама — усмихна се Нанги и отхапа ново парче от сладкиша. — Но за да се чувствам спокоен, ще си наляя още една чаша чай.

Опразниха чашите си и Макита каза:

— Тя тъгува за него. Сато-сан прави добри пари и солидна кариера, но твърде рядко има време да се види с оба-чама. Друго би било, ако концернът му имаше офис тук, в Токио... Но едва ли могат да си позволят това, все още са твърде слаби. Само банката, която ги кредитира, е със седалище тук.

В главата на Нанги звънна предупредителна камбанка. На пръв поглед нямаше нищо общо между думите на Макита и проблемите, които го вълнуваха. Но той вярваше на шестото си чувство и беше сигурен, че ще открие подобна връзка след един внимателен анализ на ситуацията.

Проблемите бяха свързани с пари. Особено с парите, които циркулират извън банковата система. За миг съзнанието на Нанги се покри с бяла пелена, после прозрението го връхлетя с такава сила, че той неволно потръпна. Да, разбира се!

— Макита-сан — вдигна прояснените си очи той. — Имам нужда от вашата помощ.

— С удоволствие. Само кажете.

— Зная какво трябва да направим, Макита-сан! Трябва да възстановим дзайбацу!

— Но те са наши врагове и винаги са се стремили да ни измъкнат икономическата власт! Във всеки случай окупационните власти ги забраниха завинаги.

— Точно така — развълнувано отвърна Нанги. — Но те забраниха старите дзайбацу! А аз имам предвид „кин ю кейрецу“^[10]. За начало трябва да се спрем на някоя от банките, тъй като само те разполагат с достатъчно капитали за финансирането на подобно начинание. Ще отпуснем кредити на няколко промишлени предприятия — да речем, в областта на стоманодобива, електрониката и минното дело. Към тях ще прибавим и една голяма търговска компания. Сега сме в икономически подем и банката лесно ще гарантира своите кредити и ще застрахова своите предприятия. А после, когато настъпи неизбежната рецесия, Макита-сан, търговската компания ще получи възможността да внася суровини и да изнася готовата продукция на новото кейрецу, избягвайки всякакви стокови запаси и сделки на вътрешния пазар.

Очите на Макита заблестяха.

— Веднага повикайте Сато-сан! — развълнувано потърка длани той. — Ще започнем с банкови гаранции на неговата компания. Ще го издигнем и по някое време ще го приберем у дома.

Истински гений е този Нанги-сан! Магьосник! До една година окупационните власти ще напуснат страната, след което МИТИ ще има пълна свобода на действие, ще може бързо да изтласка Япония в челните редици на международната търговия.

— А контролът? — попита Нанги. — Трябва да бъдем абсолютно сигурни, че новите кейрецу няма да поемат по пътя на някогашните дзайбацу! Трябва да ги обвържем, да ги превърнем в неразделна част от самото министерство.

— Точно така ще постъпим, Нанги-сан — усмихна се Макита. — Защото МИТИ определя икономическата политика, защото ние сме тези, които могат да бракуват нещо тук, да съхранят нещо там; ние сме хората, овластени да отпускат значителни суми за застраховки срещу провалени сделки, да контролират изцяло дейността на търговските фирми. Защото без търговски фирми цялото кейрецу става безполезно. Няма банка, която да не се подчини на тази логика! Дори и министър-

председателят ще съзре изгодата от новото кейрецу, тъй като то представлява отличен начин да се насочват наличните капитали във върна посока. — Двата приличаха на деца, които се радват на новата: си играчка. — Дългосрочните перспективи са отлични. Тъй като компаниите, влизащи в състава на новото кейрецу, са изцяло финансирани от банката, те могат спокойно да бъдат насочени към завладяване на пазарите чрез създаване на висококачествена продукция, без притежателите на акции да ги притискат с искане за бързи печалби.

Макита скочи на крака и извика:

— Това заслужава да бъде отпразнувано, млади приятелю! Утре трябва да се свържете със Сато-сан, а довечера отиваме в „карюкай“^[11]. Една нощ сред подобна обстановка ще ни се отрази добре. Хайде, тръгваме за Фуяжо — „Замъкът, който не познава нощта“! Там сакетото се лее до зори, а ние ще лежим на неземно меки постели и ще вдъхваме аромата на райското удоволствие!

Ято чучулиги властваше по окичените с гирлянди клони на величественния клен, издигащ се в ъгъла на градината. Именно той беше привлякъл Нанги и Сато към този дом близо до парка Уено. Хладният октомврийски ветрец прогони влажните облаци към хоризонта, небето се изчисти, въздухът стана кристален.

Облечен в топло подплатено кимоно, Нанги гледаше как чучулигите се вдигат от клена и се пръскат като фина пяна пред кораб, порещ океанските вълни. После изчезнаха като окупационните власти, погълнати от изумрудената небесна шир, филигранна и прозрачна като китайски порцелан.

Макар да беше краят на 1952 година и Япония отново беше свободна, прочистена от всякакви итеки страна, в сърцето на Нанги нямаше радост. Той коленичи до отворената фузума, склучи ръце в скута си и отправи невиждащ поглед към прекрасната: градина. Тя никога нямаше да бъде напълно свършена просто защото изкуството Зен проповядваше вечен стремеж на човека към свършенството.

Зад гърба му долитаха тихите гласове на Макита, Сато и новата му съпруга Марико — нежна, приличаща на кукла жена с открито сърце, на която Нанги откровено се възхищаваше. Тя се появи в

живота на Сато съвсем навреме и запълни огромна празнина в него — Нанги си даваше ясна сметка за това.

На практика обаче именно той, Нанги, преживя най-трудно смъртта на оба-чама. Макита я познаваше съвсем повърхностно и това беше напълно естествено. Но Сато, за когото старицата бе и майка, и баща, преживя раздялата изключително трудно. Цяла седмица след погребението не излезе от стаята си, приличаше на тежко болен човек.

От смъртта на оба-чама вече измина цял месец, но празнотата в сърцето на Нанги беше все така огромна. Защото за него тя беше много повече от майка, беше негов изповедник, а дори и сенсей, ако обстоятелствата го налагаха. Заедно се радваха на успехите му, заедно преживяваха и разочарованията. Тя му даваше мъдри съвети през най-тежките години, тя съхраняваше достатъчно сила да го подтиква напред дори когато нещата изглеждаха безнадеждни.

Беше стара, древна дори... Нанги съзнаваше, че всеки човек рано или късно се превръща в прахта, от която е произлязъл, но въпреки това страдеше без ясните мъдри очи на оба-чама, без тъничкото ѝ цвъртящо гласче.

Макар да не го усети веднага, смъртта на оба-чама подпечата съдбата му или поне голяма част от нея. След смъртта на Готаро той беше подписал несъзнателно споразумение със собствената си същност никога да не си позволява онази упоритост, а следователно ѝ беззащитност, с която се характеризираха техните отношения. Но чарът на оба-чама бавно и постепенно го накара да забрави за това споразумение и резултатът беше налице.

През последвалите месеци и години щеше да спи с много жени, но сърцето му нямаше да се разтвори за никоя от тях. Смъртта на единствените хора, които беше обичал в живота си, висеше в душата му като вечно ками и му напомняше, че животът може да бъде жесток и несправедлив. Разбира се, това бяха западни понятия, но въпреки това Нанги никога не успя да се примири с тяхното проклетие. Кармата му беше завършена. Борбата между абсолютния национализъм и съмненията в дъното на душата му приключи, когато се обърна с лице към християнската религия. Но до края на дните си щеше да го разяжда чувството на вина, че е приел саможертвата на Готаро, че му е липсвал достатъчно кураж да преодолее вродения си

ужас от морските дълбини и да стори за Готаро онова, което в крайна сметка той беше сторил за него.

Птиците отлетяха, но присъствието на великолепната есен остана. Величественият клен беше все така красив с мантията си от ярки цветове. Гласовете зад гърба му сякаш бяха самото ками. Марико усилено приготвяше традиционните дарове за празника „цукуми“ ритуала по посрещането на пълнолунието, изпълнен със спокойно съзерцание.

Очите на Нанги се откъснаха от върха на тихо шумолящия клен и се насочиха към теменуженото небе, по което пробягваха забързани облачета, Луната скоро ще изгрее и сребърните ѝ лъчи ще погалят това спокойно кътче, през отворената фузума бавно ще се хлъзне нежната хладина.

[1] СССР се включва във войната срещу Япония на 9 август 1945 г. — Б.ред. ↑

[2] Бежанци от големите градове през войната — Б.пр. ↑

[3] Тесни връзки между съученици и състуденти — Б.пр. ↑

[4] Кръвна или родствена връзка, придобита чрез брак. — Б.пр. ↑

[5] Земляческа връзка. — Б.пр. ↑

[6] Покровител. — Б.пр. ↑

[7] Военното контраразузнаване. — Б.пр. ↑

[8] Чистка. — Б.пр. ↑

[9] „На първо място търговията“ — лозунг, разпространен в следвоенна Япония. — Б.пр. ↑

[10] Финансови отношения, лежащи в основата на кейрецу. — Б.пр. ↑

[11] „Светът на цветята и върбите“ — в преносен смисъл става дума за токийския квартал Йошивара, известен с увеселителните си заведения. — Б.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА
КАЙ ХО
ПРОЛУКА, ПОЯВА, БЛАГОПРИЯТНА
ВЪЗМОЖНОСТ, СВЕТКАВИЧНО
ПРОНИКВАНЕ. ШПИОНИ

НЮ ЙОРК | ТОКИО | КИЙ УЕСТ | МОШИНО ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Щом я видя и сърцето му потръпна. Тя разкъса кордона от усмихнати хора, втурна се към него с широки крачки на дългите си крака и се хвърли в прегръдката му.

— О, Ник! Вече си мислех, че никога няма да се върнеш!

Той повдигна брадичката ѝ и се взря в широко отворените ѝ сивкавозелени очи, които понякога ставаха почти пъстри. Сега обаче не бяха такива. Яркочервените точки в ирисите лудо танцуваха, клепачите се навлажниха.

— Джъстин.

Въздишката му я накара да изгуби и последния остатък от самообладанието си, в момента, в който устните им се сляха и устата ѝ се отвори под неговата, той усети как две топли вадички намокрят страните му. Сладкият ѝ дъх се сля с неговия. Хубаво е да съм отново у дома, помисли си той.

— Съжалявам за края на онзи наш разговор — прошепна тя.

Край тях се блъскаха хора и той едва сега си даде сметка, че са застанали насред потока пристигащи пътници. Хвана я за ръката и бързо я дръпна встрани.

— Аз също... Имах много работа и умът ми просто беше зает с други неща.

Забеляза, че е променила прическата си. Косата ѝ беше бухнала като лъвска грива, фините гранатови украшения сред нея проблясваха като скъпоценни камъни.

— Харесва ми — каза той, без да сваля ръката си от кръста ѝ.

— Кое? — недоумяващо го погледна тя.

— Косата ти.

Тя се усмихна и го поведе към широките остъклени врати.

— Най-важното е, че вече си у дома! — опря глава до рамото му тя — жест, който го принуди да премести багажа си в другата ръка.

Стори му се странно, че не каза дори дума за баща си. После си представи какво им предстои и реши да се въздържа от излишни

въпроси.

— Разкажи ми за новата си работа — промени темата той. — Харесваш ли я?

— Разбира се! — възкликна тя и веднага се зае да описва трите нови проекта, възложени ѝ от Рик Милар. Някак неусетно се превърна в някогашното възторжено момиченце, в подобни моменти я напускаше обичайната свенливост, изглеждаше властно самоуверена, и съвсем зряла. А Никълъс се запита как е възможно така бързо да се промени от новата работа.

Когато млъкна, изражението ѝ отново се промени, очите ѝ помръкнаха. О, колко много неща можеха да изразят те, помисли си Никълъс. Не познаваше друг човек с такива способности. Надникна в тях и откри, че там отново се е настанила свенливостта, те просто молеха за неговото одобрение. Дълбоко вътре се появи онази особена хладина, която му направи впечатление още при първата им среща и която го предупреждаваше да се държи на почетно разстояние.

Засмя се и я завъртя около себе си.

— Мисля, че всичко това е чудесно! Време е вече да излезеш от черупката си.

— Слушай, Ник, не съм казала, че ще я задържа за...

— Но нали каза, че ти харесва? — пусна я на земята той.

Върху лицето ѝ се появи детинска несигурност, той неволно я притисна към себе си.

Пред въртящата се остъклена врата ги чакаше блестяща сребриста лимузина. Никълъс се спря, но тя промуши ръка под мишницата му и го затегли към нея.

— Хайде! Позволих си да похарча малка част от новата си заплата, не ми разваляй удоволствието.

Той с нежелание подаде саковете си на униформения шофьор, наведе се и се хлъзна на плюшената, седалка до Джъстин. Тя даде инструкциите си и лимузината бавно пое по магистралата за Лонг Айлънд.

— Разбрах, че Гелда не е поискала да посрещне баща си — промълви той.

Джъстин извърна глава.

— Аз също не проявих желание да видя ковчега.

— Всичко е уредено предварително, не е нужно да сме там. — Кратко, тежко мълчание, надвиснало като завеса между тях: — Баща ти...

— Не започвай отново, Ники! — остро го прекъсна тя. Главата ѝ се извъртя към него, очите ѝ бяха потъмнели от гняв: — Все още не разбирам защо прие да работиш за него, за този жалък човек!

— Той обичаше своите дъщери.

— Той не обичаше дори себе си! Това чувство изобщо не му беше познато!

Никълъс преплете пръсти и стисна ръце между коленете си. Не му е времето да ѝ каже, помисли си той, после тръсна глава. Подходящо време едва ли ще настъпи, а тя има право да знае. Не е чак толкова японец, че да запази всичко в тайна.

— Баща ти ми прехвърли контролния пакет на компанията.

Мощният мотор мъркаше тихо, колата се плъзгаше покрай красивите полуградски имения на Куинс, атмосфера на странна безпомощност обви двамата пътници на задната седалка.

— Това е лоша шега, Ник — промълви най-сетне тя. — Не е в твоя стил!

Той въздъхна вътрешно и се стегна да посрещне предстоящата буря.

— Не е шега, Джъстин. Преди шест месеца е направил допълнение към завещанието си. Неговите шейсет процента от акциите ме превръщат автоматически в новия президент на „Томкин Индъстриз“. Свидетел е Бил Грейдън, подписах в негово присъствие допълнението...

— Ти подписа?! — Тялото ѝ се изви, гърбът ѝ се притисна плътно в далечния ъгъл. — Значи прие да... — Главата ѝ се разтърси в недоумение, за миг не можеше да намери подходящите думи. — Господи, това е чиста лудост! — Гласът ѝ стана дрезгав, думите с мъка излитаха от свитото ѝ гърло.

Скри лице в ръцете си, сякаш не искаше да го вижда толкова близо до себе си, сякаш не искаше да възприеме току-що чуто. — Господи, Ник! Това не е истина!

Ръцете ѝ се спуснаха надолу, очите ѝ се впиха в лицето му, гърдите ѝ бурно се надигаха и отпускаха.

— Мислех, че всичко най-сетне свърши! Мислех, че смъртта на баща ми най-сетне ще сложи край на кошмарите, ще ме откъсне окончателно от неговите окови! Защото „Томкин Индъстриз“ е създадена върху кръвта и мъката на безброй хора, смачкани от баща ми, Ник! — От устните ѝ се откъсна кратък горчив смях, изражението ѝ беше такова, сякаш всеки момент щеше да го заплуюе. — И в името на какво е било всичко това, Ник? Можеш ли да ми кажеш? Какво е било това толкова важно нещо, което го караше да се отнася към мама, Гелда и мен като с... вещи, Ник? Да се сеца за нас само когато ще има някаква полза, а? Нима това е бил пътят към върха?

Никълъс мълчеше. Беше решил да я остави да излее гнева си, нищо друго не можеше да стори.

— А сега... — Смяхът ѝ беше студен и вледеняващ, на прага на истерията. — Сега, когато най-сетне имам възможност да сложа ред в живота си, идваш ти и ми казваш, че пак съм вързана за „Томкин Индъстриз“, тялом и духом!

— Казах само, че съм подписал допълнението към завещанието.

— А това няма нищо общо с мен, така ли? — изкрещя тя. — След месец трябваше да се оженим, нима завръщането ти у дома те накара да забравиш този факт?

— Джъстин, за Бога...

— Не, не! Тази работа засяга мен точно толкова, колкото и теб. Изобщо не ти е минавало през ума, нали, мръсноко?! Признай си, признай си! — Очите ѝ бяха бесни, бузите ѝ порозовяха от гняв. — Знаеш отлично какво мисля за баща ми и проклетата му компания! Въобразявах си, че работиш за него само временно, мислех, че... О, Господи! — Отпусна глава в ръцете си, гневът ѝ изби в сълзи на безсилие: — Мразя те! Виж какво направи с нас!

Никълъс облегна глава върху плюшената възглавничка и затвори очи.

— Мислех, че наистина работя временно за него, Джъстин — промълви той с мек и успокоителен тон, използвайки цялата си воля, за да постигне „киай“^[1] с обратен знак. — Но животът се променя непрестанно, а с него се променят и нашите планове. Той често тече по посока на...

— Да не си посмял отново да ми дрънкаш за карма! — остро извика тя. — Не искам да слушам повече подобни глупости! Можеш да

ги пробваш пред японските си приятели, но не и пред мен!

— Джъстин — меко рече той. — И двамата сме уморени. Много мислих, преди, да взема това решение и...

— Но не си мислил за мен! Не си мислил как аз ще се чувствам!

— Нещата не са толкова прости, колкото ти се иска! — нервира се и той.

— Сега чуй какво ще ти кажа! — продължи като виелица тя. — Цял живот съм изпълнявала желанията на баща ми, желанията на приятелите ми! Подчинявах им се като добро момиченце! Но с това е свършено, веднъж и завинаги! Защото нещата са толкова прости, колкото ми се иска! Никога в живота си не съм получавала това, което искам, просто защото съм се страхувала от това, което са ми казвали баща ми и разните любовници! Как да се държа, какво да правя, какво да не казвам...

— Край! Сега съм самостоятелен човек, контролирам живота и бъдещето си. Сама, разбираш ли? Това вече не може да стори нито баща ми, нито който и да било друг! Дори и ти, Никълъс!

Наведе се напред, устните ѝ, обикновено пълни и чувствени, сега бяха тънки и здраво стиснати, кожата на лицето ѝ пламтеше:

— Най-сетне съм свободна и никой не може да ме върне обратно в клетката! Няма да позволя нови окови, особено пък гадните пранги на „Томкин Индъстриз“!

— Значи сме в задънена улица — успя да вметне Никълъс, но тя вече тръскаше глава:

— О, не, Ник! Това е твоята дефиниция на положението, но истината е друга — докато се занимаваш с компанията на баща ми, аз не искам нито да те виждам, нито да те чувам, нито дори да зная за твоето съществуване!

Масуто Ишии обилно се потеше в просторната зала за бойни изкуства, разположена на трийсет и осмия етаж на небостъргача „Шинюку Сюрию“. Повечето служители прекарваха обедната си почивка над чаша „Сънтъри“ и чиния „соба“^[2], но той предпочиташе да понатовари тялото си физически.

Три пъти седмично ставаше преди разсъмване, за да пробяга петнайсет километра по потъналите в сънна тишина улици, после се

върщаше в малкия си ергенски апартамент в квартала Риогоку, вземаше душ и обличаше някой от безупречните си тъмни костюми, с които ходеше на работа. Останалите четири утрини прекарваше тук, в този салон. Определил четирийсет и пет минути обедна почивка за подчинените си, той се чувстваше длъжен и сам да се вмества в тях. Времето не беше достатъчно за пълна серия от упражнения, затова използваше и обедната почивка за повторение на най-трудните от тях — обикновено свързани с различните бойни изкуства, които владееше.

Когато Акико го откри, той беше в разгара на такова упражнение — наричаше се „ирими“ и представляваше разновидност на един от защитните варианти на айкидо. Сградата беше абсолютно празна, точно в дванайсет и половина многобройните служители на Сато се изсипваха върху блестящата от чистота морава пред „Шинюку“ като ято скакалци. Акико се закова на място и известно време напрегнато го наблюдаваше.

Издължените мускули леко играеха, ситни капчици пот покриваха гърдите като фино минерално масло, кръглата глава беше сведена към тях, дишането му беше едва доловимо, а концентрацията — пълна. Тя си спомни продължителния изпитателен поглед на този мъж в деня на сватбата ѝ, натежал от дълбоко прикрита похот. В съзнанието ѝ отново изплува въпросът, който си беше задала тогава: самата нея ли желае така страстно или просто иска да вкуси от забранения плод, принадлежащ по право на неговия шеф? Защото ясно усещаше, че Ишии се стреми към властта с онази страст, с която хищникът преследва своята жертва. Тихото задоволство от дом и семейство, от отличното положение на човек номер две в „Сато Петрокемикълс“ и бяха дребни и незначителни неща в сравнение с амбициите му. Защото дълбоко в душата си чувстваше, че не е роден да бъде дясна ръка на някого, а иска да упражнява, абсолютна власт, да избира сам онези, които биха имали честта да бъдат негови помощници.

С тези мисли в главата тя стъпи на излъскания под, усещайки ясно как дъските леко пружинират под белите ѝ чорапи. Сандалите и наметката ѝ останаха до вратата. Тук бяха само двамата, никой нямаше да наруши спокойствието им.

Ишии я усети едва когато беше на крачка от него. Някои елементи на изключително сложното „ирими“, което изпълняваше в

момента, продължаваха да му убягват въпреки месеците упорити тренировки. Това не го дразнеше, не го караше да се ядосва на себе си. Тъкмо беше решил да пробва нов вариант, когато усети чуждото присъствие и концентрацията му намаля.

Главата му рязко се повдигна, ситни капчици пот проблеснаха по късо подстриганата му коса. Видял неканената посетителка, той невъзмутимо се поклони и ѝ отправи традиционния поздрав:

— Икага десу ка^[3], Оку-сан.

— Окага сема де^[4] — отвърна на поклона му тя, съвсем като ученичка. — Кажете, Ишии-сан, все така: усърдно ли работите и когато става въпрос за предстоящото обединение? Или проявявате своето усърдие само в айкидо?

— Върша това, което се изисква от мен, Оку-сан.

Акико отправи бледа усмивка към косата му, блестяща като добре излъскан пиринч.

— И това е всичко, така ли?

Главата на Ишии леко се повдигна, топлите му кафяви очи пробягаха по лицето ѝ, в тях проблесна някакво неясно лукавство. Акико изпита чувството, че е изложена на показ пред тези очи, те я разбулват и с лекота достигат до най-потайните кътчета на душата ѝ. После очите примигнаха и това чувство изчезна.

— Не съм робот, ако това имате предвид — тежко отрони той. — Не само работя за тази компания, а и създавам някои неща за нея.

— Как?

— С ума си.

— Дързък сте! — хладно отбеляза тя.

— Моите извинения, Оку-сан — поклони се отново той. — Моля да ми простите.

Устните ѝ се извиха, ръката ѝ се протегна към тоягата. Дръпна рязко и той бе принуден да направи крачка напред, накара го да почувства женския ѝ магнетизъм. Стойката и начинът, по който държеше главата си, бяха същите, с които прие изпитателния му поглед в деня на сватбата си. Притисна се до него и прошепна в ухото му:

— Това искаш, нали?

Усети ясно как мъжът се стъписва от агресивното ѝ поведение и вътрешно се усмихна. Рязко изтръгнат от съзерцателното състояние на духа, той изпитваше колебание, топлината на тялото ѝ го объркваше.

Възползвайки се от това, тя стовари тоягата върху дясното му рамо — разновидност на техниката „иай“ — ударът беше мълниеносен и точен. Сега вече не само духът, но и тялото му изпадна в състояние на пълно вцепенение.

Дълбоко в съзнанието си изпита леко съжаление към него. Рухнал на колене пред нея, той не издаде дори обичайния животински звук на протест. Къде остана неговата мъжественост, традиционното му чувство за превъзходство. Беше нищо. Престана да бъде дори подобие на човек, който може да бъде закрилник, да се раздава без остатък... Престана да бъде дори враг. Беше просто нещо, което трябва да се ликвидира.

Лицето му беше повдигнато към нея, по кожата му се търкаляха едри капки пот. Капките на болката. Дъхът излиташе със свистене през полуотворените му устни, като пара от повреден локомотив.

Акико дълго го гледа, в съзнанието ѝ бързо се сменяха картини и образи. После бавно изтегли сабята, блестящото ѝ острие се отрази в немигащите му очи. Почувства ужаса в душата му и горчиво поклати глава. Няма вече истински воители на този свят!

Катаната изсвистя два пъти и глезените му отхвъркнаха настрана.

Дългият черен мерцедес плавно спря. Шофьорът изскочи и отвори задната врата. Сеичи Сато излезе от колата и спря да се наслади на утринната роса. На предната седалка имаше още двама мъже. Подобно на всички важни личности в Япония и той не мърдаше никъде без охрана. Но сега им нареди да останат по местата си.

Тръгна с бавни крачки по покритата с борови иглички пътека, която водеше към шинтоисткия храм — място на неотдавнашната му брачна церемония. Всяка седмица идваше на посещение тук, разбира се, ако не беше извън Токио.

Проблясващи ослепително под слънчевите лъчи, спокойните води на езерото останаха далеч долу, полускрити зад стройните стволове на елите и японските кедри.

Сато се насочи към вътрешността на храма, спря за момент край блестящия, лакиран в червено портал и пусна лептата си в кутията за дарения. Ръката му продължи движението си нагоре и дръпна

въженцето на свещената камбанка. Така предупреждаваше за пристигането си многобройните ками, които обитаваха това свято място.

После влезе в светилището и коленичи пред отрупаните с дарове маси. Тук имаше изящно издялани фигурки на седящи стрелци, копиеносци, самураи с вдигнати над главите катани.

Пред затворените врати на олтара, зад които беше убежището на всички ками, имаше „гохей“ — дървен жезъл, по чийто ствол зигзагообразно се спускаха тънки навити листчета хартия. До него беше подпрян „харайгуши“ — жезълът на пречистването, който представляваше клонче от сведеното дърво „сакаки“. Над тях висяха флагове с изрисувани луна и облаци — свидетелство за присъствието на ками. От поставките им се спускаше брокатено платно, върху което бяха прикрепени свещената сабя и скъпоценностите на храма, средата му се заемаше от щит и алебарда. Те олицетворяваха всемогъщата мъдрост и справедливост на ками, тяхната недосегаемост от силите на злото.

Точно под флаговете беше масичката със свещеното огледало — най-важният и положително най-тайнствен... елемент на шинтоистката религия. Според поверието, то отразява най-чисто светлината, има качеството да показва нещата такива, каквито са, а не такива, каквито на човек му се иска да бъдат.

Нали и в свещената „Жино Шотоки“^[5] се казва, че „огледалото не скрива нищо, блясъкът му не е егоистичен, то просто вярно отразява доброто и лошото, правилното и погрешното“? Нали точно такава огледало е окачено пред пещерата на Слънчевата богиня и в него се крие божественият ѝ дух?

Сато коленичи пред огледалото и се потопи в ялната му повърхност, от която се излъчваше неземна светлина. Пожела си мир и спокойствие на духа, помоли се да бъде приет в олтара на онази вечна мъдрост, която символизираха спокойните води на далечното езеро, повика безсмъртните „ками“...

Не след дълго в душата му се прокрадна онова особено спокойствие, на което беше привикнал още от най-ранна възраст. То бързо се превърна в мост между него и духа на баща му, когото уважаваше и с когото се гордееше. Старият Сато бе посещавал този

храм почти всеки ден от живота си. Започна да води и Сеичи още щом проходи, третият член на компанията им неизменно беше Готаро.

Дори като съвсем невръстно дете Сеичи изпитваше възхищение и страхопочитание от това място. За разлика от Готаро, който се въртеше и прозяваше, Сеичи неизменно усещаше как душата му се изпълва с мрачната тържественост на този храм, обливаща го като отразената светлина на священото огледало.

Когато уважаваният му баща почина, тук бяха извършени погребалните церемонии. След тях той направи първото си самостоятелно поклонение, спускайки се към водите на езерото по тясната камениста пътечка. Същата, по която години по-късно поведе многобройните си гости на второто си бракосъчетание. По онова време над езерото все още се издигаха тайнствените изпарения, които го бяха обгръщали в продължение на хилядолетия, още в зората на японската история, чисти и недокоснати...

Само когато очите му потъваха в леко набраздената повърхност на езерото, Сеичи усещаше, че се слива с камито на баща си. Това беше причината редовно да идва тук. Искаше да бъде колкото може по-близо до историята на своето семейство.

Сега се нуждаеше от акумулираната мъдрост на всичките си мъртви близки, за да намери изход от заплетеното положение, в което се намираще. Имаше чувството, че светът около него се сгромолясва със смайваща бързина. Трийсет и седем години бяха градили този свят, а после изведнъж, за малко повече от година, всичко заплашваше да се срути. Как се получи така? Не можеше да отговори на този въпрос дори и с предполагаемата доза прозрение, което обикновено го обземаше на това място. Може би никога не трябваше да се забъркват в „Тенчи“... Но правителството съвсем ясно намекна, че в случай на успех възнаграждението ще бъде изключително щедро. В настоящото състояние на тяхното кейрецу, на прага на благословения кръг на седемте най-големи японски корпорации ние просто нямахме начин да устоим, мислеше си Сато.

Макар че правителството преливаше огромни капитали от националния бюджет в проекта „Тенчи“, извън техния поток се оказаха още голям брой странични разходи, които именно тяхното кейрецу трябваше да поеме. Това беше техен дълг, дори дума не можеше да става да прехвърлят тези разходи по сметката на правителството. В

продължение на четиринайсет месеца похарчиха над шейсет милиона долара — огромна сума за всяка корпорация, независимо от размерите ѝ.

Сато подозираше, че именно „Тенчи“ накара Нанги да разшири финансовата им дейност и на територията на Хонконг. Той самият беше против този проект още от самото начало. Само при мисълта за капризите на финансовия пазар в кралската колония му ставаше лошо. Никак не е лесно да пъхнеш крак в мечи капан и да очакваш всеки миг изщракването на остриите му зъби.

Но Нанги настоя и Сато се почувства длъжен да отстъпи. В крайна сметка наистина се нуждаеха от свеж приток на капитали — както за „Тенчи“, така и за покриване на загубите от стоманодобивните си заводи. Вече доста време тези заводи работеха със седемдесет процента от капацитета си, но хилядите работници в тях трябваше редовно да получават заплатите и премиите си. Сато най-сетне беше близо до успешния изход на преговорите за продажба на тези заводи. Цената беше такава, че печалба почти нямаше, но поне щяха да останат с една грижа по-малко.

Но нещата се усложниха и тази продажба едва ли щеше да бъде достатъчна. Сделката с Томкин е замразена до завръщането на Линеър, а неприятното чувство ниско в стомаха не го напускаше след онзи разговор на Нанги с „Азиатска банка“ в Хонконг. Оттогава насам все се чувстваше зле, а предстоящото му пътуване до колонията направо вещаеше болест.

Сато следеше пресата и знаеше много добре какво би означавало за колонията едно денонсиране на договора между Великобритания и комунистически Китай. Стискаше юмруци и скърцаше със зъби от безсилен гняв, виждайки как бавно се сбъдват и най-мрачните му предчувствия. Основа на икономиката на Хонконг са недвижимите имоти и банковото дело. Рухне ли едното, неминуемо ще повлече след себе си и другото.

Колко дълбоко ли ни е нахиснал Тони Чин, попита се той. О, Амида! Дано да е проявил предпазливост! Дано да не сме попаднали в мечия капан!

Едновременно с това си даваше сметка, че двамата с Нанги вече са попаднали в примка и тя се стяга около тях с ужасяваща бързина. Името ѝ беше ву-шинг, както го беше нарекъл Линеър-сан. Сато

потръпна. Три убийства: Кагами-сан, белязан с „мо“ — татуировката; Йошида-сан, „ий“ — отрязване на носа, а сега и Масуто Ишии, намерен в залата за тренировки с отсечени глезени. Сато се опита да си припомни третия белег, след малко той се появи в съзнанието му заедно с противно гадене в стомаха: „юе“ — йероглифът, който едновременно означаваше глезен и нож.

Какво става с този „кобун“? Компанията загиваше пред очите му, ако Линеър-сан не намери начин да спре убийствата, с Нанги и с него самия също ще бъде свършено. Защото според ритуала ву-шинг оставаха още две убийства и не беше кой знае колко трудно да се досети кои ще бъдат жертвите.

Кой иска да ги накаже и защо? Изведнъж, затънал дълбоко сред блуждаещите ками в храма, Сато изпита все по-нарастващата увереност, че възкръсва миналото им — неговото и на Нанги. А от него се надига един полуразложен труп и се приближава към тих, зад него остават късове изгнила плът... Скоро няма да им останат хора, няма да имат необходимата структура, за да довършат успешно проекта „Тенчи“. Какво ще стане тогава? Той сведе глава и започна горещо да се моли. За спасение или поне за спиране на този кошмар, поглъщащ един след друг най-способните им хора, пронизващ в самото сърце градената с толкова труд империя. Не трябва да позволява това! Нищо не трябва да забавя „Тенчи“, нищо! Но сърцето му продължаваше да се гърчи в някаква студена длан, в очите му се появиха сълзи, устата му се изпълни с горчива жлъчка.

Наказание, но за какво, проплака отново съзнанието му. Какво сме сторили?

Виктор Проторов би трябвало да бъде в Близкия изток. Преди три седмици помолиха за присъствието му в Южен Ливан, където един проточил се спор все повече придобиваше очертанията на открита вражда.

Въпреки това той не помръдна от Хокайдо и рядко напускаше конспиративната квартира, в която работеше вече четири години и която никой в Съветския съюз не знаеше. Няма начин да го открият, Проторов беше сигурен в това. Имаше свои хора във всички дирекции на КГБ, обикновено подбрани сред най-добрите и най-верните му

агенти? Те бяха правили многобройни опити да сторят това — естествено по нареждане на своите преки началници — но нито веднъж не бяха успели.

Що се отнася до хората, които работеха пряко в Девета дирекция, съмнения не можеше да има. Всички до един бяха сляпо предани първо на него лично, после на дирекцията и накрая — на Матушка Русия. Разбира се, въпроси от такова важно значение не оставяше на случайността. Веднъж на две седмици подлагаше на скрита проверка както непосредствените си сътрудници, така и агентите, действащи на Японските острови. Програмата, която използваше, изключваше напълно възможността от провал.

Само един човек беше изключен от мрежата на тоталната проверка и това се дължеше на особено деликатната му позиция. С него Проторов неизменно се срещаше лично, осигурявайки по този начин както собствената си сигурност, така и девствената белота на информацията. „Бяла“ беше онази информация, която беше от особено важно значение и в която липсваха всякакви елементи на дезинформация.

На практика „бяла“ информация се получаваше рядко. Проторов беше достатъчно дълго в този бранш, за да си дава сметка, че почти всички доклади на агентите малко или повече „сивееха“, тоест съдържаха определени елементи на дезинформация. Негова работа беше да отсее плявата, да разкрие лъжата и да се добере до истината. Това беше само част от разностранните му умения.

Япония беше онова изключение, което потвърждаваше правилото. Голяма част от агентите на Девета дирекция бяха такива фанатици, че рапортите им почти винаги бяха „бели“. Такъв беше и човекът, с когото щеше да се срещне сега.

Но проблемите в Южен Ливан оставаха и сутринта Проторов изпрати там един от най-способните си помощници. Враждата трябваше да се прекрати, но той не можеше да стори това лично, тъй като беше напълно погълнат от „Тенчи“. Макар и все още неясен силует, този вражески проект го мамеше с омайната песен на морска сирена, обещаваше му неземно удовлетворение.

Освен това, казано съвсем откровенно, на Проторов никак не му се щеше отново да се връща в прашната пещ на Южен Ливан, където вечно вонеше на нагорещено машинно масло и камилски изпражнения.

И как мразеше арабите! О, да, те несъмнено са полезни за Съветския съюз. Най-вече с наивността и глупостта си, разбира се, но именно тези качества Проторов най-малко понасяше. Бяха гнусни варвари и той се чувстваше далеч по-добре тук, затънал в загадката на „Генчи“, отколкото там в пустинята, където трябваше да изглажда недоразуменията между някакви си араби и руснаци.

Арогантността на беларусите е основна причина за тяхното падение, помисли си той. Но и проклетите араби са същите! Месеци след като си беше заминал оттам продължаваше да изтръсква ситен пясък от дрехите си.

На входа на „Шинюку“ се появи едрата фигура на Котен. Имаше малко свободно време благодарение на седмичното поклонение на Сато. Храмовете не са място за насилие и по тази причина Котен не беше включен в обкръжението на Сато.

Борецът се качи на „зелената линия“ за четири спирки, на Куданшита се прехвърли на „синята“ и стигна на голямата гара Нихонбаши. Пътниците в метрото открито го зяпаха, но той беше свикнал и не им обръщаше внимание, макар вътрешно да потръпваше от гордост. Беше придобил най-високия дан с цената на тежък труд и все още продължаваше да поддържа формата си, макар отдавна да не се състезаваше. От време на време си позволяваше участие в демонстративни борби и вече пет години не познаваше загуба.

Излезе на повърхността на Еитдъори и свърна надясно. Булевардът гъмжеше от хора. На ъгъла спря, изчака зелената светлина на светофара и прекоси широкото платно. После влезе в централния универсален магазин на Токио.

Сградата беше просторна и необятна като отделен град, в нея имаше всичко. Един от приятелите му се беше оженил тук, а друг купи погребални урни за себе си и семейството си. Котен обаче не проявяваше интерес към подобни услуги.

Служителка с бели ръкавици го насочи към ескалатора, който водеше надолу. Той се заяпа толкова настойчиво в обилно гримираното ѝ лице, че тя не издържа и се обърна.

Долу загледа как правят сладкиши, навиват суши, бъркат бобен пастет и го поливат със сироп. После взе една табла и си осигури обяда

от безплатните мостри, с които бяха отрупани стъклените витрини.

Когато прецени, че стомахът му е достатъчно пълен, той остави таблата и тръгна към ескалатора, който щеше да го отведе на повърхността. Но само след няколко крачки почувства, че в огромния му търбух има още доста празно място.

Хванал се за парапета, той бавно се издигаше нагоре, край него се нижеха безброй етажи с модно облекло, домашни потреби, играчки, театрални зали, зъболекарски кабинети, претъпкани с картини и скулптури галерии, курсове, които преподаваха изкуството да се носи кимоно, да се поднася чай, да се подреждат цветя... Между всичко това имаше безброй ресторанчета.

Градината на покрива беше превърната в чайна, разноцветни фенери от оризова хартия се поклащаха на лекия ветрец. Между безупречно подрязаните храсти имаше малка зоологическа градина. Беше пълна с деца, чиито майки пазаруваха по някой от долните етажи.

Котен се смеси с тях и се загледа в бабуините и гибоните. Малко зад тях беше клетката с по-малките маймуни, които обитават северните склонове на Нагано. Те не бяха толкова забавни и пред тях публиката беше далеч по-малко. Но Котен си проправи път именно към тях. Беше родом от Нагано и видял познатите животинки, изведнъж се сети, че не се беше прибирал по родните места повече от десет години.

— Намерихте ли нещо интересно?

Не беше нужно да извърща глава, за да обхване слабицката фигура на счетоводител с невзрачно лице.

— Тези малките ми напомнят за родния край — отвърна той.

— Аха, планините — кимна невзрачното човече. — Който се е родил там, никога не може да ги забрави.

Котен бавно кимна и започна доклада си. След приключването му се постара да отговори максимално изчерпателно на въпросите на човечето, а сетне каза:

— Време е да се връщам. Сато-сан сигурно е приключил с молитвите.

— Молитвите са за тези, които вече са победени — отвърна презрително Виктор Проторов.

Стана така, че Текс Бристъл на три пъти се отказа от плановете си да докопа Синьото чудовище. Причините за това бяха повече у Аликс Логан, отколкото у нощния ѝ пазач. След опита за самоубийство Синьото чудовище не искаше да рискува и започна да влиза в къщата заедно с нея.

Светлините оставаха запалени през цялата нощ — нещо съвсем логично от страна на пазача. Но Бристъл се нуждаеше от мрак, без него нямаше да може да осъществи замисленото. Вече му стана ясно, че чудовищата на Аликс Логан не са бивши ченгета. Бяха прекалено умни и предпазливи, в поведението им се долавяше нещо от дисциплината на военните. В продължение на безкрайните часове на наблюдение, изтегнат под парещите лъчи на слънцето, той гледаше смалената от разстоянието фигурка на Аликс Логан и се питаше къде ли са получили подготовката си нейните чудовища. Нима Томкин е поумнял на стари години? Нима е започнал да наема най-доброто от пазара на горили за мръсната си работа? Май това беше единственият логичен отговор...

След третия си неуспешен опит да се промъкне през нощта в апартамента на Аликс Логан, Бристъл неохотно изостави първоначалния си план. В подобни ситуации трябва да проявяваш особена гъвкавост, повтаряше си той. Всеки план трябва да има резервен вариант и вариант на варианта. Само така може да се стигне до успех, особено в ситуация с участието на живи хора, която рядко бива статична. Не разсъждаваш ли по този начин, значи си готов да си търсиш друга работа.

И тъй Бристъл се принуди да приведе в действие плана, до който се надяваше да не стига. Той обичаше риболова, обичаше да бъде на вода. Но да бъдеш във водата е нещо съвсем друго, особено в открито море.

Все пак взе под наем необходимите леководолазни принадлежности и се остави в ръцете на пъпчивия осемнайсетгодишен хлапак — специалиста на магазина — да провери действието им и да опресни познанията му. За последен път се беше гмуркал преди около пет години, но основните правила все още помнеше. След два часа интензивна тренировка в покрития с розови плочки басейн на отсрещния хотел пъпчивият го потупа по рамото и вдигна палец.

Бристъл качи екипировката в лодката си, която лениво се полюшваше върху изпъстрените с мазни петна води на пристанището. Зае се с повторна проверка на апаратите — точно както повеляваха инструкциите. Тъкмо завъртя докрай вентил регулатора, когато видя, че по кея върви Аликс Логан, следвана на няколко крачки от Червеното чудовище:

Сърцето му ускори ритъма си, когато видя, че тя се насочва към малката моторница. Днес явно не се предвиждаше разходка с яхтата на приятелите, бяха само двамата — тя и Червеното.

Горилата отвърза въжетата и побърза да скочи в подскачащата по вълните лодка. Аликс вече беше запалила двигателя, от ауспуха му излетя синкав, примесен с водни пръски дим. Ръката ѝ завъртя кормилото и лодката бързо се насочи към изхода на пристанището.

Макар сърцето му да препускаше все така лудо, Бристъл си наложи търпение и изчака една-две минути преди да включи двигателя. Наблегна върху очукания румпел и ги последва. По водата играеха ослепителни слънчеви зайчета, очите му неволно се присвиха. Измъкна чифт слънчеви очила със свободната си ръка и ги закачи здраво на носа си.

Планът му беше далеч по-прост от първоначалния, но в замяна на това много по-опасен. За него, разбира се. Защото цели шест месеца не се решаваше да започне тренировките си по гмуркане и едва ли щеше да го стори, ако не беше получил строгата заповед на началниците си. В много отношения беше смел човек, даваше си ясна сметка за това. Но не и когато ставаше въпрос за гмуркане.

Ръцете му трепереха толкова силно, че на два пъти изпусна харпуна, преди да успее да го измъкне от калъфа. Той не фигурираше, сред взетото под наем оборудване. Когато собственикът на магазина го попита не желае ли нещо от този сорт, Бристъл словоохотливо се зае да му описва какъв ужас изпитва от всякакви играчки с пружини.

Всъщност го беше купил от един магазин в Бока Чика. Това стана в ранното утро, далеч преди Аликс Логан да се бе надигнала от леглото си. Плати в брой, беше облякъл смешен ленен костюм на сини и бели ивици, а на главата му се поклащаше старомодна сламена шапка. Дегизировката завършваха чифт широки слънчеви очила с огледални стъкла и рошави мустаци, залепени специално за случая.

По обратния път на юг имаше достатъчно време да направи избора си между три индустриални растения, използвани главно за извличане на нитратите от гуаното^[6]. Пречупи едното от тях и взе каквото му трябваше. Останалата част от деня прекара в лодката си, наблюдавайки отдалеч Аликс Логан и изглаждайки последните подробности на плана си.

Но сега, когато трябваше да приведе в действие този план, изведнъж започна да се вълнува като начинаещ джебчия. Това не беше добър признак. Наместил бутилките със сгъстен въздух между лопатките си, той разкрачи крака върху полюшващата се палуба на малката лодка, пое дълбоко дъх и се опита да успокои ритъма на сърцето си.

Но очите му непрекъснато се местеха към широките вълни и незнайните дълбини под тях, в които след малко щеше да се гмурне. Протегна напред треперещите си ръце, изруга на висок глас. Изпомпвайки от гърдите си и последните остатъци от въглероден двуокис. После се наведе да вземе харпуна и внимателно огледа зловещо усуканите метални зъбчета на стрелата.

Приближи се до борда и обу широките плавници от фибростъкло. Преметна през рамо гъвкавия маркуч на акваланга, включи клапана и го изпробва. Прехвърли наум задължителните според пъпчивия хлапак проверки на снаряжението — не толкова загрижен за безопасността си, колкото да отклони вниманието си от бездната, която вече лижеше глезените му.

Взе очилата, намокри ги с морска вода, после се изплю върху стъклата и ги разклати. Така нямаше да се запотяват. Нагласи ги на очите си, на лапа мундщука на дихателния апарат и се плъзна край борда. Съзнанието му замръзна в бяла празнота.

Хладните води го погълнаха. Дори през плътно прилепналата гума на синия водолазен костюм усети как го засмукват пипалата на морските дълбини, студени и плъзгави като пипалата на незнайно чудовище. Успокой се, глупако, заповяда си той. Не му е сега времето да си представяш разни неща. Виж какви хубави терлички имаш, мама сега ще дойде да те гушне!

Бристъл остана неподвижен в синьо-зелените дълбини, опитвайки се да успокои дишането си и да влезе в ритъма на подавания от бутилките въздух.

Слънчевите лъчи достигаха до него някак размазани, изпитваше усещането, че е под свода на огромна катедрала. Спомни си за отдавна отминалите дни, за „Кухнята на ада“ и убийството на баща му — там, в мръсната уличка.

А после допусна грешката да погледне надолу. Там, където светлината не достигаше и цареше вечен мрак. Не беше виждал нищо по-черно на този свят, в съзнанието му се появи смразяващата представа за това, което се крие там долу, в безкрайните дълбини.

Потръпна от ужас и с усилие на волята насочи вниманието си към компаса. Засече посоката, в която се намираше лодката на Аликс Логан и бавно заплува. Движенията му бяха някак лениви, но това чувство беше измамно, тъй като широките плавници го тласкаха напред с неподозирана бързина. Беше в отлична форма и нямаше проблеми дори с мъртвото вълнение най-опасния противник на леководолазите, способен да превърне и най-опитния от тях в безпомощно повръщащо пеленаче.

Когато измина около една трета от разстоянието, реши, че е време да се покаже на повърхността и да свери посоката. Стори го за по-малко от три секунди и отново потъна в морските дълбини. Провери компаса и го коригира с шест-седем градуса. Продължи да пори водата, използвайки полусвити крака съгласно инструктажа на пълчивия хлапак — според него това бил най-икономичният начин на придвижване при големи преходи под водата.

Малко след като за втори път показва главата си на повърхността и направи съответните корекции в курса, изведнъж забеляза някаква сянка, точно под него. Престана да плува и увисна неподвижно във водата. Не искаше да привлече вниманието на някоя акула.

На няколко метра смътно се очертаваше силуетът на моторницата, стори му се, че дори вижда тънката корда на въдицата, проточила се към дълбините. Не можеше да я види, разбира се, но просто беше сигурен, че е там. Червеното чудовище беше закачило на кукичката си доста голямо парче — именно неговата сянка се полюшваше в дълбините.

Рибата беше захапала здраво, тялото ѝ безсилно се мятеше. Бристъл безмълвно прокле Чудовището и бавно започна да се успокоява. Погледът му се сведе надолу и тогава видя колко е близо до акулата. Не беше специалист, но все пак можеше да различи бялата от

синята акула — разликата между тях беше не по-малка от тази между тигровата акула и далеч по-безопасната „акушерка“, която почти никога не напада хора.

Този екземпляр беше огромен, над четири метра, великолепен представител на тигровите акули, безмилостен човекоядец. Беше го привлякла кръвта на безпомощно мятаната се риба, захапала кукичката на Червеното чудовище.

Бристъл не сваляше очи от грубите люспи на чудовището, смътно проблясващи под разсеяните от водния пласт слънчеви лъчи. Не знаеше дали го е забелязало, но искаше да не го изпуска от очи и да се държи на разстояние. В един момент играта ще свърши и тогава ще се разберат истинските намерения на акулата.

Звярът се издигаше бавно и някак мързеливо, само микроскопичните мехурчета около люспите на гърба му издаваха наличието на някакво движение. После изведнъж плесна с опашка, изви се настрана и се стрелна напред като снаряд. Описа широк кръг и Бристъл вече не се съмняваше, че е забелязан.

Сърцето болезнено блъскаше в гърдите му, наложи си неподвижност с огромно усилие на волята. Лежеше във водата и гледаше как пред очите му бавно се ниже ситен планктон, обвил се около тънко и дълго водорасло.

Храната е в обратната посока, глупачке, безмълвно — изкрещя на чудовището той. Не се занимавай с мен, защото ще ти пръсна тъпия мозък!

Акулата се обърна и главата и се оказа точно срещу него. Бяха като двама гладиатори в средата на огромна и потискащо тиха арена, чиито граници се губеха в зеленикав мрак.

Противно на всякаква логика звярът започна да се приближава. Правеше го бавно и предпазливо, с всичките си сетива усещаше, че това странно създание насреща му не е обикновена, парализирана от ужас жертва. Но съвсем наблизо имаше кръв и акулата искаше да бъде сигурна, че ще може да се нахрани необезпокоявана от никого.

Бристъл носеше две опаковки химикали против акули, но далеч не беше убеден в тяхната ефикасност. Все пак дясната му ръка се плъзна към колана. В съзнанието му се мярна мисълта за харпуна, но той знаеше, че оръжието едва ли ще му донесе някаква полза. Беше виждал достатъчно акули, които нападат въпреки десетките стрели,

забити в главите им. Не искаше да рискува, освен това разполагаше с една-единствена стрела.

Звярът вече беше съвсем близо. Бристъл виждаше ясно грозната паст с остри, извити в полумесец зъби, зееща под раздалечените свински очички. Край зурлата във форма на бутилка помръдваше розов планктон, дупките на хрилете леко пулсираха.

Продължаваше да се приближава и Бристъл измъкна химикала. Изведнъж почувства, че се поти и това му се стори странно. Но тази мръсница май иска да се блъсне в мен, изпищя съзнанието му. Стисна пръчката с химикала, хлъзна се няколко сантиметра напред по течението. Ела, приятелче, прошепна си той. Ела да видиш какъв подарък съм ти приготвил!

Грозната зурла на тигровата акула почти го докосваше. Бристъл изведнъж се раздвижи, оттласна се с плавниците и тикна пръчката под носа ѝ.

Чудовището рязко се дръпна и за миг почти се изправи на опашката си. После се извъртя настрани и се стрелна в зеленикавите дълбини на океана, след него останаха само ситни мехурчета, проблясващи мътно на слънцето.

Бристъл остана да лежи неподвижно. Студената пот бавно съхнаше под гумената му обвивка. Изминаха няколко дълги минути. Той най-сетне се раздвижи, пъкна в колана си спасителния химикал и се насочи към моторницата.

Десетина метра над Бристъл и петдесетина метра встрани от него Джак Кенели се бореше като дявол да измъкне улова си. Макар да не беше професионален рибар, Червеното чудовище беше родом от Флорида и като младеж доста се бе занимавал с дълбоководен риболов. Сега му се беше паднало огромно парче, искаше да го измъкне и нищо друго не го интересуваше. В подобни мигове направо ненавиждаше ролята си на бавачка.

Обърна глава и с отвращение се изплю през борда. Веднъж вече спаси загорялото задниче на тази госпожичка, сега се питаше още колко ли пъти ще му се наложи да прави това, преди да свърши противният договор. Кенели все по-често се питаше как стана така, че прие поръчката. Беше сред най-добрите в бранша и не обичаше да

бъде на мушката. Далеч по-добре е да си лови рибата и да не мисли за нищо.

Хвърли поглед към загорялото тяло на Аликс Логан, символично прикрито от миниатюрните бикини и блестящо от плажно масло. Изруга под нос и се запита коя по дяволите е тази жена, за която трябва да си рискува главата и да я държи далеч от света.

Така и не успя да получи отговор на този въпрос, защото в момента, в който започна да върти макарата, водата край кордата се разпени, нещо проблесна, във въздуха бръмна черен предмет и със свистене се заби в гърдите му.

— По дяво... — думите заглъхнаха в гърлото му, ръката му измъкна големия „Магnum-357“, пръстът му конвулсивно натисна спусъка. Изстрелът изтрещя като оръдие, куршумът безцелно свирна във въздуха.

— А-а-а... — Викът му беше дрезгав и нечовешки, въдицата се изплъзна от пръстите му и се скри под вълните. Сграбчи с две ръце острието, което изгаряше гърдите му, и се опита да го измъкне. Но извитите кукички потънаха още по-дълбоко в раната, разкъсвайки грозно месото.

Гръдният му кош мъчително се издуваше. Паднал на палубата, той отправи помътен поглед към блестящото слънце. В следващия миг то беше засенчено от неясния силует на Аликс Логан, надвесваща се над него с ръка пред устата. Красивите ѝ очи бяха широко отворени и Кенели изведнъж ги позна — това бяха очите на дъщеря му. Защо не беше обърнал внимание на този факт досега?

Пръстите му се подуваха като сварени кренвирши, тялото му бавно се парализираше, мозъкът му пламтеше. Все пак видя едрата фигура, която се хвана за борда и се изтегли нагоре, от тъмносиния водолазен костюм се стичаха бистри водни струи.

После очите му неестествено се изцъклиха, от носа му шурна кръв, алени струйки се проточиха от устата и ушите му. Тялото на Кенели потръпна и се отпусна, животът отлетя от него завинаги.

Бристъл се прехвърли на палубата, смъкна тежките плавници от краката си, тикна нагоре мундщука и задъхано каза:

— Аликс, Логан, аз съм старши детектив Люис Джефри Кроукър от градската полиция на Ню Йорк и да си кажа правичката, преживях куп кошмари, за да се срещна с теб!

После се обърна и съдържанието на стомаха му плисна в морето.

Джъстин беше напълно вцепенена. Край нея течеше погребалната церемония, но тя не участваше в нея, просто я гледаше като страничен наблюдател. Тълпи служители на баща ѝ пристигнаха от всички краища на света и тя беше смаяна. Тихо прошепваните им съболезнования звучаха невероятно искрено, но тя ги възприемаше просто като дъждовен ромон, на няколко пъти се улови, че изобщо не разбира какво ѝ говорят.

Умът ѝ беше зает с други неща. Когато най-накрая облаците в съзнанието ѝ започнаха да се разпръсват, тя си даде сметка, че смъртта на баща ѝ не носи нищо друго, освен едно всепоглъщащо чувство на облекчение.

В един момент почувства мъжкото присъствие до себе си. Вдигна глава с разгуптяно сърце. Може би това е Никълъс, може би той не е обърнал внимание на гневното ѝ избухване и отново е край нея! Видя обаче Рик Милар и не успя да прикрие изненадата си. Той се усмихна и взе ръката ѝ. Май го попита къде е Мери Кейт, но не чу отговора му.

Беше мъртва за света, не я вълнуваше красивата церемония пред къщата в Джин Лейн, където двете с Гелда бяха израснали. Беше упоена, с, напълно притъпени сетива. Така се чувстваше и Гелда, която лежеше почти, безчувствена в апартамента си на Сътън Плейс и отдавна не броеше бутилките водка, опразнени след смъртта на Лю Кроукър. Той се оказа единственият мъж на този свят, който успя да пробие желязната черупка на Гелда и да се докосне до нежната ѝ, напълно беззащитна душа. След смъртта му Джъстин беше убедена, че състоянието на сестра ѝ е безнадеждно. Само чудо можеше да я спаси, но това чудо не се криеше в нейния ръкав. Собственият ѝ живот беше достатъчно объркан, едва ли можеше да помогне с нещо на Гелда...

Чувстваше се предадена, земята под краката ѝ сякаш се превърна в прах, душата ѝ потъна в безкрайна мрачна пропаст. След като и Никълъс я предаде, след като и той стана един от многобройните измамници в живота ѝ, не ѝ оставаше нищо друго, освен дълбокото отчаяние. Не можеше да изпитва дори гняв, не можеше да изпитва нищо. Душата ѝ бе овъглена, всички жизнени сокове я бяха напуснали.

Главата ѝ бавно се наведе, лицето ѝ се скри в гъстата коса. Хората наоколо я гледаха с дълбоко съчувствие, но едва ли някой от тях се досещаше за истинската причина на мъката ѝ.

Никълъс копнееше да се върне в Япония. Би го сторил веднага с първия самолет след погребението на Томкин, дори и да не беше получил тревожната телеграма на Сато.

Плъзна ръка в джоба на панталона си и отново попипа хлъзгавата жълтеникава хартия. Не беше необходимо да я вади, за да си припомни съдържанието ѝ:

Спешно за Линеър-сан. Трета жертва на ву-шинг —
Масуто Ишии. Отсечени глезени. Бузата татуирана „юе“.
Кобунът в голяма опасност. Молим за помощта ви.

Сато

Да, вече няма съмнение, въздъхна Никълъс. „Юе“ е третото наказание на ву-шинг. Остават още две. Той се страхуваше, че прекрасно знае кои ще бъдат следващите жертви.

Трябва веднага да се върне в Токио. Последното желание на Томкин беше да осъществят проекта „Сфинкс“ с максимална бързина. Сливането ще стане, Никълъс беше сигурен в това. Но първо трябва да се справи с тайнствения изпълнител на ритуалните убийства, защото никакви сделки няма да станат, докато той продължава да действа. Трябваше да изпълни дълга си пред Томкин, но ясно съзнаваше, че може да стори това само ако се пребори с ву-шинг.

Ето че настъпи онзи мрачен ден, от който се страхуваше Акутагава-сан преди толкова много години. Беше го предвидил с абсолютна точност още преди да започне да обучава Никълъс на тъмните страни на нинджуцу. Инстинктивно беше усещал, че ще трябва да сподели целия си дългогодишен опит — просто за да му даде шанс за оцеляване.

Почти цялото му време бе запълнено със срещи. Бил Грейдън разпрати купища телекси по всички посоки на света. В резултат заприихдаха тълпи от висши служители на „Томкин Индъстриз“, които

изпратиха стария си президент до последното му жилище и получиха възможност да се запознаят с новия.

За Джъстин се сети само в мига, в който отдалеч я зърна по време на траурната церемония. Беше в компанията на красив рус мъж, сякаш слязъл от страниците на моден журнал. Това трябва да е Рик Милар, новият ѝ шеф, помисли някак отнесено той, ясно съзнаващ, че Джъстин сякаш е на чужда планета — толкова силно бе ангажиран от предстоящите събития в другия край на света. Чувствата му към нея някак изведнъж заприличаха на риба в стъклен аквариум — наблюдаваше ги от страни, спокойно и с хладно любопитство.

И дума не можеше да става да се откаже от „Томкин Индъстриз“, не можеше да направи подобна жертва за никого на този свят. Майка му положително би го разбрала, Полковникът също... В живота винаги има гири, което се поема и трябва да се изпълнява. А бремето на честта е толкова тежко, че всякакви други обстоятелства отстъпват на заден план... Дори и тогава, когато става въпрос за собствения ти живот!

Никак не му се струваше странно, че само преди шест месеца искаше да накаже жестоко човека, към когото днес изпитваше толкова силно чувство на дълг. Животът се променя непрестанно и всеки, който откаже да се подчини на този закон, е заплашен от бърза разруха.

Томкин е отговорен за смъртта на Кроукър... и едновременно с това не е. Какво е искал да каже? Никълъс все още нямаше никаква представа за изхода от тази загадка, но едно нещо вече беше съвсем ясно — каквото и да е сторил Томкин по отношение на Кроукър, то не е било на лична основа. Тук приятелят му положително бъркаше... Но къде е истината в цялата тази бъркотия?

Пред него се нижеше безкрайната редица от висши служители на компанията. Тук имаше хора от Силиконовата долина, от Сан Диего, Монтана, Пенсилвания, от щата Ню Йорк, Кънектикът, в Манила, Амстердам, Сингапур, Берн, а дори и един дребничък среброкос джентълмен от Бирма, където той имаше интереси в дървопреработвателната промишленост. Всички се държаха почтително и приятелски, всички му бяха напълно непознати.

Докато сред тях изплува Крейг Алонг, финансовия директор на нюйоркския филиал.

— Слава Богу! — въздъхна Никълъс. — Най-сетне да видя и една позната физиономия! Не мърдай оттук, имам спешна работа за теб след края на церемонията!

В колата, насочила се обратно към Манхатън, Никълъс набра вашингтонския номер, който му беше дал Грейдън. Каза няколко фрази в слушалката, после затвори и се обърна към Алонг:

— Ще се отбием за малко в службата. Там ще ми покажеш как да вадя от компютъра информацията, която ми трябва, после си свободен. Вземи си паспорта. Надявам се, че имаш валидна японска виза, нали? Добре. Хвърли две ризи в чантата си и се прости с мисълта, че ще спиш по време на полета. Искам подробен доклад за дейността на компанията през последните пет години.

Никълъс се оказа далеч по-бърз от флегматичния тексасец, който при излитането на самолета им четири часа по-късно все още трескаво се ровеше из папките си. Остави го на спокойствие и потъна в „гецумей но мичи“. Затвори очи и светът престана да съществува за него.

Интуицията има огромно значение при средното равнище на осъзнатата чувствителност, която обикновено се характеризира както с чувства, така и с достатъчно здрав разум. С нейна помощ Никълъс отстрани огромния поток важни събития от последните дни, който заплашваше да го погълне. Остана само една спокойна лунна пътечка, по която разумът му бавно пое към сърцевината на дилемата. Тя беше надеждно охранявана от японската му кръв, напоследък взела решителен превес в поведението и постъпките му. Нищо не можеше да проникне отвъд високата стена на тази преграда. Нито вътре, нито навън... Така съумяваше да взема многобройните ежедневни решения, налагани му от живота, докато преценките му оставаха трезви и кристалночисти, незаразени от емоции.

На хоризонта на въображението му бавно изплува цитаделата на онова неназовано чувство, вълнуващо душата му от мига, в който Акико Офуда смъкна ветрилото от лицето си. До това състояние не можеше да го доведе нито здравият разум, нито необузданата фантазия. Единствено „гецумей но мичи“ — направляващата основа на всички човешки емоции — беше в състояние да го пренесе на този далечен бряг.

Усети с пълна сила забранения трепет, усети и още нещо... Да, това наистина беше страх... Страх и ужас пред неизвестните сили, които изпълваха душата му с безпокойство, опитваха се да парализират волята му... В един кратък миг беше сигурен, че ако си позволи да разгадае загадката на тайнствената цитадела, ще бъде изтрит от лицето на Земята като онзи митичен нещастник, осмелил се да погледне лицето на божествената Медуза...

А после си припомни един от основните уроци, усвоени сред изпаренията на Мошино. Прониза този страх, разпръсна го с могъщо усилие на волята. Но това, което откри отвъд него, го смрази със своята категоричност — любовта му към Юкио беше все така жива и пламенна.

Сато седеше с кръстосани крака в кабинета си. Слънцето залязваше. Фузумата беше дръпната, зад нея се виждаше малка градинка с мъхове. Поддържана грижливо през цялата година, тя съдържаше голяма част от стотината видове мъх, които съществуваха в природата.

Златиста и потрепваща сред стеблата на широко разклонените декоративни дръвчета, светлината на залязващото слънце докосваше тук-там покритите с мъх камъни и градинката излъчваше, свой особен спектър.

Долови някакво движение зад гърба си, но не се помръдна.

— Сато-сан?

Беше странно пискливият глас на Котен. В къщата нямаше други хора. Акико беше заминала на юг за да посети болната си леля, която нямаше възможност да дойде за сватбата, а Нанги си беше у дома и се подготвяше за пътуването до Хонконг. И двамата бяха дълбоко потресени от смъртта на Ишии-сан, чието тяло откриха броени часове след отлитането на Никълъс Линеър за Америка. Сякаш боговете се бяха разгневили от внезапното му заминаване.

Сато се беше опитал да сподели със стария си приятел страховете, които го бяха обзели в храма, но Нанги беше негов семпай — точно както Макита-сан беше семпай на самия Нанги. А има неща, които човек никога не може да изрази пред по-възрастните и уважавани от него хора.

— А, Котен... — късо се обади Сато. — Какво има?

— Търсят ви по телефона.

— Не желая да ме безпокоят.

— Извинете ме, но господинът казва, че е спешно.

Сато се замисли. Може би е младият китаец, когото беше наел да „наглежда“ движението на Нанги из Хонконг. След като приятелят му реши да не дискутира положението, Сато намери за уместно да открие по свой начин какво е станало в британската колония.

Стана, кимна на Котен и излезе от стаята. Кабинетът му се използваше само за размисъл и по тази причина вътре нямаше телефон. Влезе в съседното помещение, приближи се до писалището и вдигна слушалката.

— Моля, на телефона е Сеичи Сато.

— Обажда се Феникс, Сато-сан.

— Да, момент — отвърна Сато и усети как сърцето му ускорява ритъма си. Остави слушалката и тихо пристъпи към вратата. Хвърли поглед в просторния хол, после внимателно затвори и взе отново слушалката.

— Докладвай.

— Страхувам се, че имам лоши новини.

Стомахът на Сато нервно се сви. Първо „Азиатска банка“, а сега кой знае още какво. Голям риск, голяма награда. И двамата с Нанги го знаеха прекрасно, когато вземаха решението да се включат. „Тенчи“ щеше да им донесе най-голямото възнаграждение, което може да се получи на този свят. Но рисковете с това начинание връхлитаха върху тях с дяволска бързина.

— Кусуноки е убит.

— Вече знам това. — Сато беше нетърпелив. Рискът го правеше такъв. И мисълта за провал.

— А знаете ли, че го е извършил един от собствените му ученици?

Линията между Сато и Феникс сякаш изпъшка в агония, натежала от хиляди въпроси, които чакаха своя отговор.

— По-добре да ми разкажеш всичко поред — отвърна Сато и стисна зъби.

— Първоначално всички мислеха, че го е убил онзи мухон-нин, когото откриха до трупа. Но сега е ясно, че не е бил той. Руският

шпионин не притежава качествата, за да осъществи подобен акт.

— Тогава кой го е убил?

Оттатък настъпи мъртва тишина, после долетя тихият глас на Феникс:

— Ако знаехме, вече щеше да е наказан...

— Значи има... значи има и друг руски агент?

— Признавам, че тази възможност е твърде вероятна.

— Ти си най-добрият! — избухна Сато. — Затова те наех да пазиш тайните на „Тенчи“! Ако ми трябваха безмозъчни горили, щях да си ги наема на килограм от Якудза^[7] по съседство! Какво вършиш там, за Бога?

— Имайте ми вяра — отвърна Феникс. — Всичко е наред, заемам се лично със случая.

Подобно на Кусуноки, и Феникс беше сенсей нинджа. Сато почувства как започва да се успокоява.

— Искам да поддържаме постоянна връзка — рече в слушалката той.

— Всеки ден по това време ще ви се обаждам на този телефон.

— Много добре. Ще направя необходимото да бъде тук.

Сато затвори. В другия край на къщата спря и миниатюрният магнетофон, който се включваше автоматично от човешки глас и който Котен беше свързал с подслушвателното устройство към телефона в кабинета. Информацията в малката касетка увеличи своя обем.

Никълъс и Алонг слязоха от самолета на вашингтонското международно летище „Дълес“.

— Господин Линеър?

Блондинката беше красива, със стройни крака на лекоатлетка.

— Вие сте Никълъс Линеър, нали?

Акцентът ѝ беше определено европейски, но въпреки това не дразнеше слуха. Някак успяваше да смекчи гласните и да премахне нормалната за всеки неамериканец гърленост на речта си. Сигурно е ходила на специални курсове, помисли си Никълъс.

— Да — кимна той. Акцентът ѝ беше определено източноевропейски и той се зае да разглежда чертите на лицето ѝ.

Тя бръкна в чантичката си и извади портмоне за визитни картички от черна гущерова кожа.

— Бихте ли дошли с мен, моля?

— Майка ви и баща ви са преселници от Белорусия, нали? — попита той и установи, че очите ѝ са небесносини, почти лазурни. И изключително интелигентни. Откри, че я харесва въпреки затрудненията, които му причиняваше. Хвърли къс поглед върху картичката, която му подаде блондинката и каза на руски:

— Госпожице Таня Владимова, моля, запознайте се с Крейг Алонг, той работи за „Томкин Индъстриз“.

Тя кимна на объркания от непозната реч Алонг, но ясно си пролича, че също е шокирана от неочакваните познания на Никълъс. Отметна встрани буйната си коса, а той забеляза, че ноктите ѝ са късо подрязани и покрити с безцветен лак. Очевидно работеше с ръцете си и Никълъс беше любопитен да разбере каква точно е тази работа.

— Баща ми е родом от Белорусия — отвърна на същия език тя.

— Вероятно му приличате не само външно, нали?

— Той беше страшно решителен, ако се наложи дори и твърдоглав — поясни тя. — Работеше като селски полицай. А майка ми е от Биробиджан.

В очите ѝ проблеснаха предизвикателни искрици, той остана с впечатлението, че крият и още нещо. Прекрасно знаеше какво е преживяло семейството ѝ в Русия. Когато човек расте с баща беларусин и майка еврейка, едва ли разполага с особено богат избор. Баща ѝ очевидно се беше възползвал от шанса си, дали и останалите членове на семейството са постъпили така?

— Колко от вас бяха дисиденти? — меко попита той.

Тя му хвърли кратък изпитателен поглед и той изведнъж се сконфузи. После всичко отмина, лицето ѝ отново стана чисто и открито като празен екран на компютърен монитор.

— Достатъчно, за да дадат възможност на баща ми да страда цял живот — отвърна тя.

— Извинете, но какво става тук, Ник? — не издържа Крейг Алонг.

— Всъщност нищо особено — усмихна се Никълъс. — Госпожица Владимова просто иска да се увери, че изпълнявам едно от условията в завещанието на Томкин, преди да отлетим за Япония. —

Вдигна ръка и леко стисна рамото му: — Я се поразходи и намери нещо истинско за ядене. Няма да се бавя.

Четирийсет и пет минути по-късно К. Гордън Минк се изправи и с ясен глас каза:

— Благодаря ви, че веднага се отзовахте, господин Линеър. Сигурен съм, че в момент като този сте затрупан с проблеми.

Никълъс беше отведен в една сграда, разположена на няколко крачки от подлеза на Вирджиния авеню. Частен асансьор ги издигна до четвъртия етаж, на който имаше отлично поддържана ботаническа градина. Успешно прикри изненадата си при вида на кубистичната тухлена структура, бяла като сняг, която се издигаше в средата на тази неестествена гора на закрито. Таня го въведе вътре съвсем спокойно и очевидно не се вълнуваше от подобни мисли, не й правеше никакво впечатление безсмислието на такъв вид архитектура.

— Завещанието на Томкин беше съвсем конкретно по този въпрос — отвърна той.

— И въпреки това се радвам да се запозная с вас.

Никълъс се усмихна и стисна протегнатата ръка.

Тръгнаха през многобройните помещения на етаж. Навсякъде подът беше гол, покрит е паркет или теракота. Стъпките им отекваха ясно.

— Никога не съм чувал за отдела за международни експортни тарифи — рече Никълъс. — С какво се занимавате тук?

— Бих се изненадала, ако бяхте чували за нас — засмя се Минк, после сви рамене: — Ние сме една рожба на бюрокрацията, която мъдрият Конгрес е решил, че трябва да функционира... Издаваме разрешения за износ, а в някои редки случаи и ги отнемаме.

Никълъс си даде сметка, че Минк всъщност задоволи любопитството му, без да отговори на конкретния въпрос.

Въведоха го в просторна стая с остъклени стени, Таня вече наливаше току-що изстискан портокалов сок в кристална кана, а Минк махна с ръка по посока на удобните плетени столове, покрити е шарени хаитянски халища. Край тях имаше няколко остролисти палми в широки саксии.

— Странно обзавеждане за една правителствена агенция — отбеляза Никълъс.

— О, това е просто декор — махна с ръка Минк. — Често посрещаме важни гости от чужбина и искаме да се чувстват удобно.

— Така ли? — изправи се Никълъс и направи няколко крачки напред-назад. Таня и Минк мълчаливо го наблюдаваха. — Наближава полунощ, но тази сграда е оживена така, сякаш е десет сутринта. Ако службата ви е тази, за която искате да я представите, вие положително щяхте да седите зад желязно бюро в някоя тясна стаичка с луминесцентна лампа на тавана, а по това време на денонощието положително щяхте да сте под юргана. Ето защо настоявам да разбера кои точно сте вие двамата и защо ме доведохте тук!

— Съвсем логично от ваша страна, Никълъс — кимна Минк. — Нали мога да ви наричам така? Добре.

В съседната стая иззвъня телефон, Таня се извини и излезе.

— Настанявайте се — покани го Минк и разкопча якето си. — Тази служба действително има много имена, „Отдел за международни експортни тарифи“ е само едно от тях... Изграждането и поддържането ѝ струват на данъкоплатците колкото един АУАКС, което все пак е значително по-малко от стойността на един бомбардировач Б-1. Въпреки всичко се борих цели шест месеца и писах докладни докъде ли не, за да я създам... — Върху лицето му отново се появи усмивка: — Бюрократите не са в състояние да оценят ползата от нея, но аз мога и го правя... Това е първата гледка, която се разкрива пред очите на евентуалния беглец от СССР след разопаковането му.

— Шпионаж? — озадачено възкликна Никълъс. — Нима Рафаел Томкин е бил замесен в подобни неща? Не ми се вярва!

— Защо не? — сви рамене Минк. — Той беше патриот, освен това и най-близкият приятел на баща ми... — Протегна ръка и напълни чашите с портокалов сок: — Ще ви обясня. Баща ми е един от основателите на УСП, а Томкин е бил експерт по експлозивите. И двамата са служили във флота и там са се запознали. Томкин е бил страхотен специалист и баща ми го използвал в няколко особено деликатни мисии, всичките в края на европейската ни кампания... По онова време нещата били страхотно объркани, направо отчайващи... Организацията на баща ми трябвало да се бори с последните нацистки

групички, които преминали в нелегалност, едновременно с това да поддържа и тайното наблюдение над руснаците... Както и да е. Последната мисия се превърнала в трагедия. Доколкото зная, вината е била на Томкин, въпреки че баща ми не даваше и дума да се каже против него. Май нервите му не издържали, защото експлозивът се възпламенил предварително и убил трима от екипа...

Минк пресуши чашата си и продължи:

— Вашият бивш шеф беше човек на честта. Вероятно се е чувствал отговорен за трагедията и е останал в контакт с... организацията, дори след като баща ми го освободил от обвиненията на неизбежната анкетна комисия. Баща ми не е искал приятелят му да се срамува от това, което е чисто човешка грешка и може да се случи на всекиго... А пък Томкин не е пожелал да прекъсват връзките си...

— И вие го получихте в наследство, така ли?

— Може да се каже и така — прочисти гърлото си Минк. — Не съм чак толкова коравосърдечен... Когато баща ми умря, аз предложих на Томкин сам да направи своя избор.

Натрапваше се въпрос, който трябваше да получи своя отговор, преди да продължат нататък, и Никълъс го зададе без колебание:

— С пари на УСП ли е създадена „Томкин Индъстриз“?

— Не, за Бога! — Минк изглеждаше искрено шокиран. — Нямаме нито цент в корпорацията! В това отношение можете да бъдете абсолютно спокоен!

Никълъс кимна и отново стана на крака. Приблужи се до широката остъклена врата и хвърли поглед навън. Все повече се притесняваше от желанието на Томкин да се свърже с тези хора и някак не му се искаше да бърза.

— И какво става, когато видят всичко това? — попита той. — Руснаците, имам предвид...

— Губят ориентация — отвърна Минк. — Нямате представа колко западни романи четат, Бог знае откъде ги намират! Затова повечето от тях очакват, че ще ги откарат в някое старо колониално имение наскре Вирджиния... — Засмя се и добави: — И са страшно разочаровани, че не ги разпитва Алек Гинес или някой като него...

Дотук с приятните приказки, рече си Минк и се изправи.

— Причина да ви повикам тук е предстоящото ви обединение със „Сато Петрокемикълс“ — твърдо изрече той.

— Така ли? — изненадано го погледна Никълъс. — И защо?

— Защото става въпрос за националната сигурност на Съединените щати.

Откакто Никълъс замина, Акико не беше спала. Животът и действията ѝ се подчиняваха на особения ритъм, към който я беше приучил Кийоки и който увеличаваше хилядократно необикновените ѝ способности.

Какво трябва да прави сега, когато Никълъс се беше върнал в Америка? Възможностите бяха три, но избор на практика нямаше. Първата възможност — да изостави напълно плановете си — беше немислима, а втората — да го последва в Америка — би означавала да се постави в неудобното положение на Сайго.

Тялото ѝ се претърколи върху единичния футон. Тук липсваха изящно изрисуваните чаршафи и всякакви други луксове. Обстановката не се отличаваше по нищо от тази в средновековна казарма, с изключение може би на факта, че беше сама в тясната стаичка. Съвсем не беше у леля си, както беше казала на Сато. А това не беше и възможно, тъй като никой от роднините ѝ не беше жив.

Тя бавно стана, протегна се и започна серията от редовни сутрешни упражнения. Четиридесет минути по-късно разтърка с кърпа пламналото си от ледения душ тяло и се върна в стаичката, за да се заеме с бавния ритуал на чаената церемония.

До този ритуал прибягваше всяка сутрин, независимо къде се намира. Той беше единственият спомен, който я свързваше с майка ѝ, истински сенсей на „ча-но-ю“^[8].

Кратките и сръчни движения на ръцете ѝ бяха изпълнени с почти религиозен трепет. Стремезът към съвършенство пред прага на Нищото помагаше на японците да прилагат с лекота принципа на пълната концентрация на Зен не само при приготвянето и поднасянето на чая, но и при още много от всекидневните житейски задължения. По такъв начин те ги издигаха от равнището на банални и скучни действия до равнището на истинското изкуство, а заедно с този процес получаваха и дълбоко психическо удовлетворение.

Акико взе в ръка малката чашка без дръжка, в която се поклащаше бледозеленият чай. Пристъпи и дръпна фузумата. Зад

широката веранда блестяха белите, безупречно подредени камъчета на градинката за размисъл, сред тях стърчаха черните вулканични скали, разположени с артистична небрежност.

Вдясно от средата на градинката се издигаше дебелият ствол на вековния кедър. Акико отпиваше на ситни глътчици невероятно горчивата течност, очите ѝ опипваха странната конфигурация от светлини и сенки, очертаваща се релефно между игличките. Гледа ги толкова дълго, че когато отново спря поглед върху най-долния клон, от който беше започнала, фигурките там вече бяха се променили от движението на слънцето.

Потънал в необятното Нищо, умът ѝ отново долови протяжния тъжен вопъл на бамбукова флейта. Това беше единствената музика, която слушаше през всичките дълги години при Кийоки, ако, разбира се, не се брой чуруликането на птиците.

Тъжната мелодия звучеше по пладне, точно когато поднасяше чая на Кийоки, ситнейки към него според древните китайски традиции, на които сенсеят държеше особено много. Все още чувстваше хладината на каменния плочник под полуразтворените си устни — нещо, което неизменно ѝ се случваше след традиционното допиране на челото си до него. В древния замък не се използваша татами.

Следобед, по време на кратките почивки между упражненията, разгръщаше гъстите листа на здравеца, засенчили малкото прозорче на стаята ѝ, и се опитваше да открие свирача. Той беше „комусо“, последовател на будистката секта „Фюк“. На главата му винаги имаше сламена кошница, обърната наопаки като шапка, робата му беше от най-проста раирана материя, а на краката си носеше дървени гета. Но свиреше вълшебно и тя често потъваше в сълзи без никаква видима причина, разтърсена от нежната печал на звуците, които насищаха неподвижната атмосфера наоколо като малки, но прекрасни снежинки.

Беше достатъчно съобразително момиче, за да не показва сълзите си пред Кийоки. Той положително би я наказал сурово за проявата на такава слабост. Такъв си беше той — истински военачалник.

Високо над крепостните стени плющеше „сашимоно“ — бойното знаме, което беше изработил със собствените си ръце. По традиция в центъра му бе изрисуван личният герб на военачалника, в случая той

представляваше стилизирана „мемпо“ — бойна маска от закалена стомана. Съществуваха множество разновидности на „мемпо“, но тази на Кийоки предизвикваше истински ужас, тъй като изобразяваше „акурийо“ — образ на злия демон върху черен фон.

По време на упражненията Кийоки неизменно я караше да заема такава позиция, от която ясно да вижда „сашимоно“. То се превърна в неразделна част от живота ѝ, тъй като дори насън чуваше тежкото му плющение.

Ужасът се настани в душата ѝ с такава интензивност, че след известно време вече беше сигурна в това, което рисуваше въображението ѝ: Кийоки се прокрадва, в стаичката ѝ през нощта, измъква сърцето ѝ с помощта на някаква тайнствена магия и поставя на негово място вълшебен кристал, в който може да наднича, когато му хрумне...

Очите на Акико рязко се разтвориха и се сведоха към чашката, която ръцете ѝ стискаха здраво. Сълзите бяха размътили ситно нарязаните зелени листенца, които бавно се успокояваха в нова конфигурация.

Примигна и въздъхна дълбоко, освобождавайки дробовете си от дълго и несъзнателно събирания там въглероден двуокис. Отвъд отворената фузума, отвъд каменната градинка и величествения кедър, който бавно се полюшваше под поривите на вятъра, тя ясно видя сивата стена, зад която се простираха яркозелените склонове и дълбоките долини на Мошино, запълнени от млечнобяла мъгла.

Аликс пипнешком се отдръпваше от него. Зелените ѝ очи бяха широко разтворени и изпълнени с ужас. Ръцете ѝ бяха свити пред гърдите в несъзнателен защитен жест, а когато краката ѝ опряха в перилата на борда, тя толкова се стресна, че за малко не падна в океана.

Той скочи да ѝ помогне, тя изкрещя, изплъзна се от ръцете му, спъна се на палубата, падна и си обели коленете.

— Махай се! — Гласът ѝ беше почти истеричен. — Кой си?

— Вече ти казах — рече той, без да скрива умората в гласа си. — Люис Кроукър, градската полиция на Ню Йорк. — Седна край отсрещния борд, стомахът му се свиваше.

— Ти нападна лодката ми! — извика тя, после някак отвлечено добави: — И уби човек!

Той я погледна така, сякаш беше луда:

— Просто го изпреварих! — Ръката му се стрелна към някакъв предмет, който лежеше на палубата между двамата. Беше револверът на Червеното чудовище, блестящ като риба под слънчевите лъчи. — Щеше да ми пръсне мозъка!

— Ужасно вони! — прошепна тя и се обърна.

— Такава е смъртта — проточи той, но все пак взе кофата, напълни я с морска вода и я плисна върху остатъците от съдържанието на стомаха си. После вдигна магнума и го разгледа. Нямаше никакви отличителни белези, фабричният му номер бе внимателно заличен.

Тя започна да трепери. Ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите, пръстите ѝ се впиваха в раменете толкова силно, че кожата побеля. Устните ѝ мърдаха, сякаш шепнеше молитва.

Той пусна маската и плавниците на палубата, свали тежкия дихателен апарат от гърба си и го опря на парапета.

— Какво мислиш да правиш сега, след като вече си свободна? — меко попита той.

Аликс продължаваше да трепери.

— Какво... — думите се спряха в гърлото ѝ, тя преглътна с усилие и опита отново: — Какво ще правиш с него? — Главата ѝ леко помръдна, но очите ѝ избягнаха проснатото върху палубата тяло.

— Отива на дъното заедно с моторницата — отвърна Кроукър. Посрещна спокойно острия ѝ поглед и поясни: — Няма друг начин, лодката трябва да изчезне...

— Но остава другият — тихо му припомни тя. Говореше за Синьото чудовище.

— Този инцидент ще го занимава известно време и ти ще имаш достатъчно време да напуснеш щата — рече Кроукър.

Очевидно беше наострила слух и не пропусна нищо от думите му, тъй като рязко се завъртя и го погледна в лицето:

— Каза „ти“, а не „ние“. — Кроукър кимна. — Защо?

— Достатъчно дълго беше затворница. Нямам намерение да продължаваш повече така.

— Но ти искаш нещо от мен, не е чак толкова трудно да се сети човек... Вероятно да разбереш защо съм тук с... с тях. Нали затова ме

преследваш? — Очите ѝ не слизаха от лицето му.

Кроукър се извърна.

— Знаеш ли кои са тези двамата? — попита той.

Тя мълчаливо поклати глава.

— Знаеш ли откъде са дошли?

Ново поклащане.

— Кой ги е изпратил да те покриват?

— Не.

— Но положително знаеш какво е това, което не трябва да разкриваш пред никого, нали?

В този въпрос прозвуча предишната му язвителност. Не получи отговор, изсумтя и се зае с огледа на моторницата. Когато се върна отново на палубата, тя не беше помръднала.

— Този тип няма име, няма документи, няма нищо! — посочи Червеното чудовище Кроукър. — Чистичък е като свиня в лайна! — Хвърли ѝ очаквателен поглед, не получи отговор и вдигна ръката на трупа: — С изключение на това!

Аликс нададе тих писък, като видя, че Кроукър започва да чегърта нещо от кожата на пръста му. Повтори тази операция още девет пъти и в шепата му се събра малка купчинка.

— Знаеш ли какво е това, Аликс? — Тя енергично поклати глава. — Наричат ги „идиоти“ и служат за промяна на пръстовите отпечатъци. Много сложно като операция. Недостъпно за обикновения уличен бандит, просто на светлинни години от него... — Стомахът му се сви, като видя, че един от „идиотите“ започна да се гърчи, но лицето му си остана безизразно. Бавно започна да си дава сметка, че просто е отказвал да повярва на фактите, при това го е правил доста продължително време.

Да пристъпиш към сърцевината на следствието с предубеждение е един от най-тежките грехове за всеки детектив. И Кроукър се принуди да признае пред себе си, че в този случай е постъпил именно така. Беше толкова сигурен, че престъпникът е Томкин. Толкова сигурен, че затвори ума си за всякакви други версии.

Но сега, при наличието на „идиотите“, при липсата на каквито и да било документи за самоличност и при наличието на методите, използвани от тези двамата — явни пандизчии, в съзнанието на

Кроукър бавно започна да се оформя едно друго, доста неприятно за самочувствието му предположение.

— Отвратителни са! — изпъшка Аликс. — Махни ги, моля те, приличат ми на плужеци!

Той внимателно ги сбра в шепата си и се приближи до нея:

— Аликс, кои са тези типове, по дяволите?

— Не зная... Аз, аз не съм... — Главата ѝ се извърна от него: — Толкова съм объркана! Вече не зная какво е правилно и какво не...

Той видя страха в очите ѝ и реши да не я притиска. Освен това и трупът на палубата я ужасяваше. Вдигна котвата, запали двигателя и описа широк кръг около мястото, после се насочи към собствената си лодка.

Там изключи двигателя, прехвърли котвата на своя борд, за да държи двете лодки притиснати. Прескочи оттатък и се обърна да подаде ръка на Аликс.

Тя бавно се надигна, пое ръката му и прекрачи през борда.

— Слез долу и си полегни — меко продума той и я побутна към стълбичката. — Имаш нужда от малко почивка.

Изчака я да изчезне в каютата и се зае за работа. Прехвърли пластмасовата туба с половин галон бензин в лодката на Аликс, прескочи борда и я свали в каютата на моторницата. Когато се появи отново на палубата, спря да поеме въздух и се насочи към тялото на Червеното чудовище. Отряза с рибарския си нож назъбената корда непосредствено до острието на стрелата и я изхвърли във водата. После грабна тялото и го завлече до руля.

Наведе се да вземе магнума от палубата и отново се спусна долу. Изстреля три куршума в дъното и загледа как морската вода започва да нахлува през дупките. После разви капачката на тубата и разля съдържанието му из вътрешността на каютата. Върна се в основата на стълбичката, драсна клечка кибрит и едва не се опърли от буйните пламъци, които лумнаха със светкавична бързина и лакомо запоглъщаха околния кислород.

Изтича нагоре, издърпа котвата и уви веригата ѝ около глезените на Червеното чудовище. Включи двигателя на максимални обороти, насочи руля право към хоризонта и скочи във водата с тубата в ръка.

С няколко замаха преодоля разстоянието до собствената си лодка и се покатери на борда ѝ. Струпа на куп водолазните си

принадлежности и празната туба, после се спусна по стълбичката.

Аликс лежеше върху единствената койка с ръка върху очите. Долови движенията на тялото му и устните и едва чуто се раздвижиха.

— Чух изстрели...

— Не, моторът на лодката ти нещо прекъсваше... — отвърна той. Нямахме никакъв смисъл да я запознава подробно с последните см действия, това само би увеличило притеснението й.

— Вече я няма — прошепна тя и изведнъж заприлича на момиченце, загубило любимото си мече.

— Част от цената на твоята свобода — отвърна той.

Ръката й се отдръпна надолу и тя го погледна.

— Никога не съм я плащала. Предполагам, че изобщо не е била моя...

Кроукър кимна и седна срещу койката.

— Получила си я заради твоята приятелка. Анжела Дидион.

— Сигурно — леко въздъхна Аликс. — Винаги Анжела...

— Докопах се до информацията — рече Кроукър. — Открих и тялото й. Сега искам да пипна и убиеца.

— И всичко това беше заради него, така ли? — потрепнаха клепачите на Аликс.

— Някой иска да ми попречи да го открия. Лошо... — Млъкна и се запита дали да зададе въпроса, който го измъчваше вече цяла година, въпроса, който го накара да плати цяло състояние за информацията на Мати Устата, а след това го доведе чак тук, в Кий Уест, след като капитанът му отне разследването.

Гърлото му беше пресъхнало, гласните му струни сякаш бяха прекъснати. Господи, колко време загуби затова разследване, колко много заложи на него! А сега отговорът на този въпрос беше на няколко сантиметра от лицето му, скрит зад широко разтворените изумрудени очи на младата жена.

— Рафаел Томкин ли я уби?

Гласът му прозвуча така, сякаш принадлежеше на друг човек.

— Томкин беше там.

— Това не е отговор.

Тя дълго го гледа, опитвайки се да запази самообладание. Лодката леко се поклащаше върху вълните, в каютата миришеше на сушена риба. Най-сетне се размърда, надигна се и седна.

— Ще сключим сделка — прошепнаха пресъхналите ѝ устни. — Ти ще ме измъкнеш от Флорида и ще ме заведеш на едно място, което познавам и където ще бъда в безопасност... — Млъкна с видимо колебание, после още по-тихо добави: — А аз ще ти разкажа всичко за смъртта на Анжела Дидион.

Ако Минк беше очаквал някаква особена реакция от страна на госта си, той трябваше да остане разочарован.

— Тази служба се занимава със Съветска Русия, нали така? — спокойно го изгледа Никълъс. — Какво я засягат японците?

— Вероятно знаете, че след края на войната Япония е главната ни опора срещу комунизма в Далечния изток — започна Минк. — От години ги притискаме с искания за рязко увеличение на военния бюджет и те го правят, мога да ви уверя в това. Бавно и внимателно, но го правят... Тази година ни позволиха да разположим във военновъздушната база Мисава сто и петдесет от най-новите ни свръхзвукови изстребители Ф-20 „Тигрова акула“.

Разговорът започна да звучи познато на Никълъс. Точно за тези неща бяха говорили с Томкин миналата седмица.

— Според последните данни на разузнаването на всеки от Курилските острови има най-малко по два механизирани полка на Съветската армия. Общо около двацет и осем хиляди войници. А на единия от тях е изграден команден пункт, който е в състояние да ръководи бойните действия на няколко армейски корпуса.

Минк се наведе напред и продължи:

— Наскоро там пристигнаха нови самолети МИГ и се наблюдава доста повишена активност. Личното ми мнение обаче е, че тази дейност не е пряко свързана с нашите Ф-20, макар миговете несъмнено да са там за баланс. Ако разузнавателните им данни са верни, става въпрос за нещо далеч по-сериозно. Все повече се убеждаваме, че това, от което се опасяват най-крайните генерали от Комитета на началник-щабовете, може да излезе вярно.

Минк отпи глътка сок и вдигна глава:

— Вече сме убедени, че тази повишена активност е част от голям план за създаване на плътна военна завеса в тази част на света, зад която руските подводници с ядрено оръжие на борда ще могат да

действат, без да ги е грижа за нашето противопоставяне. А техните балистични ракети могат да достигнат до всяка точка на Съединените щати.

Никълъс неволно потръпна. Минк замълча. В настъпилата тишина се чуваше тихото сви степ е на автоматичните поливни машини.

— Това, за което говорите, е лудост! Лудост от глобален мащаб! В нея ще изгорим всички, и то за броени секунди. Най-малко три четвърти от населението ма Земята! — Поклати глава и добави: — Не, не мога да го повярвам! Дори динозаврите са имали повече мозък в главите си!

— Динозаврите не са успели да разбият ядрото на атома — иронично се усмихна Минк. — Затова е по-добре да повярвате! — В очите му се появи мрачен огън, Никълъс отлично го забеляза: — Точно за такъв процес говорят данните от нашето разузнаване, които вършеха работата на дъжда.

— Тази информация положително е строго секретна — рече накрая той. — Защо я споделяте с мен, някакъв непознат цивилен?

Минк разгъна дългите си като на щъркел крака и се изправи. Застана до двойната остъклена врата и сложи ръка върху бялата дървена рамка. Изглеждаше така, сякаш цялото му внимание беше насочено към гъстата зеленина оттатък стъклото.

— Съветският Комитет за държавна сигурност, популярен със съкращението КГБ, се състои от девет дирекции — започна някак отнесено той. Никълъс остана с впечатлението, че мислите му са някъде далеч. — Всяка от тях: се занимава със строго определени задачи, които са част от общата схема на комитета. Така например Първа дирекция отговаря за вътрешното положение в страната. Ако ви пипнат на територията на СССР, с вас ще се заемат хора от тази дирекция в момента, в който пристъпите прага на една сграда от жълти тухли, разположена на площад „Дзержински“. — Минк замълча, сякаш не можеше да понесе мислите, които се въртяха в главата му, после видимо се стегна и продължи: — Четвърта дирекция се занимава с всички операции на територията на Западна Европа, Шеста с тези в Северна Америка, Седма — с Азия... — Рязко се обърна и впи поглед в очите на Никълъс: — Сигурен съм, че картината ви се очертава съвсем ясно. Що се отнася до Курилите, разположени непосредствено

до Япония, те винаги са били обект на Седма дирекция. — Обърна гръб на прозореца и пристъпи към. Никълъс, напрежението му беше видимо: — Преди малко повече от десет дни един от моите млади гении на криптографията успя да дешифрира част от най-новите руски кодове, известни с общото наименование „Алфа-3“. Те са обект на промяна всяка седмица, тъй като възможностите им са доста ограничени. Но този специалист работи само по тях, тъй като именно те са каналите за най-важната ни информация за противника.

Минк напъха ръце в джобовете на панталоните си, сякаш не знаеше какво да прави с тях.

— Преди да ви кажа какво точно се съдържаше във въпросното съобщение, трябва да подчертая, че през последните девет месеца правим всичко възможно да открием от кого се ръководи Курилската операция.

— Логично бе да допуснем, че това е Рулчек, Анатолий Рулчек — шеф на Седма дирекция. И действително го засякохме на няколко пъти за посочения период, все около щаба, разположен на островите.

— После почувствахме, че нещо не е наред. Дейността на ГРУ беше прекалено активна. Отлично познавам Рулчек и зная каква омраза изпитва към ГРУ. Омраза, която граничи с фанатизъм. Едновременно с това се потвърдиха първоначалните съобщения, според които някой си полковник Мироненко поема постепенно, командването, докато Рулчек е в Москва по други задачи. И започнах да се питам: какво става там? Каква е тайната на цялото това раздвижване? Ако начело на всички операции е действително Рулчек, как е приел да отстъпи дори незначителна част от пълномощията си на ГРУ? Откровено ще ви призная, Никълъс, че само при мисълта за евентуално сливане на КГБ и ГРУ ме полазват едри мравки!

— Същевременно вероятността, че парадът се командва от този полковник Мироненко, ми се струваше твърде пресилена. Операциите на Курилите са твърде важни за Съветския съюз, за да бъдат поверени в ръцете на някакъв сравнително млад офицер.

— Тогава каква е истината?

Дългото тяло на Минк отново се нагъна и кацна върху облегалката на близкия стол. Единият му крак се размаха като странно махало.

— Сега ще се върнем на прехванатия сигнал — продължи той. — В него се споменава името „Мийра“. Човекът или предметът с това име бил на място и редовно подавал информация. А това било изключително полезно за щаба.

Минк вдигна ръце и събра длани пред себе си. Никълъс забеляза, че са леко изпотени.

— Сигналът е бил изпратен някъде от северната част на Хокайдо и е приет от щаба на съветските войски на Курилските острови. Това става, когато командва същият онзи полковник Мироненко, а Рулчек се намира в Москва.

Никълъс реши, че е крайно време да вземе някакво участие в разговора.

— Било ли е подписано въпросното съобщение? — попита той.

Кракът на Минк спря за миг ритмичното си движение, главата му бавно кимна и той изведнъж заприлича на професор, който одобрява уместен въпрос на свой студент.

— О, да, разбира се. След малко ще стигнем и до това. Първо искам да ми кажете дали думата „мийра“ има някакъв смисъл за вас.

Никълъс се замисли.

— Ще ми бъде по-лесно да отговоря, ако видя йероглифа на „канжи“ — бавно рече той. — Така бих разбрал в коя насока да търся значението му. Но съдейки единствено по фонетиката, бих казал, че става въпрос за японската дума „мумия“.

— Мумия, значи... — промърмори Минк, замисли се, после повтори: — Мумия, казвате...

Нямаше смисъл да отговаря и Никълъс замълча. Главата на Минк рязко се повдигна:

— А аз бих казал, че повече ми прилича на Диг Дъг...

— Диг Дъг ли?

Минк изглеждаше доволен от възможността да обяснява.

— Главоблъсканица. Два етажа по-долу разполагаме с хиляди варианти на тази игра. Предназначена е да усъвършенства координацията на възприятията у постоянния персонал. Целта на Диг Дъг е да накараш своя човек да се рови, да се рови и пак да се рови, докато най-сетне получи някакъв резултат.

— Искате да кажете, че човекът зад името „Мийра“ е законспириран агент, така ли?

— Да, така е. Текстът има смисъл само когато го разглеждаме в тази светлина, нали? „Мийра“ е на място и подава информация. Съответно и Центърът се обогатява с нея.

— Но къде се намира този агент? — попита Никълъс. — Получихте ли някаква представа от дешифровката?

Минк се изправи и приглади крачолите на панталоните си. Вместо да отговори на въпроса, той се обърна към Никълъс и отчетливо попита:

— Не бяхте ли озадачен, когато мистър Томкин изрично настоя заводът на новата компания „Сфинкс“ да бъде построен в Мисава?

— Разбира се, че бях — кимна Никълъс. — Особено след като това настояване стана причина за остри разногласия във водените преговори. Посъветвах го да се откаже от него, защото заплашваше цялата реализация на предстоящото обединение. А той се зае да ме засипва с цифри и факти, оправдаващи това искане.

— Фъшкии! — студено процеди Минк.

— Моля?

— Това, което е изброил пред вас и хората на Сато, са чисти фъшкии. — Минк предупредително вдигна ръка: — Знам, знам, изчисленията за разходите и всичко останало са съвсем реални и цифрите не подлежат на съмнение. Само че не това е истинската причина, накарала Томкин да избере Мисава.

— Не разбирам.

— Причините, поради които Томкин настоява за Мисава, са същите, които карат Сато упорито да отказва. Неговата компания, провежда някаква своя операция там. Не знам каква е тя, успяхме да научим само името ѝ: „Тенчи“. Съдейки по неговото значение на японски — „Небе и Земя“, стигаме до заключението, че операцията е наистина от огромно значение.

— И каквото и да се крие зад „Тенчи“, то става в Мисава, така ли?

— Така мислим. Кейренуто на Сато има свой концерн за добив на руда в Мисава, но нашата информация недвусмислено показва, че той не върши никаква пряка производствена дейност, която би оправдала съществуването му. — Майстор в професията си, Минк остави малка пауза след последната си забележка, после тихо

подхвърли: — По мое мнение руснаците също разполагат с тази информация.

— „Мийра“? — незабавно се наежи Никълъс.

— Все още не знаем това — отвърна Минк, после очите му се забиха в лицето на Никълъс и в тях той безпогрешно отгатна какво ще последва.

— О, не! — решително поклати глава той. — Това не е моя работа!

— Напротив — продължи да го фиксира Минк.

— Но вие разполагате с куп специалисти, използвайте ги!

— Девет месеца само това правих — простичко отвърна Минк. — Последния го върнаха почти на парчета. Няма смисъл да пращам други, тъй като съм разкрит. Освен това и времето ми е малко...

Никълъс се замисли за момент, после попита:

— Сигурен ли сте, че този Мийра действа вътре в самото кейрецу?

— Къде другаде могат да пъхнат агента си руснаците? Как биха получили по друг начин някаква информация за „Тенчи“?

— От всичко това следва, че са доста по-напред от вас по пътя към разрешаване на загадката...

Настъпилото тежко мълчание беше съвсем недвусмислено.

— Знаете ми нещо друго за тази мумия? — попита след известно време Никълъс, давайки си ясна сметка, че е със стъпка по-близо до това, което иска от него Минк.

— За съжаление, не.

— Господи! Вече се питам защо не ми вържете очите, не ми пъхнете в ръцете една магарешка опашка, а сетне да чакате отговора?

Очите на Минк не се отделяха от безупречно подрязаните му нокти.

— Чувал съм, че нинджата... истинският нинджа, е в състояние да убива противниците си е вързани очи, в непрогледна нощ — тихо изрече той. — Чувал съм, че може да проникне през всякаква охрана, да се появява и изчезва без следа... Да се маскира по забележителен начин...

— Всичко това е вярно — спокойно отвърна Никълъс. — Но аз няма да го сторя за вас!

— Не става въпрос за мен, Никълъс. Но на този свят съществува едно нещо, на което вие казвате „гири“. Томкин прехвърли отговорността върху вас, а аз си мисля, че все пак му дължите нещо... Убеден съм, че ако беше тук, той сам щеше да ви помоли за това, за което ви моля и аз. Още повече, че цялото ви обединение губи своя смисъл, ако руснаците проникнат в „Тенчи“...

Никълъс изведнъж разбра, че вече нищо няма значение. Нито това, което мислеше за Минк, нито пък онова, което същият този Минк иска от него. Има само „гири“. Без него, без чувството за дълг животът се превръща в безсмислена бъркотия. Когато преди час влезе в тази сграда, нямаше никакво намерение да се забърква в каквато и да било странична дейност. Но Минк майсторски го лиши от това намерение. „Гири“, Никълъс нищо не му дължеше и Минк прекрасно знаеше това. Но Томкин беше нещо друго...

Е, добре. Но какво трябва да мисли за трите убийства в „Сато Петрокемикълс“ в светлината на това, което научи току-що? Възможно ли е те да са дело на Мийра? Едва ли, помисли си той и реши да не ги споменава пред Минк. Този агент очевидно действа в дълбока секретност и едва ли би си позволил подобни ходове. Освен това беше обещал на Сато да не говори с никого по този въпрос. Технически погледнато, това обещание се отнасяше само за първото убийство, но сега това беше без значение.

— Какво знаете за „Тенчи“? — попита след дългата пауза той.

— Четиристотин милиарда йени, вложени до този момент от японското правителство. И краят му още не се вижда.

— Господи, какво може да бъде това?

— Догадките ви едва ли ще бъдат по-прозорливи от моите.

— О, Господи!

— Това е положението — рече Минк, после стана и отново се приближи до прозореца. Пръскалките отново се завъртяха, при всеки оборот стъклото се покриваше със ситни капчици.

— Предполагам, че вече идва ред на човека, подписал прехванатия сигнал.

Гърбът на Минк се вдърви, сякаш цялата му фигура долови присъствието на врага.

— А, да... — промърмори той. — Имате, добра памет. Сигналът е подписан с името Проторов. — Обърна се, светлината остана зад

гърба му, лицето му потъна в сянка: — А Виктор Проторов е шеф на Девета дирекция на КГБ, приятелю.

— В каква област действа тази дирекция?

— Зависи с кого разговаряте. Много хора казват, че тази дирекция е създадена да контролира останалите, нещо като върховен надзирател. Но това ми се струва твърде преувеличено, дори когато става въпрос за руснаците. Още повече, че ГРУ би подскочило от радост при подобна възможност... Не, това е изключено!

— Тогава?

— По мое лично убеждение Девета дирекция държи под контрол голяма част от световните терористични организации, които сама е създадала и финансирала...

— Значи този господин Проторов е дяволски опасен! — промълви Никълъс, без да изпуска от очи лицето на Минк. Вътрешното чувство му подсказваше, че скоро ще навлязат в същината на въпроса.

— Точно така! — потрепнаха за част от секундата клепачите на Минк. — Изключително войнствен, изключително умен! А най-лошото е, че няма никакви бюрократични навици!

— Значи рано или късно ще го изгонят — отбеляза Никълъс. — И ще свършат вашата работа.

— Предполагам, че поне ще се опитат...

— Какво искате да кажете?

Минк се отдръпна от прозореца.

— Години наред Проторов беше шеф на Първа дирекция — каза той. — После, преди около шест години, беше повишен... Предполагам, че вече държи в ръцете си огромна власт.

— Значи трябва да бъда изключително внимателен.

— А! — стреснато го погледна Минк, после се овладя и добави: — Ще ви бъда благодарен, ако наистина постъпвате така... Проторов има лошия навик да си играе на котка и мишка.

— А аз ще бъда мишката, така ли?

— „Сато Петрокемикълс“ е един дълбок тунел, в който ви спускам именно аз — хвана ръката му Минк. — Никога не забравяйте, че лампите ви постоянно трябва да светят.

После отново тръгнаха през странните помещения.

— От Тания ще получите специален код, чрез който ще имате достъп до нас двайсет и четири часа в денонощието — каза Минк. — Винаги ще можете да се свържете с някой от нас. — Върху лицето му се появи усмивка на облекчение: — Много ще ви моля да го запомните наизуст, Никълъс.

Тенгу реши да напусне дожото, когато навън вече се мръкваше. Откакто откриха бойния му другар Цуцуму заклан в краката на сенсея Кусуноки, той все по-трудно издържаше сред стените на този замък, в който живееше вече повече от година, у: Как разкриха Цуцуму? Постоянно си задаваше този ужасяващ въпрос. А защо не разкриват него?

За времето между тези стени започна да разбира, че в света действат далеч повече и по-могъщи сили, отколкото някога си беше представял. Стана свидетел на подвизи, които бе считал за абсолютно невъзможни; на майсторски изпълнения, които и до днес му бяха необясними. Би могъл да ги усвои, би могъл дори да ги усъвършенства, ако се залови с упорита работа, но това никога нямаше да стане.

Сигналът от Контролния център го доказа. И сега Тенгу се питаше от кого повече трябва да се страхува — от Центъра или от тези странни хора край себе си. Макар да живееше сред тях, той беше достатъчно умен да си дава сметка, че не е част от тяхното общество. Плуваше в орбитата им като студената луна около слънцето, опитвайки се да погълне максимална част от тяхната неизтощима енергия.

Част от съзнанието му го подтикваше да се махне, но той знаеше, че това е невъзможно и с усилие насочваше мислите си в друга посока.

Нещата се промениха, когато откри скривалището. Стана съвсем случайно и по-късно Тенгу си даде сметка, че само по този начин можеше да бъде открит един толкова майсторски направен тайник...

Новаците се редуваха в търсенето на ежедневните свежи лилии, които, натежали от роса, растяха по склоновете на Мошино отвъд стените на древната постройка. Днес беше негов ред и малко преди разсъмване, точно както Кусуноки го правеше, когато беше жив, Тенгу пое по стръмните склонове. Трябваше да открие най-красивите и естетически оформени цветове.

Когато се върна в дожото, той се насочи направо към стаята на сенсея. Тя беше пуста и според обичая щеше да остане такава завинаги. В нея щяха да имат достъп само онези, които искат да бъдат обладани от духа на мъртвия сенсей. А това бе духът на всичко, преподавано в това усамотено място.

Тенгу коленичи пред пръстената ваза, поставена върху, леко издигнатата платформа на „токонома“ — малката ниша за размисъл на Масашиги Кусуноки. Сипа малко прясна вода в тясното гърло и започна внимателно да подрежда свежите стръкчета лилия.

Но умът му беше далеч. Вместо да се концентрира върху деликатната задача, съзнанието му прехвърляше всичко, което беше сторил през отминалата седмица в опита си да разкрие тайната на стария сенсей. Не знаеше какво трябва да прави с тази тайна и не беше негова работа да го знае.

Естествено търсенето му беше сериозно затруднено, защото си даваше ясна сметка колко много трябва да се внимава с тези опасни хора наоколо. И в момента се питаше дали не е проявил някоя фатална небрежност.

Прояви несръчност именно защото духът му блуждаеше далеч в дебрите на съзерцанието. И по ирония на съдбата тази несръчност го доведе до откритието. Няколко водни капчици се плъзнаха по лакираната повърхност на подставката и той понечи да ги попие с ръкава си. Тогава забеляза цепнатината, тъничка като косъм и почти незабележима.

Отначало я взе за естествена пукнатина в столетното дърво, появила се от разликата в температурата на въздуха. Но концентрацията му се възвърна и тогава забеляза, че е права като стрела и дълга около десетина сантиметра. В края си се съединяваше с друга, също така права цепнатинка и образуваше прав ъгъл с нея. Пулсът му се ускори, той вдигна глава и нервно се озърна. Наоколо беше все така пусто.

Надвеси се над подставката и вече съвсем ясно видя, че пръстената ваза е поставена точно върху вратичката на тайник, в това не можеше да има никакво съмнение. Натика набързо цветята в гърлото на вазата, после внимателно я измести настрана.

Бръкна в джоба си и извади ножче. Острието му беше тънко като косъм и безупречно наточено. Вкара връхчето му в цепнатинката е

безкрайно внимание. Знаеше, че остави ли дори и най-незабележимия знак върху гладката полирана повърхност на подставката, с него е свършено. Вече имаше примера със своя боен другар, разкрит и ликвидиран по неизвестни причини. В никакъв случай не трябваше да им дава повод да подозират, че в дожото има и друг предател.

Наострил слух и готов да реагира дори на най-леката промяна в тишината на сградата, той се зае с бавното и безкрайно внимателно изследване на пукнатината. Върхът на острието напредваше милиметър по милиметър, търпението му беше безкрайно.

Накрая дойде и възнаграждението. Оказа се, че тайната вратичка не е на панти, тя просто изскочи нагоре. Тенгу мълчаливо кимна. Мястото на скривалището беше безупречно подбрано, тъй като сенсеят веднага би забелязал нечий опит да се насили тънката като паяжина цепнатинка.

Желязната вратичка беше в хоризонтално положение, на петшест сантиметра под плота. Ключалката ѝ беше с пружина. Тенгу подпъхна острието на ножа си под нея и тя отскочи. Вътре имаше документи, вероятно точно онези, които вече толкова време търсеше. Извади свитъка от оризова хартия и бързо го мушна, в полите на широката си памучна дреха. Усети го като малка уплашена птичка, пърхаща край голата му кожа. После се зае да затваря скривалището — една операция, която също изискваше безкрайно внимание и търпение.

Концентрирайки се с огромно усилие, на волята, Тенгу остана в стаята още няколко минути. В резултат стръкчетата лилия бяха подредени просто, но изтънчено и красиво. Сенсеят по икебана несъмнено би одобрил работата му.

Сега денят бавно гаснеше. Тенгу приключи с опаковането на оскъдните си лични вещи, стегна ги в малък памучен вързоп и ги метна на гръб. Докосна свитъка от оризова хартия, пристегнат здраво с колана, после излезе в пустия коридор.

Прекося дожото с бързи, но същевременно спокойни крачки и скоро се озова извън тежкия дървен портал, боядисан в яркочервен лак. После, без да се бави нито миг, пое по тясната пътечка, която се виеше нагоре по гъсто залесените склонове на планината Мошино. Насреща му се издигаха гъсти редици от кипариси, кедри и ели, въздухът тежеше от аромата на яркозелените им клони. Окъпана от залеза, гората изглеждаше черна, непроходима, застрашителна...

На изток вече се виждаха първите звезди. Над гъстата трева на полянките се стрелкаха лястовици и скорци, бързаха да се скрият в гнездата си, преди да ги е погълнал хищният мрак на настъпващата нощ.

Зад гърба му проблеснаха първите трептящи светлинни в дожото. Трудно му беше, там, много трудно: Въпреки уменията, които притежаваше, той бе принуден да използва всички резерви на волята си, за да оцелее между онези стени. А това беше изтощителна работа, тъй като бързо разбра, че тази школа е специализирана не само в безброй спомагателни техники на буджуцу, които се отнасят предимно до тялото, но и в редица упражнения на духа.

Тенгу се замисли върху това, докато краката му машинално следваха извивките на гористия склон. Той притежаваше известни познания за тъмната страна на нинджуцу, но в Мошино навлезе в области, които му бяха напълно неизвестни.

Изкачи един дълъг, плавно извиващ се склон и най-сетне изгуби от очи мрачния бастион, в който беше прекарал толкова тежки дни и нощи. Сякаш камък му падна от сърцето. Подобно на качулатия бухал, стиснал плячката в окървавените си нокти и клюн и издигащ се в мрачните простори на нощта, той почувства как кръвта кипва във вените му, а сърцето му тръпне от възторг.

А после дойде и любопитството — всеобхватно и неподлежащо на контрол. Очите му механично затърсиха пролука в храсталаците, откриха една вляво, краката му сами го понесоха натам. Скрит под широките кедрови корони, той седна с кръстосани крака върху объл, покрит с мъх камък. Избра го, защото приличаше на „Токубей“ — огромната митическа жаба, която бълва огън.

Възседна го и почувства триумфа си с пълна сила. Наистина беше герой! После бръкна под колана си.

Очите му пробягаха по двете посоки на едва доловимата в здрача пътечка, после се насочиха надолу към равнината, в която трептяха пръснатите нарядко светлинки на ферми и малки къщички. До обонянието му достигна сладкият мирис на горящи дърва, в съзнанието му нахлу представата за котле с гореща супа с макарони, гъста и ароматна. Преглътна, тръсна глава и извади малко пластмасово фенерче-молив. После разгъна листовите оризова хартия, която беше откъсвал от скривалището на Кусуноки.

Потъна в разчитане на йероглифите, наредени в стройни вертикални редове. Защо не? Нима не беше заслужил това? В продължение на повече от половин час не откъсна поглед от текста, търпеливо замествайки сложния шифър на риуто с йероглифите на обикновеното „канжи“. Когато свърши, почувства, че сърцето му сякаш ще изскочи от гърдите, пулсът му побесня, беше му трудно да диша. Буда! На какво попаднах? Пелена се спусна в съзнанието му, ръцете му неудържимо затрепериха. Върху хартията имаше неща от съдбоносно значение за бъдещето на Япония!

Беше толкова затънал в четене, че забеляза движещата се между дърветата светлина едва когато тя бе на няколко крачки от него. Моментално загаси фенерчето, но вече беше късно. Светлинката прекъсна ритмичното си полюшване и се насочи към мястото, от което той беше напуснал пътеката.

Проклинайки вълнението, което беше отслабило обикновено наострените му сетива, Тенгу напъха листовите под колана си, скри фенерчето и бавно се хлъзна от камъка. По-добре сам да излезе от гората вместо притежателят на фенерчето да го открие сред храсталаците, помисли си той. Особено ако се окаже някой от сенсеите на школата. Потръпна при тази вероятност, после изостри своите „ки“ до онова ниво, което би му позволило да реагира светкавично.

Когато изскочи на виещата се пътека, с облекчение откри, че не сенсей, а някакво момиче беше забелязало светлината на фенерчето му.

Беше облечено в сиво-зелено кимоно, на босите му крака бяха привързани леки гета от лико. В едната си ръка държеше малка газена лампа, а в другата — ярко нашарен фенер от оризова хартия.

Лицето му се навлажни и той едва сега усети, че е почнало да ръми. Под кичестите клони на кедрите беше сухо. Дъждовните капки тихо барабаняха по намастената хартия на фенера, хлъзгаха се надолу и попиваха в земята.

— Моля за извинение, госпожо — поклони се той главно за да прикрие блясъка на облекчение в очите си. — Надявам се, че ме ви стресна светлината на фенерчето ми. Бях тръгнал да събирам гъби и... А?

Тя бързо пристъпи към него и вдигна фенера така, че светлината да падне върху лицето ѝ.

Позна я моментално и сърцето му болезнено се сви.

Беше Суижин, единствената жена сред питомците на дожото. Но какво прави тук? Малкият нож се хлъзна надолу и опря в дланта на дясната му ръка.

Но фенерът вече летеше към земята. Освободила ръката си, Суижин стисна дръжката от лакиран бамбук на своя „яномегаса“^[9] и рязко замахва. Горната част на чадърчето отхвъркна встрани.

Единственото, което Тенгу успя да забележи, беше светкавичната и сякаш магическа трансформация. Безобидната бамбукова пръчка изведнъж се превърна в безупречно, хиляди пъти закалявано острие. Стоманата потъна в гърдите му, рязко дръпване надолу — и сърцето му беше разсечено на две.

Суижин гледаше лицето му. Кръвта шуртеше на тласъци от грозната рана, заедно с тях и то губеше човешкия си образ. В очите му се появи първо смайване, после гняв, накрая срам... Миг по-късно се бялнаха и вече не изразяваха нищо. Подобно на малкия и беззащитен войник, който някога, като съвсем малко момиченце, беше направила от глина, клечици и лишеи, ѝ този тук започна да се люшка насам-натам, без координация, без божествената искрица на живота в тялото си... И сега, както тогава, тя сложи длан върху леко издутия си корем и се запита каква е магията в него, как изглежда наковалнята на Зачатъка.

В краката ѝ лежеше само една безформена маса, восъчна пародия на това, което доскоро е било живо същество. Тя заби острието на сабята в земята, както за да освободи ръцете си, така и за да го изчисти от тъмната кръв.

Наведе се и дъждовните капки забарабаниха по гърба ѝ. Доловили свежата миризма на гора и дивеч, ноздрите ѝ потръпнаха и се разшириха. Дъждът се усили и заплющя по лицето на предателя.

Още докато Цуцуму изстиваше, тя подозираше, че може би има и друг. Строго погледнато, това не я засягаше. Надхитряването на собствения ѝ сенсей Масашиги Кусуноки беше нещо като диплома за завършване на обучението, а опитът я беше научил никога да не гледа назад. Настоящото е всичко. Онзи, който започне да се наслаждава на отминали успехи, често умира с тези мисли в главата си.

Но този път тя реши да се обърне назад въпреки опита. Докато проучваше съдържанието на джобовете на предателя, обзета отново от чувството на ярост, което изпита сутринта, когато го видя да се рови в

най-съкровени тайни на мъртвия сенсей, някак изведнъж усети по нов начин Кусуноки. Не можеше да си обясни какъв точно е той, но изведнъж я обзе огромна мъка. Съвсем сама в мрака на планинската гора, която сенсейт толкова много обичаше, в компанията на вятъра и дъжда, тя тихо заплака. Липсата на любимия учител се превърна в тежко и непосилно бреме, сърцето ѝ се сви, от гърдите ѝ се отрони горчив стон.

Изчака спазъмът да отmine (да, точно така го определи на другия ден — спазъм и нищо повече) и продължи с претърсването на трупа. Намери свитъка хартия полузатъкнат в колана на предателя и с огромно внимание се зае да отлепя най-горния лист, залепнал здраво за влажната кожа.

После бързо оправи смачканите листа и ги напъха на сухо под кимоното си. Осквернената тайна на Кусуноки стана нейна собственост. Не я интересуваше написаното върху тази хартия. Тя просто беше собственост на нейния сенсей и мястото ѝ беше там, където я беше оставил той, независимо дали е жив или мъртъв.

Надигна се и измъкна сабята от земята. Почистеното острие отново блестеше. Натика го обратно в кухата дръжка на чадърчето, после изчезна в хрусталака. Предстоеше ѝ да се преоблече за последен път в своите ученически „ги“. Пред нея подканящо примигваха светлинните на дожото. А дали това не беше вечно живото ками на Кусуноки? Кой знае... Но документите му бяха на сигурно място и скоро щяха да се върнат там, където ги беше оставил сенсейт.

Сутринта след погребението Джъстин отиде на работа в „Милар, Соумс & Робъртс“, където я чакаше изненада. Мери Кейт Симс вече не обитаваше големия ъглов кабинет просто защото вече не беше вицепрезидент на рекламната агенция.

Испаднала в недоумение, тя тъкмо се готвеше да потърси Рик Милар, когато той се изправи на прага. На етажа нямаше никой друг, дори вездесъщата Мин.

— Чух, че пристигаш — рече той със загрижено изражение на лицето. — Нали ти казах да си вземеш един-два дни почивка? Не беше нужно да...

— Работата е това, което ми помага най-добре в подобни моменти — прекъсна го тя. — Мразя да се мотая из къщи и да виждам призраци!

— Добре — кимна примирено Рик. — Тъй и тъй си дошла, искам да ги покажа нещо.

Побутна я по рамото и я насочи към вратата.

— Чакай малко, трябва да...

— После — кратко отвърна той и я поведе към асансьорите. — Това е по-важно.

Изкачиха се на горния етаж и той я поведе към ъгъла. Отвори вратата и рече:

— Ето. Какво ще кажеш?

Пресвети Исусе, стресна се Джъстин. Това не може да бъде вярно!

— Какво, по дяволите, прави името ми върху вратата на Мери Кейт? — нервно попита тя.

— Това е новият ти кабинет, Джъстин. Долу беше временно, забрави ли?

— Временно! — избухна тя. — Докато се отървеш от Мери Кейт, нали?

— Абсолютно невярно предположение. Тя напусна по собствено желание. Поднесе оставката си снощи, малко преди края на работното време.

— Не ти вярвам! — остро отвърна Джъстин. — Забравяш, че сме приятелки и положително би ми казала, ако има намерение да напуска!

— Хайде да влезем! — подкани я Рик с леко нетърпение в гласа и грижливо затвори вратата зад тях.

— Или веднага ще ми кажеш истината, или си тръгвам и няма да ми видиш очите! — извика тя. Това вече ѝ дойде твърде много — капак на всичките ѝ неприятности покрай смъртта на Томкин и скарването с Никълъс. Сякаш целият свят около нея се превръщаше в руини. Главата ѝ се завъртя, пръстите ѝ конвулсивно се вкопчиха в ръба на бюрото, кокалчетата им побеляха.

— Истината е, че Мери Кейт... е, не се представяше особено блестящо. Влезе в остър конфликт с доста от отговорните служители. Разбира се, аз разговарях с нея... на няколко пъти при това, но... — Сви рамене и добави: — Знаеш я каква е!

— Знам я, Рик — поклати глава Джъстин. — И затова съм сигурна, че едва ли е понесла всичките тези глупости, които току-що надрънка и на мен! Не им вярвам и едва сега си давам сметка, че си ме поканил на онзи обяд с мисълта да ме поставиш на нейното място!

Рик отново сви рамене.

— Но подобни неща стават всеки ден, Джъстин. Не мога да разбера защо толкова се вълнуваш. Просто спечели по-добрата. Ти можеш далеч повече от Мери Кейт и трябва да...

— Мръсно копеле! — процеди тя и пристъпи крачка напред и здравата го зашлеви. После започна да си прибира нещата. — По-добре си потърси някоя друга за това прекрасно кабинетче, защото аз не съм от тези, които предават приятелите си!

— Какво нежно докосване! — усмихна се Рик. — Ако искаш повишение на заплатата, ще го получиш. Ще трябва да поизвия ръцете на тоя-оня, но няма проблеми...

— Ти полудя ли? — погледна го смаяно Джъстин и се насочи към вратата. — Не желая нито долар от проклетата ти фирма! И ти, и тя можете да вървите по дяволите!

Едва на задръстения от пешеходци тротоар тя осъзна, че не знае къде да отиде. Не искаше да се прибира в празния и тъжен апартамент, където всичко и напомняше за Никълъс. Не можеше да отиде и при Гелда, тъй като в това състояние само щеше да засили депресията ѝ. А самата мисъл да се залови отново със свободната си практика ѝ беше непоносима, поне за момента.

Объркана, тя бавно прекоси булеварда и влезе в някакво кафене. Не се докосна до чашата, която поставиха пред нея и може би така беше по-добре. Оживената улица се превърна в размазано цветно петно, сълзите бавно се стичаха по бузите ѝ. Нещо трябва да се направи, стегна се тя. Просто трябва!

Насочи се към най-близкия клон на своята банка и изтегли пет хиляди долара в брой, половината от които веднага превърна в травел чекове. Накупи си някои дрешки, после се отби в един магазин за чанти и си избра лек, среден по размери куфар. Целта ѝ беше да вземе всичко необходимо, затова се отби и в парфюмерията. Но точно там си даде сметка, че все пак няма да мине без отбиване в апартамента някои неща просто не можеше да замени. Направи го по най-бързия начин, но въпреки това ясно почувства разликата. Това вече не беше нейният

дом. Всичко изглеждаше не на място или просто липсваше. Уютът се бе превърнал в тъжно безпокойство. Избърса сълзите си, затръшна вратата и я заключи така, сякаш никога повече нямаше да я отвори.

Чак когато самолетът за Хонолулу я понесе на мощните си криле, приближавайки я с всяка секунда към Мауи^[10] — крайната цел на внезапното ѝ пътуване, тя си даде сметка за това, което липсваше от апартамента.

Дългата ножница, покрита с блестящ черен лак, която съхраняваше скъпоценната „дай-катана“ на Никълъс. Нямаше я на обичайното място над леглото. Естествено, липсваше и самото смъртоносно оръжие.

Инстинктивно потръпна, в душата ѝ се надигна отчаян стон.

Минк изпрати Линеър на летището и се върна в службата. Веднага забеляза угриженото изражение на Таня, която беше видяла и чула целия разговор между двамата, скрита зад огледалото от специално стъкло.

— Не мога да разбера какво правиш, Карол — погледна го с недоумение тя. — Изпращайки го срещу Проторов по този начин, ти го обричаш на сигурна смърт! Плановете ти бяха по-други... ако не съм пропуснала нещо, разбива се.

Въпреки успеха с Никълъс настроението на Минк беше лошо.

— Ела с мен! — лаконично заповяда той и бързо закрачи към противоположния край на разхвърляната сграда. Стигнаха до една зона, в която дори част от неговите хора нямаха достъп. Прекосиха няколко лаборатории без прозорци и най-сетне влязоха в малка килийка със стоманени стени. Вътре цареше истински мраз.

Той натисна копчето на стената и луминесцентното осветление се включи. Таня инстинктивно присви клепачи, но въпреки това веднага забеляза покрития с чаршаф труп. И нямаше как да не го забележи, тъй като той заемаше почти цялото тясно пространство.

Пристъпи бавно напред и внимателно дръпна бялата тъкан от главата.

— Господи! — ахна тя. — Та това е Танкър! — Името, разбира се, не беше нищо повече от псевдоним. — Кога го докараха? — извърна се към Минк тя.

— Докато те нямаше.

Тя се отдръпна от посинелия труп.

— Питам се защо беше необходимо да въвеждат специален „подпис“. Всеки, който има представа от нещата, е съвсем наясно, че донесенията никога не се подписват с истински имена, а с псевдоними.

— Тогава нека бъдем благодарни, че поне в тази област нашият многоуважаван господин Линеър е невеж! — ледено отвърна той. — Благодарение на това красиво вързопче, което някой стовари на прага ни в Хоншу, аз сега трябва да се занимавам с „братските“ служби, които са се почувствали задължени да ни доставят Танкър чак дотук!

Излязоха в слабо осветения коридор и затвориха вратата след себе си.

— Все пак вече знаем, че кодовото име на Проторов е „Крез“.

— Танкър беше единственият ни човек там, който беше успял да постигне нещо — каза Таня.

— Очевидно е престъпил чертата — поклати глава Минк и затвори очи. — Сега вече нямаме друг избор, освен Линеър.

— Смяташ ли, че е разумно?

— Ще видим. Разумно или не, времето ни изтича. Страхувам се, че ако не изпратим господин Линеър в леговището на лъва, същият този лъв ще ни схруска за закуска.

— Той може да го стори и след намесата на Линеър.

Минк помълча, после раздражено каза:

— Доколкото разбирам, ти май не одобряваш малките ми импровизации!

Като съзнаваше, че навлиза в опасно тресавище, Таня внимателно подбираше думите си.

— Мисля, че той е аматьор — започна тя. — А от опит знаем, че аматьорите са твърде ненадеждни и обезпокояващо непредвидими. Те просто не се подчиняват на дисциплината, на която се подчиняваме самите ние.

— Хм... Това е вярно. Но също така вярно е, че именно в тези техни качества се крие и най-голямото им предимство. Проторов не може да го свърже с нас, както свърза Танкър или би свързал теб... — Минк изведнъж заприлича на селяндур, излязъл да побъбри със съседа под топлите лъчи на неделното слънце. Сякаш разполагаше с всичкото време на света и се чудеше какво да го прави. — Знаеш ли, тоя тип ми

се струва доста опасен — проточи той. — Имам чувството, че може да стресне самия дявол, а дори и да го пречука, ако има достатъчно основания за това! — Очите му се разтвориха широко и се заковаха върху лицето на младата жена: — Особено ако той или някой от близките му са в опасност. Господин Линеър ми направи впечатление на изключително лоялен и едновременно с това безкрайно опасен мъж!

— Надяваш се да бъде провокиран до такава степен, че да премахне Проторов, така ли? — Едновременно с въпроса Таня си даде сметка, че именно това е била крайната цел на Минк.

— Да — бавно и тържествено кимна Минк. — Изпратих уважаемия мистър Линеър да ми донесе главата на Виктор Проторов на тепсия и най-сетне да сложи край на нашата дълбока вражда. Мисля, че това беше мъдър ход от моя страна, още повече че никак не ми харесва връзката между КГБ и онзи полковник Мироненко. Всъщност тя ме плаши като скелет, почукал на вратата ми. Започвам да мисля, че връзката между Проторов и Мироненко е от особено важно значение, дълбоката параноя ме кара да си представям, че в главата ми започва да се оформя онзи ужасен сценарий, според който КГБ и ГРУ в крайна сметка се обединяват!

— Невъзможно! — избухна Таня, но посивялото лице ясно издаваше ужаса в душата ѝ. — Между им съществува стара вражда, твърде дълбоки противоречия!

— Да, Таня, така е, скъпа... Всички ние сме добре запознати с тази идея... — Минк изглеждаше страшно доволен от себе си. — Въпреки това мога да си представя известни опити за помирение, а в тяхната основа ми се мерзелее фигурата на Виктор Проторов. Той не е бюрократ и разсъждаваше по особено опасен за нас начин. Подобна комбинация е страховита, когато я притежава вратът.

Дългото му тяло потръпна.

— Но независимо дали всичко е плод на въображението ми, или ужасна действителност, последният час на Виктор Проторов удари. Моят безмилостен меч се нарича Никълъс Линеър. За разлика от теб аз изпитвам доста силно доверие в неговите способности.

— Не съм казала нищо подобно.

— Наистина, ти беше пределно лаконична — отправи къс, но изпитателен поглед в лицето ѝ Минк, после се изправи. — Все пак, просто в случай че твоята преценка се окаже вярна, реших да те

изпратя след него. Това ще стане след няколко дни. Времето ни е малко, затова трябва да си готова. Като излизаш, винаги си много напрегната. Билетът ще те чака на гишето на „Пан Ам“, останалото е както винаги.

— А Линеър?

Минк ѝ хвърли красноречив, натежал от цинизъм поглед.

— Първата, абсолютно първата и задължителна задача е Проторов! — отсече той. — А ако вие и нашия мистър Линеър намерите начин да обедините усилията си — още по-добре!

— Ами ако не стане?

— Ако не стане и Линеър се превърне в спънка за теб, спокойно мотат да го премахнеш!

Сеичи Сато притежаваше силна „хара“. Коленичил срещу Никълъс, той свали капачето на една от многобройните съдинки върху ниската лакирана масичка я започна да сервира на госта си. Вършеше го леко и артистично, пръчиците за хранене се въртяха в ръцете му с истинска виртуозност.

В буквален, смисъл „хара“ означава стомах, но японците употребяват тази дума за хора, които умело се справят с житейските си проблеми.

Според азбуката на всички бойни изкуства всеки, който иска да ги овладее, трябва да открие у себе си дълбокия и неизчерпаем кладенец от сила на духа, разположен точно под пъпа. На китайски той се нарича „тан тиен“, а японците му казват „тан деи“.

Там е мястото както на физическите, така и на духовните сили. Онзи, който притежава силна „хара“, е уравновесен и спокоен човек, стъпил, здраво на земята, хармонията му със силите на природата е пълна и нерушима. Японците често отбелязват, че повечето европейци имат „подскачаща“ походка — сигурно доказателство за наличието на духовна концентрация, откъсната далеч от силите на природата. Самите те обикновено ходят по-тежко и по-бавно... движенията им плавно се преливат от хълбоците към таза — сигурен знак за наличието на „хара“.

Никълъс беше искрено заинтригуван от това качество на Сато, а това е комплимент за всеки японец. Току-що бе приключил

пътуването, което японците наричат „безкрайната нощ“ — отлетял от Вашингтон след залез-слънце, преследвал мрака в, продължение, на двайсет и един часа, за да се приземи на „Нарита“ пак по тъмно, но вече следващата нощ.

Господин Сабаяма, един от многобройните, помощници на Сато, търпеливо си чакаше на летището с възпалени от безсъние очи. Той промърмори нещо на любезните извинения на. Никълъс, взе багажа, и го поведе към чакащата кола. По пътя увери Никълъс, че специален човек ще се по грижа за настаняването на Крейг Алонг в хотел „Окура“, а той самият ще бъде откаран директно в жилището на Сато, разположено в покрайнините на Токио.

Пред вратата на, хотела Никълъс тихо каза:

— Крейг, може би няма да се видим няколко дни, а дори и седмица. Искам да поддържаш постоянна връзка с Ню Йорк и всичко да върви сладко. Досегашните бъркотии са ни достатъчни!

Сега седеше и слушаше тихото почукване на чемширените клонки по стената на къщата. Въздухът навън беше чист и прозрачен. Редките минувачи по окъпаните от скорошния дъжд улици обръщаха гръб на вятъра, чадърите в ръцете им бяха почти безполезни. Докато минаваха по моста над един от многобройните притоци на реката Сумада, той успя да зърне за миг високата арка на Нихонбаши. Разноцветните чадъри по нея му напомниха за литографиите на Хирошиге. Сякаш образите, създадени от великия японски художник, му кимаха от дистанцията на една цяла епоха.

Не беше изненадан, че е поканен направо в дома на Сато. Телексът, който получи преди няколко дни, беше определено тревожен. Трите последователни убийства, странни и необясними, бяха достатъчно основание за тази среднощна среща. Японците са хора практични и без колебание пренебрегват етикета, когато обстоятелствата налагат това.

Все пак Никълъс усещаше и скритото значение на тази спешна среща. Значение, което Сато едва ли можеше да долови или разбере. Присъствието му в дома на магната означаваше, че сигурно ще види отново Акико, а с повече късмет — дори и да поговори с нея.

В съзнанието му отново изплува позлатеното ветрило пред лицето ѝ, лекото му потръпване, преди да се спусне надолу и да промени живота му из основи. Вече си даваше сметка, че след като

видя това лице, всяко негово действие и решение беше подчинено на подсъзнателното му желание да го види отново.

Тя го привличаше, както пламъкът привлича мушицата — без причина и без логика, въпреки опасността да опърли криле, а дори и да загине в този пламък.

Никълъс съвсем не беше човекът, който някога беше така безумно влюбен в Юкио. Но частица от това безумие все още потрепваше в душата му и той си даваше ясна сметка, че не би могъл да овладее живота си, не би могъл да следва пътя на своята карма, преди да разбере дълбоката същност на това загадъчно петънце, проблясващо в душата му като недокосната снежна пряспа. Цял живот се беше борил със силите на мрака, отдавна беше разбрал, че хаосът на живота може да бъде поставен под контрол единствено чрез тънкостите на бойните изкуства. Само те предлагаха начин за овладяване на природните стихии, които някога го плашеха със своето могъщество и бяха отнесли в небитието както майка му, така и баща му. Само те можеха да се справят и с вихрушките, които се извиваха в собствената му душа.

Властта на Юкио беше очевидна. Тя беше влязла в контакт с духа му още преди той да осъзнае напълно неговото съществуване. Нейната привлекателност някак успя да заобиколи здравия му разум — същият онзи рационален сектор на съзнанието му, който през последните години пое ръководството на всичките му действия и постъпки. Той беше неотразимо привлечен от нея, но не знаеше защо. Започна да се плаши от нея, да се плаши и от себе си. Но това чувство някак странно засили неговата любов, тя се превърна в огнен знак, белязал завинаги сърцето му.

Докато колата го носеше през окъпания от дъжда Токио, блестящ и красив с разноцветните си неонов светлини, в душата му имаше едно-единствено чувство — чувството, че отново се връща при Юкио. Невъзможно, но въпреки това съвсем осезаемо. Къде свършва сънят и започва реалността? Тялото му потръпна от увереност, че скоро ще разбере това.

На любезния му въпрос за младата стопанка на дома Сато отвърна, че за съжаление тя все още е в Кюсю при болната си леля. Никълъс усети как го заливат вълните на горчивото разочарование. В

къщата видя само Котен, дебелия телохранител, който се навърташе наоколо като добре трениран доберман.

Изпиха по едно питие, после се заеха с храната. С падането на нощта модерните японци предпочитаха алкохола пред традиционния чай. За това също трябваше да благодарят на Запада.

Никълъс намираще уискито „Сънтъри“ за отвратителна напитка, но въпреки това опразни чашата си. Добре поне, че Алонг не е тук, помисли си той. Наполовина шотландец, финансистът положително би изпаднал в ужас от това, което са сторили на питието, превърнало се в символ на шотландската национална гордост.

По японски обичай разговаряха за всичко друго, но не и за това, което им беше в главите. То щеше да дойде накрая. Сато бегло спомена, че Нанги-сан пътува за Хонконг, където трябва да приключи с някои важни сделки.

— Нали няма да се обидите, ако честно ви призная, че според мен Нанги-сан не гледа с добро око на предстоящото обединение? — Никълъс зададе въпроса си бавно, е добре премерена учтивост.

— Съвсем не — отвърна Сато. — Ние с вас пием заедно, Линеър-сан. А това ни прави приятели — нещо, което е далеч по-важно от бизнеса. Деловите контакти не приличат на брака, знаете... Те възникват и отмират по силата на свои собствени закони, пазарни или икономически... Които обаче нямат нищо общо с нас като хора.

Сато помълча, после каза.

— Все пак трябва да разберете Нанги-сан. Войната е оставила дълбока рана и душата му, всеки ден се събужда с мисълта, че живеем под ядрен чадър. Разбирате, нали? За него поражението във войната никога няма да стане част от миналото. Тя го лиши от семейство, аз съм единственият му близък човек на този свят.

— Извинявам се, Сато-сан — склони глава. Никълъс. — И дълбоко съжалявам за думите си.

Сато го гледаше изпитателно, пръчиците му за хранене увиснаха неподвижно над апетитно димящите блюда. В тях имаше три вида варена риба, сашими, пикантни макарони, задушен ориз с краставички и морски таралежи, обилно полят със сладък оризов оцет.

— Виждам, че сте искрен — най-сетне отвърна той. — В това отношение приличате на баща си. Но у вас има и нещо друго. Нещо, което не мога да разбера.

После отново се зае с обслужването на госта си.

Известно време се хранеха в мълчание, движенията им бяха бързи и пестеливи. Сато наблягаше на алкохола, но това не означаваше, че напълно пренебрегва храната. Очевидно искаше да се отпусне и да говори открито, а това беше нещо, което нито един японец не може да постигне при нормални обстоятелства. Друга работа е като си пиан — тогава вече има извинение за всичко, което е възнамерявал да каже. Затова Никълъс пиеше наравно с него. Срещата им щеше да бъде безсмислена, ако само Сато се налива, а той го гледа. А и безкрайно обидна за японеца, който незабавно би изтълкувал това като нежелание на Никълъс да се сприятелят.

Още в мига, в който Сато се появи лично да го посрещне на прага, той почувства, че японецът има нужда от неговото, приятелство и подкрепа. Това, което се криеше зад ритуалите убийства ву-шинг, за него, беше далеч по-важно от съдържаността по отношение на предложеното от Томкин обединение. Страхът на Сато и Нанги от ритуалните убийства беше прекалено голям, за да могат твърдо да се придържат към съдържаната линия на поведение в преговорите.

За Никълъс, който умееше бързо да оценява ситуацията и да се възползва от промените в нея, това смекчаване на позициите беше ясен и недвусмислен признак на слабост.

Той беше достатъчно благороден и честен, за да не се възползва от тази слабост, но същевременно, си даваше сметка, че на всяка цена трябва да проникне в „Генчи“. Прекрасно знаеше, че при други обстоятелства всичките му опити в тази посока ще се сблъскат с непреодолими прегради, но в момента могъщото кейрецу никак не се нуждаеше от любопитни очи. Сато съвсем ясно му даде да разбере това още когато отказа да повика полицията. И тъй Никълъс остана единствената им надежда за справяне с ужасното ву-шинг и това направи позицията му в преговорите изключително силна.

— Уф! — възкликна Сато и Никълъс насочи вниманието си към него точно навреме, за да види как японецът замахва и хвърля чашата си на пода. Кимоното му беше оцветено в разкошните, багри на есента, а Никълъс беше облякъл онова другото — с правоъгълния символ „Нох“, което Акико беше подарила на Сато малко преди сватбата. По ръкава на домакина се плъзнаха кафяви струйки алкохол. — Това е гадост, а не уиски! — изръмжа Сато и извърна зачервените си очи към

госта: — Линеър-сан, предлагам вие да изберете какво ще прием оттук нататък.

— Благодаря, Сато-сан — поклони се Никълъс — С удоволствие бих приел малко саке, по възможност горещо...

— По възможност ли? — викна Сато. — Аз не познавам друг начин да се пие саке!

После тежко се надигна, и се насочи към по-дългата от двете вътрешни стени на помещението, белите му чорапи тихо шляпаха по пода. За японските стандарти стаята беше много голяма — цели шестнайсет татами. В оборудването на барчето бе включен и „нагахибачи“^[11] от чемшир и ковано желязо, доста по-малък от този, който отопляваше останалата част от къщата. Но до него не се докосваше нито една жена от домакинството, той беше неприкосновена собственост на стопанина.

Сато се зае да затопля оризовата ракия, устните му почти беззвучно тананикаха стара народна песен, която оба-чама им пеше някога, а двамата с Готаро я зяпаха в устата. Мелодията някак стопли помещението Никълъс изпита чувството, че вътре е долетяло невидимо, но добро ками.

Когато домакинът се върна при ниската лакирана масичка с готовото саке, чертите на лицето му бяха трезви и спокойни.

— Страхувам се, че настанаха лоши времена, Линеър-сан — рече той и напълни чашките — Това ву-шинг... — раменете му неволно потръпнаха. — Аз съм самурай, но това... това си е чисто варварство! Никак не съм учуден, че корените му лежат в Китай... Ние японците сме нещастен народ! Народ, обречен да попива чужди традиции, много от които са недостойни. Якудза не са нищо друго, освен разновидност на китайската „Триада“, нинджите също са се родили там...

Очите му за миг се съсредоточиха, сякаш беше забравил нещо важно, после главата му се приведе:

— Моля за извинение, Линеър-сан, но старите хора като мен имат навика вечер да се разбъбрят...

Никълъс повдигна лявата си ръка в жест на успокоение, ръкавът му бръсна шийката на изящната порцеланова каничка със саке, тя тихо звънна и се счупи. По полираната повърхност на масичката плъзнаха вадички бистра течност.

— Хиляди извинения, Сато-сан! — скочи на крака Никълъс. — Въдете снизходителен към западната ми тромавост!

Сато спокойни избърса сакето и бързо събра счупените парченца.

— Няма страшно, приятелю — усмихна се той. — Ако Акико беше тук, положително щяхме да използваме най-скъпите сервиси. А този тук е вехтория, и без това му беше време за боклука. Всъщност аз съм виновен, защото ме домързя да преместя каничката...

Това беше начинът, по който Никълъс преодоля както собственото си неудобство, така и това на домакина си. Двамата се почувстваха далеч по-свободни, приличието беше спазено.

Когато Сато се върна с нова каничка горещо саке, в очите му се четеше ново и сякаш по-дълбоко уважение.

— Домо аригато — побутна пълната чашка към госта си той. Никълъс отвърна с дълбок поклон.

Сато опразни чашката си и едва тогава премина към същината на въпроса.

— Линеър-сан, по мое мнение наказанието ву-шинг е насочено пряко срещу Нанги-сан и мен самия, въпреки че трите досегашни убийства сериозно накърниха ефективността на компанията ни. В начина на тяхното извършване проличава нещо лично, нещо особено застрашително... Кагами-сан, Йошида-сан, Ишии-сан — едно движение, насочено все по-близко и по-близко до сърцето на концерна, едно движение, което плаши.

Очите му се спуснаха към празната чашка и Никълъс разбра, че му е трудно да продължи въпреки голямото количество погълнат алкохол. Не можеше да направи нищо, освен търпеливо да чака.

— Много размишлявах за тези ритуални наказания — вдигна глава Сато. — И вече съм убеден, че те са пряко свързани с нашето минало. Разбирате, нали? Няма друг на този свят, който може да разбере това така добре като вас.

— Говорили ли сте с Нанги-сан за вероятните причини, предизвикали това отмъщение?

— Не. Нанги-сан е семпай.

— Разбирам.

— Освен това Нанги-сан не обича да говори за миналото. Твърде много неща от него би искал да забрави: едни — защото са му омразни, други — защото го вълнуват прекомерно. Вероятно си

мислите, че Нанги-сан е студен и безсърдечен човек, но това не е вярно. Напротив, той е безкрайно чувствителен.

— Горчиво рида, когато почина моята оба-чама. Сърцето го болеше, че някога бе принуден да продаде две чашки от стария ѝ сервиз, датиращ още от династията Танг. За съжаление бяхме принудени да го сторим, за да можем да дойдем в Токио и да се захванем със следвоенния си бизнес...

— Знаете ли, тези чашки бяха великолепни екземпляри, разкриваха цялото майсторство на древните китайски майстори, прозрачни и ефирни като водите на планинско поточе. Но освен безспорната им естетическа стойност Нанги-сан вероятно е виждал в тях и нещо друго... — После разказа на Никълъс за тъжните обстоятелства, при които ги беше получила оба-чама, за бягството на далечния ѝ роднина от опожарения Токио. — Според мен именно тези обстоятелства са били най-яркият пример за безсмислието на войната в очите на Нанги-сан — добави той — Миналото му е скъпо и вярвам вече разбирате защо не желае да говори за него. — Сато поклати глава: — Страхувам се, че в тази насока той е безполезен за нас. Спомените предизвикват болка в душата му, дори с мен не ги е споделял...

— Значи оставате вие, Сато-сан.

— Така е — кимна с нещастен вид Сато. — Но нищо необичайно не ми идва наум. Знаете какво беше тук след войната. Бяха необходими наистина необичайни действия, за да оцелее човек... Правителствата идваха и си отиваха, създаваха се и изчезваха краткотрайни съюзи... — Пресегна се и напълни чашките, после объркано замълча.

— Разбирам — промълви Никълъс. — В подобни времена се създават много врагове.

— Бяха времена на страхотно напрежение — кимна Сато. — Непрекъснато имах чувството, че за година, за месеци дори ние преживяваме това, което би трябвало да преживеем за десетилетия. За кратки срокове постигнахме много, успяхме да се измъкнем от пролетта на поражението, да изградим новото си самочувствие... Почнахме от нищо, но в пепелищата изгоряха и много от тежките грехове на миналото. Именно това ни позволи да създадем наново своето общество...

— Подобно на обитателите на Ноевия ковчег и ние доплувахме до подножието на планината Арарат и се захем да изграждаме нов

свят. Да, точно така. Успяхме да спрем галопиращата инфлация, с помощта на МИТИ контролирахме и пренасочвахме развитието на новата си промишленост, осигурихме на някои сектори в нея невиджан до този момент темп на развитие. — Погледна Никълъс и с усмивка добави: — А надписът „Made in Japan“ се превърна в знак за качество вместо в символ на унижението!

— В този процес нямаше нищо случайно, никакъв елемент на късмет. Нашата карма е величието и ние продължаваме да се стремим към него въпреки някои болки на растежа.

Отново напълни чашките, две-три ситни капчици се разляха по лакираната повърхност на масичката.

— И знаете ли какво все още не сме се научили да търпим, Линеър-сан? Мисълта, че дори при огромните петролни излишъци в света между този свят и Япония се е проточил истински керван от петролни танкери... Мисълта, че животът ни зависи от външни фактори, че чужденците трябва да ни хранят... Захвърлени на тези прекрасни острови, в чиито скали за съжаление няма и помен от природни богатства, ние сме като някое циврещо хлапе, което е гладно, но не може да си приготви храната... Можете ли да проумеете колко ни тежи това, Линеър-сан? — Очите на Сато пробягаха по лицето на госта, главата му тежко кимна: — Можете, разбира се. Вие сте част от нас, в жилите ви тече източна кръв. Аз ясно виждам това, независимо какво е мнението на другите... И вие знаете колко вярна е поговорката, че нещастieto не може да трае вечно! — Въздъхна и тихо добави: — Макар че аз самият понякога се съмнявам в нея... — Косата закри част от челото му, кимоното му беше полуразтворено, отдолу се виждаше част от безкосмените му гърди.

— Понякога ми е мъчно за жена ми с леко провлачване произнесе той. — О не за Акико, не. Бях женен и преди. Името ѝ беше Марико, истинска красавица... Беше почти дете, когато се запознахме... — По лицето му се появи дяволита, почти младежка усмивка. — Е, и аз не бях кой знае колко възрастен! С Нанги-сан вече се познавахме. Аз бях в бизнеса, а той — в МИТИ. Имах няколко предприятия и всичките вървяха добре. Винаги се вслушвах в съветите на Марико, именно тя ми каза да купя „Икиру Козметикс“... Беше 1976 година, началото на японския бум в производството на козметични средства. „Икиру“ произвеждаше кремове за лице и стипца.

Инвестицията се оказа страхотна — само за една година предприятието се изплати напълно, а даже даде и малка печалба. Перспективите бяха блестящи.

Като част от семейния си дълг Марико премина изцяло на козметиката на „Икиру“, убедена, че трябва да постъпва така, за да дава пример. Имаше великолепна кожа и страшно се гордееше с нея. Поддържаше я с кремове на „Икиру“ по същия начин, по който беше използвала, и предишните — два пъти на ден, сутрин и вечер. Няколко месеца по-късно започна да се оплаква от силно главоболие. Понякога не я отпускаше цели седмици, през това време ставаше обезпокояващо замаяна.

Заведох я на лекар, но той не откри нищо сериозно. Препоръча минерални бани за седмица-две и пълна почивка. Аз веднага ѝ събрах багажа и я изпратих в провинцията. Но на минералните бани Марико рязко вдигнала температура — почти четирийсет градуса. Докторът, повикан от разтревожените хазаи, открил нарушение на сърдечната дейност. Обадиха ми се, аз веднага я прибрах. В Токио я подложихме на пълни изследвания и се оказа, че има болна жлъчка. Предписаха ѝ съответните лекарства. Пристъпите на треска обаче продължиха. Тя имаше чувството, че лицето ѝ съхне и още по-усърдно се мажеше с кремове и другите козметични средства на „Икиру“.

Един ден се събуди и установи, че, цялото ѝ тяло е придобило хлъзгавата и нездрава белота на восъчна кукла. Дълбоко разстроена, тя отново отиде да се изследва. Този път докторът откри нередности в дейността на панкреаса ѝ. Последва ново лечение и нови купища лекарства.

Седмица по-късно се събудила обляна в студена пот. Рязко се надигнала, сърцето ѝ лудо блъскало. Сънувала кръв, кръв открила и върху възглавницата си.

Механично пипнала бузата си. По пръстите ѝ се появили петна от кръв и още някаква мазна субстанция. Изпаднала в истерия и пратила да ме повикат. Този път аз бях категоричен и успях да я настаня в болница.

Бързо започна да губи от теглото си, дишаше трудно. Въпреки това лекарите не можеха да открият нищо нередно в дробовете и дихателния ѝ апарат. От кожата ѝ продължаваше да се процежда неизвестната субстанция, скоро се наложи да я вържат, тъй като

изпитваше влудяващ сърбеж и щеше да се издере с нокти. И през цялото време твърдеше, че има нещо под кожата.

Секретът ѝ беше изпратен за анализ в токсикологичната лаборатория на болницата. Това изискваше време, особено при огромната натовареност на лаборантите.

Междувременно Марико бе поставена на системи, тъй като не беше в състояние да се храни. После бавно се затвори за света и изпадна в дълбока кома — необяснима за медицината, както и останалите ѝ симптоми.

Седмица по-късно почина, без да дойде, в съзнание. Не си спомням дали ѝ казах сбогом, не си спомням дори дали ѝ казах, че я обичам, по време на безкрайните дни и двама по-продължителните нощи, които прекарах край леглото ѝ...

Храната беше ометена, дори сакето беше свършило. От масата ги гледаха само празните, разхвърляни в безпорядък чинии.

— Слаба утеха беше заключението на токсикологичната лаборатория, най-сетне успяла да намери ключа към загадката — тихо продължи Саго. — В кремове за лице се съдържа някакъв полимер от групата на парафините — близък до този, който се употребява в производството на бои и лакове. Той пък се разтварял под действието на омекотителите и по този начин прониквал в кръвта. Полимерът бавно блокирал порите на кожата и започвал да я разяжда отвътре, увреждайки всички органи, включително панкреаса и жлъчката.

Съкрушен и отвратен, аз веднага взех мерки за промяна на рецептурниците, по които се приготвяше продукцията на „Икиру“ и въведох задължително описание на съставките върху етикетите на готовата продукция. Министерството на здравеопазването обаче задължи производителите на козметика да сторят същото едва през 1979 година, и то след като моите предупреждения се потвърдиха от хилядите жертви на „кокухишо“ — синдромът на почернялата кожа, предизвикан от използването на химикала „Ред-219“ в различните кремове и фондъотен.

Шест месеца след смъртта на Марико успях да възстановя душевното си равновесие. Тогава основах „Ке шохин когай хитаиша но кай“ — Организация на жертвите на козметиката, в която вложих всички печалби на „Икиру“.

Никълъс слушаше с болка в сърцето мъката на този човек, неволно се изпълваше с уважение от твърдостта му. Марико не е била единствената жертва на „кокухишо“, но страданията и смъртта на непознати хора все пак не бяха се отразили толкова болезнено върху неговата психика. А изкуплението. Никълъс добре знаеше това, никога не те освобождава напълно от чувството за вина.

Сато обърна чашката си и сложи ръба на дланта си върху дъното.

— Кажете, Линеър-сан, изпитвали ли сте нещо друго, освен удоволствие, когато сте бил влюбен? — Влажната му глава се поклати: — Е, Буда ми е свидетел, че съм изпитвал болка и страдание, когато сме се карали, това чувство е траело ден-два, понякога и повече. Но то е било временно, в това не може да има съмнение. Изчезва като пролетен сняг под топлите слънчеви лъчи и отстъпва мястото си на красивите цветя... Сега говоря за нещо съвсем различно — промърмори тон, главата му се люшна и се отпусна ниско над гърдите. — Тук опитът не означава нищо. Бил ли сте някога пленник на своята любов, Линеър-сан? Сякаш обичате пряко волята си, просто защото така трябва? Защото *трябва*, разбирате ли? — Ръката му се отдръпна и Никълъс с учудване забеляза, че чашката под нея беше изчезнала. — Сякаш някой жесток магьосник ви е дамгосал е вечното си проклятие!

Лю Кроукър седеше отпуснат зад волана на колата, която ги беше превозила нагоре по източното крайбрежие на Флорида. Денят гаснеше. Потокът коли край него не секваше, безкрайният низ червени светлини примигваше като котешки очи. Аликс беше в тоалетната на крайпътното кафене, тялото му все още потръпваше от вибрациите на бетонния път, които сякаш бяха станали неразделна част от него.

Зад гърба му остана реката Савана, пред него се простираше Джорджия, после Южна Каролина, Северна Каролина... Магистралата И-95 си проправяше път на северозапад като гигантска змия. От Джаксънвил насам не бяха хапвали нищичко. Не искаха да спират в: малки градчета, защото лесно щяха да бъдат запомнени и евентуалните преследвачи биха получили описанието им без особен труд. Докато в големите градове е друго — те поглъщат без следа пришълците, никой на никого не обръща внимание.

Аликс го помоли да намали още след като прекосиха границата на Флорида, но Кроукър не свали крака си от педала. Тя сигурно го взе за инат, но той не искаше да ѝ каже за това, което беше открил във форда на Червеното чудовище. Беше един радиопредавател на фирмата „Фоникс“, с цифрова модулация на сигнала, от онези супермодерни модели, за които само беше чувал. Тръпки го побиха. Едва ли някой от наемниците на Рафаел Томкин би се оправил с подобно чудо, да не говорим дори, че може да го има в колата си.

„Фоникс“ беше сравнително ново изобретение, превръщащо напълно автоматично говоримата реч в предварително програмирана шифрограма. Два подобни апарата си разменяха кодовете за стотни от секундата, те представляваха просто един кратък радиосигнал, неуловим и неразгадаем за евентуалните подслушвачи.

Останал сам в сгъстяващия се мрак на Джорджия, тръпнещ от стотиците мили зад себе си, Кроукър отново се запита докъде ще го отведе упоритото му решение да разкрие убийците на Анжела Дидион. Беше зарязал работа и приятели, беше зарязал дори жената, която тъкмо бе започнал да опознава и обича.

Обърка живота си, постави на карта самото си съществуване... И защо?

Чувство на мъст към Рафаел Томкин. Въпреки новите улики Кроукър все още беше убеден, че Анжела Дидион е намерила смъртта си от ръката на промишления магнат. Все още не знаеше как и защо е станало това, но ключът към загадката вече беше в ръцете му. Аликс Логан беше единствената свидетелка на престъплението и беше все още жива, противно на всякаква логика. Защо? Ясен и натрапчив, този въпрос продължаваше да се върти в съзнанието му.

Потръпна и отново се зае с кратката равносметка. По всички правила на играта тя отдавна би трябвало да бъде мъртва, по-мъртва дори от закован във вратата гвоздей. Видя я да се появява от осветения вход на кафенето и форсира двигателя. Тя е жива. И това нейно състояние се беше поддържало дълго време от изключително опасни същества. Защо? Защо именно там, в Кий Уест? Биха могли да я преместят където пожелаят. От кого я пазеха? От Кроукър? Но „Кроукър“ отдавна е мъртъв, удавен и обезобразен до неузнаваемост след катастрофата в околностите на Кий Уест. Кой я предизвика? Томкин?

С потръпване си спомни за Мати Устата — мушицата на стената, която изплю името и местонахождението на Аликс Логан. Срещу огромна цена, разбира се, но какво от това, по дяволите? Нали все пак го стори?

— Стой тук! — кратко нареди на Аликс Логан той и хукна към кафенето. Вътре изрови няколко монети от джоба си и навъртя многобройните цифри за междуградски разговор. Отговори женски глас. В началото отказваше дори да е чувала за Мати Устата, но после, след няколко особено убедителни аргумента от страна на Кроукър, неохотно призна, че Мати липсва и не знае кога ще се върне. Разбирам, рече Кроукър и затвори. Нали и той беше в същото положение. Нямахше номер, на който да бъде потърсен, но дори и да имаше, не би го казал на жената. Ще се наложи пак да звъни и толкоз.

— Тръгваме — рече той и се хлъзна зад волана.

— Уморена съм — прошепна Аликс Логан, златното момиче, свито на седалката до него.

Сякаш беше сън. Стройна, руса, красива... Такива жени Кроукър бе виждал само отдалеч. Тук, до рамото му, той всеки момент очакваше прекрасното видение да изчезне, да се превърне в нищо. Това не стана и душата му беше неспокойна. Не я поглъщаше с лъстив поглед като Синьото чудовище, но призна пред себе си, че изпитва доста определено сексуално влечение към момичето.

Все пак надделяваше чувството, че е неин закрилник. Тя бе в безопасност близо до него и това го караше да се чувства някак пожив, по-човечен. Не искаше да я замъкне в леглото, чувствата му бяха по-скоро бащински. Сякаш се гордееше с прекрасната външност на порасналата си дъщеря. Дори голотата на съвършеното ѝ тяло беше някак беззащитна, самата представа за тази голота го караше да се чувства спокоен и сигурен, истински баща-закрилник.

Но тази вечер мислите му бяха далеч от златното момиче, свило се като коте на седалката до него. Неспкойни и блуждаещи, те все се връщаха към онзи миг, в който откри сложното апаратче в колата на горилата и челото му се покри със студена лепкава пот.

Една от основните причини, поради която японците се напиват, е търсенето на реципрочност. Те действително се разтоварват от

грижите си с помощта на алкохола, но винаги предпочитат да постигнат това състояние в компания. Тогава разтоварването е взаимно, единственото, което има значение, е присъствието на жива и сродна душа.

Никълъс си даваше сметка за състоянието на Сато. Той чакаше. Повратният момент в отношенията им беше настъпил, всичко зависеше от това, което ще каже Никълъс. Ако излъже, независимо по какви причини, между двамата никога нищо няма да има. Независимо от твърденията на Сато, че щом пият заедно, вече са приятели. Това бяха само думи, а японците не придават особено значение на думите. Те се прекланят единствено пред действията, пред конкретните постъпки. Защото постъпките никога не лъжат.

За добро или лошо двамата със Сато просто са длъжни да си имат доверие, въздъхна вътрешно Никълъс. Заедно бяха нагазили в дълбоките води и под краката им зееше пропаст. Не постигнат ли взаимно доверие, враговете им вече са победители.

— Мисля, че в много отношения си приличаме, Сато-сан — промълви той. — Вероятно точно затова не ме харесва и Нанги. Просто е усетил сходството между нас...

— Когато бях млад... млад и глупав... — двамата си размениха широки усмивки — срещнах една жена. Беше далеч по-мъдра от годините си, във всеки случай далеч по-мъдра от моите години... Но тогава за мен не съществуваше нищо друго, освен учението, благодарение на него все още не бях запознат с някои... да ги наречем основни житейски истини...

Опрял юмруци на зачервените си бузи, Сато го гледаше с интерес, изпитваше очевидна наслада от разговора.

— Тя обладаваше сила, която и до днес не мога да разбера — продължи Никълъс. — Макар да си давам сметка за някои неща, изпитвах точно това, което така точно определихте преди малко — бях прокълнат от черна магия, бях напълно безпомощен!

— Беше сексуално животно от най-чиста проба, Сато-сан. Все още не мога да повярвам, че такива хора наистина съществуват. Едновременно с това трябваше да призная, че именно това нейно качество ме привличаше неотразимо. Беше ясно, че тя никога не може да бъде щастлива. Когато не се любеше, губеше интерес към света. О, не, това не беше вечната Празнота. И двамата знаем, че в Празнотата, в

Нищото се крият огромни сили, които ни позволяват да открием спокойствието и пълнотата на духа.

— Но това не се отнасяше за Юкио. Духът ѝ се смалвяваше и изчезваше в мига, в който прекъсвахме сексуалните си игри. Не бях си дал сметка за това нейно състояние до онзи априлски ден, в който двамата отидохме на разходка в Джиндажи. Това бе любимият ми парк в Токио, може би защото баща ми неизменно ме водеше там, а не в Уено. Той го харесваше, защото бе превърнат в ботаническа градина.

— Макар „сомейшино“^[12] да беше отминал, по дърветата все още висяха „бонбори“^[13]. Третият ден на ханами беше към края си, вишневите цветчета бяха започнали да се ронят. Бяхме решили да отидем в парка предния ден, за да ги видим в пълния им блясък, но Юкио реши да си остане у дома и да гледа стари филми по телевизията.

— Крачехме по извитите пътечки на Джиндажи, край нас се поклащаха от вятъра сто хиляди вишневи дръвчета, изведнъж придобих чувството, че съм в подножието на Мошино.

Никога не бях плакал по време на ханами, макар че майка ми често го правеше, а веднъж видях сълзи дори в очите на баща ми. И то беше през третия ден, а аз бях безкрайно учуден. Не можех да разбера какво го е развълнувало толкова, след като на всички беше ясно, че вишните са най-красиви през втория ден на празниците.

Но сега се разплаках и аз, изведнъж разбрал какво е вълнувало баща ми в онзи далечен миг. Виждах прецъфтелите сакура^[14], виждах как листенцата им се ронят и изведнъж почувствах тяхната безнадеждна обреченост, тяхната чезнеща красота. Тъгата в подобни мигове е неизмерима. За пръв път душата ми обхвана напълно онзи мистичен миг, който ние, японците, наричаме „благородно падане“, и който толкова много ценим. Защото видях трагичната същност на този наистина героичен миг — мига на откъсването и поемането към вечността.

Никълъс замълча за миг, обзет от нахлулите в душата му спомени. Чувстваше се не по-малко унесен от Сато, едновременно с това му беше приятно да се разтовари.

— И тогава стана нещо странно — продължи той. — Обърнах се към Юкио и видях, че красивата ѝ глава е вдигната нагоре, към облаците от ронещи се бледорозови цветчета. Виждах съвсем ясно

извивката на шията ѝ, трапчинките между рамената. Върху копирената ѝ блузка бяха кацнали две бледички сакура, сякаш винаги са били там...

— И изведнъж разбрах, че те са едно и също — Юкио и тези крехки красиви листенца. Тя притежаваше именно онези техни качества, които ги превръщаха в нещо специално. Дадох си сметка, че когато не прави любов, тя е обзета не от празнота, а от една ужасна, болезнена и безнадеждна тъга, която беше неразбираема за младеж като мен.

— Години след това се питах дали именно по тази причина я обичах толкова много и просто благоговеех пред нея. Защото бях някак убеден, просто знаех, че съм единственият човек на този свят, който може да разсее тази тъга. Естествено постепенно, с течение на времето...

— Имам чувството, че говорите за нея само в минало време, приятелю...

— Тя умря през зимата на 1963 година. Удави се в пролива Шимоносеки.

— Жалко за младостта ѝ — прошепна Сато. — Не е при „хейке“, духовете на прокълнатите ще се грижат за нея... — Очите му се сведоха надолу, ръкавът му бръсна разлятото саке по полираната масичка.

Облечена в широкото кимоно, едрата и приведена фигура на Сато наподобяваше голям кафяв мечок — от тези, които се въдят на Хокайдо. Между двамата мъже зееше все така дълбока и непроходима пропаст, но едновременно с това бяха така близки, както малко хора могат да бъдат през целия си живот. Бяха като братя, свързани от чувството на всепоглъщаща тъга, от това, което остана неизказано, но въпреки това ясно доловимо и за двамата.

Когато Сато проговори, гласът му беше мек и някак бащински.

— А никога ли не ви е минавало през ума, Линеър-сан, че ще я разлюбите, ако я лишите от тази всепоглъщаща тъга? Че самата тя може би няма да оцелее без нея? Тази мисъл би ви била от полза, когато си спомните за нея...

Но Никълъс мислеше за друго. Съзнаваше, че следващата логична стъпка по пътя на разтоварването изискваше да признае пред Сато за невероятната прилика между Акико и Юкио. Опита се да го

стори, но думите отказваха да излетят от устата му, имаше чувството, че гърлото му се парализира.

Зад отворената врата се мярна неясна сянка, очите му за миг различаха едрата фигура на Котен. Проверява господаря си, помисли Никълъс. Исква да се увери, че още не съм го удушил и не съм издълбал поредния китайски йероглиф върху бузата му. Връщайки се в настоящото, той усети как го побиват тръпки. За кратък, но в замяна на това изпълнен с блаженство миг, двамата със Сато се бяха пренесли в свят, в който нямаше нито отмъщения, нито тайнствени убийства.

— Елате, приятелю — рече Сато и се изправи. После махна подканящо с ръка и се запрепва през татамитата по пода. Стигна до фузума в дъното на широката стая, олюля се лекичко й рязко я разтвори.

Вътре нахлу свежият нощен въздух, Никълъс го последва и стъпи върху равната, застлана с бели камъчета пътечка, която сякаш фосфоресцираше под лунните лъчи. Край него потрепваха тъмни божури, от които се носеше аромат на рози, перуники и ружи извисяваха стройните си стебла. Няколко метра по-нататък се поклащаха разкошни хризантеми, приютени на завет до чемширен ствол.

Сато спря в средата на градината и пое дълбоко въздух. Отминалата буря беше отнесла със себе си и последните остатъци от мръсния смог, поне до разсъмване Токио щеше да бъде чист и приятен за живеене град. Небето над короната на чемшира беше розово-жълто от неоновите реклами на вечно будния Шинюку.

— Животът е хубав, Линеър-сан — промълви Сато. Очите му блестяха, отразявайки както студената лунна светлина, така и топлата й посестрима, струяща през отворената фузума. — Прилича ми на богат разноцветен килим. Не ми се иска да го напускам преждевременно. — Натезали от погълнатия алкохол, клепачите му тежко премигнаха. — Вие сте магьосник, Линеър-сан. Много се радваме, че се появихте в живота ни. Човек рано или късно разбира, че не може да обърне гръб на своята карма, нали?

Загърна полите на кимоното си и попита:

— Познавате ли историята, Линеър-сан?

— Да — кима Никълъс. — Баща ми, Полковникът, много я обичаше... от него се научих да я ценя.

— Тогава сигурно помните императора Го Дайго, който искал да скъса с режима на Хожо... Това е станало някъде в началото на XIV век. Той скоро разбрал, че единственият начин да постигне това бил да унищожи напълно „източните диваци“...

— Но и е бил военен и не знаел как да стори това. Дълго се лутал в своето безсилие, докато една нощ му се присънило, че стои в основата на стар, вековен бор, най-древното дърво на света... Около него седели трима от министрите му, всеки гледал в различна посока. До южната страна на дънера били струпани купчини слама — те олицетворявали трона.

— Пред Го Дайго изведнъж се появили две дечица и му казали че никъде в неговите владения няма да се чувства на сигурно място... После му заповядали да се настани на сламения престол под дървото и да не мърда оттам.

— Когато се събудил, императорът бил сигурен, че са му се явили древните Нико и Гако, за да му посочат изхода от трудното положение. Хрумнало му, че ако сложи един до друг йероглифите, означаващи „юг“ и „дърво“, ще се получи словосъчетанието „камфорово дърво“.

— Незабавно повикал своя ясновидец и го попитал дали може да открие опитни воители, чиито имена са близко до Кусуноки, или „камфорово дърво“. Ясновидецът отвърнал, че познава само един Кусуноки и той живее далеч на запад, в провинцията Каванти...

— Пълното му име било Масашиги Кусуноки и родът му водел началото си чак от богоподобния Тахибана но Морое — вметна Никълъс. — Кусуноки незабавно се отзовал на повелята на своя император, поел ръководството на войските му, бил му предан с цялата си душа. Повел войниците в решителен бой, историческото сражение се състояло край бреговете на река Минато, приблизително на същото място, където днес се намира град Кобе. Било през 1333 година. След страхотни масови боеве Кусуноки разбрал, че ще загуби, оттеглил се в близкото селце и си направил сепуку.

— Това е то „благородната загуба“, нали, приятелю? — Сато тежко се отпусна върху каменната пейка без облегалка. — Но именно подобни събития, именно мъже като Кусуноки са канавата, върху която се бродира нашата история със своята неповторима пъстрота.

Сато се приведе напред, полите на кимоното му се разтвориха под лекия порив на вятъра.

— Снощи сънувах камфоровото дърво, Линеър-сан. Нико и Гако — безсмъртните духове на просветлението, отсъстваха от този сън, но в него имаше две други фигури, тъмни и непознати... Можете ли да ми разтълкувате този сън, приятелю?

— Преживявате трудни мигове, Сато-сан — внимателно отвърна Никълъс, съзнавайки, че Сато му предлага възможността, която отдавна търсеше. Но дали това не беше уловка? Направи светкавична преценка на положението до този момент и едва след това продължи: — Ние сме обкръжени от врагове, както външни, така и вътрешни. Казвам „ние“, защото скорошното обединение ще ме превърне в част от вашето семейство, в част от огромното кейрецу, което притежавате... А следователно ще се чувствам и отговорен за неговото оцеляване и просперитет.

— Така е — кимна Сато. — Вътрешен враг е онзи, който ни заплашва с ву-шинг... А външни са всички, които искат да се сдобият с тайната на новия чип T-PRAM.

Никълъс направи умишлена пауза, преди да подхвърли:

— Не е съвсем така... Защото съществува непосредствена и не по-малко сериозна заплаха, насочена срещу предстоящото обединение и стабилността на самото кейрецу.

Сато отбеляза, че той този път не каза „вашето кейрецу“ и бавно вдигна глава:

— Значи разполагате с нова информация, която очевидно сте получили по време на краткия си престой в Америка.

— Да — кимна Никълъс. — Няма да го увъртам и направо ще ви кажа, че вътре в кейрецуто действа мухон-нин, Сато-сан. Предател.

Сато замръзна на място, в очите му се появи стоманен блясък. Някак изведнъж погледът му се фокусира, замъгленото му от сакето съзнанието се проясни.

— Така-а... — тихо проточи той. — И за кой от конкурентите ви работи този мухон-нин според вас?

— За никой от тях — отвърна Никълъс. — По-скоро работи за един от вашите конкуренти... За КГБ!

Едрият японец рухна буквално пред очите му. Лицето му стана пепеляво, ръцете му започнаха да треперят толкова видимо, че той

неволно преплете пръсти, главата му клюмна.

— Руснаците! — прошепна едва чуто той, но гласът му потрепваше от едва сдържани емоции. — Да, разбирам... Руснаците биха дали мило и драго да се докопат до прототипа на T-PRAM!

— Трябва да ви предупредя, че интересите им може би са насочени в съвсем друга посока! — твърдо рече Никълъс, а очите му напрегнато наблюдаваха реакциите на по-възрастния мъж.

— Като например? — Сато напрегнато се надигна.

Никълъс беше обсебил цялото му внимание.

— Кусуноки е бил изключително лоялен човек, такъв съм и аз — започна съществената част на преговорите той. — Императорът е поискал огромна услуга от него и той се е отзовал без никакво колебание! — Нямахте никакво намерение да споделя последната и най-важна част от своята информация, преди да получи съответните гаранции. — Ву-шинг е въпрос на живот и смърт. А животът е хубав, Сато-сан, вие сам отбелязахте това. Аз също нямам желание да го напуснете преждевременно.

Извърна се и отвори очукания дървен калъф, с който не беше се разделял нито за миг, щракна закопчалките и измъкна великолепната дай-катана, изкована преди повече от двеста години. Острието ѝ беше дълго около осемдесет сантиметра, блестящо, без нито едно петънце.

Очите на Сато се разтвориха широко, пробягаха по черния лак на ножницата и се заковаха върху лицето на Никълъс. После тялото му бавно се хлъзна от скамейката, отпусна се на колене върху ситните камъчета, главата му се сведе в дълбок поклон.

Никълъс му отвърна с не по-малка тържественост и промълви:

— Това оръжие се казва „Ис хьогай“ — „за цял живот“... Така го кръсти баща ми... То е душата на самурая в мен... — Ръката му се стегна около дръжката и внимателно го постави между двамата: — Моето ками е тук, Сато-сан... — Не беше необходимо да обяснява защо се е върнал в Япония със своята свещена дай-катана. Беше ясно, че я носи, за да я използва, а не просто да я показва. — Ву-шинг действително е въпрос на живот и смърт, но не по-малко важен за нашето бъдеще е и въпросът за обединението. Затова моля да...

— Обединението, обединението! — избухна Сато. — Само това слушам напоследък и вече ми се повдига! Имате думата ми, че веднага

след завръщането на Нанги-сан от Хонконг това обединение ще стане факт в съответствие с нашите предварителни договорености!

Изненадата на Никълъс беше толкова голяма, че за миг дори забрави следващата си реплика. Беше се подготвил за разгорещени спорове, а не за тази бърза капитулация.

— Значи всичко е уредено — рече той с внезапно пресъхнала уста. — И двамата сме хора, които държат на думата си.

Сато протегна дясната си ръка без никакво колебание. Никълъс стори същото с лявата. Увиха със свободните си ръце долепените китки, използвайки къс копринен шнур, после опряха длани над свещеното оръжие.

Никълъс разви шнура и миг по-късно Сато попита:

— Преди малко щяхте да ми кажете към какво се стреми агентът на КГБ, нали? След като не е чипът на „Сфинкс“, трябва да е нещо друго... Или всичко е само непотвърдени подозрения?

— Намесата на КГБ е недвусмислено установена — отвърна Никълъс. — Разполагам с неопровержими доказателства!

— Е, добре, какво искат тогава? — рязко попита Сато.

— „Тенчи“.

В следващия миг усетиха леко раздвижване във вътрешността на къщата, обърнаха глави и видяха как Акико прекрачва прага и стъпва на бялата каменна пътечка, върху която двамата бяха коленичили.

Приключила с мисията в Мошино и изпълнила последното желание на Масашиги Кусуноки, Акико изведнъж усети как я пронизва страхът.

Беше напълно неподготвена, никой не ѝ беше намекнал, че Никълъс Линеър ще се върне така бързо. Мислено прокле дебелия Котен, който не се сети да я предупреди, че Сато има гост.

— Акико! — извика Сато и подскочи като кученце към скута на любимата господарка. — Не те очаквах преди утре следобед!

— Леля не беше на себе си и реших, че няма смисъл да стоя повече — светкавично се овладя тя.

— Помниш Линеър-сан, нали? Беше на сватбата.

Акико сведе очи и тръгна по осветената от луната пътечка. Белите камъчета остро контрастираха с тъмната ѝ сянка.

— Разбира се — кимна тя. — Много съжалявам за бедния Томкин-сан. Моля, приемете най-искрените ми съболезнования.

Времето сякаш спря. Очите ѝ не се откъсваха от лицето му, полуприкрито в сенките на нощта. Почти не чуваше брътвежите на Сато за храна и питие след дългото и уморително пътуване, но въпреки това остана с впечатлението, че съпругът ѝ май иска да се отърве от нейното присъствие. Какво ли бяха обсъждали преди нейното пристигане?

Седна на каменната скамейка и Сато вътрешно побесня. Беше облечена в брокатено кимоно за пътуване тъмно, на малки бели чапли. Когато пътуват, японците винаги носят най-хубавите си дрехи. Ръката ѝ стискаше кокалената ръкохватка на чадърче от оризова хартия, върхът му беше насочен към белите камъчета по алеята.

Разговорът се поддържаше предимно от Сато, но и тя, и Никълъс имаха чувството, че са сами на света, обгърнати от странен воал. Дълбоко в сърцевината на могъщото „ва“ ставаше нещо странно — нещо, което Акико никога не беше допускала.

Чувстваше се замаяна и лека като перце. Обикновено силната ѝ „хара“ изчезна, не усещаше земята под краката си, беше съвсем безпомощна.

В душата ѝ проблеснаха черните крила на паниката, тя съзна, че трябва да направи всичко възможно да възвърне самообладанието си. Какво става, Господи?

Колкото повече се взираше в това до болка познато лице, което се бе научила да мрази с почти нечовешка страст, толкова по-безпомощна се чувстваше. Чувстваше, че губи контрол над себе си. Но защо? Как ѝ въздействаше той?

Замаяно пресуши чашката горещо саке, която ѝ поднесе Сато, някак отстрани чу как моли за още една със странен и изтънял гласец, който съвсем не приличаше на нейния. Лисна в гърлото си и нея и почти се задави.

Въпреки всичко продължаваше да го гледа. Очите ѝ опипваха контурите на лицето му, имаше чувството, че го докосва с ръце. Сякаш беше в прегръдките му, бедрата ѝ тръпнеха, гърлото ѝ мъчително се сви. Косъмчетата в основата на врата ѝ леко настръхнаха — като на животно, галено от господаря си.

Затвори очи да се концентрира, но вместо това я обзе мъчително и непреодолимо желание да ги отвори отново и да ги впие в лицето му.

Клепачите ѝ рязко отскочиха. Да, все още е там... Точно пред нея. Сато продължаваше да бърбори — един Буда знаеше за какво...

Пред широко разтворените ѝ очи се завъртя лентата на миналото, годините на упорит труд и фанатично себераздаване. Сърцето ѝ беше изпепелено от силата на любовта, но, раздухано от полъха на омразата, то отново пламна, обзето от жажда за мъст. *Отмъщението е мое*, пропищя съзнанието ѝ. Колко пъти през всичките тези горчиви години заспиваше с тази мисъл в главата — единствената мисъл, която ѝ носеше успокоение и ѝ даваше сили да доживее до сутринта! Без нея, без топлото ѝ убежище, увило я като животоспасяващ покров в мразовита нощ, тя едва ли щеше да доживее днешния ден.

О, Амида, проплака душата ѝ. Нима затова изтърпях всичко, нима трябваше да изпадна в толкова безпомощно състояние от неговото присъствие? Усетила ясно с какво я заплашва мъжът, наречен Никълъс Линеър, тя започна видимо да трепери. Съзнанието ѝ бързо пробяга по ширналата се пред него пътека, напразно търсейки начин да се измъкне от безмилостния капан.

О, Буда! Искам го! Искам го толкова силно, че очите ми се насълзават!

[1] Рязък боен вик за сплашване на противника. — Б.пр. ↑

[2] Макарони от черно брашно, обикновено от елда. — Б.пр. ↑

[3] Здравейте, как сте? — Б.пр. ↑

[4] Благодаря, добре съм. — Б.пр. ↑

[5] Свещена книга на шинтоизма, написана през 1339 г. — Б.пр. ↑

[6] Птичи тор. — Б.ред. ↑

[7] Еквивалент на мафията в Япония. — Б.ред. ↑

[8] Чайна церемония. — Б.пр. ↑

[9] Дамско чадърче от оризова хартия — Б.пр. ↑

[10] Един от островите на Хавайския архипелаг. — Б.ред. ↑

[11] Мангал; малка пещ, използвана предимно за източник на топлина, за да поддържа гореща вода за чай, както и единственият източник на топлина извън кухнята в традиционния японски дом. — Б.пр. ↑

[12] Първият ден от цъфтежа на вишните. — Б.пр. ↑

[13] Хартиени фенери — Б.пр. ↑

[14] Вишни — Б.пр. ↑

ТОКИО

ЕСЕНТА НА 1945 — ЕСЕНТА НА 1963

Икан живееше зад стените на Фуяжо, боядисани в кремаво и бледозелено. „Замъкът, който не познава нощта“ беше неин дом отдавна, още от осемгодишно дете.

Онези години, отдавна отминали, бяха тежки и натежали от зла прокоба. Реколтата беше слаба, селяните с превити гърбове нямаха пари, нямаха и надежда да изкарат нещо в края на годината.

В Япония казват, че тежките времена са най-добрият приятел на традицията, тъй като именно тогава хората се обръщат към корените си. Така стана и в семейството на Икан през онази година. Посевите на баща ѝ бяха като на съседите им — сиреч вървяха слабо. Сякаш земята беше решила да прибере всичките си хранителни сокове за по-добри времена.

Икан за пръв път разбра, че нещо не е наред, когато един ден се върна от полето с наръч слама и майка ѝ започна да плаче.

Следващата сутрин я качиха в пращен и разнебитен камион, който миришеше на зеле и домати. В ръцете си държеше жалко вързопче с лични вещи. Спасителят на семейството се отправяше към Йошивара. Подобно на много момичета преди нея Икан щеше да стане проститутка, за да спаси семейството си от уничително разорение.

В Япония на проституцията се гледа по по-различен начин, не както в Европа... Някак по-благородно, със странна трогателност. Великият шогун Йеасу Токугава, създател на голяма част от японските закони, не оставил без внимание и „байшун“ — покупко-продажбата на млади момичета, получила гражданственост под името „продажба на пролетта“.

Загрижен за властта си — единствената сила, способна да държи в подчинение вечно враждуващите регионални „даймийо“, които водели междуособни войни години наред преди възкачването му на престола шогунът въвел един колкото странен, толкова и здрав ред. Веднъж на две години всеки „даймийо“ трябвало да ходи на поклонение в Едо, днешно Токио, заедно със своите самураи.

Задължителният престой там бил една година. Това поклонение, наречено „санкинко-тайсейдо“, имало двоен ефект. Първо, пречело на местните феодали да затвърждават своето могъщество и второ, продължителното и скъпо пътуване доста поопразвало кесиите им.

„Даймийо“ и богатите самураи били в състояние да ползват услугите на платени любовници, но по-бедните самураи се принудили да се обърнат към проститутките и, според думите на самия Йеасу, да елиминират възможността за трайна изневяра.

През 1617 година, малко след смъртта на шогуна, един от феодалите поклонници в Едо поискал от правителството да му се разреши създаването на специална зона за „байшун“. За целта си избрал едно изоставено поле, гъсто залесено с тръстика, от която идва и името Йошивара. Впоследствие тръстиката започнала да се обозначава с друг йероглиф и Йошивара придобила ново значение — „поле на щастието“.

Тази първа и официално разрешена зона на проституцията била изцяло унищожена от голям пожар през 1656 година. Създадена наново в квартала Асакуза на Едо, тя просъществувала чак до април 1958 година.

От разказа на своя сенсей Икан научи, че през 1649 година правителството издало заповед цялата оризова реколта да бъде конфискувана от имперските самураи, а на селяните да се остави само просото.

Засегнати тежко от тази заповед, селяните се принудили да накарат жените си да шият и бродират, а децата си изпратили като наемници в големия град. Но и така не смогвали да свържат двата края, затова често продавали някое от момичетата си в градските бардаци.

В това нямало нищо унищително, дори напротив — на тези момичета се гледало с уважение. Всички знаели, че приемайки тежката участ, те спасяват семейството си от гладна смърт, но в замяна на това се лишават завинаги от възможността да станат съпруги и майки, да създадат свой собствен дом. Редки изключения били проститутките, които имали шанса да станат метреси на някой богат самураи. Общо взето, момичетата, които попадали зад стените на Йошивара, били лишени от всякаква надежда нещастници. Именно това тяхно положение, завоалирано в тайнственост и тъга, привличало мъжете

към гейшите. По същия начин, по който всяка пролет ги привличали вишневите цветчета в парка Уено.

Животът на Икан във Фуяжо, един от най-старите домове за развлечения за Йошивара, започна като „камуро“^[1] — нещо като чирак на проститутките от по-високо ниво, познати под името „оиран“^[2]. През останалото време просто търкаше и чистеше многобройните стаички.

Макар и претрупана е работа, тя намираще време да наблюдава и запомня. Сутрин, преди да се хвърли на тънкия футон и да заспи от изтощение, Икан неизменно отделяше време да повтори и имитира деликатните поклащания и извивки на тялото на своята „оиран“, наблюдавани през отминалата нощ.

Когато навърши дванайсет години, бе подложена на тежък изпит и стана „шинцо“^[3]. Това ѝ даде възможност да се включи в курсовете за обучение на „байшун“ — разностранни и съвсем не леки. Там момичетата се учеха да пеят и рецитират, постепенно и бавно усвояваха сложното изкуство на хайку, икебана и ча-но-ю и, разбира се, на любовта.

Обучението ѝ отне пет години, след което отново бе подложена на изпит. Това беше решителният изпит на живота ѝ, защото, ако се провалеше, цял живот щеше да си остане „камуро“ и единственото и занимание щеше да бъде изхвърлянето на боклука от многобройните помещения на Фуяжо.

Нямаше особени проблеми с изпита и стана „оиран“ малко след като навърши седемнайсет. В продължение на четири години прилежно упражняваше своя труден и сложен занаят. Будна и интелигентна по природа, тя попиваше най-доброто от по-опитните жени около себе си, а вродената ѝ изтънченост носеше на мъжете неповторимо удовлетворение — както интелектуално и естетическо, така и физическо.

На рождения си ден, точно двацет и една години след появата си на този свят, Икан стана „таю“, най-почетната титла за една гейша. За пръв път в цялата дългогодишна история на „Замъка, който не познава нощта“ тази титла се присъждаше на толкова младо момиче и събитието беше отпразнувано по подобаващ начин.

Настроението беше празнично, сакето се лееше като река, нежната музика на „шамисен“^[4] насищаше спарения въздух със

сладките си трели. Такава беше обстановката, в която Икан за пръв път се срещна с Хироши Шимада.

Той беше спокоен и самоуверен мъж, който трудно би могъл да се нарече красив, но в замяна на това притежаваше магнетична сила на духа.

Шимада я забеляза веднага. В мига, в който очите му се спряха върху красивата й, сякаш издялана от слонова кост фигура, той почувства как сърцето му се свива, в душата му се надигна странен вик, ръката му конвулсивно се вкопчи в инкрустирания парапет на дървеното стълбище. Когато коленете му спряха да треперят, той пое дълбоко въздух и изпъна рамене. Главата му се въртеше и беше някак олекнала, сякаш цяла нощ се бе наливал със саке. В устата му се появи странен метален вкус.

И през ум не беше му минавало, че може да се влюби. Човек не се влюбва в гейшата си, той я посещава просто за да се отпусне и да прекара една приятна нощ. Но когато зърна Икан, съзнанието му бе така дълбоко поразено, че от него изчезнаха мислите за всякакви други жени, включително и за собствената му съпруга.

Икан действително излъчваше. Това ясно усещаша дори останалите „оиран“, които завистливо шушукаха зад гърба й. Защото тя безспорно беше постигнала мечтата на всички обитателки на този вечно променлив нощен свят — а именно онова гладко сливане между ефимерното и животинското, което омагьосва мъжете; онази нежна еротика, която обещава неземна наслада. По тази причина клиентите обожаваха всичко, което вършеше за тях — тихото рецитиране на „Генжи Моногатори“, подреждането на нежните лилии в малката вазичка, изписването на хайку специално за тях, ласките й...

Шимада не беше изключение. Пристъпи несъзнателно по-близо до Икан, очите му галеха елегантните гънки на блестящото й кимоно, с одобрение се плъзгаха по всяко от трите блестящи канзаши в гъстата черна коса, за да се спрат накрая върху „куши“ — простото дървено гребенче на тила й.

А когато напуканите му устни прошепнаха първите думи, предназначени за нея, и тя елегантно се извърна да го погледне, душата му се сви от сладостно очакване.

Разбира се, нямаха шанса да се усамотят в разгара на шумната веселба. А и Шимада не бе направил необходимите предварителни

постъпки в тази насока — нещо абсолютно задължително за това заведение. Но през следващата седмица, веднага след като се появи малка пролука в натоварената му програма, той отново се озова в Йошивара.

Спря се на прага на сградата, оградена от високи бледозелени стени. Дъждовни капки чукаха по свода на разтворения му чадър, сърцето му лудо блъскаше. По стара самурайска традиция той се беше дегизирал, преди да тръгне за квартала с червените фенери. Беше сторил това не защото се срамуваше от посещението си във Фуяжо, нито пък защото се страхуваше да не разбере жена му. Всъщност „Замъкът, който не познава нощта“ изпращаше именно на нея сметките за приятната отмора на съпруга.

Главната причина за неговата предпазливост беше нестабилната политическа и икономическа обстановка в страната. Като заместник-министър на МТИ той имаше много врагове и съвсем не възнамеряваше да им дава в ръцете допълнителни козове.

Подухна хладен вятър, той несъзнателно потръпна и загърна поплътено около себе си полите на широкия шлифер. Онази хрътка, полковник Линеър от окупационните власти, вече души край него и се мъчи да открие компрометиращи факти. Макар тези факти да бяха скрити и заровени, Шимада не можеше да се освободи от напрежението, защото си даваше сметка, че нещата са се променили и министър-председателят няма да си мръдне и пръста за него, ако някои работи излязат на бял свят. Дори обратното — познаваше Йошида като петте пръста на ръката си и това му даваше основание да подозира, че премиерът ще го хвърли на вълците от военните трибунали без да му мигне окото, дори с удоволствие ще го превърне в изкупителна жертва.

Войната. При мисълта за нея Шимада потръпваше. Всичко се връща назад и опира до войната. Сега вече много му се искаше Япония да беше поела по друг път. Собствените му идеи за широка експанзия, тесните връзки с милитаристично настроените ръководители на дзайбацу днес му се струваха самоубийствени, равносилни на сепуку. Но в тази представа липсваше чувството за достойнство и чест. Ръцете му бяха изцапани завинаги от нелегална дейност, която беше вършил за своите приятели в дзайбацу преди войната и по време на нея. Шимада заемаше ключова длъжност в Министерството на военната промишленост и избегна военния трибунал само защото беше успял да

заличи следите си, а и благодарение на случайността, че шефът му реши да закрие министерството в последния момент, преди намесата на окупационните власти, и да го превърне в МТИ.

Сведе очи към ръцете си. Дланите му бяха овлажнели от пот. Пое дълбоко въздух и си наложи спокойствие. Реши на връщане да се отбие в шинтоисткия храм. Там ще се помоли на боговете и ками да му вдъхнат сили, да простят отминалите му грехове. Ех, ако го нямаше този проклет гайжин Линеър! Всичко щеше да е съвсем различно!

Вратата на Фуяжо рязко се отвори, отвътре го заля студена светлина. Шимада побърза да прекрачи прага.

В началото искаше от нея само да му сервира, чая. Сложният ритуал ча-но-ю беше не по-малко успокояващ от масажа или потапянето във вана с гореща вода.

Наблюдавайки изящните, предназначени единствено за него движения на Икан, той усещаше как всичките проблеми, страхове и съмнения на външния свят се стопяват като сълзи в хладно езеро. Обземаше го изключително приятното чувство на уравновесеност и спокойствие, умът му се проясняваше по наистина чудотворен начин.

Всяко движение на Икан, независимо дали премества чашка или отмята някоя къдрица от лицето си, беше натежало от неповторима грация. Той им се наслаждаваше с дълбоко възхищение, което нарастваше в геометрична прогресия заедно с усилията на ума му да разгадае скрития смисъл на думите или действията ѝ. Нейните думи никога не бяха тривиални или незначителни, тя не беше от жените, които обичат да бърбят ей така, просто за да се намират на работа. Всички въпроси, които задаваше, бяха задълбочени и смислени, такива бяха и отговорите на въпросите, които ѝ задаваше той.

В света отвъд стените на Фуяжо, душата на Шимада се изпълваше с мрачни предчувствия, съмнения я разяждаха като смъртоносен тумор. Но тук Икан беше пълновластна господарка на чувствата му, духът му се извисяваше над ежедневните тревоги и се измъкваше от тях с лекотата на змия, освобождаваща се от старата си кожа, възраждаше се, черпеше сила от свежата ѝ красота.

От своя страна Икан никога не разбра що за човек е Шимада във външния свят, тъй като пред нея той никога не се показва като интригантстващ бюрократ, използващ какви ли не средства срещу

своите противници. Тя го виждаше като онзи мъж, какъвто вероятно би бил по друго време и на друго място.

С нея той се държеше мило и възпитано, удоволствието му беше неподправено и това я стопляше. Тя скоро разбра, че този човек изпитва остра нужда от грижи и любов и го прие съвсем естествено, тъй като беше убедена, че дълбоко в душата си всички мъже са си останали деца.

За тази нейна заблуда допринесе и един допълнителен фактор — при втората си визита Шимада ѝ донесе чифт стари традиционни канзаши, чието дърво беше гравирано съвсем като нейните „куши“. Така комплектът ѝ за коса стана пълен.

Тя прие щедрия подарък както подобава — усмивката ѝ бе искрена и същевременно сдържана, очите ѝ свенливо се сведоха надолу, благодарностите ѝ бяха изречени с тих глас. Но сърцето ѝ развълнувано тупкаше, кръвта пееше във вените ѝ. Това чувство беше съвсем ново за нея и вътрешно тя изпита лека изненада.

По-късно през нощта, преплела тяло с неговото върху разкошно оцветения футон, усетила ритъма на сърцето му редом със своя, потръпваща от възбуда при нежното му проникване след часове на изтънчена и приятна любовна игра, тя разбра същността на това ново чувство. Беше се влюбила.

Решението да задържи детето беше изцяло нейно. Като „таю“, според дългогодишните традиции на Фуяжо, имаше тази привилегия. И то беше съвсем прагматично решение. Голяма част от уникалните качества на „таю“ се предаваха по наследство и просто се нуждаеха от опитна ръка, която да ги извади на повърхността. Също като при състезателните коне.

Обикновено тази процедура се допускаше, когато гейшата поработи няколко години в заведението, тъй като опасенията на собствениците от евентуално обезформяне и продължителния период на майчинството бяха свързани със съвсем конкретни финансови загуби. Но Икан беше „таю“ с такива блестящи качества, че алчността на управниците на Фуяжо бързо надделя над всички съмнения.

Самата тя беше абсолютно сигурна, че иска да задържи детето на Шимада. Той отдавна я беше откупил изцяло, въпреки че цената беше

солена и тя престана да приема други посетители. Това изобщо не го вълнуваше, макар съпругата му да беше на друго мнение.

Икан нито за миг не си направи труда да се замисли за жената на Шимада. И защо трябва да го прави? Тази жена принадлежеше на друг, непознат за нея свят. Каква полза да мисли за нея? Освен това си даваше съвсем ясна сметка за чувствата на Шимада към нея и беше сигурна, че след раждането на сина му (изобщо не допускаше, че може да роди дъщеря) той ще бъде на върха на щастието и ще изпълнява всяко нейно желание. А тя имаше само едно — да стане негова метреса. Естествено той ще трябва да я откупи, но това беше нещо, което можеше да си позволи.

И през ум не ѝ минаваше, че ще роди дъщеря и ще остане завинаги във Фуяжо, ще бъде свързана до гроб със „Замъка, който не познава нощта“. Но роди точно такава рожба — скимтящо обезкосмено същество, между крачетата на което нямаше нищо, освен малка цепчица.

Три дни плака безутешно, свита на своя футон. Мечтите ѝ за бляскаво бъдеще рухнаха само за миг. Не искаше да вижда и разговаря с никого, а многобройните бележки на разтревожения Шимада пускаше направо в огъня, сякаш се страхуваше да не се зарази от тях.

През всичките тези дни не мигна. Лежеше свита на лявата си страна, с лице към стената. Лицето ѝ гореше от чувство на срам и дълбоко унижение. Испитваше огромна омраза към дъщеря си, стискаше зъби, а устата ѝ се изпълваше с горчив метален вкус. Не приемаше храна, затънала безнадеждно в дебрите на отчаянието.

В средата на втория ден усети, че няма да издържи. Не беше свикнала на отрицателни емоции с такава интензивност, а и детето изглеждаше толкова безпомощно.

Лицето ѝ отново се обля от горчивите сълзи на поражението, но в съзнанието ѝ, като оранжевия диск на слънцето след силна буря, започна да се промъква мисълта, че омразата ѝ е насочена към самата нея. Обзе я черно отчаяние, в душата ѝ пляскаха криле гарваните на унижението и срама.

О, как я измами любовта! Как ѝ се подигра съдбата! Беше сигурна, че носи мъжка рожба в утробата си, всеки ден прекарваше поне по два часа в шинтоисткия храм в съседство да се моли на боговете за щастливото бъдеще на тази рожба. Нито за миг не се

замисляше какво ще стане, ако детето ѝ се окаже момиче. По традиция женските рожби на „таю“ оставаха собственост на Фуяжо, там се отглеждаха и обучаваха да заместят своите майки, да бъдат „оиран“, а с помощта на боговете — дори и „таю“.

През третия ден на своето усамотение мислеше единствено по този въпрос. Започна да приема по малко храна, но все още отказваше да види когото и да било. Накрая запали няколко ароматични пръчици и се помоли за просветление на Амида Буда, а след това поиска да види детето си.

— Все още няма име, госпожо — рече старицата, която им готвеше и прислужваше, подавайки ѝ малкия вързоп. — А това не носи щастие...

Икан погледна лицето на дъщеря си — червено и сбръчкано.

— За нея се грижеше Рейко, онази „камуро“, която не успя да си вземе изпита... — добави старицата и хвърли загрижен поглед към лицето на Икан. — Много е гладничка... — После пусна кратък кикот, сякаш искаше да премахне напрежението, което висеше като тъмен облак в малката стаичка.

Икан безразлично кимна с глава. Нямаше никакво значение кой ще кърми детето и ще се грижи за него. При всички случаи нямаше да бъде тя.

— Запалих много ароматични пръчици — продължи старицата. — Направих всичко възможно да предпазя от лоша карма тази невинна душа... Но, извинете ме, госпожо, тя трябва да получи име...

Икан я слушаше, без да разбира, все още потънала в бездната на огромното си чувство за вина. Сърцето ѝ се свиваше от мъка при мисълта за живота, който очакваше това същество. Живот, предопределен от собственото ѝ лекомислие и егоизъм.

Бледите ѝ устни се разтвориха и тя тихо прошепна:

— Да, стара майко... Ще ти дам име на детето. — В стаята се усети леко раздвижване на въздуха, сякаш хладният есенен вятър бе намерил пролука в стените на древната сграда.

Очите на Икан плуваха в сълзи, лицето на детето в ръцете ѝ се превърна в размазано петно.

— Ще я наречем Акико — едва чуто прошепна тя.

Тя беше изключително здраво дете, палаво и силно като момче. Проходи рано, сякаш още тогава подозираше, че трябва да разчита само на собствените си сили. Икан я обикна, но никога не показваше чувствата си открито. Остави я в ръцете на старата готвачка и момичетата, които бяха във възторг от това жизнено дете. Държеше се настрана, сякаш се страхуваше от нещо, особено когато собствениците на Фуяжо нахълтваха в стаичката и отрупваха с подаръци леглото на спящото дете.

Шимада продължи редовните си посещения и прекарваше дълго в компанията на Икан. Тя задоволяваше всичките му желания още преди да ги е изрекъл. В крайна сметка това беше нейният занаят. С изключение на едно — да види Акико. Причиняваше му болка и това ѝ доставяше едно особено, почти мазохистично удоволствие. Но колкото и странно да звучи, именно този акт ги привърза още по-здраво един към друг, донесе им онова проникновено чувство, което може да съществува само между много близки хора.

Акико видя баща си само веднъж. Това се случи през един необичайно топъл пролетен ден, малко след като беше навършила три и половина години. Беше се заиграла с Юми, старата готвачка, но изведнъж ѝ домъчня за мама и изтича в стаята ѝ. Както винаги в този час на деня, Икан я викаше да я срещне и оправи дрешките ѝ. Но сега мама я нямаше, в стаята седеше някакъв мъж в шоколадов костюм, леко приведени рамене и посивели, сякаш нарисувани тънки мустачки. Лицето му беше широко и открито, над очите му висяха смешно рошави вежди. Усмихна се, като я видя, а Акико веднага забеляза пожълтелите му зъби.

— Акико-чан — поклони се той.

Тя отвърна на поздрава, сбърчи носле и го потърка с пръст. От мъжа се носеше остра миризма на тютюн.

— Донесох ти подарък, Акико-чан — наведе се към нея той и протегна ръка. В дланта му се появи едно изключително красиво „нецуке“^[5]. Имаше формата на конче с наведена глава, четирите му крака бяха вдигнати нагоре и сякаш летяха във въздуха. Беше изрязано от магнолиево дърво.

Акико го гледаше, без да мига, но не посегна да го вземе.

— За тебе е. Не го ли искаш?

— Искам го — прошепна тя.

Той взе ръката ѝ в своята, сложи „нецукето“ в малкото ѝ юмруче и притисна пръстите ѝ около хладното конче.

— Това ще бъде нашата тайна — рече Шимада. — Никой друг не бива да знае за нея.

— Домо аригато — кимна тя.

Той се усмихна, взе и другата ѝ ръчичка и добави:

— Разполагаме с целия следобед и ще правим каквото си искаме.

Беше ханами, той я качи на влака и я отведе в един малък парк с вишневи дръвчета, отрупани с цвят, разположен в едно от най-отдалечените предградия на Токио.

Тя си спомняше миризмата във влака, предимно на храна, дълги години след това не можеше да забрави чувството на клаустрофобия, което я обзе в тесния, претъпкан с хора вагон. Шимада държеше здраво ръката ѝ, но тя продължаваше да се чувства зле и скоро мълчаливо се разрида. Той я взе на ръце и я притисна до гърдите си, телата им започнаха да поклащат в унисон с тласъците на влака.

От една каруца пред парка си взеха, по една кофичка със сладко желирано „тофу“. Небето беше чисто и блестящо, Акико неволно го сравни с късчето зеленикаво стъкло с огладени от вълните ръбове, което беше намерила на плажа.

Шимада ѝ посочи оранжево-зеленото хвърчило с глава на тигър, което се поклащаше над главите им. Акико весело се разсмя, наблюдавайки извивките му под полъха на вятъра. Излапа набързо своето „тофу“ и Шимада избърса бузите ѝ със снежнобяла кърпичка. Беше много мека и приятна.

Най-добре си спомняше вишневите цветчета. В парка беше толкова тихо, че Акико беше сигурна, че чу чак как нежнорозовите цветчета се плъзгат в чистия въздух, увисват неподвижно, сякаш се колебаят, после бавно лягат на тревата.

Тя тичаше напред-назад с вдигната глава и щастливо се смееше. Дърпаше панталона на Шимада, подканяйки го по свой безсловесен начин да се включи в празника.

Никога повече не го видя, а причините за това разбра след много, много години. През онзи пролетен ден изобщо не ѝ хрумна, че той е баща ѝ. Шимада също не обели нито дума в тази насока. Но когато се замисляше по-дълбоко и разглеждаше събитието през призмата на времето, тя си даваше сметка, че още в първия миг е усетила нещо по-

различно в този мъж. Той не приличаше на малкото мъже, които беше виждала през краткия си живот дотогава, не приличаше и на онези, с които се запозна по-късно. Шимада беше нещо специално, дори споменът за него беше такъв.

Не беше в състояние да разбере защо само двацет и четири часа след като се беше смял с нея под ярките слънчеви лъчи и прекрасните вишневи цветове, той беше посегнал на живота си. Беше убедена, че никога няма да му прости, а когато научи ужасната истина, вече мислеше, че никога няма да прости на себе си.

Смъртта на Шимада промени дълбоко и Икан. Подобно на вишнево цветче по време на ханами красотата ѝ достигна своя апогей с него, а след това започна необратимо да повяхва. Обзе я дълбока меланхолия, бръчки покриха някога съвършеното ѝ лице. Пристрасти се към сакето до такава степен, че все по-често започна да се вцепенява наред церемонията за забавление на своите гости, изключваше се от всичко около себе си така, сякаш животът ѝ бе дошъл до гуша.

Съвсем разбираемо това нейно състояние предизвика първоначално безпокойството, а по-късно и гнева на собствениците на Фуяжо. Те бяха убедени, че у нея има още много хляб, че дори и без изтритата завинаги от поведението ѝ сексуална чувственост тя може да бъде полезна на заведението, като предава опита си на младите момичета.

Но не било писано да стане така. През един пролетен ден на 1958 година Икан не стана от своя футон. Тогава Акико беше тринайсетгодишна. Над Фуяжо като зло ками надвисна страхът. Момичетата станаха нервни и раздразнителни, събрани на групички, те тихо си шушукаха и гледаха как докторът бавно се изкачва по стълбите. Задържаха насила Акико, която понечи да отиде при майка си.

В прекрасното тяло на Икан нямаше живот. Старият доктор поклати глава и тихо цъкна с език. Седнал на ръба на футона, той не можеше да отмести поглед от бледото лице на тази жена, дълбоко убеден, че никога през живота си не е виждал такава божествена красота.

До нея откри празна бутилка от саке и малка ампула. Тя също беше празна, само на дъното ѝ имаше следи от бял пращец. Докторът

го докосна с върха на пръста си, после го близна. Цъкането му стана с една октава по-високо, главата му бавно кимна.

Доловил движение зад гърба си, той бързо мушна ампулата в джоба си. Все пак можеше да свърши нещо полезно. Когато собствениците го попитаха за причината за смъртта, той вдигна рамене, после бавно ги отпусна. Сърдечна недостатъчност, отвърна. Което в определен смисъл беше вярно.

Нямаше желание да ги лъже, нямаше желание дори да фалшифицира смъртния акт. На практика се чувстваше поласкан, че именно на него се падна тази чест. От вестниците бе научил за шокиращото самоубийство на заместник-министъра Шимада, също и за причините му. Тази жена е страдала достатъчно, помисли си той. Нека почива в мир, нека никой не злослови за нея.

Управниците на Фуяжо не си губиха времето да обясняват на Акико какво е станало. Тя сама разбра какъв живот я чака до края на дните ѝ — край, който вероятно нямаше да се различава особено от края на нейната майка. Но тази мисъл беше напълно непоносима за нея.

През нощта започна да събира багажа си — съвсем както майка ѝ беше сторила това някога там, в далечната и глуха провинция... Натика в малко бамбуково куфарче вещите си, към тях добави и няколко неща на майка си, които обичаше особено много и не искаше да остави на лешоядите от Фуяжо. После тихо напусна голямата сграда, както винаги оживена през този час на нощта. Никой не я забеляза.

Прекося тясната уличка, сви зад ъгъла и с бърза крачка напусна Йошивара. Нито веднъж не се обърна назад, никога повече не се появи тук.

Тръгнаха да я преследват, разбира се. Имаха пълното право на това. Тя беше изключително скъпа стока, в нея бяха инвестирани много години на упорито обучение. Фуяжо беше от заведенията, в които нямаха дял нито Якудза, нито Борьокудан. Но създателите на „Замъка, който не познава нощта“ бяха твърди и решителни хора, такива бяха и техните наследници. Макар че по това време Йошивара бе в процес на ликвидация от окупационните власти и Фуяжо

трябваше да смени своето местонахождение, никой от неговите собственици не забрави бягството на Акико. Те бяха твърдо решени да я заловят и накажат. За целта изпратиха по следите и двама безскрупулни наемници.

Акико разбра, че я следят, когато видя двете сенки — едната по петите ѝ, другата малко пред нея. Никога не би ги забелязала, ако не беше котката. Просната наред тротоара, тя беше предоставила мършавите си зърна на четири мънички котенца. Когато Акико навлезе в периметъра ѝ, котката заплашително изсъска, войнствено изви гръб, хищните ѝ очи заплашително проблеснаха на слабата улична светлина.

Акико ахна с разтуптяно сърце, краката ѝ сами отскочиха по-надалеч от разгневеното животно, главата ѝ несъзнателно се извърна встрани. Именно тогава забеляза сенките и очите ѝ се разшириха от страх.

Залепи гръб до някакъв хладен зид и нервно се огледа. Нищо, пълна тишина. По улицата нямаше никакво движение, никъде не се забелязваше и „къобан“ — телефоните за пряка връзка с полицията.

Все още се намираще в Асакуза — древния токийски квартал, който последен щеше да се освободи от средновековните традиции. Тук къщите бяха малки, изцяло от дърво и на маслена хартия — такива, каквито доскоро са били всички японски къщи. Нямаше стоманени небостъргачи, нямаше блясък на неон.

Убедена, че дългата ръка на Фуяжо се протяга към нея, Акико тихо се отдръпна от настръхналата котка. Не, няма да се върне в омразния бардак, решително, стисна устни тя. По-добре да умре, но преди това ще се бори със зъби и нокти и някой положително ще пострада!!

Обви я червената пелена на яростта. Отпусна се на колене и в същия кратък миг усети как някаква сянка се мярка между нея и бледия диск на луната.

Решително отвори бамбуковото куфарче и измъкна пистолета. Беше малък, двайсет и втори калибър, със седефена ръкохватка, грижливо смазан и в отлично състояние. Беше зареден — тя знаеше това, тъй като на два пъти го провери, след като го измъкна от скривалището до футона на майка си. Нямаше никаква представа защо Икан е имала нужда от оръжие. Но когато го откри това (стана преди повече от година), прояви достатъчно благоразумие да не казва на

никого, дори и на майка си. А тази вечер го взе със себе си. И вече знаеше защо.

Те се приближаваха. Акико бързо затвори куфара и се изправи с ръце зад гърба. Странно, но не изпитваше страх. Беше родена сред нощния мрак, не изпитваше онзи инстинктивен ужас от тъмнината, който беше присъщ на толкова много хора. Напротив — тъмнината, беше закрилник и приятел, тя се чувстваше най-удобно сред сенките на нощта. Именно нощем тя обикаляше из огромната сграда на Фуяжо, изкачваше стълби и се мушкаше във вентилационните шахти в пълен мрак. С единствената цел да наблюдава многобройните двойки, да се учи от това, което правеха по-опитните момичета.

Появи се първият. Гъвкав и слаб, той така майсторски се възползва от мрака, че тя го забеляза едва на крачка от себе си. Стреснато извърна глава и нададе тих вик. Беше вик на гняв против себе си, просто защото не беше го усетила по-рано.

— Какво искаш? — Гласът ѝ беше дрезгав и тих, почти не се различаваше от шепота на вятъра, който шумеше в кипариса над главата ѝ.

Звукът също можеше да го издаде и той остана безмълвен. Акико изведнъж усети как в сърцето ѝ се промъква страхът. Широко отворени, очите ѝ напрегнато се вираха в мрака на нощта. Не виждаше нищо, онзи сякаш се беше превърнал в призрак.

— Знам, че си тук — меко промълви тя, стараяйки се да премахне трепета от гласа си. — Приближиш ли се, ще те убия! — Въпреки волята си усети как тялото ѝ се разтърсва от конвулсии. Мраз я прониза до костите, всичко наоколо изглеждаше нереално и зловещо.

Акико беше пред прага на нервна криза, даваше си ясна сметка, че всеки момент може да рухне. Стегнатите ѝ на топка мускули вече се разтърсваха от спазми. Сякаш я обземаше пристъп на маларична треска. Сега или никога, реши тя. Трябваше да се довери единствено на очите си. Той не беше помръднал от сянката, значи все още е там. Призраците и безплътните духове са за децата.

Страх ме е, каза си тя с най-спокойния вътрешен глас, на който беше способна. Но ако не направя нищо, той ще ме убие или най-малкото ще ме върне обратно във Фуяжо — а това е по-лошо и от смъртта.

В момента, в който започна да измъква иззад гърба си ръката с пистолета, нещо помръдна и вляво. Вторият! После усети натиск върху ларинкса си. Опита се да поеме въздух, не успя и изпадна в паника. Насочи слепешком пистолета и натисна спусъка. После още и още... В такт със спазмите на пламналите си дробове...

Трясъкът беше оглушителен, тя нададе несъзнателен, изпълнен с ужас писък. Ушите ѝ писнаха, тялото ѝ се олюля. Повдигна ѝ се от противната миризма на кордит и горещия полъх, предизвикан сякаш от мантията на смъртта.

Заслепена и разтреперана, тя бавно се плъзна в основата на дървената ограда, на която допреди миг се беше опирала. Нещо ѝ пречеше да вижда, свободната и ръка несъзнателно се повдигна да го махне. Косата ѝ беше влажна и сплъстена, върху пръстите ѝ останаха мазни отпечатъци.

Кръвта изглеждаше черна в мрака на нощта, металната ѝ миризма изпълваше ноздрите ѝ. Повдигаше ѝ се, ръката ѝ несъзнателно бършеше пръските от лицето, в гърлото ѝ се надигаха стенанията и ужаса...

Над главата ѝ се надвеси сянка, тя инстинктивно насочи пистолета към нея. Но вече почти не можеше да се контролира, дулото на оръжието безпомощно се поклащаше. Опита се да натисне спусъка, но пръстът ѝ отказа да се подчини. После пистолетът бе изтръгнат от ръката ѝ, тя падна безпомощна на влажната земя и тихо захлипа.

— Не ме връщай там, не искам да се връщам там... — думите излитаха от разтрепераните ѝ устни неясни и тихи...

Усети как я повдигат, вятърът близна изпръсканата ѝ с кръв гореща буза. Затръшна се врата, тропна резе, обви я приятна топлина. Топлината на дом... Не, това не е Фуяжо, помисли с помътено съзнание тя, после всичко изчезна и главата ѝ клюмна на гърдите.

Пред погледа ѝ изплуваха смътните очертания на човешко лице, обсипани с петна и размазани като лунния диск, който проблясваше между голите клони на дърветата, остри и разклонени като рогата на благороден елен.

Акико извика и направи опит да скрие лице в ръцете си. Имаше чувството, че пада и едновременно с това стреля, че се върти като обрулено от вятъра листо и най-сетне, ще падне на нещо меко и сигурно... Но какво беше то?

Луноподобното лице се отдръпна и сякаш някой вдигна тежък камък от гърдите ѝ.

— По-добре ли е така? — Гласът беше тих и успокояващ, с ясно доловим провинциален акцент.

— Не мога... не мога да дишам. — Отговорът ѝ прозвуча тихо, като цвърчене на мишле. Едва сега усети, че устата и гърлото ѝ са страхотно пресъхнали, в тях няма дори капчица слюнка.

— След известно време ще можеш да правиш всичко — отвърна лунният човек и Акико беше сигурна, че се усмихва. Все още имаше проблеми със зрението — сякаш виждаше всичко през прозоречно стъкло, набраздено от дъждовни струйки.

— Не те виждам добре — промълви през напуканите устни тя.

— Този проблем, ще изчезне, когато спреш да плачеш — отвърна спокойният глас.

После задряма. Душата ѝ затъна в главозамайваща вихрушка, страхът не ѝ позволяваше да се отпусне и това беше добре, тъй като иначе несъмнено би изгубила съзнание.

Бореше се с ужасните кошмари, клепачите ѝ потрепваха, крайниците ѝ конвулсивно се свиваха и отпускаха, душата ѝ се люшкеше между сън и реалност.

Когато най-сетне отвори очи, навън отново се свечеряваше. Испита чувството, че само минути я делят от преживяния на улицата кошмар, макар в действителност от него да бяха изминали почти осемнайсет часа.

— Откъде се сдоби с оръжието? — Това беше първият му въпрос.

Разбира се, тя имаше отговор, но не го даде по простата причина, че усилието да отвори уста и да изрази с думи мислите си беше все още недостижимо за нея.

Той постави пред нея огромна дървена купа, от която се издигаше апетитна пара. После седна с кръстосани крака на татамито, скръсти пръсти под брадичката си и се зае да изучава лицето ѝ.

Акико се надигна на лакти. Видът на апетитната гъста супа от макарони беше толкова привлекателен, че тя моментално забрави всичките си неприятности. Едва когато опразни купата, забеляза пистолета, проблясващ до футона със седефената си ръкохватка. И си спомни въпроса му.

Очите ѝ пробягаха по смачкания футон. По светлата му тъкан ясно личаха ръждиви петна, грозни, мазни, напукани... Сърцето ѝ прескочи един такт, мъжът насреща явно забеляза това и успокоително се усмихна:

— Не трябва да се страхуваш от мен, Кодомо-гунжин.

Акико докосна с пръст дясната страна на главата си, точно под линията на косата. Там, особено след като задоволи глада си, се беше появила остра и пулсираща болка. Пръстите ѝ докоснаха дебелия превръзка, очите ѝ въпросително се вдигнаха:

— Защо ме наричаш „малък войник“?

— Може би заради причината, която те е накарала да се сдобиеш с това — тихо отвърна той, наведе се и побутна пистолета към нея.

Лицето му беше кръгло и пълно, наистина приличаше на лунен диск. Страните му бяха сипаничави, а носът — къс и сплеснат като на китаец. От двете страни на устата му висяха дълги и тънки мустаци, друго окосмяване почти нямаше. Лицето му приличаше на бухнало сурово тесто.

— Аз съм Сун Сиунг — официално ѝ се поклони той. — Как да те наричам?

— Нали вече ми сложи име, забрави ли? Аз съм Кодомо-гунжин.

— Както желаш — наклони глава той.

Тя се наведе и взе пистолета от татамито. Изведнъж ѝ се стори много тежък. Въздъхна и със сведен поглед попита:

— Какво се случи снощи?

Сун Сиунг сложи длани върху коленете си.

— Ти застреля мъжа, който... който те държеше. Куршумът влезе в черепа му през лявото око, пръсна костта над него и заседна в мозъка.

— Той е... мъртъв?

— Съвсем.

Тя с мъка преглътна:

— А другият?

— Когато се появих на местопроизшествието, той тъкмо щеше да те докопа. Мисля, че възнамеряваше да те убие, затова се принудих да го спра.

Акико понечи да зададе нов въпрос, но в последния момент промени намеренията си и тъжно поклати глава.

— Сигурно ще пратят и други...

— Сигурно — сви рамене Сун Сиунг.

Тя сви пръст около спусъка.

— И тях ще застрелям!

Сун Сиунг я погледна мълчаливо, но изпитателно. Не попита кои са тези „те“, които ще пратят нови убийци по следите ѝ, не попита дори защо бяха изпратили онези снощи. Помълча малко, после рече:

— Мисля, че това би било крайно неразумно.

— Защо? — погледна го тя. — Нали този пистолет ми спаси живота?

Той се изправи и я остави сама. Така, без да съзнава, Акико получи първия си урок.

Бързо разбра, че не пистолетът е спасил живота ѝ, а навременната намеса на Сун Сиунг. Когато съзнанието ѝ опипа този факт от всички страни и го прие без колебание, тя стана на крака и отиде при него.

Откри го в задната част на къщата, сред малка, но изключително естетична градинка-бонзай. Изправена на ръба ѝ, Акико се почувства като Гъливер в страната на лилипутите.

— Искам знания — тихо промълви тя.

Фенерът от оризова хартия се поклащаше на желязната си кука, светлината му хвърляше отблясъци по приведените рамене на Сун Сиунг. Той продължаваше да се занимава с миниатюрната градинка, без да показва с каквото и да било, че усеща присъствието ѝ.

— Искам да ме научиш на всичко, което знаеш.

Очите ѝ се сведоха към оръжието, което продължаваше да държи в ръка. От него се излъчваше особена сигурност, беше топло ѝ успокояващо тежко. Освен това беше принадлежало на майка ѝ.

Тръгна с безкрайно внимание покрай миниатюрните стебла на дръвчетата, насочвайки се към мястото, където беше коленичил Сун Сиунг.

— Моля те! — прошепна тя и коленичи до него на тясната пътечка, ръката ѝ с пистолета се протегна напред: — Вземи това вместо възнаграждение. Нямам нищо друго.

Сун Сиунг бавно остави блестящите сечива до себе си и се обърна към нея. Ръката му се протегна към пистолета, главата му стори дълбок поклон:

— Домо аригато, Кодомо-гунжин.

През онази нощ беше убила своя нападател, но едновременно с това почти беше убила и себе си. Когато махна превръзката от челото си, под нея се разкри яркочервен белег, който постепенно избледня и кожата около него започна да се лющи. Куршумът, убил бандита, беше се хлъзнал по главата ѝ като тежко предупреждение, като хладен полъх на смъртта. Сега вече се радваше, че е дала оръжието на Сун Сиунг.

Остана доста изненадана от началото на подготовката си. Ставаха в пет часа сутринта и се заемаха със серия от упражнения за укрепване на сърдечносъдовата система. Първите лъчи на слънцето ги заварваха заети с бавните и изящни движения на „Тай чи чуан“ — особени упражнения за равновесието и координацията на крайниците, които в много отношения наподобяваха балет.

По-късно сутринта Сун Сиунг излизаше и оставяше Акико сама в къщата. До ранния следобед единственото ѝ занимание беше да чете книгите, които сенсеят ѝ беше приготвил предварително. Тя беше превъзходен читател, с отлична памет и богат речник. Четеше прилежно, понякога дори с настървение.

След завръщането на Сун Сиунг двамата се оттегляха в градинката-бонзай с фенери в ръце. Там настъпваха най-трудните ѝ моменти. Сенсеят мълчаливо ѝ подаваше мастилницата и малката четчица, а тя трябваше да се пребори както с вроденото нетърпение, така и с неизменно нахлуващите в главата ѝ спомени за онази ужасна нощ, за смразяващия страх, който беше изпитала, за студената омраза, обвиваща сърцето ѝ оттогава насам, бурна и всеобхватна като бурени в занемарена градина...

Ненавиждаше рисуването, още при представата за него ѝ се повдигаше. Можеше да се примири със спокойствието на „Тай чи“, успя да си наложи и търпение по време на безкрайните часове за размисъл и четене. Но това — това ѝ беше твърде много!

Изрази протеста си още първия път. Сун Сиунг я погледна и тихо каза:

— Страхувам се, че съм ти дал съвсем подходящо име, Кодомо-гунжин, но преди да научиш начините за водене на битка, ти трябва да опознаеш мира.

— Като рисувам?! — смаяно го погледна тя, думата прозвуча в устата ѝ като груба ругатня.

Сун Сиунг безмълвно се запита дали не е допуснал грешка. Дали ще успее да научи на търпение това диво младо създание? Сви рамене — това ще определи собствената ѝ карма, а неговата беше да я учи. А после...

— Първо трябва да изтръгнем омразата от сърцето ти — меко проговори той. — А едва след това ще се заемем със защитните аспекти на обучението ти. За тази цел ти е необходим отдушник... нещо като водопровод. Все едно ти слагам пиявица и тя ти изсмуква кръвта...

— Но те скоро отново ще започнат да ме търсят!

— Вече не си сама на този свят, Кодомо-гунжин — рече той и постави мастилницата пред нея.

Очите ѝ се откъснаха от лицето му и се заеха да изучават снежната белота на празния лист в скута ѝ.

— Но аз не зная да рисувам — жално се оплака тя.

— Тогава е време да се заемем с основните правила на това изкуство — усмихна ѝ се Сун Сиунг.

През следващите месеци рисуването се превърна в любимото ѝ занимание. С нетърпение очакваше да чуе изщракването на ключалката, известяващо завръщането на сенсея — винаги в един и същи час на деня. Поглеждаше през прозореца да се увери, че слънцето вече е огряло стената около малката градинка и бързо събираше атрибутите за рисуване. После изскачаше навън да го посрещне, тръпнеща от нетърпение пред новия урок.

Когато следобедът се случваше дъждовен и светлината не беше подходяща, тя потъваше в депресия. В такива дни сенсеят отменяше урока по рисуване и я караше да върши нещо друго. Но заедно с напредъка в усвояването на това сложно изкуство започна да намалява и депресията. В крайна сметка тя се научи да очаква дъжда със същото нетърпение, с което очакваше и хубавото време. Защото тогава двамата сядаха на сухо на крачка от отворената фузума и Акико се заемаше да пресъздаде върху хартията изтънчените светлосенки на отразената

светлина, фината мрежа на дъжда, бързо сменящата се палитра пред очите им.

Нима някога си бе представяла, че ще изпитва такова удоволствие от лошото време? Докато останалите се мъкнеха бавно по хлъзгавите улици, потръпваха от влага и студ под разтворените чадъри и напразно търсеха спасение от острия вятър, тя топеше четчицата си в туша и с удоволствие пресъздаваше върху хартията тази мрачна картина.

Така, бавно и в началото почти незабележимо, омразата в сърцето ѝ започна да избледнява, оттичайки се в езерото на творчеството, което Сун Сиунг търпелива изгради в нейното съзнание. Рисунките ѝ станаха по-меки и по-спокойни, разполагаха се някак полесно върху хартията, придобиха такава дълбока вътрешна сила, че дори сенсеят остана изненадан.

После дойде денят, в който Сун Сиунг реши да преминат върху по-трудната част от нейното обучение. Зелените полета на Япония бяха затрупани от дебел сняг, всичко беше изчезнало под студеното му наметало. Останаха будни през цялата нощ и поеха по дългата и трудна пътека на познанието. Сун Сиунг си даваше ясна сметка какво значи тази нощ за нея, а и за него самия. За пръв път в живота си имаше за ученик момиче и душата му тръпнеше пред неизвестните последици.

Фактически признаваше пред себе си, че е приел пола ѝ със странна готовност. В родния Китай отношението към жените беше коренно различно. Дори собственият му баща се страхуваше от интелигентните жени. „Рано или късно ще си отворят устата и ще започнат да ти дават акъл, казваше той. Каква полза тогава от всичките им таланти?“

В Япония също бе прието, че жената трябва да се подчинява на волята на баща си, докато се омъжи. След това е длъжна да се подчинява на съпруга си, а в случай, че той умре — на най-големия си син.

Най-тежкият грях за една съпруга е бездетността. В такива случаи, според неписаните древни закони, тя трябва да си отиде. В някои случаи е възможно да приеме за отглеждане детето на мъжа си, родено от някоя любовница, а ако не се появи и такава възможност — да осинови някое от роднинските деца.

Една-единствена изневяра на съпругата е достатъчна за развод, но съпругът може да има толкова метреси, колкото пожелае. Според приет през 1870 година закон кръвната връзка между мъжа и неговата метреса отстъпва единствено пред пряката роднинска връзка между деца и родители. Макар че десет години по-късно този закон е отменен, традицията остава жива и повечето японци продължават да държат метреси.

През 1912 година император Муцухито отстъпва престола на първородния си син Тайшо, който, според слуховете, не е роден от императрицата, а от любовницата на Муцухито. Той управлява сравнително кратко и през 1926 година предава трона на сина си — император Хирохито.

Докато страниците на историята прелитаха през главата му, Сун Сиунг отново си напомни, че е бил ренегат и все още е такъв. Преди много години беше избягал от континентален Китай. Единствената причина за това беше потисническият характер на режима там. Още като младеж не можеше да понася раболепието и подлизурството, особено у по-близките си хора. Съзнателно или не той се беше обрекъл на един-единствен стремеж — да придобие сила и мощ. По това значително се различаваше от самураите на японското средновековие, които ден и нощ черпят живителни сокове от силата, а единственото им желание е да получат благоволенieto на някоя изтънчена дама.

Погледна тънкото телце на своя „малък войник“, трениращо упорито под жълтеникавата светлина на лампата. Бледата кожа на Акико се бе покрила с капчици пот, които проблясваха като малки бисерчета. Запита се дали би изпитвал същите смесени чувства, ако тялото пред очите му беше мъжко. Дали играта на мускулите по гърба и движенията на стегнатите бедра в унисон с изискванията на „Тай чи“ щеше да възприема по същия начин и у едно момче? Акико изпълняваше упражненията с такава смайваща сръчност и лекота, че той просто не вярваше на очите си. Сякаш се бе занимавала с тях не шест месеца, а шест години!

Очите му крадешком се насочиха към малкото стегнато задниче, извиващо се в ритъма на упражнението. Душата му се изпълни от дълбок срам поради асоциациите, които започнаха да се мяркат в съзнанието му, но той беше безпомощен да ги прогони оттам.

Сун Сиунг беше от хората, които знаеха как да се освобождават от натрупаната енергия, независимо в коя област се акумулира тя. Когато усещаше нужда от жена, той без колебание отиваше в новия квартал на „карюкай“ и задоволяваше желанията на тялото си. Но винаги вършеше това по собствена воля, желанието му да се потопи в серия еротични действия неизменно бе под железен контрол, а удоволствието от тях бе винаги предназначено както за него, така и за партньорката му.

Но сега, за пръв път от дълги години насам, от далечното минало, когато бе все още неопитен младеж, почувства как желанието се увива около него с неподозирана и неконтролируема сила. Ядно стисна устни и напрегна волята си. Но това нямаше нищо общо с волята. В крайна сметка той е мъж, който умее да си дава сметка за чувствата, а умее и да ги използва. В момента говореше тялото му и той знаеше, че по някакъв начин трябва да задоволи неговите изисквания.

Сутринта, още докато ученичката му спеше дълбоко, изтощена от нощните упражнения, той се измъкна навън и се отдаде на греховното облекчение. Но макар да усещаше с всяка фибра на тялото си удоволствието, макар на два пъти да изстреля семето си под опитните ласки на „таю“, той си даваше сметка, че това са повърхностни усещания, а там, дълбоко в душата му, недокоснати от бурята, са истинските му чувства. И те се наричаха безжизненост и тишина.

Не би могъл да каже, че престоят му в къщата на удоволствията е бил неприятен. Бе успял да се извиси до облаците на насладата, но духът му бе все така неспокоен. Сексуалните му изисквания бяха задоволени, но дълбоко в душата си продължаваше да изпитва глад.

По целия обратен път към дома Сун Сиунг размишляваше върху това странно явление. Отговорът намери в момента, в който пъкна ключа в ключалката и пристъпи прага.

Прекося потъналите в тишина помещения и спря пред спалнята на своята ученичка. Както винаги фузумата беше открената и Сун Сиунг надникна вътре. Тя все още спеше, лицето ѝ беше извърнато към него. Лежеше по гръб, единият ѝ крак беше изпънат, а другият — свит в коляното. Сякаш и насън се готвеше да изпълнява сложните упражнения от своята подготовка. Очите на Сун Сиунг лакомо я

погълщаха, сърцето му потръпна, пронизано от блестящия нож на вълнението.

Какво е това тайнствено излъчване на едно толкова младо момиче, още почти дете, което го вълнува така дълбоко? Не можеше да открие отговора на този въпрос, тъй като в призмата му се пречупваха както дългогодишният му опит, така и всичко, което познаваше и беше свикнал да използва.

Сун Сиунг коленичи пред прага, замаян от силата на нейното „ва“. Долната част на корема му се сви и запулсира, душата му бе погълната от излъчването на спящото момиче. Напрягна взор, опитвайки се да открие корените на това излъчване в спокойните черти на Акико. Имаше чувството, че невидима ръка прекосява разстоянието помежду им и нежно гали вътрешностите му. Не беше от хората, които считат подобни неща за невъзможни. Познаваше много от тайните на „яхо“, за да си позволява да ги отхвърля. Но нима и неговият „малък войник“ обладава такива качества? Та тя няма никаква подготовка за тях.

Въпреки всичко нямаше съмнение относно процесите, които се развиваха в тялото му. Огледа се. Денят бавно гаснеше, къщата тънеше в издължени сенки, които скоро щяха да потънат в мрака на нощта.

Тялото на Акико се раздвижи, краката ѝ се спуснаха надолу, ръцете ѝ се протегнаха над главата. Приличаше на голяма котка. Клепачите ѝ потрепнаха, очите ѝ се отвориха. Ирисите ѝ се заковаха в неговите, сякаш нито за миг ме бяха го изпускали от поглед.

— Ела тук — промърмори тя с напълно несвойствен глас.

Сун Сиунг не помръдна, не каза нито дума. Клепачите ѝ отново потрепнаха и този път той почувства как топката в долната част на корема му нараства и допира основите на члена му. Едновременно с това усети как тестисите му започват да потрепват, сякаш погалени от копринена ръка, обвила нежно основата на члена му. Започна да се възбужда, бавно и неумолимо.

Не, изкреця някакъв глас дълбоко в съзнанието му. Но той беше глух за него. Изправи се и сякаш преплува разстоянието до постелята ѝ. Ръцете ѝ се повдигнаха и се увиха около мускулестата му шия, като две влажни змии. Дългите пръсти леко погалиха основата на врата му.

Сун Сиунг не усещаше нито ръцете, нито краката си. Сетивата му се бяха концентрирали в долната част на корема, все повече се

опиваха от невероятното чувство за удоволствие там.

Леко и сякаш в транс, тя разтвори полите на кимоното му. Лявата ѝ ръка започна да чертае невидими кръгове по гърдите и корема му, докосвайки леко настръхналите му зърна. Все още полузатворени от скорошния сън, очите ѝ бяха тайнствени и странни, зениците ѝ бяха толкова разширени, че ирисите изобщо липсваха. Устните ѝ омекнаха и станаха чувствени, между тях се появи едва забележимо разстояние и той усети сладкия ѝ дъх.

Една част от съзнанието му не искаше да я види гола. Но другата — онази, която тя провокираше, желаше това повече от всичко на света. Бавно и внимателно той започна да повдига полите на тънкото ѝ памучно кимono. Пред очите му изплуваха частите на великолепно то тяло — първо онези, които вече познаваше, а после и другите — непознати като неоткрити земи, затова дважд по-желани.

Затаи дъх, когато гърдата ѝ се плъзна от разтвореното кимono и заблестя с цялото си великолепие; почти простена, когато зърна другата — не по-малко великолепна, но останала в сянка и затова още по-тайнствена. После и двете разкриха пълния си блясък, зърната им бяха твърди и тъмни като нощта около тях. Ако Фуджияма наистина е най-красивата планина на света, то тези гърди положително са най-съвършеното творение на природата!

От устните на Сун Сиунг се откъсна едва чут вик, главата му се сведе в преклонение и възхита. Акико потръпна, когато устните му докоснаха първо едното, а после и другото зърно. Пръстите ѝ леко загалиха основата на тила му, опитни и сигурни след многобройните ѝ тайни наблюдения във Фуяжо, обогатени от силата на непосредствения опит. Връхчетата им безпогрешно откриваха най-чувствителните нервни възелчета, плъзгаха се по тях и поддържаха жива искрицата на удоволствието в тях.

Но това не беше достатъчно, тя беше нетърпелива. Дясната ѝ ръка се прокрадна надолу. Търсеше физическата материализация на онова, което беше усетила като видение в последните мигове на съня си, внушено от чуждото присъствие. Първо почувства, че това е Сун Сиунг, а после възприе и сексуалното му излъчване. Могъщото ѝ „ва“ прекоси разстоянието между двамата и го изтръгна от дълбокото съзерцание.

Сега имаше в ръката си това, което съзнанието ѝ бе докоснало. Дланта ѝ го обви, пръстите ѝ се хлъзнаха по-надолу, към отвора на ануса.

Все още съзерцаващ безупречната симетрия на гърдите ѝ, Сун Сиунг остро потръпна от докосването, душата му запя от радост. Тя продължаваше да се придвижва към сърцевината на удоволствието, пулсът му ускори ритъма си. Тялото му натежа и започна да потръпва, имаше чувството, че потъва в пламтящия диск на слънцето. Умът му престана да функционира напълно. Кристалните тунелчета, които безотказно го бяха превеждали през лабиринта на логиката, бяха безнадеждно запушени. Усети как го обвива мрежата на някаква невероятна мощ, душата му се сви и потъна в нея.

От устата му се откъсна неволно стенание, ръцете му трескаво освободиха телата им от последните останки на дрехите, пръстите ѝ продължаваха нежната си дейност. Той я обърна върху футона, мазолестите му длани докоснаха вътрешната страна на бедрата ѝ и започнаха да гаят невероятно меките им вътрешни страни. Бавно и безкрайно внимателно той ги разтвори, очите му с трепет се спряха върху влажните листенца на цветето между тях.

Ноздрите му потръпнаха от едва доловимия аромат на тялото ѝ, членът му в ръката ѝ наедря, главичката му започна да потръпва от неосъзнатия стремеж към освобождаване. Имаше усещането, че тя притежава онази рядко срещана природна чувственост, която превръща всичко наоколо в сладка и лепкава като мед сексуална магнетичност.

Мекото и заоблено хълмче, разположено над чатала ѝ, беше на милиметри от устните му. Никога не беше изпитвал чувството на глад, което го обзе сега, всяка фибра на тялото му потръпваше от концентрацията на желанието.

Още не напълно оформено, окосмяването ѝ личеше само около нежната извивка на венериното хълмче, гънките от двете му страни бяха по детски меки и още съвсем голи. Това още повече засили желанието му, пред очите му лежеше тяло, съчетало по невероятен начин детската невинност и невероятната чувственост на младата жена. Без да се колебае нито за миг, той спусна палците си и раздели блестящите листенца.

Когато Акико почувства горещия му език в пламналата от желание сърцевина на своята женственост, тя нададе кратък, натежал

от наслада вик и тазът ѝ инстинктивно се изви нагоре. Имаше чувството, че слънцето е слязло от небесните висини и се е настанило между бедрата ѝ. А после откри, че удоволствието ѝ се усилва стократно, ако продължава нежната дейност на пръстите си.

Бавно се придърпа нагоре, тялото ѝ вече беше върху неговото, устните ѝ молеха да достигнат нежните торбички на тестисите му. Усети тежкото потръпване на члена му, в гърлото ѝ се надигна вибриращо похъркване, тялото ѝ се притисна още по-силно до неговото, за да успее да му го предаде с цялата си сила.

Езикът и носът на Сун Сиунг бавно се хлъзгаха по влажната повърхност на нейната женственост, очите му почти се кръстосаха от чувството на неземно удоволствие. Забрави, че съвсем неотдавна беше пресушен на два пъти от една опитна „таю“, имаше чувството, че не е правил секс от години.

Езикът му продължаваше да влиза дълбоко навътре, после нежно докосваше външните очертания на прекрасното цвете. Имаше чувството, че никога няма да се насити на този прекрасен вкус. Не след дълго долови стягането и потръпването на дългите мускули от вътрешната част на бедрата ѝ, нежните листенца под езика му омекнаха. Концентрира се и засили ритъма на кръгообразните хлъзгащи движения, до ушите му достигна конвулсивното и пропъшкване, твърдите зърна на гърдите ѝ се притиснаха до корема му, устата ѝ рязко засили оборотите си около потръпващата долна част на тялото му.

Той се изпълни от желание да постигне съвършенство на първия ѝ оргазъм, едновременно с това не беше сигурен докога ще може да издържи. Тя все още не беше се докоснала до главичката на члена му, но той въпреки това усещаше, че е готов да се изпразни всеки миг, дори без никакви допълнителни усилия от нейна страна.

Душата му пееше, устните му продължаваха еротичната игра. Тялото ѝ се разтърси от спазми, твърдите мускули под кожата лудо заиграха, бедрата ѝ се разтвориха широко и станаха твърди като камък. Той ясно долови вибрациите на окончателното освобождаване, които започнаха да набират сила във вътрешността на тялото ѝ.

После изведнъж усети, че тя се изплъзва изпод него, ръцете ѝ бързо го обърнаха по гръб, очите му с изумление проследиха как

тялото ѝ го възсяда и нежно допуска в себе си връхчето на пулсиращия му орган.

Той хлъцна, тазът му неволно се отлепи от футона и се стрелна нагоре, сякаш опарен от наелектризиращата чувственост на първия пряк контакт.

Бедрата ѝ започнаха бавни и ритмични движения, стимулацията върху върха на главичката му бавно се измести надолу, скоро половината от члена му проникна вътре, главата му се завъртя от чувството на неземно удоволствие. Тя продължаваше бавното си притискане, ръцете му неволно се склучиха около тънкото ѝ кръстче, пръстите ѝ се вкопчиха в тях и двамата заедно започнаха да проникват през естествената бариера на девствената тъкан.

После, рязко и внезапно като оръдейно дуло след изстрел, членът му проникна до дъно. Подпухналите ѝ устни се плъзгаха по гърдите му, ръката ѝ изчезна зад изящно очертания ханш, пръстите ѝ загалиха отново нежната кожа около тестисите му, подканяйки го да прониква още и още...

Сун Сиунг изскърца със зъби, вените на шията му се издуха като корабни въжета. Продължи да прониква навътре, дрезгави стенания се откъртваха от гърлото му. Но очите му останаха широко отворени и впити в лицето ѝ, беше решен да я изчака на всяка цена.

И ето, тялото ѝ отново се разтърси от тръпки. Този път те бяха мощни като приливни вълни, натежали от зноя на една изпепеляваща страст. Той вече не можеше да се сдържа, тялото му сякаш започна да се топи. Цялата му сила и енергия се оттече надолу, през стегнатите на топка мускули към слабините му, а там се събра като горещо сребърно езеро. Ръката ѝ продължаваше да го насочва навътре в нея, пенисът му потръпваше под ритмичните движения на горещата ѝ ножница, стомахът му се сви, душата му се изпълни със сладостния копнеж да проникне в нея дълбоко, дълбоко... Така, както не бе прониквал в никоя друга жена!

От устните ѝ излизаха нечленоразделни писъци, тялото ѝ полудя, лицето му потъна в облака на сладкия ѝ дъх, примесен с миризмата на собствената му пот, влажната ѝ коса залепна над очите му. Коремът ѝ се изду, плоските му мускули затрептяха така, сякаш всеки миг щяха да се скъсат, после ръката ѝ, невероятно нежна и мека, отново го погали в основата на члена и той по чудотворен начин възобнови

почти приключилия си оргазъм, усети го по различен начин, с нова, някак женствена чувственост. Никога в живота си не беше изпитвал подобни усещания.

После отново се появи онази странна и непонятна сила, която го привлече в леглото ѝ... Кога? Може би преди вечност... Тялото му се надигна в унисон с нейното, покорявайки се пред нея... Преживяха оргазма си едновременно, душите им се сляха. В подобно състояние Сун Сиунг беше изпадал само в разгара на смъртоносна битка, само когато животът и смъртта се бяха поклащали пред очите му в странно и крехко равновесие.

Разтърсван от спазми и безпомощен като обрулено от вятъра листо, Сун Сиунг се остави на великолепната сила на младото ѝ тяло, възседна заедно с нея крилата на екстаза, уморената му мъжественост се пробуди и изстреля в потръпващата ѝ плът всичко, на което беше способна...

Споменът от тази нощ остана запечатан в съзнанието му за дълги години. Както и това, което стори тя после, вече пълноценна жена.

— Сенсей, — поклони се смирено пред него Акико. — Искам да науча и още нещо...

Стомахът на Сун Сиунг се сви, сърцето му се превърна в бучка лед. Още от самото начало чувстваше, че този момент ще настъпи и се страхуваше от него. Но сега трябваше да се стегне и да го посрещне.

— Какво е то? — попита той. Гласът му потрепваше като бледата светлина на свещта, разпръскваща само малка част от мрака в тихата къща.

Челото на Акико беше опряно в татамито. Беше отметнала назад блестящата си черна коса, чертите на съвършеното ѝ лице бяха ясни, свежи и спокойни. Беше си направила конска опашка по китайски образец. Разбира се, тя не знаеше това, но Сун Сиунг изпитваше удоволствие да я гледа така. Кимоното ѝ беше обсипано с яркооранжеви и златни петна — съвършено копие на тихата есен навън.

— Искам да се науча да прикривам своето „ва“ — спокойно отвърна тя, доказвайки още веднъж своята необикновена дарба да

възприема. — Мечтая за това още от мига, в който открих, че притежавам този талант.

— Защо, Кодомо-гунжин?

— Защото без него се чувствам недостатъчно съвършена.

— Разбирам — бавно кимна Сун Сиунг и понечи да каже още нещо, но тя го изпревари.

— Не е нужно да ме предупреждаваш, сенсей. — Гласът ѝ бе все така равен и спокоен.

— Но това е далеч по-опасно, отколкото можеш да предположиш.

Погледите им се кръстосаха, после Акико отстъпи пред силата на волята му, цялата се превърна в слух. Искаше да попие думите му, да открие скритото им значение, да разбере повече от простия факт, че нищо не може да я отклони от собствената ѝ карма.

— Не се страхувам да умра, не се плаша от смъртта — тихо рече тя.

— Смъртта на тялото далеч не е най-страшната възможност — бавно произнесе той и къщата сякаш се озари от странна светлина, родена от сливането на душите им, от непонятната енергия на биологичните им ритми. — Силите, които искаш да опознаеш, са отвъд човешките възприятия. Те са толкова сложни и могъщи, че в най-добрия случай ние се научаваме да контролираме незначителна частица от тях. Същевременно те са в състояние да те променят изцяло, да изтрият от съзнанието ти всичко, което би научила тук... И да го сторят леко, в един безкрайно кратък миг...

Обви ги кънтяща тишина. Акико сведе глава и промълви:

— Разбирам. Ще направя всичко, за да съхраним наученото.

— Тогава трябва да тръгнеш по този път — рече Сун Сиунг и плъзна към нея свитък хартия.

На следващата сутрин тя започна да си прибира багажа, а той взе четката и блокчето ѝ за рисуване.

— Тези неща няма да ти трябват там, закъдето си тръгнала, Кодомо-гунжин.

Акико за пръв път усети бездънната пропаст на мрака, в която се готвеше да потъне.

— Това ме натъжава, сенсей — промълви тя.

Сун Сиунг не чу нито дума повече от устата ѝ. Изпиха заедно последната чаша чай, миг по-късно тя нарами багажа си, поклони се дълбоко и си тръгна.

За пръв път в живота си беше използвала ча-но-ю. По този начин за кратко време се беше превърнала от ученичка в сенсей на своя сенсей. Сун Сиунг остана още дълго пред чашката с изстинал чай, очите му не се отместваха от дребните тъмнозелени листенца, които помръдваха на дъното и отказваха да се подчинят на безрадостната си съдба. Да изчезнат в небитието.

После се раздвижи и леко запълзя към татамито, върху което лежаха блокчето и черната четчица. Разтвори го, приближи до очите си рисунката и потъна в съзерцание на свършената градинка-бонзай, излъчваща спокойствие и ведрина. През открянатата фузума долетя чуруликането на скорци, в стаята беше хладно, но той не усещаше нищо.

Притиснал блокчето до гърдите си, той бавно започна да се люшка напред-назад.

После една солена сълза леко се плъзна по набръчканата му буза, капна безшумно на ръба на блокчето и моментално изчезна, абсорбирана от меката хартия. Завинаги.

[1] Прислужница на гейша. — Б.пр. ↑

[2] Уменията на гейшите се оценяват по тристепенна таблица.

Оиран е средната степен, най-високата е „таю“. — Б.пр. ↑

[3] Първото, най-ниско ниво на гейшите. — Б.пр. ↑

[4] Струнен музикален инструмент, подобен на арфа. — Б.пр. ↑

[5] Особен клипс с коланче, който служи за затваряне на кутиите, носени от японците на кръста вместо джобове. — Б.пр. ↑

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ФА ЧИ
ДА НАТИСНЕШ СПУСЪКА

**ХОНКОНГ | ВАШИНГТОН | ТОКИО МАУИ | РАЛЕЙ |
ХОКАЙДО
ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ**

— Господин Нанги, страхувам се, че новините са доста по-лоши, отколкото сме си представяли.

Танцан Нанги гледаше през прозорците към Ботаническата градина насреща и отпиваше ситни глътчици от бледожълтия жасминов чай. Отвъд буйната растителност се виждаше проломът Виктория, над него се издигаше високият непристъпен връх.

Намираще се високо над центъра на Хонконг, почти на върха на небостъргача от стъкло и стомана, в който се помещаваше „Азиатска банка“.

— Продължавайте — кратко нареди той и тръсна цигарата си в кристалния пепелник на бюрото.

Алън Су хвърли бегъл поглед към обемистия си бележник, макар да бе ясно, че няма нужда от никакви справки. После облиза горната си устна и механично приглади косата си. Той беше дребен и спретнат китаец, родом от Шанхай, който обикновено биваше спокоен и разсъдлив. Но в момента бе силно притеснен и притеснението му изпълваше кабинета като аромата на натрапчив парфюм.

Закрачи напред-назад и продължи:

— За пример ще ви посоча проекта за жилищно строителство „Ван Фа“, който сме финансирани в рамките на 75 процента. Става въпрос за строителство в Новите територии, района Тай Покоу. Първата отчетлива вноска вече беше финансирана допълнително, всеки момент ще се наложи нова подобна операция. Това означава нова ипотека — нещо, което не сме в състояние да си позволим. За да бъдем на нулата, трябва да имаме 76 процента заетост на готовата жилищна площ при цена шестнайсет хиляди хонконгски долара месечен наем. Но най-високият наем, на който можем да разчитаме в момента, не надминава пет хиляди. След декларацията на комунистите никой не иска да живее в район, който всеки момент може да бъде окупиран.

Алън Су прекрати разходката си и стовари папката в ръката си върху купчината подобни папки на бюрото. В гласа му прозвуча нескрито отвращение:

— Списъците с подобни капиталовложения нямат край! Дори да е работил тайно за конкуренцията, Антъни Чин едва ли би успял да ни нанесе по-голяма вреда!

— А дали наистина не е работил за тях? — попита Нанги.

— В този град всичко е възможно — вдигна рамене Су. — Макар че на мен лично не ми се вярва. В подобна ситуация са още няколко банки, но ние сме най-зле. Не — тръсна глава той. — Според мен господин Чин е проявил алчност. А алчността, господин Нанги, е най-лошият съветник на правилната преценка.

Нанги се наведе да си налее още чай. После се облегна в удобното работно кресло на Алън Су зад бюрото. Очите му се насочиха към белите и бледокремави сгради, които се издигаха терасовидно по склоновете на връх Виктория. Една истинска джунгла от бетон.

Кога имавте последното си силно земетресение, господин Су? — внезапно попита той.

Очите на Алън Су объркано премигнаха зад очилата с телени рамки.

— Ами... май беше преди две години — отвърна той.

— Аха. — Вниманието на Нанги продължаваше да е насочено изцяло към гъстата гора от небостъргачи. — Ако тръсне както трябва, това насреща ще се превърне в гробница. Не мислите ли? Всичко ще се срути като детски кубчета, ще загинат много хора, ще се разорят още повече... — Главата му рязко се извъртя по посока на Алън Су: — А вие за кого още работите, господин Су?

— Аз... Моля за извинение, господин Нанги, но не ви разбирам...

— Хайде, хайде — рече Нанги. Всички китайци ся приличат. — Няма място за свенливост. В Хонконг *всички* работят по на няколко места. Така е далеч по-изгодно... — Млъкна, за да налее още чай в чашата си, после продължи: — Вземете за пример Антъни Чин. Той беше не само президент на „Азиатска банка“ в Хонконг, но и лейтенант в Китайската червена армия.

— Невъзможно! — замръзна на място Алън Су. — Познавам го от години. Жените ни пазаруват заедно всяка седмица!

— В такъв случай вие сте в течение на всички тези финансови провали! — хладно процеди Нанги и посочи купчината папки върху бюрото. Групата наети експерт-счетоводители си беше свършила работата отлично.

— Абсолютно нищо не съм знаел! — разпалено отвърна Су.

— Също и за страничните му дейности, нали? — бавно поклати глава Нанги.

Алън Су се втрени в него и с усилие сдържа омразата, която го заливаше. Гледаше този японец и се опитваше да го прецени, гърдите му развълнувано се повдигаха. Даваше си сметка, че може да се спаси само, ако всичко бъде изяснено до последната подробност.

— Означава ли това, че и мен подозирате в симпатии към комунистите? — попита той.

— О, в това отношение бъдете спокоен — отвърна Нанги и се усмихна. — Елате, господин Су, изпийте чаша чай с мен.

Алън Су се подчини с разтуптяно сърце.

— Не би трябвало да се учудвам на това, което става тук — промълви той и ръката му обхвана гъсто застроените планински склонове зад прозореца. Чаят беше студен и той го изпи на един дъх. — Тези високи бетонни кутии действително биха се срутили при всяко по-значително земетресение. Сигурен съм, че едва ли са изградени според изискванията на една силно земетръсна зона — с еластичен стоманен кофраж и всичко останало. Местните предприемачи използват един много популярен номер — пред очите на инспекторите забучват половин дузина еластични стоманени прътове в бетона на основите, в който, между другото, съдържанието на пясък е два пъти повече от допустимото.

— После изчакват инспекторите да се насочат към друго място за проверка, измъкват същите стоманени пръти от още неутвърдения бетон и ги поставят на новото място. След приключване на проверката прътите отново се вадят и чакат инспекторите на друга строителна площадка.

— На практика всичко е игра, тъй като инспекторите предварително са подкупени и не си правят труда да извършват задълбочени проверки.

— Игра, която може да коства живота на много хора и милиони долари, от техните спестявания — намръщи се Нанги.

Су сви рамене.

— След като мога да си купя 12-годишна девственица наскре „Ван Чай“, защо да не купя и някакъв си инспектор по строителството? — горчиво попита той.

— Разликата е там, че 12-годишната девственица, за която сте платили със суха пара, може да създаде доста неприятности на съпругата ви — хладно отвърна Нанги. — Само на нея, но не и на стотици и хиляди невинни хора.

— Коего означава, че моето сладострастие — а то също е една разновидност на алчността — е успяло да замъгли хладния ми разум.

Нанги рязко се изправи.

— Какво е месечното ви възнаграждение от „Роял Албърт Бенк“, господин Су? — попита той.

Алън Су почти изпусна порцелановата чашка от ръцете си. Усети ударите на сърцето чак в ушите си, пак там зазвучаха отчаяните вопли на всичките му мъртви роднини. Господи, какво ще стане със семейството ми отчаяно се попита той. Ще остана без работа и без пукнатата пара в разгара на най-дълбоката рецесия в историята на колонията.

Лицето на Нанги заплува пред погледа му, той постави празната чашка върху бюрото до папките с пресиленото внимание на алкохолик.

— Хайде, отговорете — подкани го Нанги. — Въпросът ми беше съвсем конкретен и ясен.

— Но отговорът не може да бъде такъв... Моля за...

— Не искам обяснения от вас, господин Су — прекъсна го Нанги и се приведе напред. — В момента се нуждая от човек, на когото мога да имам пълно доверие. Нещата са съвсем прости — или сте такъв, или не сте!

Очите на Нанги се свиха и пронизаха събеседника му.

— Знаете какво ще стане с вас, ако се окаже, че не сте такъв, господин Су! — тихо промълви той:

Алън Су потръпна и — не отговори. Стоеше изправен и вдървен, макар да чувстваше как коленете му се подгъват. Разбира се, можеше да напусне този кабинет и веднага да подаде оставката си. Но какво ще постигне с това? Пазарът на работната сила се беше стеснил

значително след декларацията на гадните комунисти отвъд границата, това с особена сила важеше в областта на банковото дело. В съзнанието му изплува представата за многобройната челяд, която изцяло разчиташе на него — съпруга, шест деца, леля и двама чичовци, единият от които вече вдовец.

Можеше да продължи да отрича всичко, разбира се. Но имаше чувството, че подобна линия на поведение ще го доведе до онзи резултат, до който би го довела и незабавната, му оставка. Нанги е твърд като кремък, освен това е японец. Единственият му шанс беше да се държи честно и откровено.

Алън Су пое дълбоко дъх и реши да каже цялата истина.

— „Роял Албърт“ ми плащат десет хиляди хонконгски долара на месец, срещу които получават информация за всички текущи дела на нашата банка — твърдо каза той. После млъкна и се вслуша в бесните удари на сърцето си.

— Разбирам — промълви Нанги и потупа с гумичката на неупотребяван молив върху бюрото на Су, После вдигна глава: — Господин Су, от този момент нататък вашата заплата е удвоена. — Велики богове, мярна се в съзнанието на Су. В основата на косата му се появиха ситни капчици пот. — След шест месеца ще се върнем отново на този въпрос и в съответствие с резултатите на банката заплата ви ще бъде увеличена... или намалена. Същите действия ще предприемем и след една година. — Очите на Нанги не напускаха лицето на Су: — Ако през този период банката изпълни програмата за финансово стабилизиране, която ще ви предам, преди да отпътувам, и започне да носи печалба, вие ще получите десет процента от всичките ѝ активи плусе доживотен договор като генерален директор.

С нескрито удоволствие Нанги наблюдаваше как тези думи изпиха всички жизнени сокове от широкото лице на Су.

— Моментално ще прекъсна всякакви отношения с „Роял Албърт“! — възбудено прошепна Су, очите му продължаваха да бъдат изцъклени.

— Нищо подобно няма да направите! — хладно рече Нанги. — Ще продължавате да прибирате своите десет хиляди, а след два месеца ще поискате увеличение! Господ ми е свидетел, че сте го заслужили!

Лицето на Су потъмня.

— Страхувам се, че не ви разбирам, сър — промълви той. Облекчението в душата му бе толкова силно, че му пречеше да разсъждава.

— Господин Су, от днес нататък ще предавате на „Роял Албърт Бенк“ онази информация, която лично аз ще ви доставям — рече Нанги. — Едновременно с това ще ми давате подробен отчет за действията на конкуренцията. Искам да зная за всяка сделка във финансовата област, независимо дали е голяма или незначителна. Искам да имам точна информация за размера на капиталите им и тяхното влагане. Искам да зная всичко за инвестиционната им политика за година напред, за пет години, дори за десет! — Сведе глава и тихо добави: — Следвате ли мисълта ми, господин Су?

Алън Су вече беше успял да се съвземе до степента, която му позволяваше да се усмихне. О, богове от всички религии и вероизповедания на света! Довечера ще ви предложи богато угощение!

— Напълно, господин Нанги — отвърна на глас той, използвайки най-добрия си английски. — Задачата, която ми възлагате, изпълва сърцето ми с радост!

После лицето му отново стана загрижено:

— Но при сегашното състояние на банката и острия недостиг на капитал аз едва ли ще успея да изпълня високите цели, които ми поставяте. Ние сме на ръба на банкрута и едва ли ще можем да покрием всички плащания. Дори ако кредиторите не ни притиснат веднага (дано боговете им внушат точно това да сторят), пак ще ни трябват повече от дванайсет месеца за покриване на загубите и уравниване на балансите.

— В това отношение ще получите двойна подкрепа — спокойно отвърна Нанги. — Първо, в рамките на седемдесет и два часа банката ще получи солидна финансова инжекция...

— Мога ли да попитам за източника на този капитал? — вметна Су.

— Не. Просто бъдете готов да го инвестирате краткосрочно и с максимална печалба.

Су вече поклащаше глава.

— Това е много рисковано. Особено в сегашното ни състояние!

— Но не и ако използвате добре информацията, която ще получавате от „Роял Албърт“. — Нанги се усмихна и се изправи: —

Яхнете ги, господин Су! Яхнете ги, както кучето на светия храм яха великия дракон! Направете така, че всички рискове да бъдат за тяхна сметка и отговорност, а нашите пари да нарастват на спокойствие и сигурност! — Тръсна глава и добави: — Моите поздравления. Днес е голям ден за вас. Няма ли да го отпразнуваме?

Таня се намираще точно пред общия компютърен терминал, когато пристигна шифрованото съобщение. Чист късмет, макар че ако някой друг го беше, получил, моментално щяха да я издирят. Операция. „Риба-меч“ беше изцяло нейна рожба. Следеше я със специално внимание, защото беше не толкова служебна задача, колкото лична работа на Минк.

Всъщност и това не беше съвсем вярно, тъй като допреди година „Риба-меч“ беше изцяло служебна задача. Тя лично бе настояла да бъде прекратена още на онзи етап. И практически наистина бе прекратена, особено що се отнася до екипа на „Червената централа“ и останалите членове на Семейството. Единствено Минк и Таня знаеха, че не е така.

Таня застана нащрек в мига, в който „Риба-меч“ прекоси забранената линия и се прехвърли в сферата на личните отношения. Едно от неписаните ѝ задължения беше да закриля Минк при всички обстоятелства, независимо от техния характер. Според личното ѝ мнение той се забърка в тази история в особено опасно и неподходящо време. Вложи чувства в нея и от това не можеше да се очаква нищо добро.

Така тя се превърна в ревностен пазач на „Риба-меч“, макар ясно да си даваше сметка какви усложнения ще ѝ донесе доброволно поетата задача. Някои неща се пазят в хладилника далеч по-лесно от други. Но нищо не може да издържи дълго, когато е на открито.

Когато разбра, че Минк няма да прекрати операцията, тя смени тактиката и започна да настоява за изключителна секретност. Минк обаче каза, че това е изключено. „Риба-меч“ не е от операциите, които могат да бъдат изолирани с непромокаемо покривало.

Тя се принуди да вземе изключителни мерки за сигурност. Осем оперативни работници на две смени! Но Минк каза, че подобно отношение ще се стори на „Риба-меч“ отвратително и ще ограничи

свободата му. Таня не отвърна нито дума, тъй като знаеше отлично, че именно това е целта на подобно наблюдение. Похлупак от този характер обикновено поставяха върху задачи и агенти от особено важно значение, но нищо не пречеше да бъде използван и при „Риба-меч“.

В крайна сметка изпълни точно това, което той искаше от нея — включи двама от своите хора в операцията. Това не ѝ беше достатъчно, затова изискваше поддържането на постоянен контакт. „Риба-меч“ беше изключително уязвим и тя не искаше да допуска грешки. Оттегляше се само когато Минк лично осъществяваше контакта. Той си въобразяваше, че дори и тя не подозира за него, но на практика Таня знаеше всичко.

Сега стоеше пред екрана и гледаше как зелените букви подскачат и се подреждат по него. Посланието свърши, текстът меко пулсираше. Тя го погледа известно време, после натисна бутона за дешифриране. „Наистина ли?“ светна контролният надпис. Тя натисна шест клавиша в строго определена последователност и на екрана мигновено се разстла дешифрираното послание. Разполагаше точно с минута, за да се запознае с него. В случай че не натисне бутона „печат“, цялото съобщение щеше да бъде автоматически унищожено от компютърната система.

Докато го четеше, лицето ѝ стана бяло като вар. Беше толкова вцепенена, че не успя да реши дали да го отпечата или не. Времето изтече и съобщението изчезна от екрана. Това не беше от особено значение, тъй като: текстът продължаваше да свети в паметта ѝ с ярката си зеленикава светлина.

Мълчаливо прокле Минк и личните му проблеми. „Риба-меч“ се беше превърнал в неотложен проблем, шифрованото съобщение недвусмислено потвърждаваше това. Натисна бутона „предаване“ и мислено състави отговора си. Но на екрана се появи единствено датата. Едва сега се сети, че шифрите се променяха всяка седмица и днес беше денят на тази промяна. А това означава Тони Тиърсън.

Стана и се спусна два етажа по-надолу. Детето-чудо беше заело един от ъгловите кабинети, натъпкан до тавана с кашони, дървени каси, етикети и кафява амбалажна хартия. И с шифровъчни машини, разбира се.

Минк засипваше Тиърсън със съветските „Алфа-3“ двайсет и четири часа в денонощието, но гениалното мозъче на детето-чудо въпреки това намери време да създаде уникалните кодове на цялата „Червена централа“. То се гордееше с тях и твърдеше, че са абсолютно сигурни. А Таня имаше всички основания да му вярва.

Когато влезе в кабинета, той седеше на войнишката койка, която бе помолил да монтират там. Таня отдавна подозираше, че детето-чудо няма никакъв личен, живот, и почти цялото си време прекарва тук, между тези стени. А поради часовата разлика между Вашингтон и зоните, които наблюдаваше (предимно Русия и Азия), времето му за сън беше доста необичайно.

— Здравей — лаконично я поздрави той. — Искаш ли кафе?

Той, протегна голата си ръка. Беше облечен в тениска с едър надпис „Депеш мод“ и изтъркани джинси.

— Моля, ви, докторе, боцнете игличката си в тази вена!

Таня се засмя, приближи се до машината за кафе и напълни две големи чаши.

— Май си прекарал тежка нощ, а? — попита тя и му подаде едната.

Той отпи глътка от силното, двойно препечено френско кафе, затвори очи и простена от удоволствие.

— Божествена напитка! — Отпи отново и въздъхна: — Доста се поизмъчих с този нов код... — Имаше предвид „Алфа-3“. — Честно казано, започвам да се съмнявам дали ще се справя.

Остави настрана празната чаша, стана и се протегна.

— Страхувам се, че вече е време — промълви Таня. Почти не беше докоснала своята чаша, тъй като предпочиташе чай. Напълни я просто за да му прави компания.

Детето-чудо отново простена.

— Кога се изтърколи още една седмица? — Прокара пръсти през косата си и добави: — Господи, имам нужда от един душ!

— Първо работата, после личната хигиена — делово рече Таня и отмести чашата, си настрана. — Разполагам с открита линия.

— Ясно — рече Тиърсън и се зарови в кутия с дискети. — Ей тая е бомба!

— Всички са бомба — рече тя и се насочи към вратата. — Желая ти късмет!

— Наистина ще ми трябва с това чудовище! — мрачно изръмжа Тиърсън.

Последното нещо, което Таня видя, преди да затвори вратата, беше как детето-чудо намъква слушалките на уокмена си и сяда зад бюрото. За него наистина работата беше на първо място. Таня си напомни да предложи на Минк да му даде малко принудителна ваканция.

Качи се обратно два етажа по-горе и се изправи пред компютърния терминал. Вкара дискетата на Тиърсън в отвора и натисна бутона за влизане в програмата. На екрана се появи думичката „файл“ и тя бързо изписа заглавието: „Риба-меч“. Изчака зареждането и набра отговора си на шифрованото съобщение. Машината автоматично щеше да използва новия код.

Искам връзка на всеки час. Скоро предстои раздвижване. Подробности в срок трийсет и шест часа. Операция „Риба-меч“ да бъде прекратена веднага след стабилизиране на ситуацията и личното ви уверение, че целта е видима ясно и стабилно.

После стана и се върна в кабинета си, за да подготви нов доклад по случая.

Никълъс седеше на каменната пейка в градината на Сато. Седеше там почти час, откакто домакинът му се беше оттеглил. Направи цял театър с прибирането си в стаята за гости, иначе Сато щеше да се чувства длъжен да сподели безсънието му. Там дори не направи опит да се съблича, а само изчака петнайсетина минути и отново се върна в пустата градинка.

Просветляваше. Бавно и сякаш срамежливо лунната светлина отстъпи мястото си на здрача, предвещаващ настъпването на новия ден. Заедно с нея намаля и ароматът на свежите цветя.

Никълъс усети присъствието зад себе си в мига, в който сянката се отдели от прозорците на кабинета на Сато и стъпи върху светлите камъчета. Утринният въздух беше станал почти течен от росата.

Наоколо цареше пълна тишина, нарядко нарушавана от цвъртенето на най-ранобудните птици.

Без да обръща глава, знаеше, че това е Акико. Техните „ва“ се бяха вкопчили едно в друго още преди часове и това беше достатъчно да я вижда ясно в съзнанието си. Системата беше колкото примитивна, толкова и изтънчена. Прав беше Акутагава-сан, който казваше, че животът в големите градове е започнал да я унищожава в душите на съвременните хора.

По същата причина съзнаваше, че тя е опасна. Не знаеше точно по какъв начин, не знаеше дори дали е опасна точно за него. Знаеше само едно — тя е сенсей. Малцина са индивидите, които биха могли да стигнат до подобно заключение само по външни признаци, дори и сенсей с опита и уменията на Никълъс. Но той беше по-различен.

— Никълъс-сан!

Ниският ѝ глас го накара да потръпне. С усилие на волята успя да си наложи спокойствие. Въпреки това слепоочията му започнаха да пулсират, главата му забуча от притока на кръв.

— Как е съпругът ви? — попита той.

— Хърка в царственото си ложе.

Какво има в този глас? Никълъс се напрегна до крайност да долови, нюансите и странното ехо в него. Неща, които дори тя не би могла да прикрие. Дали не долови лек присмех?

— Нима вашето място не е до него? — Сприхвава забележка на ревнив любовник, Той се прокле вътрешно.

— Мястото ми е там, където аз реша, че трябва да бъде — отвърна спокойно тя, не показвайки с нищо, че е доловила особената интонация във въпроса му. Поколеба се за миг, после добави — Нали не мислите, че се държа не по японски?

Той поклати глава.

— Може би малко нетрадиционно, но съвсем по японски.

Настъпи кратко мълчание, после тя тихо попита:

— Няма ли да се обърнете, с лице към мен? Толкова ли е трудно да ме гледате?

Думите ѝ накараха косъмчетата по врата му да настръхнат. Колко внимателно ги беше подбрала! Сърцето му продължаваше да блъска в гърдите и това предизвика неприятни усещания у него. Бавно се извърна към нея. Душата му се разтапяше.

Лицето ѝ сякаш грееше под първите розови сияния на зората. Беше облякла бледожълто кимоно, орнаментирано със сребърни и отровназелени борови дръвчета. Над лявата ѝ гръд блестеше самотна златна чапла. Косата ѝ беше разпусната и течеше като блестящ синкавочерен поток надолу по гърба. Нямаше никакви бижута. Ноктите ѝ бяха покрити с блестящ безцветен лак, подрязани късо според изискванията на част от разностранните ѝ умения. Стори му се, че забелязва лек тик по спокойното ѝ лице, някъде между горната устна и окото. Миг по-късно, тикът изчезна и тя се контролираше напълно.

— Не беше толкова трудно, нали? — Гласът ѝ се смеси с поривите на утринния бриз, зад гърба ѝ се надигаха и танцуваха изпаренията на дълбоко дишащата земя.

— Приятно е да ви гледа човек, Акико. — Млъкна, защото не бе имал намерението да прави такива признания. Испита моментното чувство, че е изгубил важна битка.

Тя се плъзна по пътеката към него. Струваше му се, че плува направо от дебрите на отиващата си нощ.

— Защо имате усещането, че някога сме били заедно?

И двамата се стреснаха от тези думи. Сякаш се прегръщаха голи и Сато изведнъж се изправя над тях. Лицето на Акико пламна от притока на кръв, очите ѝ напуснаха лицето му. Тикът ѝ се върна.

Никълъс напълно изгуби чувството си за реалност. Очите му виждаха само нея, очертанията на тялото ѝ се губеха в белите изпарения. Пред него се надигна Юкио — едно безсмъртно ками, възкръснало за нов живот. А сетне и той посегна към сигурността на Нищото, търсейки отговор на незададен и неразгадаем въпрос. Сякаш в транс, той бавно се изправи от твърдата каменна скамейка и пристъпи към нея. Бореше се с неудържимото желание да изкаже на глас онези думи, които се врязаха в съзнанието му още в мига, в който тя отдръпна ветрилото от лицето си. Бяха думи, които мечтаеше да изрече на глас, думи, които положително биха го освободили от огромното вътрешно напрежение, но едновременно е това биха го направили напълно беззащитен пред нея.

Какво да стори? Ето моментът настъпи. В японското общество човек твърде рядко може да остане насаме със съпругата на друг. И този момент едва ли би настъпил, ако самата Акико не го бе пожелала.

Какво иска от него? Юкио ли е тя? Не иска ли да чуе името си от неговата уста? И ако иска това, защо го измъчва така? Въпросите се блъскаха в обърканото му съзнание, градяха най-различни догадки, спираха пред непреодолими стени. В момента му се струваше, че целият му живот е една огромна загадка, една редица от съвсем логично построени, събития, която той отказва да признае.

— Коя си ти? — дрезгаво попита той. — Искам да зная това!

— А ти за коя ме вземаш? — очите ѝ се впиха в неговите. В тях нямаше кокетство, нямаше и обичайната женска игривост. По-скоро изразяваха дълбоко, но добре прикрито отчаяние, което той не можеше да разгадае.

— Не зная.

Разстоянието между двамата неусетно се стопяваше, макар никой от тях да не помръдваше.

— Каж ми — прошепна тя. — Каж ми!

Чувстваше дъха ѝ, долавяше аромата на пламналото ѝ тяло под тънкото копринено кимоно. Клепачите ѝ бяха полуспуснати, устните — леко разтворени. Сякаш някакво неудържимо чувство набираше сила в напрегнатата до крайност душа.

— Юкио...

Името ѝ се изтръгна от сърцето му с тътена на улучил целта снаряд. Беше странно и напълно ирационално да спомене това име, да я приеме за своята единствена любов... Но въпреки това устните му продължаваха да шептят:

— Юкио, Юкио...

Видя как клепачите ѝ потрепнаха и плътно се затвори, усети как горната част на тялото ѝ се притиска към него, главата ѝ се отмята назад и нежната извивка на шията ѝ се слива с онази вечно жива представа, която паметта му бе съхранила толкова години...

Гърдите му горяха, ръцете му неволно се протегнаха напред. Не знаеше дали за да я прегърне, или просто да я задържи на крака. Всичките му органи се бяха превърнали в течност и вече завираха. В главата му гореше дива треска, задръжките изчезнаха. Устните му покриха нейните, тялото му потръпна от екстаз при стрелването на пъргавото ѝ езиче.

За пръв път през живота си Акико се почувства гола сред вселената. Този пламък не беше запален от нещо, свързано с тежката и

продължителна подготовка, която отне годините на младостта ѝ. Не, той беше нещо ново и съвсем непознато.

Беше толкова замаяна, че с благодарност се отпусна в силната му прегръдка. Дъхът ѝ спря, когато чу името си от неговата уста. Защото това наистина беше нейното име! Но как е възможно?! Ох, колко е сладка целувката му! Как копнее за него! Бедрата ѝ омекнаха, вече не бяха в състояние да издържат тежестта на тялото ѝ. Екстазът от докосването му можеше да се сравни единствено с опиянението на божествен оргазъм.

Какво става с мен, безпомощно се попита тя. Малка и тъмна частица от съзнанието ѝ настойчиво пищеше: отдръпни се, веднага се отдръпни! Каква е тази странна сила, която окупира така пълновластно нейния разум? Какво обърна с главата надолу всичките ѝ кроежи за жестоко отмъщение? Какво я кара да изпитва подобни чувства към най-омразния си враг? И защо го беше излъгала? Тя не е Юкио, тя е Акико!

После, подчинил се на могъщото му „ва“, отговорът на всички тези въпроси експлодира в съзнанието ѝ със силата на ослепителна заря. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, но тялото ѝ продължаваше да се притиска към него.

Тя е нищо като Акико. Беше се появила от нищото и нищото е нейното бъдеще. Но като Юкио е личност, като Юкио не е нищожество, не е незначителна прашинка във вселената, както твърдеше Кийоки в своите проповеди.

От мига, в който бе напуснала любовта и грижите на Сун Сиунг, тя се чувстваше „доши гатай“ — „човек, забравил всяка надежда за спасение“. И как би могла да се чувства иначе без опората на близка, сродна душа?

А сега, при осезателното присъствие на Никълъс Линеър, жената с име Юкио изведнъж се изпълни със съдържание, превърна се в човек от плът и кръв. Тя престана да бъде идея и мисъл, престана да бъде средство към безвъзвратния край, изгуби сухите си двуизмерни очертания. Тя оживя.

От царството на мъртвите я изтръгна пламенната любов на мъжа, наречен Никълъс Линеър.

Джъстин го видя на втория ден от престоя си в хотела. Беше застанал в близост до открития бар край басейна. Сенникът ѝ пречеше да го разгледа добре и тя реши, че се е припознала. Но после го видя още веднъж на извития като полумесец бряг, когато излизаше от лазурната вода, натоварен с маска и шнорхел за подводно гмуркане с тежки плавници на краката. Беше Рик Милар.

Отначало не можа да повярва. Все пак се намираше на десет хиляди километра от Ню Йорк, в отдалечен курорт, разположел сред огромна ананасова плантация. Беше в самия западен край на остров Мауи, далеч от блестящите хотели покрай Каанипали, в които се събираха богатите туристи.

Стоеше на място и го гледаше как се приближава по мокрия пясък. Бистрата вода плискаше около кръста ѝ. Тялото му беше слабо и добре оформено, с тесен таз и широки рамене. По нищо не приличаше на тялото на Никълъс, със стоманена мускулатура и яки ръце. Но Рик беше просто любител на тениса, а не машина за убиване.

Клепачите ѝ потрепнаха, под тях изскочиха солени сълзи. Тя се обърна с гръб към приближаващия се мъж и се загледа към неясно очертаващата се далеч на хоризонта панорама на Молокай.

— Джъстин?

— Трябва да имаш нерви като въжета, за да се появиш тук!

— Досега само бях чувал за прочутия нрав на фамилията Томкин. Всичко, което те казват, е само бледо подобие на истинското състояние на нещата. — Гласът: му беше преднамерено игрив и безгрижен.

— Възстанови ли Мери Кейт на работа? — попита тя с неприятното усещане, че сърцето ѝ тежи в гърдите като късче гранит.

— Не ставаше въпрос за възстановяването ѝ на работа, Джъстин — отвърна той и се приближи повече, отколкото ѝ се: искаше. — Казах ти, че съм намерил по-добър човек за тази работа.

Тя се нахвърли отгоре му като вихрушка:

— Ти си ме използвал, мръсно копеле!

Той запази хладнокръвие и спокойно отвърна:

— Знаеш ли, проблемът при теб е, че тялото на жена се обитава от едно изплашено дете. Прекрати това, Джъстин. Използвал съм те колкото бих използвал всеки друг. Това не е точният термин. Мери Кейт не беше прогонена. В бизнеса на възрастните, човек не уволнява

ръководен кадър, преди да му е намерил подходящ заместник. И това се отнася до всички нива. Бих проявил небрежност към интересите на компанията, ако бях подходил по друг начин.

— Но ние сме приятелки!

— Обикновено съвпадение. Съжалявам, че неволно съм засегнал чувствата ти. — Той се усмихна и изпробва водата с ръка. — Нямахте нищо преднамерено злокобно в цялата работа, мога да те уверя в това. Просто прегледах някои от работите ти на хонорар, поговорих с хората, които ти ги бяха възлагали. Всички бяха единомисленици, че работиш великолепно. — Усмивката отново се появи върху лицето му: — И всички ме предупредиха за опасния ти характер!

— Не виждам това да те е разколебало — отвърна тя и изпита съжаление, че се беше разплакала преди малко.

— Прекалено много ми харесаха твоите работи. По отношение на рекламата имаш съвсем самобитен подход, а това качество е изключително ценно в днешно време. — За миг погледна встрани и профилът му се оказа съвсем момчешки. — Както и да е. Помислих, че ще мога да те укротя и видях в това съвсем определено предизвикателство. — Очите му се върнаха върху лицето ѝ. — Бих дал всичко, за да започнем още веднъж отначало.

— Затова ли ме преследваш?

Той поклати глава и се разкрачи, за да посрещне една голяма пенеста вълна, която прехвърли кораловите рифове и със съскане се насочи към брега.

— Не съвсем. Просто открих, че офиса изглежда безнадеждно празен без теб.

Вълната се стовари върху пясъка, стигна до брадичката на Джъстин и тя неволно потърси закрила в обятията му.

Нанги вдигна осакатените си нозе на дивана, облегна се удобно назад и отправи поглед към вълните на Южнокитайско море, които шумно се разбиваха в пясъчните брегове на Шек-О.

Намираше се в южния край на остров Хонконг, по-близо до Абърдийн, отколкото до центъра и финансовото средище на кралската колония.

Шек-О беше един от малкото райони на Хонконг, запазен за наистина богатите му жители. Наистина богати означаваше милиардери за този град, в който никой не беше беден и в който се разменяха огромни състояния.

От година и половина не беше идвал тук и нещата бяха започнали да се променят. На първо място, бяха сринали стария и красив хотел в Рипало Бей, а мястото му беше заето от няколко модерни небостъргачи. Нанги не страдаше единствено за прекрасните слънчеви следобеди, които беше прекарвал в тази стара колониална сграда. Страдаше още и за неумолимия ход на времето, отнел му не само бляскавите делови победи на миналото, но и самата му младост. Страдаше от човешката алчност, превърнала всяка педя от тази благословена земя в място, от което могат да се печелят пари, особено по време на експанзията на колонията в края на седемдесетте години.

Именно този факт го бе довел отново тук — сгромолясването на бума в търговията с недвижими имоти. В тази светлина унищожението на „Рипалс Бей Хотел“ изглеждаше още по-тъжно.

Останал сам в леката вила с гипсови стени и покрив от теракотени плочки, Нанги наблюдаваше как млада китайка пробяга по пясъка и смело нагази в замърсените води на морето. Край него нямаше никого, въпреки че на масичката имаше кана с леден чай и две високи чаши.

Главата на момичето изскочи над водата. Не беше си направило труда да върже косата си или пък да я прикрие с плувна шапка. Дългите тъмни валма се разстилаха по голия ѝ гръб, в следващия момент се пръскаха във водата като водорасли и бавно се поклащаха от вълните.

Ву-шинг. Тези думи не напускаха съзнанието му и това започна не на шега да го тревожи. Три убийства, три въпроса, които чакаха своя отговор. Каква ли е връзката между ву-шинг и „Тенчи“, питаше се Нанги.

Напоследък мислеше за „Тенчи“ винаги, когато се сблъскваше с нещо необяснимо. Съвсем логично. Защото знаеше, че руснаците няма да се спрат пред нищо, за да лишат Япония от „Тенчи“... ако знаят какво представлява „Тенчи“, разбира се. Допускаше, че и американците биха саботирали тази операция. От края на войната насам Америка става все по-зависима от Япония в ролята ѝ на

антикомунистическа бариера в Далечния изток. Едновременно с това не престава да се държи като господар и победител от войната. Вярно е и обратното, разбира се — Япония също е силно зависима от Америка.

Всичко това ще бъде променено след реализацията на „Генчи“. Нанги изпитваше съвсем определени опасения, че ако американците надушат операцията, те ще действат не по-малко бързо от руснаците, за да я предотвратят. Това не трябва да става.

За пръв път от десетилетия насам Япония се оказва съвсем самостоятелна и това, колкото и странно да звучи, се оказва доста страшничко. Той все по-ясно усещаше, че вече не може да мечтае за някогашната си родина. Тя бе изчезнала безвъзвратно в миналото, пометена както от атомните взривове, така и от шеметния икономически растеж, активен участник в който бе и самият той.

Затвори очи. Даваше си сметка, че животът не предлага лесни отговори, че действителността никога не може да бъде толкова гладка и безпроблемна, колкото са човешките мечти. Проблемите трябва да се решават последователно, напомни си той. Първо трябва да отстраня трудностите в тази китайска територия, а после да мисля за древните ритуални наказания.

Пристигна във вилата сам, но сега вече чуваше тихи стъпки, отваряне и затваряне на врати. Скоро щеше да започне това, за което беше дошъл.

Пресегна се за каната и напълни чашата си с леден чай. Вкусът му беше чудесен, съвсем подходящ за вече горещия ден.

Ушите му доловиха приближаващите се стъпки, но главата му остана обърната към океана. Младата китайка излизаше от вълните като морска нимфа.

— Добър ден, господин Нанги.

По взаимно споразумение говореха само на английски. И за двамата беше чужд език, и двамата го ненавиждаха.

— Господин Лю — кимна Нанги, без да извърща глава. Стори го едва когато канапетото се огъна под тежестта на още едно тяло и ледът звънна в нова чаша.

Прародителите на този мъж положително са били чисти „манчу“^[1], тъй като той притежаваше характерния за тази раса издължен череп и правилни черти на лицето. Беше необичайно висок

за китаец, знаеше това и го използваше във всеки удобен момент, дори когато беше седнал.

Лю отпи от запотената чаша и се усмихна. Главата му се отпусна назад върху облегалката на канапето.

— Какъв е икономическият климат в Япония, господин Нанги? — попита той. Имаше навика да задава въпроси с такава насоченост, сякаш темата им беше засегната предварително.

— Отличен — кратко отвърна Нанги. Беше решил да не му дава тема за разговор, докато не бъде готов. — Прогнозите са твърде обнадеждаващи.

— Аха — помръдна вежди високият китаец. — Значи вашето кейрецу не е особено ангажирано в тежката промишленост, дала силен тласък на японското икономическо чудо. — Остави чашата си върху масичката и преплете пръсти на малкото си коремче. — Дочухме, че тази промишленост, особено стоманодобивът — дълги години основна движеща сила на икономическия растеж, страдат особено силно от световната рецесия...

Нанги не отвърна нищо, питайки се докъде се простира информацията на събеседника му. Може би е запознат и с най-мрачните статистики, а може би просто опипва почвата и иска да получи потвърждение на различни слухове, стигнали до него по неофициални канали. В отговора на Нанги трябваше да се съдържа само такава информация, която не би му позволила да научи нещо ново.

— Нашият стоманодобивен „кобун“ няма проблеми — внимателно започна той. — До този момент ни дава солидни печалби и нищо друго.

— Разбира се — рече Лю. Тонът му ясно показва, че не вярва на нито дума от казаното. — А как стоят нещата във въгледобива, текстилната промишленост, петролните деривати?

— Това са области, които не са в обсега на преките ми интереси.

Лю наостри уши като хрътка, попаднала на следа.

— Но са в обсега на моите, господин Нанги — рече той. Искам да зная защо предлагате за продан предприятия, които според собствените ви думи носят стабилна печалба?

— Нашите интереси вече не са насочени към производството на стомана — отвърна Нанги оставайки с усещането, че мъничко е

избързал с отговора. Съвсем мъничко. В замяна на това бе разбрал докъде се простира информацията на китаеца и това го накара да бъде още по-нащрек.

— Според мен истинските проблеми на Япония едва сега започват — рече Лю с тон на учител, заел се да преподава труден урок на клас от разсеяни ученици. — Златната ера на неограничена икономическа експанзия свърши. През отминалите години имахте уникалната възможност да изнасяте готовата си продукция в чужбина и да помитате с един замах местната конкуренция. Това носеше не само огромни печалби, но осигуряваше и стопроцентова заетост у дома. Нещата обаче се промениха — пръстите на Лю се разделиха, разпериха се за момент, после отново легнаха върху леко издутото коремче. — Да вземем за пример едно от на успешните ви начинания — производството на автомобили. Експанзията ви на американския пазар беше такава, че предизвика остра безработица в бранша, а една от големите тамошни компании се озова на ръба на банкрута.

— И двамата знаем колко бавно поемат инициативата американците. — Върху лицето на Лю се появи лека усмивка. — Но рано или късно великанът ще се пробуди, а когато той притежава мощта на Америка, пробуждането му ще бъде доста грубичко. Вашата страна вече понесе първите плесници на вносните квоти, въведени от правителството на САЩ. Едва сега започвате да разбирате какво означава свободна конкуренция на международните пазари. За да оцелеете, вие трябва да изнасяте капитал и технологии. Бързо се принудихте да построите завод на „Нисан“ в Тенеси вместо в Канада, както беше планирано. А това означава по-малка заетост в Япония и доста по-скромни печалби. Ерата на японската свободна търговия свърши.

Въпреки че в думите на Лю имаше много истина, Нанги усети и нещо като горчива ревност в тях. Китайците положително не биха имали нищо против да бъдат в нашето икономическо положение, хладно си помисли той.

— Съществува и проблемът с „Явата“ — продължи Лю. Имаше предвид огромния металургичен комбинат, започнал производство още през 1901 година в едноименната крайбрежна област на Япония. — Много странен проблем. Това е истинска реликва, но въпреки това вашето правителство е инжектирало в него над три милиарда долара от

1973 година насам. И какво получи насреща? Въпреки модернизирването на технологичните процеси комбинатът е по-зле дори от шоквата 1973. Разбира се, производството продължи благодарение на строгите икономически ограничения и снижението на себестойността. Но това се оказа съвсем недостатъчно. Въпреки мерките комбинатът продължава да свива своето производство. Защото междуременно световният пазар на стомана се насити до неимоверни размери. Броят на работниците в „Явата“ спадна от шейсет и една хиляди през 1969 на 24 хиляди днес. Три от доменните пещи на „Нипон Стийл“ са изключени, няколко от помощните ѝ заводи бяха закрити.

— Американската стоманодобивна промишленост ще е напълно доволна, ако може да работи със седемдесет процента от капацитета си, както е случаят с „Явата“. Но Япония просто не е в състояние да поеме подобно свиване на производството. Нищо не може да се направи. Всеки американски концерн може да замрази работната си ръка за различен период от време, но в Япония е друго. Политическата и социалната структура на вашата страна не позволява никакви уволнения и съкращения.

Лю замълча, вероятно с очакването, че Нанги ще направи някакъв коментар. Не го получи и продължи с малко по-остър тон:

— Крайният резултат от нашия малък разговор е следният: подобно на много предприятия в Япония, и вашето кейрецу се намира в затруднено положение.

Както организационно, така и структурно. Ние и двамата знаем, че за излизането от него трябва капитал, много капитал. Изтъняването на паричния поток ви принуждава да бъркате все по-дълбоко в своите резерви.

— Финансовото ни състояние е напълно солидно.

— Може би — сви рамене Лю. — Но аз се съмнявам дали резервите ви ще стигнат дори само за спасяването на „Азиатска банка“.

Ако сега вземе да ми предлага помощ от страна на противника, сигурно ще му стоваря тоягата върху главата, помисли си Нанги.

— Какво искат комунистите от „Азиатска банка“? — хладно попита той.

— О, ние не желаем никакви акции от нея — леко и игриво отвърна Лю. — Интересува ни по-скоро част от самото ви кейрецу.

Макар да се беше приготвил за всичко, Нанги почувства как таванът се сгромолясва върху главата му.

— Разбира се, ние сме готови да добавим щедра премия, за да получим тази привилегия — обади се след кратко мълчание Лю. Дълбоко в себе си мразеше любезния тон, който бе принуден да поддържа в разговора си с този варварин. — Изключително щедра премия! Ясно е, че вашето кейрецу се нуждае от свеж приток на капитал и ние сме готови да го осигурим.

— Предложението ви не представлява интерес за нас — хладно отвърна Нанги и с усилие преодоля ненавистта си към този човек и силите, които стояха зад него.

— Моля ви да изслушате цялата ми оферта, преди прибързано да я отхвърлите — рече Лю и върху устните му се появи пресилена усмивка. Какво друго може да се очаква от японци, помисли си той. Не притежават нашата хилядолетна история и култура, а просто заимстват от нея онова, което би им позволило да се откъснат от унизителното състояние на поробени зверове. Буда ми е свидетел обаче, че не са постигнали много в това отношение!

— Ето какво ви предлагаме — каза на глас той. — Отстъпвате ни една трета от активите на вашето кейрецу, срещу което на равни шестмесечни вноски получавате сумата петстотин милиона долара.

Отначало Нанги реши, че не е чул добре. Съмненията му обаче се разпръснаха, когато се вгледа в продълговатото манджурско лице на събеседника си. Петстотин милиона долара! Умът му неволно започна да пресмята какво може да се направи с подобна финансова инжекция Господи, задъха се вътрешно той. С подобна инжекция, действайки внимателно и едновременно с това смело и решително, ние можем да покорим самия връх! И с малко късмет, разбира се...

Тази сума надвишаваше многократно сумата, на която разчиташе след евентуалното сливане с „Томкин Индъстриз“. Тя надвишаваше и най-смелите му надежди, беше абсолютно сигурен, че и Лю знае това. Само китайците можеха да предложат достатъчно капитал за измъкването на „Азиатска банка“ от дълбоката криза. А това е първата му и най-неотложна грижа. Сгромоляса ли се банката, цялото кейрецу скоро ще я последва, в това беше абсолютно сигурен. Операция

„Тенчи“ ги постави в деликатното положение да изпитва остър недостиг от ликвидни средства. А предателството на Антъни Чин вероятно ще се окаже онзи последен тласък, който ще събори картонената кутия на цялата икономическа империя, градена с толкова грижи и любов. Това Нанги никога нямаше да му прости и щеше да го проклина до края на дните си.

В същото време беше длъжен да си зададе въпроса каква е изгодата на китайците от тази сделка. Те не биха се разделили с такава огромна сума без необходимите основания за това. Печалби — да. Но те биха могли да извличат печалби във всяка друга икономическа, област, при това, без да са принудени на подобни гигантски капиталовложения. Умът на Нанги заработи бясно в търсене на отговора. Знаеше, че Лю никога няма да му го даде доброволно. Все пак ще трябва да му отговори нещо. И ако Нанги успее да зададе въпросите си по най-правилния начин, имаше известен шанс да разбере цялостното състояние на нещата.

— Господин Лю — започна той, — какво ще искат вашите хора да правим с тези трийсет процента участие?

— Да правите ли? — размърда се изненадано Лю. — Не ви разбирам.

Към младата китайка на плажа се беше присъединила още една и Нанги не можеше да определи коя от двете носеше по-оскъден бански костюм. Между двете се беше появила плетена кошница, от която надничаше гърлото на бутилка вино. Едното от момичетата я измъкна и сипа в големи чаши искрящата златиста течност. После се излегнаха на пясъка. От мястото си Нанги виждаше, само стръмните хълмчета на гърдите им.

— Всичко е много просто — рече Нанги, без да отделя очи от младите момичета. Бяха далеч по-приятна, гледка от лицето, на мъжа, седнал срещу него на диванчето. — Никога не бих позволил външно участие в своето кейрецу, независимо от цената, ако не зная предварително какво точно ще бъде предназначението на инвестицията.

— Какво друго, освен да се правят пари? — отвърна с въпрос Лю. — Нима може да съществува друга цел при подобни начинания?

Нанги едва забележимо се усмихна.

— Вероятно разбирате моята, предпазливост — рече той. — Но аз съм имал съвсем повърхностни контакти с вашата... фирма.

— Напълно — отвърна с по-приятелски тон Лю, безпогрешно усетил началото на размразяването в отношенията им. — Сигурно щях да стана подозрителен, ако не бяхте, проявили, подобна предпазливост. В крайна сметка подобни сделки не се сключват всеки ден. В някои отношения нашата държава е много млада, господин Нанги. Светът извън границите на Божественото царство е напълно нов за нас. Казано с прости думи, хората, които управляват в Пекин, искат да положат началото на нещо като Източен съюз. Те са убедени, че нещата могат да потръгнат чрез деловото партньорство, стриктно, деловото партньорство.

Момичетата на плажа станаха да си вървят. Слънцето прежуряше, дори под закрилата на верандата се усещаше горещината. Ледът в каната бързо се разтопи, морската вода блестеше ослепително, въздухът бе изпълнен със златисти отблясъци.

Лю извади кърпичка и избърса изпотеното си чело.

— Може би съзнавате важността на нашето предложение — каза той. — То все пак е разположено във времето и решението ви не трябва да закъснява. — Сви рамене и подхвърли: — Ако отговорите отрицателно, едва ли някога ще бъдете в състояние да вършите бизнес с Китай.

— Но вие едва ли очаквате да взема светкавично решение по въпрос, който засяга дълбоко интересите на моето кейрецу, нали? — отвърна Нанги. Очите му напуснаха фигурите на двете момичета, които забързано бръскаха пясъка от бронзовите си бедра, и бавно се извъртяха към Лю.

— Напротив, господин Нанги — отвърна китаецът и потупа с дългия си нокът ревера на лятното си сако малко над сърцето. — Не очаквам нищо. Вие сте този, който трябва да вземе решението, при това да го вземе бързо. Имам предвид затрудненията на „Азиатска банка“. Тук банките са уязвими като сухи съчки по време на горски пожар, господин Нанги. Когато китайците си втълпят нещо в главите, нещата се объркват със смайваща бързина. Кралската полиция на Хонконг е добре запозната с тази особеност и взема всички мерки да разпръсква всяка тълпа, която надвишава десетина души. Сам по себе си един пожар не е кой знае каква опасност, но когато избухне в

близост до бензиностанция, нещата се променят, нали? Е, това е положението... — Лю млъкна и разпери ръце, след кратка пауза отново продължи: — Разполагате с неограничено време, господин Нанги. Моля да не считате, че настояваме да вземете своето решение преди изтичането на настоящото тримесечие. — Ръката му потъна във вътрешния джоб на сакото и излезе оттам със свитък документи — Но за да подчертая добрите ни чувства към вас, аз си позволих да приготвя необходимите документи...

— Ясно — замислено отвърна Нанги.

По лицето на Лю пробяга лека усмивка.

— Въпреки любопитния начин, по който ни характеризират някои западни бизнесмени, нашата машина е добре смазана, господин Нанги.

— Да — кимна Нанги, вече окончателно намразил този човек. — Ясно виждам това.

— О, не, господин Нанги. Моля да ме извините за думите, но вие не виждате абсолютно нищо. — Лю млъкна и отправи поглед към двете момичета, които изтриваха краката си на най-долното стъпало на верандата. Дълбоко хлътналите му птичи очи огледаха внимателно повисоката — тази, която беше сама на плажа при пристигането на Нанги. Сякаш се мъчеха да проникнат през сянката на гъстата черна коса, разливаща се върху голите рамене. След миг момичетата минаха край тях и изчезнаха във вътрешността на вилата.

— Скоро ще вечеряме — съобщи внезапно Лю. — Местните лангусти са изключително вкусни, ще имаме и други деликатеси. — Присъствието на жените някак неуловимо промени цялото му поведение и Нанги се запита какво ли може да означава това.

— Но нека завършим разговора си — малко по-рязко изрече Лю. — В Хонконг разполагаме с отлична мрежа. Много по-добра, отколкото си мислят англичаните. — Раменете му леко се повдигнаха: — И защо не? В крайна сметка това е наша територия. Днешното правителство на Китай никога не е признавало договор, подписан преди много години и при унижителни условия. Търпим британското управление по единствената причина, че то ни носи определена изгода. Не отричам, че тази изгода, е много съблазнителна, това би било глупаво. — Лю рязко се изправи на крака. — Ще споделя с вас една малка тайна. — Ръката му отново потъна във вътрешния джоб на

сакото и се появи оттам с дебел прегънат на две документ. Постави го внимателно върху масичката между двамата и едва тогава продължи: — Последният бум в търговията с недвижими имоти е наше дело! — Очите му се озариха от вътрешна светлина, главата му развълнувано се разтърси: — Да, господин Нанги, такава е истината. Ние бяхме в основата на непрекъснатото повишаване цените на имотите, продължило цели шест години. През цялото това време знаехме, че декларацията ни относно бъдещето на колонията е само — въпрос на време. Но искахме да им покажем какво ги очаква.

По лицето на Лю се плъзна тържествуваща усмивка.

— Днес вече на всички е ясно кой е господарят тук! — развълнувано каза той. — Казваме „Скачай“ и кралицата скача. Пред очите на целия свят! Нейно Величество се унижи пред вас в опита си да запази интересите на своето кралство! Но това унижение нямаше да бъде толкова пълно, ако не бяхме показали, че само с няколко добре подбрани изречения можем да разтърсим из основи чисто в западен стил икономиката на тази колония, да объркаме финансите ѝ за години напред!

Пръстите на Лю се склочиха зад главата:

— Дори вие, господин Нанги ще бъдете принуден да признаете, че новият ни петгодишен план е съвършен и с негова помощ ще получиш пълен контрол над валутните операции в Хонконг.

Нанги се пресегна за сгънатия документ и потъна в четене, за да успокои напрегнатите си нерви. Велики Боже, възкликна вътрешно той. Ако колониалните власти зърнат тези редове, положително ще получат колективен инфаркт. Като преди това отрежат главата на шефа на полицията. Как е възможно подобна манипулация да се е вършила буквално йод носа им? Наистина беше огромна по мащаби! Мадона! Всички, тук са глупаци! Включително и моите хора, за които си въобразявах, че разполагат с точна информация.

Да обсъжда въпроси без отговор беше празна работа, затова той реши да се занимае с по-конкретни неща. Преди всичко с договора. На пръв прочит изглеждаше стриктен и достатъчно справедлив. Нямаше скрити или неясни клаузи, нямаше, нищо, за което Лю не беше споменал.

Нанги вдигна глава да си поеме въздух и рече:

— На страница трета е отбелязано, че първият трансфер на капитал ще стан най-рано деветдесет дни след подписването на договора.

Лю кимна с глава, очевидно доволен, че събеседникът му е стигнал до този въпрос.

Точно така. Съществуват ред... обективни обстоятелства за предлагането на този срок. Осигуряването на подобни суми все пак изисква време.

— Злато?

— Няма проблеми, стига това да е вашето желание. Ще ви бъде предадено чрез търговската компания „Сун Ва“.

— Но вашата... фирма положително е достатъчно състоятелна, за да започне вноските незабавно след подписването.

Върху лицето на Лю се появи обидено изражение, ръцете му напуснаха тила, пръстите им бяха извити като куки.

— За съжаление не можем да променим програмата за разплащане — каза той. — Моята фирма има и други неотложни задължения. Деветдесетдневен срок е съвсем в реда на нещата.

Нанги изпъна гръб и хвана драконовата глава от бяла слонова кост, която заместваше дръжката на бастуна му. Ето я сърцевината на проблема, помисли си той. Ако тук не успее да го надхитря, нищо няма да излезе от сделката.

— Господин Лю, както вие сам споменахте, положението на моята „Азиатска банка“ е наистина критично. Ако съм принуден три месеца да чакам вашите пари, тази част от моето кейрецу ще бъде безвъзвратно изгубена. А това няма да е в интерес нито на мен, нито на вас. — Ох, защо още не сме подписали договора с американците, въздъхна вътрешно той. Каква хубава работа щяха да свършат парите им! Положението беше безизходно. Дори Сато да се обедини със „Сфинкс“ още днес, парите им едва ли щяха да се появят на пазара преди изтичането на тримесечния период. Този Лю е прав, дявол да го вземе! Трябва да направи опит за измъкване, преди пожарът да е обхванал всичко! После никакви капитали няма да му помогнат!

Лю мълчеше и потракваше с пръсти, по масата.

— Времето е важен фактор не само за вас — промълви Нанги, стараяйки се да не издава чувствата си. — Ако реша да подпиша — а това според вашите думи трябва да стане, преди да съм отпътувал от

Хонконг, — ще настоявам за специална клауза, която би ми осигурила покриването на текущите разходи и най-неотложните плащания на банката. За един период от шест месеца, да речем... — Наложил върху лицето си непроницаема маска, той вътрешно си пое дълбоко дъх. Знаеше, че сега е моментът — или ще изплува, или ще се удави. — Трийсет и пет милиона американски долара дванайсет часа след подписването на договора!

Лю запази мълчание. Далечният плясък на вълните се смесваше с делничните звуци от кухнята, където се разпореждаха двете момичета. Лю поставяше едно и също условие пред всички жени, които го обслужваха — да умеят да готвят, и то добре. Почука с нокът по здраво стиснатите си устни, после рече:

— Доста трудно условие ми поставяте... Сумата едва ли може да се нарече незначителна...

— Би трябвало да сте готов на подобни операции — рискува още веднъж Нанги. — Нали вие сте изготвили тази оферта!

По лицето на Лю пробяга усмивка на гордост. Държа правилната посока, окуражи се вътрешно Нанги.

— Може би ще може да се уреди нещо близко до вашето искане — рече най-сетне Лю. — Да, мисля, че ще можем да отделим подобна сума за първото плащане...

Едва ли, каза си Нанги.

— Тези трийсет и пет милиона не са част от първата вноска, а съвсем отделна надбавка над предложената от вас цена — твърдо рече той. — Те няма да се включват в общата сума, нито пък ще се връщат под каквато и да било форма. Не искам да свързвам дейността на своята банка тук с производствената дейност на кейрецуто в Япония. Защото това би намалило значително печалбите ни тук и вие добре си давате сметка за подобна опасност!

Докато Лю обмисляше предложението, сърцето на Нанги сякаш щеше да изскочи от гърдите му. Очите на китаеца бяха безизразни под полуспуснатите клепачи. Нанги си даваше сметка, че това е единственият му шанс — незабавна и силна капиталова инжекция срещу една трета от активите на кейрецуто. Опасен, но все пак шанс. Двамата със Сато ще съумеят да блокират всички нежелателни аспирации на комунистите, а съвместната им работа на тяхна територия несъмнено ще донесе определени изгоди и за банката.

Лю не бързаше да вземе решение. Беше неподвижен като статуя, пергаментовата му кожа сухо проблясваше. Накрая леко потрепна. Приличаше на боа, която гладът е принудил да се отърси от дрямката си.

— И това е възможно — промърмори той. — Но ще трябва да ни прехвърлите по-голяма част от активите си... Да кажем, петдесет и един процента...

Нанги с нищо не издаде ужаса, който сграбчи сърцето му. Петдесет и един процента, пресвета Дево! Това означава Сато и аз да изгубим контрол над собствената си компания!

— Изобщо не бих ви направил предложение от подобен характер — подхвърли — Лю. — Моето правителство рядко хвърля подобни суми в... международни води... — Приведе се напред и продължи: — Но аз виждам, че вие сте точно копие на изградената от вас компания и това ми харесва. Заедно можем, да натрупаме цяло състояние! Както тук, така и във вашата страна! — Изправи се в цял ръст и добави: — Доста изтощителен се оказа този ден за нас, не мислите ли? Вероятно сте не по-малко уморен от мен.

Усмивката му се хлъзна надолу към Нанги:

— Искам да ви предупредя, че тази оферта е уникална. Краен срок — утре следобед в шест нула-нула. Никакви промени. — Жестът му на любезен домакин беше безупречен: — Моля, да вървим на масата.

По време на вечерята Нанги гледаше повече момичето на Лю, отколкото самия домакин. Китаецът възприе това като насърчителен признак. Този Нанги май ще се окаже първокласен развратник, ухили се вътрешно той.

— Да влезем вътре.

Тя разтърси глава. Дългата ѝ черна коса погали бузата му и се плъзна по рамото.

— Искам да остана навън. Сега мястото ни е тук, по-близо до природата.

Никълъс усещаше мекото и покорно тяло на младата жена с всичките си сетива. Умът му все още отказваше да я възприеме. Тя е омъжена за друг и този друг е негов приятел. Бяха се напили заедно,

бяха споделяли тайните си, бяха се заклели да бъдат заедно. Всички тези мисли — объркани, но все пак рационални и трезви — се мярнаха в съзнанието му като далечни светкавици, докато голата ѝ плът се плъзгаше върху него. Ами Джъстин? Нима връзката му с нея не беше въпрос на чест? Даваше си сметка, че този безумен момент не прави любовта му към нея по-дребна и по-незначителна. Душата му се гърчеше. Би трябвало да прекрати това, което става. Би трябвало да стане и да потърси убежище в дома на Сато. Не го стори. Джъстин се превърна в далечно пламъче, потрепващо под напора на моментните му чувства. Макар да притискаше това създание с цялата си мъжка сила, дъхът му се примеси с беззвучна молитва за нея, любимата Джъстин.

Не можеше да се спре. Тялото му жадуваше за Акико, сякаш тя бе храна, вода, кислород за дробовете му. Не беше в състояние да се откъсне от нея. Така човек не може да спре пулса си.

Жълто-зеленото кимоно на Акико лежеше зад гърба ѝ, набръчкано в свои тайнствени падинки и хълмчета. Телата им бяха обвити в неговото кимоно. Не, в кимоното на Сато.

Кожата ѝ беше гореща и влажна. Ноктите ѝ се забиваха в тялото му, ситните ѝ бели зъби хапеха втвърдената му плът с влудяваща похотливост. Никой от двамата не желаше края на това божествено опиянение, телата им сдържаха възбудата си със сладостна болка...

Акико приемаше всичко това с тихи стенания. Когато ръката му се плъзна надолу и докосна овлажнената ѝ женственост, тя цялата се разтърси от неудържими конвулсии. Очите ѝ се извъртяха, пръстите ѝ се впиха в него и побеляха от напрежение.

Утринната мъгла около тях сякаш се сгъсти и потъмня. Небето изчезна, въздухът се наелектризира и натежа като пред буря. Някъде далеч се разнесе гръмотевичен тътен, утрото се сви и изчезна, сякаш решило да отстъпи мястото си на всепоглъщащия мрак.

Извила тялото си като дъга. Акико се притискаше към него, бедрата ѝ бяха разтворени. Трепереща от възбуда, тя нежно галеше гърба му, езикът ѝ докосваше вдлъбнатината на шията му.

После от гърлото ѝ се изтръгна животински вик, тялото ѝ се усука около неговото и бавно се плъзна надолу.

— Аз трябва... Трябва!

Горещите ѝ устни се склучиха около члена му и жадно го засмукаха, поемайки го чак до основата. Той искаше да ѝ отвърне със същото, но въпреки сладките стрели на екстаза тя съумя да запази последния остатък от разума си, да държи далеч от погледа му вътрешната част на бедрата си. Не можеше да му позволи да види какво има там, тъй като знаеше, че това ще разруши всичко. Юкио ще си отиде завинаги и никой от двамата няма да може да я върне. *Той ще узнае, а после ще се опита да ме унищожи...*

Затова продължи засмукващите движения на устните си, ръцете ѝ покриха тестисите му, използва всичко, което знаеше, за да му достави, удоволствие. Той простена и се предаде, ръцете му бавно отпуснаха потръпващото ѝ тяло.

Господи, колко много ѝ се искаше да усети устните и езика му в себе си! Въображението ѝ достави тази картина с поразителна яснота и тя потръпна от удоволствие. В следващия миг пръстите му докоснаха сърцевината на нейната женственост и тя изведнъж я усети тежка и пулсираща като някакво странно второ сърце.

Започна да ръми и тя с нежелание се отдръпна от него. В следващия миг той се озова върху нея, мокрият му член остави влажна следа по бедрото и корема ѝ. Тя нежно го пое и го насочи в себе си. Устните му покриха едното тъмно, потръпващо от възбуда зърно, после се прехвърлиха върху другото. Влудяващата последователност на нежните му докосвания я накараха да задиша тежко.

Над главите им тресна оглушителна гръмотевица, дъждът се усили. Нямаше вятър и струите падаха отвесно надолу. Ситните бели камъчета започнаха да издават равномерен звук. Всичко потъна в пороя, двамата можеха да виждат единствено себе си.

Акико усукваше влажния си отвор около члена му с майсторството на опитна куртизанка. Сподавено го молеше да не я измъчва повече, но едновременно с това ръцете ѝ не преставаха да измъчват както неговото тяло, така ѝ нейното собствено тяло. Удоволствието им нарастваше като снежна лавина и скоро се превърна в непоносимо бреме.

Въздухът напусна гърдите, на Никълъс с тежко свистене, членът му леко се освободи от опитните ѝ пръсти и бавно потъна в нея. Дълбоко, дълбоко! Тя ахна, тялото ѝ се разтърси от неудържими

конвулсии и неволно се прилепи в неговото. Влажните им косъмчета се оплетоха, сякаш завинаги.

Той проникна до дъно, а тя се почувства като метеор, който свободно се рее във вселената. Усети как сърцето ѝ олеква, омразата ѝ се стопява като сняг под топлите лъчи на пролетното слънце, напускат я всички мрачни мисли и черни предчувствия.

Плуваше в дъжда и гръмотевиците като вейка по течението на буен поток. Над главата ѝ чуруликаха птици, тялото ѝ се огъваше под напорите на вятъра и дъжда, покоряваше се на природните стихии с неусещано досега желание. Водата се стичаше под тялото ѝ, в нея мърдаха невидими животинки, мърдаше самият живот. Тя се превърна в част от това поточе, в част от девствените гори, от морските брегове, от необятните дълбини на вселената.

Пропаднаше и се възвисяваше, нощта се превърна в ден. В ушите ѝ звучаха ясните удари на космическия часовник, секундите се превръщаха във векове, минутите — в хилядолетия. Дъхът ѝ отмерваше периода, за който се създаваха скалите; метаморфозата, която превръщаше въглерода в прекрасен диамант; гниенето, с чиято помощ дървените отпадъци ставаха гориво. Тя въздъхна и сезоните се смениха; тя потръпна и от недрата на Тихия океан изплуваха нови острови. Тялото ѝ конвулсивно се сгърчи, от устата ѝ се откъсна дрезгав вик. А той изстрелваше семето си дълбоко в нея, слабините им се сляха сякаш завинаги, оргазъм след оргазъм караше душата ѝ да се разкъсва от сладостна, неповторима болка. Светът наоколо примигна и изчезна.

Придвижвайки се на север, Синьото чудовище смени колите си на три пъти. Първо в Маями, малко след като шосе № 1 се вля в магистрала 195. После в Савана, където Аликс Логан и онова копеле спряха да похапнат, накрая — в околностите на Зофор, Южна Каролина. Шифровъчната машина „Фоникс“ се монтираше върху подвижна шейна и прехвърлянето ѝ от кола на кола не представляваше никаква трудност. Без нея Синьото чудовище би се чувствало голо, особено в момент като този.

Копелето караше като лудо и Синьото чудовище бе принудено да проявява крайна предпазливост. Проследяването осъществяваше без

чужда помощ и именно по тази причина не трябваше да допуска никаква грешка. Изпусне ли, ги — край! Нито той, нито който и да било друг ще могат да ги открият достатъчно бързо.

Планираше времето си до секунда. Пушеше „Кемъл“ без филтър и острият тютюн го поддържаше бодър. Не прибягваше до никакви хапчета.

Синьото чудовище беше далеч по-добър от представите на Кроукър и спря пред хотела точно четири минути и половина, след като те двамата с Аликс Логан потънаха във фоайето от дялан камък и пушено стъкло. Хотелът, разположен на няколко километра от Ралей, принадлежеше на добре известна по източното крайбрежие компания. Огромна арка на три етажа, запълнена с магазини и ресторанти, се извиваше над шестте ленти на магистралата, а до стаите се стигаше по тясна, покрита с чакъл алея.

Джеси Джеймс, така се казваше Синьото чудовище, насочи кремавата си кола „Ариес-К“ към изхода на магистрала 70.

Беше зърнал в последния момент кафявия форд на двойката бегълци и това го принуди да свие рязко от средната лента на магистралата за излизане. С това, разбира се, предизвика нестроен хор от гневни клаксони и скърцане на рязко натиснати спирачки. Поздрави възмутените шофьори с вдигане на кокалестия си среден пръст, защото след инцидента преди десетина километра вече съвсем не можеше да понася тези тъпи южняци. Проклето да е онова пъпчиво хлапе с широкопола каубойска шапка и дънково яке, седнало зад волана на един пращен пикал, изруга мислено той, докато влизаше в полупразния паркинг. Беше най-много осемнайсетгодишно и положително сядаше за пръв път зад волана.

Джеймс се изплю през отвореното стъкло. Точно заради това хлапе изгуби кафявия форд. Господи! Да преследва бегълците в продължение на стотици мили и да ги изгуби от поглед само защото някакъв пубертет не знае как се потегля на зелен светофар! Все още беше бесен.

После очите му се спряха върху кафявата кола, паркирана пред входа на хотела, и действията му станаха автоматически. Спря през няколко коли, измъкна се навън и се разтърка. Сега ми трябва търпение, рече си той. Ако това не е тяхната кола, значи окончателно съм ги загубил.

Видя регистрационните номера и пулсът му леко се ускори. Флорида. Приблужи се и сложи ръка върху капака на двигателя. Все още беше топъл. Това са те, съмнение не може да има!

Прегъна се сякаш, да завърже обувките си и избърса калта, с която онова копеле беше зацапало задния номер. Запомни комбинацията от букви и цифри, после стана и спокойно се насочи към входа на хотела.

Младият лейтенант се казваше Русилов. Колкото повече го опознаваше Проторов, толкова повече го харесваше. Беше инициативен и пълен с идеи младеж. Точно това липсва на повечето млади хора, оформили се като личности в затвореното съветско общество, помисли си Проторов. Инициативност.

Възложиш ли им определена задача, проблеми няма. Ще я гонят до дупка и ще умрат, но ще я изпълнят. В това нямаше нищо лошо. Но не и в работата на Проторов. Подобен начин на мислене при него беше опасен. Той лесно можеше да доведе до загубата на цяла агентурна мрежа, до разколебаване на потенциален беглец от противниковата страна, проваляне на внедрен там агент. А Проторов разполагаше с прекалено много внедрени агенти, за да си позволи да приеме нов помощник само според служебното му досие. Тук не става въпрос за бюрократите, те предварително са въвн от играта.

Изпитваше приятно чувство, когато приемаше този суров и лишен от разсъдък човешки материал и се заемаше да го усъвършенства. Под опитните му ръце глината на Матушка Русия се превръщаше в отделни индивиди, готови да служат до смърт на Девета дирекция.

Известно време беше оглавявал една школа за обучение в Урал. Беше далеч по-скромна от онези филмови декори на КГБ, в които всичко беше американско — улиците, парите в обръщение, млечните шейкове и хотдог, приказките за американски футбол и бейзбол. Всичко това беше създадено изкуствено, а на един етап се оказа, че крие в себе си и доста опасности. Прекалено голям брой внедрени в Америка випускници на тази школа отказваха да бъдат активирани в съответствие с инструкциите. Животът на Запад им се беше сторил

прекалено сладък, малцина измежду най-твърдите успяха да запазят качествата си на агенти.

В своята школа Проторов предпочиташе да набляга върху съветския начин на живот, а едновременно с това да разширява максимално кръгзора на възпитаниците, да ги учи на самостоятелно мислене.

Ако велможите бюрократи в Кремъл бяха усетили към какво се стреми, те несъмнено биха закрили цялата школа. Но истината беше по-друга — повечето от тях се страхуваха от Девета дирекция и лично от Виктор Проторов. Особено след като той им поднесе значителен брой смайващи победи в страните от Третия свят. Много по-удобно им беше да се кичат с тях, особено с това, което бе успял да стори в Аржентина, и начина, по който вкара Англия в една безсмислена и кръвопролитна война. Същото се отнасяше и за действията му в Салвадор, където изправи надменната американска администрация на прага на втори Виетнам. По тази причина, а и по още много други причини достолепните партийни лидери предпочитаха да не го закачат.

Петър Александрович Русилов беше випускник на Уралската академия. Притежаваше множество специфични качества, донесли му с лекота титлата „първенец на випуска“. Пак благодарение на тях той се адаптира изключително бързо към оперативната работа. А Проторов знаеше от горчив опит, че академичният живот няма нищо общо с огромното напрежение на пряката работа. Мнозина от обещаващите младежи не издържаха на това напрежение, биваха прехвърляни в административните служби на Девета дирекция и Проторов бързо забравяше за тях.

Русилов се различаваше от тях и по друго — беше кръгъл сирак. Грижата за него още от най-ранна възраст пое държавата, или по-скоро самият Проторов. Това беше един от начините му да си осигурява безупречни помощници.

Поради факта, че Проторов беше женен за работата си, а може би и защото никога не беше обръщал прекалено внимание на секса в своя живот, той беше имал една-единствена жена. Би предпочел да забрави за нейното съществуване, но все още не успяваше да го стори. Алина беше съпруга на един еврейски дисидент. Проторов я прибра в леглото си малко след като прати мъжа ѝ в лагер. По онова време беше шеф на

Първа дирекция. Остана смаян и изненадан от удоволствието, което изпита.

Не знаеше дали това се дължи на особените обстоятелства, при които започна тази връзка, или просто на личните качества на Алина. До този момент се мислеше за безстрастен и трезв човек, способен да разсъждава логично и ясно във всички възможни ситуации. Дори сега, след толкова време, той все още не можеше да анализира чувствата си; историята с Алина продължаваше да го мами с разноцветните си отблясъци подобно на огромен айсберг, надничащ изпод арктическите води.

Така или иначе, Алина беше единствената му романтична история и тя се запечата в паметта му, дори и след като я изпрати на Лубянка. После в живота му влезе Русилов. Обстоятелствата се стекоха така, че Проторов неволно започна да гледа на него като на собствен син и това не беше силна дума. Беше убеден, че след като се оттегли от поста си (а това събитие вече не беше толкова далеч), именно този младеж ще поеме ръководството на Дирекцията. След като получи съобщението на полковник Мироненко, той си даде сметка, че дните му в Девета дирекция са преброени. Срещата на високо равнище между КГБ и ГРУ щеше да се състои само след седмица. Дотогава ще трябва да проникне в „Тенчи“! Просто трябва! Тенгу, вторият му агент в риуто „Теншин Шоден Катори“, беше тайнствено убит. При това в момента, в който най-сетне беше успял да се сдобие с доказателството, че именно това риу съхранява архивите на „Тенчи“, а подготовката на ниндзи е просто част от прикритието му. Тежък провал, помисли си с въздишка Проторов. Но не и фатален.

— Сър?

Проторов стреснато вдигна глава.

— Кажете, лейтенант Русилов. — Харесваше това „сър“, с което се обръщаше към него младежът. Много повече от обичайното „другарю полковник“. В Девета дирекция, както навсякъде другаде, стриктно се придържаха към старшинството, но Проторов предпочиташе да не обръща внимание на тези неща.

Русилов влезе и затвори зад себе си дебелата като на сейф стоманена врата. В ръката си държеше компютърна разпечатка.

— Мисля, че в крайна сметка „Сахов-IV“, все пак ни даде някаква полезна информация — рече той.

Проторов бързо разчисти отрупаното с папки бюро и лейтенантът сложи листинга пред него. После двамата потънаха в ситно изписаната информация, препратена от бордния компютър на спътника. Диаграмата обхващаше географски район с дължина 150–200 километра. Крайбрежната ивица беше до болка позната и на двамата. Обхващаше част от морето източно от Хокайдо чак до южните Курилски острови — района на Кунашир. Беше разделена приблизително по равно между съветските и японските териториални води.

— Погледнете тук, сър — каза младият лейтенант и сложи пръст върху очертанаята на проливите Немуро. — Нищо необичайно, абсолютно нищо. Прелисти на следващата страница и добави:

— А сега погледнете тук. — Пръстът му, се закова върху едва забележимо петънце наред проливите.

— Какво е това? — попита Проторов, макар вече да се досещаше. Не искаше да лиши младежа от заслужения триумф на важното откритие. Не би било честно.

— Ясно регистрирано излъчване на топлина — отвърна Русилов. Проторов вдигна глава и го погледна. Нищо по лицето му не издаваше чувството на тържество. — Силно и постоянно!

— Може би се дължи на вулканична дейност — подхвърли Проторов и това действително беше най-вероятното предположение.

— Твърде локализирано е за подобно нещо — възрази младежът. — Освен това вулканичните райони са чак тук. — Пръстът му се придвижи на североизток.

— Разбирам — рече Проторов и се облегна назад. — Какво е тогава?

— „Тенчи“.

Разбира се, че е „Тенчи“, помисли си Проторов. Вече знаеха, че под това име се крие гигантски промишлен комплекс. През всичкото това време екипът му търсеше някакво несъответствие. Ето, най-сетне го намериха. Нещо в разпечатката привлече вниманието му и той отново се приведе напред. Умът му се зае със светкавични изчисления. Преди да проговори, той на няколко пъти провери крайния им резултат.

— Къде точно бихте определили мястото на интензивното топлинно, излъчване, лейтенант? — замислено попита той.

— Трудно е да се каже, сър — приведе се над диаграмата Русилов. — Сам знаете, че го улавяме от доста голяма височина. Преди да определим точното място, ще трябва да предоставим цялата информация за анализ от техническата служба.

— Въпреки това — настоя Проторов. — Кажете личното си предположение.

Русилов извади бижутерска лупа и се задълбочи в разпечатката. Не бързаше да отговори. Най-сетне се изправи и стисна в шепа увеличителното стъкло.

— Бих казал, че поне част от излъчването идва от японска територия, сър.

— А другата част? — попита Проторов и усети как пулсът му се ускорява.

— Според мен другата част идва от суверенна съветска територия! — твърдо каза лейтенантът.

Аликс Логан влезе да вземе душ, а Кроукър седна в удобното кресло. Стаята беше просторна и мебелирана с вкус, Той протегна ръка и отпи глътка бърбън с вода, донесени светкавично от службата за обслужване по стаите.

Беше много уморен. Облегна глава на високата облегалка и затвори очи. Тялото му продължаваше да потръпва от осемнайсетте часа зад волана. Много по-лесно беше да вземе самолет от Кий Уест, но това би означавало чисто самоубийство. Все едно да лепне надпис „следвай ме“ на гърба си.

Не, колата действително беше най-доброто разрешение. Тя им даваше ако не друго, поне възможността да сменят посоките, когато им хрумне.

До ушите му достигаше приглушеното плющение на душа в банята. Отново си помисли какво беше изпитвал през всичките тези часове с Аликс Логан до себе си. Изрусялата от слънцето коса току докосваше рамото му, бистрите зелени очи гледаха него и само него, гъвкавото, потъмняло от слънцето тяло на манекенка предлагаше прелестите си само на неговите крадливи погледи, кожата ѝ беше гладка като крем...

Тази представа го подсети за една друга манекенка, най-добрата приятелка на Аликс. Тя беше още по-прочута, за нея се носеха истински легенди. Които не струваха пукнат грош в момента, в който Кроукър влезе в апартамента и видя върху леглото прекрасното й голо тяло с тънка златна верижка през кръста. Защото Анжела Дидион беше прекрасна, но мъртва.

В онзи момент вече не беше царицата на красотата, не беше сексуалната мечта на хиляди американски мъжкар. Беше просто едно мъртво младо момиче, трогателно в своята безпомощност. И именно в тази си роля то развълнува Кроукър така, както нищо в живота не бе го вълнувало.

Помнеше отлично този момент. Помнеше как му се прииска да размаха магическа пръчица и да я възкреси. Не за себе си, а за самата нея. Смъртта я беше превърнала в обикновено човешко същество, следователно в нещо далеч по-значително от момичето, чието тяло красеше кориците на „Вог“ и „Космополитън“ и в чиято плоска двуизмерност нямаше нищо жизнено.

Погледнат под определен ъгъл, този факт едва ли би оправдал впускането му в дългото, опасно и мъчително преследване на неизвестния убиец. Едва ли би оправдал и начина, по който бе рискувал живота си и почти го бе загубил. Но този ъгъл вече беше чужд на Лю Кроукър, той беше убеден, че е въпрос на чест да открие коварния престъпник. А за значението на честта в живота на един мъж той бе научил от своя най-добър приятел, Никълъс Линеър...

Аликс отвори вратата на изпълнената с пара баня и пристъпи в стаята. Беше увила тялото си с голяма хавлия, кърпа в същия цвят бе увита около главата й като тюрбан.

Очите на Кроукър широко се разтвориха. За момент му се стори, че вижда Анжела Дидион и това само подсили решимостта му да запази на всяка цена живота на това красиво създание. Същевременно си даваше сметка, че ако Синьото чудовище надуши тяхното местонахождение, този живот едва ли щеше да струва много.

— Твой ред е — рече тя и му отправи прямия си смущаващ поглед. — Изглеждаш така, сякаш цял ден си се борил със самата смърт!

— Ами — рече Кроукър и довърши питието си. — Чувствам се още по-зле!

Тя седна на двойното легло с ръце в скута и се извърна към него.

— Не мога да разбера защо вършиш всичко това. Пипнат ли те, с теб е свършено. Даваш си сметка за това, нали?

— Върша го заради Анжела.

— Но ти дори не си я познавал — възкликна тя. — Просто си бил влюбен в едно красиво лице подобно на хиляди мъже в тази страна.

— Нищо не разбираш — рече той и се размърда на мястото си.

— И едва ли ще го разбера някога, ако не благоволиш да ми обясниш как стоят нещата.

— Тя умря на моя територия — рече той и несъзнателно разклати ледените кубчета в празната чаша. Изобщо не ги виждаше. — Някой я подреди и аз искам да го пипна. Защото тя беше човек като всички нас. И като всички нас заслужава поне това — убиецът ѝ да бъде наказан.

— Аз по-добре зная какво заслужава тя — късо се изсмя Аликс, поколеба се за момент, после добави: — Тя беше кучка, Лю. Беше подла, отмъстителна, бясно ревнива, продажна кучка!

— Това няма значение — вдигна глава Кроукър. — За мен тя е била човек като всички други.

Аликс вдигна бутилката отлежало уиски и си наля една чаша.

— Би трябвало да прекараш известно време с нея — каза тя. — Два дни щяха да ти бъдат напълно достатъчни.

Кроукър се пресегна, взе чашата от ръката ѝ и я пресуши на една глътка.

— Ти беше ли влюбена в нея?

— Това изобщо не те засяга? — кресна тя. Ръцете ѝ се стиснаха в юмруци, устните ѝ се превърнаха в неприятна за гледане тънка резка. После чертите ѝ бавно започнаха да се разкривяват.

— Нима си въобразяваш, че можеш да ми задаваш подобни въпроси само защото си ми спасил живота? — промълви тя. В следващия миг бронзовото ѝ тяло се разтърси в безмълвни ридания, лицето ѝ потъна в треперещите длани.

Кроукър остана неподвижен, потискайки с усилие желанието си да я прегърне и утеши. Вече я познаваше достатъчно добре, за да бъде сигурен, че тя няма да приеме подобен жест.

След известно време ръцете ѝ се спуснаха надолу, очите ѝ влажно проблеснаха.

— Истината е, че Анжела беше влюбена в мен — тихо промълви тя. Дългите ѝ пръсти развързаха кърпата и потънаха във влажната ѝ коса. — Изобщо не помня майка си, а Анжела беше силно момиче. Имаше нещо мъжко в нея. Не в сексуалния смисъл на думата, то беше нещо друго... Нещо вътре в душата ѝ, в цялата ѝ личност... Пипна ме и това е. Не зная как другояче да го определя. Работехме заедно и много добре знаех, че е кучка. Знаех също, че поема наркотици — предимно опиум и кокаин. Чудесна комбинация, нали? Но си мислех, че... Всъщност не знам какво си мислех... Предполагам, че съм обърнала гръб на тези неща, защото се нуждаех от майка... От някой, който да ме закриля и напътства...

Аликс престана да се рови в косата си и отново седна с ръце в скута. Приличаше на младо момиче, почти дете. Невинно и сладко като бонбонче.

— Почти непрекъснато се карахме. В някои отношения животът ми беше истински ад.

— Би могла да я напуснеш — отбеляза Кроукър.

Аликс вече клатеше глава в знак на отрицание.

— Вече ти казах — трябваше да я познаваш поне малко. Анжела държеше здраво всичко, което ѝ харесва, и го държеше, докато ѝ омръзне. Ако се бях опитала да я напусна, с кариерата ми беше свършено. Лесно можеше да направи това, много я биваше в това отношение. Видях с очите си как провали живота на една млада манекенка, която бе имала неблагоразумието да ѝ каже няколко по-остри думи. Анжела вдигна телефона и след това никой от бранша не спомена повече дори името на това момиче. Анжела разполагаше с властта на фараон.

Главата ѝ се сведе надолу и Кроукър зърна за миг нежните очертания на шията ѝ.

— Но истината е, че аз нямах сила да я напусна. Тя... тя ме плашеше... Вероятно това ти се струва странно, но аз предпочитам да ѝ се подчинявам, вместо сама да се боря с живота.

В стаята се възцари тежко и някак враждебно мълчание.

— После какво стана? — попита след известно време Кроукър.

— После всичко се промени — прошепна Аликс. Каза го толкова тихо, че Кроукър се наведе, за да я чува. — Анжела се запозна с Рафаел Томкин.

Джеси Джеймс научи името на копелето от началника на порта. Той и няколко други служители от яхтклуба в Кий Уест бяха забелязали как лодката му потегля непосредствено след тази на Аликс Логан. Казваше се Текс Бристъл.

Джеймс не знаеше кой всъщност е този мръсник, но си даде дума в най-скоро време да разбере това. На рецепцията попита за човек със същото име просто защото не виждаше причина копелето да проявява чак такава предпазливост. Оказа се, че греша. Отговориха му, че в хотела няма регистриран човек на име Бристъл.

Синьото чудовище премина към резервния вариант, подготвен специално за подобни случаи. Извади полицейска значка, представи се като частен детектив, който разследва случай на прелюбодеяние. Даде подробно описание на двойката и успокои администратора, че става въпрос единствено за набиране на доказателства по бракоразводно дело. В резултат получи номера на стаята им. Само една стая. Страшно удобно, помисли си Джеси Джеймс. Какво има това копеле? Какво липсва на мен? Качи се в асансьора.

Вратите се дръпнаха с тихо просъскване и Джеси Джеймс пристъпи в коридора на третия етаж.

Кроукър излезе от банята с трийсет години по-млад. Разтърка тялото си с хавлията и навлече леките памучни панталони. После пъкна глава в тъмносиня тениска, на гърдите на която светеха яркозелени букви:

KEY WEST IS BEST

Краката си обу в старите плажни чехли, които не бе забравил да вземе със себе си вътре.

Аликс носеше късо отрязани джинсови панталонки и розова копринена блузка с широки ръкави. Седеше изправена на леглото, зад гърба ѝ бяха струпани възглавници. Беше потънала в книжката с меки корици, купена при последното им отбиване от магистралата.

— Това е точно такава гадост, каквито бяха и сандвичите в онова противно ресторантче — рече тя и захвърли книжката върху завивките. — Вампирът в блатото! Кой кого будалка?

В следващата секунда вратата на хола отхвъркна от ключалката с тътена на оръдеен изстрел.

Сато откри госта си в градината, под дъжда.

— Скъпи приятелю — повика го той от прозореца на кабинета си. — Там ще се простудиш до смърт!

Никълъс не отвърна веднага. Седеше на каменната скамейка с отпуснати рамене и гледаше чемширените клонки, извиващи се под напора на вятъра. Охранен и наперен дъждосвирец нетърпеливо подскачаше напред-назад около един пън, останал като по чудо сух. Час по час вдигаше глава и блестящото му черно оченце изразяваше отвращение, от капризите на природата.

Никълъс не усещаше влагата. Цялото му кимоно беше подгизнало, нямаше сухо място по тялото си. Но това нямаше значение. Защото тази нощ получи отговор на въпроса, който толкова дълго го измъчваше, и разбра, че Акико и Юкио са две напълно различни човешки същества.

Заблудата не може да трае вечно. Едно лице може да лъже, устните — да прошепват познати думи, очите — да гледат с разбиране. Но при тялото е друго. То реагира по съвсем определен начин на интимното докосване, омеква и се разтваря така, че любимият човек не може да го сбърка. Никога! Тези реакции не могат да бъдат симулирани.

Мисълта, че отново я губи, го изпълваше с дълбока тъга. Даваше си сметка, че не би могла да бъде жива, че е намерила смъртта си от ръцете на Сайго, че преди смъртта си жестокият нинджа бе изпитал удоволствие да опише последните ѝ мигове в очите на своя омразен братовчед и съперник.

Но въпреки всичко, за пръв и вероятно за последен път в живота си Никълъс отказа да се подчини на законите на логиката. Една безумна надежда го накара да забрави всичко научено през дългите години на упорита подготовка. Беше тъжно и смешно.

А за наградата, която му донесе прелюбодееянето, направо се презираше. Макар да разбра, че Акико не е Юкио, той я беше любил с нещо повече от тялото си. Сърцето му бе отворено за нея и това го накара да забрави доскоро важните въпроси, които вълнуваха душата му — коя е тя, защо прилича така поразително на изгубената му любов. Би ли могъл да я обича, след като знае, че тя не е Юкио? С помощта на каква магия е възможно това? Или някаква жизненоважна част от същността на Юкио е успяла да се всели в душата на тази жена? Чувстваше се раздвоен и несигурен. Прегрешението го накара да изгуби своята стабилност, без нея се чувстваше напълно безпомощен в този луд, луд свят...

— Линеър-сан... — Гласът на Сато проникна до него през грохота на пороя. В следващата секунда японецът се озова до него и обви раменете му с прозрачен дъждобран. — Размисълът трябва да бъде в хармония с условията за неговото осъществяване — меко промълви той. — Ще те оставя сам.

— Не, Сато-сан. Моля те, остани. — Изведнъж мисълта да бъде сам му се стори непоносима. Чувстваше се прекалено изолиран, душата му се гърчеше в отчаяние. Младежките му мечти се бяха стопили. Безумната надежда умря заедно с краткия проблясък на първата светкавица. А какво представлява човек, лишен от надежда?

— Тази градинка действа успокояващо по всяко време на денонощието — рече Сато, изчака да заглъхне тътенът на поредната гръмотевица, и добави: — Често си мисля, че това са гласовете на неznайни богове. Гръмотевиците винаги ме вълнуват. Бурята ме събуди много рано. Люшках се между дрямката и действителността и слушах крясъците на боговете... Приличат на човешки, не мислиш ли?

— Наистина е така — рече Никълъс. Трябва да призная, всичко, рече си той. Трябва да облекча душата си, да възстановя нейната хармония! — Сато-сан...

— Дедите ни са възприели врачуването на китайците — изпревари го Сато. — Чрез него поддържахме хармония с природата. Ние не сме тигри, макар че понякога ми се иска да бъдем. В тяхното

по-низше състояние се крие такова съвършенство, за което хората могат само да мечтаят.

Очите му бяха топли и влажни, ръката му неочаквано се спусна надолу и докосна рамото на Никълъс.

— Ела да влезем вътре — меко рече той. — Ще ти направя чай.

Проторов изчака високата фигура на Русилов да изчезне зад дебелия стоманен врата и се замисли. След толкова години безрезервна и всеотдайна служба на една идеология животът му внезапно пое по друга, по-интимна пътека. Винаги беше мислил, че отказът му от семейство и домашен уют е неоспоримо доказателство за непоколебимата му вяра в окончателния и пълен триумф на съветската идеология.

Но сега имаше Русилов. Как се получи всичко това? Обичта му към този младеж беше толкова силна, че той се почувства уязвим. А между уязвимостта и страха има само една крачка.

Вече осем години Виктор Проторов не беше изпитвал чувство на страх. За последен път то нахлу в душата му, когато почина единственият му брат, с няколко години по-възрастен от него. По онова време Проторов беше начело на Първа дирекция и отговаряше за вътрешната сигурност. Все още не предполагаше, че скоро ще превърне Девета дирекция в своя лична непревземаема крепост, че от тази крепост ще има възможност да нанася смъртоносни удари във всички посоки и по всяко време, че ще поведе любимата си родина към глобалната победа.

Онази зима беше особено тежка, всичко бе потънало в дебел сняг, небето сякаш искаше да ги засипе. Той ръководеше няколко операции едновременно, всичките от първостепенно значение. Все още не притежаваше авторитета да иска и да получава подкрепления за своята доста оголена откъм специалисти дирекция. Беше се научил да се справя с наличните възможности. Поради недостига на хора в тежката зима беше принуден да ръководи лично част от операциите.

Стана така, че когато пипнаха Минк, той беше извън Москва, далеч на север. Проторов отдавна знаеше, че този агент е в Москва и правеше всичко възможно да го неутрализира. По една случайност това стана по-рано, отколкото очакваше Проторов и агентът се озова на

Лубянка, където служеше братът на Виктор. Макар и три години по-голям, той имаше по-ниско звание — едва лейтенант.

Проторов винаги се беше справял с живота по-добре от Лев — както в учението, така и в социално отношение. Проторов знаеше как да разговаря с хората, как да взема изпитите си, по какъв начин да реализира мечтите си. Докато Лев беше мечтател, вечно на кръстопът, вечно несигурен относно своето бъдеще. Винаги се страхуваше, че може да сгреша.

И сгреша именно през онзи мрачен зимен ден. Отиде да разпита шпионина лично, въпреки че съобщението за залавянето му вече беше изпратено по несигурните телеграфни връзки и скоро стигна до Проторов. Несъмнено е искал да покаже на брат си, че може да стори нещо самостоятелно, при това да го стори добре.

Провалът му беше пълен. Успял по някакъв начин да го надхитри, Минк го взе за заложник и си върна свободата. А след това ликвидира Лев. Закла го в снега, хладнокръвно като касапин.

Оставиха го там, в снега. Никой, не смееше да го пипне преди завръщането на Проторов. Когато той кацна в Москва, кръв вече почти нямаше. Студът я беше превърнал в желирана маса, раната приличаше на хирургически разрез. Но в лявото слепоочие на Лев зееше грозна дупка, причинена от изстрелян в упор куршум. Проторов не искаше да я разгледа по-отблизо, тъй като знаеше какво е положението на тила му — там, където куршумът бе излязъл от черепа. Бавно и с усилие обърна тялото на брат си, снежинките му пречеха да види ясно последиците от жестокото клане. Но когато заповяда преследването на Минк и съучастницата му Таня Владимирова да продължи, гласът му беше тих и спокоен, сякаш напълно лишен от емоции.

Може би именно в онзи момент му хрумна мисълта, че е много болезнено човек да има семейство. Може би именно тогава у него узря решението никога да не създава такова семейство. Чувстваше се самотен и беззащитен. После в душата му нахлу омразата. Почувства, че мрази американеца по име Минк с такава невероятна страст, че сам се изплаши от себе си.

Шест месеца по-късно активира един от своите дълбоко законспирирани агенти. Задачата беше кратка и ясна да бъде ликвидирана съпругата на Минк, имала неблагоприятното да остане

сама във фермата им в Мериленд. Изстрел от упор в лявото слепоочие. И Проторов, и Минк знаеха какво се крие зад него.

Отмъщението се оказа недостатъчно и войната продължи. Продължаваше и до днес.

Проторов въздъхна и огледа свръхсекретните си покои. Бутна очилата на челото си и разтърка брада. Откри, че се е изпотил. Въпреки убийството на Тенгу в риуто „Теншин Шоден Катори“ там продължаваше да действа третият му, последен, агент. При това действаше с успех.

Портативната шифровъчна машина в ъгъла внезапно оживя. От начина на зареждането ѝ, Проторов разбра, че ще борави с код „Алфа-3“. Спътникът отново се готвеше да прошепне тайните си в ухото му.

Кроукър сграбчи тънката китка на Аликс и рязко я дръпна. Тя изпищя от изненада и болка, а той употреби цялата си сила, за да я махне от пътя на нападателя. Другата му ръка се хлъзна под леглото, вдигна светкавично пистолета и стреля в лампата почти без да се прицелва.

Мракът в стаята се нарушаваше единствено от бледата светлина, нахлуваща през разбитата врата. На нейния фон ясно се очерта сянката на нападателя.

Едър е като бик, помисли си Кроукър, докато притискаше главата на Аликс към килима, а тялото му се надигаше да посрещне нападението.

Ръката му се стрелна напред и дулото на пистолета потъна с трясък в скулата на сянката. С удоволствие почувства как кожата и месото под нея се разцепват като тънка хартия и металът застърга в оголената кост.

Въпреки удара инерцията на сянката беше толкова силна, че тя продължи да се движи напред. В следващия миг рамото на Кроукър се огъна от тежък удар, пистолетът изхвъркна от ръката му и се плъзна в мрака.

Пресвети Боже, въздъхна вътрешно Кроукър. Сега стана, каквато стана! Тялото му се завъртя от страхотната тежест на удара, но коляното му вече се вдигаше. Първия път пропусна и улучи стегнатото

бедро на нападателя. Но при втория направи необходимите корекции и коляното му потъна дълбоко в слабините на мъжа.

Онзи тежко изпъшка и охлаби хватката си. Падайки, Кроукър се извъртя странично и успя да се освободи.

— Хайде! — кресна той на Аликс, грабна я за ръката и я повлече към ярко осветения коридор.

Тичаха като луди по металната противопожарна стълба и скоро изскочиха на открито, в топлата нощ. Колата беше най-доброто решение, но ключовете останаха горе.

Кроукър бързо се огледа. Наоколо беше почти пусто, само пред главния вход на хотела се виждаха хора. Местните жители посещаваха дискотеката, очевидно единствено място за забавление в околността. Кроукър дръпна Аликс и двамата се насочиха натам, въпреки че облеклото им не беше подходящо за подобни забавления. Местните, облечени официално, ги гледаха повече развеселени, отколкото разтревожени. Кроукър се закова на място. Имаше чувството, че са просяци, попаднали на бал с маски. В следващата секунда дръпна Аликс и двамата хукнаха по извитата пътека. Насочиха се към широките платна на магистрала 70. По нея се точеше безкрайна върволица от коли. Кроукър прикриваше Аликс от светлината на фаровете.

Нито веднъж не се обърна да провери дали Синьото чудовище е по петите им. Просто приемаше най-лошия вариант. След като беше проявил съобразителността да ги проследи чак до Кий Уест, едва ли ще ги изгуби точно тук.

Възползвайки се от временното задръстване, той хукна през платното на магистралата, без да изпуска ръката на момичето. Колите напред започнаха да се раздвижват.

— Господи! — извика Аликс. — Къде отиваме?

Кроукър не отговори. Нека си мисли, че той знае какво прави. Пред него изплува огромната тъмна арка на магазините над пътя. Един обезлюден град в сърцето на мрака.

Кроукър се насочи към широкото стълбище на входа и пред тях проблеснаха широки пусти коридори. Движеха се безшумно по каменната настилка и Кроукър беше доволен, че е обул плажните си обувки. Но Аликс беше боса. Въпреки приятната гледка Кроукър изпитваше съвсем определени опасения да не се пореже на нещо в

тъмнината. Нищо не може да се направи, въздъхна вътрешно той. Трябва да продължаваме.

Спряха, когато прекосиха почти целия главен коридор. Имаха нужда от малка почивка въпреки сравнително добрата форма, в която се намираха. Гърдите на Аликс бурно се повдигаха и отпущаха. Повече от страх, отколкото от умора. Оглеждаше се с широко отворени очи. Магазини за обувки, бутици за модно облекло, местен клон на „Сиърс“. Безкрайна редица от студено проблясващи витрини с невъобразимо количество стоки зад тях. Затворени и враждебни.

— Какво ще...

Кроукър бързо сложи длан на устните ѝ и тихо прошепна:

— Нито звук! Гласовете ни ще го насочат като радар. Ясно?

Тя енергично закима и той дръпна ръката си.

Избърса с ръкав изпотеното си чело и напрегна слух. Не чуваше нищо, освен приглушения грохот на колите по магистрала 70 под краката им.

Осветените витрини хвърляха бледи отблясъци по пасажа. Между тях имаше ивици на дълбока, почти непрогледна сянка. Намираха се в истинска гора от стъкло и метал.

Аликс го хвана за рамото и доближи устни до ухото му:

— Какво чакаме? Хайде да се махаме, преди да ни е открил!

Кроукър не знаеше дали трябва да ѝ каже истината. Имаше чувството, че ще е по-добре да я държи в неведение колкото може по-дълго. От друга страна обаче, тя беше вътре колкото и той. Не беше честно да я държи на тъмно. Още повече, че може и да направи някоя глупост, просто от незнание.

Опря устни до ухото и тихо каза:

— Имам новини за теб. Доскорошният ти ангел пазител е успял да ни проследи чак дотук и едва ли ще се откаже от намеренията си. Дори ако успея да намеря кола и да я подкарам, пак няма да се отървем от него. Поне засега.

Огромните ѝ ясни очи се впиха в лицето му, умът ѝ бавно осъзнаваше значението на чутото.

— Не! — прошепнаха разтреперените ѝ устни. — Едно убийство е напълно достатъчно!

— За съжаление ще има още доста убийства, ако не го неутрализираме — поклати глава Кроукър. — Трябва, Аликс! Просто

трябва и ти добре знаеш това!

Очите ѝ бавно напуснаха лицето му, по бузите ѝ се спуснаха две мокри вадички.

— Сега ми се иска да не ме беше спасявал... — прошепна тя. — По-добре да се бях удавила!

— Не говори така — механично рече той.

— А как да говоря? — избухна тя и очите ѝ гневно проблеснаха. — Що за живот е това моето? Можеш ли да ми ка...

Кроукър рязко я блъсна и тя се просна по гръб върху хладната каменна настилка. Едновременно с това в слуха му отекна трясъкът на изстрела, на сантиметри от тялото ѝ се разхвърчаха ситни камъчета. Той се гмурна след нея, издърпа я да се изправи на крака и я повлече в първия напречен пасаж. Надясно, още веднъж надясно. Хлътнаха в някакъв тъмен вход и приклегнаха, Аликс се потеше и едновременно с това се разтърсваше от тръпки.

Кроукър надникна в пасажа, огледа го внимателно в двете посоки и посегна за ръката ѝ.

— Не! — дръпна се тя. — Не мога повече, няма смисъл! Сам каза, че ще ни открие, където и да сме!

— Ставай! — просъска той.

Тя отново тръсна глава, златистата коса се разпиля върху лицето ѝ.

— Не мога. Нямам сили.

— Стегни се, за Бога! — процеди той и я изправи на крака.

— Уморена съм, Лю — погледна го с потъмнели очи тя. — Искам да заспя.

Той усети как тялото ѝ се предава на изтощението и се запита дали се е чувствала така миг преди да се хвърли в тюркоазните води на океана.

— Хей, ти! — стисна брадичката ѝ той и се приведе напред. — Ще спиш, когато аз кажа, ясно ли е?

— Господи! — простена тя с насълзени очи. — Престани да се правиш на рицар! Нима не разбираш, че вече ми е все едно?

— Но на мен не ми е! — кресна той. — Хайде!

Плъзнаха се наляво миг преди вторият куршум да се забие в касата на вратата.

— Каква полза? — задъхано изрази протеста си тя, докато тичаха към следващия пасаж. — Той е намерил пистолета!

— Забелязах — кратко отвърна Кроукър.

— Мразя пистолетите!

— И аз — неволно се засмя Кроукър. — Особено когато не са ми под ръка!

Но тя беше права. Синьото чудовище имаше предимство, което Кроукър едва ли би успял да премахне. Пистолет срещу, голи ръце. Това едва ли би могло да се нарече честен двубой. Но какво ли е честно в тоя скапан живот?

Докато тичаше, си спомни твърденията на Никълъс, че никога през живота си не е използвал пистолет. Но въпреки това Кроукър беше убеден, че този човек е най-опасната личност на света. Каква е тайната му, по дяволите? Когато му зададе този въпрос, Никълъс само се усмихна и рече: „Има и други начини“.

Какво ли е искал да му каже, зачуди се Кроукър. В момент като този с удоволствие бих се възползвал от някой такъв начин. Зад гърба му тресна третият изстрел и куршумът свирна край главата му. Мисли, заповяда си той. Използвай мозъка, който ти завеща твоят старец!

Наоколо имаше само камък, стъкло и метал. Какво би могъл... Да! Ето го! Нямах време да реши дали идеята е добра. Синьото чудовище скъсяваше разстоянието помежду им и се готвеше да го убие.

Свиха зад следващия ъгъл, без да намаляват скоростта. Там той пусна ръката на Аликс и се понесе напред. Нов десен завой, рязко спиране. Смъкна тениската през глава, уви я около юмука си и го стовари с цялата си сила върху дебелото стъкло.

Аликс се сепна от трясъка и бързо изскочи иззад ъгъла.

— Какво правиш, по дяволите?

— Ела тук и внимавай къде стъпваш! — нервно подвикна той. — Стой зад мен!

Аликс се подчини и бавно запристъпя сред счупените стъкла. Някъде в полуосветената вътрешност на магазина дрънчеше алармена инсталация. Кроукър си даваше ясна сметка, че в ситуацията се намесва съвсем нов елемент, нежелан нито от него, нито от Синьото чудовище. Полицията.

Наведе се и скоро откри това, което му трябваше. Едното парче беше тясно и издължено като кама, другото — широко и назъбено. Внимателно стиска по-малкото късче стъкло в дясната си длан, усещайки ясно острите му като бръснач ръбове. Лявата му ръка, все още увита в тениската, стисна другото.

Пристъпи внимателно към ъгъла, придържайки се плътно към стената. Зад гърба му остана разбитата витрина с ярко проблясващи ръбове на счупеното стъкло.

Моментът на истината настъпи. Би могъл да надникне иззад ъгъла, за да провери дали Синьото чудовище се държи като всички ченгета от телевизионния екран. Но вероятността да му пръснат черепа беше доста голяма, тъй като онзи съвсем не беше от слабите стрелци. Реалният живот очевидно предлага такива проблеми, които и през ум не минават на холивудските сценаристи.

— Свърши се, приятел! — викна той, без да подава глава. — Ченгетата ще довтасат всеки миг! За теб ще е полезно, ако се отдалечиш поне на десет километра от това място!

— Само двамата! — долетя отговорът, съвсем близо зад ъгъла.

Пипнах го, потрепна от тържество сърцето на Кроукър. Лявата му ръка се изви над главата, мускулите му потръпваха от огромното напрежение пред решителния удар, мозъкът му автоматично сигнализира, че втори шанс няма да има.

Кракът му стъпи здраво преди скока, дробовете му поеха максимално количество кислород. Горната част на тялото му се стрелна напред, едновременно с нея замахна и ръката. Късчето остро, стъкло бръмна във въздуха като смъртоносна ракета, мозъкът му изключи неприятното усещане, че е жива мишена.

— Ти си мислиш така, приятел! — разнесе се сякаш отстрани собственият му глас, автоматически предложил допълнителен стимул за обръкването на Синьото чудовище.

Смътно видя как онзи отскача назад, стреснат от комбинираното въздействие на звук и образ. Но късчето стъкло вече го застигаше. Миг по-късно, се счупи на две, влязло в съприкосновение с основата на носа му, точно между очите.

Кроукър нямаше време да съжали, че попадението не е било още по-точно. Лицето на Синьото чудовище се обля в кръв, ръцете му неволно се повдигнаха да предпазят очите.

Но слухът му си беше съвсем в ред. Доловил стъпките на Кроукър, той насочи пистолета точно в корема му. Натисна спусъка. Веднъж, втори път... После дулото се повдигна нагоре, към главата... За сляп изстрел това си беше направо чудо. Куршумът се плъзна по черепа на Кроукър, малко зад лявото ухо. Той се олюля, но успя да запази равновесие. Успя и да не прекъсне движението, с което прехвърляше второто парче стъкло от дясната в лявата си ръка. Не успя да нанесе решителния удар още от първия път. Почти легнал върху Синьото чудовище, той си представи с необикновена яснота дупката, която ще отвори в тялото му куршумът с калибър 357. Едва ли ще остане нещо от вътрешностите му.

В мига, в които пръстът на Синьото чудовище започна да се свива около спусъка, Кроукър успя да забрави пронизващата болка в главата си. С върховно усилие на волята накара тялото си, отново да функционира, лявата му ръка се плъзна покрай дулото, описа малка дъга и заби стъклото дълбоко в гърдите на Синьото чудовище. Обилна кръв бликна от дълбоко, срязаната му длан и се смеси с кръвта на противника.

В момента на изстрела той вече беше успял да бутне тялото назад и куршумът откърти мазилката на тавана. Пронизващата болка не му попречи да усети как стъклото прониква дълбока в гърдите на човека насреща, как разкъсва плътта и троши костите му...

Миг по-късно усети подръпване за ръката. Топъл дъх опари бузата му, в ухото му звънна жуженето на пчеличка.

— Хайде! — молеше се Аликс и правеше неуспешни опити да го вдигне на крака. — Господи, Лю, те ще са тук всяка секунда!

Той тежко се претърколи по гръб. Смътно си даваше сметка коя е тя и защо го безпокои в момент, в който единственото му желание е да затвори очи и... Ставай, изкрещя нещо дълбоко в съзнанието му. Ставай и изчезвай, преди да е станало късно! Късно за какво? Искам просто да се отпусна, да затворя очи и... Не заспивай, в името на Бога!

В следващия миг се озова на колене и лакти, кръвта му се лееше като река и цапаше безупречно чистата бетонна настилка. Аликс напрягаше всички сили в опитите си да го вдигне на крака, Най-сетне се получи. Пасажът се залюшка пред очите му, окъпан в пулсиращо червено, в ушите му нахлу воят на полицейски сирени. Облегна се на нея и се остави да го изведе от лабиринта. Волята му се стегна на

топка от усилието да движи краката си, да не обръща внимание на пулсиращата болка в главата, да забрави лудото блъскане на кръвта във вените си, да съдържа желанието си за повръщане, появило се едновременно с металния вкус в устата му.

Червено, черно, отново червено... Двете светлини се редуваха докато най-накрая червеното бавно започна да избледнява... Изведнъж усети сладкия и приятен нощен бриз върху пламналите си бузи, съзнанието му за миг се проясни. Но този миг беше достатъчен, за да се обърне към Аликс и дрезгаво да прошепне:

— Ключовете, момиче! Иди и донеси проклетите ключове за колата!

Нанги извъртя в леглото горната част на тялото си, а краката му останаха неподвижни. Поседна в тъмното и докосна голото рамо на младата китайка, появила се втора на плажа. Разтърси я доста силно, после допря устни до ухото ѝ и извика:

— Събуди се, сънливке!

Никакъв отговор, ако не се брои дълбокото равно дишане. Той се претърколи встрани и седна в леглото. Добре. Щипката бял безвкусен прах в шампанското на момичето беше свършила добра работа. Сега беше време той да свърши своята.

Вилата тънеше в тишина. Той облече бързо ризата и панталоните си, но не обу нито чорапи, нито обувки. Прехвърли няколко дребни предмета от сакото в джоба на панталоните си. Взе бастуна си, прекоси тъмната стая и отвори вратата. Холът също беше тих и тъмен. Докато куцукаше през него, той се стараяше да не мисли каква хубава работа щяха да му свършат чифт здрави атлетични крака.

Стигна до вратата, зад която само преди петнайсетина минути се скриха Лю и високото момиче, спря и се ослуша. После развинти драконовата глава от слонова кост, която заместваше дръжката на бастуна му, и пъкна в отвора един от предметите от джоба на панталона си. Натисна едно копче и провери скрития механизъм, после с безкрайно внимание натисна бравата на вратата пред себе си. През цепнатината се промъкна лъч бледорозова светлина и той замръзна на място.

Нищо не стана и той предпазливо побутна още веднъж. Цепнатината се разшири. Сега ще разбере дали е било правилно предчувствието, което го обзе, докато наблюдаваше начина, по който Лю гледаше високото момиче на верандата. До слуха му долетя тих и напевен китайски. За негова изненада наречието не беше кантонско. По време на честите си посещения в Хонконг той беше изучил местното наречие до степен, която му позволяваше да води преговорите си без преводачи. Но този диалект му беше непознат.

В случая с Лю това беше съвсем нормално — в комунистически Китай едва ли предпочитат кантонското наречие. Но за момичетата, които очевидно бяха от тук... Е, все пак биха могли да бъдат Чиу Чоу, или пък от други провинции...

Нанги насочи върха на бастуна си към килима, плъзна го през отвора и го насочи напред. После се приготви да слуша. След известно време долови дума, която разбираше, и сърцето му ускори ритъма си. Предпазлив по природа, той обаче изчака да чуе поне още една дума или фраза, която да потвърди получената информация.

Когато това най-сетне стана, от устата му се откъсна едва доловима въздишка. Няма съмнение — те говорят на мандаринско наречие. Беше изключено Лю да е намерил улично момиче от кралската колония, което да говори родното му наречие.

Приведен неудобно в хола, Нанги търпеливо чакаше. Съвкуплението свърши с пъшкане и охкане, замести го ленива тишина, от време на време нарушавана от тихо прошепнати думи. Накрая прошумоляха чаршафи и той прибра бастуна си. Започна да затваря вратата в момента, в който по пода зашляпаха боси крака. Правеше го бавно и незабележимо, милиметър по милиметър, обитателите на стаята едва ли можеха да го забележат.

Най-накрая се изправи и се насочи към вътрешността на вилата. Отвори една врата и излезе навън. Ярките звезди от началото на вечерта вече ги нямаше. Небето бе покрито с тежки облаци, миришеше на дъжд. Той извади цигара и я запали. Пое дима дълбоко в гърдите си, после бавно то изпусна в душния въздух. Хвърли в пясъка това, което стискаше в ръка, спусна се по широките каменни стъпала и излезе на тесния път.

В сянката на кичестите дървета на ъгъла чакаше малка червена алфа.

— Ще умреш от простуда — продума той на кантонски диалект.

— Какво? — извърна глава човекът зад волана. Сякаш току-що беше забелязал приближаването на Нанги.

— Всеки момент ще завали — продължи японецът и махна по посока на колата. — По-добре вдигни гюрука.

Известно време се гледаха мълчаливо като две животни, на които предстои жестока битка за завладяване на нов ловен периметър.

— Страхувам се, че не си избрал подходяща кола за проследяване.

— Не разбирам за какво говорите! — отвърна грубо шофьорът.

Нанги се наведе с такава бързина, че онзи не успя да реагира. Лицата им се озоваха на сантиметри едно от друго.

— Знам кой си! — заплашително изръмжа той. — Знам по-скоро какво си! Или са те наели комунистите, или...

— Плюя на комунистите! — просъска човекът.

— Значи работиш за Сато!

— Никога не съм го чувал!

— А аз съм този, който ще ти плати. При определени условия...

Очите на човека се вдигнаха, към Нанги и бялото им мътно проблесна.

— Искате да кажете, че той няма да ми даде остатъка?

— Казвам ти друго. Ако оттук нататък вършиш това, което ти наредя, няма да кажа на Сато за небрежното ти поведение.

— Но какво говорите? — изрази протест човекът. — Нима искате да кажете, че онези змиорки знаят за моето присъствие тук?

— Знам го аз! — натърти Нанги. — А теб са те наели да следиш именно мен!

— Добре де, и какво от това?

— Дай да видим бива ли те изобщо за нещо — рече Нанги и разви топката на бастуна си. Извади отвътре малка пластмасова касетка и я сложи на дланта си като безценно бижу. — Говориш ли мандаринско наречие?

— Хич — поклати глава мъжът.

— Хич ли? А какви книги си чел?

— Обичам Реймънд Чандлър.

Господи, ахна вътрешно Нанги. Май ще излезе, че това копеле си играе на частен детектив! Погледна го с преценяващ поглед, без да е

сигурен дали може да му се довери.

— Слушайте — размърда се човекът върху кожената седалка, — дайте лентата да я обработя. Вероятно ще я искате рано сутринта и точно тогава ще я получите! — Очите му се вдигнаха към лицето на Нанги. — Грешка няма да има, защото такава е волята на боговете. Ето, три седмици не е капнала нито капка дъжд, а сега ни чака порой!

— Добре — реши се Нанги, давайки си ясна сметка, че няма кой знае какъв избор. Не искаше да замесва Алън Су в тази операция и това решаваше всичко. Пусна микрокасетата в шепата на човека. — Донеси я в хотел „Мандарин“ точно в седем — нареди му той. — Ще ти стигне ли времето?

Човекът кимна, помисли малко и рече:

— Викат ми Непредвидимия Чу, господин Нанги — Бялото на очите му отново проблесна. — Роден съм в Шанхай. Тук семейството ми притежава една трета от местата за развлечения в Сам Кацуей и Квун Тонг. Ресторанти, кабарета за туристи... най-скъпите места за развлечения с голи мацки в района на Ван Чай... Търгуваме с килими, диаманти, фини бижута. Ако не дойда навреме, свържете се с баща ми — Пак Тай-чу. Живее в една вила на Белвю роуд, точно над Рилалс Бей, покривът е покрит със зелени кахлени плочки...

Нанги познаваше достатъчно добре китайските, нрави, за да си даде сметка колко много му разказа за себе си този човек.

— Ще дойдеш в стая 911 на хотела, Непредвидими Чу — рече той и в същия миг почувства върху кожата си първите топли дъждовни капки. — Там ще ти възложи и други задачи. — Ръката му махна към вътрешността на колата. — А сега си вдигни гюрука, защото след пет минути ще плуваш!

Макар и приглушен от разстоянието, телефонният звън наруши спокойствието им, родило се толкова непринудено от церемонията по поднасянето на чая.

До този момент в стаята цареше пълна хармония. Двамата мъже бяха коленичили върху бледозелено татами, облечени в свободно падащи кимона. Разделяше ги изящен сервиз за чай, състоящ се от кавичка, две тънки порцеланови чашки и бъркалка. Вдясно от тях беше

кутията от желязно дърво, в която Никълъс бе положил своята свещена катана.

Пак вдясно, но високо над главите им, проблясваше токономата^[2] на Сато. В издължената полупрозрачна ваза имаше два снежнобели божура — Сато знаеше, че Никълъс много обича тези цветя. Над бухналите цветове беше окачен ритуален ръкопис, на който пишеше:

Човек трябва да се стреми към лоялността. Оставете славата и чуждото одобрение, концентрирайте се върху чистотата на своя стремеж, нищо че околните проявяват егоизъм!

Останалите вещи в кабинета не правеха особено впечатление, но всичко беше подчинено на една изчистена от претрупаност хармония, към която се стреми всяко живо същество, но която рядко може да се постигне в живота. И двамата мъже усещаха, особеното значение на тази хармония.

Малко след като долетя телефонният звън, на прага се изправи Котен. Той се поклони и зачака. Господарят му сам трябваше да усети присъствието на силния му дух и съответно да се отърси от съзерцанието.

Главата на Сато се вдигна, очите му бавно се фокусираха. Дватамата с Никълъс бяха успели да се пренесат заедно в Нищото... А това бяха постигали твърде малко хора в бурната и несвършена история на човечеството. Пулсът и дишането му продължаваха да бъдат необикновено бавни — като в състояние на митичен транс. Състояние, което се ценеше особено високо сред народите на Далечния изток.

— Хиляди извинения, Сато-сан.

Пискливият женствен глас, излитащ от това огромно тяло, винаги развеселяваше Сато.

— Обажда се човекът, който никога не си казва името. Искате да разговаря лично с вас.

— Да, добре — отвърна Сато с леко надебелял глас. Погледна с нескрита завист към застиналото тяло на Никълъс, стана и последва

Котен в коридора.

Останал сам, Никълъс бавно започна да се завръща от Нищото. Това му отне по-дълго време от обикновено, тъй като частица от съзнанието му упорито отказваше да се подчини. Съвършената хармония, от която допреди миг беше неразривна част, все още налагаше неуловимото си присъствие в тихото помещение. След известно време главата му се вдигна и очите му се спряха върху надписа на древния ръкопис.

Едва ли можеше да се нарече поетичен, но въпреки това пасваше идеално с представата, която си беше изградил, за Сато. Той беше канрьодо-сенсей, последен представител на истинските самураи бюрократи. Скоро на този свят няма да има място за него и това беше тъжен факт. След пълното приобщаване на Япония към модерния свят ще изчезнат и последните канрьодо-сенсей. И тяхното място ще се заеме от новото поколение съвременни предприемачи, които разбират отлично икономическите проблеми на света и са повече граждани на този свят, отколкото на древната Япония. Несъмнено през следващите години и десетилетия страната ще има нужда от тяхното виждане за бъдещето и аналитичния им ум, за да се откъсне окончателно от своята затвореност и изолация. Тези хора ще помнят политиката на Рейгън и Митеран дълго след като са забравили всичко, което е вършил великият шогун Йеасу Токугава.

Без да го вижда, Никълъс усети, че Котен — грамадният борец, отново е влязъл в кабинета.

— Открихте ли нещо във връзка с убиеца?

Имаше навика да задава въпросите си директно, без обичайните любезни извъртания.

— След като Сато-сан не е в състояние да направи задълбочен анализ на миналото, аз мога само да пазя него и Нанги-сан — отвърна Никълъс.

Котен замълча и Никълъс се извърна да го погледне. Гигантът замислено го наблюдаваше.

— Не се безпокой — засмя се Никълъс, с облекчение почувствал, че отново може да разговаря нормално. — Ще си получиш кокала!

— Ако наистина те бива, ще работим добре заедно — Рече Котен. — Никой няма да се промъкне край нас!

Тук всеки американец би се впуснал да доказва колко го бива, но Никълъс замълча.

— Никой няма да се промъкне край нас! — повтори Котен и безшумно се плъзна навън, очевидно доловил приближаващите се стъпки на Сато.

Изражението на домакина се беше променило из корен. Отпуснатото спокойствие беше изчезнало, на негово място се бе появило силно, но добре контролирано вълнение.

Той прекоси със забързани крачки стаята и седна до Никълъс. Доста по-близо, отколкото изискваше приличието.

— Имам новини — рече той. Гласът му беше тих, но напрегнат. — Става въпрос за „Тенчи“. Разбира се, нашето кейрецу разполага с всички необходими правителствени протекции по отношение на този проект... На своя отговорност обаче аз наех определени членове на риуто „Теншин Шоден Катори“ да пазят тайните на „Тенчи“. Всички са ниндзи като теб. — Млъкна и се огледа. После кимна с глава и се изправи.

Излязоха рамо до рамо през отворената фузума и се насочиха към градината. Във въздуха жужаха пчели, които делово кацаха по разцъфналите божури. Сивият дъждосвирец отдавна беше изчезнал от убежището си край сухия дънер. Слънцето надничаше иззад разпокъсаните облаци, оцветявайки ги в розово и сребристо.

— Преди известно време там са били убити един сенсей и един от учениците — продължи. Сато. — А сега моята свръзка (името ѝ в риуто е Феникс) съобщи, че вчера е бил убит още един ученик. По всичко личи, че в школата действат чужди агенти.

— В „Теншин Шоден Катори“? — учуди се искрено Никълъс. — Сигурен ли си?

Сато кимна.

— Феникс не се обади от Мошино. Заминал е далеч на север, в Хокайдо. — Лицето на Сато стана мрачно. — Страхувам се, че решителната битка с руснаците започва, Линеър-сан. Ти беше напълно прав за тяхната намеса. На Феникс му трябваше известно време да прецени положението си. Смъртта на техния духовен лидер, йонина... По една случайност носеше името на Масашиги Кусуноки — героя, за когото говорихме преди време. Може би си го познавал.

— Изминаха много години от последното ми посещение в „Теншин Шоден Катори“ — отвърна Никълъс.

Сато му хвърли един странен поглед, после сви рамене.

— Смъртта му е била съвсем неочаквана и за известно време там е настанал пълен хаос. Феникс е бил принуден да употреби цялото си умение, за да въведе ред. Но по всичко личи, че съветските агенти продължават да действат.

Широките му рамене се приведоха сякаш под огромна тежест.

— „Тенчи“ не трябва да бъде разкрит, Никълъс-сан! Мисълта, че руснаците са на крачка от него, ме изпълва с ужас. Разкрият ли „Тенчи“, те ще имат възможност да ни унищожат!

— Какво е станало? — попита Никълъс. Гласът му звучеше спокойно от чувствата в гърдите му.

— Феникс е по петите на техния последен агент в риуто, който е успял да открие свръхсекретните планове на „Тенчи“ и да избяга на север. В момента се намира в Хокайдо. Феникс му е позволил да избяга, въпреки че е извършил убийството на още един от неговите ученици. Вярва, че агентът ще го отведе до местния резидент на руснаците. Не знам дали си представяш какви опасности крие този ход. Агентът трябва да бъде спрян, преди да е предал документите нагоре по веригата!

Виктор Проторов, помисли си Никълъс. Аз трябва да бъда редом с този Феникс при проникването в съветската мрежа. Така Сато ще си получи документите, а аз ще пипна Проторов.

— Къде точно се намира Феникс в момента?

— Досещам се какво мислиш — стрелна го е поглед Сато. — Но тръгнеш ли ти, идвам и аз!

— Изключено! — остро отвърна Никълъс. — От чисто тактическа гледна точка...

— Приятелю! — меко промълви Сато и вдигна ръка да го спре. — Тук станаха прекалено много убийства. Три човешки същества, които считах за свои приятели и прекрасни колеги в кобуна, изгубиха живота си заради мен. А това е прекалено тежко бреме за когото и да било.

— Докато ти беше в Щатите, ние погребяхме всеки от тях със съответните почести. Случаят с госпожица Йошида беше най-лек, просто защото тя нямаше никакви роднини. Но Кагами-сан и Ишии-

сан имат. Разбира се, те ще изпълнят желанието ми да не намесват полицията. Не искаме тук да се разхождат ченгета и да си пъхат носовете навсякъде!

— Всичко това обаче не ме удовлетворява. Не искам тези хора да лежат във временните си ложета. Искам да бъдат погребани в семейните си гробници в съответствие с японските традиции. Могат ли техните ками да почиват спокойно?

Никълъс си спомни следобеда, който бяха прекарвали заедно с госпожица Йошида, видя я коленичила на хвърлей камък от гроба на неговите родители. Реши на всяка цена да присъства на окончателното ѝ погребение, да запали ароматични пръчици над надгробния камък и да прошепне всички молитви, които биха успокоили безсмъртния ѝ дух.

— Виждам накъде води всичко това и не мога да го допусна — твърдо изрече той. — Ще останеш тук, за да бъдеш на сигурно място!

Смехът на Сато прозвуча тъжно и кухо.

— Толкова бързо ли забрави, ву-шинг, приятелю?

— На Котен за това му се плаща! — упорито отвърна Никълъс. — Или мислиш, че не може да свърши тази работа?

— Това няма нищо общо с Котен или който и да било друг.

— Аз съм отговорен за твоята безопасност, Сато-сан. Ти го пожела и двамата се заклехме да изпълним това желание!

— Вярно е, Никълъс-сан — мрачно кимна Сато. — Ти се закле да ме закриляш, а аз — да преглътна сливането на нашите предприятия, без да създавам трудности. Но клетвите се простират дотук. Последен съдник на собствения си живот и собствената си смърт мога да бъда единствено аз. Трябва да приемеш това. Просто трябва!

След тези думи настъпи мълчание. Двойка дъждосвирци се стрелнаха покрай рамото на Сато и светкавично се издигнаха към небесната шир. Вятърът се усилваше, въздухът отново натежа от влага. Ако продължава да духа така, скоро отново ще завали, помисли си Никълъс.

— В такъв случай клетвата, която ни обвързваше, вече няма сила — промълви той. Отчаян ход, който може би нямаше да мине.

— И ти си свободен да вървиш накъдето пожелаеш, така ли? — усмихна се Сато. — Направи го. Няма да ти се разсърдя.

— Мога да те принудя да останеш тук.

— А ти къде ще отидеш, приятелю? Само аз мога да те отведа на среща с Феникс. Можеш да преобърнеш наопаки целия Хокайдо, без да откриеш нито Феникс, нито съветския агент.

Ново мълчание.

— Значи волю-неволю трябва да бъдем заедно — подхвърли Сато.

— Май нямам друг избор — промърмори Никълъс.

— Добре тогава. Ще вземем Котен и ще отлетим на север. В Хокайдо ще наемем кола, за да се доберем до крайната цел на пътуването.

— Която е? — остро попита Никълъс.

— Една ротенбуро, приятелю. Открита минерална баня с гореща вода. — Сато топло се усмихна: — Точно това ти трябва според мен!

Късно през нощта телефонът настоятелно бръмна в ухото ѝ. Джъстин рязко се надигна. Беше заспала трудно, устата ѝ беше суха, болеше я гърлото. Сякаш беше крецяла насън.

Посегна към слушалката и хвърли поглед на часовника си. Три и половина. Телефонът под дланта ѝ потрепна като жив и тя рязко вдигна слушалката.

— Джъстин!

— Рик, какво, за Бога...

— Не казвай, че си забравила.

Тя стисна челото си:

— Не мога да...

— Халеакала, дремещият, вулкан. Обеща да дойдеш с мен.

— По дяволите, Рик. Сега е три и половина сутринта!

— Ако тръгнем сега, ще успеем да посрещнем изгрева. Това е най-доброто време да бъдем при кратера.

— Не искам да посрещам никакви изгреви! Аз...

— Не казвай това, преди да си го видяла. Хайде, стягай се. Губим ценно време. Най-късно в пет и половина трябва да сме там!

Джъстин изведнъж усети, че няма сили да протестира повече. Беше по-лесно да тръгне с него. А може и наистина да бъде интересно, вяло си помисли тя.

Оказа се, че наистина не си беше представяла подобна гледка. Дори самото пътуване по тесния път нагоре към кратера беше възхитително. Върхът се издигаше на повече от три километра над морската повърхност, теренът се променяше буквално пред очите ѝ. Рик я беше предупредил да облече топли дрехи, включително и яке, стига да е взела такава в багажа си. Когато излезе да се качи в колата, стори ѝ се смешно да бъде толкова навлечена. Струваше ѝ се невероятно, че някъде из този тропически рай може да има температура под нулата.

Но с изкачването нагоре палмите започнаха да отстъпват на бодливи пустинни кактуси, на голо плато и дълги редици стройни борови дървета, много по-подходящи за Мейн или Върмонт. Тя скоро се принуди да вдигне страничното стъкло и да се сгуши в топлото яке.

Малко преди кратера на върха Рик включи отоплението. И последните дървета бяха останали под тях, заобикаляше ги черна пустош. Преди много години от земните недра беше бликнала лавата, която застилаше стръмните склонове на планината. Спускаяки се надолу, тя бе унищожила всичко живо по пътя си. Дори днес застиналата вулканична пепел беше гола и мрачна, само тук-там се виждаха хилави стръкове трева. Колата продължаваше да пълзи нагоре. Джъстин хвърли поглед през рамо. Далеч долу тъмнееха могъщите склонове на Халеакала, извитият като полумесец плаж отвъд тях проблясваше със странна флуоресцентна светлина и на нейния фон ясно се открояваха черните силуети на палмите, застинали неподвижно и сякаш изкуствени.

По време на пътуването не каза нито дума. Сгусена на седалката до Рик, тя сякаш очакваше той да се нахвърли отгоре ѝ. Когато колата спря на широката площадка в подножието на върха, тя вече здравата трепереше. Отдаде го на необичайния студ.

Когато излязоха навън, пред очите и се разкри сложна мрежа от антени и радарни инсталации, високи мачти и различно електронно оборудване. Върхът се използваше за метеорологични и сеизмични наблюдения както от военни, така и от цивилни организации.

Специално поставени табели предупреждаваха да се ходи бавно, на хората с проблеми в сърдечната дейност се препоръчваше да се спуснат обратно. И действително още след първите няколко крачки Джъстин усети как ѝ се завива свят, а гърдите ѝ започват да парят от

липсата на достатъчно кислород. Врълхлетя ги ураганен вятър, заслепяваше ги, пречеше още повече на дишането им.

Тя с благодарност се шмугна под заслона в горния край на стръмните стълби. Беше солидно каменно убежище, чиято източна част представляваше стена от дебело стъкло.

Оттук се разкриваше невероятна гледка към многобройните вулканични кратери на планината Халеакала. Пейзажът наподобяваше снимките на лунната повърхност, които Джъстин беше виждала в разни списания, трудно ѝ беше да го свърже с топлата и дружелюбна планета Земя. Лишено от визуални ориентирани разстоянието беше трудно за каквато и да било преценка. Пет километра изглеждаха като петдесет метра. Беше фантастично.

На това място векове наред са идвали древните хавайци да посрещнат изгрева на слънцето. Според легендите именно тук слънцето било хващано в плен и го пусkali по пътя му едва след като обещавало, че ще минава бавно над прекрасните Хавайски острови и ще ги залива обилно със своята благодат.

Небето беше съвсем тъмно. Нищо не показваше, че нощта се готви да се оттегли. Въпреки това слънцето беше близо. Всички го усещаха по лекото потръпване на гърбовете си.

После, сякаш някой изведнъж запали огромна пещ, над величествения основен кратер на Халеакала се стрелна яркочервена искра. Събралите се в заслона хора неволно изпуснаха въздишка на възхищение. Над света проблесна светлината, вечна и прекрасна, чиста като сълза, твърда като диамант.

Този цвят нямаше аналог в земния живот, Джъстин остана без дъх от невероятната му красота. Имаше чувството, че земното притегляне изведнъж е изчезнало и всеки момент тя ще полети свободно в кристалночистия въздух.

Над назъбената повърхност на кратера играеха студени пламъци. По застиналата лава пробягваха дълги, абсолютно черни сенки, наподобяващи току-що образувани пукнатини. Нямаше сивота, нямаше никакви други светове. Само мрак и ослепително сияние.

После, без никой от присъстващите да усети точно кога е станало това, Халеакала бе обхваната от многоцветната палитра на ранното утро, която всички познаваха. И наблюдението на фантастичния изгрев свърши с рязък финал, присъщ на обикновен театрален спектакъл.

— Сега ще ми простиш ли, че те измъкнах от леглото толкова рано?

Джъстин и Рик се бяха облегли на дървения парапет. В заслона вече нямаше други хора. Зад гърба им започнаха да ръмжат автомобилни мотори, поклонниците на слънцето се връщаха обратно при топлото море и прохладния ветреца.

— Уморена съм — промълви тя. — Върни ме обратно.

На ръба на кратера се беше изправила самотна двойка. Телата им бяха плътно притиснати, ръцете им — здраво преплетени. Джъстин се спря да ги погледа. Жената беше висока и стройна, медночервената ѝ коса бе прибрана на дълга опашка. Мъжът беше едър и тъмнокос, дори под якето личаха огромните му мускули. Когато жената помръдна, в движението ѝ се долови непринудената грациозност на танцьорка. Мъжът също обладаваше нещо от тази гъвкавост, но Джъстин беше живяла достатъчно дълго с Никълъс Линеър, за да определи, моментално и безпогрешно, че насреща си вижда още един опасен тип от неговата порода.

— Какво гледаш? — попита Рик и се опита да проследи погледа ѝ. Очите му се плъзнаха по склона на кратера, после дискретно се отместиха встрани.

Искам това, каза си Джъстин. Продължаваше да гледа двамата влюбени, които стояха все така плътно притиснати на фона на острите скали от застинала лава. Миг по-късно ги заля ярката слънчева светлина и те заприличаха на богове. Под клепачите ѝ се събраха горещи сълзи. Няма да плача пред него, заповяда си тя. Няма!

Обърна гръб на влюбената двойка и на своя спътник, пое дъх и се втурна надолу по каменните стъпала. Когато стигна до асфалтирания паркинг, дробовете ѝ щяха да се пръснат от недостиг на кислород. Тук вече всичко изглеждаше банално и скучно. Влезе в колата и опря чело на стъклото. Рик подкара надолу, измина няколко завоя и отново спря.

— Това са сребърни мечове, растат само на голяма надморска височина — каза той и посочи няколко високи и прави като стрела растения край пътя. Потвърждаващи името си, техните остри листенца наистина бяха оцветени в сребристо пепеливо. — Казват, че цъфтят само веднъж на двацет години, а след това умират — добави Мик.

Джъстин отправи поглед към красивите растения. Въпреки волята ѝ от очите ѝ потекоха сълзи. От стегнатото ѝ гърло се откъснаха глухи ридания, тялото ѝ безсилно се отпусна върху каменистата пътечка, главата ѝ се сведе надолу.

— Джъстин, Джъстин!

Тя не го чуваше. Мислеше си колко е тъжен животът на тези прекрасни сребърни мечове. Не, не техният живот е тъжен, а по-скоро нейният. На погребението на баща ѝ я обзе облекчение, беше се надявала това облекчение да продължи вечно.

Но сега разбра, че истината е друга. Тя страдаше за него, той ѝ липсваше. Друг баща в този живот няма да има. Той я отгледа, той я направи човек... Дори я беше обичал — разбира се, по свой собствен начин. Беше си отишъл, без никой да страда за него, без някой да остане с чувството, че усеща липсата му. Поне тя се беше чувствала така. Господи, каква умница се беше показала! Но истината е по-друга — беше се показала като кретен, а не като умница. Вече не разбираше нито своите, нито чуждите чувства. Това е причината, поради която не може да бъде полезна на Гелда. А и на Никълъс.

Стига, сега не е време да мисли за всичко това. Все още е рано. Сега тя е отново малкото момиченце, което страда за своя татко и никога не успя да му каже, че съжالياва за годините на отчуждение и самота.

Колко е несправедлив този живот! Продължаваше да ридае. Не искаше да го прави пред друг човек, но вече не можеше да се спре. Плачеше за баща си, плачеше за обърканото и безпомощно младо момиче, каквото до този момент беше самата тя. Най-сетне беше настъпил мигът на промяната, най-сетне щеше да престане да се измъчва от кошмарите на детството и да се превърне в зрял човек.

Започна да се надига. Бавно, много бавно, сякаш за да позволи на измъчената си душа да осъзнае това ново чувство, което я пронизваше с почти физическа болка.

Нанги лежеше в леглото. Намираше се в стая 911 на хотел „Мандарин“, разположен в сърцето на остров Хонконг. От широките, прозорци се разкриваше великолепна гледка към пристанището Виктория, зад часовниковата кула на фериботната компания „Стар“ се

очертаваше южната част на Коулуи и част от азиатското крайбрежие. Някъде далеч на север, в Пекин, живееха господарите на Лю. И с тях, как го и с него самия, трябваше да се действа изключително предпазливо.

Времето е най-сериозният проблем, мислеше си Нанги. Не разполагаше с достатъчно време, комунистите знаеха това и едва ли щяха да охлабят захапката си.

Това, което искаха те чрез посредничеството на Лю, на практика беше абсолютно невъзможно. И през ум не му минаваше, че ще отстъпи контрола върху собственото си кейрецу. Прекалено дълга и трудна беше борбата за неговото изграждане, прекалено много опасности бе преодолял по своя път, прекалено много врагове беше пратил в гроба.

Въпреки това не виждаше друг изход за спасение, освен договора с комунистите. И в двата случая губеше, тъй като си даваше ясна сметка, че компанията му няма да бъде в състояние да покрива лавинообразните разходи и тежките загуби на „Азиатска банка“, предизвикани от онзи проклет предател Антъни Чин.

Въпреки всичко това Нанги оставаше спокоен. Животът го беше научил на търпение. Притежаваше онова рядко качество, което японците наричат „нарюки но мацу“ — да чакаш промяна на ситуацията. Той вярваше в Христос, в чудото на Неговото възкръсване. Ако изгуби своето кейрецу, значи такава е била кармата. Ще бъде наказан за грехове, извършени в някой предишен живот. Защото най-скъпото нещо в живота на Танцан Нанги беше неговата компания.

Той беше абсолютно сигурен, че няма да се стигне до най-страшното. Притежаваше онази абсолютна увереност, която преди много години, върху полупотъналите обломки на сваления самолет, беше проявил незабравимият Готаро. Беше сигурен, че с помощта на съдбата и пъргавия си ум ще успее да се измъкне и от тази трудна ситуация.

Нарюки но мацу!

На вратата се почука. Променя ли посоката си течението? А вълните ще продължават да го отнасят все по-далеч от спасителния бряг?

— Влезте — обади се той. — Отворено е.

В стаята пристъпи Непредвидимият Чу и внимателно, затвори вратата зад гърба си. Беше облечен в тъмносив костюм от естествена коприна. На дневна светлина ясно личеше, че притежава здраво и добре сложено тяло. Лицето му беше красиво издължено, върху него светеха будни интелигентни очи. В крайна сметка Сато не е направил лош избор, призна пред себе си Нанги.

— Часът е точно седем — рече Непредвидимият Чу, останал на крачка от вратата. — Опитвам се да поправя лошото впечатление, което ви направих снощи...

— Свърши ли превода?

— Да, сър — кимна китаецът. — На места беше доста трудно — сам знаете, че в китайския, език значението на думите често се разминава напълно с прякото им звучене.

— Не е необходимо да се държиш толкова официално — рече Нанги.

Непредвидимият Чу кимна и пристъпи към леглото, върху лицето му се появи широка, усмивка.

— Върху лентата, са запечатани доста многозначителни паузи — рече той. — Някой ден, ако боговете позволят, бих искал да се запозная с тази жена. Трябва да е родена под щастлива звезда, ако се съди по начина, по който обработва онова смрадливо комунистическо псе...

— Позволих си волността да поръчам закуска за двама — каза Нанги и хвана краката си, за да ги спусне на пода. — Сядай и да почваме.

Пресегна се към подгревателя и започна да вади чинийки с разнообразни блюда.

— Дим сум — промърмори Непредвидимият Чу, очевидно поразен от факта, че един японец го кани на традиционна китайска закуска. После се настани върху стола с копринена тапицерия и взе пръчиците за хранене в ръка.

Докато се хранеха, китаецът се зае да разказва за това, което беше научил от лентата.

— Преди всичко искам да зная докъде се простира информацията ви за нашия „другар“ Лю — рече той.

— До най-обща неща — сви рамене Нанги. — В Хонконг съм чужденец, а за съжаление не мога да ползвам услугите на своя банков директор Алън Су. Той не знае нищо за нашата работа и искам да

остане в неведение до края. — Млъкна за момент, подреди мислите си и продължи: — Лю е уважаван търговец в Хонконг. Благодарение на многобройните му сделки в колонията са постъпили доста пари — от транспорт, финансови операции, полиграфическа дейност... Мисля, че една от неговите компании притежава голяма част от увеселителните заведения в Квун Тонг...

Непредвидимият Чу погълна овално топче от скариди и кимна с глава. Дъвчеше бързо и ситно като повечето китайци.

— Точно така — рече той. — А знаете ли, че освен всичко това той ръководи и синдиката, който притежава „Франтан“?

— Игралното казино в Макао?

— Същото — отвърна Непредвидимият Чу и хапна едно яйце от пьдпъдък, обвито в слой тесто. — Комунистите предпочитат да перат парите си във „Франтан“ по простата причина, че могат да обръщат милиарди в каквато поискат валута и никой не им задава излишни въпроси. Част от тукашните баровци също го правят, макар и не точно във „Франтан“.

Умът на Нанги усилено работеше. Започна да изпитва усещането, че течението в крайна сметка започва да се обръща.

Непредвидимият Чу продължаваше да, се тъпче и да размишлява на глас. Лапна едно ролце шунка, задъвка усилено и рече:

— Другарят Лю и Сочната Пиен са любовници не от вчера, това поне ми стана съвсем ясно. Този гладен плужек я обсипва с такива нежности, че чак главата ме заболя. Бих казал, че е доста страстен.

— А тя? — полюбопитства Нанги.

— Жена — отвърна Непредвидимият Чу с твърдата увереност, че е отговорил изчерпателно на въпроса. После премести встрани празните чинийки и придърпа пълните по-близо до себе си. Взе бутилчицата със соев сос, разтърси я здраво и започна да полива тестените топчета в поредната чинийка. След това ги поръси с лютив, червен като прясна рана сос. — От опит знам, че човек никога не може да има твърдо определено мнение за жените. Те се раждат коварни така, както еленът се ражда с рогата си. Отглеждат коварството си с лекотата, с която ходят на фризьор. Нима вие не мислите така?

Нанги не отговори. Питаше се накъде бие младежът.

— Аз пък мисля точно така — рече китаецът с интонация, която предполагаше, че вече е получил някакъв отговор. — Тази не прави

изключение.

— Обича ли този комунист?

— О, да. Мисля, че го обича. Макар да не разбирам какво точно намира в тоя възлиив козел. Но чувствата й към него са без значение.

— Опразнил поредното блюдо, той придърпа следващото. Съдържанието му отново бе обилно полято със соев сос и лютото чили. — Защото е ясно, че много по-силно от него обича парите.

— Аха — рече Нанги и почувства как течението отново започва да го носи в открито море. — И как уталожва тази своя изгаряща жажда? Чрез другаря Лю?

— Разбира се — кимна Непредвидимият Чу. Обилното хранене предизвика първите ситни капчици пот по челото му. — На това краставо куче му прави особено удоволствие да я отрупва с подаръци. Страхувам се обаче, че не е толкова щедър, колкото би се искало на нашата скъпа Сочна Пиен.

— И тя си позволява дребни отклонения, така ли?

— Така ми казаха.

Нанги усети как го обзема гняв. Този хлапак е стъпил на тънък лед!

— Кой друг знае с какво се занимаваш? — рязко попита той.

— Никой, освен вас — отвърна китаецът и най-сетне приключи с плюскането. Бутна настрана последната чинийка, лицето му блестеше от пот и мазнина. — Каза нещо на Лю и именно то ме накара да извърша някои малки проучвания. Сочната Пиен живее на Средното ниво, на улица „По Шан“. Този район се контролира от триадата Грийн Панг. — Извади снежнобяла копринена кърпичка и внимателно си избърса лицето, после се усмихна: — По една случайност моят трети братовчед носи номер 438 в Грийн Панг.

— Не искам да съм задължен с нищо на никакви триади и други мафиоти — твърдо рече Нанги.

— Няма страшно — напевно пропя Непредвидимият Чу. — Братовчед ми дължи кариерата си в триадата изцяло на баща ми и с радост ще ни помогне без никакви условия.

Нанги си помисли, че ще получи културен шок от тоя разговор, но все пак кимна с глава:

— Продължавай.

— По всяка вероятност нивата на скъпия другар Лю се оре и от още някой.

— И кой е той?

— Не съм магьосник. Все пак ми трябва малко време, за да го открия. Много внимателно се пазят... — Младият китаец се ухили насреща му и добави: — Ще се наложи двамата с братовчеда да направим някоя и друга нощна проверка.

— С помощта на Грийн Панг, така ли?

— Нямам друг избор. Това е тяхна територия. Не мога да покажа дори носа си там, без да им искам разрешението.

Нанги кимна. Много добре знаеше с каква власт разполагат престъпните синдикати в Хонконг.

— Какви бяха думите на Сочната Пиен, които те накараха да предприемеш подобни действия?

— Спомена името Редмън — отвърна китаецът. — Чарлс Пърси Редмън. Чували ли сте за него?

Нанги се замисли за момент, после кимна с глава.

— Най-богатият корабособственик в Хонконг, нали? Англичанин, чието семейство се е заселило тук преди повече от сто години.

— Точно така — кимна Непредвидимият Чу. — Малцина знаят, че освен с бизнеса си Редмън се занимава и със събиране на секретни сведения за правителството на Нейно величество британската кралица.

— Редмън е шпионин?! — сащиса се Нанги. — Господи, пресвети Боже! Но каква връзка може да има той със Сочната Пиен? Да не би тя да го изнудва по някакъв начин?

— Май така изглежда.

Всичко това е много интересно, потръпна вътрешно Нанги. Но не виждам с какво би ми помогнало то в играта с комунистите. Времето ми изтича. Ако довечера до шест не потвърдя по телефона, че приемам условията, Лю ще анулира сделката. Нямам капитал, „Азиатска банка“ ще фалира и почти сигурно ще повлече след себе си и цялото кейрецу.

— Още нещо? — попита той.

— Толкова. Още нещо ще има чак когато се мушна в леглото със Сочната Пиен и разгледам внимателно това, което крие между краката си.

— Дали ще се мушнеш в леглото, или не си е твоя работа — хладно рече Нанги. — Искам да разполагам с някакъв резултат преди шест часа днес следобед.

— Днес ли? — разшириха се от учудване очите на Непредвидимия Чу. — Няма начин, приятел. Тя си е у дома и няма намерение да излиза. Има си дойка, която ѝ пазарува. Останах с впечатлението, че късно вечерта ще даде на някого лека вечеря. Съжалявам, но не мога да направя нищо и реди утре сутринта.

— Едва ли съжаляваш повече от мен — въздъхна Нанги и се изправи.

Нощ. Наоколо капеше дъжд. Небето беше непрогледно черно, с изключение на едно бледо петно, зад което като лицето на забравена любима прозираше луната. Топлата вода тихо се плискаше в голите им гърди, в нея се поклащаха отраженията на окачените по околните дървета фенери.

Двойната пътечка от изкуствено осветление се извиваше като разкошна перлена огърлица около шията на африканска принцеса и свършваше при тъмната грамада на навеса, зад който сигурно беше морето. Никълъс усещаше горчиво-соления му вкус.

Сато се размърда и водата тихо се разплиска в кръгообразни вълни.

— Не е ли това там най-красивата гледка на света? — прошепна той. — Не е ли това гледката, която прави Япония единствена и необикновена?

Никълъс проследи погледа му и видя стръмно спускащите се към океана скали, под които подскачаха и се поклащаха светлините на оранжеви фенери. Това бяха лодките на ловците на сепии, излезли да търсят пресен улов.

— Приличат на светулки — отвърна Никълъс и разтърка възпалените си очи. Отминалият ден беше тежък и дълъг, през цялото време той сериозно се опасяваше за живота на своя приятел. Горещата вода вече оказваше магическото си влияние върху напрегнатото му тяло, разпускаше свитите на топка мускули, схванатите жили на врата и раменете му бавно се отпускаха, натрупаното през деня напрежение изчезваше.

Все пак безпокойството не го напускаше изцяло, тъй като си даваше сметка какво рискува, вземайки Сато със себе си. Но отпуснат в гальовната вода в непосредствена близост до своя приятел и с представата за Котен, който внимателно наблюдава входа на ротенбуру, той се чувстваше малко по-спокоен отколкото през деня.

Сато се чувстваше добре и не криеше това. Протегна дългите си крака и с удоволствие се отпусна в леко потрепващата минерална вода на извора.

Изведнъж почувства как нещо меко и топло се допира до лявото му бедро, почуква го настоятелно, после се оттегля за миг...

Той леко се приведе напред, имаше чувството, че е щъркел, който търси храната си в устието на малка рекичка. Разперените му пръсти напипаха нещо меко, наподобяващо снопче водорасли. Любопитството му се събуди и той го подръпна. Беше тежко, много тежко.

Над главите им заплююща дъждът. По небето препускаха тежки облаци. Бяха толкова ниско, че долната им част проблясваше на светлината на фенерите. Миг по-късно облациите се разкъсаха, сред тях надникна белият диск на луната, призрачните му лъчи осветиха онова, което ръката на Сато издърпваше, от димящата вода.

Дори с помощта на Никълъс японецът бе принуден да напрегне мускулите си до крайност, за да измъкне тежкия предмет, оплел се в краката му.

Най-сетне той бавно започна да се издига от дълбините. Никълъс рязко се дръпна, от устата му се изтръгна стон.

— О, Буда! — прошепна Сато. Ръцете му трепереха толкова силно, че от безформената маса, която издърпваше на повърхността, водните капчици започнаха да падат като от дъждовен облак. Първо се показва свирепозъбената муцуна на татуирания върху рамото тигър, после мускулестият кръг с лапите на звяра. Водата леко плискаше, цветната татуировка сякаш живееше свой собствен живот. — Господи, Феникс, какво са направили с теб! — тихо простена Сато.

Безжизнените очи, покрити от млечнобялата маска на смъртта, бяха впити в лицето му, изражението на удавника продължаваше да бъде строго и решително, зъбите му бяха здраво стиснати.

Акико мислеше за обещанието, което беше дала на Сайго. Или, по-точно казано, на неговото ками.

Намести се върху футона и покри очите си с ръка. Червена светлина прорязваше мрака. „Гири“. Сякаш я стиснаха железни клещи. Не за пръв път ѝ мина през главата, че би се чувствала много по-добре, ако не беше се родила японка. Колко ли свободни се чувстват американките или англичанките, лишени от възможността да възприемат бремето на „гири“. Защото Акико си даваше сметка, че не може да усеца „гири“, ако не е здраво обвързана от него. Но тя беше японка, във вените ѝ течеше кръвта на самураите. Не, това положително не е кръвта на прочутия Офуда. Тя беше избрала това фамилно име по същите причини, по които Джъстин бе предпочела да се нарича Тобин вместо Томкин — просто за да прикрие миналото си.

Но наистина ли е мислела някога, че се нарича Акико Шимада? Никога не успя да научи фамилното име на майка си. Във Фуяжо са се използвали само псевдоними, които обикновено не са имали нищо общо с истинските имена на момичетата. Икан. Дали майка ѝ се е родила с това име? Или пък го е получила едва в публичния дом, по каприза на онези, които са управлявали „Замъка, който не познава нощта“?

Пъхна длани между бедрата си и се сгуши в постелята. Все още чувстваше как плътта ѝ потръпва от докосването на Никълъс. Вече никога няма да е същата. И, което беше още по-страшно, някак не ѝ се искаше да бъде същата.

Ами клетвата? Желанието за отмъщение беше червената нишка в живота ѝ, придаваше му смисъл дори когато от оптимизма ѝ нямаше следа. Без него животът губеше смисъл, душата ѝ се стопляше при представата за върховния миг. Онези, които я бяха изхвърлили от Фуяжо, отдавна бяха в гроба, изпратени там от безпощадната ѝ ръка. Но те бяха старци и възмездието не беше истинско. Според нея бяха живели прекалено дълго, за да изпитват истинска мъка от прекратяването на земните си дни. Въпреки това беше стоварила възмездието върху главите им.

Животът трябва да има форма. Отмъщението е нейна съдба. Вероятно е била страхотно зла в предишния си живот, за да бъде кармата ѝ в сегашния толкова неумолима.

Но тази мрачна хармония е заплашена от човека, който се нарича Никълъс Линеър. Тя усети това още в мига, в който го зърна — там, в увеселителното заведение „Ян-Ян“. Той стопи сърцето ѝ за кратка секунда, въпреки че до този момент беше уверена в гранитната му неуязвимост. До този момент си беше представяла, че то е бронирано срещу всякакви чувства.

Оказа се, че греши.

Докато плачеше в пустата и тиха къща на своя съпруг, Акико отправяше горещи молитви към Амида Буда. Заливаха я панически вълни при мисълта, че може да се влюби като всеки обикновен смъртен, предпочиташе боговете да вземат живота ѝ. Защото през целия този живот беше вярвала, че е по-различна, че други са нейните цели.

Но сега болка пронизваше душата ѝ при всяка мисъл за Никълъс Линеър, сърцето ѝ смутено забързваше ритъма си. Беше се заклела да унищожи този мъж, който вече нито за миг не напускаше съзнанието ѝ.

Замисли се. Искаше ѝ се да забрави този страшен обет, да потъне в мир, да се остави на вълните на забравата.

После леко разтвори бедра и се взря в меката плът от вътрешната им страна. На всяко от тях потрепваше малък, бълващ огън дракон. Съвършени оцветени татуировки, създадени от ръката на истински майстор.

И отново разбра, че не може да има забрава, не може да има любов. Кийоки беше белязал не само плътта, но и душата ѝ. Надежда за забрава не може да има.

Беше получила своята отсрочка. За миг сякаш бе попаднала в околото на ураган. И в този миг бе усетила сладостта на един друг, съвсем различен живот. — Сърцето и духът ѝ бяха в плен на „гири“, това, което бе започнала, трябва да има своя логичен завършек.

Спомни си за Сайго, изправил се сред гористите склонове на Кюшю. Висок и красив, с позлатена от слънцето коса. Господи, как се промени животът ѝ след срещата с него!

Стана и прекоси пустия дом. Изглеждаше мъртъв и безжизнен, дебелите снопове слънчева светлина се блъскаха в затворените прозорци в напразен опит да проникнат по-навътре. Но този дом бе дом на смъртта, в него няма място за животворните лъчи на слънцето.

Акико преминаваше от стая в стая, сякаш искаше за последен път да запечата в съзнанието си разположението на мебели и предмети. Докосваше всичко, някои неща леко разместваше. Така откри миниатюрния магнетофон, с помощта на който Котен подслушваше съпруга ѝ.

Пренави лентата, натисна бутона за възпроизвеждане и чу всичко, което Феникс беше разказал на Сато.

Дъждът браздеше повърхността на минералния извор, плющеше върху раменете и главите им. Нито един от двамата не го усещаше.

В далечината мъждукаха фенерите на рибарските лодки, пороят се усилваше. Никълъс и Сато бавно изтеглиха трупа на Феникс от димящата вода.

— Амида! — прошепна Сато, покатери се на брега и потърси нещо, с което да прикрие голотата му. После отново се върна до проснатото тяло на нинджата и сложи парче плат върху оголените му срамни части. Лежеше с подвити в коленете крака и широко разперени ръце.

— Какъв срам — прошепна той и прекна до Никълъс — Не е достойно да намериш смъртта си по подобен начин.

— Той положително не би го избрал — кимна Никълъс и посочи с пръст. — Виж тук. — В тила на Феникс зееше дълбока дупка. — Това не е работа на самурай.

Сато сведе поглед към призрачно бялото тяло, шибано от немилостивите дъждовни струи.

— Вероятно е екзекутиран от КГБ — промълви несигурно той. — Един мой братовчед работеше преди време в „Кемпетаи“^[3], от него знам, че куршум в тила е начинът, предпочитан от руснаците...

— Който и да го е сторил, трябва да е бил страхотно добър — отбеляза Никълъс. — Този човек е бил сенсей по нинджуцу.

Сато скри лице в дланите си.

— Имаше информация за нас, може би е проявил известна небрежност... Беше сигурен, че руснаците не знаят по коя следа върви.

— Положително е бил изненадан тук. Иначе едва ли би им се дал. В открит двубой никой не би могъл да го застреля от упор. Явно са го чакали в засада.

Сато вдигна глава, очите му бяха зачервени и изразяваха пълно объркване.

— Но как е станало?

Никълъс с нежелание отвърна на този въпрос.

— Само по един начин — в кейрецуто действа предател. Дори още по-близо до теб, вероятно някъде в твоя кобун...

— Глупости! — възрази Сато. — Абсолютно никой не знае къде отиваме. Феникс се обади у дома. Там беше само ти. И Акико...

— Забравяш Котен.

— Котен? — разшириха се очите на Сато. — О, Господи, не! — Замисли се за миг, после добави: — При последните няколко обаждания на Феникс той неизменно беше край мен... — Поклати глава. — Не, винаги вземах мерки да разговаряме насаме...

— Сигурен ли си, че не е имал възможност да подслушва?

— Всъщност не — отвърна Сато и стовари юмрук върху разтворената си длан. — Котен е сенсей в изкуството на най-древната японска борба — сумо. Феникс го познаваше и му имаше доверие. — Вдигна глава към небето и отчаяно простена: — Мухон-нин!

От проснатото в краката им тяло се издигаше пара, единственото все още живо нещо в него сякаш беше татуираният тигър.

— Той трябва да си плати! — скръцна със зъби Сато. — Знае къде щеше да ни отведе Феникс и аз възнамерявам да го изтръгна от него! Хайде, да вървим!

Заедно с последните думи той скочи и се затича в мрака, без Никълъс да успее да реагира. Рибарските фенери отвъд полегато спускащите се склонове на минералния извор бяха изчезнали и всичко наоколо тънеше в мрак. Фенерите край пътеката също бяха угаснали, подгизнали от обилната влага. Вятърът се усилваше.

— Сато-сан! — изкрещя Никълъс и се втурна по следите на своя приятел. Вятърът отнесе думите му, а и Сато едва ли би се вслушал в тях. Защото най-важното нещо в момента беше „Тенчи“ и нищо не можеше да го спре.

Никълъс профуча между редицата камфорови дървета, които ограждаха пътеката към извора. Ушите му се изпълниха с воя на вятъра и плющенето на дъжда.

Сетивата му се напрегнаха до крайност с приближаването на слабо осветената съблекалня. Котен — опитен сенсей както по сумо,

така и в още по-опасната сумай, можеше да се справи със Сато за не повече от три секунди. Тежко предчувствие притисна гърдите на Никълъс.

Може би именно то му попречи да усети навреме лекото помръдване на едва забележима сянка в периферията на зрението му. Все пак се приведе напред и рязко се извъртя надясно. Край ухото му бръмна блестящо насекомо, размина се на милиметри с главата му и се заби в дървото зад него с глух тътен. Съзнанието му автоматично отчете позицията на човека, хвърлил острия шурикен. Нинджа! Това означаваше, че убиецът на Феникс, предателят, избягал от „Теншин Шоден Катори“, е все още тук! От което следва, че все още имат шанс да спасят „Тенчи“ от руснаците!

Никълъс се остави изцяло на инстинктите си. Тялото му, мокро от дъжда и обилно избилата пот, рязко се насочи по посока на скрития в мрака противник. Искеше да стигне до него по най-бързия възможен начин, за да елиминира опасното му предимство с шурикените.

Влетя в съблекалнята и се плъзна като змия в тесните полуосветени коридори. На моменти тичаше, на моменти пълзеше по корем, ангажиран изцяло да нарушава естествения ритъм на придвижването си. На два пъти край ушите му бръмнаха шурикени и това го накара да удвои предпазливостта си. От звуците на острите като бръснач летящи ножове успя да определи, че е скъсил значително разстоянието до противника.

Но ситуацията беше тежка и непрекъснато се влошаваше. Къде е Сато? Отсъствието му го разсейваше, а в такава ситуация всяко разсейване можеше да се окаже фатално.

Плъзна се край редицата железни шкафчета, решил да се добере до своето и да извади оттам свещената си дай-катана. Внезапно върху рамото му се стовари страхотен удар и за момент го парализира. От устата му се изтръгна сподавено проклятие, краката му изведнъж се хлъзнаха по влажния под. Още докато се бореше да запази равновесие, рефлексите му вече бяха готови за защитна реакция. Сянката го връхлетя...

Никълъс рязко завъртя горната част на тялото си, дясната му ръка се стрелна напред. Лакътят ѝ се превърна в стоманена опора, тясната част на дланта ѝ се вряза в тялото на противника, разкъсвайки кости и плът. До ушите му долетя тежко изпъшкване, почти в същия

миг вляво от него се разнесе грохотът на падащо, тяло. Светкавично и инстинктивно прибягвайки до способа „хризантема“ за възвръщане пъргавостта на крайниците си, той се стрелна напред и засипа с тежки удари проснатия наред тясната пътечка противник.

С чувство на свирепо удоволствие усети как вито един от тези удари не пропуска целта. После изведнъж получи зашеметяващ удар в слепоочието. Разтърси глава и отново се нахвърли върху противника, си. Но за това му беше необходима някакви си част от секундата — време, очевидно напълно достатъчно за другия мъж, тъй като него вече го нямаше.

Изправи се на крака и залитна. Сетивата му работеха на максимални обороти. Инстинктивно прибягна до „гецумей но мичи“ и веднага долови духа на нинджата. Той се *отдалечаваше* от Никълъс. Защо?

Миг по-късно отговорът на този въпрос вече беше в съзнанието му, душата му се сгърчи от безпокойство. От устата му се изтръгна нечовешки рев, сърцето му се изпълни с ужас и той се втурна обратно в тъмния коридор.

Сато не намери никого във вътрешността на сградата. Къде е Котен? Къде е мръсният предател? Задавяше се от гняв, адреналинът сякаш щеше да му пръсне сърцето, мисълта за предателството го караше да тръпне от погнуса.

Обърна се и изскочи отново под проливния дъжд. Наоколо беше пусто, не се виждаха, дори собствениците на минералния извор. Котен! Искаше да извика, но от устата му не излезе нито звук. *Ще те убия! Но ще те убия бавно, за да се наслаждавам на мъките ти!*

Втурна се към паркинга. Под лампата проблясваха мокрите покриви на две-три коли. Избърса с длан дъждовните капки от очите си и се вгледа в тях. Всички бяха празни. Премести поглед към наетата кола, с която се бяха придвижили от летището дотук.

Котен!

Колата невъзмутимо стоеше под струите на поройния дъжд. Сато се втурна към нея, без да мисли. Подхлъзна се на мокрия асфалт, нещо в гърба му пропука, просна се с цял ръст, въздухът напусна гърдите му с остро свистене. Изпъшка, вдигна се на коляно и закуцука към колата.

— Котен! — изкрещя той, хвана хромираната дръжка и рязко отвори вратата. До слуха му достигна остро изщракване, сякаш пропукване на суха съчка в гората. После нощта изведнъж избухна в оранжеви и алени пламъци. Колата се взриви, вдигна се високо във въздуха, по асфалта забарабаниха нажежени метални отломки и късчета полуразтопено стъкло. Надуваемото чучело зад волана буквално се изпари от силата на експлозията.

Ехото повтори тътена като далечна артилерийска канонада, вятърът с усърдие се зае да разпръсква облака гъст черен дим, мазен и противен...

Тялото изглеждаше огромно, като на див звяр. Сянката му върху плочките беше черна. Счупените стъкла наоколо отразяваха хладната луминесцентна светлина.

Трима униформени полицаи от градската полиция на Ралей забързано записваха в бележниците си подробности от произшествието, четвъртият беше грабнал подвижния радиотелефон в колата.

Две нови патрулни коли спряха със скърцане на спирачките, полицаите изскочиха от тях и се заеха да слагат подвижни бариери пред започналата да се събира тълпа от любопитни зяпачи.

Сержант Хари Саундърс хвърли микрофона на седалката и се измъкна навън. Приключил с доклада си пред началника на полицейското управление, той бавно се насочи към тримата си колеги. Лицето му бе бледо и загрижено.

— Спокойно можете да изгорите тефтерите си — рече той. — Няма никакъв смисъл от вашите записки.

— Какво? — учудено го погледна Боб Сантини, току-що сложил точка на последното си изречение.

— Всеки момент тук ще пристигнат хора, натоварени специално с този случай. Капитанът каза, че ние нямаме нищо общо с него.

Сантини бавно свали бележника си.

— Искаш да кажеш, че ще си тръгнем просто ей така? — попита той с недоверие в гласа. — Въпреки извършеното убийство?

— Точно този въпрос зададох на капитана и аз — сви рамене Саундърс и лицето му се разкриви. — И знаеш ли какво ми отговори?

Няма смисъл, защото оня тип — пръстът му се насочи по посока на трупа — няма отпечатъци, няма досие, няма нищо! Една голяма, кръгла нула!

— Шпионин — рече Ед Бейн. — Започва да става интересно!

— По-добре се забавлявай с нещо друго — посъветва го Саундърс. — Защото оттук насетне нито жените ни, нито твоята приятелка, Бейн, не трябва да знаят нищо за случая!

— Стига вече с тези предупреждения за креватни откровения — изплю се с отвращение Спинели. — Какво трябва да правя оттук нататък?

— Това, което винаги си правил, тъпако — рече Бейн. — Ще се обърнеш на другата страна и ще захъркаш!

— По-тихо, фокусници — просъска Саундърс. — Вече си имаме компания!

Всички извърнаха глави към фигурата с дълго палто, която се приближаваше по пасажа. Никой не я прие с отворени обятия.

— Пресвета Дево — хлъцна Сантини. — Та това е жена, да я вземат мътните!

— Кой е старши тук, господата? — попита тя на няколко крачки от тях.

— Сержант-детектив Хари Саундърс, госпожо — пристъпи напред Саундърс.

— Спокойно, сержант — изрече с каменно лице жената. — Нямам намерение да ви оскубя косите. — Хвърли бързо поглед наоколо и добави: — Нищо не е пипано, нали?

— Не, госпожо.

— Точно в това положение ли го открихте?

Саундърс мълчаливо кимна, ядосан на себе си. Не би трябвало да му пресъхва устата пред някаква фуста!

— Мога ли да ви помоля... хм... да се легитимирате? — промърмори той.

Тя се обърна да огледа близките няколко квадратни метра от пасажа, лицето ѝ беше все така безизразно.

— Тази информация ще получите от своя капитан, сержант Саундърс — ледено процедиха устните ѝ. — Може би ще бъде в настроение да задоволи вашето любопитство.

Саундърс прехапа устни да не изругае и обърна гръб на Спинели, който насмешливо го наблюдаваше.

— Сержант! — долетя до слуха му хладният глас на жената, коленичила пред трупа. — Нямам нужда от вашата помощ. Ще направите по-добре, ако се отдръпнете до бариерите и разкарате зяпачите. Ще ви повикам, в случай че имам нужда от вас.

— Да, госпожо — отвърна с подчертана любезност Саундърс, кимна на тримата си колеги и групата бавно тръгна към патрулните коли, които проблясваха с червените си светлини в дъното на пасажа.

Таня Владимирова ги изчака, да се отдалечат и отново провери верността на първоначалното си заключение. Трупът безспорно принадлежеше на Джеси Джеймс. Разтвори малка чантичка с инструменти и сръчно свали отпечатъците от парчето стъкло, което стърчеше от гърдите на убития. Едва сега си позволи да си зададе въпроса, който я измъчваше от известно време — какво се обърка? Дори без да се замисля прекалено, отговорът бе ясен.

Бяха проявили глупост, оставяйки Аликс Логан жива. Глупост и немарливост, особено ако нещата се разглеждат от гледна точка на сигурността. Но мъжете винаги проявяват слабост, въздъхна вътрешно тя. Дори мъж, който е могъщ и интелигентен като К. Гордън Минк. Защото именно той, въпреки енергичните протести на Таня, беше решил да я остави жива.

Това решение не беше взето по хуманни подбуди. О, не! Минк просто преспиваше с нея от време на време, като тайно отлиташе за Кий Уест, докато всички знаеха, че кара яхтата си някъде из водите на Чейсапик. А Аликс Логан, подобно на легендарната Шехеразада, беше успяла да го омайва със сладките си приказки и да отлага своята екзекуция.

— Съветвам ви да не мърдате, господин Линеър — просъска човекът на руски.

В гърдите на Никълъс беше насочено грозно, невероятно широко дуло.

— При най-малкото движение ще ви застрелям!

Никълъс с нищо не показа, че разбира този език и нарочно пристъпи крачка напред.

Нощта отново експлодира, ситни късчета асфалт изригнаха на сантиметри от краката му и болезнено се впиха в глезените му.

— Зная, че разбирате какво ви говоря, господин Линеър. Следващият куршум ще отнесе половината ви глава!

Вляво димяха разкривените отломки на наетата кола. От тях се издигаха тънки струйки черен дим. Сякаш змии бягаха от разрушената си клетка.

При грохота на експлозията тялото на Никълъс неволно потръпна. Като на животно, което иска да побегне, за да спаси живота си. Когато изскочи от съблекалнята, пламъците тъкмо бяха започнали да се слягат. Върху асфалта се виждаха овъглени части от тялото на Сеичи Сато, най-малко три ужасни купчинки. Дъждът равнодушно се лееше върху тях, бързо превръщайки ги в подобни на овъгленото желязо безлични черни петна върху мокрия асфалт.

Инстинктивно се беше шумгнал обратно в сянката на леката постройка, подсилена от големите кедри пред нея. Но руснакът, очевидно надарен с остър слух и още по-остро зрение, все пак беше успял да го открие. Никълъс беше сигурен, че именно този тип е екзекутирал Феникс, естествено, след като Котен го е извадил от строя.

Оръжието му беше последната новост от серията „Калашников“ — моделът АКЛ-1000, който имаше втора цев, способна да изстрелва и гранати. Беше толкова леко и компактно, че лесно можеше да се използва и с една ръка. Никълъс беше абсолютно безсилен срещу него.

Пристъпи бавно напред и дъждовните струи зашибаха главата и раменете му.

— Така вече е по-добре — обади се гласът, отново на руски. — Омръзна ми да си представям къде точно се намирате.

— С това нещо в ръцете едва ли ви е необходима особено точна представа — рече Никълъс.

— Точно така.

Никълъс получи възможност да го разгледа. Висок, здрав мъж с военна стойка, облечен в дълъг дъждобран. Беше гологлав и чертите на лицето му се виждаха ясно на ярката светлина — клюноподобен нос под гъсти вежди, които след няколко години ще станат рунтави и положително ще доминират над, общо взето, красивото лице с правилни черти. В момента тези черти бяха нещо неясно и

второстепенно, върху лицето доминираха големи и широко разположени яркосини очи.

— Винаги съм харесвал: умните хора, независимо от идеологическите им заблуди — Леко се усмихна руснакът, после кимна и се представи с доста странно прозвучал официален тон: — Казвам се Пьотр Александрович Русилов.

— Очаквах да срещна Проторов — отвърна Никълъс. В момента единственото му оръжие бяха думите и той възнамеряваше да се възползва максимално от тях.

Лицето на Русилов помръкна, приятелското изражение изчезна като сянка.

— Какво знаете за Проторов?

— А вие откъде знаете, че говоря руски? — контрира го Никълъс. — Хайде, дайте да си разменим малко информация.

Руснакът се изплю и стисна автомата.

— Не сте в положение да се пазарите! — остро отвърна той. — Приближете се още малко към светлината!

Никълъс се подчини. С гърба си усети — някакво движение и миг по-късно в полезрението му се появи фигурата на Котен. На слабата светлина изглеждаше някак променен. Сякаш беше станал още по-дебел и силен. Когато се приближи, Никълъс разбра на какво се дължи това — през рамото му беше праметнат безжизнен труп.

Като пристъпваше ситно, приведен под тежестта на трупа, огромният борец внимателно се приближи до руснака. Стовари тялото в краката му и рече:

— Нинджата е свършен. Тоя тип му нанесе прекалено много удари. — Очите му се извъртяха по посока на Никълъс, който изпитваше странно чувство, слушайки руските думи от устата на огромния японец.

— Намери ли го? — попита Русилов, без дори да погледне в краката си.

Котен му протегна торбичка от обработена кожа, изглеждаше миниатюрна в огромната му лапа.

— Изскочи от него заедно с последния му напън — ухили се той. После, доловил колебанието на руснака, пискливо се разсмя. — Хайде, вземи я! Дъждът вече я изми!

Русилов протегна свободната си, ръка и бързо пхна торбичката в джоба си. Замина „Тенчи“, помисли си Никълъс, после в съзнанието му се появи думите на Сато: „Открийт ли «Тенчи», те ще ни унищожат. Всички!“ Какво ли се крие зад този секретен проект? Сигурно е страшно важно, след като може да предизвика световна война! Трябва да разкрия тази загадка, рече си Никълъс. Трябва, и то скоро!

Тъмните очи се плъзнаха по посока на Никълъс.

— Сега ли да се погрижа за него?

— Стой по-настрана от него! — остро отвърна Русилов и горилата навъсено го изгледа.

— Току-що се изложихте завинаги пред него, Пьотр Александрович! — меко продума Никълъс.

— Вие двамата сте твърде опасни, за да ви се позволи директен контакт! — остро отвърна руснакът.

— Така ли? — искрено се учуди Никълъс. Разговорът започваше да става интересен. Откъде един оперативен агент на КГБ разполага с толкова подробни сведения за него? — Сигурен съм, че нямате моето досие. Аз съм обикновен гражданин.

— Тогава какво правите тук? — иронично се извиха веждите на Русилов.

— Ние със Сато-сан сме... бяхме не само делови партньори, но и приятели.

— И това е всичко, така ли? — гласът на руснака потръпваше от ирония.

Нямаше смисъл да продължават в този дух.

— Бомбата в колата не беше предназначена единствено за Сато — твърдо каза Никълъс. — Не бихте могли да сте сигурен, че само той ще влезе в колата.

— Ако бяхте влезли и вие, нещата щяха значително да се опростят — отвърна Русилов и потупа джоба си. — След като разполагаме с това тук, вие вече нямате значение за нас... Ако агентът ни беше засечен...

— От Феникс или от мен.

— О, вярвам, че нашият приятел Котен щеше да намери начин да ви държи настрана. Но нека си довърша мисълта — ако агентът ни беше засечен, ние положително щяхме да ви вкараме в играта...

— Ако искате да се радвате на живота си поне още известно време, по-добре е да ме застреляте веднага — спокойно рече Никълъс.

— Точно това възнамерявам да направя.

— И така никога няма да научите за промените в „Тенчи“, които бяха осъществени съвсем неотдавна.

— От кого? — попита Русилов и в гласа му за пръв път се долови известно колебание.

— А защо според вас „Томкин Индъстриз“ се слива със „Сато Петрокемикълс“? — отвърна с въпрос Никълъс. — Мога да ви уверя, че не е от братски чувства!

— Лъжете! — изръмжа Русилов. — За пръв път чувам подобно нещо!

Разбира се, че е за пръв път, помисли си Никълъс. Само че не можеш да бъдеш сигурен. Затова се страхуваш, че ако не ме откараш при Проторов жив, може би ще допуснеш фатална грешка. Времето е малко и едва ли е подходящо за поправка на фатални грешки.

— Вие наистина не знаете някои неща — рече той. Словото беше отделна и доста старателно застъпена част от всестранната му подготовка. „Киай“ — страховитият боен вик, се използва за стряскане и понякога за парализиране на противника, а „ичи“ има същото предназначение, макар и по по-индиректен и по-прикрит начин. В този случай „ичи“ се идентифицираше с дефиницията за „позиция“ и зависеше основно от интонацията и самия глас на този, който прибъгва до него. Изключително трудно изкуство. Почти безнадеждно, когато е комбинирано с външни, независими от волята на изпълнителя фактори. Наред с многобройните си умения Акутагава-сан беше изключителен сенсей по „ичи“, а в лицето на Никълъс беше намерил достоен ученик. — Вече бях започнал да мисля, че господин Проторов е наистина всемогъщ — добави той и остана с впечатлението, че в този момент животът му зависи единствено от „ичи“ и никакви други необикновени способности.

— Убий го! — изръмжа Котен. — Застреляй го веднага, иначе аз ще свърша тази работа!

— Я по-тихо! — скара му се Русилов, без да отмества очи от лицето на Никълъс. — Елате насам, другарю Линеър — добави той и гласът му потъна в оглушителната гръмотевица, разцепила от изток на запад небето над главите им. Дъждът ги обливаше с плътни сребристи

струи. — В крайна сметка ще получите онова, към което толкова много се стремите в този момент.

Проторов! Душата на Никълъс потръпна от вълнение.

[1] Родом от Манджурия, манджурци. — Б.ред. ↑

[2] Личен олтар за молитва. — Б.пр. ↑

[3] Военното контраразузнаване. — Б.ред. ↑

КУМАМОТО | АСАМА КОГЕН | ШВЕЙЦАРИЯ ЕСЕН-ЗИМА 1963 — ПРОЛЕТ 1986

Ето как стана така, че Акико спаси живота на Сайго и той ѝ се отплати. Есента на 1963 година беше студена и дъждовна, през някои дни дори снежна. Тук-там по оголената земя проблясваха сребърни ивици слана, приличащи отдалеч на изхвърлени на брега пасажи риба.

В Кюсю, където Сун Суинг изпрати Акико за следващата фаза от подготовката ѝ, кипеше напрегната работа. Покачени на стари дървени стълби, селяните внимателно увиваха стъблата на плодните дръвчета с ленено платно, подготвяйки ги за тежка зима.

Беше необичайно рано за подобен вид дейност, но още в деня, в който лятото се стопи като дим под навъсеното небе, старите хора загрижено предрекоха тежка и продължителна зима.

Когато Акико пристигна, тази част от Кюсю бе потънала в студена мъгла, не се виждаха нито величествените върхове на планината Асо, нито високите комини на огромния промишлен комплекс, прострял се северозападно от града.

Намрази Кумамото още от първия миг. През средновековието градът вероятно е притежавал известен чар, но днес, в дните на бързото икономическо развитие на Япония, старите, покрити със сивкав прах сгради свидетелстваха единствено за безнадеждната му затътеност.

Но Акико трябваше да бъде тук, трябваше да продължи подготовката си в риуто „Канака на нинджуцу.“ Неговият символ представляваше кръг с девет симетрично разположени диаманта, сред които беше изписан на канжи йероглифът „комузо“. Тя веднага разпозна неговото значение — „кужи кири“, или „Черното нинджуцу“.

Дори личният печат на Сун Суинг върху препоръчителното писмо не помогна особено за приемането ѝ. Сенинът на риуто — болезнено слаб мъж с издължено лице, я прие, след като си беше опъвала нервите половин ден. После, въпреки потока от любезни извинения, тя не успя да открие в очите му дори онази елементарна искрица, с която човек отличава себеподобните си от по-низшите

създания в природата. Коленичила срещу него върху голата тръстикова рогозка, тя бе обзета от странна и поне на първо време непонятна тъга. После, разбира се, това чувство престана да бъде загадка за нея. Просто защото си даде сметка, че ѝ липсва Сун Суинг, липсва ѝ неговият топъл и гостоприемен дом.

Но желанието, което я накара да напусне удобството и топлината, беше силно и всеобхватно. Тя съзнаваше, че е тук по волята на своята карма и това не подлежеше на съмнение. Трябва да ѝ се подчини и толкоз.

А сенинът я възненавидя в мига, в който я зърна. Мълчаливо прокле своя бивш сенсей и препоръчителното му писмо. И дума не можеше да става да отпрати това момиче, макар че страшно много му се искаше да го стори.

Единствената му надежда беше, че подготовката в тази специална школа, а и самият живот между голите ѝ стени ще се окажат непосилни за тази жена както във физическо, така и в емоционално отношение. Вътрешно потръпна, като си помисли за присъствието ѝ тук, за неизбежното разхлабване на желязната дисциплина сред останалите ученици, което ще предизвика нейното „ва“.

Дори в момента усещаше странното влияние на женския ѝ дух, което по болезнен начин се врязваше в душевното състояние на него и на всички останали в йерархията на школата. Състояние, постигнато с цената на тежък и продължителен труд.

Със злорада усмивка на лице и вик на тържество в душата си той я прикрепи към единствения възпитаник на школата, който стопроцентово щеше да направи непоносим живота ѝ в Кумамото. После с каменно лице я изчака да стане и се поклони. Гледаше как новата ученичка напуска стаята и в душата му отново нахлу злорадството. Беше сигурен, че Сайго ще я унищожи.

Не в буквалния смисъл на думата, разбира се. Това би означавало да се изложи непоправимо пред Сун Суинг и не биваше да се допуска. Не, не! Познаваше добре своите възпитаници и беше убеден, че е направил правилен избор. В душата на Сайго се бе вселил страховит демон, ноктите му бяха впити толкова дълбоко в нея, че дори самият сенин се беше отказал да го прогони оттам.

„Обладаният от духове“ (така го наричаха помежду си инструкторите в риуто) беше единственият човек, който е в състояние

да прогони тази женска. Тя сама ще има възможност да се убеди в това. Така ще бъде спасена честта на всички засегнати — Сун Суинг няма да може да обвини сенина в некоректност, а самата женска. Ще получи възможност да се завърне с достойнство там, където ѝ е мястото — при церемонията по поднасяне на чай или може би — подреждането на цветя. В мига, в който Акико му се представи, Сайго разбра колко малко го цени сенинът. Какво унижение, помисли си мрачно той. Да водиш за ръчичка новопостъпил ученик е нещо нормално, но не и когато този ученик е от *женски* пол! Мълчаливо я гледаше, в душата му набираха сила, омраза и отвращение.

Акико също усети, че са я вкарали в клетката на тигър. Нейното „ва“ се сблъска с враждебното излъчване на Сайго и тя си даде сметка, че ако иска да оцелее тук, ще трябва да спечели първо него, а след това и останалите обитатели на риуто. Постепенно, бавно, един по един...

Остатъка от следобед прекараха в разглеждане на риуто — един отделен и затворен свят в сърцето на баналното промишлено градче. Постройката беше без прозорци, мръсносива и мрачна. Не срещнаха абсолютно никого. Акико тайно наблюдаваше своя нов настойник.

— Когато изляза по работа, ти няма да мърдаш оттук! — кратко ѝ нареди той и тя покорно кимна с глава. — Не искам да издаваш нито звук, докато ме няма, също и когато се прибера!

— Защо?

Отговорът му беше тежък плесник, нанесен със светкавична бързина. Акико политна и падна настрана.

Сайго се изправи над нея с леко разкрячени крака и отпуснато тяло.

— Искаш ли да ми зададеш още някой въпрос? — мрачно попита той.

Акико потръпна, устата ѝ остана здраво затворена. Сайго изръмжа в знак на задоволство, обърна се и излезе.

Останала сама, Акико моментално потъна в „шинки“^[1]. То включваше пълна изолация на „танден“^[2] и по този начин я освобождаваше от присъствието на окръжаващата я среда. След няколко секунди на интензивна концентрация болката изчезна. Тя бавно се изправи, погледът ѝ не се отделяше от вратата, през която беше излязъл Сайго.

Естествено, стотни от секундата, преди да получи удара, тя беше почувствала враждебната реакция на духа му. С лекота би могла да избегне физическия контакт, но какво добро щеше да ѝ донесе това? Сайго положително би изпаднал в бяс и последиците щяха да бъдат тежки.

Освен това беше почувствала и още нещо — този човек не беше сигурен в своята мъжественост и именно поради това изпитваше силна нужда да се налага с физическа сила над околните, независимо дали те са мъже или жени. Ако иска някога да властва над него, тя ще трябва да намери ключ към използване на естествените му склонности. Едва тогава би могла да избере стратегията, с чиято помощ ще го укроти.

Нямаше го в продължение на няколко часа. Навън се мръкна. Дойде време за вечеря и Акико огладня.

Тук нямаше храна и тя тихо се отправи към дожото. Там отвори чантата си, облече черното си „ги“ и потъна в медитация. След около четиридесет минути постигна състоянието „шинки киицу“ — пълното сливане между дух и тяло, което лежи в основата на всички бойни изкуства. В долната част на корема ѝ се настани оловна топка, сякаш цялата вселена тежеше върху нея. „Шитахара“^[3].

Пое си дълбоко дъх: „жицу“, пълнота. Изпусна го: „кио“ — празнота. „Удариш ли навреме, непременно ще усетиш «кио» в своя противник, беше ѝ казал Сун Суинг. Точната преценка на удара пък ще ти донесе чувството за «жицу». По този начин победата ти е сигурна!“

„Но ако си позволиш глупостта да мислиш за победата предварително, ти си обречена, продължаваше той. Свържи своето внимание със «сайка танден» — дъха на Пустотата. Само оттам — от необятната Пустота — ти ще можеш да изработиш, стратегията на победата.“

В продължение на деветдесет минути упражненията се редуваха, все по-трудни и по-трудни. Обляна в пот, Акико координираше бързината на действията си с точното време за тяхното прилагане. Те ставаха все по-сложни и разностранни — първо три, после шест, накрая светкавични хватки за нападение и защита.

После отново се върна в съзерцателното състояние „сайка танден“. Това ѝ беше необходимо, тъй като все още се учеше, все още не бе постигнала онова състояние на духа, в което всички действия ставаха автоматични и леки, просто втора природа.

Бръкна в торбата си и извади оттам парче плътен памучен плат — единствения подарък на Сун Суинг. Сгъна го на две и с точни пестеливи движения го обви около горната част на корема си. Горният му ръб опря в края на гърдния ѝ кош. Пристегна го здраво, като превръзка над широка рана. Едновременно с това продължаваше да диша дълбоко и равно, изпълваше дробовете си с въздух до отказ. Седеше с кръстосани крака и изправено тяло, раменете и бавно се приведоха напред. Върхът на носа ѝ почти опря в пъпа. „Сайка танден“. Вдишване, издишване.

Все още беше потънала в ритъма на дишането, когато изострените ѝ сетива доловиха мекото захлопване на желязната входна врата, последвано от потракването на големия катинар.

Жицу, кио. Пълнота, празнота. Навътре, навън.

Усети присъствието на Сайго в салона и вдигна глава. Очите ѝ бавно се фокусираха върху силуета му.

— Стани и ела тук! — прошепна той, изправен на крачка от вратата.

Тя се подчини. Преди да се приближи до него, внимателно сгъна парчето памучен плат. Държеше на него особено много, въпреки че подобно можеше да се купи във всеки магазин. Пъхна го в широката си черна блузка и пристъпи към Сайго.

— Слушай — прошепушна той. Гласът му беше съвсем тих, наподобяваше жуженето на комар. Стояха съвсем неподвижни. Дори и без грубото му предупреждение отпреди няколко часа тя не би си позволила да издаде звук.

Помещението тънеше в тишина, нарушавана единствено от едва доловимото шумолене на стърготини. То напомняше за какво е била построена тази сграда преди много години. През дебелите стени и пода от масивно дърво не можеше да проникне шумът на улицата три етажа под тях. Беше тихо, като в гробница.

После някой се закашля, зад вратата се разнесоха меки стъпки. Тя хвърли кос поглед към Сайго, който беше насочил цялото си внимание към вратата.

Кой ли е там, зачуди се Акико. Остана мълчалива и продължи да се ослушва.

— Какво е това? — разнесе се тих женски глас. — Къде се намираме?

— Ела — отвърна ѝ плътен мъжки глас. След няколко секунди тишина гласът повтори настоятелно: — Хайде, ела!

Двойката зад вратата изчезна, но в душата на Акико продължаваха да се люшкат отраженията на духовете им. Мъжки дух, женски дух...

Лицето на Сайго беше разкривено от ярост. Колко дълбока е омразата му, потръпна вътрешно тя. Просто го разяжда! Омразата беше чувство, което тя не разбираше.

Може би точно в този миг Акико за пръв път усети, че двамата с жестокия си настойник са другари по съдба, че духовете им са родени един за друг. Акико и Сайго. Звучи добре, нали?

След известно време лицето му започна да възвръща нормалния си цвят, той отново бе в състояние да говори. Странното беше, че изобщо не се върна към инцидента отгатък вратата.

— Ти си ме чакала — промълви той.

— Нали това искаше от мен? — отвърна тя и се взря в очите му, мрачни и безжизнени като камъни на дъното на мъртво езеро. Ако е вярно поверието, че очите са огледало на душата, Сайго положително се е родил на този свят без душа. В очите му липсваше живец, емоциите зад тях бяха тежки и неподвижни като увиснал на бесилото труп.

Той кимна с глава и тя усети задоволството му. Усети и нещо друго — увереността му, че покорството ѝ е резултат от плесницата. Някой друг с неговия характер положително би се успокоил и отпуснал, но той не го стори. Акико забеляза и това.

— Късно е — рече той. — Обличай се и да вървим.

Не се обърна, когато тя започна да смъква своето „ги“. Каменните му очи не се отделяха от тялото ѝ. За разлика от повечето японки Акико не изпитваше срам от своята голота, но този път усети как тежкият поглед на Сайго пълзи по кожата ѝ и внимателно я изследва.

Това, което се излъчваше от него, не беше точно похотливост в смисъл на обикновено сладострастие. Подобно излъчване тя би разбрала без всякакво затруднение. От друга страна, нямаше чувството, че прелестите ѝ са подложени на хладна преценка. Това също би разбрала. Той беше от някаква напълно непозната порода, до този момент не беше се сблъсквала с такива мъже.

Когато беше напълно гола, тя усилено разтърка тялото си с хавлията, след което се обърна към него и го погледна в очите.

— Какво толкова те привлича? — запита тя и изви тялото си така, че нищо да не остане скрито от погледа му.

— Не се вълнувам от секса, ако това имаш предвид — отвърна той. — Отдавна съм получил своя дял.

Очите му бяха насочени малко под пъпа ѝ — там, където се появяваха първите косъмчета над венериния хълм.

— Не се давам току-така — простичко рече тя. — Какво те кара да мислиш, че точно пред теб ще отстъпя?

— Гола си, нали? И почти не ме познаваш...

— Ако те познавах, шансовете ти може би наистина щяха да са малко по-големи — отвърна тя.

— Искаш да кажеш, че това те е покана, така ли?

— Ако ме желаеш, това си е изцяло твой проблем — започна да се облича тя. — Защото ти беше този, който ме лиши от възможността да се преоблека на спокойствие.

Той остана за известно време загледан в нея, после рязко се обърна. Приблужи се до металната врата, отключи я и се зае да сваля символа на риуто от гладката ѝ повърхност. След малко го постави настрана и затърка лакираната тъмночервена повърхност, за да отстрани и последните следи от него.

Акико беше изпълнена с любопитство, но вече знаеше, че няма смисъл да го пита защо си прави труда да отстрани следите от присъствието им в сградата на някогашния склад. Това беше единствената врата на третия етаж, от която можеше да се излезе на стълбището.

Вече облечена, тя взе сака си, мина край нето и спря на площадката. Сайго внимателно сложи катинара и го заключи.

— Нямам къде да се настаня — рече тя.

Той извади ключ от джоба на панталоните си.

— Това е за резервната спалня. Не пипай нищо в къщата. — Написа адреса на листче хартия и добави: — Не знам кога ще се върна, но ме чакай.

Три седмици по-късно се озоваха в провинцията, сред портокаловите горички. В южната част на острова нямаше промишленост, земята се обработваше както преди векове. Сайго каза, че там му харесва.

Макар и далеч на юг, снегът хрупаше под краката им. Беше навял на дебели преспи, повърхността му бе покрита с тънка ледена корица, деликатна като изящен китайски порцелан. Тя проблясваше в мрака с леко фосфоресцираща светлина и правеше нощта необичайно светла и прозрачна.

Кълба пара излизаха от устите им, произнесените думи увисваха във въздуха като странен архипелаг.

Много неща в живота на Акико успяха да се променят за този относително кратък период. В момента се питаше дали това важи и за него. С всеки друг отговорът на подобен въпрос отдавна не би представлявал тайна за нея.

Всичко започна преди три седмици. Той се върна късно през нощта, вратата се затвори зад гърба му без никакъв звук. — Акико се беше унесла в сън, но една част от съзнанието ѝ реагира моментално на неговото присъствие. Отвори очи и зачака. Не се изненада от тази рязка промяна, просто защото по рождение притежаваше способността да преминава от едно състояние в друго леко и без видимо усилие.

Сайго се беше спрял до вратата, лицето му тънеше в мрак.

— Спеше ли? — попита той.

Ако изобщо го биваше за нещо, отговорът на този въпрос несъмнено би намерил място в съзнанието му.

— Не — отвърна тя. — Нали искаше да те чакам.

Той пристъпи навътре и тя отново почувства мръсно похотливите помисли обзели душата му. Не помръдна, не отмести поглед, с нищо не показва, че усеща намеренията му. Обратното би означавало да се прости с надеждата, че може да го контролира, би го изплашило. А това тя не можеше да си позволи.

След като я удари и реши, че е прикрил вътрешната си слабост, той каза:

— Навън има един вързоп. Иди да го вземеш. — Гласът му прозвуча съвсем нормално.

Акико стана и мина покрай, него. Отново усети духа му, неподвижно свит на кълбо като задрямала змия. За своя огромна

изненада на прага откри момиче на нейната възраст. Беше се облегнало на рамката на вратата и трепереше. Акико обви, ръка около кръста му и го поведе навътре.

Момичето се спъна на прага, политна и се отпусна в ръцете ѝ с цялата си тежест. Тя бе принудена да го подхване и да го внесе почти на ръце. Привършила, с това, тя се, отдръпна и се вгледа в лицето му, осветено ясно от топлата светлина на лампата.

Лицето ѝ беше красиво, но безжизнено. С нещо ѝ заприлича на мъртвия дух на Сайго. Зениците ѝ бяха неестествено разширени, върху полуразтворените ѝ устни беше избила лека пяна...

— Натъпкана е с наркотици — отбеляза Акико.

— Естествено — отвърна той. Тонът му беше такъв, сякаш забележката ѝ беше най-нормалното нещо на света. — Сложи я да си легне. Тази вечер ще спи в твоята стая.

Акико се подчини. Положи отпуснатото тяло на момичето върху памучния футон, зави го с вълненото одеяло и се върна във всекидневната. Сайго се беше отпуснал на колене върху татамито, палтото му, покрито със сняг, се беше разстлало около него като венец от замръзнали лилии. Брадичката му опираше в гърдите, главата бавно се поклащаше. Очите му не бяха напълно затворени.

Какво ли ще стане, ако го подхвана в момент като този, запита се Акико. Знаеше, че ако иска да се придържа към подобна стратегия, именно сега му е времето. Той беше изпаднал в състояние на пълно „кио“.

Но миг по-късно главата му рязко се повдигна, очите му я стрелнаха с напрегнатото внимание на готова за нападение усойница. Усетила опасността, тя мигновено забрави офанзивните си помисли, коленичи пред него и обърна ръцете си с дланите нагоре.

Очите му бавно се замъглиха, главата му се люшна и той бавно се предаде на съня. Акико също задряма. Малко преди разсъмване се събуди и мигновено изостри вниманието си. Насреща ѝ Сайго спеше дълбоко, гърдите му равномерно се повдигаха и отпускаха. Някак не можеше да се освободи от чувството, че той продължава да я наблюдава.

В дожото цареше изключително тежка и напрегната атмосфера. При приближаването ѝ обаче всичко замираше. Както преподавателите, така и възпитаниците на риуто се държаха с нея

изключително любезно, но хармонията на подготовката се нарушаваше от нейното присъствие и тя добре усещаше това.

Инстинктивно чувстваше, че сенсеите не ѝ се доверяват, а учениците я мразят. Никой не ѝ помагаше в нищо, с изключение на случаите, при които подобно поведение би прозвучало откровено невъзпитано. Никога през живота си тя не се бе чувствала толкова самотна и откъсната от света. Изпитваше усещането, че е леден айсберг, попаднал случайно в тропически води, и слънцето е безсилно да го разтопи. Ако някой от тези мъже тук изобщо я забелязваше, то беше по начина, по който човек забелязва гноен цирей върху тялото си.

Всички искаха да я няма и тя добре го усещаше. Въпреки това беше изпълнена с решимост да се противопостави на волята им. В досегашния си живот не бе позволявала на никой мъж да определя съдбата ѝ, нямаше намерение и сега да допусне това. Бореше се срещу подобно влияние още от самото си раждане. Волята ѝ бе закалена по подобие на стотиците пластове фина стомана, от които се раждаше острието на катаната — оръжието на честта. Нима наистина си въобразяват, че могат да я прекършат?

Упорито се опитваха да го сторят, това поне можеше да им се признае. За начало сенсеят я включи в групата на най-невъзприемчивите и бавни възпитаници — онези, които положително щяха да бъдат отстранени от риуто след няколко месеца. В рамките на час тя успя да определи със смайваща точност способностите на всеки от тях. Всички без изключение бяха на значително по-ниско равнище от нея. Изпращането ѝ в тази група беше откровен плесник по лицето ѝ, но вместо да се почувства унижена, тя направи всичко възможно да извлече полза от създаденото положение.

Подобно на всички новоприети ученици тя седеше кротко на мястото си и слушаше внимателно инструкциите на сенсея, внимателно наблюдаваше упражненията, особено тези, които комбинираха елементи от нападението и защитата.

Всичко ѝ беше познато, повечето позиции владееше отлично от години благодарение на опитните указания на Сун Суинг. Но нищо в поведението не показваше това, държеше се съвсем като любознателна ученичка, решена да овладее тайните на нови и непознати неща. Задоволяваше се да им подхвърля това, което се очакваше от нея, и нищо повече.

Когато дойде нейният ред за практическа тренировка, сенсеят се оттегли и отстъпи мястото си на един от по-опитните възпитаници. Нов плесник, тъй като всички досега бяха работили директно с него.

Пъхнаха в ръцете ѝ полиран дървен прът, около два пъти потънък от бокена — дървената сабя за тренировка по кендо, и някъде около три пъти по-дълъг от него. Тя зае позиция върху излъсканите дъски, обръщайки особено внимание на обстановката. Стараеше се да се проникне от качествата на желязното дърво — гъвкавост и здравина, качества, които всички японци ценят особено високо.

Потъна в състоянието „шинки киицу“, изчака нападението на партньора си до последната секунда, след което вдигна пръта и с лекота го парира. Ученикът се просна на пода.

В салона настъпи мъртва тишина. Сенсеят кимна на следващия от групата. Резултатът от нападението на втория младеж беше абсолютно същият, макар че Акико го парира по друг начин.

Сенсеят изпрати срещу нея двама младежи едновременно. Акико продължаваше да стои на колене с отпусната глава. Не ѝ беше нужно да се обръща назад, за да определи позицията и намеренията на втория противник. Стратегията му ѝ беше съвсем ясна благодарение на „шинки киицу“. Пръстите ѝ се обвиха точно около средата на дървената пръчка. Това беше много важно, тъй като се готвеше да прибегне до техниката на опорната точка, при която всичко зависи от прецизния баланс.

Остана в същата позиция, макар че не можеше да използва краката си и това беше допълнително предимство за нейните противници. Но тя беше в състояние да върши много неща само с горната част на тялото си.

Концентрирайки се в Нищото, тя ясно усети приближаването на противника зад гърба си. Раменете ѝ се извиха, дясната част на тялото ѝ потъна надолу. Миг по-късно вече се връщаше в обратна посока — движение, многократно усилено от тласъка на опорната точка. Прътът изсвистя във въздуха и се стовари върху гърдния кош на нападателя. Той изохка и се строполи на пода.

Противоположният край на дървеното оръжие, приведен ниско надолу, започна възходящото си движение. Закръгленият му край с математическа точност се заби в гърлото на втория нападател, който,

едва успял да пристъпи крачка напред, се озова по гръб на пода с объркано изражение на лицето.

Едва тогава я напусна интензивната концентрация и сетивата ѝ безпогрешно доловиха интереса на всички присъстващи везалата. Това, което до този момент бе смятала за обикновено и незначително упражнение, беше привлякло вниманието на три четвърти от мъжете в дожото.

Ако беше очаквала, че ще получи привилегията да се изправи лично срещу сенсея на групата, очакванията ѝ останаха излъгани. Школата отново потърси начин да я унижи. Сенсеят ѝ заповяда да се изправи, взе пръта от ръцете ѝ и я поведе към другия край на салона. Там тренираше групата на Сайго. Остави я в ръцете на друг сенсей — мрачен тип с дълбоки белези от едра шарка по лицето.

— Добре дошла — процедиха с очевидно нежелание тънките му устни.

Акико имаше чувството, че е презрян гайжин в собствената си родина.

Твърдата му мазолеста ръка, жълта и някак мазна, бавно се протегна напред.

— Бъди така добра да заемеш позиция „кокую шуру“!

С това словосъчетание се означаваше една от атакуващите позиции в част от бойните изкуства, но както повечето японски изрази означаваше и друго — в случая „дишай“.

— Джин-сан!

Възпитаникът с това име пристъпи крачка напред и стори дълбок поклон:

— Хай!

— Вероятно поради грешка на администрацията Офуда-сан е била включена в неподходяща група. Не бихме искали втори подобен пропуск. Затова ще те помоля да ни убедиш, че новото място е съвсем подходящо за нея.

След тези думи сенсеят се отдръпна и се присъедини в кръга от любопитни зрители.

С угълчето на очите си Акико видя фигурата на Сайго, спокойна и отпусната. Дали го интересуваше представянето ѝ сред доста по-напредналата, група на неговите възпитаници? Дали не съжеляваше, че не е на мястото на Джин-сан?

В това дожо не прибягваха до ритуалните поклони, характерни за началото и края на повечето двубои по правилата на японските бойни изкуства. Защото тук се подготвяха ниндзи, а за тях не важеше „бушидо“ — правилникът на честта, въведен от самураите, за разлика от самата чест, разбира се.

Джин-сан се изправи срещу нея с леко разтворени крака. Ръцете му бяха свити в юмруци, лявата стискаше дясната, и двете повдигнати на височината на кръста.

В тази стойка имаше нещо странно и непознато, нещо, което Акико не можеше да определи. После той помръдна и ако миг преди това тя не беше успяла да долови състоянието на духа му, борбата вече щеше да е приключила.

Стана така, че Акико се изплъзна в последната секунда. Получената информация беше достатъчна. Тя успя да подготви духа си и да насочи цялото си внимание към неизвестното. Благодарение на този факт зърна навреме блясъка на „манрики гусари“, в буквален превод — „веригата, силна колкото десет хиляди мъже“. Тя представляваше петдесет-шейсет сантиметрова верига от стоманени брънки, в двата края на която се полюшваха тежки оловни топчета.

В същия мит разбра и какво я беше разтревожило в стойката на Джин-сан. Това беше „гохо но камае“^[4].

Джин-сан вече беше преполовил разстоянието до нея, зловещата верига се поклащаше леко отпусната между протегнатите му напред ръце. Ще прибегне до „макиотоши“, мерна се в съзнанието на Акико. Тоест — ще се опита да увие веригата около врата ѝ. Защото се стремеше не само да я победи, но и да го стори с максимална решителност и бързина.

Не направи грешката да посегне към веригата. Знаеше, че това ще ѝ донесе единствено удар в лицето или, ако е достатъчно неразумна, натрошени кокалчета.

Постъпи съвсем иначе — до последния момент се държеше така, сякаш „манрикигусари“ изобщо не съществува. Приведе торса си съвсем леко напред и това се размина с очакванията на противника ѝ, очевидно решил, че тя инстинктивно ще се отдръпне. Това ѝ позволи да се подготви, рамото ѝ светкавично се хлъзна под протегнатите му ръце, лявата ѝ ръка нанесе удара „екика“, предназначен специално за беззащитните точки под мишниците на противника, усилен стократно

от инерцията на тялото му. Нападението беше толкова внезапно, че наруши както ритъма, така и концентрацията на Джин-сан. Откъснат от съзерцателното състояние на Нищото, той престана да бъде опасен съперник и миг по-късно също се строполи на пода.

Сенсеят със сипаничавото лице мълчаливо изгледа Джин-сан, който бавно се изправи и с олюляване се прибра сред кръга любопитни наблюдатели. Акико усети как напрежението сред тях видимо нараства.

Следващите няколко минути се бяха запечатали в паметта ѝ със своята странност. Много пъти след това беше изживявала отново следващия ход на сенсея, наблюдавайки като в забавен кадър как той се обръща към групичката свои възпитаници и тихо изрича:

— Сайго-сан.

Не потърси очите ѝ, нищо в поведението му не показваше какви ще бъдат следващите му ходове. Но тя ясно съзнаваше, че в близките няколко мига, изправени един срещу друг, те ще решат съдбата на своите отношения.

Знаеше и друго — съдбите и на двамата са в нейните ръце. Вътрешно той отдавна бе сигурен, че има власт над нея и следователно ще бъде освободен от напрежението на предстоящото мъжкарско доказване, неизбежно обземало предишните ѝ противници. И ще направи точно това, което иска от него сенсеят да я победи по най-убедителен начин, да я унижи пред очите на всички.

Акико си даваше ясна сметка, че сега е моментът да възвиши и обожестви сливането на тяхната карма, ако такова сливане изобщо е възможно да запуши дълбокия кладенец на омразата, клокочещ като вулкан в душата му. Той бе изключително опасен и тя нито за миг не забравяше това. Ако не успее да овладее този вулкан, той би могъл да я нарани тежко, дори фатално. Не вярваше, че сенсеят ще осъзнае навреме този факт, за да може да го възпре. Обзет от мрачния огън на чувствата си, Сайго би могъл да я убие, без дори да си дава сметка, че го прави.

Всичко това проблесна мигновено в съзнанието ѝ, докато Сайго пристъпяше в кръга да заеме мястото на победения и унижен Джин-сан. Лицето му бе напрегнато и възбудено, той бе твърдо решен да не допусне подобно унижение.

Стигнаха му точно три минути, за да я победи. За това кратко време между двамата набъбна цял микрокосмос от познание, прилагането на различните тактики и стратегии в боя ги разкри напълно един за друг, станаха по-близки от любовници, дори от близнаци. Нищото ги свърза в неделимо цяло, очите на всеки от тях гледаха, без да мигат, в тъмните мрачни тунели, водещи до душата на другия.

Сипаничавият сенсей се държеше така, сякаш Акико не бе победила нито един възпитаник от групата му.

— Добре, Офуда-сан — рече той. — Мястото ви е тук, при мен.

По-късно Сайго предложи да вечерят заедно. Сънливата млада жена от предишната вечер се беше преместила на неговия футон. Акико не направи никакъв коментар на този факт, нито пък на необичайното ѝ състояние. Момичето нито хапна, нито дори отвори очи през всичките часове на деня. Просто продължаваше да бъде под упойващото влияние на наркотиците.

По време на вечерята в ресторанта Сайго мълчеше, ръцете му разсеяно ровичкаха предястието и салатата. Животът около него пулсираше с пресилено оживление, сякаш всички тези хора, работили с пълни сили в огромния завод край града през целия дълъг и уморителен ден, искаха да забравят неприятните мигове, да ги удавят в пиене и мнимо веселие.

Акико видя много жени, които упражняваха професията на майка ѝ. Разбира се, тяхното ниво беше по-друго, но крайният резултат беше все същият. Спряла очи върху тях, тя изпита странното усещане, че отново е във „Фуяжо“ и гледа през тайните цепнатини на многобройните спални как изтичат безкрайно дългите часове на нощта.

Същевременно си даваше сметка, че се е променила, че вече възприема като куха фасада дори безкрайната изтънченост на майка си, че в крайна сметка тя не се е различавала по нищо от тези жени тук — лишени от положение и достойнство, лишени от най-ценното човешко качество за японците — честта.

Икан не беше имала нито семейство, нито прадеди, които да почита, нито съпруг, който да я закриля и насочва съдбата ѝ в по-

достойна посока. Тя беше имала единствено Акико — грижа и бреме, прекалено тежки за жена като нея.

Защото, подобно на всички тези жени тук, тя нямаше бъдеще, в което да расте и оформя мирогледа си едно невинно дете.

— Акико-сан.

Съзнанието ѝ с лекота се прехвърли в настоящето.

— Хай?

— Защо не го стори?

Прекрасно разбра какво има предвид, но реши да отвърне с обичайното недоумение:

— Не разбирам за какво говориш, Сайго-сан.

Той обмисли чутото за миг, после каза:

— Ти можеше да ме победиш там, в дожото. Но предпочете да не го сториш.

— Не можех! — тръсна глава тя. — Моля те да ми повярваш!

— Усетих го, Акико-сан.

Тъмните ѝ очи се впиха в неговите.

— Усетил си друго, Сайго-сан. Най-вероятно силното безпокойство да не бъдеш победен пред очите на своите колеги. Твоето поведение се определя от чувството за чест — то е твоето най-силно оръжие и най-голяма слабост. Как бих могла да те извадя от подобно състояние?

Днес, три седмици по-късно, газейки дълбокия сняг сред заспалите до следващото лято портокалови дръвчета, тя си даде сметка, че е постъпила правилно.

„Мичи“. На японски тази дума означава пътека, но има и още редица други значения — пътешествие, дълг, странник...

Акико изведнъж почувства, че вероятно е единственото човешко, същество на света, сблъскало се със ситуация, при която действат всички значения на тази дума. Защото животът ѝ със Сайго беше всичко това; тя не можеше да определи къде свършва едното значение и къде започва другото.

Мълчаливо се приближаваха към малка горичка от тънки бамбукови дръвчета. Един клон на най-близкото от тях, очевидно и най-старото, беше извит под тежкия заледен сняг, всеки миг щеше да се прекърши. Но стана друго. Събрал в себе си последните съпротивителни сили на гъвкавата си същност, той се поклащаше под

поривите на студения вятър, после отскочи рязко нагоре, снегът се посипа по главите на двете самотни човешки същества. Беше свободен, беше отхвърлил тежкото бреме, беше готов за нов живот...

Те отминаха нататък. Сгушени в топлите си връхни дрехи, пъхнали ръце в джобовете, двамата продължаваха да крачат напред. Вятърът свиреше в ушите им.

Спряха на завет сред гъста борова гора, вляво от тях ромонеше невидимо поточе. Оттук не можеха да видят нито грозната грамада на огромния завод отгатак Кумамото, нито дори величествения връх Асо, покрит с лава и гореща пепел. За миг изпитаха усещането, че човек може да се откъсне дори от даденостите на природата, да забрави дълбоко разделените пластове, от които е съграден собственият му нищожен живот.

Сайго се обърна с гръб към напукания от старост дънер на вековен бор и бавно се отпусна на колене. Акико стори същото, заела позицията странично от него. Той не я погледна, очите му продължаваха да са вперени в гъсто преплетените клони, натежали от заледен сняг.

Акико гледаше гордия му профил. В много отношения този мъж продължаваше да бъде загадка за нея. А сега ѝ се стори, че още повече той е загадка и за самия себе си. Макар че притежаваше изключителна за млад човек проникателност, той едва ли я ползваше за самопознание. В душата му гореше мрачният огън на омразата и този огън трябваше с нещо да се подклажда. Акико беше убедена, че угасне ли този огън, Сайго ще се превърне в безжизнен труп. Огънят беше храната за душата му, той беше това, което е майчиното мляко за новороденото.

Макар и убедена, че този човек е олицетворение на злото, тя продължаваше да изпитва влечение към него. Дали това се дължеше на убеждението ѝ, или пък съществуваше въпреки него? Когато беше до него, тя се вцепеняваше от страх. Сякаш мрачният огън, който изгаряше душата му, беше заразителен. Същевременно чувстваше как я напускат обичайните ограничения на морала и духът ѝ е готов на всичко, включително и на разрушителни действия.

Със Сайго имаше чувството на принадлежност. Времето и пространството се сливаха в стройно цяло. Подобно на нея и той притежаваше духа на човек извън закона, но не и на човек, отхвърлен от обществото, създадо този закон. Отхвърленият от обществото няма

статут, достойнство, чест. Това ѝ стана особено ясно, когато си спомни за гейшите в ресторанта — с черни зъби и покрити с дебел слой оризово брашно лица.

Тогава си даде сметка, че мисли за Икан сравнително рядко, а когато го прави, винаги е свързано с неосъзнатото желание да се отърси от нещо недостойно, нещо отвратително. Икан не притежаваше статут, освен този на „таю“, който нямаше никаква стойност извън стените на Йошивара. Успяла да избяга оттам, Акико беше изпълнена с омраза към всички куртизанки.

Нима Икан не бе продадена като робиня? Нима не е истина, че придобила уменията на жена за удоволствия, тя завинаги е изгубила качествата на желана съпруга? Къде е достойнството при подобен начин на живот? Къде е честта?

По отношение на майка си Акико не изпитваше дори гняв. Чувствата ѝ отдавна бяха надраснали фазата, при която беше ненавиждала Икан заради неспособността ѝ да я приеме. Изпитваше омраза единствено към това, което е била нейната майка към това, което е вършила.

Икан беше наистина отхвърлена от обществото, без да осъзнава това, Акико също се бе включила в нейната категория. Но Сайго ѝ показва, че може да поеме и по друг, по-различен път. Защото човекът извън закона притежава статут, притежава достойнство и чест. Това се доказва напълно и без никакво съмнение от древната японска традиция на „благородния провал“, т.е. на тържеството на идеалите над конкретните действия.

Застинал до нея, Сайго изведнъж се разтърси от конвулсии. Имаше чувството, че вътрешностите му се разпъват в противоположни посоки, заля го жлъч и неудържимото желание да я наранява.

— Все трябва да има някакъв край — промърмори той.

Вятърът подхвана думите му и ги запрати сред ледените борови стволове. Той продължаваше да гледа встрани, само лекото потръпване на тялото му издаваше наличието на огромно вътрешно напрежение.

— Може би се чудиш кое е това момиче, което доведох у дома преди няколко седмици — продума отново той, брадичката му бавно се спусна надолу и опря в гърдите. — Тя е жената, която обичам! — Акико усети как ножът прониква между ребрата ѝ; въпреки това се извърна към него, бавно, както той го желаше. — Името ѝ е Юкио, тя

ми изневери. Стори го с братовчед ми, който е гайжин. Гайжин и итеки! — Двата епитета бяха изстреляни с такава дива злоба, че Акико неволно затвори очи.

Устните на Сайго се разтегнаха в нещо като усмивка, по то много повече приличаше на озъбена гримаса.

— Сигурно се питаш как може един гайжин да бъде мой братовчед — продължи той. — Майка ми, името ѝ е Итами, е имала брат. Изключително предан и лоялен, истински самураи. Казвал се е Тцюко, през 1943 година става комендант на Сингапур.

Там той служи дълго и предано на императора, но през 1945 година влиза в решително сражение с превъзхождащите го сили на английската армия. Гарнизонът е обкръжен, хората загиват с доблестната смърт на истински самураи. Тцюко е сред последните защитници на крепостта, главите на презрените итеки хвърчат под свещената му катана. Англичаните го правят на решето с пушките си, подобно на всички варвари те са лишени от чувството за чест.

В момента на смъртта си вуйчо ми е женен за една красива жена с малко неясен произход. Тоест имало е подозрения, че в жилите ѝ тече китайска кръв. Вероятно е прибягнала до черна магия, тъй като Тцюко отказвал да повярва на слуховете.

— Аз съм сигурен, че тя не е японка. Жена, в чиито, вени тече самурайска кръв, не може да не отмъсти за смъртта на съпруга си. А тази Чонг прави точно обратното — встъпва в брак с командира на противниковите войски, току-що превзели Сингапур. Може би той сам е изстрелял един от куршумите в тялото на вуйчо ми, но това за нея е било без значение. — Главата на Сайго рязко се повдигна. — Отрочето на Чонг и този полковник-варварин се нарича Никълъс Линеър! — процеди през зъби той.

Акико усети как по гърба ѝ полазват мравки. Нима е възможно това, смаяно се запита тя. Нима кръговратът на живота ѝ е предоставил шанса да се свърже с единствения човек на този свят, който може да ѝ помогне? Защото именно този полковник Линеър, този презрян итеки по думите на Сайго, е човекът, подложил на публично унижение бащата на Акико и предизвикал самоубийството му! Затаила дъх, тя зачака края на историята.

— Този Никълъс Линеър се изправи на прага на нашето риу, повел Юкио за ръка! — продължи мрачно Сайго. — Тя беше моя

любовница далеч преди да го познава! И той, по подобие на презряната си майка, беше успял по някакъв начин да я прелъсти... Аз я държа под влиянието на наркотиците, защото в противен случай тя ще избяга обратно при него! Но сега е моя, само моя!

— Още ли... Още ли я любиш?

Главата на Сайго рязко се извъртя и каменните му очи се забиха в лицето ѝ.

— Правя го, когато ми се иска, и толкоз — промърмори той, погледът му отново потъна в гъсто преплетените клони. — Тя ми изневери и не заслужава нищо по-добро.

Акико си спомни думите му, казани преди броени минути: „Все трябва да има някакъв край.“

— И сега искаш да я убиеш, нали? — потръпна тя.

Сайго помълча, после бавно отвърна:

— Искам отмъщение. За мен, за майка ми и най-вече за Тцюко!

„Кай хо“, помисли си тя. Пролука! Трябва да се промъкна през нея, и то веднага!

— Преди две седмици ти изведнъж изчезна — меко проговори тя. — Четири дни не те видях нито в дожото, нито у дома.

— Бях в Токио, на погребението на баща си — тихо промълви той, очите му се притвориха. — Искях да те взема със себе си, но просто нямаше начин.

— Това е чест за мен — поклони се дълбоко Акико.

— Той беше велик човек — продума Сайго и лицето му отново се разкриви от напрежение. — Вероятно и неговата смърт настъпи заради наглите варвари, особено заради полковник Линеър. Този итеки го уби! Но моето отмъщение вече е в ход! Успях да отровя гадния полковник. Отровата се просмуква през кожата му бавно и не оставя никакви следи. Процесът е бавен, но в замяна на това мъчителен и необратим.

— А после?

— Ти си права — кимна той. — Юкио трябва да умре. Но Никълъс, моят братовчед, не следва да разбере това. Той трябва да се чуди какво е станало с нея... докато настъпи подходящото време. Тогава, малко преди да му нанесе смъртоносния удар, аз ще му разкрия съдбата на любимата. Само по този начин ще бъдат успокоени неспокойните духове, жадуващи за отмъщение.

Смърт, смърт и само смърт. Беше навсякъде около тях, сякаш плуваха сред океан от черепи. Обречеността на Сайго тежеше като камък върху душата на Акико, тя вече ясно разбираше защо душата му е така изпепелена. Ясно разбираше и друго — от този момент нататък тяхната карма е свързана навеки.

Несъзнателно протегна ръка и докосна тялото му. Той рязко се извърна, в очите му отново се появи мрачният предизвикателен блясък.

— Нека прогоня тези камита от душата ти... — промълви тя. — Поне за миг...

Нещо вътре в него внезапно се стопи, някаква здрава бариера с трясък рухна в краката ѝ. Гордият воин падна в прегръдките ѝ, превърнал се изведнъж в безпомощно пеленаче, което търси закрила в майчината гръд.

Студът беше безсилен пред вътрешния им плам. За пръв път в живота си Сайго усети как кръвта нахлува в пениса му от едно леко женско докосване. Досега беше обладал Юкио само със сила, предпочиташе да я има отзад — както повечето от любимите си момчета. В този начин на проникване трудно можеше да открие нещо, което би се доближило до думите „правене на любов“.

С Акико беше съвсем различно. Може би защото ѝ беше позволил да разтопи бронята му, да поеме цялата инициатива. Сега той следваше нейните движения, той се покоряваше на волята ѝ. Грубите му мазолести длани, предназначени да носят само болка и смърт, изведнъж натежаха от нежност, докосвайки смътно очертаващите се сред снега горещи контури на пламенното ѝ тяло.

В момента, в който влажните ѝ устни се впиха в неговите и езичето ѝ се стрелна в устата му, той стана твърд като скала и нетърпелив като начинаещ любовник.

По отношение на любовното отдаване Сайго наистина беше начинаещ, беше съвсем девствен. В душата му никога не бяха потрепвали нежност и страст, тя не познаваше любовта. „Мичи“.

Гърдите ѝ се втвърдиха под пръстите му, зърната възбудено щръкнаха. Той беше толкова нетърпелив, че пожела да проникне до дъно в нея почти веднага. Но Акико му внуши търпение с помощта на устните и опитните си ръце, с тясно притиснатите си бедра.

Усетила прекомерната му възбуда, тя обвини пръсти около основата на члена и тестисите му, стисна ги здраво и не му позволи

преждевременното изригване, което би разочаровало и двамата. В същото време езикът ѝ леко докосваше оголените зърна на гърдите му, пръстите на свободната ѝ ръка леко задраскаха слабините му, здраво стиснатите ѝ бедра започнаха да гаят главичката на члена му с невероятно меката си вътрешна част.

Вкопчени в тази поза, те, все така с инициативата на Акико, започнаха да се търкалят в снега. Когато въздържането му започна да се превръща в мъчение, тя го обърна към себе си и насочи потрепващия му член към вече разтворените си бедра.

Той изпусна тежко стенание и проникна в нея с цялата си сила. Тазът му, стегнат до отказ и потрепващ от напрежение, жадно се залепи за нейния.

Тя го притисна до себе си и не му позволи да помръдне. Съзнаваше, че само едно движение ще бъде достатъчно, за да го изпусне от контрол. Обви ръце около задните му части и се намести така, че проникването му да бъде пълно, без остатък. После бавно и с влудяваща нежност, започна да свива и разпуска вътрешните си мускули. Контракциите, получени по този начин предизвикваха далеч по-малко триене от обичайните мъжки движения. Така той щеше да издържи по-дълго въпреки готовността му за оргазъм в момента на обладаването ѝ.

Акико гледаше лицето му и усещаше как потъва във вълните на невероятната наслада не само от нежния сексуален контакт, но и от това, което четеше по изражението му. Беше сигурна, че наистина е успяла да прогони мрачните духове от съзнанието му и това ѝ носеше неизразимо удовлетворение.

Потта по голите им тела замръзваше и бавно, незабележимо ги превръщаше в част от зимния пейзаж наоколо. Но там, където телата им се докосваха, беше топло, дори горещо. Сякаш някой ги бе залял със сладък сок, вечен и всемогъщ, напълно независим от природните стихии.

Очите на Акико бавно изгубиха фокус, умът ѝ се залута сред странни съновидения. Усещаше как достига до сърцевината на собствената си същност. С усилие на волята се отърси от това състояние и концентрира вниманието си върху Сайго. Той не виждаше нищо, не чуваше нищо. Слабото му стегнато тяло леко потрепваше и се притискаше в нейното. От двете страни на врата му се бяха издули

огромни жили, зъбите му скърцаха от усилието да продължи до безкрайност чувството на див, великолепен екстаз. Разбира се, не успя.

— О, да! — извика тя и впи зъби във врата му, разтопила се от наслада въпреки волята си.

Дълго време след това не можеше да се превърне в мъжа, който сам бе свикнал да бъде. Продължаваше да се гуши в прегръдката ѝ, в обърканото му съзнание се мяркаха само отделни фрагменти от предишния Сайго, хладен, зъл, пресметлив... Дишането му не можеше да се успокои. Дори когато студът ги принуди да нахлузят дрехите си, той продължаваше да търси топлата ѝ прегръдка. От очите му внезапно протекоха мълчаливи сълзи. Срещнал въпросителния ѝ поглед, той тръсна глава и тихо каза:

— Спомних си за бамбуковото дръвче, край което минахме преди малко. О, колко ми се иска да бъда като него! Да бъда жилив и издръжлив, да мога да отхвърля от себе си непосилното бреме!

После, бавно и незабележимо, той започна да се превръща в онзи Сайго, когото тя вече познаваше. Отдръпна се от нея и седна в снега, раменете и ръцете им се разделиха. Акико изпита чувството, че той някак се срамува от това, което бяха сторили; че дори се гневи на себе си за престъпването на някаква дълбока, известна само нему граница. Много ѝ се искаше да мисли, че той се срамува единствено от пролетите сълзи, но вътре в душата си усещаше, че това не е така.

Стори ѝ се, че той съжالياва. Съжالياва, че притежава онези емоции и чувства, които са присъщи на всички човешки същества. Акико беше живяла вече достатъчно дълго край него, за да ѝ стане ясно, че този човек живее с внушението за дълбока и непреодолима пропаст между себе си и човешката раса.

Ако изобщо вярва в някакъв бог, то неговото име е Пропаст. Именно пропастта му дава силите, които повечето воители като него получават при контакта си с Пустотата. Тя му позволява да възприема всичките си постъпки и действия като единствено правилните. Без нея ще бъде прах, ще бъде нищо. Като проповедник, останал без своя Буда.

Но в този миг отдръпването му я нарани толкова дълбоко, че тя не успя да се сдържи.

— Ти не изпита наслада от нашето сливане, Сайго-сан — изрекоха устните ѝ, докато очите ѝ не слизаха от лицето му. — Ти не усети любовта, с която те дарих.

Лицето му се разкри в насмешлива гримаса.

— Любов ли? Такова нещо не съществува!

— Но преди малко ти сам каза, че обичаш. Юкио — настоя Акико въпреки предупредителните звънчета в главата си.

— Моите чувства към Юкио не те засягат! — остро отвърна той.
— А одеде просто използвах най-близката до състоянието ми дума! Това, което изпитвам към нея, не може да бъде изразено, с никакви думи. Но то положително не е любов!

— А към мен? — Знаеше, че ще стигне до този въпрос. Страхът от това, което той ще каже или премълчи, не беше достатъчно силен, за да я възпре. — Какво изпитваш към мен, Сайго-сан? Или и то не може да се изрази с думи?

— Въпроси, винаги въпроси! — рязко отвърна той и тежко се изправи на крака. От устата му излизаха облачета пара, той отново беше железният непобедим воин. — Защо жените винаги задават толкова много въпроси? Мисля, че вече си разбрала колко малко обичам въпросите, Акико-сан. И въпреки това продължаваш да ги задаваш...

— Аз съм само човек — тъжно отвърна тя. — За разлика от теб, „оябун“^[5]!

От устата му се изтръгна къс гърлен смях.

— „Оябун“, а? Добре, Акико-сан, много добре! Ти ме приемаш като твой наставник и господар. Ще ти призная нещо — умееш да поддържаш доброто ми настроение като никой друг!

Вътре в душата му обаче се надигна някакво непонятно подозрение — сякаш солидните континенти на истинската му същност бяха започнали да променят своето положение, през пукнатините започна да нахлува ослепителна слънчева светлина и пред очите му се разкри съвсем нов и различен пейзаж. Мракът бързо отстъпваше, в далечината гаснеха пламъчетата на онова лишено от живот съзнание, което беше той през всичките години на живота си.

Гледайки лицето на Акико, той изведнъж и с невероятна леснота разбра, че никога не е обичал Юкио, че за пръв път в живота си открива какво се крие зад подобно чувство — топлина, но и хлад.

Очите му жадно я изпиваха, в тялото му се появи дълбоката тръпка, породена от неотразимото ѝ сексуално привличане. Към Акико не изпитваше онази сляпа и неудържима ярост, която изпитваше към

Юкио и многобройните си любовници-момчета. Смаяно разбра, че с тази жена няма гняв, а само топлина. Усещане, което по-късно щеше да идентифицира с чувството за спокойствие. И в същия миг разбра, че всичко, което ѝ беше казал през този ден, беше насочено не към нейното нараняване, а по-скоро към собственото му облекчаване.

Небето потъмня, изпълнено от ниски буреносни облаци. Въздухът беше влажен и оловно тежък. Скоро ще завали. Сняг или дъжд, в зависимост от температурата. Ниско на хоризонта се появи преждевременната черта на зазоряването, червена като прясна рана.

— От северозапад се приближава буря — каза той. — Време е да тръгваме.

Искаше да отмести очи от нея, но не можеше. Чувстваше се като дете, току-що открило сладостта на бонбоните. Веднъж престъпило прага на сладкарницата, то не искаше да излезе.

В същото време съзнаваше, че трябва да скъса тази невероятно здрава връзка, която се проточваше между тях като тънък копринен шнур. За него беше важно да възстанови предишното си самочувствие и същност, да се увери, че това ново и невероятно чувство все още не е успяло да го погълне изцяло. Че железният воин все още държи нещата под контрол.

По тази причина закрачи напред сам, сякаш беше забравил напълно за нейното съществуване. Акико се изправи да го последва и видя, че нещо е привлякло вниманието му. Той се отклони от пътеката и свърна към боровата горичка вляво.

След миг се върна обратно. В ръката си държеше нещо сиво и пухкаво.

— Виж какво намерих, Акико-сан! — провикна се той. — Малко вълче!

Акико се усмихна и тръгна по пътеката към него. За кратка секунда той се беше превърнал в щастливо и безгрижно момче и това я зарадва. Колко е хубав блясъкът в очите му, помисли си тя. Ех, да можеше да го задържи малко повече!

В следващата секунда към него се втурна сива, изпълнена със заплаха вихрушка. Акико отвори уста да извика, но беше късно.

Огромният сив звяр вече беше скочил върху раменете на Сайго, от гърлото му се разнасяше клокочещо ръмжене, острите зъби смътно проблеснаха. Сайго падна ничком, ръката му веднага пусна кутретото, но

вълчицата продължи нападението си с хладна ярост. По гърба му пропълзяха тръпки на ужас.

Акико изкачи тичешком малкото хълмче и видя как двете тела — човешкото и животинското, се извиват като змии по заснежената земя. Хвърли се отгоре им, опитвайки се да стисне гърлото на звяра и да го отдръпне от Сайго.

Но Сайго, вероятно попаднал на скрит под снега лед, изведнъж се хлъзна към ръба на сипея и миг по-късно вече се търкаляше презглава надолу по стръмнината. Сивото тяло на вълчицата се премияташе заедно с него.

Акико извика и се втурна към ръба. Долу, на десетина метра от нея, се гърчеше тялото на Сайго, лицето му беше разкривено от болка. Тя се плъзна по стръмния сипей, приземи се току под носа на вълчицата и острият край на ботуша ѝ потъна в озъбената муцуна.

Животното изквича и отхвъркна встрани. Изви се във въздуха и падна на крака, после без колебание се втурна към гъстата борова гора, откъм която ясно се долавяше скимтенето на заблуденото пале.

Акико коленичи до Сайго. Лицето, рамото и ръцете му бяха покрити с дълбоки рани. Малко над лявата му китка се бяха отбелязали всичките зъби на вълчицата. Но раните не бяха най-лошото. Гърбът му продължаваше да е неестествено извит, а по разширените му зеници личеше, че изпитва страхотни болки.

Тя обгърна тялото му с ръце и внимателно го превъртя по корем. Още от първия бегъл поглед разбра какво беше станало — при падането си беше счупил някой от прешлените в горната част на гръбначния си стълб, очевидно влязъл в съприкосновение с остриите, скрити под снега камъни.

Пръстите ѝ леко пробягаха по гърба му опипвайки го с деликатността на опитен хирург. Установи, че са засегнати три, а може би и четири прешлена.

Пое дълбоко дъх. Редом с останалите си способности Сун Суинг беше и „копо сенсей“ — можеше да счупи всяка кост на противника, използвайки само палец и показалец. Това беше най-разпространеното умение на този вид бойно изкуство. Но Сун Суинг беше научил Акико и на неговата противоположност — „кацу“, изкуството за чудотворно възстановяване на счупени кости.

Веднъж беше гледала как използва „сейкацу“ — една от най-висшите форми на „кацу“ и беше останала толкова запленена, че горещо го помоли да я науча на това сложно и толкова изтънчено изкуство, което наподобяваше чиста магия. Външно то приличаше на обикновено наместване на кости, но методите му бяха далеч по-сложни и съвършени.

С усилия на волята успокои дишането си. Знаеше, че ако не успее да стори това, което беше намислила, Сайго положително ще остане инвалид до края на дните си. А за човек като него това е равносилно на смъртна присъда. Но нима имаше алтернатива? Тя не можеше да го транспортира, и е можеше и да го остави в това състояние, за да търси телефон. Той вече беше изгубил съзнание, потънал в дълбок шок. Не можеше дори да иска позволенията му, тъй като студът скоро щеше да сломи съпротивителните му сили, а това също означаваше смърт.

Тръсна глава, прогони страховете от главата си и се наведе над безжизненото тяло. Обработва го двайсет минути без прекъсване, после спря за миг, колкото да си поеме дъх. Подозренията ѝ за четири засегнати прешлена се оказаха верни. Последният беше доста по-ниско от другите три, тя не беше сигурна, че способите на сейкацу ще могат да помогнат. Не знаеше дали да продължава, или да се откаже.

Затвори очи и потърси онова освободено от всякакви мисли състояние, което предлагаше единствено Нищото. Тук вече се ръководеше само от инстинктите си. А те скоро я съединиха с нещо далеч по-висше, нещо наистина съвършено. Душата ѝ бе обзета от чувство за висша, космическа хармония. Опря палци о двете страни на травмирания гръбначен стълб и се зае с ритмичната му обработка. След известно време нещо в гърба на Сайго прещрака — сякаш някой отвори бутилка шампанско. Тя вдигна очи към небето и отправи една безмълвна молитва на благодарност към Буда, влял в ръцете ѝ необходимата сръчност, а в главата ѝ — достатъчно смелост да продължи.

В продължение на няколко дълги минути тя остана просната върху неподвижното тяло на Сайго, топлият ѝ дъх прогонваше ледената скованост от наранения му гръб.

После пое дълбоко дъх, вдигна Сайго и го преметна през рамо. Бавно и леко, използвайки цялата мускулатура на краката си като

опитен щангист, тя се изправи и пое обратно към цивилизацията.

— Значи така ти се появи тук — каза той.

— Сайго ми каза за теб — кимна Акико. — Негово беше и предложението да проникна там, където той не можеше да има достъп.

— Доста самонадеяно от негова страна — отбеляза той. — Но логично. Той не беше подходящ за тук, едва ли е подходящ за където и да било. Особено ако трябва да се задържи по-дълго време.

Тя прие тези думи с нескрита горчивина. Знаеше много добре, че Сайго ѝ беше проправил път едва след като се е уверил, че сам не може да пробие.

— Какво искаш да научиш тук, Акико-сан? — попита Кийоки, сякаш прочел мислите ѝ. — Какво е това, което мога да ти дам единствено аз?

— Искам да се науча да прикривам своя дух — отвърна тя. — Искам да демонстрирам съвършено „ва“ дори когато се готвя да нанеса удар на противника си.

Кийоки напълни чашите им с още чай и отпи глътка от своята. Седяха един срещу друг на каменния под, краката им бяха кръстосани. Замъкът е бил построен в началото на XVII век от Йеасу Токугава специално за една жена със смесена кръв — наполовина японка, наполовина португалка. Така ѝ каза Кийоки. Трябва да е била наистина специална, помисли си Акико.

Отвън долитаха протяжните звуци на флейта. Надуваше я одърпан „комузо“^[6] с плетена кошница на главата си.

— Как стана така, че младо момиче като теб си е създало толкова много врагове? — попита след известна пауза той.

Нямаше друг избор, трябваше да му разкаже всичко — за Икан и Фуяжо, за Шимада — нейния баща, и за онези, които сложиха в ръцете му „вакизаши“ и го принудиха да разпори корема си с два мощни напречни удара. Да сложи край на живота си с помощта на сепуку.

Кийоки притвори продълговатите си очи.

— Приятно е да откриеш синовно съпричастие у млад човек като теб — рече той, после взе позлатеното ветрило до себе си и започна да си вее. Беше женствен и не особено приятен жест.

Кейоки прекрати разхлаждането си така внезапно, както го беше започнал, очите му се впиха в лицето на Акико. Ветрилото замръзна до бузата му като препарирана пеперуда.

— Дразниш ли се, че използвам ветрило, Акико-сан? — попита той.

Тя с усилие на волята потисна желанието си да го излъже, Сайго я беше предупредил да не прави това. Кийоки-сан моментално ще усети и ще те помоли да напуснеш, каза ѝ той.

Истината я засрами, бузите ѝ потъмняха от притока на кръв.

— Ветрилото изглежда неподходящо за велик воин като теб — промълви тя.

— Или като теб.

— Аз не съм велик воин, сенсей.

— Но желаеш да бъдеш.

— Хай.

— Следователно отхвърляш ветрилото.

— Като жена аз...

Акико млъкна и със зяпнала от удивление уста проследи ветрилото, което бръмна във въздуха и се приземи точно в средата на отворения скрин от камфорово дърво в противоположния край на просторното помещение.

— Не като жена, а като воин — рече Кийоки и невъзмутимо отпи глътка чай. — Моля те, донеси ми оръжието.

Акико стана и прекоси стаята. Посегна към ветрилото, разперено като ръката на Буда върху твърдото дърво. В същия миг я застигнаха думите на сенсея!

— Това не е обикновено „оги“^[7], Акико-сан. Това е „гунсен“, опасно бойно оръжие. — Изчака я да го донесе и продължи: — Десетте му ребра са от закалена ръка стомана, а самото ветрило представлява мрежа от остра стомана, която, насочена по подходящ начин, с лекота прониква през кожата, плътта, вътрешностите, а дори и през костите на противника...

Гунсенът възобнови ритмичното си движение край бузата му, пеперудата се беше завърнала в пашкула си.

— Стаята ти е на втория етаж — добави той. — Точно под моята.

— Аз нямам родители, заместват ги небето и земята. Аз нямам дом, моят дом е „оайка тандену“^[8]; аз нямам тяло, моето тяло е стоицизмът; аз нямам очи, заместват ги небесните светкавици; аз нямам стратегия, нейното място заема „сакацу джизей“^[9]; аз нямам предварителни планове, те се заместват от „кисан“^[10]; аз нямам принципи, но притежавам „ринкиохен“^[11].

Сама в Залата на Сенките, Акико беше коленичила пред двойната редица ароматични пръчици и дълги бели свещи. Всички горяха, помещението бе натежало от тежък аромат. Въздухът сякаш всмукваше молитвата ѝ.

Замъкът на Кийоки се беше сгушил в закътана долчинка, изпълнена с бели брези и лиственици, просторни полянки с великолепни цъфнали азалии и праскови, на хиляда метра височина над морското равнище, в средата на платото Азама. Това беше най-типичната за Япония земя — хладна през лятото, мразовита през зимата. Беше отдалечена на 130 километра от Токио, в североизточна посока от гигантската метрополия, почти в центъра на Хоншу, най-големия японски остров.

Платото се простираше от двете страни на връх Азамаяма, действащ вулкан с изпепелени склонове, издигащ се на повече от 2500 метра надморска височина.

От другата страна на долината, точно срещу замъка на Кийоки, се чернееше Ониошидаши — мрачен, гол и заплашителен вулканичен връх, получил името „Изригването на дявола“, след опустошителното си пробуждане през 1783 година.

В околността имаше множество вили и паркове, притежание на богати хора, но всички бяха на доста голямо разстояние от замъка на Кийоки, получил името „Ями Доко“ — „Хвърчилото на мрака“, малко след неговото настаняване тук.

Акико нямаше представа кога точно е станало това, така както нямаше представа и за още ред неща, отнасящи се до сенсея и неговите привички. Като съдеше по външния му вид тя беше сигурна, че в жилите му тече и монголска кръв — това ясно личеше от формата на очите му, плоските скули и цвета на кожата му. Представяше си дедите му, увити във вълчи кожи и стегнати в груби железни брони, връхлитащи откъм китайските степи на малките си коне, жестоки и безпощадни към жителите на беззащитните села в долините.

Заниманията се провеждаха стриктно, по желязна програма, без никакви отклонения. Този режим се различаваше значително от двете години, прекарани в риуто край Кумамото. Всяка секунда от времето й в Азама беше предварително отмерена, всеки пропуск от предначертаната програма водеше след себе си тежки наказания. Никакви извинения не се признаваха, включително и заболяване. Кийоки лично лекуваше своите възпитаници с помощта на отвари от различни билки. Беше отличен „йоген“ — знахар, и Акико, която и без това рядко боледуваше, се вдигаше на крака от тях за броени часове. Те, разбира се, не означаваха почивка. Учебната програма, включително и най-трудните физически упражнения, трябваше да бъде изпълнена в срок.

Излизаха да живеят на открито в продължение на седмици, замъкът се превръщаше в далечен мираж. Това ставаше, независимо от годишните сезони, често през най-студените и мрачни зимни дни или пък в ранната есен, когато цялото, югоизточно крайбрежие на острова се разтърсваше от тайфуни и ураганни ветрове.

Всичко това ставаше със съвсем определена цел. Той я научи как да се справя с природните стихии, а в определени случаи — дори и да ги укротява. При тези свои пътешествия вземаха със себе си единствено „рокугу“ — шестте пътнически предмета, задължителни за всеки нинджа. Петте от тях се побираха в шестия, напречен „ишитаке“ и представляващ триметрова пръчка от кух бамбук. Вътре се побираха лекарство, тебешир, кърпа, шапка и „музубинава“ — осемметрово въже, изплетено от човешки коси — по-леко и далеч по-здроаво от обикновените въжета.

Живееха по дърветата, сред храсталаците, край пенливи планински поточета, по скалите над водопада Ширайто — гъста мрежа от кристалночисти рекички, събиращи се над огромна скала и спускащи се по нея със спираща дъха красота.

Кийоки твърдеше, че техниката „цучигумо“ е наследил от баща си, който пък я научил направо от Джинай Укифуне — наемен убиец, служил на могъщото феодално даймейо Нобунада Ода и известен като единствения в историята нинджа-джудже.

Кийоки наричаше тази техника „прилеп под покрива“. Той я учеше как да се катери по гредите на покривните конструкции с помощта на „котешки нокти“ от специална стомана. Часове наред

висяха между небето и земята, използваха особена техника за контролиране на дишането, която им позволяваше да ограничат метаболизма на тялото си чак до сутринта.

С първите лъчи на слънцето се спускаха безшумно на каменния под, мускулите им бяха свити, но едновременно с това свежи, готови да нанесат съкрушителен удар на евентуалния противник.

Една вечер, около година и половина след настаняването ѝ в замъка, Кийоки я извика в една стая, която до този момент ѝ беше напълно непозната. Беше просторна, с висок и извит таван, чиито очертания се губеха в мрака, разделена на две с портичка, наподобяваща китайските „лунни врати“ — тясна и почти кръгла.

Тук за пръв път от престоя си в замъка Акико видя татами. Кийоки беше коленичил върху едно от тях, съвсем близо до „лунната врата“. Пред него имаше лакиран сервиз за чай и малка чинийка с оризови сладкиши.

Акико му се поклони, свали ботушите си и коленичи до него. „Лунната портичка“ се извисяваше над главите им и очертаваше ясно линията, която разделя сенсея от неговия ученик.

Наоколо цареше тишина и абсолютно спокойствие. Прилагайки на практика наученото, Акико се отпусна в себе си, усещайки ясно хармонията на неговото „ва“.

С интерес гледаше как сенсеят приготвя зеления чай. Никога не бе допускала, че владее и това изкуство. Ритмичните му движения я хипнотизираха, чувстваше се лека и почти ефимерна, в душата ѝ нахлу неземно спокойствие.

Кийоки остави бъркалката, завъртя леко чашата ѝ и я подаде. Движението му бе придружено от дълбок поклон. Акико стори същото, тялото ѝ се изпъна, челото ѝ докосна татамито от другата страна на „лунната врата“.

До слуха ѝ достигна леко съскане. Шумолене на коприна или...

Тялото ѝ изведнъж настръхна, адреналинът нахлу с тътен във вените ѝ. Протегнатата ѝ напред глава рязко продължи своето движение, тялото ѝ светкавично се сви на кълбо и се претърколи напред.

В следващата секунда широката гилотина се хлъзна от арката на „лунната врата“, разсече плетената рогозка и потъна дълбоко в пода —

точно там, където допреди миг беше стоял голият й, напълно беззащитен врат.

Акико се изправи на колене и впери разширените си от смайване очи в сенсея, който кротко пиеше чай.

— Как? — прошепна озадачено тя. — Не усетих никакво потрепване в твоето „ва“. Нямахте нищо, абсолютно нищо!

— Точно затова си тук — простичко отвърна Кийоки. — Моето „ва“ се маскира от „яхо“.

— „Яхо“? — повтори в унес Акико. — Магия?

— Наречи го както щеш — сви рамене сенсеят. — То има много имена. Не е толкова важно кое от тях ще предпочетеш.

— То съществува...

— Имаше ли някаква представа за моите намерения?

— Можех да бъда убита. Наистина ли щеше да го допуснеш?

— Веднъж освободена, гилотината не може да бъде спряна от нищо — отвърна той. — Но ти, както винаги, беше пълен господар на съдбата си. Аз пък се радвам, че все още си тук, до мен. Не си първата жена, дошла тук да търси онова, което обикновено търсят мъжете. Жените като правило се стремят да контролират властта и именно заради това разполагат с нея. Тази стратегия е прикрита, типично женска. Така в обществото майката контролира своя син, съпругата — мъжа си. Случва се изключително рядко жената да търси пряко средство за контрол, да демонстрира властта си над мъжете чрез непосредствената си воля. Вече споменах, че няколко жени преди теб се опитаха да постигнат това. Но всички се провалиха. Може би ти ще си първата истинска Мико. — След тези думи сенсеят се изправи и й протегна ръка: — Ела. Време е да се залавяме с твоята истинска подготовка.

Беше просто едно лице, мяркащо се през гъстите дъждовни струи. Виждаше го и същевременно сякаш никога не беше го виждала. Беше до нея, едновременно с това го нямаше. Неуловим като ками, той проблесна с ослепителна светлина, в следващия миг от него нямаше нито следа.

Въпреки годините, прекарани с него, въпреки че именно той й предаде в ръцете ключа към новия свят, дойде време да се съмнява, че

някога изобщо е била в Ями Доко.

Швейцарските Алпи се издигаха като отвесни стени около хижата, в която лежеше тя, плътно увита в снежнобели бинтове. Не беше в състояние да вижда, през по-голямата част от времето до слуха ѝ не достигаше нищо интересно. Оставаха ѝ единствено спомените.

Кийоки се превърна в сън, безплътен като утринната омара във вековна гора. Това обаче не се отнасяше до наученото от него.

Всеки ден, в продължение на четирийсет минути и нито секунда повече, сестрите в бели униформи изкарваха снабденото ѝ с колелца легло под лъчите на бледото слънце. По отношение на някои неща швейцарците са не по-малко прецизни от японците. Едно от тях беше разписанието.

Спомни си онзи миг, в който хрусталаците затрещяха и насреща им изскочи, огромен глиган. Ясно видя грозните и мазни на вид бивни, насочени към корема ѝ зловните и уплашени очички. Не мръдна от мястото си, духът ѝ остана спокоен като водите на планинско езеро. После устата ѝ се разтвори и от нея се разнесе грозният вик „киай“, изпълнен с нюансите на „тоате но ате“ — „удар от разстояние“.

Глиганът се извъртя във въздуха, от зурлата му се изтръгна пискливо квичене, което секна почти веднага — сякаш някой го бе стиснал, за гърлото. Тялото му тежко се тръшна ничком на земята и замря там. Щеше да остане в това положение, докато тя реши да прекъсне бойния вик — така ѝ беше казал Кийоки.

Отново почувства докосването на кимоното му до ръката си. Присъствието му край леглото ѝ по време на дългия следобеден сън се чувстваше осезателно. Сякаш дори сънят в замъка Ями Доко беше подчинен на специалната ѝ подготовка.

Тя мечтаеше за неговите уроци така, както младежът мечтае за секс — с болка, страст, всеотдайност.

Отношенията им се отличаваха с едно особено целомъдрие, напълно непознато за нея при контактите с други мъже. Той не беше светец, но тя не го желаше физически. Защото далеч повече желаше да притежава уменията му, особено онова от тях, което продължаваше да нарича „яхо“ и което ѝ беше по-скъпо от всеки любовник.

Помнеше ясно раздялата им. Беше останала при него цели седем години — многозначителна цифра и за двамата, магическа цифра. Но

накрая дойде време да се върне в света на хората и да осъществи своето отмъщение.

Едно лице, което проблясва в дъжда.

Беше почти убедена, че след нейното заминаване замъкът е започнал да се руши, отстъпвайки бързо пред настъплението на пищната растителност в долината. Дъждът плющеше върху раменете ѝ в такт с протяжната мелодия на „комузо“. Зайци се разбягваха изпод краката ѝ, самотен ястреб се беше оставил на поривите на вятъра и лениво се поклащаше над върховете на дърветата.

Докато се спускаше все по-далеч от скованото в студ плато и се смесваше с тълпите туристи в добре поддържаните, но изкуствени паркове в околностите на Токио, тя имаше чувството, че страда най-много от липсата на Сайго, тъй като в продължение на цели седем години неговата любов бе заместена от уроците на Кийоки. С усилие на волята си наложи да не мисли за него, тъй като тези мисли я измъчваха.

По телефона ѝ казаха, че той вече не е в Кумамото, И тя тръгна към едно от предградията на Токио, там, където бе неговият дом.

Седем години не беше го виждала и чувала, но въпреки това, докато влакът препускаше по блестящите релси и я приближаваше към него с всяка изминала минута, тя имаше чувството, че това не са били седем години, а някакви си незначителни седем минути. Кратък полъх на времето и нищо повече. Между тях нямаше пространство, нямаше чувство за промяна и отчуждение.

Сайго рядко споменаваше родителите си. Тя виждаше единствено мъката, изписваща се върху лицето му всеки път, когато говореше за баща си. Може би затова се оказа напълно неподготвена за великолепието на неговия дом.

Преди всичко беше просторен — едно рядко срещащо се качество в японските жилища. Второ — беше ограден с великолепни градини, простиращи се далеч отвъд стените на къщата. Пространството в Япония се цени толкова високо, че Акико неизбежно се почувства зашеметена. Не можеше да повярва, че толкова много пространство принадлежи на едно-единствено семейство.

После удивлението ѝ нарасна, тъй като установи, че цялото „семейство“ се състои от майката на Сайго и десетина слуги. Нито братя, нито сестри, нито каквито и да било роднини. Тя беше дребна и

изящно сложена жена с красивото и малко надменно лице на самурайска съпруга. Традициите бяха всичко в нейния живот.

Очаквана гостенка, Акико беше посрещната на прага от любезен прислужник. Той я отведе в определената за нея стая и я предаде в ръцете на камериерката. Тя разопакова багажа ѝ и я отведе в банята, където я чакаше друга, трета по ред прислужница. После я нагостиха с печена опашка от риба, полята обилно със соев сос, великолепна студена салата от морски водорасли, пиле, ориз и бледозлатист чай с непознат вкус.

Когато всичко това приключи, навън отдавна се беше стъмнило. Четвърта прислужница се появи да я отведе обратно в стаята ѝ. Там я чакаше удобен футон, приготвен за спане. Така тя прекара първите шестнайсет часа от престоя си в този дом, без дори за миг да зърне лицето на стопанката му.

На другата сутрин Акико се облече в най-хубавото си кимоно, погледна, се в огледалото и тъжно си призна, че всъщност дрехата не е кой знае какво. Животът в планините я беше отучил да мисли за себе си като за жена.

Ръбовете на ръкавите бяха малко поотъркани, коприната съвсем не беше от най-добро качество.

За разлика от нея облеклото на Итами беше безупречно. Но то би било същото и в компанията на най-знатните японски дами, успокои се вътрешно Акико.

Срещата се състоя в една от просторните, покрити с шестнайсет татами стаи, веднага след като Акико беше готова с облеклото и прическата си. Младата прислужница, която от снощи бе поела грижите за нея, почука на хартиената преграда, изчака разрешение да влезе, след това коленичи до Акико и в продължение на почти цял час се занимава с косата ѝ. Изчетка я, среса я и постави украшенията — дървената шнола „цуге“, останала от Икан, и комплектът фиби „канзаши“, които ѝ бе подарил някога Шимада.

Погледнала се в огледалото, Акико остана смаяна от приликата си с Икан. От колко години не беше носила тази прическа? Не можеше да си спомни, дори не беше сигурна, че се харесва с нея.

Разделяше ги изящен сервиз за чай, чиято майсторска изработка не отстъпваше на великолепния материал. Порцеланът беше прозрачен и тънък като човешка кожа. Сложната церемония по поднасянето на

чая Итами използваше с двойка цел. Тя спомагаше за разпръскване на неизбежното напрежение и неудобство от първата среща между непознати, а освен това ѝ помагаше да концентрира вниманието си върху Зен — хармонията на съвършенството.

След като церемонията приключи, те все още не бяха приятелки, но вече не бяха и съвсем непознати.

— Радвам се на вашето посещение — каза Итами. Гласът ѝ беше приятен и отлично модулиран, а маниерите ѝ, макар и официални, съдържаха в себе си достатъчно топлина, за да отпуснат Акико. — Синът ми няколко пъти ми е разказвал за вас.

Акико усети, че зад тези думи се крият доста скрити значения.

— Пристигнахте в добро време — продължи Итами. — Сайго още не е тук, но ще се прибере най-много след седмица. Вие ще останете да го изчакате, разбира се.

— Не ми се иска да ви бъда толкова дълго в тежест — отвърна Акико. — Но ви благодаря за предложението.

— Предложението не означава нищо, преди да бъде прието — каза Итами. — Сама виждате, че тази къща е голяма... някои биха казали дори прекалено голяма за сама жена. Дните ми понякога са доста самотни, човек не може да живее само в съзерцание и размисъл. Много ще се радвам вашата компания и ви моля да ме дарите с нея.

— Разбира се, след като настоявате. Никога в живота си не съм виждала толкова хубава къща, направо се въодушевявам от нея!

— Е, малко преувеличавате — отвърна скромно Итами, но личеше, че ѝ стана приятно от хубавия комплимент.

В късния следобед на следващия ден Итами каза:

— Страхувах се, че след преждевременната смърт на бедната Юкио, Сайго завинаги е обърнал гръб на жените. Той много я обичаше и смъртта ѝ дълбоко го покрусил. За съжаление тя съвпадна със смъртта и на моя съпруг... а Сайго беше изключително близък с него...

Синовната обич не прощава на никого, помисли си Акико. Намесва се в живота ни и го преобразява по най-неочакван начин.

Бързо си даде сметка, че харесва възрастната жена, при това много. Домакинята се беше постарала да ѝ осигури всички удобства, без да я засипва с огромното количество въпроси, с които майките обикновено затрупват избраниците на своите синове. „Какво е семейството ти?“ „Откъде идваш?“ „Какво е положението на баща

ти?“ „Ами на дядо ти?“ И тъй нататък, и тъй нататък... Обратно, Итами, изглежда, прие Акико такава, каквата е, и това дълбоко развълнува душата на младата жена.

— Днес всичко е различно — каза Итами. — Отминаха дните, в които Япония изглеждаше вечна и непроменлива. А модерният живот няма да позволи повече да се върнат.

Настъпи мълчание. Двете бавно крачеха сред редиците стройни лимонови и сливови дръвчета. Розови и бели хризантеми поклащаха главички под лекия ветрец и приличаха на древен гръцки хор. По небето плуваха бели облаци, блестящо сиви дъждосвирци прорязваха въздуха с бърснещ полет. Слънцето приятно затопляше наоколо.

— Утре се прибира синът ми. — Итами спря и погледна малкото пъргаво гущерче върху близката скала. Акико спря също — Може би ще най-добре вие да си тръгнете рано сутринта.

Акико се замисли над думите ѝ като археолог, попаднал на непознати разкрития.

— Аз обичам Сайго — промълви най-сетне тя. — Много го обичам.

— Зная — поклати глава Итами — Въпреки това мисля, че ще е по-добре да си тръгнете преди неговото пристигане...

— Защо, Итами-сан?

Възрастната жена се извърна към нея.

— Защото синът ми е зъл, Акико-сан — отвърна тя. — Понякога си мисля, че това се дължи на ранната и трагична смърт на Юкио. Аз бях против тяхната връзка. Надявах се, че всичко ще свърши, когато тя започна да се среща с Никълъс Линеър. Но и тя се върна при Сайго, също като вас. Не искам грешките да се повтарят.

— Нима се страхувате за живота ми, госпожо?

— Не, Акико-сан — втренчено я изгледа Итами. — Страхувам се за душата ви. Моят син е костелив орех. Представите му за живота са отровени. Ако не се държите на разстояние, те ще заразят и вас.

— Досега не съм се чувствала отровена — леко отвърна Акико.

— Не бива да се отнасяте лекомислено към тези неща, скъпа — рече Итами и отново закрачи напред. — Няма да ви преча, ако решите да останете. Отдавна зная, че насила нищо не може да се постигне и няма смисъл човек да налага волята си на околните. Не съм го правила нито със съпруга си, нито сина си, нито дори със своята снаха.

Положително няма да го сторя и с вас. Но ви говоря откровенно и ви моля да обърнете внимание на думите ми.

Отново настъпи мълчание.

— Искам да го видя, Итами-сан — промълви най-накрая Акико.

— Разбира се, дете мое — отвърна, Итами и леко склони глава.

На сватбата бяха само четирима: Сайго и Акико ръка в ръка, Итами и шинтоисткият свещеник, който извърши церемонията. Всичко бе извършено в северната градина, сред аромата на лимони и рози. Денят беше ясен, въздухът — кристалночист. Слънцето ги обливаше с щедрите си топли лъчи.

После Сайго я отведе в Токио и тя виждаше Итами рядко, съвсем епизодично. Не можа да присъства на погребението му. Тялото бе докарано от Америка в запечатан ковчег, а Итами, научила подробности за смъртта на своя син, отказа да го отвори. Акико получи от нея дълго писмо. Итами пишеше, че иска само едно — да погребее Сайго до гроба на баща му. Човекът, който го беше обичал по начин, недостъпен за нея, и който бе покварил душата му така, че дори в смъртта тя не можеше да му прости това.

Акико не изпитваше никакви колебания. Просто трябваше да стори това, което Сайго ѝ беше заръчал, преди да отпътува за Америка. Дори да не беше ѝ казал нито дума, тя пак знаеше какво трябва да стори.

— Зная как да го сторя — тържествуващо му бе казала тя в деня, в който празнуваха осмата годишнина от съвместния си живот. — Това ще означава пълна промяна за мен.

После му показа снимката. Той дълго време мълча, очите му бавно се местеха от снимката върху лицето ѝ и обратно.

— Това ще го унищожи! — промълви най-сетне той. — В случай че аз не се завърна... — Лицето му се изкриви в жестока гримаса: — Но аз ще се върна!

Акико обаче, беше на друго мнение. Беше сигурна, че Сайго е мъртвец още в момента, в който стъпи на борда на самолета, който трябваше да го отнесе в Америка за решителния сблъсък с Никълъс Линеър, неговия братовчед. Тази сигурност обаче, не ѝ позволяваше да го спре дори да му намекне за съдбата, която то очаква. Той беше воин, а да лиши воина от неговата битка беше все едно да пониже сърцето му с кинжал.

Новината за смъртта му я настигна в Швейцария вече пета седмица пребиваваше там. Скърбеше за него, дори когато отработваше в съзнанието си последните подробности от страшното отмъщение.

Искаше да тренира по време на дългия си престой в швейцарската клиника. Но лекарите категорично ѝ забраниха това, поне през първата седмица. После сама трябвало да реши, добавиха те, с тайната надежда, че няма да направи нищо с тези плътни бинтове около главата. Сгрехиха, разбира се, но все пак това бяха швейцарци, а всички знаят колко тесногръди хора са те.

Всеки ден преди обед я откарваха в гимнастическия салон. Там тя провеждаше серия от тежки физически упражнения в продължение на плътни деветдесет минути. Упражнения, предназначени да поддържат във форма великолепното ѝ тяло. Късно следобед ги повтаряше още веднъж, а нощем, свикнала на минимално количество сън, тя ставаше сама, определяше безпогрешно по слух местоположението на сестрите и отново поемаше към гимнастическия салон.

Жадуваше за физическо натоварване и потапяше в него цялото си същество. Преди всичко, защото упражненията ѝ помагаша да не мисли за последиците от това, което беше сторила. Ако тукашните лекари претърпят неуспех, тя е напълно загубена. Предварително я бяха убедили в своите способности, с очите си беше видяла резултатите от тяхната работа. Това я убеди, но сега, след като операцията беше факт и връщане назад не можеше да има, след като познатата Акико беше изчезнала завинаги в небитието, в душата ѝ отново започнаха да се промъкват черни съмнения. Ами ако...? Ами ако нещо не е както трябва?

Затова предпочиташе да потъне дълбоко в градината на духа, да гради основите на това, което беше научила от Кийоки, на това, което Сун Сиунг беше вселил в младата ѝ душа. Нищо друго не и оставаше. Особено сега, след като Сайго е мъртъв.

Най-сетне настъпи утрото, в което мракът бе принуден да отстъпи. Пласт след пласт падаха от очите и черното посивяваше, избледняваше, превръщаше се в тебеширено бяло...

— В погледа ѝ бавно се настаниха очертанията на стаята, които ставаха все по-плътни, изпълваха се със съдържание. Завесите бяха дръпнати, осветлението изключено. Помещението се осветяваше

единствено от слаба нощна лампа, но дори и нейната жълтеникава светлина преряза като нож зениците на Акико. Шест седмици беше прекарала в пълен и непрогледен мрак. Зрението ѝ носеше болка, и беше принудена често да примигва, за да върне поне част от приятната тъмнина, на която беше свикнала.

Всичко ѝ изглеждаше екранно и различно. И далечно, сякаш току-що се завръщаше от непозната планета. Взе в ръка огледалото, което ѝ подаваше една от сестрите и бавно го вдигна пред лицето си.

Това, което видя в него не беше вече смътно мяркащо се зад дъждовните струи лице, а първият истински цвят на нейното откъсване.

Пред нея беше лицето на Юкио, клепачите ѝ нервно потрепваха в светлината на настъпващия ден.

[1] Пълно сливане между дух, тяло и разум при майсторите на бойните изкуства. — Б.пр. ↑

[2] Мозъчен център за контрол върху рефлексите. — Б.пр. ↑

[3] Позиция на бойците, владеещи изкуството на боя с вериги и къси ножове. — Б.пр. ↑

[4] Позиция на бойците, владеещи изкуството на боя с вериги и къси ножове. — Б.пр. ↑

[5] Шеф на мафиотска групировка, „кръстник“. — Б.пр. ↑

[6] Скитник, отшелник. — Б.пр. ↑

[7] Ветрило. — Б.пр. ↑

[8] Състояние, на особено изчакване при японските бойни изкуства. — Б.пр. ↑

[9] Свободно състояние на духа, позволяващо както убийството, така и възкръсването. — Б.пр. ↑

[10] Възползване от появил се благоприятен шанс. — Б.пр. ↑

[11] Приспособимост към всякакви условия. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЕТА
МИКО
МАГЪОСНИЦА. МЛАДА ПОСЛУШНИЦА В
ХРАМ

**НЮ ЙОРК | ХОНКОНГ | ХОКАЙДО | МАУИ |
ВАШИНГТОН | ТОКИО
ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ**

— Ало, Мати?

— Кой го търси?

— Кроукър. Лейтенант-детектив Кроукър от Градската полиция на Ню Йорк.

— Да бе, как не! Кроукър е по-умрял от каруцарски гвоздей!

— Значи си във връзка с отгатак, Мати. Моите поздравления!

— Кой се обажда, по дяволите?

— Мати, намерих мадамата, за която говорихме миналата година. Помниш този разговор, нали? Аликс Логан, Кий Уест.

— Нещо май не мога да...

— Ти каза, че положението е по-напечено от задника на Луцифер...

Въздухът, изпуснат от дробовете на Мати, остро изсвири в слушалката.

— Пресвета Дево наред шибаната църква! Това наистина си ти, лейтенанте! Не си хвърлил топа! А аз ходих да ти запаля свецица в „Сейнт Люк“!

— Оценявам жеста ти, Мати. Наистина го оценявам.

— Но къде си, за Бога?

— Искam информация, Мати — каза в слушалката Кроукър. — Искam я както наркоманът иска дозата си! С това си оправяме всички стари сметки и можем да започнем на чисто!

Мати Устата, основният осведомител на Кроукър, обмисли предложението със светкавична бързина.

— Да, ама на мене могат да ми видят сметката — рече притеснено той.

— На мене почти ми я видяха, шампионе. Ще бъдеш поставен под надеждна закрила. Ще направя всичко възможно никой от хората на Томкин да не се добере до теб.

— Хич не ме е грижа за Томкин, лейтенанте. Над него вече цяла седмица има два метра пръст!

— Какво?!

— А бе на тебе какво ти става? Не четеш ли вестници?

— Бягам от тях като от чума. А на Аликс казах, че радиото в колата е развалено... В Северна Каролина се забъркахме в страшна каша, не исках тя да разбере колко сме хлътнали...

— Нищо не съм чувал за С. К. приятел.

— И за Ралей?

— Нищо, лейтенанте. Ако имаше нещо, щях да го зная.

Кроукър извърна глава и хвърли поглед към Аликс, която го чакаше в колата. Бяха спрели, малко преди тунела „Линкълн“, съвсем близо до Ню Йорк...

— Какво се случи с Томкин? — попита в слушалката той.

— Хвърлил топа от някаква тайнствена болест... Не й помня името, ама звучеше като на японски...

— Много странно.

— Тъй ли?

— Няма нищо, не ми обръщай внимание. — В слушалката прозвуча предупредителният сигнал, и Кроукър бързо натика няколко нови монети в процепа. — Искам да зная какво се говори за инцидента в Ралей.

— Пълно затъмнение.

— Аха...

— Не съм изненадан, лейтенанте. Томкин беше само върхът на цялата лайняна купчина. — В слушалката се появи някакъв шум. — Почакай за секунда... — До слуха на Кроукър долетяха приглушените думи на Мати, говорещ на някой до него. — Направи каквото ти казвам, по дяволите! Иди на някое шибано кино или се поразходи! — Миг по-късно беше отново на линия: — Извинявай, исках да разчистя терена... И без това ми причиняваш доста болка в задника... — Прочисти гърлото си и продължи: — Обещах ти да си пъкна носа тук-там и наистина го сторих. Хич не ми хареса това, което открих. Всъщност ми се щеше да си прехапя езика за оная информация, дето ти я дадох за Кий Уест. Когато вестниците писаха, че си хапнал дървото, аз бях толкова потресен, че тръгнах направо за „Сейнт Люк“!

— Аз пък през цялото време си мислех, че между нас двамата е имало едно чисто и искрено приятелство, Мати.

— В живота такава животна няма, лейтенанте. И ти го знаеш не по-зле от мен.

Кроукър неволно си спомни за Никълъс Линеър и дружбата, която ги бе свързала напоследък. Нима и тя е била създадена с помощта на обичайните егоистични интереси? Не, в техните отношения такава нещо не можеше да има. Именно затова те се бяха превърнали в нещо особено, в нещо здраво и обвързващо. Къде ли е Никълъс сега, запита се замаяно той. Какво ли прави? При последния им разговор той беше в Уест Бей Бридж, сега вероятно вече е потеглил на сватбеното си пътешествие... Кроукър съзнаваше, че отдавна би тръгнал след приятеля си, ако не беше тази неясна опасност, която то заплашваше. Много беше искал първо да разбере каква точно е тя.

Направи усилие да се концентрира върху непосредствените проблеми.

— Мати, по-добре изплюй камъчето — рече в слушалката той.

— Новините не са добри. Замесено е правителството.

За миг Кроукър остана с усещането, че някой е хвърлил граната в краката му. Смаян, той зададе съвсем глупав въпрос:

— Кое правителство?

— Нашето, за Бога. Кое друго?

— Не разбирам.

— А да не мислиш, че аз разбирам? Знам само едно — тук става въпрос за нещо далеч по-голямо от собствените ни задници!

Умът на Кроукър бясно препускаше.

— Сега разбирам защо не си изненадан от затъмнението върху инцидента в Ралей — промълви той. — Само правителството разполага с толкова голямо одеяло! Случайно да знаеш някакво име?

— Да си чувал за някой си Минк?

— Никога.

— И аз не бях, докато не се разрових по-надълбоко. Той е управител на едно представително заведение, дето му викат „закрит магазин“...

— И с какво търгува този магазин?

— С шпионаж, лейтенанте, не можа ли да се сетиш?

— Но какво общо имат тук Томкин и убийството на Анжела Дидион?

— Нали каза, че си пипнал мадамата? Питай нея. Тя е била единственият свидетел.

— Добре де, а защо тогава все още се разхожда жива и здрава?

— Сама ли беше в Кий Уест? — засече го Мати.

— Не, покриваха я ден и нощ. Но това беше, за да я пазят.

— Сигурен ли си?

— Фактически да — рече Кроукър след кратък размисъл. — Един ден реши да изпие морето, но пазачът ѝ я спаси. Бях свидетел на целия инцидент.

— Нещо не се връзва — призна си Мати. — Но да пукна, ако знам какво е то!

— Всичко ли ми каза? — попита Кроукър и пъкна в процепа последния си четвърт долар.

— Има и още нещо, което не е свързано пряко о нашата работа — отвърна Мати. — Но ти замина за Луната и нямаше как да ти го съобщя... Твоето приятелче Линеър беше назначен за президент на „Томкин Индъстриз“.

— Стига бе! Да не се майтапиш?

— Защо да го правя? В момента се намира в Токио и приключва някаква сделка, започната от Томкин. Партньор му е някаква компания с името „Сато Петрокемикълс“...

Пресвети Боже, изтръпна Кроукър. Какво става? Светът май е пощурял! После тръсна глава и забързано рече:

— Ще ми направиш ли една услуга, Мати?

— Оттук нататък всичко ще ти струва мангизи, лейтенанте — отвърна Мати Устата. — Сам каза, че вече сме на чисто. Слушам те.

— Трябва ми временно убежище за мен и момичето. Мисля, че при теб ще бъде най-подходящо...!

— Хилядарка на седмица плюс разноските.

— Хайде стига, Мати. Въпросът е спешен.

— Това го знам, лейтенанте. Но ти трябва да се поставиш и на мое място. Времената са трудни, а аз трябва да живея като всички останали.

— Забравяш, че в момента не се водя на ведомост...

— Ще приема честната ти дума.

— Мръсно копеле!

Дори по телефона Кроукър усети усмивката на Мати.

— Знам — рече онзи и прекъсна връзката.

Точно в шест следобед хонконгско време Танцан Нанги вдигна слушалката и набра номера, който му беше оставил Лю. Намираще се на върха на небостъргача, в който се помещаваше „Азиатска банка“ и от доста време насам наблюдаваше с мрачно изражение на лицето тълпата, струпала се пред входа на банката далеч долу. Хората се блъскаха, всички искаха час по-скоро да изтеглят влоговете си. „Азиатска банка“ изведнъж се беше превърнала в ламя, която иска да погълне парите им.

Нанги продължаваше да бъде в неведение по отношение на механизма, който беше успял да събере толкова хора пред вратите на банката, при това за изключително кратко време. Но едновременно с това си даваше ясна сметка за силите, задействали този механизъм. Комунистите затваряха кранчето.

— Колко дълго можем да издържим? — запита той Алън Су в три часа следобед, малко след затварянето на вратите. Пред банката вече имаше полиция, която с мъка удържаше напирещата тълпа.

— Не повече от четирийсет и осем часа, ако това темпо се запази — отвърна Су. — Току-що разговарях по телефона с клоновете ни във Ван Чай, Дим Шацуи, Абърдийн и Стайли. И при тях положението е горе-долу същото. Довечера ще трябва да отворим хранилището.

— Няма да правите нищо без мое разрешение — рече Нанги и замислено подпря челото си с ръка...

— Да, моля? — женският глас насреща беше спокоен и приятен.

— Свържете ме с господин Лю — каза в слушалката Нанги. Усети, че в този миг мрази както себе си, така и проклетите комунисти.

— За кого да съобщя? — настоя женският глас.

В седем и четвърт същата вечер колата на Нанги спря пред сградата на търговската компания „Сун Ва“, разположена на улица „Сай Иингтпан“. Фасадата ѝ беше боядисана в яркочервен цвят, който просто дразнеше очите. Китайците никога не са разбирали красотата на пастелните разцветки, помисли си Нанги. Винаги са предпочитали

да се заобиколят с крещящи, по детски наивни тонове. Това е просто част от многобройните им суеверия.

Стъпи на задръстения от хора тротоар, в ноздрите го удари тежката миризма на силни подправки, анасон, сушена, риба и соя. Душата му се сви от внезапното желание да си бъде у дома, да забрави кошмара на този налудничав град. Но веднага си даде сметка, че част от този кошмар е именно това, което ще свърши след малко.

Изпъна рамене и закрачи напред. Искаше да се концентрира максимално да скрие накуцването си, да не дава допълнителна храна за злорадството на своите врагове.

Острата миризма на подправки насищаше въздуха и във вътрешността на сградата. Коридорите бяха пуссти, тъй като работното време отдавна беше свършило.

Нанги спря в сумрачното преддверие и се огледа. С труд забеляза една сянка, която се приближаваше към него по тъмния коридор.

— Запарих чай специално за случая — разнесе се гласът на Лю.

Нанги се насочи към него, внимателно заобикаляйки пръснатите навсякъде щайги и празни кашони. Седна срещу китаеца върху прост дървен стол, разделяше ги маса с похабен плот. Беше съвсем гола, ако не се броят двата комплекта идентични документи в средата ѝ. Нанги знаеше какво съдържат те, без дори да ги докосва.

— Първо ще прием чай — любезно се усмихна Лю. — Искам всичко да приключи по най-безболезнения възможен начин.

За човек, постигнал пълен триумф, поведението му беше наистина благородно.

Отпиха по една глътка.

— Този чай се казва „Черен тигър“ — информира го Лю. — Произвежда се в съвсем малки количества, има го само в Пекин. Харесва ли ви?

— Много — кимна Нанги, макар че за малко не се задави от противната течност.

— Радвам се — наклони глава Лю, после отпи нова глътка от чашата си. — Научих, че следобед е имало безредици пред сградата на „Азиатска банка“ — добави той.

— Нищо особено — реши да го изпита Нанги.

— Но въпреки това е била повикана полиция, така ли?

— Полицията на кралската колония е длъжна да се появява навсякъде, където се събира тълпа — хладно отбеляза Нанги. — Така правителството на Нейно величество си създава работа.

— И най-лакомата гарга знае кога да напусне нивата, господин Нанги.

Хайде сега, започнаха и поговорките! Лю сякаш искаше да покаже богатството на китайските афоризми, макар да беше убеден, че те не могат да впечатлят нито един японец. Защо го прави? Обикновено човек прибъгва до поговорки, когато има кой да го слуша. Нанги незабележимо се стегна.

Помещенията на търговската компания „Сун Ва“ тънеха в мрак. Нощта бавно встъпваше в правата си. Подът беше покрит със стърготини, миризмата на подправки трудно се понасяше. Нанги не можеше да определи дали в сградата има и други хора, но всичките му сетива долавяха чуждо присъствие.

— Тежко ли е положението в банката, господин Нанги? — попита Лю и допълни чашите. Сякаш искаше на всяка цена да очертае границите на своето превъзходство.

— Сигурен съм, че вие знаете абсолютно всичко за него, господин Лю — внимателно отвърна Нанги. — При подобна обсада всяка банка изпитва трудности.

— Аз пък съм сигурен в друго — отпи нова глътка чай китаецът. — Без нашата намеса банката е загубена!

— На мен също ми минаха подобни мисли и именно затова ви позвъних.

Вероятно точно това беше искал да постигне Лю — изказано на глас признание. Кимна, сякаш му бяха направили комплимент, и насочи вниманието си към документите върху масата.

— Надявам се, че вътре са включени всички клаузи, за които настоявахте — рече той. Каза го така, сякаш той беше отстъпил, сякаш не Нанги, а той самият беше притиснат до стената.

Нанги остана неподвижен. Всяко избързване би засилило унижението му — и без това беше приел твърде неизгодни за себе си условия, дори само чрез съгласието си за тази среща. След като изтекоха няколко дълги и изпълнени с напрежение минути, той най-сетне се пресегна за: документа и потъна в четене. Всяко изречение смразяваше духа му, всяка клауза, под която ще бъде принуден да

постави подписа си, караше сърцето му болезнено да се свива. В момента, в който писалката му докосне хартията на този документ, цялото управление на кейрецуто ще премине в ръцете на пекинските господари на Лю!

Китаецът бавно постави в средата на масата една старомодна автоматична писалка. Нанги би трябвало доста да се протегне, за да я достигне.

— На първо време не възнамеряваме да променяме нищо в стратегията на компанията — обади се Лю. — В това отношение можете да бъдете абсолютно спокоен.

— Аз пък си мисля за онези трийсет и пет милиона долара — рече Нанги. — Те трябва да бъдат получени утре в осем сутринта.

Лю невъзмутимо кимна с глава.

— Ако изпратите господин Су или всеки друг служител от централното хранилище на „Азиатска банка“, те ще бъдат в състояние да получат сумата в точно уговорения срок.

О, да, благодарение на скъпия другар Чин вие знаете всичко за нашите хранилища, помисли Си Нанги.

— Това е добре — каза на глас той.

После, без да обръща внимание на писалката върху масата, бавно извади своята от джоба си и още по-бавно положи подписа си под двата комплекта документи. Лю взе писалката от масата и направи същото, после бутна към Нанги едното копие.

— Още малко чай? — попита той, а очите му тържествуващо проблясваха.

Нанги отказа и започна да прегъва документа. Хартията му се стори мазна и нечиста. Канеше се да стане, когато забеляза жеста на Лю. Китаецът бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади яркочервен плик и безмълвно му го подаде.

Нанги въпросително го изгледа.

— Ние, китайците, имаме един обичай — поясни Лю. — Сумата в този плик представлява заплащане на трансфера на собствеността на властта, ако щете... По този начин никой не се чувства унижен, никой не остава с усещането, че дава, без да получи...

Нанги любезно склони глава. Гледани отстрани, двамата положително приличаха на приятели, които си разменят комплименти върху някоя градинска пейка. Но вътрешно кипеше, сърцето му бясно

ускори ритъма си. С нищо не показва какви чувства го вълнуват в момента. За Лю и онези, които тайно го наблюдаваха, той си остана просто един умен бизнесмен, осъзнал навреме, че е на ръба на пропагата.

Пъхна плика до документа, който вече тежеше в лявата част на гърдите му като тежка скала, отдръпна се от масата и се изправи. Взе бастуна си и с твърда стъпка напусна търговската компания „Сун Ва“.

Влезе в колата и нареди на шофьора да го откара обратно в хотела. Поръчаната вечеря имаше вкус на пепел и засядаше на гърлото му. Сякаш дъвчеше самия противен договор, подписан под диктовката на Лю и неговите проклети господари. Стоически опразни чинията си, после изведнъж разбра, че не помни дори какво си беше поръчал. Но това нямаше никакво значение.

Съблече се и се отпусна в леглото. Загледа се в тавана и в душата му нахлуха спомените. Потъна в „канрьодо“, както винаги. Боецът винаги си остава боец. Невъзможно е да окачиш катаната си на стената, въздъхна вътрешно той. Дори когато това, както в неговия случай, е един чисто фигуративен жест.

Сред облаците на помътеното му съзнание изплува образът на Макита, неговия „семпай“. Това често се случваше. Той беше предпочел сепукуто пред унижението. Беше помолил Нанги да бъде негов секундант. Нанги беше човекът, отсякъл с широк замах главата на своя любим наставник, прекратявайки по този начин ужасните му болки от разсечения на кръст корем.

Въпреки че това беше единственото достойно нещо, което Нанги можеше да стори, изпълнявайки последното желание на своя „семпай“, той беше потресен, очите му ужасено гледаха окървавеното оръжие и главата на своя втори баща, търкулнала се върху рогозката. После го втресе, кожата му пламна, устата му пресъхна.

Христос едва ли би одобрил една такава постъпка, беше си помислил той. После хукна като бесен към църквата, влезе в тясната кутийка за изповядване и избълва всичко с прекъсващ от вълнение глас. Не почувствува очакваното облекчение и се отпусна на колене пред образа на разпнатия Христос. В продължение на цели шест часа се молеше за прошката му, там го намери и Сато.

— Не бива да се самообвиняваш, приятелю — меко му каза той. — Ти си сторил това, което е длъжен да стори всеки самурай. Останал

си при своя най-добър приятел в мига, в който той е имал нужда от теб. Какво повече можеш да искаш? Това е било „гири“.

Очите на Нанги продължаваха да излъчват болка и самообвинение.

— Постъпката ми не беше християнска, Сато-сан — промълви измъчено той.

Сато не отвърна, а просто го повдигна и го изведе от църквата.

Мислите за Макита неизбежно го отведоха до спомена за „мабики“ — продължилия десетилетия процес на съграждане на информационна мрежа в МИТИ, изцяло в услуга на любимия „семпай“. Колко ли бяха хората, пострадали от този процес? Колко ли кариери бяха превърнати в пепел? Тези въпроси продължаваха да го измъчват, чувстваше се гузен и отговорен за постъпките си.

Пръв беше Шимада. С него бе поставено началото на „мабики“. Той беше платил скъпо за своята алчност и недалновидност. Не беше успял да усети предстоящите промени и тази беше причината, поради която беше осъден на унижение и смърт. Осъден от Нанги. Шимада беше избрал пътя на честта. След неговото сепуку Макита бе назначен за първи заместник-министър на МИТИ.

Шимада беше пръв и най-труден. После „мабики“ тръгна като по вода, Нанги се справяше, с лекота е новите си задачи. Изискванията на „канрьодо“ прогониха всякаква жалост от сърцето му.

Сега, потящ се в хотелската стая на една чуждестранна колония, свързана е огромния Азиатски континент чрез тънка и често неуловима нишка, той страдаше от тежката загуба и отново се питаше дали е постъпил християнски отнемайки живота на най-близкия си приятел.

Така и не разбра дали излезе от състоянието си на дълбок размисъл благодарение на телефона, или това стана само по себе си. Претърколи се по корем и вдигна слушалката. Светещите цифри на ръчния му часовник показваха четири без тринайсет минути сутринта. Тази комбинация от цифри вероятно би се сторила злокобна за всеки китаец, но Нанги не й обърна никакво внимание.

— Да?

— Обажда се Непредвидимият Чу — бръмна гласът в слушалката. — Намирам се на По Шан роуд, на една пряка от апартамента на Сочната Пиен. — Беше леко задъхан.

— Още ли не си успял да проникнеш? — изправи се в леглото Нанги.

— Вече бях там — в гласа на младежа звучеше нескрито възмущение. — Мисля, че веднага трябва да дойдете тук!

— Какво?

— Моля да извините нахалството ми, сър. Мисля, че няма да повярвате на думите ми, затова ще е по-добре да се уверите във всичко със собствените си очи.

— Тръгвам — кратко отвърна Нанги и усети как сърцето му ускорява ритъма си. Потта беше засъхнала по тялото му. Хвана с две ръце краката си, завъртя ги към пода и посегна за бастуна.

Блиндираното помещение беше тъмно, въздухът — тежък и труден за дишане. Зад гърба му тихо изсъска пневматичният механизъм на бронираната овална врата.

Никълъс остана сам в непрогледния мрак, вслуша се в онова, което му нашепваше чувството за „харагей“ и безпогрешно се изправи в центъра на помещението. Бюро, няколко стола, настолна лампа. Някакви машини с неизвестно предназначение край стената. Нещо като дървено скеле, пълна загадка. Всичко това усети благодарение на сетивата си.

Каква е равносметката? Беше в Хокайдо, на съвсем неизвестно място. Котен се беше погрижил не само да завърже ръцете и краката му с яко въже, но и да постави плътна превръзка на очите му. После беше пренесен в нещо, което вероятно беше багажникът на колата на руснака, над главата му изщрака ключалка. Пътуването продължи малко по-малко от час. Определяйки средната скорост на колата на около 70 километра в час, той изчисли, че се намират на горе-долу същото разстояние от минералния извор, в една пълна окръжност около него. Съзнаваше, че тази информация е съвсем недостатъчна.

В мрака се разнесе леко бръмчене, вниманието му моментално се изостри. Беше толкова тихо, че положително би убягнало от слуха на човек, който не притежава подготовката на Никълъс.

Той се насочи по посока на звука. Крачките му бяха гъвкави и напрегнати, ноздрите му леко се разшириха. Долови миризмата на около четири метра от противоположната стена, някъде в горния ъ

край положително имаше вентилационен отвор. Отскочи назад, но знаеше, че с това само ще забави действието на хлороформа. Въпреки това му трябваше време, колкото и малко да е то.

— Не виждам смисъл да чакаме толкова дълго — рече докторът. — Газът изпълва камерата точно за три минути и половина. — После вдигна китката си, за да покаже на останалите, че от отварянето на вентила бяха изтекли повече от петнайсет минути, засичани с точност до десета от секундата от големия му хронометър. В камерата се нагнетяваше един особено упояващ дериват на хлороформа, който имаше силен ефект при вдишване.

— Търпение, докторе — тихо се обади Виктор Проторов. — Оценявам напълно желанието ви да забиете нокти в новия си пациент, но аз по-добре зная какво ни е необходимо в този случай.

Докторът сви рамене и започна да си подсвирква „Царедворецът и революционерът“ — стара народна песен, която беше научил преди много години от своята баба. — Така искаше да покаже на останалите в кабинета, че не е като тях — пионки в ръцете на всемогъщия Проторов.

Тук бяха се събрали Пьотр Александрович Русилов, двама от подчинените му младши лейтенанти и Котен. Последните шифрограми, изпратени чрез кода „Алфа-3“, съобщаваха на Проторов, че полковник Евгений Мироненко от ГРУ беше успял да убеди повечето от членовете на Генералния щаб да извикат на доклад него, Виктор Проторов. И той трябваше да ги убеди в ефективността на своите действия, да докаже силата си. — „Тенчи“ ще докаже моята сила, помисли си той. А после, за пръв път в историята на Съветския съюз, ГРУ и КГБ ще започнат съвместни действия. Стените на Кремъл ще се разтърсят от тропота на ботушите ни, старците ще падат като снопи в краката ни, бюрокрацията ще изчезне завинаги, руският народ ще се обедини в стегнат строй. Зората на Втората Велика революция е близко!

Проторов прикри тържеството си с цената на доста усилия. Дори Русилов не бива да разбере какви са мащабите на предстоящите промени. Все още е рано. Той, разбира се, ще поеме в свои ръце

управлението на Девета дирекция, но това ще стане бавно и постепенно. Не бива рязко да усети толкова много власт в ръцете си.

— Хайде, вече е време да се прочисти камерата — кратко заповяда той.

Русилов хвърли кос поглед към единия от помощниците си, той пристъпи към пулта за управление, затвори някакъв клапан, отвори друг. Двойка мощни вентилатори изсмукаха за броени секунди газовете от малката камера. Червената лампа на пулта угасна, на нейно място светна зелена. Проторов заповяда да разпечатат херметически затворената врата.

Пръв влезе Котен, следван от младши лейтенантите. Проторов и докторът бяха последни. Въздухът в камерата беше чист, нямаше и следа от замайващи газове. Присъстващите се наредиха край стената като група благородници на лов, току-що хванали в капана си особено опасен хищник.

— Изглежда достатъчно упоен — констатира докторът и бутна очилата на върха на носа си. — Мисля, че не трябва да очакваме никакви изненади.

Какъв глупак, помисли си Проторов и махна с ръка на Котен. Огромният борец се насочи към неподвижното тяло на Никълъс, проснато ничком на пода, Проторов внимателно тръгна след него.

— Дишането му е равно и дълбоко — продължаваше с констатациите си докторът. — Клепачите му не реагират на светлината, пулсът е бавен, а цветът на кожата отговаря на състоянието на дълбока кома. — Рецитираше медицинските си заключения като клетва срещу нещо страшно и непознато, нещо, което му бе напълно непонятно.

Проторов направи знак на Русилов да заеме позиция зад тялото на Никълъс, после се обърна към Котен.

— Време е — кратко нареди той.

Краката на Никълъс светкавично се стрелнаха по посока на приближаващата се към него грамада. За него не беше особено трудно да се предпази от въздействието на упойващия газ, тъй като най-малко осем различни техники на нинджуцу се ползваха от постиженията на тибетските йоги за контрол на дишането и превръщането му в затворена, напълно автономна система. Това се отнасяше и за регулирането на телесната температура.

Докторът хлъцна и отскочи назад. Петите на Никълъс се насочиха към коленете на Котен. За разлика от непосветените в тайните на борбата сумо той си даваше ясна сметка, че няма никакъв смисъл да атакува огромния му търбух.

Котен прояви невероятна пъргавина и почти успя да постави тялото си под ъгъл, чрез който би парирал атаката. Но само почти. Все пак лекото помръдване на тялото му по посока на свистящите нозе спести счупването на капачките му. Това обаче стана с цената на изгубеното равновесие и тялото му с тътен се стовари на пода.

Никълъс ясно чуваше резките заповеди на Проторов, още по-ясно виждаше как докторът се отдръпва от настъпилото меле и дава път на двамата млади офицери. Беше сигурен, че ще се справи с всички, но нещо в сметките му не излизаше. Зает с обезвреждането на Котен, той автоматически прие, че ще трябва да се справи с четирима противници. Четирима!

Това: беше последната му ясна мисъл, преди Русилов да забие острието на десетсантиметровата спринцовка в месестата част на бицепса му. Късно, изпъшка вътрешно той. Пред очите му се раздвижиха, пет черни петна, видя фигурите на петимата си противници, ударът на Котен в челюстта му отекна пет пъти в помътнялото му съзнание.

Петте черни фигури се превърнаха в пет тъмни тунела и той полетя в мрачните им дълбини. В ушите му заглъхваха яростни крясъци, ехтяха въпроси, без значение, думи без смисъл. После мощният наркотик нахлу под кората на мозъка: му и той изгуби съзнание.

— Добра работа — рече Проторов и се усмихна ласкаво на Русилов. — Виждате, докторе... — извърна се към вцепенения лекар: той. — За разлика от това, което пише във вашите книги, ние през цялото време съзнавахме, че имаме работа с необикновено човешко същество. Този мъж може да ви ликвидира дори с малкия си пръст!

Докторът, объркано мълчеше. Нищо не разбирам, нищо не разбирам, повтаряше затормозеното, му съзнание. По всички закони на науката този тип би трябвало да бъде в дълбока кома!

— Може би пак се преструва — боязливо подхвърли той.

— Невъзможно — изсумтя Проторов. — Няма власт да спре разпространението на лекарството в кръвта си. — После кимна по

посока на дървеното скеле, опряно край една от стените: — Хайде, Котен — меко рече той. — Завържи го — както трябва!

„Ти трябва да откриеш източника... Неговия източник.“ В съзнанието ѝ прозвучаха думите на Масашиги Кусуноки. Те бяха толкова ясни, че: заглушиха диалога между Сато и Феникс. Акико пусна тази част от записа за пореден път, опитвайки се напразно да разгадае тайната му.

Свита на топка в стаята на Котен, тя беше прегърнала коленете си, умът ѝ напрегнато работеше. Беше гола, кожата ѝ проблясваше като намазана с крем на светлината на настолната лампа. Тайнствено и същевременно открито, тялото ѝ съвсем точно изразяваше чувствата, които вълнуваха съзнанието ѝ. Трябва да разреши тази загадка, просто трябва!

„Хората, които са го обучили и изпратили тук, представляват огромна заплаха за Япония.“ Това бяха думи на Масашиги-сан.

Масашиги. Преди всичко искаше да разбере какво я беше накарало да постъпи в риуто „Гьоку“. Не знаеше, по-скоро не можеше да си спомни. В замяна на това помнеше отлично първата си среща с Масашиги Кусуноки. Сякаш бе успяла да установи връзка с миналото си или поне с *част* от него. Животът ѝ на воин беше отдаден на Масашиги така, както личният ѝ живот — на Сайго. От бракосъчетанието ѝ с него бяха изминали три седмици, само преди шест беше напуснала замъка на Кийоки.

В „Гьоку“ Масашиги-сан бе застанал за пръв път на нейна страна. Именно от „Гьоку“ си тръгнаха двамата, когато останалите сенини на риуто възроптаха срещу присъствието на жена зад стените му.

Двамата отидоха в Мошино, в прочутата школа за ниндзи „Теншин Шоден Катори“.

Защо направи толкова много за нея? Какво беше видял в нея опитният сенсей? Какво я направи толкова специална? И как жестоко се излъга! Лоялността и добрите чувства му донесоха смъртта. И то именно от ръката на тази, която бе закрилял с цялата си душа.

Акико си спомни ясно усмивката, която пробяга по лицето му в момента, в който животът напускаше тялото му. Защо? Как е възможно

човек да се усмихва в подобен момент? В живота на Масашиги-сан нямаше място за тъга. Той беше постигнал пълна хармония с вселената, космоса и себе си. Не би могъл да приветства смъртта. В очите на Акико беше истински светец. Именно това беше една от причините, поради които го избра за своя първа жертва. Защото знаеше, че ако успее да замаскира своето „ва“ пред човек като него, тя ще бъде в състояние да прави това и пред всеки друг.

Във въздуха се носеше някакъв странен аромат. Някаква подправка, която ѝ беше непозната. Главата ѝ рязко се, вдигна, очите ѝ пробягаха по вътрешността на помещението, очаквайки да видят и доловят нечие скрито присъствие. Полуотворената фузума леко потрепваше, хартиите по масата едва чуто шумоляха. Не, това е вятърът...

Акико едва забележимо потръпна. Защо се рови във всичко това? „Хората, които са го обучили и изпратили тук, представляват огромна заплаха за Япония.“ Масашиги-сан употреби тези думи за онзи мухоннин Цуцуму. Тя лично беше ликвидирала втория мухоннин — Тенгу, и собствено ръчно бе върнала в риуто откраднатите от него документи.

Едва сега разбра, че между стените на „Теншин Шоден Катори“ е имало и трети предател. Масашиги Кусуноки се изправи пред нея в цялото си великолепие и ѝ заповяда да извърши онова, за което е била подготвяна толкова много години. Да изпълни обещанието, което само той бе успял да види в нея. Мислите ѝ се насочиха към Сато, Феникс и Никълъс, които бяха заминали там, на север, в далечния Хокайдо. Особено към Никълъс.

Стана и премина в спалнята. Отвори едно от най-долните чекмеджета, които Сато никога не поглеждаше, и измъкна оттам тъмно кимоно. Светлосиво върху тъмносиво. Горната му част бе покрита от голямо кърваво петно, отдавна изсъхнало и потъмняло. Там беше бликнала кръвта на любимия сенсей.

Обви го около тялото си с почтителен трепет. След секунди беше готова и пое на север.

Никълъс се пробуди и установи, че е привързан към нещо като голямо дървено колело. Съзнанието му бързо се прочисти, но очите му останаха все така затворени, дишането — все така леко и почти

незабележимо: С нищо не показва на хората в камерата, че отново е буден.

Това, което бяха инжектирали във вените му, трябва да е било изключително силно, тъй като все още чувстваше ефекта от него. Главата му беше необичайно замаяна, виеше му се свят, не беше сигурен, че може да се довери на сетивата си. Но логиката изискваше да направи светкавична оценка на ситуацията.

Кожени колани го стягаха отвсякъде — по пръстите, китките, бедрата, глезените, кръста... Висеше на няколко сантиметра от пода и в съзнанието му бавно изплува представата за дървеното скеле, което беше забелязал при влизането си в камерата.

Тревожеше го обаче Виктор Проторов, тъй като само той би могъл да прецени с какъв човек си има работа. Единствен той сред всички руснаци беше усетил, че Никълъс има възможност да се предпази от действието на упойващия газ. И му беше поставил великолепен капан, отвличайки вниманието му с Котен — една действително съвсем непосредствена заплаха. По този начин Никълъс пропусна да отбележи липсата на Русилов — младият офицер, който бе провел операцията край минералния извор. Който съвсем не отсъстваше, разбира се, а просто бе заел удобна позиция зад гърба му. Времето му беше толкова малко, че не успя да пусне в действие дори „харагей“. Факторът стрес го беше погълнал изцяло. Май вече съм стар за всичко това, помисли с горчивина Никълъс. Би трябвало да усети присъствието на Русилов. Беше подценил руснаците и в частност Проторов. За което сега трябва да си плати.

Очите му се отвориха.

— Аха — приятелски се усмихна Проторов. — Добра ли беше почивката?

Откъде знае толкова неща за мен, попита се Никълъс, докато напразно се опитваше да размърда пръстите си. Превръзките обаче бяха стегнати здраво. Много интересно, помисли си Никълъс. Всичко това е било приготвено предварително точно за мен. Едва ли биха си правили толкова труд за някой обикновен пленник.

Този път знаеше точния брой на хората в камерата — двама между него и Проторов, Русилов и доктора край вратата. Усещаше и точното им разположение. Русилов стоеше зад и малко вдясно от шефа

на дирекцията, а докторът бе близо до лявото рамо на Никълъс. На стола до него чакаше готова спринцовка.

Проторов очевидно не очакваше отговор на въпроса си. Ръцете му бавно развиха рулото компютърни разпечатки, хартията се повлече по пода. После тикна една страница пред лицето на Никълъс. Очите на американеца се напрегнаха, мозъкът му направи опит да се концентрира. Стори му се, че беше виждал подобни разпечатки по страниците на „Сайънтифик Америкън“ или на „Смитсониън“... В публикации, които се отнасяха до различни сателитни програми на НАСА.

— Познат ли ви е този район, господин Линеър? — Проторов продължаваше да говори само на руски. — Би трябвало да ви е познат. Обхваща северната част на Хоншу, целия остров Хокайдо, включително проливите Немуро, както и южната част на Курилските острови.

Очите му не се отделяха от лицето на Никълъс, пръстът му се заби в една от червените маркировки:

— Тук, в морето, е мястото, където се срещат два коренно различни тектонични пласта. А тук и ето тук — на самия Хоншу, през следващата седмица ще станат силни земетресения. Като казвам силни, имам предвид трусове с магнитуд над седма степен по скалата на Рихтер. А тук, северозападно от Токио, вече бе усетен един първоначален трус.

Проторов щракна с пръсти и Русилов, подобно на асистента на някакъв фокусник, светкавично смени разпечатката. На новия лист хартия беше изобразен същият район, но вече в мащаб, който очертаваше подробната топография на строго ограничен периметър.

— Това е още едно горещо петно — продължи лекцията си Проторов. — Геологическите проби показват, че точно там никога не е имало предпоставки за земетръсна дейност, така че причините за неговото съществуване не могат да бъдат естествени.

Хартията прошумоля като разгневено насекомо.

— Какво мислите за всичко това, господин Линеър?

— По дяволите, изобщо не мога да разбера какво ми навирате под носа!

Езикът на Проторов влезе в съприкосновение с небцето, в камерата се разнесе остро изщракване.

— Ей сега ще ви стане ясно.

В годините на възмъжаването си Никълъс беше влизал в контакт с доста японски монахини от католически манастири и гледката винаги му се беше струвала нелепа. Японският дух се бе превърнал в синоним на сливането с природата и космическите сили. Винаги беше смятал, че християнската религия проповядва един божествен ред, който е измислен от самите хора, макар проповедниците да твърдяха обратното. Цялата история на Римокатолическата църква представлява кърваво знаме, развяващо се над идеята за световно господство.

Рано беше открил, че всички католици са арогантни, а най-арогантните сред тях са калугерите и свещениците. Тяхната вяра стесняваше дотолкова спектъра на човешкия им морал, че те преставаха да обръщат внимание на каквито и да било естествени фактори. Църковната върхушка изобщо не се интересуваше от природата на човека и заобикалящата го среда. Религиозният фанатизъм правеше тези хора глухи, слепи и неми.

Сега му се стори, че Виктор Проторов притежава точно тези качества на католически проповедник. Руснакът несъмнено би изпаднал в ярост, ако ги чуеше от устата му, но фактът си беше факт. Беше съвсем близо до поведението на проповедник, но едва ли някога би си дал сметка за това. Но в морално отношение комунизмът е не по-малко сляп от католицизма.

— Не мога да ви дам смислен отговор, преди да ми обясните как стоят нещата, господин Проторов — каза Никълъс.

— Нима искате да кажете, че не разпознавате тези контури, заснети от голямо разстояние? — Проторов тръсна снопчето хартия, дългата му опашка по пода помръдна като жива. — Да кажем, от височина 36 000 километра от повърхността на земята... От точно фиксирана орбита на стационарен спътник, насочил цялата си измервателна апаратура към тази точка на Тихия океан.

Проторов пристъпи крачка напред и продължи:

— Вижте това, господин Линеър. Проливите Немуро. Те очертават държавната граница между Япония и Съветския съюз. — Очите му трескаво блестяха: — А сега обърнете внимание на зоната, маркирана в червено! Тя обхваща дъното на проливите както на японска, така и на наша територия!

— Главата му отривисто кимна и Никълъс разбра какво ще последва. По отношение на тялото си не можеше да направи абсолютно нищо, но не така стояха нещата с мозъка му. Блестящата игла проникна в кожата му само на сантиметър от първото убождане. Върху кожата му се изду малко балонче, после течността започна да изпълва дробовете му. Изпита чувството, че се дави и неволно извика. Пулсът му рязко се ускори.

Дисциплина! Стисна остатъка от ясното си съзнание с обичта, с която бащата стиска ръката на уплашеното си дете, после бавно навлезе в една област, в която страхът беше непознат. „Гецумей но мичи“.

Някъде отдалеч до слуха му долетя някак странно разводненият глас на Проторов.

— Какво знаете за „Тенчи“? — питаше той. — Какво знае Минк? Ще ми кажете това, господин Линеър. Ще ми го кажете, преди да умрете!

— А сега ми кажи защо дойде подире ми чак в Хавай.

Рик Милар седеше на ръба на прозрачния пластмасов сал, който бяха взели под наем от хотелския плаж. Дългите му почернели крака бяха потопени във водата, носеше новия си леководолазен костюм, закупен току-що от Лахайна.

— Мисля, че знаеш защо — тихо отвърна той.

Джъстин се усмихна. На сърцето ѝ беше леко, полузабравеното усещане ѝ носеше нескрито удоволствие.

— Лаская се при мисълта, че искаш да ме прелъстиш!

Милар добродушно се засмя.

— Не става въпрос само за прелъстяване — призна си той. — Искам те обратно в агенцията, независимо от развоя на личните ни отношения.

— Развоят май е положителен — отвърна тя. — Защото се радвам, че си тук.

Очите му проследиха пасажа миниатюрни златни рибки, които се стрелнаха под сала и изчезнаха.

— Трябва страшно много да го обичаш, за да си толкова лоялна — промълви той.

В съзнанието, на Джъстин се появи един ясен, много ясен спомен. Скъп, свещен като молитва... Крачи в нощта, нервна и напрегната, страшно много ѝ се иска да докосне ръката на Никълъс... Никога през живота си не беше докосвала ръка като неговата — нежна като нощта, силна и втвърдена от дълбоки мазоли. Докосването до нея беше равносилно на прегръдката, с която малкото момиченце се сгушва до своето мече и потъва в спокоен сън.

Но това беше някога, тя беше онази, предишната Джъстин. Днес не искаше дори да допусне, че животът ѝ ще продължава да тече сред страх и напрежение.

Насочила поглед към пролива Молокай, окъпан от топлите слънчеви лъчи, с разпенени от опашките на лудуващите китове бистри води, тя изведнъж видя своята незрялост. Видя я отстрани, ясно и обективно, сякаш принадлежеше на друг човек. И наистина беше така, Джъстин вече не беше същата.

Сега разбра, че винаги се беше страхувала от любовта. От истинската любов... тази, която бе изпитвала към Никълъс. През целия си съзнателен живот се беше сблъсквала с мъже, които не бяха в състояние да ѝ дадат онази стабилност, която се получава само когато двама души се сливат без остатък. Вместо това се беше оставяла да бъде съблазнявана от хора, които искат да се наситят на тялото ѝ, а после да я изоставят и на практика да я върнат в онова самотно състояние, в което винаги се бе чувствала по-сигурна и, което е най-странното, по-защитена. Защото при него се оставяше изцяло в ръцете на баща си, на неговата закрила... да, наистина беше така — на неговата обич!

Стана ѝ ясно и друго: тя самата беше предизвикала върховната заблуда на последните си години — че баща ѝ е човекът, който грубо и безпардонно се намесва в личния ѝ живот. Едва сега си даде сметка, че именно тази намеса е била осигурителната полица на малкото момиченце в душата ѝ, тя ѝ е давала увереността, че той продължава да я обича, че чувствата му са достатъчно силни, за да го откъснат от многобройните му задължения и да насочат вниманието му изцяло към нея.

Замаяна от това откритие, тя седеше неподвижно под щедрите лъчи на хавайското слънце, очите ѝ гледаха, без да виждат островчето, което някога е било затвор за прокажени. Струваше ѝ се малко смешно

и някак си съвсем в реда на нещата да пропътува цялото това разстояние, за да бъде близо до Молокай. Разбира се, вече си даваше сметка защо точно го е сторила. Намираще се на десет хиляди километра от дома, на пет хиляди мили навътре в Тихия океан. Доста по-близо до Япония, отколкото до Щатите. И до Никълъс.

— Искаш ли да поплуваме? — тихо попита Милар.

Джъстин леко стисна ръката му.

— Тръгвай — прошепна тя. — След малко ще те последвам.

Той кимна и леко се спусна във водата. Отдалечи се с лек и непринуден кроул, мускулите му ритмично проблясваха.

Тя го наблюдаваше със спокойна увереност — чувство, което от дълго време не беше изпитвала. Той беше красив и несъмнено привлекателен мъж, много от приятелките ѝ биха дали всичко на света, за да бъдат на нейно място. От устата ѝ се откъсна весел смях. Беше приятно да се чувства желана от такъв мъж. Но още по-приятно беше да потъва в пълнотата на своята любов към Никълъс. Защото съвсем ясно чувстваше неговия дух до себе си, сякаш той, а не Рик Милар плуваше в бистрите води на океана около нея.

Сега битката с него ѝ се струваше смешна и незначителна, не можеше да си представи защо я беше приемала като най-важната битка на своя живот. Даваше си сметка, че всъщност се беше борила със себе си, а не с Никълъс. Вече от разстояние започна да разглежда паниката, която я бе обхванала при съобщението му, че поема поста на баща ѝ. Тогава беше абсолютно сигурна, че мъжът, за когото възнамерява да се омъжи, ще се идентифицира с тираничния баща.

Сега разбра, че беше се страхувала от тази възможност само поради факта, че една малка част от съзнанието ѝ неволно се беше стремилa към нея. Но Никълъс не беше Рафаел Томкин, начинът, по който щеше да протече животът му, зависеше единствено от него самия... и от Джъстин. Те имаха свой собствен живот и щяха да го изживеят по свой начин. Как би го определил Никълъс? Да, те имат своя карма. Усмихна се и тихо повтори: точно така — *Карма!*

А нейната карма ѝ диктуваше, че трябва да бъде до него независимо дали е президент на „Томкин Индъстриз“ или не. Вече не се страхуваше да отдаде сърцето си на друго човешко същество, вече не я плашеше мисълта да прекара остатъка от живота си с друг човек.

И на практика беше абсолютно убедена, че точно това е искала. Винаги.

Хлъзна се във водата и с няколко движения се приближи до Рик Милар, който лениво наблюдаваше играта на вълните в бурните води на пролива.

— Размислите май приключиха, а? — игриво подхвърли той.

— Размисли ли? — засмя се тя. — Това е дейност, която е присъща на възрастните. Ще ми трябва доста време, за да я овладея!

В погледа му се появи загриженост. Сякаш тя някак си изведнъж се промени пред очите му и от малко пале стана страховит доберман.

— Ще се върнеш ли в агенцията да поемеш поста вицепрезидент по проблемите на творческия дизайн? — тихо и някак напрегнато попита той.

Тя отрезвя моментално.

— Рик, преди да взема каквото и да било решение, бих искала да си изясня някои неща.

— Казвай — кимна той. — Готов съм да отговоря на всичките ти въпроси.

— Добре — изпитателно го погледна тя. — Изчезнах от града с такава бързина, че няхах време да звънна на Мери Кейт. Оставих ѝ бележка, но не сме разговаряли. Следователно за момент трябва да вярвам на твоите думи. — Млъкна, за да му даде възможност да реагира, но той не отвори уста. — Ако се окаже, че си я освободил против волята ѝ с мисълта да ме поставиш на нейно място, нищо няма да се получи. Това е твърдото ми решение, съвсем окончателно!

— Окей, считай, че съм те разбрал. Мери Кейт не се чувстваше добре при нас, ние също. Когато съдбата ме срещна с теб, ние вече търсехме начини за безболезнена раздяла. Аз направих опит да ѝ помогна, Джъстин. Исках да я задържа като хоноруван сътрудник, но тя не пожела това. Просто беше достатъчно умна, за да си даде сметка, че всичко е свършено.

— Това означава ли, че сте обсъждали напускането ѝ преди онзи обяд, на който ме покани?

— Да.

— Рик, това е много важно за мен и искам да сме съвсем наясно. Едно набиране на телефона на Мери Кейт ще бъде достатъчно, за да разбере дали не си ми спестил нещо.

— Ами тогава го набери, Джъстин. Предпочитам да вярваш на думите ми, но разбирам, че можеш да имаш съвсем основателни съмнения. Твоята приятелка няма да ти каже нищо повече от това, което вече научи от мен. Точка.

Май вече е крайно време да го освободи от напрежението, помисли си Джъстин. Плисна го с вода и се засмя:

— Тогава мисля, че може би ще приема твоето предложение.

Главите им подскачаха като коркови тапи над водата, океанът продължаваше неспирните си атаки срещу назъбените коралови рифове.

— Но първо трябва да отида до Япония! — добави между две гмуркания тя.

Той веднага разбра какво означава това. Тя му беше разказала за Никълъс, къде се намира в момента той, какво се беше случило между тях. По лицето му се появи усмивка, в която прозираше и мъничко завист. С подобна усмивка рибарят изпраща великолепия марлин, който е успял да прехапе кордата му. Съжалева, че го е изпуснал, но въпреки това се възхищава на прекрасното животно, на непобедимата му воля за живот и свобода.

— Знаеш ли, от години завиждам на японците за начина, по който рекламират своите стоки — рече той. — Надявам се да се върнеш с пълна чанта техни фирмени тайни!

После и двамата се разсмяха.

Непредвидимият Чу сложи пръст на устните си и махна на Нанги да го последва. Около тях се извисяваха красивите сгради на квартала Мид Левълс, предназначени за богатите жители на Хонконг. Блестящи с разноцветните си светлини, те създаваха впечатлението, че човек е попаднал в приказна гора.

Въздухът тежеше от изпарения, небето изобщо не се виждаше. Нанги беше благодарен на ограничената видимост, тъй като никак не му се щеше да го видят как се прокрадва по улиците на колонията в четири часа сутринта.

Наближиха една висока сграда и Непредвидимият Чу свърна от тротоара на уличното платно. Двамата тихо навлязоха в тясна

странична алея, задръстена от празни консервени кутии и всякакъв друг боклук.

Спуснаха се по няколко бетонни стъпала, минаха през врата с желязна рамка и се озоваха в приземието на сградата. От слабите голи крушки на тавана струеше жълтеникава светлина. Двама млади китайци играеха карти в коридора. Вдигнаха глави, очевидно познаха Непредвидимия Чу и продължиха играта си. Никой не каза нито дума. Това трябва да са от хората на Грийн Панг, помисли си Нанги. Което означава, че скоро ще се срещнат и с Третия братовчед Ток, номер 438, който вероятно е проникнал в апартамента на Сочната Пиен.

Триадите, които са проникнали във всички структури на кралската колония, включително и в корумпираната полиция на Хонконг, са получили своето наименование от китайското словосъчетание Сан Хо Хиу, което означава Тройно Хармонична Асоциация — най-могъщото тайно братство в Китай преди години. То е било създадено от група патриоти, решили да се бият до последен дъх срещу манджурците, свалили през 1644 година династията Мин.

Днес различните групировки се биеха помежду си по тесните улички на Хонконг, правото на контрол над отделните квартали се извоюваше с вериги и колове. Бързата урбанизация се беше оказала най-силното оръжие за разбиването на някога монолитното китайско братство, този процес бе ускорен допълнително от индустриализацията на традиционно селскостопански райони.

На четиринайсетия етаж слязоха от асансьора и Непредвидимия Чу поведе Нанги по просторния коридор. Спря пред една врата в дъното и извади връзка шперцове. Миг по-късно, ключалката изщрака.

Апартаментът бе наситен с пастелни тонове, предимно в жълто и розово. Нанги усети как очите му се присвиват като от заслепително проблясване на слънцето. Беше просторен, с две удобни спални. Той бе въведен в едната от тях.

Насреща му проблесна черна зеница, Третия братовчед Ток го поздрави с кратко кимване на глава. Беше здрав и широкоплещест, доста по-млад отколкото си го бе представял Нанги, имайки предвид високото му положение в тайната организация. Лицето му бе злобно и опасно, обсипано с белези. Между двамата братовчеди нямаше никаква видима прилика.

Приведени напред, двамата новодошли се приближиха до Третия братовчед Ток. Той се дръпна да им направи място и Нанги забеляза в ръцете му черна камера „Никон“ със 135-милиметров обектив.

Вратата между двете спални беше леко откряната. Нанги долови лек шепот и надникна иззад рамото на Непредвидимия Чу, който вече беше успял да се залепи за процепа.

От мястото си видя част от тоалетна масичка, отрупана с кристални шишенца за парфюм и червила, прозореца и стената до него. На нея висеше картина, но той виждаше само рамката на легло с жълти чаршафи и розови сатенени завивки. Купища възглавници и две голи тела върху тях. Контрастът между тях и розово-жълтия интериор беше още по-неприятен. Сочната Пиен лежеше по гръб, жълтеникавата ѝ кожа проблясваше на светлината на нощната лампа.

До нея, грубо и огромно, лежеше тялото на европейец. Цветът на кожата му беше розов, окосмяването — далеч по-обилно.

Нанги веднага разбра, че мъжът няма нищо общо с Лю. Беше висок и светлокос, с високо чело, тънки мустачки и ясни интелигентни сини очи.

Къде съм виждал това лице, запита се Нанги. Нямаше кой да му предостави информация и той се задоволи да гледа и слуша. Дватама разговаряха на английски.

— Във вторник ще прехвърлят три четвърти тон — каза Сочната Пиен. — Както обикновено стоката ще бъде вкарана в колонията от Лю.

— Можем ли да ги пресрещнем? — попита русият мъж. — От последната акция изминаха едва шест седмици.

— В тази пратка има и други неща, не само скъпоценности — промълви Сочната Пиен и очите ѝ развълнувано проблеснаха. — Информация, страшно ценна информация!

— За какво?

Тя се изкиска и погали обилно окосменото му бедро.

— Много ли искаш да знаеш?

— Ами, изобщо не ми пука! — отвърна мъжът и Нанги определи акцента му като на кореняк шотландец.

— Значи няма да се разсърдиш, ако не ти кажа. — Гласът на Сочната Пиен премина в доволно мъркане, докато ръката ѝ бавно

напусна окосменото бедро и обгърна в дланта си полуотпуснатата му мъжественост. — Дала съм клетва да мълча!

Очите на светлокосия мъж бяха притворени.

— Скъпа моя, на мен наистина не ми пука, но правителството на Нейно величество може би ще прояви интерес към твоята страшно секретна информация...

— Какво мога да направя? — тихо измърка тя, пръстите ѝ го галеха с леки, едва доловими движения. — Не мога да престъпя дадената клетва.

От устата на мъжа се разнесе леко стенание, думите му излетяха малко неясни, защото стискаше зъби от вълните на приятно удоволствие, които заливаха тялото му.

— След като си потърсила помощта ми, ще трябва да ми разкажеш всичко, скъпа — промърмори той.

— Колко е голям! — прошепна Сочната Пиен, без да сваля очи от члена му. — Огромната ти ерекция винаги ме е смайвала... И точно затова ще ти кажа всичко!

Нанги разбра, че всичко между двамата е еротична игра, а тя нито за миг не се е колебала дали да му разкаже тайната, или не. Това просто е един от начините, по които Сочната Пиен заработва парите си, помисли си той. Довереница на най-могъщия представител на комунистите в кралската колония, тя дискретно избира хората, на които продава получената от него информация.

Движенията ѝ станаха плавни и нежни, очите ѝ не се отделяха от това, което вършеше.

— Информацията се отнася до новите назначения на комунистически агенти във висшите ешелони на властта в Хонконг — правителство, полиция, тайни служби.

— Всемогъщи боже!

Нанги не разбра дали реакцията на светлокосия се дължеше на получената информация или на това, което вършеше с члена му Сочната Пиен.

От устата на младата китайка се изтръгна гърлен смях, тялото ѝ възседна проснатата фигура на мъжа с едно-единствено бързо и точно движение. Тя затвори очи и потръпна, членът му потъна до отказ навътре.

— Гали ме по зърната! — простена тя. — Обичам начина, по който го правиш!

Ръцете му покорно се вдигнаха нагоре, от устата ѝ се разнесе тих писък на задоволство. Отстъпил до стената на съседното помещение, Третия братовчед Ток натискаше бутончето на черния „Никон“, телеобективът хващаше всички подробности по лицата и изпотените тела на двойката. Изправен до него, Непредвидимият Чу усили нивото на записа, който осъществяваше с помощта на портативно касетофонче и свръхчувствителен микрофон с насочено действие.

Задните части на светлокосия мъж започнаха да се движат ритмично върху жълтите чаршафи, сякаш искаше да разкъса на две своята ездачка. Това, разбира се, не можеше да стане. Но и той все още бе далеч от финалното опиянение, тъй като се оказа, че не е забравил за какво бяха разговаряли допреди миг.

— Разбираш, че не трябва да компрометирам — леко задъхано рече той.

Сочната Пиен пъшкаше и охкаше върху него.

— Знам това... Ох... ох... И той го знае... Организиран е всичко по най-добрия начин... — Гласът ѝ изведнъж премина във вик: — Сега, сега! Направи го веднага, жребецо мой! Напълни ме догоре!

Миг по-късно Нанги и Непредвидимият Чу бавно заотстъпваха към вратата. Когато се спуснаха в мазето, видяха, че двамата млади бандити продължават да играят и нищо друго не ги интересува.

Горе, сред боклуците на тясната алея, Нанги спря и избърса лицето си с носна кърпичка.

— Тя е само пионка — промърмори той. — Играта се води от самия Лю! Той тича по двата тротоара едновременно! Господи, нима не си дава сметка, че ще бъде ликвидиран?

— Досега се е опазил — ухили се насреща му Непредвидимият Чу. — Той е много умен и много опасен тип!

Нанги с усилие сдържаше тържеството, което набираше сили в душата му. Защото си даваше сметка, че подобни, чувства често водят до прибързани решения.

Течението се обръща, вече беше сигурен в това. Умът му бясно препускаше. Трябваше да бъде абсолютно сигурен и за да постигне това, се нуждаеше от помощ.

— Как можем да бъдем сигурни, че Сочната Пиен не подхвърля комунистическа дезинформация? — извърна се към Непредвидимия Чу той.

— Няма стопроцентова гаранция — отвърна младият китаец. — Нямам особено сигурни източници на информация в средите на комунистите, същото важи и за Третия братовчед Ток. — По лицето му отново се изписа широка усмивка и Нанги неволно се запита какво го прави толкова щастлив. Скоро щеше да разбере това.

— В този случай обаче няма да имаме нужда от независимо потвърждение — продължи младежът. — Защото дяволският чужденец, който беше научил на кола си нашата приятелка Сочната Пиен, е самият Чарлс Пърси Редмън. Няма човек в Хонконг, да не говорим за Сочната Пиен, който би си позволил да подхвърли изфабрикувана информация на този човек. Той е толкова всемогъщ и разполага с такава мрежа от информатори, че Сочната Пиен едва ли ще види слънцето днес, ако се е опитала да го подхлъзне.

Нанги пхна ръка във вътрешния джоб на сакото си и докосна гланцираната повърхност на червения плик, който му бе връчил Лю. Едва сега позволи на триумфа да закипи във вените му.

— Какво? Как така не можеш да го прочетеш?

— Не мога, Проторов-сан — отвърна Котен.

— Но нали е на японски? — Проторов така и не си беше направил труда да се заеме с трудния японски език, но въпреки това не прощаваше незнанието му от страна на подчинените си.

— На японски е и едновременно с това не е...

— Не ти плащам да ми задаваш гатанки!

— Свърших това, което ми беше заповядано — отвърна огромният борец. — Проникнах в кобуна на Сато, помогнах на вашия лейтенант Русилов край минералния извор. Вината за това, че изгубихте и последния си агент, не е моя. Аз изпълних своя дълг и толкоз.

— Твой дълг е това, което аз реша! — изръмжа Проторов. — Ти трябва да ми прочетеш документите от „Теншин Шоден Катори“. От това зависи животът ти!

— Значи ще умра, Проторов-сан. Не мога да превода тези документи. Вярно е, че при тях са използвани онези китайски йероглифи, които лежат в основата на родния ми език, но едновременно с това те се използват и при „канжи“. А това означава безкрайно разнообразие в смисловите им значения и почти сигурна погрешна интерпретация. — Месестата му лапа се насочи напред: — За мен това спокойно може да бъде и арабско писмо. Няма никакво съмнение, че всичко е зашифровано със специалния код на риуто. Ако ми бяхте позволили да ръководя операцията край минералния извор според своите виждания, сега вашият агент щеше да е жив, а не на два метра под земята! Само той би могъл да дешифрира всичко това, но... — Раменете на гиганта безпомощно се повдигнаха.

Проторов стовари юмрук върху масата, после сграбчи едно купчината хартия. Това не може да бъде вярно! Тайната на „Тенчи“ е буквално в ръцете му, това е плодът на най-сложната и най-продължителна операция в живота му, мечът за съживяване на руската армия и онези склеротици в ГРУ. И той не може да я прочете! Невероятно!

За миг имаше чувството, че ще полудее. Пое си дълбоко дъх, опитвайки се да успокои пулса си. Едно, две, три... Ето, така... Сега започвай да мислиш!

— Линеър е нинджа — тихо се обади Котен. — Получил е подготовката си именно в „Теншин Шоден Катори“ и вероятно ще може... — Гласът му заглъхна в очакване.

Надеждата проблесна като светкавица в главата на Проторов. Сега цялата му надежда е Линеър! Живял е в това риу преди много години, но японските традиции трудно се променят. Проторов си даваше сметка, че има голям шанс кодът да си е все още същият. Погледнато отстрани, това си беше чиста фантазия, но срещу него действаше с цялата си острота и факторът време. Мироненко свиква генералите, само след шест дни той трябва да се изправи пред тях и да им представи план за действие. Или ще им поднесе „Тенчи“ на тепсия, или никога няма да ги има на своя страна. Това е единственият шанс както за него, така и за цялото КГБ. Онези неандерталци от ГРУ никога няма да му предоставят втори!

Проторов се извърна и напусна стаята. Миг по-късно в коридора се разнесе гръмовният му глас, призоваващ доктора при себе си.

— Искам да разговарям със задържания веднага! — тросна се той на очилатия лекар.

— Веднага ли? — стреснато го изгледа иззад дебелите лупи на очилата си докторът. — Но нали сам казахте, че имам четирийсет и осем часа за процеса на размекване?

— Нямам време! — сопна му се Проторов. — Реалният свят бързо се променя, докторе. Вие трябва да свикнете на тези внезапни промени.

— Не съм сигурен, какво мога да сторя в подобна ситуация — отвърна докторът и забърза до Проторов. — Получавам доста обезпокоителни сигнали за мозъчната му дейност и още не мога да реша какви мерки трябва да бъдат предприети. Не мога да гарантирам за нищо.

— Тогава удвоете дозата — нареди му Проторов. — Ако искате и я утроете! Трябва веднага да бъде в състояние да говори и това е всичко!

— Но това положително ще пръсне сърцето му най-много за четвърт час! — засуети се около него лекарят. — Е, нека бъдат двайсет минути.

— Това време ми е напълно достатъчно, докторе — кимна Проторов. — Моля незабавно да се заемете с него!

— Името му е Гордън Минк, от време на време идваше в Кий Уест да ме види...

— Какво точно означава това „да ме види“?

— Означава, че обичаше да гледа и усеща как го обработвам! — сопнато отвърна Аликс Логан. — Достатъчно ясно ли се изразих?

— Мисля, че да — рече Кроукър.

Бяха в колата и фучаха през опушения тунел „Линкълн“ към дома на Мати Устата. Кроукър помисли малко, после добави:

— Извинявай, не знаех, че слагам пръст в някаква твоя рана.

Аликс се облегна назад и затвори очи. Гъстата руса коса се разстла като морска пяна около лицето ѝ.

— А ти какво си помисли? Един силен и красив мъж, от когото се излъчва власт по някакъв... хм... особен и бих казала скрит начин, изведнъж ми хвърля окото... Той е опасен мъж, просто му го пише на

лицето... „Грябваше да те убия, вика, но не мога. Не мога да си представя, че няма да те видя повече!“

— Умно от негова страна — усмихна се криво Кроукър. — Защо не ми го каза по-рано?

— Млъквай! — срязва го Аликс. — Нали ти го казвам сега?

Върху лицата им ритмично се редуваха сенки и отблясъци от луминесцентно осветление.

— „Не искам да те загубя — казваше той, — но работя на такова място, че не мога да си позволявам грешки“. После така ме погледна, че цялата истинах. „Нали няма да бъдеш грешка, Аликс?“ Няма, викам аз. „Обещаваш ли?“ Да, викам и наистина мислех така... — Раменете ѝ се разтърсиха от ридания: — А сега виждаш какво стана! Ти си виновен за всичко! — Отчаян вопъл на объркано дете.

Кроукър не счете за нужно да възрази, и без това обвинението беше прекалено абсурдно.

— И кой е този тайнствен Минк? — смени тактиката той.

— Просто Минк! — отвърна Аликс, после, като дете, което не иска да се раздели с новата си играчка, повтори: — Минк, Минк! Пауза и тихо допълнение: — Гордън Минк е човекът, който уби Анжела Дидион.

Кроукър трепна толкова рязко, че колата почти се заби в страничната стена на тунела.

— Какво? — дрезгаво прошепна той. Главата го заболя, в очите му започнаха да подскачат червени точки. — Не може да бъде!

Това беше всичко, което се изтръгна от обърканото му съзнание, гласът му изведнъж се загуби и заприлича на шумоленето на сухи листа. Ами ако казва истината? В паметта му пробягаха дългите месеци нелегален живот, постоянният страх да не бъде разкрит. Беше зачеркнат от списъците на Градската полиция на Ню Йорк, беше престанал да съществува за хората, ако не се брой появата му във Флорида под името Текс Бристъл. Беше се превърнал в лъжец и крадец, беше престъпвал законите, които някога, преди много години, беше дал клетва да пази и защитава. Какво се беше случило с него? Каква лудост го беше обзела? Имаше чувството, че е бил жертва на дълга и мъчителна маларична треска и едва сега се пробужда. През цялото това време беше действал с твърдото убеждение, че Анжела Дидион е била убита хладнокръвно от Рафаел Томкин. Беше вярвал в

това с цялата си душа, всички факти го потвърждаваха. Но сега тези факти бягаха от него като малки рибки в морето, изплъзваха се между пръстите му, пречеха му да възвърне увереността си, отказваха да уличат в грешка Аликс Логан.

— Такава е истината — подсмръкна Аликс, без да обръща внимание на възклицанието му. — Томкин допусна грешката да разкаже на Анжела за връзката си с Минк. А онази мръсница имаше памет на компютър и беше запомнила всичко, *абсолютно* всичко! Винаги действаше по този начин, така получаваше всичко от хората край себе си! Никога не забравяше тайните им!

— После, естествено, дойде денят, в който тя му хвърли всичко в лицето. Не зная защо го е сторила. Може би е искала Томкин да ѝ купи нов брилянт, може би той не се е държал достатъчно покорно и предано, може би е било и точно обратното. С човек като Анжела никой не можеше да бъде сигурен...

— Както и да е... Тя беше от хората, които не пропускат да забележат предимствата си. А по отношение на Томкин предимството ѝ беше съвсем очевидно. Поискала е от него нещо, което той не е бил склонен да направи. Тогава го е заплашила, че вестниците ще научат тайната му. За нея това винаги е било СНД^[1].

— Но според мен този път тя не е успяла да разбере какъв звяр държи за опашката. Томкин моментално млькнал и отказал да спори с нея. Ясно виждал, че упоритостта ѝ е безгранична.

— Обадил се на Минк и онзи пратил копоите си да ѝ затворят устата. Не е имало нито пазарлъци, нито опити да я убеждават. Онова, в което са били замесени Томкин и Минк, е било твърде важно.

— Наложително е било Томкин да присъства на цялата операция, тъй като Анжела не би пустила копоите на Минк без него. Томкин беше прикритието до момента, в който тя отключи... и онези тримата влязоха в апартамента.

— Значи Томкин присъства на убийството? — попита с треперещ глас Кроукър, ясно съзнаващ колко много зависи от отговора на момичето.

— Да, но не беше в спалнята. Отиде до барчето да си вземе упойката. Ръцете му трепереха толкова силно, че по масичката се разля повече уиски, отколкото влезе в чашата му. Ясно видях това от мястото, където се бях покрила — в дрешника на Анжела. Когато тя

отиде да отвори вратата, аз тъкмо излизах от банята... — Очите на Аликс бяха безизразни и някак обезцветени. — Чух ясно как изписка Анжела. Като кученце, което, са шибнали с камшик... — Раменете й леко се свиха: — Не знам защо го направих, но се шмугнах в дрешника и не мръднах оттам...

— Значи си била свидетел на всичко!

— В действията им нямаше жестокост — прошепна тя. Гласът й също се обезцвети. Може би по този начин се предпазва от това, което никой друг не трябва да види, помисли си Кроукър. После взе пръстите й в ръката си и леко ги стисна, а тя тихо продължи: — Бяха... бяха много делови. Всичко свърши за секунди. После... после си помислих, че има нещо чудовищно в това. Някак не можех да си представя, че с такава лекота може да се отнеме човешки живот! — Очите й се затвориха, под миглите проблеснаха сълзи. — Когато всичко свърши, те се заеха да замаскират обстановката, да не си личи, че в този дом е била изпълнена присъда. Влязоха в дневната и внимателно почистиха мръсотията на Томкин. Не ме откриха, тъй като пропълзах в тайното отделение в дъното на дрешника. Анжела обичаше да бъде близо до своите бижута и кожи и беше наредила да й го направят... Бях принудена да се свия на топка, нищо повече не чувах и не виждах. Умирах от страх да не ме открият.

— И наистина не ме откриха. Сториха го седмица по-късно, вече в Кий Уест, явно са знаели за връзката ми с Анжела. Междувременно си бяха свършили домашното, при това го бяха свършили прецизно. Знаеха къде съм била през оная нощ, знаеха, че съм видяла всичко. Хората на Минк са професионалисти.

— Вече имах възможност да се убедя в това — унесено рече Кроукър, пусна ръката й и хвана здраво волана. Значи е бил съвсем близо до истината! Но недостатъчно близо, все пак... В гърдите му се надигна горчива ирония. Истината никога не е черно-бяла, но сега му се стори именно такава. Томкин не беше убил Анжела, той просто беше сътрудничил на убийците. Нито бе дал заповед за екзекуцията, нито я бе осъществил със собствените си ръце. Просто я беше приел, беше присъствал на нея, макар и през една стена. Виновен по всички обвинения, Ваша светлост. Гласът отекна кухо в съзнанието му. Но по какви обвинения? Нито непредумишлено убийство, нито дори убийство по непредпазливост. Томкин е бил просто инструмент,

вероятно точно поради този факт е оказал натиск над комисаря да прекрати разследването. Но инициатор на всичко е Минк, заповедите са идвали директно от Вашингтон.

Хладнокръвният и жесток убиец Минк, горчиво си помисли Кроукър. Колко ли живота тежат на съвестта му? Анжела Дидион е само една от многобройните му жертви. Усети как потъва в тъжна безпомощност от тъмната страна на живота, обзе го безпомощност. Е, добре, вече знае убиеца на Анжела Дидион, но какво от това? Даваше си съвсем ясна сметка, че никога не би могъл да обвини официално Минк в това престъпление. Беше победен, окончателно победен.

Изскочиха от тунела, слънцето иззад високите кули на Манхатън ги заслепи. Кроукър сви надясно към Трийсет и четвърта улица, измина няколко дълги пресечки и на първия светофар отново сви вдясно, по посока на Второ авеню. Мазните пръсти на Ню Йорк се свиха около тях.

Клокочещият в гърдите му гняв несъзнателно се насочи към Аликс. Никога няма да разбере какво ръководи постъпките на жените! Господи, защо не му разказа това един ден по-рано? Не знаеше какво по-различно би сторил тогава, защото при всички случаи пак щяха да поемат насам, към огромния град. По дяволите!

Тя леко докосна ръката му и той стреснато я погледна.

— Съжалявам за всичко, което ти казах преди — прошепнаха устните ѝ. — Нямах никаква вина, но просто не издържах повече там. Беше като в затвор, дори по-лошо. В затвора човек поне знае къде се намира. А в Кий Уест, оградена плътно от онези двамата, аз просто не знаех какво ще стане в следващия миг. Дали Минк ще продължи с посещенията си? Дали няма да стане равнодушен? Дали един от горилите няма да получи заповед да ме ликвидира?

— Имах чувството, че в главата си имам балон, който се издува с всеки изминат ден. Скоро щеше изцяло да измести мозъка ми. Никога вече нямаше да мога да разсъждавам нормално... — Горчив смях се откъсна от устата ѝ: — Глупаво, нали?

— Не — дрезгаво отвърна Кроукър. — Не е глупаво. — Господи, как лесно успокоява гнева му това момиче, учуди се искрено той. Достатъчно бе само да го докосне, да го погледне с тези прекрасни очи и да му прошепне нещо, за да превърне в пепел цялата пустота на душата му.

От устата ѝ се откъсна лека въздишка, сякаш искаше на всяка цена да му предаде какво изпитва в момента.

— Исках веднага да ти разкажа всичко, Лю — промълви тя. — Важно е да повярваш на думите ми!

— Вярвам ти.

Главата ѝ леко се извърна към него:

— И не го казваш просто ей така...

— Никога нищо не казвам ей така, Аликс.

Тя изглежда го разбра.

— Бях в шок, а ти... ти се появи внезапно, от пустотата, като светкавица...

— Рицар с блестяща броня, а?

Тя не възприе шегата му.

— Точно така. Много ми се искаше да го повярвам. Но се страхувах. Просто не можех да приема, че на света има и добри хора като теб. Този кошмар продължи прекалено дълго, имах чувството, че в главата ми е поставена бомба с часовников механизъм и времето ми изтича.

— Чувствах се така, както се бях чувствала като ученичка. Бях най-хубавото момиче в класа... Не, не мисли, че се надувам. Достатъчно бе да се погледна в огледалото, за да бъда сигурна в това. Момчетата се въртяха около мен като мухи край купа с мед. Отначало това ми харесваше. На кое момиче не би му харесвало подобно нещо?

— Но после започнах да ги опознавам. Един по един ги вземах за свои приятели, излизах с тях, вършех с тях... е, онези детински неща... Докато накрая разбрах, че всички искат от мен едно и също. Не ги интересуваха никакви разговори, не проявяваха интерес към мен като към човек, личност... Искаха да ги виждат с мен, искаха да пъхнат ръка под полата ми. През цялото време бяха наточени и само това им беше в главата.

— За известно време започнах да мразя красотата си. Все едно, че имах дебели прасци, дълъг нос или пък ми липсваше бюст...

— И с теб беше същото, Лю — докосна го тя. — Защо си там, питах се аз. Какво всъщност искаш от мен? — Засмя се и добави: — В един момент дори си мислех, че Минк те е изпратил да ме убиеш... Но после разбрах, че това си е чиста лудост — нали ти уби и двете му горили?

— Обичаш ли го? — Въпросът му бе зададен тихо и спокойно, но той си даваше ясна сметка, че от отговора ѝ зависи всичко, че той с лекота ще се превърне в онзи допълнителен щит, от който толкова се нуждаеше в момента. Защото Кроукър вече беше взел решение. В крайна сметка можеше да направи само едно.

— Как мога да отговоря на подобен въпрос? — каза Аликс, докато колата отби към тротоара на Двайсета улица. — Отношенията ни се развиваха в някакъв космически вакуум... Нямам никакви крайпътни камъни, които да ме насочват. — Обърна се настрана и добави: — Не бих легнала с него, ако не изпитвах поне... нещо. Не съм като Анжела и никога няма да бъда. Въпреки това не зная какво съм изпитвала...

— Имах чувството, че сексът с него ми позволява да установя не само физически, но и психически контакт... Знае ли някой какво е това? — Раменете ѝ леко се повдигнаха и отпуснаха.

— Но не и емоционален, така ли?

— Възможно е... Макар да не смятам, че е било така. Вече мога да го погледна от известно разстояние... Имах чувството, че създавайки връзка с моя... с моя тъмничар, ще се чувствам по-малко затворничка...

— Но не стана така.

— Нима допускаш, че е било възможно? — бледо се усмихна тя.

— Не.

— Естествено. Просто бях глупава. Преди всичко не би трябвало да се доверявам на човек като него. Господи, Лю, бях толкова отчаяна! Цялата ми душевност се разпадаше, чувствах, че...

Аликс рязко изпищя. Едрокалибреният куршум пръсна страничното стъкло и раздробиха част от покрива на колата. Кроукър вече действаше, ръцете му рязко дръпнаха Аликс, тялото му покри нейното.

В същата секунда в ръката му се появи пистолет. Втори изстрел разтърси колата върху меките ѝ пружини, железният му юмрук се стовари върху тях с цялата си жестока сила, разхвърчаха се железни, алуминиеви и пластмасови късчета. Предното стъкло се превърна в прах и ги засипа с миниатюрни частици, леки и ефирни като перцата на гълъб.

В ноздрите на Кроукър нахлу миризмата на дим. Задната врата зад гърба му вече я нямаше, същото беше положението и с покрива над главите им. Той се приведе още напред, Аликс изпъшка под тежестта на тялото му. — Ръката му напипа дръжката на вратата откъм нейната страна, натисна я надолу и рязко я бутна. Другата му ръка подхвана тялото на Аликс и го хвърли на тротоара като чувал с картофи.

В момента, в който завъртя ключа на стартера, колата бе улучена за трети път, този път в резервоара. Разнесе се глух тътен, сякаш някой беше изпуснал топка за боулинг върху паважа. Лумнаха пламъци, задушлив черен дим го накара да се закашля.

Кроукър се извърна в посоката, от която идваха изстрелите. Но позицията му бе крайно неизгодна, почти не можеше да се движи, задушливият пушек ставаше все по-гъст. Някъде в далечината завиха полицейски сирени, звукът им се приближаваше.

Изскочи от колата по същия начин, по който я беше напуснала Аликс, грабна я за ръката и хукна по тротоара. Прелетяха покрай вратата на Мати Устата, без дори да погледнат натам.

Свърнаха по Второ авеню и се разминаха с патрулната кола, пожарната и двойка униформени полицаи, които тичаха в обратна посока. Пронизително свиреха клаксони, движението се задръсти. Замръзнали от учудване, минувачите гледаха по посока на инцидента. После, освободили се от шока, бавно започнаха да се приближават. Само за секунди горящата кола бе обкръжена от плътна тълпа зяпачи.

Таня Владимирова наблюдаваше развоя на събитията и мълчаливо се проклинаше за прибързаните изстрели. Но тя не знаеше за колко дълго време спират, освен това само преди десет минути се беше активирало устройството ѝ за връзка. Което означаваше, че времето за японската операция е настъпило. Тя не беше подготвена за такъв развой на събитията, особено в мига, в който пред очите ѝ се появи дълго търсеният противник.

Обстоятелствата ѝ изиграха лош номер и вместо тя да ги държи под контрол, беше станало обратното. Ръцете ѝ бързо разглобиха специалната пушка „Атлов-Сониген“ и частите изчезнаха в специалния тайник под мокета на колата. Дори да не беше толкова притисната от недостига на време, тя едва ли щеше да бъде в

състояние да проследи Аликс Логан и Люис Кроукър. Директната връзка с централния компютър във Вашингтон ѝ позволи да изпрати незабавно откритите в Ралей отпечатащи, компютърът изплю в отговор името на Кроукър. Твърде много хора, особено униформени ченгета. Идваха още, сирените се превърнаха в нестроен оглушителен хор. Детективи в дискретните си коли се врязаха в движението, сякаш бяха ордите на Мойсей, насочили се към обетования бряг на Червено море.

Таня завъртя стартера и се отдалечи. Мина през Средния тунел, прекоси центъра и пое към летище „Кенеди“ по магистралата „Лонг Айлънд“.

С усилие на волята си наложи да не мисли за това, което не бе успяла да свърши тук. Даде газ и се включи в лявата лента. Но само на километър по-нататък бе принудена да намали, тъй като отпред се очертаваше ново задръстване. Наложил си търпение и се зае да обмисля следващите си ходове.

Пронизващият лъч светлина го дразнеше, принуждаваше мозъкът му да реагира в странен, глухо ечащ ритъм — дум-дам, дум-дам...

Всичко останало беше потънало в млечнобялата мъгла на „гецумей но мичи“, обикновено тиха и напълно спокойна. Но този лъч... Дум-дам, дум-дам...

Направи опит да не мисли за нищо... Поне това би трябвало да е лесно. Не успя. Напразно се опитваше да открие Нищото. В момента, в който виждаше пътеката към него, на нея се изпречваше пронизителният лъч светлина. Понечи да го отстрани, прибегвайки до „киай“, но лъчът продължаваше да пронизва мозъка му като електрически шок. Не можеше да разсъждава, да се концентрира, да се вгълби в себе си. Ех, ако можеше да се добере до своята катана! Но вече не помнеше дори къде е скрита тя.

Дум-дам, дум-дам, дум!

— Ис хьогай... — промърмори Никълъс, разпънат и потен, здраво прикован за дървеното скеле на Проторов.

— Какво, по дяволите, беше това? — поиска да разбере Проторов. — Котен?

— „За цял живот“ — мрачно преведе борецът. — Струва ми се, че това е име на самурайска катана... — Нямахте настроение, защото цялата работа му се струваше губене на време. Искаше му се да го оставят насаме с Никълъс Линеър, дори само за пет минути. — Макар да не разбирам какво общо със самурайското оръжие може да има един нинджа.

— За неговата сабя ли става въпрос? — попита Проторов, не пропускащ нито една подробност. — Русилов, конфискувахте ли нещо подобно от него?

— Не, сър.

— А видяхте ли катаната?

— Не, сър.

Проторов отново насочи вниманието си към клиента.

— Къде е вашата катана, Никълъс? — попита със съвсем различен тон той. — Къде е „Ис хьогай“?

Дум-дам, Дум-дам...

Лъчът отказваше да напусне зениците му, острия нокти се впиваха в мозъка му.

— Ми... Минералният извор...

— Това не е хубаво — обади се Котен. — Самурайската сабя е като подписа на своя собственик. Не трябва да позволим на никого да я открие и да започне да задава въпроси.

Проторов изрази съгласието си е кратко кимване на глава.

— Иди да я донесеш, Котен — нареди той.

— Има опасност да я докопа — мрачно го предупреди борецът.

— Това ще бъде без значение — отвърна Проторов, преценявайки внимателно възможностите. — Я кажи, той левак ли е или десняк?

— Котен се приближи до Никълъс и внимателно разгледа мазол сетите му длани.

— Бих казал, че е десняк — обяви заключението си той.

— Тогава счупи първите три пръста на дясната му ръка.

Котен се подчини с нескрито удоволствие. Нежно и почти влюбено той протегна ръка и хвана показалеца на Никълъс. Освободи го от превръзката и рязко го завъртя встрани. Никълъс простена и тялото му се разтърси от болка. Пот изби по лицето му, ситните

капчици се затъркаляха надолу — сякаш бе плувец, току-що напуснал басейна.

Котен повтори още два пъти тази операция, още два пъти Никълъс изстена и тялото му се сгърчи от болка. Целият беше мокър, главата му безсилно се люшна, брадичката му опря в гърдите, които бурно се повдигаха и отпущаха. Докторът пристъпи напред да провери пулса и кръвното му налягане.

— Сега тръгвай да изпълниш заповедта — рече Проторов и хвърли кос поглед към Котен. — Така ще ни спестиш доста неприятности, а единственото, което той ще може да направи, е да гледа с копнеж своето оръжие.

Котен излезе, а Проторов извади снопчето документи, което агентът му беше откъснал от риуто „Теншин Шоден Катори“. Очите му се спряха върху десницата на Никълъс, увиснала на превръзките на двата пръста и китката. Счупените пръсти се бяха подули като кренвириши, месото им бързо потъмняваше.

— Как ще му се отрази болката? — обърна се към доктора той.

— Би трябвало да го посъбуди.

— А ще пречи ли на умствената му дейност?

— Едва ли. Всъщност не. Особено за човек като него.

Проторов кимна, протегна ръка, и сграбчи мократа коса на пленника. Дръпна рязко нагоре и стовари няколко силни плесника върху лицето му. Клепачите потрепнаха и леко се разтвориха. Миг по-късно пред замаяните очи на Никълъс се появи първата страница на секретния документ.

— Концентрирайте се, господин Линеър — меко и почти приятелски каза руснакът. — Предлагам ви нещо за четене, което положително ще харесате...

Никълъс се намръщи. Някъде дълбоко в тялото му дремеше страхотна болка, отровните ѝ вълни заплашваха да го залаят всеки миг. Имаше чувството, че е далеч, много далеч... Просто част от кошмарен сън.

Стори му се, че е важно да се концентрира и той се опита да го направи. Имаше чувството, че тялото му плува в лепкава течност, не, по-скоро в нещо като газ... Нямаше представа как съумява да диша в него, тъй като си даваше сметка, че изобщо не може да се промъкне.

Размаха ръце за последен път и се отпусна неподвижно. Или по-скоро си представи как размахва ръце...

Черно, бяло, бягащи сенки... Изскача на повърхността, но само миг по-късно отново потъва в лепкавата течност...

— Концентрирайте се! — Заповедта идваше от ослепителната светлина, насочена направо в мозъка му.

Ще опитам, рече си той. Очите му бавно започнаха да се фокусират. Пред тях се люшнаха дълги редици йероглифи. Приличаха на рибни пасажи, на горски храсталаци, на огнени езици, на яростни дъждовни струи... Порои. Порой от букви.

Не, не бяха букви. Бяха йероглифи.

Започна да чете. И в същата секунда се озова лице в лице с това, което бе търсил толкова дълго. „Генчи“!

Преди три години корабът „Харе Мару“ изчезна по време на силен ураган... Загинаха над петдесет души, както моряци, така и цивилни... Това беше най-голямата морска катастрофа през последните двайсет и пет години... Подводните спасителни операции започнаха веднага след стихването на бурята. Търсеше се предимно в района, откъдето бе засечен последният сигнал за бедствие. Проливите Немуро...

Волята на Никълъс се върна, тъпата болка потъна дълбоко в съзнанието му, сякаш запечатана с желязна врата. Същата врата го отдели и от ослепителния лъч, който продължаваше своето монотонно дум-дам, дум-дам...

Спокойствие! Излезе от състоянието „гецумей но мичи“, което тъй и тъй не успяваше да му предостави необходимата закрила. Започна да вцепенява нервите си. Процес, който обикновено стартира от върховете на пръстите. По неизвестна причина не можеше да усети няколко от тях. Ярка луна започна да изгрява в съзнанието му, облаците се разпръснаха и изчезнаха, ослепителният диск се залюшка в безкраен, приспивен ритъм.

После започна да се концентрира, волята му с труд преодоляваше въздействието на огромното количество химикали, с които беше

натъпкано тялото му. Прибягна до една особена техника, малко известна дори сред най-опитните нинджи. Казваше се „огава но жуцу“ и беше насочена към разграждането на отровите в организма. А след това се зае точно с това, което Проторов искаше — да разгадае тайната на „Тенчи“.

Ясно забеляза, че текстът беше кодиран с шифъра на „Теншин Шоден Катори“. Също така ясно отчете, че след като врагът го тика в лицето му, никой друг не е в състояние да го дешифрира. Смъртта му би означавала край на всичко, Проторов няма да разполага с никаква информация.

Значи ще умре веднага след като разчете този документ, заключи Никълъс. Залови се с този процес, макар да съзнаваше това, макар да помнеше ясно какво беше му казал Сато — Япония най-сетне ще се освободи от зависимостта си от света, ще навлезе в зрялата възраст на пълното самозадоволяване.

На крачка от него Проторов все още не можеше да определи дали Никълъс чете, или очите му просто гледат хартията. Дали изобщо познава този шифър?

— Кажи ми какво пише тук! — повтаряше извън себе си той и размахваше четирите пожълтели странични пред лицето на Никълъс. — Кажи ми, кажи ми!

Но очите на Никълъс бавно се извъръщаха с бялото нагоре, лицето му видимо побледня.

Докторът направи крачка напред и рязко извика:

— Достатъчно!

После опря стетоскопа до гърдите на пленника, пусна го и започна да прави усилен масаж на гърдите му.

— Предупредих ви! — изръмжа той. — Ще го изпуснем!

— Не! — изрева Проторов. — Трябва да го спасиш! Това е заповед!

От устата на доктора се откъсна горчив смях.

— За разлика от вас, скъпи другарю, аз добре зная, че не съм Бог! Не съм в състояние да възкресявам мъртъвци! — Ръцете му бавно се отпуснаха, очите му се вдигнаха към лицето на Проторов: — Не мога да поправам грешките ви, полковник!

— Събуди го, докторе! — изкрещя извън себе си Проторов. — Той не ми каза нищо! Нищичко!

— При тези неврофармакологични субстанции винаги съществува риск, а балансирането им е толкова де... — Докторът политна назад от тежкия плесник на Проторов, облиза кръвта от цапнатата си устна и просъска: — Ще си платиш за това, полковник! Ще докладвам където трябва!

— Ти го уби! — изръмжа Проторов и ръцете му неудържимо се разтърсиха от безсилна ярост. Всичко отиде по дяволите — „Тенчи“, срещата на високо равнище КГБ-ГРУ, великото пробуждане на нацията! — Русилов! Да се арестува! — изкрещя извън себе си той. — Пусни му един куршум в главата, ако създава трудности! — Грабна доктора за ризата и го блъсна с отвращение: — Това, което каза преди малко, беше последната ти безполезна заплаха!

Русилов сграбчи с ръката си доктора и го изведе навън. Другата му ръка легна върху разкопчания кобур.

Проторов гледаше след тях с побелели от ярост ечи и напразно се опитваше да се овладее. Целият трепереше. Как допусна да се случи това? Беше невероятно, кошмарно! Не, то *просто* не е истина!

Бавно се обърна към безжизненото тяло на Никълъс, душата му се изпълни със злоба и отвращение. Какъв провал! Някога, преди много години, беше стоварил юмука си върху едно разпятие. Беше дървено, боядисано в бяло и златно, яркочервени капчици кръв се стичаха от раните по ръцете, глезените и челото на Христос.

То падна на пода и се счупи, а той го стри на прах с тока на излъскания си ботуш. Собственикът му беше потръпнал от агонизираща болка, заместена миг по-късно от мрачно примирение. Чувства, които Проторов тогава не можа да разбере.

Едва сега пред душата му се разкри цялата болка на разпъването. Имаше чувството, че се е събудил от дълбок кошмар и изведнъж вижда ампутирани краката си. Светът рязко се беше променил и никога вече нямаше да бъде предишният. Особеното състояние на пълнота и спокойствие, не само на тялото, но и на духа, си беше отишло безвъзвратно, а на негово място се надигаше безкрайната и мрачна буря на терзанията.

До днес нито за миг не се беше съмнявал в успешния край на своите начинания. Възвишени или не, те щяха да бъдат постигнати Той беше безмилостен и умен. В душата си притежаваше онези необикновени способности, които бяха позволили на великия

Айнщайн да направи своите огромни по важност открития чрез логично осмисляне на най-обикновени и делнични явления. Ясно съзнаваше, че именно тези способности го приближават до съвършенството.

Но сега трябваше да се изправи лице в лице с мрачната действителност, да приеме горчивата истина, че всичко това не е било достатъчно. Няма да научи тайната на „Тенчи“, няма да я хвърли в лицето на генералите, няма да поведе Новата революция! Виктор Проторов никога няма да е велик, няма да заеме своето достойно място в историята. Тя дори няма да го забележи!

Отправил блеснал от омраза поглед в тялото на Никълъс Линеър, Проторов виждаше единствено собствения си провал. Виждаше колко малко му беше останало до окончателната победа и колко безнадеждно далеч от нея се беше озовал... Тази мисъл не можеше да понесе.

Обезумял от отчаяние и гняв, той се нахвърли върху хладната и неподвижна фигура, юмруците му я заблъскаха с такава ярост, че дори Русилов не посмя да се върне обратно в изпълнената с животински, резове килия.

Но дори и това не му донесе облекчение. Трупът беше здраво завързан, беше труп на затворник. Проторов усети, че колкото повече го удря, толкова по-голямо става унижението му, толкова по-силна агонията.

Продължаващ да ръмжи като разгневен глиган, той несръчно се зае да развързва кожените ремъци, които придържаха тялото на Никълъс към дървеното скеле. Отначало пръстите и китките, после глезените. А когато разкопча и ремъка около кръста, тялото на жертвата се стовари отгоре му като чувал с цимент.

Проторов започна да го блъска и рита, за да се освободи, да се нахвърли отгоре му с нова сила и да го унищожи в един, поне според помътеното му съзнание, по-честен и по-справедлив „двубой“.

И какво би могъл да си помисли човек, изпаднал в състояние на сляпа ярост като него, когато трупът, обявен официално за бездиханен от опитен специалист по неврофармакология, изведнъж протегна ръце и го сграбчи за гърлото?

Европейците никога не са били в състояние да възприемат смъртта. Поради простия факт, че човек отказва да я приеме, отказва да я разглежда като един неразривно свързан с живота акт, отказва да

признае пред себе си, че да отнемеш този живот съвсем не е толкова просто.

А всичко е далеч по-обикновено — организмът просто не иска да загине, той се вкопчва в живота със зъби и нокти, довеждайки физическата си опаковка до едно буквално свръхчовешко състояние, изпълва я с невероятна сила и издръжливост. В подобно състояние обикновени хора са повдигали и отмествали тежки автомобили, осъществявали са невероятни скокове, проявявали са напълно необясними от научна гледна точка способности.

Само по себе си човешкото тяло също обладава чудотворни качества. Понякога черепът е в състояние да отблъсне изстрелян от упор куршум, а тънкото ребро — забит с пълна сила нож.

Но на Изток, където по традиция смъртта не означава нищо, нещата стоят доста по-различно. Тя идва със скоростта на светкавица, тя лишава организма от всякакви възможности за реакция. Голяма част от древните бойни изкуства учат нападателя да се възползва от всяка слабост в тялото на противника.

Точно по този начин намери смъртта си Виктор Проторов. Никълъс Линеър се превърна в онзи меч на възмездието, за който толкова дълго бе мечтал К. Гордън Минк. Вероятно се досещаше по какъв начин се бяха възползвали от уменията му, но в този момент това нямаше за него абсолютно никакво значение.

Съзнанието му беше абсолютно празно, а духът му — чист като планинско езеро след пороен дъжд. Палецът на лявата му ръка потъна дълбоко в гърлото на Проторов, строши ключицата му като кибритена клечка и използва острият ѝ краища, за да пререже всички жизнени артерии, които се издигаха от сърцето му като клони на кичесто дърво.

Нищо не можеше да го спре, всичко беше безкрайно лесно и просто, всичко приключи за онова кратко време, за което сърцето се свива и разпуска един-единствен път. Трийсет и пет години задълбочена подготовка го направиха възможно, към тях вероятно би трябвало да се прибавят и поне още хиляда — времето, през което се беше усъвършенствал и избистрил този невероятен начин на убиване.

Надигането му беше бавно. Процесът, с чиято помощ беше успял да спре кръвообращението, пулса и кръвното си налягане, беше изключително сложен и изтощителен. Както във физическо, така и в духовно отношение.

Кръвта бавно потече по вените му, кожата му започна да порозовява. Топлината се завърна в тялото му. Сякаш залязващото слънце изведнъж бе решило да огрее отново пригответилата се за дълга нощ земя.

Очите му бавно се фокусираха върху сгърченото в краката му тяло. И двамата бяха облени в кръв, сякаш ярката течност правеше последен опит да прехвърли мост над бездънната пропаст, която ги разделяше.

Никълъс не изпитваше никакви угризения, въпреки че отнемането на човешки, а дори и на животински живот неизбежно изпълваше душата му с мъка. Но чувството, че самият той е жив, беше толкова силно и всеобхватно, толкова прекрасно! Той е жив, а Виктор Проторов е мъртъв! В жилите му пулсира великият живот, тялото му се носи високо над прекрасния и неповторим свят на живите хора, къпе се в морета и океани, в поточета и кристалночисти планински езера. Краката му прекосяват девствени гори и безкрайни равнини, просторни степи и огромни пустини. В този момент човекът Никълъс Линеър присъстваше върху цялата планета едновременно. Отново свързан с космоса, той стоеше в Нищото и душата му се изпълваше с нова енергия.

Нанги хлъзна по масата пачката, съдържаща 6000 хонконгски долара, и Непредвидимият Чу я прибра.

— Това е лично за Третия братовчед Ток — рече той, съзнаващ добре, че подобен жест ще придаде особено благородство на проведената акция. — Искам да подчертаеш пред него патриотичния елемент на стореното. Искам Третия братовчед Ток да си даде ясна сметка кои са тези хора, с какво точно се занимават. Така удоволствието му ще бъде далеч по-голямо.

— Разбирам ви напълно — кимна Непредвидимият Чу.

— Добре — усмихна се Нанги, вече успял да позвъни на няколко полицейски служители, за които се говореше, че са комунистически агенти. Всъщност самата Грийн Панг му посочи трима от тях: единият във Ван Чай, вторият в центъра и третият — в Стайли. На въпроса му дали ще им бъде позволено да действат, младият китаец бе отвърнал в мъдра усмивка:

— По-добре дяволът да ти е познат, отколкото непознат.

— Ти ще се справиш отлично в „Златните планини“ — похвали го Нанги, прибъгвайки умишлено до израза, с който китайците означаваха Америка.

— Може би — отвърна младежът. — Но нямам желание да напускам кралската колония, защото зная, че тук ще натрупам своето богатство.

Нанги беше сигурен в това.

Хонконг тънеше в тежката кадифена мантия на утринната мъгла.

— Умирам от глад — изправи се на крака Нанги. — Няма ли да похапнем някъде?

— С удоволствие — кимна Непредвидимият Чу. — Къде искате да отидем?

— Ще ми се да опитам нещо наистина хубаво от китайската кухня — отвърна Нанги. — Оставям се в твоите ръце.

Младежът го погледна замислено, после леко се поклони:

— Да тръгваме, моля.

Непредвидимият Чу го отведе извън града, далеч на север в Новите територии. Колкото повече се приближаваха до границата с Китай, толкова по-бедно ставаше наоколо. Небостъргачите постепенно отстъпваха място на паянтови едноетажни и двуетажни къщи, между които плющеше пране. По мръсните улички тичаха голи деца, бездомни кучета ръмжаха и се биеха сред планините от смет.

Паркираха колата на нещо като площадче, задръстено от амбулантни търговци, после свърнаха по една невероятно тясна уличка.

— Отиваме в ей онзи ресторант там — посочи с брадичка младежът. — Най-добрият от този вид в Хонконг.

Минаха транзит край него и скоро се озоваха на някакво открито тържище, издигнато направо на пристанището. Нанги зърна за миг ленивата вода на морето и поклащащите се върху нея рибарски лодки. В тях мърдаха неясни сенки. Очевидно рибарите се готвеха за първо го си излизане.

Насочиха се между дългите редици със сергии.

— Тези лодки обикновено докарват нещо повече от риба — каза Непредвидимият Чу. — В момента има мъгла, но китайският бряг е съвсем наблизо и оттам непрекъснато прииждат бегълци.

Сергиите бяха отрупани с риба, край тях имаше големи съдове с морска вода, в които се блъскаха живи риби с всякакви размери, раци, миди и различни морски животни. Преобладаваха сепии с очи като черни копчета, малки рачета и едри омари.

— Какво предпочитате? — попита Чу.

— Намираме се в Китай и изборът трябва да бъде направен от китаец — отвърна Нанги.

Непредвидимият Чу се зае със задачата съвсем сериозно. Искаше от продавачите да му вадят избраните риби от водата, внимателно ги разглеждаше, дори ги подушваше. Приличаше на възрастна домакиня, която държи да получи най-високото възможно качество срещу парите си. Едва след това пристъпваше към пазарлъка — едно традиционно китайско удоволствие, което може да се сравни единствено с хазарта.

Най-сетне, понесъл няколко издути от морската вода пластмасови плика, Непредвидимият Чу поведе Нанги обратно към ресторанта.

Собственикът — дебел и потен китаец, поздрави младежа с почит, която се отдава на особено знатни гости. Нанги доста се озадачи от този факт, но знаеше, че доброто възпитание не би му позволило да прояви любопитство.

Нахраниха се наистина превъзходно. Бяха им поднесени девет изключително приготвени морски блюда — от обилно полети със сос морски охлювчета до омари на скара, подлютени с такъв огнен сос, че дори очите на Нанги се навлажниха, а душата му неволно закопня за „васаби“ — далеч по-умерения на вкус японски хрян, който той много обичаше.

Пируваха повече от три часа и съвсем по китайски разговаряха само за незначителни неща. Китайците, за разлика от японците, които поставят бизнеса над всичко, са твърдо убедени, че нищо не трябва да нарушава наслаждението от добрата храна. В това отношение те биха могли да бъдат наречени „французите на Далечния изток“.

Когато най-сетне се върнаха в хотела, Нанги покани горе Непредвидимия Чу. В стаята на камериерката го чакаше изпратено по телефона съобщение. То обаче не съдържаеше номер, на който да позвъни, а единствено адрес и час — точно в два след полунощ. Господи, недоволно изпъшка Нанги, докато асансьорът се изкачваше нагоре. Сега пък какво трябва да правя?

— След по-малко от два часа трябва да бъда на една среща — съобщи той на Непредвидимия Чу, когато се изправиха пред вратата на апартамента му. После прочете на глас адреса, някъде на Вон Чухан роуд.

— Оушън парк — каза Непредвидимият Чу. — По това време на денонощието там обикновено е затворено, но тази седмица работи денонощно, тъй като вдругиден започва Празникът на Драконовата лодка. Той винаги е на петия ден от петото новолуние и туристите много го обичат.

Нанги го остави сам и отиде да вземе нещо от гардероба. Миг по-късно се върна обратно с два еднакви плика от кафява хартия в ръце. Подаде на Непредвидимия Чу единия от тях.

— Трябва да взема със себе си тези документи — рече той. — Давам ти копие от тях, предназначено за губернатора. Исках да му ги връчиш в момента, в който провеждам своята среща — така щях да се чувствам по-сигурен... Но сега нещата се променят...

— Почакайте малко — прекъсна го младият китаец. — Мога ли да ползвам телефона?

— Разбира се.

В продължение на няколко минути Чу говореше на бърз и напълно неразбираем за Нанги диалект, после остави слушалката.

— Всичко е уредено — рече той. — Нямаме причини за безпокойство.

— Какво е уредено?

— В два часа през нощта аз ще седя очи в очи о губернатора на Хонконг.

— Май не те разбирам — объркано го погледна Нанги. — Как е възможно това?

— Баща ми ще има грижата. Вече ви казах — нямаме причини за безпокойство.

Нанги си спомни как посрещнаха Непредвидимия Чу в онова ресторантче край китайската граница, после в съзнанието му изплува начинът, по който Третия братовчед Ток беше уредил подслушването. Замисли се за Грийн Панг, за петте драконови глави, които олицетворяваха петте главни мафиотски клана, управляващи Хонконг. Какъв ли е бащата на Непредвидимия Чу, след като може да се свърже

с губернатора по всяко време на денонощието? С каква ли власт и влияние разполага?

— Много съм ти задължен — поклони се дълбоко той.

— Аз също — отвърна Непредвидимият Чу. — Благодарение на вас се издигнах много в очите на баща си.

— Добре, да говорим по същество — въздъхна Нанги. — Ще седнеш очи в очи с губернатора, но какво от това? Един господ знае какво бихте могли да си кажете!

— Баща ми ще разговаря с него.

Нанги премисли отговора на младежа, после кимна и рече:

— Ако не ти се обадя до три, значи се е случило най-лошото. Тогава предай в ръцете на губернатора всички доказателства срещу Лю.

— Те ще предизвикат огромна сензация — каза Чу. — Огромен скандал, който окончателно ще дискредитира комунистите!

— Точно така, точно така — разсеяно отвърна Нанги.

— Много лошо за тях.

— При всички случаи е много лошо за тях — съгласи се Нанги.

Стояха един срещу друг и се гледаха в очите. Нямаха какво повече да си кажат, а и времето беше малко.

Непредвидимият Чу се поклони и тихо каза:

— До новата ни среща... Стари вуйчо...

Нанги затаи дъх. Току-що му бе оказана висока чест. Терминът „стари вуйчо“ се използва като особено рядка форма на обръщение от млад към по-възрастен човек, няма точен превод на нито един от европейските езици, но въпреки това е висш израз на уважение и почит.

— Дано те закрилят боговете! — прошепна развълнувано той. Имаше предвид неизброимите китайски божества, в които сам не вярваше, но които несъмнено играеха огромно значение в живота на Непредвидимия Чу. В съзнанието му нахлуха словата на безмълвна молитва: *Благослови го, Господи! Благослови и двама ни!*

Нанги откри, че Оушън парк, построен с дарения от Кралския жокейклуб на Хонконг, е оформен на две дискретни нива. На първото, разположено непосредствено зад високия портал, имаше разкошни

градини, клоните на дърветата даваха подслон на стотици папагали с ярко оцветени пера, с които срещу пет долара всеки посетител можеше да си направи снимка благодарение на специалната фото служба. На върха на ниско хълмче беше изградено второто ниво, състоящо се предимно от богата градина с миниатюрни дръвчета бонзай. Сред нея бяха пръснати павилиони на „Еър Ню Гини“ и други авиокомпании, запълнени с редки представители на местната флора.

Зад павилионите се простираше езеро с лебеди и сложна каскада от водопадчета, а още по-нататък, в дъното, имаше открит стадион, Нанги обаче не стигна чак дотам. Казаха му да си купи билет за въжената линия, която стръмно се издигаше от „низините“ на Оушън парк и стигаше до въздушния терминал хиляда метра по-нагоре, кацнал върху ръба на скалист нос и издаден над водите на Южнокитайско море. Там имаше изкуствено издигнат атолов риф и друг, още по-голям стадион.

Движението се осъществяваше от четири различни въжени линии. Кабинките бяха изцяло остъклени, вътре се събираха по шест души. На Нанги му се струваше, че са окачени за стоманеното въже на прекалено тънка метална планка. Бяха го предупредили да се качи на най-лявата линия. Той застана на опашката и бавно започна да се приближава към мястото, от което кабинките поемаха своите пътници и тръгнаха нагоре по стръмния планински склон.

Не се оглеждаше, тъй като си даваше сметка, че е наблюдаван. Въпреки това усещаше ясно присъствието на хората около себе си, сред които преобладаваха европейски и японски туристи. Млади китайчета възбудено разговаряха, очевидно доволни, че са в парка толкова късно през нощта. Или пък се обзалагат коя кабинка ще се откъсне от въжето и ще се сгромоляса в пропастта под краката им, цинично си помисли Нанги. Нямахше чувството, че някой му обръща специално внимание.

Кога ли ще бъде осъществен контактът, запита се той. Вече приближаваше кабинките, вероятно ще го извикат, след като стигне горе, на скалистия връх. Дали ще се вози заедно със семейството китайци, които бяха непосредствено след него?

Празната кабинка приближи, завъртя се и леко проскърца. Вратата се разтвори и униформеният служител му направи знак да се качва. Веднага забеляза, че човекът спря китайците подир него.

Вътрешността на кабинката беше толкова тясна, че той с труд успя да седне. В последния момент вътре скочи още един мъж, появил се изневиделица. Вратата се затвори и кабинката пое по пътя си.

Въжето леко се полюшваше, Нанги ясно виждаше какво го очаква напред. Високо над главата му се полюшваха малките, но обилно осветени кабинки. Приличаха на ярки стъклени топчета, нанизани на тъмен конец.

На ръба на бетонната площадка спряха за миг. Всичко изглеждаше здраво, солидно и безопасно, като разходка в оживен парк. После, с рязък тласък, от който спираше дъхът, кабинката се люшна във въздуха, разтърси се като от прилив на внезапна лудост и пое след останалите топчета на броеницата.

Нанги насочи вниманието си към своя спътник. Беше едър и здрав китаец на неопределена възраст, със сплескан нос и късо подстригана коса, под която проблясваше кожата на черепа му. Усетил внимателния му поглед, китаецът оголи два реда блестящи златни зъби. Не можеше да се разбере дали се усмихва, или прави гримаса.

— Добро утро, господин Нанги — рече той и леко се поклони. — Моето име е Ло Хван.

Нанги мълчаливо отвърна на поклона.

— Идвали ли сте друг път в Оушън парк?

— Никога. Но в Хонконг съм бил много пъти.

— Разбирам — рече Ло Хван, но от тона му пролича, че тази подробност изобщо не го интересува. Едрото му тяло се размърда върху тясната пластмасова скамейка — от тези, които поставят в чакалните на болниците. — Аз често идвам тук и никога не мога да се наситя на прекрасната гледка. А човек рядко може да ѝ се наслади по това време на денонощието...

Гледката към простора на Южнокитайско море, прорязан тук-там от живописно очертаващи се островчета, които тъмнееха във водата като скали в зен-градина, беше наистина великолепна. Дълги, ярко осветени кораби пореха черната вода и приличаха на скъпоценни камъни в кадифеното си ложе. Хладната светлина на луната се отразяваше в океана и тон проблясваше с милиони светлини.

— Можете да се смятате за късметлия — добави Ло Хван и Нанги се запита дали има предвид гледката, или нещо друго.

Ръцете на китаеца се свиха в скута му, кабинката продължаваше бавното си изкачване над стръмния горист склон. Ако сега паднем, никой от нас няма да оцелее, помисли си кой знае защо Нанги.

— От източници, които са ми непознати и тайнствени, научавам, че предстои раздвижването на някаква информация — каза Ло Хван и очите му живо проблеснаха. — Доколкото си спомням, тя беше характеризирана като „жизненоважна информация“. Освен това ми бе подхвърлено, че тази информация се отнася до известни... хм... отношения на хора от Кантон и още по на север, които при известни обстоятелства биха могли да бъдат компрометирани.

— В общи линии всичко това е вярно — кимна Нанги.

— Ясно.

Нанги бръкна в джоба си и извади копие от договора, който бяха подписали с Лю. Внимателно го разгъна и го постави на празното място до себе си.

Ло Хван проследи движенията му, но не предприе нищо. Живите му черни очи бавно се върнаха върху лицето на Нанги, въпреки че според предварителните уговорки той би трябвало да извади екземпляра, притежаван от Лю. Погледът му беше тежък като речен камък.

Нанги извади жълтия плик и му го подаде. Китаецът счупи печата с такова внимание, сякаш съдържанието му беше отровно. После започна да вади лист подир лист и внимателно да го разглежда. Всъщност това не бяха листове, а шестнайсет на брой големи и изключително ясни снимки. Освен тях в плика имаше миниатюрен касетофон с копие от записа, направен в апартамента на Сочната Пиен, както и пълен превод на този запис, възлизащ на дванайсет машинописни страници.

Ло Хван си сложи чифт очила с тънки златни рамки и потъна в четене. В продължение на десетина минути забрави както прекрасната панорама наоколо, така и самия Нанги.

Когато приключи с разглеждането на доказателствата, кабинката им приближаваше „въздушния терминал“.

Двамата слязоха и тръгнаха по каменистия нос, далеч от тълпата туристи.

— Интересно — промълви Ло Хван, пхнал компрометиращите материали под мишница като обикновена папка. — Но едва ли си струва исканата цена. — Сви рамене и добави: — Можем да прогоним Лю, когато пожелаем.

— Мисля, че няма да е толкова лесно — рече Нанги, насочил цялото си внимание да заобикаля острите камъни по пътеката. — Лю е враснал отдавна тук, всички го познават. Ако в този момент го отзовете, ще се разрази шумен скандал, който лично ще се погрижа да подготвя. И страната ви ще понесе доста срам, ще изгуби предимството си пред Англия, спечелено през последните две и половина години с цената на огромни усилия, но най-вече ще станете обект на презрение!

Лекият ветрец в лицата им носеше дъх на сол и фосфор. Светлините на далечните кораби изпращаха тайнствени съобщения до неизвестни получатели. Те са като Ло Хван и мен, мислеше си Нанги. Знаят къде отиват, но не могат да видят крайната точка на своето пътуване.

Ло Хван беше потънал в дълбок размисъл. Имаше чувството, че ако сега, в този миг, Лю се подхлъзне във ваната и си счупи врата, всички ще бъдат доволни. Ние ще запазим достойнството си, а аз ще разкарам тази умна японска маймуна, ще я пратя обратно на загубените ѝ острови и ще я забравя! Същевременно, си даваше сметка, че това са фантазии и нищо подобно не може да стане.

Всичко, което каза Нанги, беше истина. Дразнеща и неприятна истина. Той не можеше да ѝ обърне гръб, не можеше да се справи с Лю при наличието на информацията, с която разполагаше японецът. Достатъчна е само една дума пред губернатора и той несъмнено ще вдигне слушалката да се свърже с едно или друго министерство на британското правителство. А това Ло Хван и неговите покровители не можеха да допуснат.

После му дойде нова идея. Очите му продължаваха да наблюдават морето, с нищо не се издаваше. Започна да я оглежда от всички страни, сякаш се готвеше да купува скъпоценен камък. Всъщност си беше точно така. Не бързаше, макар да си даваше сметка за краткото време, с което разполагаше. Но не биваше да бърза, не биваше да губи достойнство в тази игра на нерви и интелект.

Колкото повече обмисляше своята идея, толкова повече я харесваше. Нарастваше увереността му, че прилагайки я на практика, той ще успее да надхитри този източен варварин.

— Сред нас преобладава мнението, че господин Лю не трябва да има неприятности — предпазливо започна той. — Фактически искаме да си остане на мястото. — Ръката му се плъзна във вътрешния джоб и извади второто копие от договора на Нанги. — Този договор става нищожен в момента, в който се споразумеем по един-единствен въпрос — да бъдат унищожени всички улики срещу господин Лю, Копия, оригинали, негативи, включително и срещу жената, наречена Сочната Пиен. Цялата документация трябва да бъде изпратена на адрес, който ще получите от мен. В допълнение вие ще подпишете документ, в който ще бъде упоменато, че от днес нататък се задължавате да не предприемате нищо срещу някого от двамата засегнати, нито пък ще упълномощавате трети лица за подобни действия:

— Но аз не искам да анулирам този договор — възрази Нанги. Приемаше огромен риск, но беше преценил, че наградата му ще бъде наистина щедра.

Ло Хван остана напълно неподвижен. Сякаш Нанги го беше зашлевил през лицето. Изненадата му беше толкова голяма, че той изпита неудобство.

— Какво искате тогава? — напрегнато попита той.

— Искам да се върнем на първоначалното споразумение, което предложих на Лю. То съдържа трийсетпроцентово участие в моето кейрецу — участие без никакво право на намеса в управлението му — срещу отпускането на капитали на интервали за срок от три години. Преводът на сумите трябва да става на всеки първи януари и първи юли.

— Ние вече инвестирахме доста значителни капитали във вашето предприятие, господин Нанги — отбеляза Ло Хван. — Точно трийсет и пет милиона долара!

— Това беше малка компенсация за трудностите на „Азиатска банка“, предизвикани от вашия агент Чин — поклати глава Нанги. — Считайте, че до този момент не сте инвестирали нищо.

Очите на Ло Хван се заковаха върху лицето на Нанги. Душата му гореше от гняв и унижение. Но той нямаше никакво намерение да губи

битката, и то тук, на родна земя. Налагаше се да прибегне до последното си оръжие.

— Питам се дали си давате сметка защо сме се насочили точно към вашето кейрецу — тихо промълви той.

В душата на Нанги се плъзна черно предчувствие, но той го потисна с огромно усилие на волята. Китаецът блъфира, направи опит да се успокои той.

— Господин Лю ми обясни причините — внимателно отговори той. — Става въпрос за създаването на Източен съюз.

— И двамата сме запознати с... нека ги наречем вариациите на господин Лю — вдигна глава китаецът. — Но вие едва ли си въобразявате, че сме споделили с него цялата истина...

Нанги замълча.

— В момента в Пекин властта е разпределена между две основни политически групировки. Едната включва безкомпромисните маоисти, а другата — тъй наречените „привърженици на капиталистическия път на развитие“. Вие несъмнено знаете, че през петдесетте години руснаците отхвърлиха сталинизма. Тогава Мао, заклет сталинист, яростно ти обвини в ревизионизъм. И това противоречие между идеологиите на Китай и СССР се запази и до днес в една или друга степен. Но междуременно хората, които управляват в Пекин, започнаха да търсят начини за помирение с Кремъл. — Ло Хван се размърда и продължи: — Има и други. Недоволни от развоя на събитията, те търсят алтернативна политика. Според някои слухове недоволните искат да открият ново и мощно пропагандно оръжие срещу Съветския съюз, което автоматично ще дискредитира и управниците в Пекин.

Нанги ясно виждаше какво цели събеседникът му. Многословното на Ло Хван беше излишно — вече си личеше към коя от фракциите принадлежи самият той. Неговите господари все още не разполагат с цялата власт там, на север.

Сърцето му лудо блъскаше. Дали комунистите знаят за „Тенчи“?

— Струва ми се, че управлението на Мао не донесе нищо хубаво на страната ви — внимателно каза той.

— Нека си спестим идеологическите дискусии — прекъсна го Ло Хван. — Вашето кейрецу може би държи ключа към бъдещето на

моята родина. Идеята за Източен съюз не е измислица. Тя просто е част от цялата истина.

Нанги усети как го обзема чувство на триумф. Победих, безмълвно изкрещя той. Китаецът нямаше повече козове и беше окончателно победен. Дори и да знае за съществуването на „Тенчи“, той не е запознат с неговите тайни. И никога няма да ги научи!

— Не можем да направим нищо друго, освен да променим документите — рече той.

Гърбът на Ло Хван се изви, чувстваше се като стогодишен старец.

— Това означава, че сме обречени да сключим такъв пакт, който сигурно ще има страхотни последици... и за нас, и за вас... Не смея дори да си представя до какво ще доведе един тесен съюз между нас и руснаците!

Нанги почти не обръщаше внимание на думите му. Беше пиан от чувството на триумф, не можеше да преодолее вековната неприязън, наслоила се между китайци и японци.

Бяха им необходими около четирийсет минути да нанесат промените в двата екземпляра на договора, да подпишат както новите клаузи, така и самите екземпляри. Ло Хван извади бележник и започна да нахвърля текста на окончателната клауза, която вече беше обяснил устно на Нанги. Японецът се възползва от паузата, извини се и сковано се отдалечи, за да се свърже с Непредвидимия Чу съгласно предварителната им уговорка. Когато се върна, Ло Хван беше готов и двамата положиха подписите си под коренно променения договор. Нанги вече не можеше да предприема каквито и да е действия срещу Лю или Сочната Пиен.

Прибраха екземплярите си и мълчаливо се изправиха на ръба на каменистия нос. Облечени в официални копринени костюми въпреки необичайния час, строги и тържествени въпреки веселите крясъци на туристите наоколо.

От морския театър долетя взрив от аплодисменти. Делфини скачаха през широки обръчи, тюлени въртяха на носовете си шарени топки.

Нанги внимателно измъкна червения плик, който му беше дал Лю, и мълчаливо го подаде на Ло Хван.

— А сега предстои вълнуващият финал, дами и господа! — долетя до ушите им металическият, многократно усилен от електрониката глас на водещия атрактивното шоу.

Тони Тиърсън — детето-чудо на К. Гордън Минк, притежаваше онзи особен, приличаш, на пчелен кошер мозък, който високо се цени в света на висшата компютърна технология. Това вероятно се дължеше на факта, че мисленето му беше по-близко до начина, по който машините обработват своята информация, и имаше съвсем малко общо с обикновените човешки разсъждения.

Дните, през които детето-чудо изпитваше нещо повече от базисните човешки усещания — глад, жажда, умора или леко неразположение от препълнен пикочен мехур, бяха наистина рядкост. Радост изпитваше само когато разгадаваше окончателно поредния труден шифър. Всички шифри бяха подредени и означени със собствени имена в главата му, предаваше ги на Таня Владимирова или на самия Гордън Минк едва когато ги беше превърнал в стройни редици от думи, изречения и цели пасажки.

На практика животът на Тони се състоеше именно в това безупречно подреждане и именно то го различаваше толкова много от обикновените хора. Бъркотията в кабинета му беше достатъчно доказателство за това. Защото представите му за ред се изчерпваха единствено с компютърната памет и онзи ред, който съществуваше в гениалната му глава.

Прякорът на Тиърсън беше съвсем точен, защото никой от тази страна на Атлантика, освен детето-чудо не беше в състояние да дешифрира съветските кодове „Алфа-3“. Те бяха така съставени, че наистина можеха да бъдат разгадани само от нестандартен, гениален ум.

И подобно на всички гении, умът на Тиърсън търсеше именно нестандартното, непознатото, необяснимото. Целият му кратък живот представляваше кръстоносен поход в една-единствена посока — да опознае непознатото, да обясни необяснимото. На стената в кабинета му висеше плакат с кратък и недвусмислен лозунг:

Логиката управлява

Затова, когато най-сетне проникна в последния вариант на „Алфа-3“ и английските думи, изскочили от необятната шир на невероятната му памет, започнаха да танцуват върху екрана на монитора, той просто си рече, че нещо май става. Изчисти екрана и извика на помощ програмата за изчистване на паразитни словосъчетания.

И получи точно същото послание.

Това несъмнено доказваше, че няма паразитни намеси и грешки, но той все пак се зае с обстойна проверка на всички операции от самото им начало. Резултатът беше същият: грешка нямаше.

Остана на мястото си, очите му бяха вперени в посланието. Звучеше напълно марсиански, не съдържаеше нито смисъл, нито някаква логика. Като текста на някакъв хит от класациите, помисли си Тони Тиърсън.

— Лошо! — промълви той, прогонвайки с усилие различните рок мелодии от съзнанието си. — Много лошо!

Изведнъж, усети, че е здравата разтърсен. Натисна копчето за разпечатка, извади листа от принтера и изчисти екрана. Време е да се видя с Минк, помисли си той.

Когато влезе при него, Минк беше потънал в размисъл. В главата му се очертаваха последните щрихи от отмъщението, което готвеше на Виктор Проторов. Чувстваше се доволен от себе си. От години мечтаеше да изпрати Таня Владимирова срещу своя заклет враг, но винаги се беше разколебавал в последния момент. Появата на Никълъс Линеър промени всичко.

Дълбоко в съзнанието си Минк се идентифицираше с бог Вотан — героя от цикъла „Кръг“ на Рихард Вагнер. Едноок, горд, несъвършен. Но за сметка на това привлекателен и отмъстителен.

Никога не би му хрумвало да се заеме пряко с Проторов. И през ум не би му минало да вземе самолета за Япония, да открие врага си и да му пръсне главата с едрокалибрен куршум.

Не защото беше страхливец. Не се страхуваше от битки и тежки ситуации, от много години насам живееше сред тежко физическо и психическо напрежение. По-скоро не искаше да смесва личното

отмъщение със задълженията си като шеф на „Червената централа“, не искаше да излага на допълнителна опасност своите подчинени, които и без това работеха с риск за живота си, не искаше да изневерява на дълга си към родината.

Всичко това беше истина, но Минк усещаше, че ще е по-добре да не се задълбава прекалено в другите, инстинктивните мотивации. Даваше си сметка, че доста се е поувлякъл в ролята си на бог Вотан, че подобен синдром е погубил много хора с неговото положение и власт. Защото Минк съзнаваше, че притежава онази огромна власт, която е придобил Вотан със своето копие, направено от Изпепеленото дърво. Копието, чрез което държи в подчинение всички живи същества, дори всемогъщия великан Фатнир; копието, което отнема човешкия живот дори и при най-леко докосване. Агентите на „Червената централа“ са копието на Минк, те са неговата неограничена власт.

Таня Владимирова безспорно беше част от тях, но той я обичаше прекалено много, за да я прати в клетката на лъва. Странно, но я обичаше точно по начина, по който Вотан е обичал своята единствена дъщеря Брунхилда. Тя беше най-близкото му същество на света, пред нея градеше сложните си планове, с нейна помощ се оформяше тънката паяжина на агентурната му мрежа. Мисълта, че ще я изпрати на смърт в ръцете на противника, му беше непоносима. Затова предпочиташе да чака, да проявява онова безкрайно търпение, което е толкова характерно за японците. До този момент. Сега тя вероятно каца в Токио и поема ролята, която трябва да поеме — на негово тайно и смъртоносно оръжие.

Усетил, че някой стои на прага на кабинета му, той рязко вдигна глава. Единици бяха хората със свободен достъп до този сектор, още по-малко — онези, които можеха да стигнат до кабинета му без специален ескорт.

— Кажу ми, Тони — промълви той и изключи предишните си мисли с категоричността, с която се спира кранът на чешма. — Може би имаш нещо за мен?

Нещо в поведението на детето-чудо го накара да застане нащрек. Стана, разпери ръце и тихо добави:

— Заповядай, влез.

Тиърсън прекоси голия под и се настани в дървения стол срещу бюрото на Минк.

— Проникнах в последния вариант на „Алфа-3“ — кратко съобщи той, листът хартия в ръката му потрепваше като жив.

— Ще ми го покажеш ли, или предпочиташ да го използваш за ветрило? — Минк ясно видя как детето-чудо направи гримаса и сърцето му се сви. Протегна ръка и добави: — Я дай да видя!

Тиърсън му подаде листа с видимо нежелание, после сведе очи и кръстоса ръце. Чувстваше се празен и безполезен.

Очите на Минк бавно напуснаха лицето му и се фокусираха върху текста.

Най-ново проникване чрез Линеър, Никълъс. Статут аматорски. Особеност: Изключително опасен. Обект: Тенчи, вашата смърт. Одобрено от тази служба. Следва досието на Линеър. Аз съм негова свръзка. Съобщете пристигане в Токио.

Вълк

Вълк! Вълк в кошарата! Главата на Минк се завъртя. Не можеше да си представи, че Таня Владимирова, неговата Таня, е двоен агент! Господи, нима е възможно това?!

Юмрукът му се стовари върху бюрото с такава сила, че Тони Тиърсън подскочи като ужилен.

— Махай се! — изръмжа Минк. — Да не съм те видял повече!

Детето-чудо скочи и тръгна към вратата. На два пъти му се беше случвало да изпита върху гърба си яростта на Минк и никак не му се искаше да изпада пак в подобно положение.

На крачка от вратата се закова на място от дрезгавия вик на Минк:

— Чакай!

Тони Тиърсън с нежелание се обърна да погледне началника си.

— Нещо не ми е съвсем ясно — изръмжа Минк. — Таня знаеше, че си се заел с шифрите „Алфа-3“, знаеше също, че ти си най-добрият в тази област! Защо тогава ще използва точно тях, да я вземат мътните?

— Според мен не е имала избор — сви рамене детето-чудо. — „Алфа-3“ все още са най-сигурните шифри, с които разполагат

руснаците. — При думата „руснаци“ неволно потръпна, все още му бе трудно да възприеме кошмарната истина. — Тя знаеше, че съм постигнал само частичен успех. Спомням си, че съвсем наскоро разговаряхме по този въпрос. Тя дори ме попита докъде съм стигнал с разработката на последния вариант... — Главата му замислено се наклони: — Сега разбирам, че точно този шифър е имала предвид... Казах ѝ, че никога не съм се сблъсквал с такъв кошмар, признах си честно, че може би ще се проваля... Но около дванайсет часа по-късно успях да проникна в първия кръг... Беше като гръм от ясно небе... Всичко останало беше вече въпрос на време и къртовски труд... Огромна част от него свършиха компютрите, разбира се...

Минк замислено гледаше фигурата на младежа. Не си направи труда дори да извика фразата, която най-често се употребяваше в ужасни мигове като този: „Трябва да има някаква грешка!“ Познаваше Тиърсън като петте си пръста и знаеше, че този човек никога не греши. Може би не е в състояние да разгадае всяка разновидност на „Алфа-3“, но стори ли го веднъж, грешката е изключена.

— Свършил си страхотна работа, Тони — промълви той. Гласът му беше мрачен като зимен ден.

— Съжалявам — въздъхна Тиърсън. — Наистина съжалявам!

Минк го освободи с вял жест, стана и отнесе шифрограмата в съседното помещение, лишено от всякакви прозорци. Насреща му проблесна панорамата на площад „Дзержински“, грозна и отблъскваща като цялата съветска архитектура. Небето беше мрачно и свъсено, в магазина на „Детски свят“ продължаваха да продават предварително опаковани подаръци. Черен и тромав Зил се насочи към „Лубянка“ и изчезна зад тежкия портал. В съзнанието на Минк отново изплуваха ужасните сцени на бягството му, дълбокият сняг, превръщащ всички звуци в далечно и неясно ехо.

Какво ли е количеството информация, което неволно беше предал на руснаците? Колко крачки пред него е Виктор Проторов? Посланието беше достатъчно ясно и недвусмислено — „Вълк“ докладваше лично на него. Таня и Проторов. Как беше успял този тип? Как?

Минк стисна зъби с такава ярост, че те проскърцаха. Имаше затруднение с дишането. Господи, „Вълкът“ сигурно е умрял от смях, когато е бил изпратен да подкрепя Линеър! В същото време тя

положително е изпитала силно безпокойство от факта, че този Линеър е бил изпратен със задачата да ликвидира нейния господар.

В съзнанието му ясно изплува изражението на лицето ѝ, когато слушаше новите му импровизации. Беше загрижено, твърде загрижено, но той го беше разбрал по съвсем друг начин! Господи, колко различни интерпретации се съдържат в една истина!

Закрачи напред-назад, край него мрачно се разстиляше Москва, скована от мраз. Не му се искаше да наблюдава смяната на сезоните в този град, желаше вечно да го вижда мрачен и зимен, в унисон е омразата, изпълваща душата му.

Какво да правя? Как, в името на Светия Бог, да спася цялата сложна операция? От Линеър нямаше никакви новини, а да изпрати нов агент по следите ѝ беше изключено. Все едно да ѝ се обади по телефона и да ѝ заповяда да се прибере у дома. Тя прекрасно знаеше, че няма нищо по-важно от „Тенчи“ и Проторов.

Чувстваше се изоставен, подобно на родител, който за пръв път се разделя с любимото дете. И въпреки това не можеше да я мрази. Нищо не беше в състояние да превърне в омраза любовта му към нея.

Трябва да има някакъв отговор, просто трябва! Главата му гореше, сякаш всеки миг щеше да се пръсне от напрежение. Много пъти съм успявал да превърна в победа на пръв поглед неизбежното поражение! Защо сега да е по-различно? Отговорът на този въпрос обаче беше ясен — никога досега не се беше изправял срещу провал от такъв мащаб.

Дори не искаше да си представи, че в „Червената централа“ е действал агент на врага. Та нали именно към него се обръщаха всички секретни служби на свободния свят, натъкнали се на подобни проблеми в собствените си структури?

Проблемът му се струваше все по-тежък и по-тежък. Благодарение на положението си в централата Таня знаеше всичко за персонала, познаваше лицето на всеки агент. Нито един от служителите на ЦРУ и останалите тайни служби не би могъл да се добере до нея. Опитите му в тази насока биха били опасни и по друга причина — всички щяха да разберат, че дори неговата централа не е застрахована срещу вражеско проникване. Затова никой не трябва да научи за предателството на Таня Владимирова. Абсолютно никой!

Умът му трескаво прехвърляше различни варианти и почти моментално ги отхвърляше като несъстоятелни. Но защо Линеър не беше се възползвал от секретния си номер за пряка връзка?

Интеркомът настоятелно зажува. Той не му обърна внимание, но онзи отгатък проявяваше завидна упоритост. Минк не желаше никакви разговори и посегна да изключи апарата. В последния момент промени намерението си и натисна един от бутоните на пулта.

— Имате посещение, сър — разнесе се в стаята ясният глас на администраторката при входа.

— Не приемам никого, ясно ли е?

— Да, сър. Но господинът отказва да си тръгне. Настоява да...

По дяволите, ядно изпъшка Минк.

— Няма ли си име този господин? — троснато попита той.

— Да, сър. Казва, че го познавате. Името му е Люис Кроукър, лейтенант-детектив от Градското полицейско управление в Ню Йорк.

Тялото му бе жестоко изранено от ударите на Проторов и Котен, трите пръста на дясната му ръка — счупена и подути. Болката не беше проблем — знаеше как да я държи под контрол.

С олюляване се насочи към бюрото на Проторов, включи машината за унищожаване на документи и пусна вътре четирите листа засекретени сведения. Информацията остана единствено в главата му. После се върна в близост до трупа. Дишаше дълбоко, очите му бавно огледаха подутите пръсти. Не можеше да ги остави в това състояние, трябваше да направи нещо.

В „Геншин Шоден Катори“ беше усвоил „копо“ — една от разновидностите на „нинджуцу“, бойна техника за трошене на кости. Част от наученото беше приложил при ликвидирането на Проторов, но сега, за себе си, трябваше да опита обратното ѝ въздействие.

Зае се да опипва строшените пръсти с палеца и показалеца на здравата си ръка. Тялото му реагираше на точното място на счупването така, както ключалката на сейф прещраква при точно подбрана комбинация. Скоро беше в състояние да определи какъв е ъгълът на счупването на всеки един от ранените пръсти.

Всеки европейец би стиснал зъби и напрегнал мускули при мисълта за това, което го очаква. И съответно би усилил болката.

Никълъс постъпи по обратния начин — отпусна напълно тялото и духа си, потъна дълбоко във вълните на „гецумей но мичи“ и остави тялото си да се лекува само.

Когато очите му се фокусираха отново, пръстите вече бяха наместени. Откъсна парче от ризата на Проторов и започна да го увива около всеки от тях. Няколко намотки от грубия плат бяха достатъчни, за да се образува нещо като предпазна шина. Затегна възлите със зъби, внимавайки да не прекъсне кръвообращението.

Едва след това се зае с оценката на положението, в което се намираше. А то не беше добро. Имаше късмет, че никой до този момент не беше влязъл да види Проторов, но това не можеше да продължава до безкрайност. Намираше се в сърцето на истинска крепост, в стая със само един изход и врата като на банков трезор. Очите му се вдигнаха нагоре. Поради специалното си предназначение камерата бе снабдена със сложна система за вентилация. Ако не бяха счупените пръсти и силната отпадналост, която се дължеше на наркотиците, той положително би могъл да достигне до някой от широките отвори под тавана и да се опита да се измъкне през него.

Нуждаеше се от помощ, но в радиус от стотици мили наоколо не можеше да разчита на никого. Следователно ще трябва сам да си намери съюзник.

Прибягвайки до възможностите на „ичи“, той нададе висок и повелителен вик, който удивително напомняше гласа на Проторов. Чул името си, лейтенант Русилов се появи на вратата и отгоре му се стовари тежкото тяло на началника му.

Реакцията му бе точно според очакванията на Никълъс. Ръцете му механично се вдигнаха да предпазят лицето, в следващия миг, разпознал трупа на Проторов, от устата му се изтръгна смаян вик. Комбинираното действие на тези фактори даде на Никълъс достатъчно време да осъществи замисъла си. Ръката му се стрелна към гърдите на руснака, онзи усети как сърцето му прескочи няколко такта и дишането му се затруднява. Сякаш бе напълнил дробовете си с отровен газ. Лицето му стана бяло като вар, студена пот покри челото и горната му устна.

Въпреки това главата му смаяно се вдигна, от устните му се изтръгна задавен вик:

— Невъзможно! Ти си мъртъв!

— Значи току-що доказахме, че съществува и задгробен живот! — прошепна в ухото му Никълъс.

Дрехите на Русилов бяха изцапани с кръв и той автоматично понечи да ги почисти.

Никълъс изви ръката му назад и светкавично го претърси за скрито оръжие. Откри остър нож, закрепен откъм вътрешната страна на лявото му бедро.

— А сега ще ме изведеш оттук! — просъска той.

— Невъзможно! — възкликна Русилов, после, усетил остра болка от затягането на хватката, с пъшкане добави: — Наистина е така! Оттатък има електронен скенер, в паметта му са заложени данните на всеки пленник, които се променят всяка седмица. Опитаме ли се да излезем, независимо дали пеш или с кола, и двамата ще бъдем овъглени!

— Сигурно има начин да се блокира действието му! — изръмжа Никълъс.

— Така е — кимна Русилов. — Но кодът беше известен единствено на Проторов. Никога не можеш да се измъкнеш оттук! Независимо дали си сам, или с мен!

Никълъс беше далеч от отчаянието. Отлично владееше изкуството на проникване в редиците на врага и беше убеден, че има начин за измъкване и от най-дяволските капани.

— Разкажи ми всичко за тази крепост, и то бързо! — заповяда той.

Русилов се подчини. Проторов избрал за своя база тази голяма сграда, която била плевник. Имала само два изхода, и двата напълно безполезни за Никълъс. Дървените стени били подсилени отвътре с каменни зидове, етажът, на който се намират в момента, бил построен допълнително.

— Можеш да вървиш само нагоре, приятел — гърлено се разсмя руснакът. — А после да скочиш от покрива долу, в храсталаците. Ако имаш късмет, може и да оцелееш и да ти се размине само с някой и друг, счупен крак!

Умът на Никълъс бясно препускаше, Русилов неволно бе очертал единствено възможния път за бягство.

— Тръгваме! — просъска той. — И никой не трябва да заподозре каквото и да било! Повишиш ли глас, ще умреш! Същото ще ти се

случи при всяко по-рязко движение. Ясно ли е?

Лейтенантът кимна с глава.

В коридора не срещнаха никого. Двамата подчинени на Русилов бяха свалили в приземието арестувания лекар. Руснакът го поведе нагоре по стълбите. От двете им страни бяха струпани купчини бамбукови и алуминиеви пръти, дълги по около петнайсетина метра.

— За какво служат те? — спря се Никълъс.

— Наоколо е пълно е бамбукови горички — мрачно обясни Русилов. — Селяните ги слагат под навесите да се сушат. А алуминиевите служат за закрепването на самите навеси.

— Вземи два! — заповяда Никълъс. — Не от алуминиевите, а от бамбуковите.

Стигнаха покрива и Русилов започна да се съблича, подчинил се на кратката команда на Никълъс. Дрехите му покриха каменните плочи. Никълъс се възползва от ножа и преряза бамбуковите пръти на две. После стори същото с ризата и сакото на лейтенанта, лишавайки ги от ръкави. Срязва и панталоните, след което се зае да изнизва връзките на обувките му.

— Какво правиш? — любопитно го гледаше Русилов, свит гол в един от ъглите.

Никълъс не отвърна. Наряза на четири ивици дебелия кожен колан на руснака и ги удължи с връзките за обувки. После прибави към вече оформящото се спасително средство частите от облеклото. Работеше с концентрацията на любящ баща, заел се с първото хвърчило на синчето си.

На практика конструираше именно хвърчило. Нинджите го наричаха „хито ваши“ — „изкуствен орел“, и то силно наподобяваше делтапланер.

Приключил с работата, Никълъс бавно се насоча към коленичилиия в ъгъла Русинов. Без униформа и пагони той изглеждаше някак смален. Подобно на повечето военни, лишени от отличителните си знаци, той сякаш беше престанал да съществува.

— Сбогом, Русилов — промълви Никълъс, наведе се и леко докосна „юка“ — един от деветте, жизненоважни центрове на човешкото тяло, известни като „кю-кон“. Този беше разположен малко под ушите. Русилов изпадна в несвяст, тялото му политна тежко назад.

После се привързва към летателния апарат. Югозападният вятър беше достатъчно силен, но поривите му бяха внезапни и трудно предвидими. Той мислено сви рамене. Карма. Умората го притискаше с оловна тежест, очите му лепнеха за сън. Скоро ще си почина, обеща си той. Но сега трябва да внимавам!

Стъпи на каменния парапет. Нощта беше безлунна, хронометърът на китката му липсваше. Все още не бяха настъпили предутринните часове със своите странни проблясъци, но той не беше сигурен колко време остава до тях.

Подготви направляващите въжета и зачака подходящ порив на вятъра. Той дойде под формата на две последователни резки подухвания, мускулите му се напрегнаха. Миг по-късно обаче вятърът стихна и тялото му застина в пълна неподвижност. Хайде, безмълвно се помоли той. Хайде, духай!

Косата му странно пропука, ясно усети как топлината залива израненото му тяло. Напрегна се, затвори очи и почувства прилива на енергия.

Когато тялото му сигнализира своята готовност, той напрегна мощните мускули на краката си и се отблъсна от парапета. Полетя в мрака, към неизвестното. За миг се завъртя около оста си и стремително започна да пада, после направляващите въжета влязоха в действие и той усети как вятърът го подема и издига на невидимите си криле.

Понесе се в нощта като огромен прилеп.

Акико засече Котен край минералния извор и внимателно го проследи. Беше дошъл с празни ръце, но на излизане от съблекалнята носеше продълговата кутия от полирано дърво. Сблъсквала се често с подобни предмети, Акико с лекота разбра, че това е калъф за оръжие. Съдейки по големината му, тя стигна до заключението, че това е дайкатана — най-дългата измежду самурайските саби.

Скрита в сянката на храсталаците, тя изведнъж изстина. Котен премина под един от бледите фенери и тя успя да разгледа сандъчето в ръцете му. Беше същото, което лежеше разтворено между Никълъс и съпруга ѝ в градината. Котен се беше добрал до сабята на Никълъс!

Последва го с колата си. Движението в този час на нощта беше слабо и тя се принуди да кара без фарове, ориентирайки се единствено по червените стопове пред себе си. На няколко пъти изпита чувството, че го е загубила, особено след като пътят започна да се извива нагоре по хълмовете. Все пак успяваше да открие отново червените светлини и да ги следва.

Районът беше чисто селскостопански и трябваше да проявява крайна предпазливост. Но небето беше толкова свъсено и непрогледно, че пречеше не само на нея, но и на Котен отпред.

Трийсет минути след потеглянето им от минералния извор колата на Котен рязко намали ход, свърна вляво по някакъв черен път и изчезна сред гъстите шубраци.

Акико отби встрани и спря. Слезе от колата и продължи пеша, тъй като не можеше да рискува повече. Дори шумът от мотора ѝ би бил достатъчен, за да я издаде.

Пътят беше тесен и разбит, изпълнен с остри завои. По тази причина не ѝ беше особено трудно да следва колата на Котен. Той спря на малка площадка, край която шумолеше гъста бамбукова гора. Край него изскочиха някакви мъже, а тя беше достатъчно близо, за да чуе разговора им. Веднага разбра, че Никълъс е избягал.

Ами Сато? За ограниченото време на престоя ѝ край минералния извор беше успяла да научи единствено, че някакъв човек е загинал при автомобилна експлозия. Но кой е бил той?

Не можа да разбере, тъй като в същия момент се беше появил Котен. Дори и без него едва ли би посмяла да задава въпроси, тъй като рискуваше да бъде запомнена. Японското общество е силно разслоено, съседите се поддържат като роднини, особено в провинцията. Тук тя беше чужденка, а прекаленото любопитство на една чужденка за инцидент, който подозрително прилича на предумишлено убийство, неминуемо би станало достояние на полицията. Това Акико не можеше да си позволи.

Сега обаче беше доста озадачена. Мъжете насреща говореха единствено за Никълъс. Името на Сато изобщо не бе споменато.

Това можеше да означава само едно — Сато е мъртъв. Може би именно той е загинал при взривяването на колата, а може би е бил убит тук — сред шубраците. Тя не беше развълнувана от този факт, дори напротив — някой се беше погрижил да осъществи част от личното ѝ

отмъщение. Не беше и особено доволна, защото би предпочела да го свърши със собствените си ръце. Но тъй или иначе тя беше принудена да приеме създалите се обстоятелства.

Сега единствената ѝ мишена беше Никълъс. Обърна гръб на малката площадка и се зае да изследва околността. Сред дърветата се очертаваше силуетът на голяма сграда без прозорци, вероятно някогашен плевник. Акико обаче беше сигурна, че днешното ѝ предназначение е коренно различно. Подмина я и продължи търсенето. Търпението ѝ скоро бе възнаградено, тъй като на югозапад от плевника откри останките на „хито ваши“. Наведе се, попипа ги и одобрително изсумтя. После се засмя и тръгна по следите на своя враг.

Аликс направи всичко възможно да го спре. Отначало вдигна скандал, нарече го луд, тъпак и какво ли още не, а след това се разплака и започна да го моли.

От цялата сцена Кроукър разбра само едно — това момиче наистина се страхува за него. Макар да не беше стопроцентово убеден в това, тъй като си даваше сметка, че тя все пак е актриса, която всеки божи ден се е обяснявала в любов пред окото на камерата. Момиче като нея е в състояние да включва и изключва чувствата си с лекотата, с която сутрин полага своя грим, а вечер го почиства.

Доста по-късно му хрумна, че тя няма абсолютно никакъв мотив да се държи по този начин. Какво би спечелила, ако успее да го убеди да не се качва на самолета за Вашингтон и да остане при нея? Прекрасно познаваше човека, който се беше опитал да го ликвидира или поне беше поръчал неговата екзекуция. Същият този човек вече беше нарушил дадената пред нея клетва и я беше включил в поръчката за убийство.

Името му беше К. Гордън Минк и Кроукър стоеше пред него.

— Къде се намираме, по дяволите? — изръмжа лейтенантът и смаяно огледа буйната растителност наоколо. — Да не би да съм попаднал наскоро в Африка?

Не харесваше пискливите нотки в гласа си, но беше здравата уплашен. Не само от този човек, който имаше властта да нарушава законите в съответствие със своите лични планове, но и от това, което сам възнамеряваше да стори на Минк.

А Минк седеше насреща му и беззвучно се смееше. Въпреки желанието си да се контролира Кроукър усети как кръвта зазира в жилите му.

— Би трябвало още сега да те пречукам с голи ръце! — изръмжа той.

Минк не отвърна нищо, тъй като вътрешно бе здравата разтърсен. Не беше много лесно да оказва гостоприемство на човек, когото само допреди минута бе считал за погребан в морето и отдавна забравен. Ръката му неволно се вдигна да докосне слепоочието. Сякаш искаше да премахне пулсиращата болка, изведнъж появила се там.

— Няма да е зле, ако се овладеете, лейтенант — сухо промърмори той и това беше единственото, което можеше да каже в момента. Все още изпитваше нужда от малко време, за да прогони емоциите от душата си и да отвори място на разума. Денят се очертаваше като един от най-тежките в живота му, той си даваше сметка за това и беше твърдо решен да ограничи в максимална степен пораженията, струпали се толкова внезапно върху главата му. — Моля, седнете.

— Къде по-точно? — озъби се Кроукър. — Сигурна всичките ви столове са миниранни!

— Това пък какво означава? — озадачи се, без да иска, Минк. Беше си обещал да не отстъпва нито сантиметър пред лейтенант Кроукър, особено пък на своя територия. Но тази пулсираща болка в главата направо го подлудяваше.

— Мен се опита да убиеш три пъти, а Аликс Логан — точно два! Какво друго очакваш, да те попитам?

Минк тежко се отпусна назад, болката в главата му се усили, от устата му се откъсна лека въздишка, пулсът му чувствително ускори своя ритъм.

— За какво говорите? — попита леко разколебан той, лицето му видимо побледня въпреки силния загар. Едва сега си даде сметка за истинските мащаби на надвисналото над главата му нещастие. Заплахата на Кроукър му се стори съвсем реална, в главата му надвисна един объркан въпрос: Как допуснах да се озова в подобно положение? Как?

Кроукър любопитно го наблюдаваше, яростта му видимо намаля.

— Ние с Аликс бяхме обект на преследване веднага след като напуснахме Кий Уест — започна той. — В Ралей, Северна Каролина, и в Ню Йорк Сити срещу нас бяха извършени покушения. Това са опити за предумишлено убийство, Минк!

— Не разбирам — поклати глава Минк. — Никога и на никого не съм нареждал да убие Аликс. — После, сякаш изведнъж досетил се, че не е сам, очите му се впиха в лицето на Кроукър. — Не бих го сторил при никакви обстоятелства, още, повече че й бях обещал безопасност. Вие трябва да ми повярвате!

Думите нямат стойност, Кроукър добре съзнаваше това. Но в очите на Минк имаше нещо истинско, нещо, което твърде много приличаше на безмълвна молба. От думите на Аликс си беше създал впечатлението, че този човек е всемогъщ отровен паяк, който плете стоманената си мрежа в условията на абсолютна сигурност под крилото на правителството. А сега виждаше друго — подобно на него самия, и Минк беше попаднал в капана на неизвестното. Някак внезапно и двамата се оказаха еднакво объркани, и двамата не знаеха кое е добро и кое — лошо. Неприязънта изчезна. За пръв път откак бе влязъл в луксозния апартамент на Анжела Дидион и докоснал студеното й като бучка лед красиво тяло.

Кроукър започна да си дава сметка, че мотивите за едно хладнокръвно убийство могат да бъдат хиляди.

— Кой тогава го е сторил? — дрезгаво попита той.

Този въпрос принуди Минк да стигне до поредното си логично заключение. Наистина, на кого беше поверил грижата за Аликс? На кого беше оказал доверието да я пази жива и здрава? На Таня Владимирова, ето на кого. Но искаше да бъде сигурен, абсолютно сигурен. Ръцете му трескаво вкараха въпросите в огромната памет на компютъра, пръстите му нетърпеливо забарабаниха по плота на бюрото в очакване на отговора. И когато той се появи на екрана, очите му се отправиха открито в лицето на Кроукър.

— Таня — бавно промълви той.

— Коя, по дяволите, е Таня?

— Жената, наредила ликвидирането на вас двамата — отвърна Минк, съумявайки да каже само част от истината. В главата му нещо помръдна. Приличаше на тъмен и миниатюрен спътник, който се нуждае от много малко време и пространство, за да се увеличи до

огромни размери. Първичните корени на една идея, началото на огромна по мащаби спасителна операция... Истинско чудо, ако човек е склонен да признае пред себе си съществуването на чудеса...

— Как стоят нещата около Аликс? — попита с по-нормален глас той. — Добре ли е?

— Тя е обърквана, ядосана, уплашена, вероятно завинаги смазана от тази мръсотия... Но иначе е добре.

Чутото донесе на Минк неподправено облекчение. Ако в онези дни беше изпитвал известни угризения на съвестта, че е подарил живота на момичето с име Аликс Логан, сега тези угризения окончателно го напуснаха. Вълната на облекчението го погълна дълбоко. Наистина дълбоко!

Пое дъх да каже нещо, но Кроукър го изпревари.

— Хич не си въобразявай, че ще ти кажа къде е! — предупреди го той. — А ако решиш да предприемеш нещо срещу мен, тя ще отиде право при главния прокурор на щата и ще го запознае с доста любопитни подробности от трудовата ти биография! Знам, че не искаш това — доста убедително ми го доказва!

Минк помълча, сякаш да прецени тежестта в заплахите на Кроукър, после бавно кимна с глава.

— Добре. Предлагам ти примирие... или по-скоро нещо като сделка.

— Каква сделка? — подозрително го изгледа Кроукър. Фактът, че действително е загрижен за Аликс, съвсем не означаваше, че е спечелил доверието му.

— Ето каква: няма да ти сторя зло и няма да търся скривалището на Аликс... докато тя не пожелае друго, разбира се. В замяна на това ти ще седнеш ей там и внимателно ще изслушаш една история. А после ще ми кажеш какво мислиш за нея...

— И после?

Добре де, добре, помисли си с досада Минк. Този тип насреща му е не само изобретателен, но и умен. Не само ликвидира двама от добрите ми агенти, но успя да се измъкне и от Таня — моето най-силно оръжие! Може би пък тъкмо той ще бъде в състояние да свърши това, което не би поверил на никого... После започна да разказва за Таня Владимирова и нейното предателство, за начина, по който беше манипулирала операция „Риба-меч“ — операцията за закрила на Аликс

Логан. Същевременно не го напускаше увереността, че именно този мъж е в състояние да унищожи дяволското творение, създадено с общите усилия на Проторов и самия Минк.

Душата му бе обзета от надежда. Подобно на помилван в последния момент осъден на смърт, К. Гордън Минк бе обзет от могъщо радостно опиянение, пръстите на ръцете му видимо започнаха да треперят.

Не му беше трудно да внуши на Кроукър какво се очаква от него. Просто защото притежаваше две убедителни причини, които да предложи на човека отсреща. Неволно се постави на негово място и изпита абсолютната увереност, че би захапал въдицата точно така, както го правеше в момента Кроукър.

Отмъщение и патриотизъм. Това бяха двете причини, които щяха да убедят лейтенант Люис Кроукър. Таня се беше опитала да го ликвидира със собствените си ръце, а такива неща човек като Кроукър не прощава. В момента жадуваше да я пипне и Минк не можеше да го обвини за това. И двамата жадуват да я пипнат, уточни той. Разликата е там, че Кроукър може да го стори, а Минк не може.

После дойде ред на руската история. Никой не би могъл да се чувства добре от нея, особено пък Минк. Но и Кроукър не беше далеч от неговите чувства.

— Ще получиш пълен дипломатически имунитет — приключи разясненията Минк. — Плюс нова самоличност, за да не те тревожат митническите и имиграционните власти. Там ще имаш всестранна подкрепа, ако това се наложи, разбира се. — Почака малко, после тихо подхвърли: — И ще се срещнеш с един стар твой приятел... Никълъс Линеър.

Това го беше оставил за десерт. Железният, неоспорим аргумент. И Кроукър налага въдицата.

Само половин час по-късно лейтенант-детективът се сдоби с нов паспорт, кръщелно свидетелство, делови документи и всичко останало. Плюс пари под формата на американски долари, японски йени и пътнически чекове. Минк рухна едва когато го откараха на международното летище „Дълес“ и го качиха на първия самолет за Япония. В очите му се появиха сълзи — първите след кошмарните разпити на „Лубянка“. Душата му се свиваше от мъка за това, което му

бяха сторили; дважд повече се свиваше от мъка при мисълта за начина, по който се готвеше да отмъсти.

Междувременно жената, която бе обект на любов и омраза от страна на К. Гордън Минк, спокойно напускаше самолета, кацнал на мъгливото токийско летище „Нарита“. Полетът не беше нито лек, нито приятен. Малко след излитането от летище „Кенеди“ беше глътнала две приспивателни, минути по-късно бе потънала в тежък сън. Сънуваше детството си, сънуваше Проторов — мрачен рицар, пеш или на кон, с броня и тежки ботуши. Където и да я отнасяха виденията, той винаги беше там и я чакаше.

Озова се в Речица — най-близкото градче до махалата, в която живееха. Брат ѝ Михаил не одобряваше факта, че баща им е милиционер. Служебните му задължения го караха да има контакти с представителите на КГБ, които, облечени в дългите си черни кожени палта, често се появяваха на прага на малката им къщичка да му напомнят да докладва за всяка антипатриотична проява в района.

Само шест месеца по-късно Михаил щеше да напусне този дом, а след година, едва осемнайсетгодишен, щеше да се превърне в един от най-войнствените и най-популярни руски дисиденти.

Междувременно обаче директорът на училището в Речица се беше появил в дома им, използвайки услугите на старата си полуразкапана кола. Искаше да говори с родителите на Таня, тъй като ѝ беше уредил стипендия в едно наистина известно учебно заведение. Тя е изключително умно дете и заслужава това, беше казал директорът. Но с цената на известни лишения, тъй като прекрасното учебно заведение беше чак в Урал, на цели седемстотин и петдесет километра от дома.

Майка ѝ се беше разплакала. Синът ѝ вече го нямаше, а сега и дъщерята. Но бащата беше непреклонен. Стигнал в живота само до провинциален милиционер, той беше твърдо убеден, че поне едно от децата му трябва да получи подходящо образование.

И всичко се беше уредило. За голямо облекчение на директора, когото притискаше лично Проторов. Както можеше да се очаква, нито Таня, нито родителите ѝ имаха понятие какво точно се преподава в това далечно учебно заведение.

След като тя пристигна и разбра с какво точно ще се занимава, нещата влязоха в нормалния си ритъм. Пишеше у дома всяка седмица, но така и не съобщи на родителите си за истинския характер на своята подготовка. Много ѝ се искаше да каже поне на баща си, наранен дълбоко от предателството на Михаил Проторов.

Опита да се свърже с него още от летището, докато чакаше да получи единствената си пътна чанта. Повтори опита си, след като се добра до пулсиращия, претъпкан с народ център на Токио. И в двата случая прибягна до четирицифрения код за пряка връзка, но отговорът, беше категоричен — връзка няма.

Сам по себе си този факт не беше кой знае колко тревожен, но не така стояха нещата с появата на Пьотр Александрович Русилов в хотела. Тя се регистрира, изпрати багажа в стаята си и едва след това позволи на лейтенанта да я изведе обратно на оживената улица. Минувачите бяха облечени предимно в сиво и над главите им, съвсем като в Лондон, се поклащаше гора от чадъри. Мнозина носеха бели предпазни маски върху устата си — една все по-често срещаща се гледка в този град.

Таня веднага отбеляза състоянието на Русилов. Беше блед и нервен, постоянно извърщаше глава да види какво става зад гърба му. Това никак не ѝ хареса.

Още по-малко ѝ харесаха новините, които беше донесъл със себе си от Хокайдо.

Кожата ѝ беше тънка като паяжина, като оризова хартия, смачкана от силен юмрук, блестяща и гладка въпреки отминалите седемдесет и девет години.

— Утре навършвам осемдесет — призна му тя. В гласа ѝ нямаше гордост, а просто леко учудване, че животът може да продължава толкова дълго.

Но дори и на тези години тя беше едно от най-красивите човешки създания, което беше виждал. Като дете често бе сравнявал красотата ѝ с тази на собствената си майка. И винаги бе стигал до заключението, че съвършената симетричност на тялото ѝ все пак отстъпва, пред екзотичната хубост на Чонг. За тази преценка вероятно

натезаваше и едно допълнително обстоятелство — той я мразеше, защото беше майка на Сайго.

— Какво друго мога да сторя за теб? — попита Итами.

— Нищо, хаха-сан... — промълви той с наведена глава. Мамо... За да я нарече така, му беше необходимо доста време. Особено след като се беше добрал до прага ѝ, залитащ от смъртна умора...

Тя живееше там, където беше живяла винаги — в едно от предградията на Токио, северно от центъра и съвсем близо до храма, в който се бяха оженили Сато и Акико. Пътуването на Никълъс от Хокайдо насам беше тежко. През нощта се вмъкна в някакъв магазин за готово облекло, от който се снабди с нови дрехи и малко пари, след което пое към Хакодате. Би могъл да открадне кола и да се придвижи по-бързо, но това означаваше да остави ясна следа за онези, които несъмнено са започнали да го преследват, а и за полицията, алармирана от разбиването на магазина. Разследването на случая, както всичко в Япония, ще бъде извършено съвестно и задълбочено, ето защо той предпочиташе да оставя възможно по-малко следи.

Придвижваше се с автобус или на автостоп — разбира се, там, където това беше възможно. Старателно избягваше магистрали и главни железопътни линии, тъй като знаеше, че там по-лесно ще го забележат.

Най-накрая се добра до брега и взе ферибота за Аомори — малко градче, разположено на скалистия северен бряг на Хоншу, отвъд пролива Цугарукайкьо.

Нямаше документи и това му пречеше да вземе кола под наем. Но предпочитанията му и без това си останаха на страната на автобусите, поддържаше приблизително една и съща посока на придвижване — на юг, изминатите отсечки от маршрута му бяха изпълнени с отклонения.

При мисълта, че ще види леля си, душата му се изпълваше с ужас. Той беше убиецът на единствения ѝ син, баща му пък беше допринесъл за смъртта на съпруга ѝ. Именно това беше накарало Сайго да го отрови, а после, години по-късно, да последва Никълъс чак в Ню Йорк.

Не знаеше как ще го посрещне тя, не знаеше дори какво ще ѝ каже. Какво представляват думите, всички думи, пред неумолимото лице на смъртта? „Съжалявам“ вероятно е най-неподходящата дума в

английския език, мрачно си помисли Никълъс. Но за случай като този подходящи думи нямаше нито в японския, нито в който и да било друг език.

Къщата беше строена от архитект, който се придържаше към традициите на XVII век, считани от много японци за най-добрите в историята на страната. Именно по тази причина Итами и Сацугай се бяха спрели на него.

Архитектът създаде къщата като точно копие, на императорската вила „Кацура Рикю“ в Киото — блестящ пример за сливането на човешкия гений със силите на природата, издържал непокътнат цели четиристотин години.

„Опитвам се да вложа духа си в природата“, обичаше да казва възрастният архитект.

А резултатът от неговите опити беше наистина изящен — въпреки високата цена на това определение в очите на японците. Вероятно младостта беше попречила на Никълъс да оцени по подобаващ начин всички детайли на това архитектурно творение, тъй като обичаше не цялата къща, а само стаята, в която беше станала церемонията „ча-но-ю“.

Именно в тази стая го въведе прислугата. Разбира се, преди това той беше изкъпан и преоблечен, самата Итами — информирана за посещението му, а раните му — почистени и превързани от превит на две старец, който унесено си напяваше нещо под носа, но ръцете му притежаваха изключителна сръчност.

Освежен и отпуснат за пръв път от дълго време насам, Никълъс коленичи в тихото помещение и отправи поглед навън, към градината. Цялата стена към нея беше остъклена, височината ѝ беше почти два метра. Но горната част беше покрита с тънка оризова хартия, така че гледката включваше само по-близките очертания на градината. Това беше направено в съответствие с изтънчените изисквания на изкуството Дзен — да разполагаш с чудесата на природата като част от своето обкръжение, но никога да не ги виждаш изцяло, постоянно да изпитваш чувството, че нещо от тази природа е скрито за сетивата ти и следователно още по-примамливо. Човек оставаше с чувството, че отвъд тази невидима граница го очаква тъжната и сладостна гледка на цъфнали вишни или пъстрият килим на окапалите есенни листа.

Гледка, която вероятно би нарушила спокойната вгълбеност на церемонията „ча-но-ю“ и абсолютната хармония на съзерцанието.

Слънчевата светлина, прорязана от стволите на дърветата и от тънката решетка, приличаше на току-що разтопено масло и затопляше приятно стаята. По безупречно подредените камъчета на алеята пробяга самотна птичка, клюнът ѝ чевръсто потракваше.

Върхът на кипариса се люшна под порива на лекия ветрец, сенките по блестящо полирания под се раздвижиха като живи. Никълъс неволно потръпна, припомнил си кошмарния полет с „хито ваши“, шумоленето на разкъсаните дрехи, непрогледния мрак и ужасния страх, че вятърът ще стихне и тялото му ще рухне върху острите като копия бамбукови стебла долу.

Ужас и ликуване се преплетоха в душата му, кръвта му кипна от странната смесица — бурна и опияняваща като младо вино.

Отново се почувства на края на силите си. Погледнато от чисто физическа гледна точка, въздействието на упойващите средства отдавна беше отминало. Въпреки това организмът му продължаваше да усеща последиците от комбинираното им въздействие — в мускулите, нервните възли, мозъка... Единствен лек срещу тях са упражненията, упоритите и тежки физически упражнения.

Фигурата ѝ се появи в полезрението му заедно с тихото шумолене на коприна. Той стана и се поклони, сърцето му се качи в гърлото. Отново бе поразен от величествената ѝ красота. Не би могло да се каже, че е останала недокосната от времето. Не, по-скоро беше нещо друго — сякаш бе успяла да го превърне в свой приятел, а не враг... Времето я следваше по петите като опитомен звяр, присъствието му се чувстваше, но не беше от решаващо значение.

— Итами-сан — едва чуто прошепна той. — Оба...

— Моля, седни, Никълъс-сан.

Той се подчини. Някак не му се искаше да анализира онова, което долови в очите ѝ и усети в душата ѝ.

Поднесоха им чай и оризови сладкиши. Итами изчака излизането на прислужницата и тихо каза:

— Добре направи, че се върна. Сърцето ми се радва да те види отново, „ваташи но музуко“... Сине...

Нещо в душата му се пречупи, тялото му бавно се наклони, челото му почти докосна лакираните дъски на пода. От очите му

рукнаха сълзи, не беше в състояние да сдържи напора на чувствата в душата си. Японецът в него се засрами от проявата на такава очебийна слабост, но европейската му кръв взе връх. Именно тя се нуждаеше от някаква проява на чувствата и тази нужда бе така всеобхватна, че никаква дисциплина не беше в състояние да я спре.

— Ваташи но музуко — повтори тя, сякаш наистина се чувстваше негова майка. — Знаех, че ще се върнеш. Молах се на Бога да ти стигне куражът за това.

— Страхувах се, оба — промълви с разтреперан глас той. — Страхувах се от това, което сторих... Не исках да се изправа пред очите ти след всичката мъка, която ти причиних!

— Не си ми причинил мъка, Никълъс — меко отвърна тя. — Винаги съм те чувствала по-близък от собствения си син. Той беше слаб духом, винаги беше принадлежал единствено на баща си... Сацугай ръководеше постъпките му така, както слънцето подчинява своите планети. Сацугай беше човекът, който предначерта неговата съдба, именно неговата параноя наследи Сайго...

Избягва да го нарича свой син, отбеляза Никълъс. Странно поведение за една майка. Главата му се повдигна и очите им се срещнаха. В нейните нямаше нито гняв, нито тъга. Други чувства преобладаваха в тях. Примирение и обич... Обич към него.

— Той беше зъл и покварен — продължи тихо Итами. — Никога не бях предполагала, че може да съществува такъв човек. Объркването би трябвало да пречи на крайностите, така поне си мисли човек... — Главата ѝ тъжно се поклати: — Но не и в случая със Сайго. Той притежаваше уникална по своя характер девствена чистота. Насочена в правилната посока, тя несъмнено би предизвиквала всеобщо възхищение...

— Но тя не беше насочена в правилната посока и аз бях принудена да нося това бреме върху плещите си цял живот. Би трябвало да се срамувам, че съм желала смъртта му, но аз не се срамувам. И как бих могла? Всичко, до което се е докосвал, е било обречено на загиване. Той беше безмилостен убиец на човешкия дух.

— Дори всичко това да е вярно, аз пак не изпитвам гордост, че съм го унищожил — поклати глава Никълъс.

— Разбира се — съгласи се тя. — Ти си действал от позициите на честта. В това отношение приличаш на майка си.

Той внезапно осъзна, че Итами му се усмихва. Неволно ѝ отвърна със същото, тежкото чувство напусна сърцето му с бързината, с която се оттеглят буреносните облаци през лятото.

Дълго време не се помръднаха, душите им се сплетоха в приятелска прегръдка, наново се опознаваха, откриваха неочаквано възвишеното равнище на връзката помежду им, вече освободена от призраците на миналото.

— Радвам се, че дойде по това време — каза му тя на другия ден. — Скоро преживяхме едно-две не особено приятни земетресения.

Никълъс си спомни за компютърната разпечатка на Проторов, която предвиждаше повишена сеизмична активност. Все пак реши да не споменава нищо за нея.

— Не аз го избрах, оба — рече той. — По-скоро то избра мен...

— Затова трябва да се кръстим, преди да поемем през речния брод — леко се усмихна тя. — Нали така, Никълъс?

— Не знаех, че си чела Мусаши — изненадано я погледна той.

— Не само съм го чела, но и съм го изучавала — вече открито се смееше тя. — Много неща за мен са ти неизвестни, макар че пред никой друг човек на този свят не съм споделяла толкова много от своите тайни... Аз бях тази, която насочи някои хора към услугите на Сайго. Предимно хора, които бяха унижени от онзи Рафаел Томкин и които горещо желаеха смъртта му...

— Не те разбирам — недоумяващо я погледна Никълъс.

— Нима си въобразяваш, че съм ти загубила следите, след като замина, ваташи но музуко? Моята любов е не по-малко силна от моята закрила! В чия дъщеря се влюби ти? Колко време би било необходимо на Сайго да научи това? И колко време — да съчетае полезното с приятното, да изпълни платената поръчка и едновременно с това да ти отмъсти за всичко? Той за нищо на света не би пропуснал подобен шанс!

В душата на Никълъс се надигна буря.

— Значи ти... Ти си пратила Сайго по следите ми? — Стисна главата си с две ръце, беше му трудно да повярва на това, което чува.

— Мили мой, та той беше като ранен глиган — тихо отвърна тя. — Беше опасен, с всеки изминат ден ставаше все по-опасен! Не можех

да позволя това да продължава до безкрайност!

Тя прекъсна разходката, спря на място и за пръв път леко го докосна. Едва забележим, но изпълнен с решителност жест, който, подобно на всички японски жестове, беше изпълнен със скрито значение.

— Нима си помисли, че бих го изпратила да ти стори зло? Не, аз го изпратих да намери своята смърт! Вероятно съм го убила, ако човек разглежда нещата от по-различен ъгъл!

— Но междуременно и други хора намериха смъртта си, оба — промълви Никълъс. — Би трябвало да предвидиш това.

Тя не отговори. Краката ѝ се раздвижиха и се насочиха към тревата, заобиколила стройните чемшири, свършени като произведение на изкуството.

— Какво очакваш да кажа, ваташи но музуко? Животът е несвършен, защото сме хора, а не богове. От самото им наименование е ясно, че боговете не живеят, а просто съществуват.

Спряха и тя докосна грубата кора на най-близкото дърво.

— Съжалявам за смъртта... за смъртта на всекиго. Но понякога заедно с тумора се изрязва и здрава тъкан... Не е честно и аз положително не го одобрявам... Но наистина трябва да се научим да се кръстим пред речния брод... Ти правилно каза, че не ние избираме, а нас ни избират...

Той не беше вложил точно този смисъл в своите думи, подозираше, че Итами отлично го знае. Но нейните думи бяха много по-подходящи, много по-точни. Защото си даваше сметка, че случилото се между него и Сайго не беше резултат на специални действия от страна и на двамата, а по-скоро следствие на една отдавнашна, породила се цяло поколение преди тях вражда. Враждата между техните бащи, която бе родила синовната вярност в душите на младежите, която ги бе подтикнала да сложат точка на отношенията между двете фамилии.

Въпреки усилията си не можеше да не мисли за хората, изгубили живота си в резултат на тази вражда, в резултат на прекомерно болезненото им честолубие: Айлин Окура, Тери Танака, Док Диърфорт и още куп униформени и цивилни полицаи, на които не знаеше дори имената. О, да, и Люис Кроукър... Никълъс схващаше мъдростта в думите на леля си, дори се съгласяваше с тях. Но нещо

дълбоко в душата му се противеше, далечен глас настоятелно повтаряше: Все пак е прекалено! Отнемането дори на един човешки живот е прекалено висока цена за изкореняването на някакво натрапчиво „гири“!

Мълчанието се проточи. Итами беше тази, която го наруши.

— Бях искрена с теб, Никълъс. Сега ще те моля да ми върнеш жеста. Каж ми защо дойде тук. Очевидно не е само, за да ме видиш след всичките тези години...

— Наистина е така — призна той е чувството, че тя пак е права. Този въпрос се въртеше в главата му по време на пялото тежко и продължително пътуване насам. Накрая му се явяваше дори насън.

Акико.

Тя не беше Юкио, но лицето ѝ беше лицето на Юкио, Защо? Не може да се е родила с черти, които са съвършено точно копие на чертите на неговата любима. Природата никога не повтаря своите творения, това правило е невалидно може би единствено при близнаците.

Значи остава другата вероятност — лицето ѝ да е изкуствено създадено копие на лицето на Юкио. Което означава, че през цялото време е бил воден за носа, воден към единствения човек на този свят, който беше желал смъртта му с цялата си душа. Към единствения човек, който би могъл да измисли подобно душевно страдание.

Итами е права — този човек е непоправимо зъл.

Сайго.

Тук, в неговия дом. Никълъс бе дошъл, подчинявайки се на инстинкта си. На желанието си да намери отговора на въпрос, на който вероятно отговор не съществува.

— Дойдох тук и по друга, по-неотложна причина, оба — промълви той. — Наскоро се срещнах с жена, чието, лице е точно копие на лицето на Юкио, Не беше тя, но приликата е поразителна. Казва се Акико.

Итами обърна лице към полегатите лъчи на залязващото слънце.

— Някога познавах жена с това име — отвърна тя. — Обичах я, а тя ме почиташе. Както би трябвало да бъде между свекърва и снаха.

Сърцето на Никълъс пропусна един такт. Не, не може да е истина! Това би било прекалено чудовищно, светотатствено, мръсно!

— Беше омъжена за Сайго, така ли? — едва успя да, промърмори той.

Итами кимна с глава.

— Ученичка ли беше?

Итами отлично знаеше каква ученичка има предвид. И за двамата съществуваше само един вид учение.

— Да — прошепна тя. — Срецнали се в Кумамото. Изкарала е две години там, после е напуснала.

— И къде е отишла?

— Не искам да говоря за това.

— Итами-сан...

— Срамувам се! — троснато отвърна тя, за пръв път в гласа ѝ пролича нескрита студенина. — Не ме насилвай!

— Трябва да знам! — твърда каза той и се изправи пред нея. — Трябва! Тя е била съпруга на сина ти.

— Не смей да го наричаш така!

— Но освен това е била и последното оръжие на Сайго срещу мен, нима не разбираш? Не ми ли помогнеш в момент като тази, тя може би ще успее да стори онова, което той не успя!

— Наистина ли? — погледна го е ясни очи тя.

— Хай, аба — кимна Никълъс.

— Някъде в планините на север живее един сенсей — промълви Итами. — Името му е Кийоки.

— Това не е име! — замръзна на мястото си Никълъс. — Това е състояние, което се изразява с една-единствена дума — лудост!

— Не зная... Но именно там е била Акико. Там се е научила да прикрива своето „ва“, там е овладяла изкуството на „яхо“. — Итами направи гримаса и се извърна от него: — Ето, казах ти всичко, което знам. Но сега се чувствам зле!

Той дълго мълча. Преди всичко за да ѝ позволи да възвърне самообладанието си, но и да попие неземното спокойствие на окръжаващата ги природа, да почувства как майчината ѝ милувка успокоява неспокойния му дух. Искаше му се този миг да продължи до безкрайност.

Накрая потръпна и тихо промълви:

— Трябва да тръгвам, хаха.

— Да.

— Ще ме целунеш ли за сбогом, както правеше Чонг под влиянието на баща ми?

Итами бавно се обърна към него. Очите ѝ бяха леко замъглени и огромни, сякаш побрали в себе си целия необятен свят. Ръцете ѝ се обвиха около раменете му с неповторима нежност, краката ѝ се повдигнаха на пръсти, устните ѝ докоснаха бузата му. Така, както го беше правила хиляди пъти в миналото.

— Честит рожден ден, хаха — промълви Никълъс.

— Бъди жив и здрав, Никълъс — въздъхна Итами. В следващия миг вече беше сама, само птиците чуруликаха в клоните на дърветата, приготвяйки се за настъпването на нощта.

Токио се стори на Джъстин толкова смайващ и огромен, колкото Ню Йорк би се сторил на някое хлапе от Небраска. Не беше очаквала да го види такъв, нито пък го беше искала.

Градът пулсираше около нея като гигантски кошер с неоново осветление, атмосферата му бе тежка и задушна като въздуха в каменовъглена мина. Тя се потопи в него с неволна тръпка на отвращение, а когато стъпи на тротоара пред хотел „Окура“, вече беше готова да зареже всичко и незабавно да се върне у дома. Единственото нещо, което я спря, беше Никълъс, по-скоро мисълта за него.

В този хотел беше отседнал и Крейг Алонг. Макар да го познаваше съвсем бегло, Джъстин му остави бележка и помоли администратора да му я предаде веднага след като се прибере.

После се качи в стаята си и се тръшна на леглото. След продължителния полет имаше чувството, че кожата и косата ѝ са просмукани от нещо мазно и неприятно. Изпъшка и стана. В банята пусна толкова гореща вода, колкото можеше да понесе умореното ѝ тяло.

Имаше чувството, че само горещата вода може да отмие дебелия слой нечистотия от кожата ѝ.

Телефонът иззвъня точно когато свитите ѝ на топка мускули започнаха бавно да се отпускат, покрити плътно с дебел пласт пяна. Пресегна се към деривата, окачен на плочките над главата ѝ. Беше Алонг. Работел във временния си офис в сградата на „Сато Петрокемикълс“ и се върнал в хотела, за да смени дрехите за обяд. Той

бил от хората, които обичат да ходят по риза, но едва тук проумял колко много държат японците на официалното облекло.

Джъстин го попита за Никълъс и Алонг объркано замълча. Безпогрешно доловил вълнението в гласа ѝ, той не смееше да ѝ каже, че няма никаква представа за местонахождението на своя шеф. Вместо това предпочете да я увери, че скоро ще го открие и отново ще ѝ позвъни. Когато линията прекъсна, Алонг веднага набра номера на Сато. Не, там все още не бяха се свързали с господин Линеър. Желаете ли господин Алонг да го свържат с Нанги-сан?

Алонг за пръв път чу, че Танцан Нанги се е върнал от Хонконг.

— Да, свържете ме, ако обичате — каза в слушалката той. После съобщи на Нанги за появата на Джъстин в Токио.

Нанги остави слушалката и излезе иззад бюрото си. Кацнал едва преди час на родна земя, той все още беше зает с мисли за хонконгските си операции. Непредвидимият Чу и неговият бащадракон не излизаха от главата му, но още по-натрапчиви бяха мислите за триадата Грийн Панг. До края на месеца тя щеше да нахлуе в сградата на търговската компания „Сун Ва“ на улица „Тай Пингшан“. Ще има насилие, ще се пролее кръв. Вероятно и кръвта на самия господин Лю, която нищо чудно да се смеси с кръвта на младата и пищна госпожица, известна с прякора Сочната Пиен.

Изходът от тази операция нямаше нищо общо с Нанги, тя си беше изцяло дело на мафията и част от постоянната ѝ война за завладяване на нови сфери на влияние. Поне така щяха да я представят вестниците. Нищо необикновено, подобни неща бяха ежедневие за кралската колония. Ло Хван вероятно също ще се примири. Карма. Може би съжалева, че не се е посъветвал с някой гадател преди срещата си с Нанги.

Всъщност операцията беше уговорена между Нанги и Непредвидимия Чу още преди разговора в Оушън парк. Това беше смисълът на натиска върху патриотичните чувства на Третия братовчед Ток. Нанги спазва уговорката с Ло Хван и след три седмици нямаше да има дори следа от дезинформационната връзка с Редмън.

Но не му било писано да се наслаждава дълго на своето задоволство. На вратата се почука и на прага застана Кей Хагура, един от вицепрезидентите на Сеичи.

— Влезте, Хагура-сан — любезно го покани Нанги, не пропуснал да отбележи загриженото лице на вицепрезидента. Може би има нужда от малко отпуск, който да прекара със семейството си, помисли Нанги. Това е най-добрият начин за почивка за всеки японец.

— Моля да ме извините за безпокойството, Нанги-сан — поклони се Хагура. Лицето му беше бледо и уморено, зад гърба му, отвъд плътно затворената врата, се разнасяше необичаен шум.

— Влезте, влезте, Хагура-сан — повтори Нанги със зле прикрито раздражение. — С какво мога да ви помогна?

Очите на Хагура останаха вперени в пода.

— Току-що получихме съобщение от нашия клон в Хокайдо — промълви той. — Станала е... станала е катастрофа... Никой не може да каже със сигурност...

Нанги се приведе напред, сърцето заблъска в гърдите му.

— Каква катастрофа, Хагура-сан? С кого, с какво?

— Страхувам се, че е със Сато-сан... — промълви Хагура с внезапно одрезгавял глас. Сякаш току-що бе пипнал силен ларингит. — Автомобилна катастрофа, макар още нищо да не е напълно ясно...

— А Сато-сан? — остро попита Нанги. — Какво е неговото състояние?

— Никой не е имал никакъв шанс — промълви Хагура, не искаше да споменава на глас ужасната дума, сякаш това би променило жестоката истина и би я превърнало само в неясно предположение.

— Хагура-сан! — извика Нанги.

Вицепрезидентът затвори очи и с мъка произнесе неизбежните думи:

— Сато-сан е мъртъв.

Нанги направи всичко възможно да прикрие шока си. Сега беше времето да покаже твърдост и достойнство. Този „кобун“ е устроен като древното общество — всички самураи са безрезервно предани на своя шогун и вървят напред, само напред. Отстъплението е непознато, забранено е дори колебанието. А и „Тенчи“ не може да чака.

— Благодаря, Хагура-сан — промълви през стиснати зъби той. — Давам си сметка за болката ви и ценя вашата деликатност.

Хагура дълбоко се поклони.

— Това беше мой дълг, Нанги-сан.

Беше дълбоко впечатлен от могъщото „ва“ на Нанги-сан, което въпреки внезапността на страшната новина продължаваше да излъчва своята хипнотизираща хармония. Това негово поведение щеше да стане известно на всички служители, проявата на героизъм и желязна непоколебимост положително ще спомогнат за преодоляване на шока им от неочакваната кончина на Сеичи Сато.

Останал сам в кабинета си, Нанги рухна. Очите му плувнаха в сълзи, железен юмрук застана в гърлото му и му пречеше да диша. Отправи поглед към широките панорамни прозорци и се замисли.

Първо го напусна Готаро. После оба-чама, Маки... Но Сеичи беше край него, винаги... С колко души може да бъде близък човек през живота си? Колко души биха могли да го разбират? Един, двама... По-голям брой означава, че този човек е имал — изключителен късмет.

С кого мога да споделя сега, запита се Нанги. С кого ще градя плановете си, на кого да се похваля за успеха в Хонконг? Всичко това можеше да стори само със Сеичи. Но Сеичи вече го нямаше.

Душата му се изпълни с гняв и дълбока тъга. За пръв път почувства, че любовта му към Бога се превръща в омраза, че вече не е в състояние да му вярва сляпо и безрезервно, че не иска да му поверява своята безсмъртна душа.

Как можа да допуснеш подобно нещо, гневно се обърна към него той. Какъв е смисълът на подобен акт? Душата му кипеше от възмущение пред безсмислената жестокост на съдбата. Нима нямаше значение, че те двамата — Танцан и Сеичи, бяха по-близки от родни братя, че познаваха всяка гънка на душите си, че си имаха пълно доверие, въпреки спорове, несъгласия и различия по отделни въпроси? Че именно тези спорове, несъгласия и различия бяха стоманената спойка на тяхната дружба, по-здрава и по-тясна дори от онази, която крепеше и най-сплотените семейства? Край, всичко е свършено. Но защо?

Ако Нанги можеше да прецени обективно поведението си в този миг, той положително би разбрал, че губи много повече от едно близко приятелство. Защото беше изгубил и характерното за всеки човек от Изтока примирение пред съдбата, вярата си, че всичко е част от вечния ход на живота. Беше изгубил мястото си във вечния, непроменим Космос, а това е наистина страшна загуба.

Когато Крейг Алонг доведе Джъстин в градината на петнайсетия етаж (именно там пожела да я приеме Нанги), върху лицето му отново бе кацнала непроницаемата маска. Представителят на „Томкин Индъстриз“ не остана дълго. Представи ги един на друг, после се извини с неотложен делови обяд и излезе.

Значи това е дъщерята на Рафаел Томкин, помисли си Нанги, докато внимателно я оглеждаше. Дали все още е влюбена в онзи гайжин Линеър? Бяха му докладвали за ледените им отношения по време на погребението на Томкин и именно по тази причина въпросът се появи в главата му.

— Позволете ми да ви поднеса личните си съболезнования, мис Томкин — рече той и любезно склони глава. — Познавах вашия баща и се възхищавах от него.

Мис Тобин, за малко не го поправи Джъстин. Сдържа се навреме просто защото вече беше осъзнала безсмислието на цялото това поведение, възприето преди много години.

— Благодаря, Нанги-сан — склони глава тя. — Букетът, който ми изпратихте, беше великолепен. — Огледа помещението и добави: — А и тук е много красиво!

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? — усмихна се любезно Нанги.

— Бих приела един джин тоник — отвърна тя и седна близо до огромната саксия, от която се излитаха свежите стройни стволоче на млади бамбукови, дръвчета. Нещо е станало, отбеляза си тя. Нанги изглежда стар и уморен, но Никълъс я беше предупредил никога да не задава директни въпроси.

Отпи от чашата, старателно избягвайки да гледа Нанги, който се приближаваше откъм бара с тежко накуцване.

— Малко съм изненадан да ви видя в Токио — каза той, след като се настани в стола насреща ѝ. — Бих ли могъл да ви помогна с нещо специално? Достатъчно е само да кажете. Ще ви дам на разположение една млада дама, която ще ви разведе из най-добрите магазини на града. Вечер ще ви придружава мъж, който...

— Дойдох да се видя с Никълъс — прекъсна го тя. Не ѝ хареса начинът, по който подходи към нея — като към всяка жена. Но направи усилие това да не проличи по нищо. Остана все така хладна и сдържана и това направи огромно впечатление на Нанги.

— Разбирам — промълви той с неволно уважение. — Съвсем основателна причина за едно толкова продължително пътуване.

Млъкна, а Джъстин усети как в душата ѝ се промъква мраз. О, колко много ѝ се искаше да обърне гръб на преструвките и да изкрещи: Какво се е случило? Къде е Никълъс? Добре ли е?

— Имате ли представа къде се намира той в момента? — попита тя и сама остана изненадана от спокойния си глас. Ако беше тук, Никълъс положително би бил горд с нея. Но самата мисъл за него докара влага в очите ѝ. Какво ли е станало, безпомощно се запита тя.

— За съжаление нямам — отвърна Нанги. — Самият аз току-що се завръщам от продължително пътуване. Все още не съм напълно информиран за всичко, което е станало тук в мое отсъствие.

Студен е като лед проклетникът, възкликна вътрешно Джъстин, Как ли успява да го постигне? Не си даваше сметка, че самата тя го копира, при това доста сполучливо.

С всяка измината минута уважението на Нанги към тази гайжин нарастваше. Отначало чувството беше неясно и объркано, после — все по-свободно и завладяващо. Реши да ѝ каже всичко, което му беше известно. Както от уважение към силата на нейното „ва“, така и по простата причина, че рано или късно тя сама ще го научи.

— Страхувам се, че новините не са особено добри, мис Томкин — започна той. — По време на моето отсъствие Сеичи Сато е загинал при автомобилна катастрофа.

— Господи! — ахна Джъстин и стисна ръце в скута си. Питието във високата чаша до нея беше отдавна забравено. — Той... той сам ли е бил? — Гласът ѝ изгуби значителна част от първоначалното спокойствие.

— Разбирам безпокойството ви — отвърна Нанги. — Доколкото съм информиран, той действително е бил сам.

Джъстин затвори очи, единият ѝ клепач неудържимо затрепка. Господи, колко спокойно и клинично обяснява всичко този човек! Сякаш е доктор, констатирал очакваната смърт на свой пациент!

— Много... Много съжалявам, Нанги-сан — промълви тя. — Моля, приемете най-искрените ми съболезнования. Слушала съм много хубави неща за Сато-сан...

Нанги я гледаше с широко отворени очи, действително изненадан. Къде е избликът на противни емоции, които очакваше от

тази варварка? Къде е досадният опит да подчертае близостта между Сато и Нанги и да го подложи на неподправено унижение? Нищо подобно не стана. Тя беше съумяла да изрази чувствата си по изключително подходящ начин, беше запазила както своето и неговото достойнство, така и уважението към мъртвия му приятел.

— Благодаря ви, Томкин-сан — отвърна той с глас, в който прозвуча нескрита симпатия. — Можете да постъпите, както желаете. Предложението ми за приятното ви прекарване продължава да е в сила, но можете и да се върнете в хотела си, ако, разбира се, желаете това. Във всички случаи ще ви информираме незабавно, ако научим нещо ново за Линеър-сан.

— Предпочитам да остана тук, ако не възразявате — каза Джъстин. — Но само ако сте наистина убеден, че няма да преча.

— В никакъв случай — поклати глава Нанги и позвъни за Кей Хагура.

Никълъс започна претърсването на гъстата гора около къщата на Итами с помощта на някои подръчни материали, взети от кухнята на лелята с нейно позволение.

Търсеше дупки от особен вид и това беше бавен процес. Гората беше по-гъста от времето, когато беше идвал тук като момче. Поне така си въобразяваше, защото съзнаваше, че човек никога не обръща внимание върху подробностите по местата, които не обича.

Небето, надничащо тук-там сред гъстата плетеница от клони, изглеждаше странно пожълтяло. Денят със сигурност си беше отишъл, но здрачът беше обагрен по доста странен начин. И въздухът беше необичаен. Тежък като олово и абсолютно неподвижен, той не беше в състояние да разклати дори стръкче трева. Липсваше обичайното жужене на насекомите, птици също не се виждаха...

Никълъс най-сетне откри онова, което търсеше и се залови за работа. А тя се състоеше предимно в очакване сред клоните на едно дърво. Когато остана доволен от това, той се спусна на земята. Намери наблизко една заоблена скала, седна на върха ѝ и зачака.

Така го и намери Акико — седнал и застинал в поза лотос. Мракът се спускаше, сенките се издължаваха над полянки и гъсталаци, над остри скали, под които се гушеха отровни гъби, над мъхове и диви

цветя. Денят отстъпваше място на нощта. Чучулиги и сипки се готвеха за сън, сред клоните на дърветата се появяваха бухали и козодои. Зайци и глигани намираха покой в гъсталака, лисици и невестулки тръгваха да търсят храна. Всичко това ставаше тихо, спокойно, почти незабележимо.

Тя спря пред него — още една сива сянка, изскочила от гъсталака.

— Съжалявам, че не успях да ти донеса катаната.

— Щеше ли да ме убиеш с нея?

— Слез от удобното си гнездо, за да поговорим — изплъзна се от прекия отговор тя.

Никълъс неохотно се подчини. Мислеше за Масашиги Кусуноки. Мислеше за него непрекъснато, още от мига, в който Сато бе споменал името му и бе го свързал с риуто „Теншин Шоден Катори“. Отдавна бе напуснал Мошино, никога не беше чувал за сенсей с подобно име. Нито в Япония, нито извън нея.

Но беше сигурен, че Сато не го е излъгал, нито пък него са излъгали. За какво би послужила тук една лъжа? Масашиги Кусуноки е съществувал наистина (докато е бил умъртвен, разбира се), едновременно с това продължаваше да му изглежда като някакъв тайнствен фантом. Кой е бил той, кой го е убил?

Дали това е била Акико, неговата ученичка? Дали е успяла да прикрие своето „ва“ по метода на онзи луд Кийоки и да хване своя сенсей неподготвен? Така ли се готви да постъпи и с него самия сега?

Меката трева замести татамито по великолепен начин. Мракът, прокрадващ се между върховете на дърветата, бавно започна да ги обгръща. Тъмният му плащ нежно се люшна над главите им — две необичайни нощни животни в тихата гора. Но те се чувстваха у дома си, черната нощ бе тяхната стихия. Далечният блясък на звездите караше лицата им да светят със студена, едва доловимо фосфоресцираща светлина.

— Щях да те разкрия дори и без татуировките — каза той.

— Никой, освен теб не би разбрал скритото им значение — кимна леко тя.

— Да — въздъхна той. — Зная легендата за Хсинг, който бил в състояние да променя външния вид на хората, да създава „акума“^[2] с помощта на „яхо“.

— И си й повярвал, така ли? — засмя се тя.

— Аз вярвам в кужи кири, вярвам в кобудера и ву-шинг — отвърна той. — Познавах някога един „махьо-дзукай“^[3]... — Последните думи произнесе с възходяща интонация, от тях тя разбра, че още не е свършил: — И ти си го познавала, Акико-сан. Името му е Сайго...

Беше извадил ключа от джоба си и й го подаваше. Беше убеден, че тя го поема, но не е сигурна дали да го използва. Затова продължи:

— Сега зная истината. Твоите дракони-близнаци ми говорят с огнения си език. Преди да бъде убит от своите ревниви сънародници, Хсинг успял да увековечи своя „акума“. Той е бил сенсей в множество области, между които е било и татуирането.

— Сторил това, за да бележи завинаги своя възпитаник, за да бъдат навеки свързани от колелото на общата карма. Поне така гласи легендата...

— И ти, Акико-сан, си имала свой сенсей, който те е белязал със забележително майсторство. Така е, нали? Не мога да си представя, че си решила да се татуираш при някой обикновен уличен занаятчия... — Разбира се, можеше да отиде още по-далеч и да спомене дори името на Кийоки. Но това би означавало да й даде огромно предимство.

— Значи знаеш за ву-шинг — промълви тя и леко кимна с глава. Най-сетне се възползва от ключа, който й подаде. — Вероятно ще ми олекне при мисълта, че и някой друг знае... Особено когато този друг си ти... — Но вътре в душата й се надигаше смут. Амида! Това не може да е истина! Гледам го и усещам как все повече го обичам. Любовта ми е толкова силна, че трябва да стисна с всичка сила своята дългогодишна омраза, да я стискам с побелели от напрежение пръсти, за да не й позволя да отлети! Трябва да се концентрирам до крайност, иначе тя ще изтече между пръстите ми като сух пясък!

— „Акумата“ на Хсинг е имала едно-единствено предназначение — промълви тя. — Да изпълни едно обещание, да реализира едно отмъщение, чакало стотици години. Фамилното ми име не е Офуда...

— Не е — прекъсна я умишлено Никълъс. — То е Сато. А твоят съпруг Сато-сан е мъртъв...

— Така си помислих и аз — леко склони глава тя, очите й проблеснаха на светлината на звездите. — За което съжалявам. Но

съжалявам само защото не аз бях тази, която го е лишила от живот, прибягвайки до четвъртата степен на „ву-шинг“.

— Кунг — изрече Никълъс, използвайки китайската дума за „палат“ — наказанието на евнусите. — Първо щеше да го кастрираш, а след това да го убиеш, нали?

— Точно това заслужаваше! — злобно просъска тя. — И не само той, но и приятелчето му Танцан Нанги! Той тепърва ще тръгне от ужас пред моята мощ! Именно той и Сато са виновни за смъртта на истинския ми баща — Хироши Шимада!

— Заместник-министърът Шимада бил твой баща? — искрено се изненада Никълъс. Много добре познаваше това име, тъй като Шимада беше един от хората, с които се беше заел баща му в следвоенните години. — Доколкото знам, той е имал само двама сина!

— Майка ми е била негова любовница — с нескрита гордост отвърна Акико. — Била е „таю оиран“ в Йошивара. Най-добрата в цялото заведение!

— Шимада си направи сепуку, стана огромен скандал и...

— Всичко беше организирано от Нанги, Сато и техния духовен наставник Макита!

Никълъс знаеше, че това не е вярно, тъй като доказателствата за злоупотребите на Шимада са били многобройни и неподлежащи на съмнение.

— Те са изфабрикували купища лъжи, полуистини и инсинуации — продължи с разкривено от гняв лице Акико. — Които са били повече от достатъчни в атмосферата на психоза, властвала в Япония след края на войната! — Никълъс усети как душата ѝ се стяга за решителния удар. — А твоят баща — полковник Денис Линеър, е настоял всички тези скалъпени обвинения да станат обществено достояние! През цялото време е искал да отстрани баща ми от пътя си, тъй като той е бил единствената преграда пред пълния му контрол върху МТИ от страна на окупационните власти!

Никълъс ясно си спомни какво беше казал баща му, когато откриха заместник-министъра Шимада и съпругата му в локва кръв: „Никога не се радвай, когато умира човек. Просто бъди доволен, че е пресъхнал един от изворите на злото. В случая това зло е свързано о хора, които са искали да увековечат властта на предвоенните индустриални гиганти «дзайбацу» в икономическата политика на

Япония. Ние сме длъжни да се противопоставяме на подобен процес. И сме длъжни да действаме. Човечеството не може да просъществува, ако от време на време някой не се заема да почиства основно натрупаното зло.“

— Всички обвинения срещу баща ти са били добре аргументирани и истински, Акико — меко продума той. — И наказанието му е в пълно съответствие с извършените престъпления.

Веднага разбра, че думите му изобщо не проникват в нейното съзнание, същевременно усети колко му е трудно да спре привличането, излъчващо се от лицето ѝ, белеещо се само на сантиметри от неговото. Това, че тя не беше Юкио, сякаш изобщо нямаше значение. Този факт беше регистриран само от разума му, докато чувствата бяха съвсем друго нещо. Те изцяло се разминаваха със здравия разум и трезвата действителност. Какво в нея го караше да реагира по този начин?

Каквото и да беше това чувство, то съвсем не го караше да забрави опасността от нейното присъствие. Просто я правеше по-завоалирана, по-неясна...

А смайването му беше съвсем неподправено, съвсем истинско, макар и породено по особен начин. Въпреки наученото от Итами, въпреки всички проверени и все още предполагаеми факти, които сам бе събрал за Акико, той изненадано откри, че усеща единствено нейното „ва“, сияйно и невъзмутимо, една съвършена хармония. Не можеше да определи какви са истинските ѝ чувства към него. Не можеше да почувства нито агресивност, нито враждебност, пито каквото и да било друго отрицателно чувство. И отново се запита дали и тайнственият Масашиги Кусуноки не се е чувствал по същия начин миг преди Акико да отнеме живота му...

— Трябва да разбереш, че полковникът е бил оръдие в ръцете на хората, които споменах — тихо каза тя с безжизнени като камък очи. — Пробутали са му своята мръсотия и той покорно е изпълнил волята им.

— Дори Сато и Нанги да са толкова виновни, колкото твърдиш ти, това не може да оправдае отнемането на три невинни човешки живота — твърдо изрече той.

— Не ми говори за невинност! — просъска тя. — В тази компания подобно понятие не съществува! Главните виновници са

двама, а всички останали са техни съучастници!

Никълъс си спомни за госпожица Йошида и изведнъж усети, че му е мъчно за жената отсреща точно толкова, колкото му беше мъчно и за Йошида. Как се променя животът, Господи, въздъхна вътрешно той. И колко малко надежда има в него!

Все пак беше успял да изпълни целта си и вече знаеше всичко, което трябваше да знае. От думите ѝ разбра, че няма да има възможността да стане и да си тръгне; че независимо от чувствата ѝ тя е прекалено тренирана; че духът ѝ, по подобие духа на покойния ѝ съпруг Сайго, е прекалено слаб, за да се освободи от проклятието на „яхо“. Той никога не би успял да я убеди в своята правота. Прав беше Акутагава-сан, когато му каза, че „яхо“ притежава дяволската сила да погълне и унищожи волята, да превърне човека в свой роб — в противоречие с всички останали бойни изкуства, чието предназначение е да служат вярно на този, който ги е овладял.

Гледаше лицето ѝ с нови очи. Най-сетне разбра напълно с кого си има работа. Тя беше МИКО — всемогъща и страшна магьосница, която с лекота успява да прикрие истинските си намерения и може да отнеме живота на всеки, когото избере. Може да го стори по време на целувка или нежна прегръдка и той няма да усети нищо, хармонията на могъщото ѝ „ва“ няма да се наруши нито за миг. Жертвата така и няма да разбере докосването на Пустотата...

Безсилието му по отношение на нейните намерения беше пълно. Сега разбра колко е бил прав да чака горе, сред клоните на вековното дърво. Сега си даде сметка, че се е изправил лице в лице със Смъртта. Не протестираше срещу факта, че тя бе приела образа на първата му любов, по-скоро беше доволен, че ще напусне света именно с този образ в съзнанието си, че последните му мисли ще бъдат свързани с мечтата за Юкио.

— Колко е тихо — обади се Акико. — Животните се крият, птиците са в гнездата си, буболечките спят. Дори вятърът стихна сякаш специално за нас.

Очите ѝ сияеха, той беше сигурен, че вижда отражението на луната в леко изпъкналата им повърхност. Сякаш бяха покрити с фина коприна, сякаш бяха наистина очите на Юкио.

— Защото ние сме влюбени, Никълъс. Последните истински влюбени на земята. Не само телата ни се преплитаха, когато се

любехме. Преплитаха се и душите ни. Облаците и дъждът сляха нашите духове, Никълъс. Сега те са татуирани така дълбоко и отчетливо, както моите дракони. Ще се познаваме винаги, когато и да се срещнем, на този или в онзи свят, в новия ни живот след смъртта, там, където ни захвърли всемогъщата карма... Ще се познаем независимо дали сме хора или язовци, дъждосвирци или змии... Връзката между нас ще съществува вечно благодарение на това сливане на духа, което сме осъществили тук, на тази земя, в този живот...

Не беше ли се приближила мъничко? Никълъс не можеше да прецени. Думите ѝ станаха сияйни като очите ѝ, като блясъка на звездите над притихналата гора.

Не се ли приведе напред, към него? Не усеща ли твърдата заобленост на гърдите ѝ срещу своите? Не го ли залива топлината на тялото ѝ, не парва ли бузата му дъх на люляк? Нямаше ясен отговор за нито един от тези въпроси, усещаше единствено могъщото ѝ „ва“, ярко като фар върху морския бряг.

Спомни си трескавата нощ с нея в градината на Сато, изведнъж му се прииска отново да изпита онази приятна, лудост. Сато! Усети как ръката ѝ се обвива около врата му после се плъзга леко по рамото му, пръстите ѝ докосват шията... Спомни си за Сато, заповяда си той, но въпреки това усети как тръгва подир него. Не беше удържал клетвата си да го закриля и сега трябва да плати за това!

— Не! — изкрещя извън себе си той, гората повтори вика му с многократно ехо. — Не трябва! Не мога да те обичам! Ти си Мико!

Отдръпна се от омайната ѝ прегръдка и измъкна късия нож, който бе взел от кухнята на Итами. Макар и обикновен, той бе добре наточен и можеше да се използва като оръжие на честта. После, без секунда колебание, Никълъс го заби до дръжката в корема си. Бликна фонтан кръв, черен в мрака на нощта, топлиите струи заляха колената му, блеснаха за миг във високата трева, пръснаха чак в скута на Акико.

С разкривено от непоносимата болка лице Никълъс дръпна острието отляво надясно през долната част на корема си, по посока на мястото, където лежеше свещената „хара“.

Акико изпадна в шок, очите ѝ щяха да изскочат от орбитите си.

— Амида! — ахна тя, ужасена от огромното количество кръв, което течеше от тялото му като планински поток, което го

пресушаваше и лишаваше от живот.

Душата ѝ се разтърси от противоречиви чувства. Възторг и мъка, паника и страх, задоволство и тъга. Това ли беше краят, към който толкова години се беше стремилa? Това ли е крайната реализация на дълго жадуваното отмъщение?

Това е, тя беше сигурна. Но в същото време в душата ѝ започна да се промъква болезненото съмнение, че не точно към това се беше стремилa. Цял живот се беше борилa да се, освободи от традиционната за всяка жена роля да бъде покорна слугиня на мъжа. В основата на тази борба лежеше отхвърлянето на всичко онова, което беше била нейната майка, отвращението към унижителното положение на „таю“. Именно тези чувства я насочиха към решението да овладее до съвършенство древните бойни изкуства — тази изцяло мъжка територия. Цял живот се беше стремилa да бъде равна с най-властните мъже.

Но сега започна да разбира, че този стремеж я беше превърнал в пионка в ръцете на всички онези мъже, които си въобразяваше, че познава най-добре Кийоки, Сайго и в крайна сметка — заместник-министъра Шимада. Съзна, че именно баща ѝ беше човекът, предначертал живота ѝ със своето поведение. Точно както бащата на Сайго беше предначертал неговия, съвсем точно! Живот в служба на злото!

Но откритието ѝ дойде твърде късно. Животът вече напускаше тялото на човека, когото обича повече от всичко на света.

Отвори уста да изкаже чувствата, завладели душата ѝ е огромна сила, разпери ръце да покаже чистите си намерения. Но в същия момент земята под краката ѝ се преобърна сякаш някакво злоещо „яхо“, хиля дократно по-могъщо от нейното, беше решило да превърне всичко в пепел и вода, да унищожи целия свят.

Артилерийски тътен се разнесе над главите им и отекна дълбоко в тъмната нощ, ехото му, многократно усилено от нови, появили се току-що природни препятствия, се върна стократно усилено.

Светът наистина се разпадаше, земята разтвори огромни, страховити челюсти. В тях мигом изчезнаха цветя и храсти, дървета и малки полянки. В дъното на това дяволско гърло нещо къкреше и клокочеше. Противна метална миризма нахлу в ноздрите и, дробовете ѝ се сгърчиха от острата воня на сярa.

В следващия миг Акико изгуби равновесие, просна се върху потръпващата земна гръд, затъркаля се без посока, зави ѝ се свят. Вече не беше в състояние да определи къде е небето, къде са звездите, къде е твърдата скала. Ръцете ѝ инстинктивно се протегнаха напред, пръстите ѝ напразно се опитваха да се вкопчат в горещата, изплъзваща се земя...

Никълъс също падна и започна да се търкаля, напълно безпомощен пред огромната дива сила на земния трус. Съветският спътник беше определил него, вия епицентър със завидна точност — някъде на около километър в източна посока от тях.

Усети, че излита във въздуха и бързо се отдалечава от мястото, където бяха коленичили заедно с Акико, от локвата кръв на нещастната лисица, която беше увил около себе си и която бе прикрил с широкото кимоно. Предположението му, че силата на „яхо“ може да бъде временно блокирана единствено от мощността на първия земен трус, се беше оказало абсолютно вярно.

Правеше отчаяни опити да се задържи за острите ръбове на скалите, които се пукаха и пръскаха пред очите му като рохки яйца, за миг успя да се задържи на крака, после отново падна и започна да се търкаля, защото мощните земни трусове продължаваха. Отлетял най-малко на петнайсетина метра от мястото, на което стоеше, той замаяно надигна глава и очите му потърсиха фигурата на Акико. Не я видя, наоколо цареше невъобразим хаос.

Светът наистина беше полудял. Там, където допреди миг се издигаха стройни дървета, сега имаше единствено огромни димящи дупки. Самите дървета бяха отхвъркнали високо горе в жълтеникавото небе, от стърчащите им на всички страни корени се сипеше водопад от пръст и ситни камъчета.

Само след миг Никълъс вече пълзеше обратно. Добра се до мястото на трагичната среща с цената на доста заобикаляне, на няколко пъти бе принуден да спира и да се заковава на място, тъй като затихващите трусове разтърсваха земята под коленете и дланите му като тръпки на ярост по телата на могъщи божества. Най-сетне се добра до огромната пукнатина, сякаш разцепила земята на две отделни части. Беше страшно дори да си представи, че само преди броени секунди тук е имало полянка, осеяна със солидни скали. Беше страшно дори за човек като него, който от рождението си беше свикнал е

честите земетресения. Но едва ли някой би могъл да свикне напълно с дивата мощ на природните стихии.

Тътенът стихна, тишината беше страшна. Стори му се, че долавя далечен човешки глас. Надигна се на лакти и колене и внимателно пропъзля до ръба на пукнатината, извита и грозно назъбена.

Акико беше на дъното. Слабичкото ѝ овално лице надничаше изпод тежки камъни и натрошени дънери.

— Никълъс...

Видя очите ѝ, все още блестящи и омайни. Очите на Юкио. Понечи да тръгне към нея, но почвата под гърдите му започна да пропада, вълна от прах и дребни камъчета се стовари върху лицето ѝ и тя нададе пронизителен вик.

Той бавно започна да се изтегля обратно, главата му застрашително се полюшваше над бездната. Очите му автоматично започнаха да търсят друг път, за да стигне до нея. Може би ще може да се възползва от онова дърво там, надвиснало точно над главата ѝ. Не виждаше обаче никакви корени, не беше сигурен дали ще издържи тежестта му, или ще се стовари с цялата си тежест върху смазаното ѝ тяло там, долу.

— Никълъс!

Нещо в гласа ѝ го накара да забрави за практическите си помисли. Погледна надолу. Да, това беше нейният глас, макар и някак неуловимо променен.

— Не мърдай! — предупреди я задъхано той. — Не мога да сляза долу, тъй като пукнатината е много нестабилна. Ще отида да намеря върбови пръчки, за да изплета въже...

— Не!

Мъката в този вик го накара да замръзне на място.

— Не ме напускай, Никълъс! Не ме напускай отново!

В недрата на земята се зароди нов, страховит тътен, Никълъс неволно потръпна. Правилно ли беше чул? Наистина ли каза „отново“?

— Идвам при теб! — изкрещя той.

— Не, не! В името на Амида, не го прави! — Отново видя лицето ѝ, осветено ясно от звездите. След земетресението те сякаш бяха станали два пъти по-ярки, сякаш вселената внезапно се беше пробудила от хилядолетната си дрямка. — Ще загинеш!

Той беше започнал спускането си по ръба на пукнатината, краката му търсеха някаква опора. Видя как Акико се протяга в напразно усилие да улови сплетените над главата ѝ коренища, гъсти и непроходими като гордиев възел. В същия момент тътенът рязко се увеличи, дълбоко долу земните пластове продължиха да се наместват със спиращо дъха стържене, натискът по посока на повърхността стана неударим. Стените на пукнатината потръпнаха и се отдалечиха една от друга, дори небето изглеждаше изпаднало в шок от мъките на болната земна твърд. Звездите ужасено примигваха, тътенът се превърна в грохот.

Никълъс не чуваше нищо, оглушен от могъщия стон на земята. Имаше чувството, че тъпанчетата му ще се пръснат всеки миг — толкова нетърпими бяха вибрациите. Избраното преди миг дърво рязко политна надолу, той отвори уста да нададе беззвучен писък. После волята му се сви на стоманена топка и цялото му внимание се насочи към едно — да спаси живота си, да се измъкне невредим от зейналата земна паст.

Когато беше в състояние да гледа отново, пред очите му се разкри съвсем различна картина. Нямаше нито гора, нито пръснати из полянките скали, нито хълмове, които беше обходил минути преди очакваната среща. Плодородната долина, която познаваше, беше изчезнала. А заедно с нея беше изчезнала и Акико. Пред очите му се разстилаше безкрайна пустиня.

Първият познат човек за Никълъс след излизането му от токийската болница „Тораномон“ беше Таня Владимирова. Не се изненада особено, тъй като изобщо не бе си направил труда да позвъни на Минк.

Тя излизаше от един асансьор в „Окура“, а той чакаше да влезе.

— Какво стана с вас? — попита го тя, ловко промушила се до него.

Асансьорът на Никълъс пристигна и тя се качи заедно с него.

— Изглеждате така, сякаш някой ви е вкарал в месомелачка и е забравил да я изключи...

— А вие бяхте ли тук по време на земетресението? — отвърна с въпрос той. Въпрос, който, чут отстрани, сигурно е прозвучал странно.

— О, да — кимна тя. — Беше доста страшничко. Макар че японците го приеха със страхотно хладнокръвие. — Говореше с умишлено игрив тон и Никълъс леко се учуди. — А вие?

— Аз се разминах с най-силните трусове — рече той.

Тя търпеливо го изчака да отключи стаята си, после подхвърли:

— Веднъж преживях подобно нещо в Лос Анжелис... Макар че не беше силно като това тук. Никой не му обърна внимание, сякаш нищо не се беше случило.

— Японците приемат нещата по по-друг начин — каза Никълъс и отиде в банята да пусне крановете. После неволно повиши глас, за да надвика шума от шуртящата вода: — За тях земетресенията са част от природата, докато калифорнийците ги смятат за част от смъртта и предпочитат да не мислят за тях.

Петнайсет минути по-късно излезе от банята, приключил с редуването на горещата и студената струя върху тялото си. Увил се в голяма хавлия, той се зае да сваля пластмасовото пликче, което беше нахлузил върху бинтованите си пръсти.

— Радвам се, че сте тук — подхвърли на Таня той.

— Това е добре — кимна тя, без да отделя поглед от ръката му. — Дойдох като специален пратеник на Минк. Задачите ни претърпяха лека промяна след последния ви разговор с него. Сега искаме да концентрираме усилията си повече върху „Тенчи“, отколкото върху Проторов.

Може би тялото му се бе поддадо на огромната умора, може би съзнанието му бе все още запълнено с мисълта за Акико и начина, по който се беше превъплътила в Юкио за последен път — всецяло убедително... Може би душата му бе обладана от спомена за първата любов — мощен, жив, релефен... Вероятно всичко беше плод на въображението му, на той беше абсолютно сигурен, че духът на първата му любов някак беше успял да се всели в нейната двойница, изпълвайки сърцето ѝ с любов и нежност, изхвърляйки оттам омразата и жаждата за мъст... Може би подобни мисли са глупави и наивни, но той усещаше прекалено ясно вечното преплитане между живота и смъртта.

Във всеки случай не успя да долови фалша в гласа ѝ. Фалш, който при нормални обстоятелства несъмнено би усетил. Все още не бе насочил цялото, си внимание към този разговор, мислите му

продължаваха да витаят далеч от действителността. Дал почивка на уморените си мускули, той беше разсеян и неконцентриран, беше уязвим...

— Още по-добре — отвърна Никълъс и се обърна към шкафа с чистото бельо. — Защото Проторов вече не представлява опасност за никого.

— Какво означава това? — попита Таня, въпреки че вече знаеше отговора.

— Означава, че му видях сметката — рече Никълъс и се обърна точно навреме, за да забележи огромната изненада в очите ѝ. — Освен това се добрах до всичко, което е свързано е „Тенчи“.

Таня стоеше като ударена от гръм. След ужасната новина, която ѝ съобщи Русилов, тя бързо започна да губи своята увереност. Какви шансове имаха на предстоящата среща между ръководителите на КГБ и ГРУ след смъртта на Проторов? Тя също познаваше Мироненко. Познаваше го добре, тъй като именно той беше първият мъж в живота ѝ, а тя го беше привлякла в орбитата на Проторов. Това се случи малко преди да завърши Уралската школа. Мироненко и още няколко висши офицери от ГРУ биха пристигнали да се запознаят на място с подготовката на нейните възпитаници.

Проторов прецени, че именно Мироненко е най-подходящ за бъдещите му цели и задачи, точно затова го беше и поканил.

А вечерта изпрати Таня в стаята му. До този момент тя беше напълно лишена от секс, желанията на тялото ѝ по особен начин се преплитаха с мечтите на все още девическото ѝ съзнание. И тази комбинация се беше оказала безкрайно съблазнителна за Мироненко, както впрочем би се оказала за всеки нормален мъж...

Таня беше първата му свръзка с Проторов. След онази нощ той не искаше да се откаже от нея, отношенията им продължиха през цялата пролет и част от лятото.

Но през лятото Таня трябваше да се дипломира, освен това Проторов вече имаше нова, съвсем специална задача за нея. Това бяха причините, поради които Проторов направи необходимото да извести съпругата на Мироненко за увлечението на мъжа ѝ. И той незабавно се отдръпна от Таня. Вероятно благодарение на факта, че този ход на Проторов беше спасил брака и кариерата му, а вероятно и защото

споделяше голяма част от политическите му виждания, Мироненко скоро се превърна в негов привърженик и близък съратник.

Междувременно Проторов премести Таня в Москва и я остави сама да се внедри в дисидентските среди на брат си Михаил. От негова гледна точка в това нямаше абсолютно никакъв риск. Защото отдавна знаеше, че Таня обича баща си дълбоко и всеотдайно, че в нейните очи поведението на Михаил не е нищо друго, освен предателство към семейството. Разбира се, тези чувства на младото момиче бяха внушавани от опитните инструктори в школата в продължение на дълги месеци и дори години.

Михаил беше изключително доволен от факта, че сестра му е избрала неговата среда. За него този акт не беше нищо друго, освен признак на съзряване. Изобщо не можеше да му мине през главата, че Таня е внедрен агент на КГБ.

Сега душата на Таня се изпълни с надежда. Първоначалният ѝ план да убие Никълъс, а след това и Минк, автоматично отпадна. Първо трябваше да сложи плановете за „Тенчи“ на безопасно място в главата си, а след това — да се свърже с Русилов и да организира безопасното си изчезване.

Разбира се, няма да сподели с него своето откритие. По-скоро ще го остави с впечатлението, че се връща в Центъра победена и надхитрена от Линеър. Това няма да е трудно след всичко, на което е бил свидетел в обезопасената база там, в Хокайдо.

А после ще се прехвърли през границата, ще прекоси Курилските острови и ще се свърже с Мироненко. Все още можеше да се включи в срока на планираната среща на високо равнище, нямаше никакво намерение да споделя триумфа си с някакъв жаден за слава мъжкар. Не, тя лично ще говори пред генералите от КГБ и ГРУ, ще покаже на всички, че е достойна за мястото на Проторов. Промяната ще дойде, мечтата ще бъде осъществена!

Потисна чувствата, които вълнуваха душата ѝ, и тихо каза:

— Колкото по-скоро ми разкажете наученото, толкова по-бързо ще приключим с всичко. После грижа за него ще има единствено Минк.

Вече напълно облечен, Никълъс бавно броеше парите в един чисто нов портфейл.

— За щастие няма да се наложат никакви конкретни действия от наша страна — рече той. — Сигурен съм в това. Но ако руснаците бяха успели да проникнат в „Тенчи“, катастрофата щеше да е ужасна!

Таня стисна зъби, обзета от нетърпение. Трудно ѝ беше да се овладее. Последва го в банята, където той се зае да сресва косата си, облегна се на касата и зачака да свърши със сешоара.

— „Тенчи“ е изключително сполучливо избрано кодово име — започна той. — В превод означава „небе и земя“, а на практика представлява един суперробот.

— Какво? — извика Таня. — Да не би да гледаме научнофантастичен филм?

— Нека започна отначало — отвърна той. — Преди три години японският танкер „Харе Мару“, натоварен с радиоактивни отпадъци, попада в силна буря в протока Немуро, разделящ Хокайдо и най-южните части на Курилските острови. Изчезва без следа и това е сериозен инцидент, за който японското правителство по разбираеми причини не желае да се вдига шум.

— Спасителните операции започват веднага след стихването на бурята. Скоро се разбира, че радиоактивните отпадъци са останали непокътнати в своите здрави контейнери и операцията продължава без засечки.

— Но на третия ден се случва нещо непредвидено. Водолазите работят с няколко изключително мощни вакуумни помпи, закрепени с тежки котви за дъното. В резултат на вибрациите там се появява малка цепнатина и от нея започва да изтича някаква черна и мазна субстанция.

— Така в непосредствена близост до японските брегове, въпреки категоричното мнение на геолозите, се открива петролно находище.

— Всички са силно развълнувани, откритието на водолазите моментално става достояние на министър-председателя, в района са изпратени големи екипи океанографи и геолози. Три седмици по-късно резултатите от техните проучвания са ясни и категорични — открито е огромно по мащабите си петролно находище, дълбоко километри. Ако правителството открие начин за промишлен добив, Япония никога повече няма да купува чужд нефт, ще задоволява напълно своите нужди и ще осъществи една дългогодишна мечта на своите най-светли умове.

Но пукнатината се е появила в такъв вид скала, че всички известни способности за добив на петрол с плаващи платформи са напълно непригодни. В допълнение мястото се намира твърде близо до известна със своята нестабилност тектонична маса на океанското дъно. Всяко непредпазливо действие в този район би могло да предизвика унищожително земетресение.

Така се ражда „Тенчи“. Той има осем самостоятелно действащи ръце и крака, може да се придвижва по терени от всякакъв вид. Може да вижда, чува, притежава дори обоняние... С негова помощ ще се изпомпва петролът от дъното на океана, той ще бъде свързващото звено, чрез което милиони барели суров нефт ще поемат към повърхността по тънък, но здрав петролопровод. А там ще чака дълга редица от празни танкери...

— Но защо всичко е било обгърнато в толкова дълбока тайна? — попита Таня. — Те биха могли да работят по проекта си съвсем открито.

— Сигурно — сви рамене Никълъс. — Но петролното находище не е само на тяхна територия, макар те да са убедени в обратното.

— Какво казахте? — попита Таня, усещайки как сърцето ѝ се качва в гърлото.

— Несъмнено знаете, че Курилските острови са обект на отдавнашен спор между Япония и СССР — рече Никълъс. — А въпросът сега е коя от двете страни има права над новото находище. В зависимост от това на кого го задавате, ще получите и отговора — на Русия или на Япония... — Той се отдръпна от огледалото. — Сега вече ви е ясно защо Проторов е искал да проникне в тази тайна — руснаците също биха постигнали пълно самозадоволяване от новото находище.

Излезе от банята и с недоумение се огледа. От Таня нямаше следа.

Малко преди да тръгне към временния си кабинет в сградата на „Сато Петрокемикълс“, иззвъня телефонът.

— Моля? — вдигна слушалката той.

— Времето в Кий Уест беше страхотно, приятел — бръмна в ухото му до болка познат глас. — Но компанията беше кофти...

— Кроукър! — ревна Никълъс и всичкият въздух излетя от дробовете му. После колената му изведнъж омекнаха и беше принуден да седне. — Наистина ли си ти, Лю? Не може да бъде!

— Може, приятелче, може! Долу съм, във фоайето. Не посмях да се кача, без да ти се обадя, щото си помислих, че можеш да получиш инфаркт... Сега да се кача ли?

— Тъкмо излизам. Чакай ме долу. — В главата му се блъскаха хиляди въпроси. Лю Кроукър е жив! Нима е възможно?

— По-добре да се кача — настоя познатият глас. — Имам доста важни неща да ти казвам...

— Добре, чакам те.

Малка пауза, после нов въпрос, зададен с леко хриплив глас:

— Как я караш?

— Нищо не е вече същото — отвърна Никълъс. — Но така и трябва да бъде...

— Ха! Ей сега ще дойда и ще ми разкажеш всичко!

Беше малко поотслабнал и доста почернял, лицето му на Робърт Мичъм^[4] беше прорязано от дълбоки бръчки. Но иначе изглеждаше прекрасно.

Прегърнаха се като братя и този път Кроукър не показва с нищо, че физическият контакт му е неприятен. Изведнъж със смайване усети колко много му беше липсвал Никълъс.

— Какво ти се е случило? — посочи превръзките той.

— После ще ти разказвам — рече Никълъс. — Сега е твой ред.

И Кроукър започна. Разказа му всичко — от мига, в който тайнствената кола го изхвърли от магистралата при Кий Уест, до последните признания на Аликс Логан.

— Значи Минк е виновник за смъртта на Анжела Дидион? — озадачено промълви Никълъс. — А Томкин не е имал нищо общо с нея...

— Имал е, защото е знаел — изръмжа Кроукър. — Имал е, защото именно той е вкарал убийците в къщата! Но юридически погледнато, той няма вина за самото престъпление...

Никълъс го погледна, нещо в гърдите странно го прободеше.

— Съжалявам, че е проявил слабост — промълви той. — Вероятно си е представял каква заплаха е тя за националната сигурност...

— За мен си остава убиец! — отсече Кроукър. — Майната й на националната сигурност!

— Не съм съгласен, Лю.

— Какво искаш да кажеш? — вторачи се в него Кроукър.

— Знаеш какво — меко отвърна Никълъс. — Как попадна тук?

Кроукър се замисли за миг, после отвърна:

— Националната сигурност го изисква — въздъхна той, признал поражението си. — Съжалявам, Ник.

— Забрави го, Лю. Това просто означава, че всички ние можем да бъдем прекарани в името на криво разбран патриотизъм.

— Това ли е причината Томкин да ги вкара в онзи апартамент?

— Честно казано, не зная — погледна го в очите Никълъс.

— Е, това едва ли има някакво значение за Анжела. Тя все си е там — на два метра под земята.

— Не можеш вечно да се измъчваш от едно убийство, Лю. Ти направи каквото можеш. Духът на Анжела почива в мир и мисля, че вече е крайно време да слезеш на земята.

Кроукър тежко се отпусна на стола, лицето му потъна в широко разперените длани.

— Нищо не съм направил. Нищо не съм разкрил, доникъде не успях да я докарам... Просто си буксувам в пясъка и толкоз. Никой няма да плати за убийството на Анжела. Нито сега, нито когато и да било!

— Какво стана с теб в Кий Уест, приятелче? — загрижено го попита Никълъс. — По-точно с душата ти...

— Не зная, Ник — приглушено отвърна Кроукър. — Проклет да съм, ако зная! — Никълъс мълчеше и Кроукър бе принуден да продължи просто за да прекъсне непоносимата тишина: — Животът ми се разби... просто не мога да разбера какво стана с онова умно копеле, което завърши с отличие академията... След нея беше лесно — в едната си ръка стисках закона, а в другата — служебния револвер. Знаех как да ги използвам знаех, че съм на страната на доброто, а всички останали — убийци, изнасилвачи, наркомани, грабители, крадци — на противната страна.

— Това беше много, много отдавна... Поне сега така ми се струва. Някъде по пътя съм изгубил способността да различавам престъпниците от представителите на закона. Бях сигурен, че Томкин е

убиецът на Анжела. Сигурен така, както съм сигурен, че седя тук, срещу теб! Но бях ли прав, сбърках ли?... Вече не съм сигурен... Била е убита по нареждане на Минк и аз знаех, че трябва да се изправя срещу него. Не знам защо. Дали не съм искал да го убия със собствените си ръце? Дали не съм искал да се превърна в отмъстител? В анархист, който нарушава закона, въпреки че се е клел да го спазва? Очи в очи с него съзнавах, че поне част от съзнанието ми иска точно това. Въпреки че вече знаех каква кучка е била Анжела, въпреки че наистина би могла да взриви цялата шпионска операция на Минк и Томкин. Но в крайна сметка те отнеха един човешки живот, изиграха ролята на самия Господ Бог! Те нямат право да *убиват*, Ник!

Главата му рязко се надигна и Никълъс неволно се намръщи пред погледа на зачервените му очи. Може би е плакал... За себе си, за една погубена душа...

— Няма значение каква е била тя, Ник! Прав ли съм като твърдя, че е имала правото на живот?

Никълъс седна на леглото до своя приятел и прехвърли ръка през раменете му.

— Тя е имала правото на живот, Лю — тихо промълви той.

— Така! — горчиво изръмжа Кроукър. — А аз, вместо да видя сметката на онзи мръсник, приех да работя за него!

— Не те разбирам.

— Само след минутка ще ме разбереш, това поне това да ти гарантирам! — Кроукър скочи на крака и започна да крачи из стаята като тигър в клетка. Беше напрегнат и изостави всякакви опити да се прикрива. — Работата е там, че това копеле Минк също е било прекарано. Май ще се окаже, че мадамата на име Таня Владимирова е внедрен агент на КГБ. Случайно да ти се е мяркала напоследък?

Главата на Никълъс пламна от милионите въпроси, които се стовариха върху нея.

— Таня съветски шпионин? — промълви с недоверие той. — Но защо Минк не се е свързал с мен лично?

Кроукър махна по посока на телефона:

— Да си си правил труда да приемаш своите послания, приятел?

— Не съм, признавам това... Имах други грижи. Дойдох в хотела едва преди половин час и се сблъсках точно с Таня. Тя...

— Тъй ли? — ревна Кроукър. — И къде, по дяволите, изчезна?

Господи, „Тенчи“, проплака от отчаяние душата на Никълъс. Доброволно ѝ дадох в ръцете всичко, което с толкова труд опазих от Проторов! В крайна сметка ще се окаже, че той е победителят? Но мисълта, че споделената тайна със сигурност ще доведе до избухване на война между двете съседни държави, бе по-силна от всякакви емоции.

— Тръгвай! — скочи на крака Никълъс.

— Къде?

— В Хамамацу-чо.

Изскочила от стаята на Никълъс, Таня бързо се спусна по противопожарното стълбище. Не искаше да чака асансьора, не искаше да я забележат тук. Излезе на тротоара, свърна вдясно и започна да се отдалечава от хотела с бързи крачки. Много ѝ се искаше да вземе такси, но се страхуваше да оставя следи. Три пресечки по-нататък разбра, че е постъпила правилно. Улиците бяха толкова задръстени от коли, че тя се придвижваше далеч по-бързо пеша, пробиваше си път сред тълпата като съомга, решила да хвърли хайвера си нагоре по течението на планински поток.

Изкачи се нагоре по Сакурадъори и откри спирката на метрото „Тораномон“, която беше част от линията „Гинза“. Спусна се под земята, купи си билет, но слезе още на първата спирка. Там се прехвърли на линията „Я. Н. Р.“ и пое към Хамамацу-чо.

Отново изскочи на повърхността и се смеси с тълпата туристи, които чакаха на перона на монорелсовата железница. С нея щеше да се придвижи до летище „Ханеда“, откъдето възнамеряваше да вземе първия самолет за Хокайдо. Наложил си търпение и изчака реда си за телефонната кабина на перона. После се свърза с Русилов и с помощта на специален код му съобщи, че операцията по изчезването ѝ от бойното поле е вече в ход.

— Парашут.

Това беше единствената дума, която каза, когато отсреща вдигнаха слушалката.

По това време на деня — между обедната лудница и вечерното задръстване, автомобилното движение в Токио беше напълно непредвидимо. Можеше да бъде спокойно, но можеше и да се задръсти с отчайваща бързина. Всичко зависеше от волята на боговете.

Никълъс реши да рискува с такси и скоро се оказа, че решението му е било погрешно. Насочиха се към Хамамацу-чо, но още на Сакурадъори попаднаха в пълно задръстване. Търпението му се изчерпа в близост до спирката „Онаримон“. Изсипа в скута на шофьора шепа монети и изскочи навън, следван по петите от Кроукър.

„Онаримон“ им беше съвсем на път, докато се придвижваха с кола, но долу, под земята, им се наложи да се прехвърлят на два пъти. Първия път това стана на „Мита“, откъдето взеха линията „Тоей Асакуза“ по посока на Шимбаши, а после се прехвърлиха на „Я. Н. Р.“ и се насочиха към Хамамацу-чо, повтаряйки маршрута на Таня.

Когато изскочиха на просторния, зает от слънце перон, изведнъж се оказаха сред огромна тълпа хора, която бавно се придвижваше към монорелсовата железница. Разноцветни петна, разгорещени лица, запарени тела. Море от лица, монотонно поклащащи се в спарения въздух.

— Тя може да е на крачка отук — отчаяно рече Кроукър. — Или на петдесет километра!

— Стига с твоя оптимизъм! — скастри го Никълъс. — Иди до онова стълбище и точно след три минути почваме. Ти оттам, аз оттук. Ще се срещнем някъде в средата...

— Наистина ли мислиш, че е някъде тук? — погледна го сериозно Кроукър.

— Лю, ти не познаваш Токио — отвърна Никълъс. — Тя ще иска по най-бързия начин да се добере до Хокайдо. Може да го стори само от летище „Ханеда“, няма друг избор.

— Но от всеки голям град можеш да се измъкнеш по най-различни пътища — възрази Кроукър. — Защо си толкова сигурен, че ще тръгне именно към летището?

Никълъс наистина не можеше да обясни на какво се дължи неговата увереност. Беше просто нещо като силно предчувствие. В съзнанието му изплува учуденото лице на Таня в момента, в който ѝ каза, че е разкрил тайната на „Тенчи“. Сега вече разбираше добре изненадата ѝ — тя е била готова да отлети всеки миг. Но след това,

което научи от него за „Тенчи“, беше променила първоначалните си планове, независимо какви са били те.

— Тя си отива у дома, Лю — тихо промълви той. — В Русия. В момента действа по инстинкт, а този инстинкт ѝ нашепва да използва най-краткия и най-бързия път. Това естествено е мое предположение, но аз съм убеден, че то е правилно.

— О кей, приятел — усмихна се Кроукър. — Вече имам известен опит с твоите предположения. Ще се видим ей там, в центъра на мравуняка.

Горещината се засилваше и Таня започна да се поти. Нещо не беше в ред на перона пред монорелсовата железница. Май се беше случило немислимото — да излезе от строя част от безупречния градски транспорт, на Токио.

Преди миг беше погледнала часовника си и точно тогава съжали, че не пусна един куршум в главата на Никълъс Линеър, изправил се пред огледалото с гръб към нея. В същото време си даваше ясна сметка защо се беше поколебала и защо в края на краищата се беше отказала от този шанс. Защото се страхуваше от него. Защото беше убедена, че той ще съумее да отгатне намеренията ѝ, вследствие на което тя никога няма да успее да занесе тайната на „Тенчи“ на генералите. Успокои се с мисълта, че сега най-важното е да се проведе планираната среща на високо равнище и нищо не трябва да осуети плановете ѝ.

Същевременно съжеляваше, че беше спряла ръката си. Защото вече беше приела ролята на бягащ дивеч, следователно и на уязвим обект на преследване. Самата представа за Никълъс Линеър в ролята на ловец я изпълваше с ужас.

И точно тази представа я накара да направи погрешен ход, когато зърна главата му сред пристигащите по ескалатора нови пътници. Изпаднала в моментна паника, тя му обърна гръб и грубо си запробива път сред чакащите на перона пътници.

На всеки петнайсет секунди спираше да огледа лицата зад себе си — така я бяха учили в школата на Проторов. Избираше някое от тях за ориентир и така успяваше бързо да приключи с огледа.

Сърцето ѝ замръзна, когато го видя да стъпва върху самия перон. Стори ѝ се, че тялото му се плъзга сред спарената тълпа с невероятна лекота. За разлика от нейното, което трябваше да се бори за всеки сантиметър. Испита чувството, че затъва в подвижни пясъци, че

краката ѝ бясно работят, но тялото ѝ продължава да стои на място. Подвижни пясъци ли бяха, или просто кошмарен сън?

Нито едното, нито другото — Таня си даваше ясна сметка за това. Ръката ѝ се плъзна надолу и внимателно стисна дръжката на беретата с променена конструкция — мощно и опасно оръжие, особено за стрелба от близко разстояние.

Оглеждаше се крадешком през рамо, така, както съвсем неотдавна го беше правил Русилов. Тогава тя му се изсмя, но сега беше на по-друго мнение.

Беше толкова заета със задачата да се изплъзне на ловеца зад себе си, че изобщо не видя онова, което се изпречи пред нея. Тази тълпа ѝ се струваше просто едно огромно тресавище, от което трябва да се измъкне на всяка цена, не можеше и не искаше да се вглежда и да разпознава отделни лица. В душата ѝ се появи мъчителното желание да ги изтреби до крак, да изблъска вонящите им тела върху блестящата релса, чезнеща нагоре, към стръмните склонове на Фуджияма сред облаци промишлен смог. Повече от всичко на света желаше вече да е на борда на самолета, готов да излети от „Ханеда“.

Изведнъж усети силен удар в гърдите, главата ѝ неволно се извърна назад, очите ѝ с ужас видяха колко близко зад нея е Никълъс Линеър.

— Не мърдай, другарко!

Акцентът беше на кореняк нийоркчанин. Главата ѝ рязко се върна в нормално положение, пистолетът започна да се вдига, пръстът ѝ автоматично се сви около спусъка.

— Хвърли го! — просъска в лицето ѝ Лю Кроукър. — Няма да ти свърши работа. Вече няма закъде да бързаш...

Очите ѝ отново се извърнаха към Никълъс, видяха как ръката му се протяга към беретата. Пръстът ѝ конвулсивно натисна спусъка, тресна оглушителен изстрел. В момента, в който се готвеше да стреля отново, на сантиметри от лицето ѝ изплува някакво огромно черно око, което избухна със страхотен трясък. И светът престана да съществува за Таня Владимирова.

Кроукър се върна от телефона и каза:

— Трябва да останем тук, докато спомагателният екип на Минк си свърши работата — съобщи на Никълъс той. — Полицията вече е уведомена, никой няма да ни закача.

Никълъс мълчеше и гледаше трупа на Таня Владимирова. На местопроизшествието вече гъмжеше от униформени ченгета, заети да отделят зяпачите от участниците в инцидента. Само преди миг той беше казал няколко забързани думи на японски, които оказаха своето въздействие върху сержанта. Но все още им оставаха куп формалности.

Мислите му бяха насочени в съвсем друга посока. Отново си спомни какво беше казал баща му за отнемането на човешкия живот и изкореняването на злото. Това е дилемата, сега той ясно усещаше нейната сила. Защо трябва да извършиш едното, за да можеш да извършиш и другото? Няма ли други начини? Не можеше ли да неутрализира Таня, без да я убива?

В случая с Проторов друг начин нямаше — той си даваше ясна сметка за това. Също и с Акико. Карма. Знаеше, че все още не се е научил да приема живота такъв, какъвто е, все още проявяваше прекалена загриженост за другите... Или може би просто не иска да се раздели с чувството, че може да контролира техните действия, да направлява съдбата им? Не, това е просто мит. Животът не може да бъде поставен под контрол. И въпреки всичко той продължаваше да се опитва...

Може би вече е време да приключи с това, помисли е и той.

Завърнал се в сградата на „Сато Петрокемикълс“, Никълъс предпочете да се види първо е Нанги, макар вече да го бяха уведомили, че е пристигнала Джъстин, Постъпи така, защото искаше да уреди поне една основна част от живота си, преди да я види. Искаше съзнанието му да е освободено от кошмарите на миналото, искаше да се концентрира изцяло върху нея с нейните желания.

От раздялата му с Кроукър бяха изминали три часа, през които беше кръстосвал задушните улици. Сега в ръцете му имаше пакетче, опаковано във фина коприна.

Въведоха го веднага в огромния кабинет на Сато, двамата си отправиха дълбоки поклони.

— Моля, седнете, Линеър-сан — каза Нанги.

— Бих предпочел съседното помещение, ако не възразявате — отвърна Никълъс.

Очите на Нанги широко се разтвориха, той видимо се поколеба. Сякаш неочакваното желание на Никълъс бе нарушило предварително избрана форма на поведение.

— Разбира се — кимна той, овладял се в същия миг.

Прекосиха тясното коридорче, в което беше вградена токономата. В изящната ваза имаше един-единствен кървавочервен божур. Очите на Никълъс механично прочетоха стихчето, изписано на пергамента над него:

*Дъждът носи живот на всички прекрасни цветя в
поля и планини.*

Нанги го въведе в малката и уютна стая, която въобще не приличаше на кабинет. Никълъс никога не беше влизал тук, макар отдавна да подозираше, че подобно помещение съществува.

На прага и двамата свалиха обувките си. Беше „стая с дванадесет татамита“, стените бяха покрити с хартиени транспаранти, въпреки че зад тях без съмнение имаше само тухли и мазилка. Светлината беше хладна и скрита, някъде отдалеч се долавяше сребърният ромон на кристалночисто поточе.

В средата имаше ниска лакирана масичка, край стените бяха наредени няколко китайски шкафчета от червено дърво. Писалището бе от масивен кедър, столът зад него — също.

Двамата коленичиха от двете страни на ниската масичка, която блестеше с черния си лак. Докато Нанги с пъшкане търсеше удобно положение за осакатените си крака, Никълъс огледа стаята е нескрито възхищение.

— Дойдох да призная своето поражение, Нанги-сан — промълви след известно време той.

— Как така, Линеър-сан? — погледна го с любопитство Нанги.

— Във ваше отсъствие ние със Сато-сан сключихме сделка — поясни Никълъс. — Той желаше да обединим нашите компании по

най-бързия възможен начин, аз пък — да го предпазя (също и вас) от зловещото наказание ву-шинг.

— Значи ли това, че вие двамата със Сеичи-сан сте изпитвали страх от престъпленията, извършени сред тези стени?

— Да. И двамата бяхме убедени, че той и вие ще бъдете последните жертви.

— Имахте ли някакви доказателства?

— Сато-сан беше на мнение, че нещо във вашето минало е причина за тази кървава вендата. — Никълъс изчака малко, но Нанги мълчеше и той продължи: — Заклех се да го закрилям, Нанги-сан. Това беше причината, поради която го придружих до един минерален извор в Хокайдо за срещата с нинджата по име Феникс. Но Котен ни предаде на руснаците. Те убиха нинджата, убиха и Сато-сан... — После подробно разказа за събитията в къщата-крепост на Проторов. Но не спомена нищо за случилото се след бягството му оттам.

— Феникс беше от риуто „Теншин Шоден Катори“ — констатира Нанги с пресилено спокойствие. — Руснаците успяха ли да изтръгнат нещо от него?

— За момент — да. Но нямаха човек, който да им преведе зашифрования текст.

— Разбирам — кимна Нанги и облекчението му просто можеше да се пипне с ръка.

— Аз прочетох документа, Нанги-сан. И вече зная всичко за „Тенчи“.

В стаята настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от далечния ромон на течащата вода.

Очите на Нанги се притвориха, обзе го страхотна умора. Имаше чувството, че е маратонец, който пресича финалната лента с последния остатък от силите си, но точно тогава му казват, че финалът не е тук, а една миля по-нататък.

После продълговатите му очи леко проблеснаха, гласът му прозвуча като шумолене на стара хартия.

— Добре, вече притежавате средството за натиск, от което толкова силно се нуждаехте... Как ще постъпите, ако аз не отстъпя пред условията за сливането на двете компании, които вероятно ще поставите?

— Проведох телефонен разговор с човека, който се казва К. Гордън Минк, Нанги-сан. Той работи за правителството на Съединените щати, познанството ни е съвсем бегло... Приех да изпълня мисията, която той ми възложи... просто защото тя съвпаднаше със собствените ми интереси. Просто защото исках да спася „Тенчи“ на всяка цена.

— Да го спасите от руснаците — кимна. Нанги. — Съвсем разбираемо, тъй като сте американски поданик. И сега американските тайни служби знаят всичко, вече могат да ни стискат за гърлото, докато това им е изгодно...

— Нанги-сан — тихо промълви Никълъс и погледна събеседника си право в очите. — Съобщих на Минк, че нито руснаците, нито аз самият сме успели да проникнем в тайните на „Тенчи“. Веднъж Сато-сан спомена пред мен, че руснаците и американците представляват почти еднаква заплаха за тайния японски проект. Едва сега разбирам какво е имал предвид. Америка не желае да види една независима Япония, особено по отношение на суровини и горива. И не само го разбирам, но и изцяло го подкрепям.

— Невъзможно! — погледна го с невярващи очи Нанги. — Вие сте американец, вие сте...

— „Итеки“ — прекъсна го Никълъс. — Нали точно по този начин ме приехте в началото, Нанги-сан? Като варварин, като човек с нечиста, смесена кръв?

Очите на Нанги бавно се спуснаха към полираната повърхност на масичката, но видяха там единствено собственото му отражение. Мразя този човек и не мога да разбера защо, мрачно си помисли той. Страдал е за нашето кейрецу, ревниво е пазил тайните му, почти изгуби живота си за него. Изключително лоялен, той направи всичко възможно да спаси живота на Сато-сан. Мисълта за мъртвия приятел прониза като кинжал сърцето на Нанги, тялото му отново се разтърси от пристъп на неудържима омраза. С върховно усилие на волята се опита да се отърси от емоциите и да разсъждава трезво.

— Духът ми е дух на японец — тихо промълви Никълъс. — Ще разберете това в мига, в който се опитате да усетите моето „ва“. Сато-сан го усети и ме прие като приятел.

— Сато-сан притежаваше някои доста вредни навици! — сръза го Нанги, после, моментално засрамен от поведението си, наклони

глава ниско над лакираната повърхност на масичката. — Моля да ме извините, Линеър-сан — прошепнаха устните му, а душата му се изпълни с болка и унижение. — Вие заслужавате най-дълбоко уважение и признателност за това, което сторихте в защита на нашето кейрецу и проекта „Тенчи“.

— Искрено съжалявам, че вие не сте в състояние да изпитвате тези чувства — отвърна Никълъс и се изправи с мрачно лице. — Всички уговорки за бъдещето обединение бяха между мен и Сато-сан, вие сте свободен да ги отхвърлите...

— Моля ви, Линеър-сан, седнете — изправи гръб Нанги. Видял, че Никълъс не помръдва, той тихо добави: — Най-искрено ви умолявам! Не прибавяйте ново унижение към това, което вече изпитвам поради неразумното си поведение! Ако сега си тръгнете, аз никога няма да мога да изтрия своя позор!

Никълъс подви крака под себе си.

— Нямам желание да ви унижавам — меко промълви той, а в главата му изплува всичко, което Сато му беше разказвал за този човек.

— Аз заставам зад всичко, което Сато-сан е уговорил с вас! — твърдо каза Нанги. — Цял живот сме действали като едно цяло и за мен е чест да удържа думата му! — Вдигна ръка да прикрие очите си и тихо добави: — С „канрьодо“ съм закърмен от най-ранна възраст... Мразя чужденците, както се мрази опасна болест!

— И в повечето случаи — съвсем основателно — подхвърли Никълъс.

Нанги му хвърли любопитен поглед.

— Признавам, че никога не съм си правил труда да търся логиката на вашето поведение — рече той. — Виждах само това, което, исках да видя. — Очите му отново се сведоха към масичката: — И ви ненавиждах за начина, по който се сблизихте с моя приятел...

— Той едва ли би ви осъдил за това — кимна Никълъс и вдигна чашата си. — Бихме могли заедно да запалим ароматичните пръчици над гроба на Сеичи-сан.

— Съгласен съм — прие Нанги и вече не се срамуваше от промъкналата се в гласа му тъга. Здравото му око се навлажни, ръката му вдигна чашата: — Да прием за мъртвите приятели, които ще почитаме и помним до края на дните си!

Когато чашите се върнаха върху масичката, Нанги вдигна глава и попита:

— Какво е положението с ву-шинг?

— Подобна заплаха вече не съществува, можете да бъдете напълно спокоен. Дъщерята на заместник-министъра Шимада замлъкна завинаги, погълна я разгневената земя... Отмъщението ѝ остана незавършено.

Лицето на Нанги посивя, думите излетяха от устата му с видимо усилие:

— Шимада-сан е имал дъщеря?! Аз знаех само за двамата му сина, загинали в чужбина при самолетна катастрофа... Дъщеря!

— Майка ѝ е била „таю оиран“ в Йошивара.

— Господи, Боже мой! — простена Нанги и под здравото му око се появи нервен тик. — Спомням си част от обвиненията срещу него, в тях наистина се споменава за някаква наложница... Но и през ум не ми е минавало, че може да има дете от нея!

— Страхувам се, че все още не знаете най-лошото...

— Какво?

— Дъщерята на Шимада-сан носеше името Акико Офуда Сато.

— Света Богородице! Не, това не е възможно! — Лицето на Нанги плувна в пот. — Сеичи-сан знаеше ли?

— Не.

— И слава Богу! Тя вероятно е планирала предварително и годежа, и сватбата... Господи, колко много я обичаше Сеичи-сан! — С лека изненада гледеше треперенето на ръцете си и се питаше как така изведнъж е изгубил контрола си над тях. После вдигна глава и попита: — Казахте, че е загинала, така ли?

— Земята я погълна — кимна Никълъс. — Стана по време на неотдавнашното земетресение.

— Щеше да унищожи всичко, нали? Всичко!

— Малко ѝ оставаше — призна Никълъс.

— От „Тенчи“ се интересуват не само руснаците и американците — каза след настъпилата пауза Нанги. — Вече сме партньори и мога да ви разкажа за целта на посещението ми в Хонконг. Нарочно не споменах нищо пред Сеичи, тъй като не знаех какво ще се получи...

Никълъс слушаше за перипетиите и интригите в Хонконг с все по-нарастващ интерес.

— В крайна сметка спечелих всичко, което исках да постигна — заключи Нанги.

Никълъс мълчеше и осмисляше чутото.

— Едно не ми е ясно... — промълви накрая той.

— Какво е то, Линеър-сан?

— Дали Ло Хван е имал причина да ви излъже относно своите мотиви?

— Не — тръсна глава Нанги. — Забравил достойнството си, той направо се молеше за тайните на „Тенчи“.

— Според мен трябва да му ги дадем.

— Какво?! — избухна Нанги. — Да не сте полудял?!

— Нямам предвид веднага — поясни Никълъс. — След трийсет дни проектът ще бъде в действие и петролът ще потече. Нищо вече няма да ни спира. Кажете на Ло Хван, че след месец може да разполага с исканата информация.

— Но това е предателство! Комунистите...

— Нима предпочитате Русия и Китай да се съюзят? — прекъсна го Никълъс. — В какво положение би се оказала Япония? Дори и американците няма да ни спасят! — Разпери ръце и извика: — Нима не виждате, Нанги-сан? Предложим ли на тези хора част от уникалната информация, ние ще бъдем сигурни, че Китай и Русия няма да се обединят, едновременно с това вие лично ще получите здрави позиции в Пекин, в самия Забранен град! Групиранката около Ло Хван ще ви бъде задължена и ще дойде време да изплати своя дълг. А цената ще определим ние, и никой друг!

— Но те са китайци! — възрази Нанги. — При това комунисти!

— Въпреки това са и азиатци.

Никълъс се обърна и вдигна увития в коприна пакет.

— Това е за вас — рече той. — Мисля, че в светлината на току-що проведеня разговор значението му нараства значително.

Здравото око на Нанги се разшири от учудване, а поклонът му беше толкова дълбок, че челото му докосна лакираната повърхност на масичката.

Протегна ръце и внимателно започна да разопакова пакетчето. Отдолу се показва стара кутия от чимширено дърво. Боята ѝ беше напукана. Отвори капачето ѝ и лицето му изведнъж се подмлади,

сякаш напуснато от всички земни грижи. С безкрайно внимание извади двете чашки, изработени от прекрасен, тънък като хартия порцелан.

— Династията Тай! — едва чуто възкликна той. Очите му гледаха като омагьосани как светлината запълва изящните произведения на изкуството, в главата му нахлу сладкият спомен за оба-чама. — Домо аригато, Линеър-сан! — промълви той и с това каза всичко.

После премести поглед върху своя нов партньор и вероятно нов приятел. По устните му заигра едва доловима усмивка.

— Ще помисля върху вашето предложение — промълви той. — Бездруго идеята за Източен съюз не ми е съвсем чужда...

Бавно и незабележимо, като гальовните морски вълни, в душата му започна да се завръща чувството за стабилност и спокойствие. Чувство, което беше притежавал цял живот, но което го беше напуснало, когато научи за смъртта на Сеичи. Сега несъзнателно, като премръзнал сред океана плувец, той се обви с гальовната му мантия. Трябваше му известно време да осъзнае, че е постигнал чудото отново да се довери на някого. Името на Никълъс Линеър се прибави към оба-чама, Готаро, Макита и Сеичи. С чувство на радост и удовлетворение усети как дълбоко в душата му започна да боботи онази мощна машина, която му беше позволявала да преодолява с лекота трудностите на живота.

По-късно, мигове преди да се разделят, Никълъс се спря на вратата и попита:

— Нанги-сан, този кобун вече не произвежда химически продукти, деривати на петрола, нали?

— Линеър-сан, имам чувството, че нашето партньорство ще бъде много приятно за мен! — засмя се Нанги. — Особено ако не трябваше да се връщате в Америка. Според мен мястото ви е тук, вашият дом е: Япония. Но вие сам чувствате това със сърцето си.

— А сега ще отвърна на въпроса ви — добави с усмивка той. — Наистина не произвеждаме химикали, „Сато Петрокемикълс“ отговаряше на името си само в началото, при самото създаване на кобуна от Сеичи-сан. Но след петролната криза през 1973 година той разбра, че химическата промишленост няма бъдеще в тази страна.

— Намеси се правителството — разбира се, чрез МИТИ, значи чрез мен, тъй като тогава аз все още бях заместник-министър. Далеч

преди „Фуджицу“, „Мацушита“, НЕК и останалите компании да бяха дори помислили за изкуствен интелект и роботизация, ние със Сеичи обсъждахме смелите си мечти в тази посока.

— Бавно и незабележимо, без да привличаме вниманието върху себе си, се захем да създаваме основите на новата промишленост, бързо се освобождавахме от старите технологии. Името на компанията остана същото просто като камуфлаж. А когато, доста години по-късно, правителството започна реализацията на проекта „Тенчи“, ние разполагахме с всичко, което беше необходимо за този проект.

Той отвори вратата и заключи:

— Някой ден трябва да отскочим до Мисава и да ви покажа „Тенчи“. Вие си извоювахте правото за това.

Никълъс откри Джъстин на петдесетия етаж, близо до фонтана, край който беше убита госпожица Йошида, Още не бяха я предупредили за неговото пристигане.

Спря и с разтуптяно сърце загледа загорялото ѝ лице. Юкио принадлежи на миналото, помисли си той. Ето го моето бъдеще.

— Изглеждаш добре — промълви той.

— Ник! — рязко се извъртя тя. — Господи, изобщо не чух стъпките ти!

— Би трябвало вече да си свикнала — засмя се той, после пристъпи към нея и вече сериозно добави: — Джъстин, трябва да ти кажа нещо.

— Не искам, Ник! — сложи длан през устата му тя. — Пропътувах двайсет хиляди километра, за да ти кажа, че те обичам! Тогава се държах като глезено момиченце и си изкарах яда на теб. Не беше честно от моя страна и съжалявам, че го сторих. Зная, че те нараних и фактът, че самата аз съм била наранена, изобщо не ме оправдава!

— Джъстин... — дръпна ръката ѝ той и здраво я стисна.

— Няма никакво значение какво се готвиш да ми кажеш! Нима не виждаш, че каквото и да е то, чувствата ми към теб няма да се променят? Нищо не може да помрачи любовта ми! Защо тогава трябва да го казваш?

И той разбра, че тя има право. Искаше да ѝ каже всичко за Акико, за Юкио. Ясно си спомни телефонното ѝ обаждане непосредствено след женитбата на Сато. Господи, колко дълбоко бе затънал в своето минало тогава! Беше му абсолютно невъзможно да контактува с нея. Сега съжаляваше за това, но едва ли бе нужно да го казва — тя вече го знаеше.

Притегли я към себе си и тя забеляза бинтованата му ръка.

— Какво си направил? — пое я тя с две ръце.

— Опитах се да сграбча една друга мадама — пошегува се той.
— Оказа се обаче, че тя била носител на черен пояс по карате!

— Наистина ли? — вдигна очи към него тя.

— Не — отвърна вече сериозно той. — Пъхнах си носа на едно място и някои хора побеснях.

— Ще ми разкажеш ли?

— Джъстин — притисна лице в косите ѝ той. — Едва ли е толкова важно...

— Причинили са ти болка — изхлипа тя. — Следователно е важно за мен!

Той погали косата ѝ, очите му се затвориха.

— Вече няма болка, всичко свърши.

Устните им се разтвориха, езиците им си казаха „здрости“, в телата им се появиха топлите тръпки на възбудата.

— О, Ник, толкова съм щастлива — прошепна тя. В съзнанието ѝ изплува влюбената двойка при кратера на Халеакала. Сега и аз съм като тях, доволно въздъхна тя.

Бавно, сякаш бяха слепци, те започнаха да откриват наново телата си, душите си. Целуваха се с младежка страст, жадно, ненаситно, сякаш това беше най-важното нещо на света. Душите им потръпваха от надигащата се еротична наслада, макар целувките да бяха нещо далеч по-голямо от обикновената страст. Джъстин винаги беше приемала целувката като акт, в който човек отдава сърцето си. Нещо, което не можеше да твърди за самия секс. Защото при него бе напълно възможно механичното, лишено от чувства отдаване.

Но любовта я очакваше върху устните му, ослепително проблясваше от върха на езика му, който се стрелваше дълбоко в устата ѝ. Колко дълго бе чакала този миг? Не можеше да отговори на този въпрос, но подозираше, че беше го чакала цял живот. Чувстваше

се жива и безкрайно свободна. Комбинацията беше прекрасна и опияняваща, съвсем нова за нея...

Тя ѝ се наслаждаваше с цялата си душа, но въпреки това чувстваше, че трябва да сподели с него дълбоките промени, настъпили в душата ѝ.

— Постигна ли някакви успехи? — попита го тя.

— В какъв смисъл?

— В смисъл на бизнес.

— Нима наистина те интересува? — изрази съмнението си той.

— Става въпрос за компанията на баща ми, управлявана от моя бъдещ съпруг, нали така? Мисля, че имам някакъв интерес към нейното проспериране!

Той се усмихна, приятно изненадан.

— Само преди няколко минути Нанги даде съгласието си за сливането на „Сфинкс Силикон“ и „Нипон Мемори Чип“ на Сато. Но това далеч не е всичко. Според мен след година и половина, най-много две, ще бъдат обединени и други филиали на нашите компании.

— Това е фантастично, Ник! — възкликна тя и пламенно го прегърна. — Баща ми би се гордял с теб!

— Виждам, че и по този въпрос си променила мнението си — усмихна се широко той.

— След погребението мислих дълго — кимна тя. — Главно за себе си... Омразата ми вече я няма, виждам го в нова, далеч по-обективна светлина. Такъв, какъвто наистина е бил... Виждам както лошото, така и доброто у него. Съжалявам, че трябваше да умре, за да постигна това... Бих дала всичко на света да мога да му кажа в лицето какво мисля сега!

Той леко погали ръката ѝ.

— Баща ти беше изключително силна личност, Джъстин. Малцина възрастни бяха в състояние да му се противопоставят, затова няма нищо чудно, че е доминирал над собствените си деца. Важното е друго — ти вече разбираш, че не го е вършел нарочно. Той просто не е познавал друг начин на отношения между хората.

Тя кимна и се притисна към него.

— Това е още една причина да те обичам толкова много. Ник. Ти ме разбираш. Ти разбираш и него.

Устните им отново се сляха, целувката бе дълга и страдна, и двамата имаха чувството, че ще продължи вечно Никълъс неволно включи своя „харагей“ и с изненада откри ясният пламък на нейното „ва“ — хармоничен и ненарушим. При това точно на мястото, където доскоро откриваше единствено объркване и мрак.

Въздъхна, без да отделя устните си от нейните и тя се разтопи в прегръдката му. Испита усещането, което го беше възпламенило при първата им среща — там, на плажа на Уест Бей Бридж, когато тя буквално връхлетя в ръцете му. Най-сетне приключихме своето дълго и тежко пътуване, помисли си той. И същевременно едва сега го започваме...

— Довечера отиваме на разкошна вечеря — прошепна в ухото ѝ той.

Очите на Джъстин бяха замъглени от страст.

— А дотогава?

— Иди да похарчиш малко пари... Купи си рокля от „Мацуда“, пръсни цяло състояние за довечера!

— Тъй ли? И какъв е поводът?

— Изненада! — усмихна се той.

— Стига, Ник! — влезе в тон с настроението му тя. — Каж ми, моля те!

— В никакъв случай! — поклати глава той. — Всичко, което мога да ти кажа, е, че докато ти се правиш на още по-прекрасна, аз ще се позанимая с един мой приятел. Обещах да му разкрия част от тайните на айкидо, вече го изпратих да запази час в един салон за бойни изкуства, намира се на две крачки от хотела. Ще се видим там, в „Окура“, около седем...

— Чакай, чакай! Този приятел ли е изненадата?

— Не знам — лукаво се усмихна Никълъс и сви рамене. — Може би...

— Не е честно, Ник! Каж ми кой е той!

— Ще ти помогна малко... Американец, много отдавна не си го виждала. И едва ли си мислила, че някога ще го видиш пак...

Лицето на Джъстин се сбърчи от напрегнат размисъл.

— Не мога да се сетя! — оплака се миг по-късно тя.

— Е, скоро ще го видиш.

— О, не — извика тя. — Това означава цял следобед да мисля само за него! Няма да успея да се съсредоточа върху нищо, включително и върху това, което купувам!

Никълъс реши да ѝ каже, лицето му светеше от удоволствие.

— Лю Кроукър е жив и се намира тук, в Токио, Джъстин!

— Какво? — сепнато го изгледа тя. — Не си прави такива шеги, моля те! Нали всички вестници...

— Вестниците поместиха неверни съобщения. Историята е дълга и объркана, но с две думи ще ти кажа, че някой наистина се е опитал да го убие, за радост безуспешно... А Лю останал „мъртъв“ известно време просто за да си свърши работата.

— Господи! — хвърли се в прегръдките му тя. — Това е страхотно! Ще му лепна една огромна целувка, задето не е позволил да го убият!

Никълъс се засмя, доволен, че реакцията ѝ е точно копие на неговата.

— В седем часа можеш да правиш с него каквото ти хрумне! — позволи ѝ той. — Само да не прекаляваш!

Разсмяха се, чувствайки как душите им се освобождават от сенките на миналото. Сълзи се появиха в очите им, страните ги заболяха, но кискането не преставаше. Беше толкова хубаво!

Никълъс се срещна с Кроукър в малката, изящно поддържана градинка на квартала Тораномон. Изкачиха стъпалата към сградата с номер тринайсет — същата, която гледаше към малкия храм върху хълма Атаго.

Господи, сякаш преди цяла вечност беше идвал тук, учуди се мислено Никълъс. В друг живот, на друга планета. А сега са толкова различни както той, така и Джъстин. До него отново е Лю Кроукър.

Влязоха в съблекалнята. Никълъс нахлузи своето „ги“, а Кроукър облече простия памучен анцуг, който откри в шкафчето.

Залата беше пуста, занятията очевидно бяха привършили. Тръгнаха да търсят Кенцо — сенсеят, който почти успя да победи Никълъс при първото му посещение тук.

Никълъс разказа това на своя приятел, а самият Кроукър се оплака, че се чувства гол без пищова си.

— Знаеш какви сме ние, ченгетата, Ник — рече той. — Дори душ вземаме с желязото под мишница!

Излязоха от салона и пристъпиха във владението на сенсеите — няколко малки, покрити с татамита стаички, разделени с хартиени прегради.

— Май остарявам — продължи Кроукър. — Уморих се да се грижа за ютията си повече, отколкото съм се грижил за всяка жена до себе си. Но това ни вгълпяваха в академията, ден след ден, в продължение на години... Поне по мое време беше така. „Ютията е единственото нещо, което те разделя от дупка в челото! Докато за жената такова нещо едва ли може да се каже!“

По лицето му се появи измъчено подобие на усмивка.

— Това включва и Гелда, така ли? — попита Никълъс.

— Гелда ли? Не знам. Имам чувството, че между нас няма да се получи нищо, ако сама не се справи с проблемите си. Хич не ме бива за патерица! Сигурен съм, че поема ли тази роля, скоро ще я намразя! — В душата му се появи образът на Аликс Логан, заключена на сигурно място в апартамента на Мати Устата. Седеше с ръце, притиснати между коленете, очите ѝ се вираха в мрака. Отвъд прозореца бучаха коли. Какво е това, смаяно се запита Кроукър. Нима наистина имам видения? Нима Аликс ме чака? Или вече е напуснала живота ми — малко облаче дим, издигало се известно време над главата ми? От кориците на „Вог“ и „Базар“ лицето ѝ изглеждаше далечно и недостижимо, но той вече бе усетил главата ѝ върху гърдите си, беше видял отчаянието в замъглените ѝ очи. Беше държал ръката ѝ, ясно усещайки безпомощното ѝ потрепване. Остана смаян от силата на надеждата, обзела душата му. Надеждата, че не е излязла от жилището на Мати, че не е потънала в нощта, че не е напуснала живота му.

— Значи вече не си ченге.

— Де да знаех какво означава това — въздъхна Кроукър. — Ама не знам.

— С Таня го знаеше много добре — подхвърли Никълъс.

— Тъй беше — кимна Кроукър.

Зад последната хартиена преграда помръдна някаква сянка, вероятно на човек.

— Сенсей? — повика Никълъс. Отговор нямаше. Протегна ръка и дръпна преградата.

— Господи Исусе Христе! — възкликна дрезгаво Кроукър.

Кенцо, сенсеят на това дожо, висеше от тавана, глезените му бяха завързани с тънко, но здраво найлоново въже. Краката му бяха бели като вар, а лицето — червено като залез след ветровит ден. Напуканите му устни бяха полуразтворени, между тях надничаше езикът му — дебел и почернял.

Никълъс видя малката раничка в областта на сърцето, нанесена с хирургическа прецизност. И веднага разбра с какво оръжие се е действало.

— По дяволите! — ревна Кроукър. — Нали ти казах, че се чувствам гол без желязото!

После се обърна и хукна обратно към съблекалнята, където беше оставил револвера си. Докато пресичаше пустия салон, в душата му изведнъж се появи желязна увереност. Ченге съм и нищо друго не мога да бъда! Такъв ще си остана, докато съм жив!

— Лю! — извъртя се Никълъс и хукна подире му. — Спри се, Лю, не отивай там!

Но Кроукър не го чу. Намираше се в чужда и непозната страна, чувстваше се гол и незащитен, особено без оръжие. Напусна широкото помещение и се втурна в следващото. Никълъс рязко увеличи скоростта си, скочи, успя да сграбчи анцуга на приятеля си и двамата се стовариха на пода.

Но във въздуха вече нещо свистеше, Кроукър простена от болка и изненада, свистенето се превърна в жужене на разсърдено насекомо.

Кръв, шум от търкалящи се тела. Никълъс се надигна на колене и лакти. Смъртоносната рана в гърдите на Кенцо би могла да бъде причинена единствено от майсторски изкована катана и именно това го тревожеше. Ударът, от който се опитваше да предпази Кроукър, всъщност беше предназначен за него.

Видя как приятелят му се отпуска на колене върху татамито, а дясната му ръка конвулсивно стиска китката на лявата. Кръвта шуртеше като река, острата стомана беше отсякла китката почти изцяло, превръщайки я в грозно зеещ чукан.

Странното свистене, наподобяващо опъването на тънка сребърна тетива, отново изпълни въздуха, връхлиташе върху него с чудовищна скорост. Всеки миг тялото му щеше да бъде разсечено, на две. Никълъс

светкавично прибягна до „тоби аши“ — летящата стъпка. Тялото му рязко се извиси във въздуха и смъртоносното острие профуча под него.

Котен дрезгаво се разсмя.

— Никакви акробатични номера няма да ти помогнат — изрева той. — Защото държа в ръцете си дай-катана!

Да, точно това беше предположил, когато видя раната в сърцето на Кенцо. Котен размахваше неговата катана — „Ис хьогай“! Още докато тялото му беше във въздуха, той изпита силно недоумение. Как е възможно един „йокозуна“ — абсолютен шампион по сумо, да е овладял тайните на „кенджуцу“?

Беше облечен в традиционното облекло на борците, сякаш всеки миг му предстоеше поредният мач. Блестящочерната му коса беше стегната на тила, дори осемдесетсантиметровата дай-катана изглеждаше като детска играчка в огромните му лапи. Притежаваше страхотна физическа сила и Никълъс си напомни да не забравя дори за миг основната му специалност — борбата сумо, в която беше истински сенсей.

Тази борба е малко по-ограничена от останалите бойни изкуства, арсеналът ѝ съдържа около двеста хватки, трийсет и две от които са основни и се базират на „цуки“ — блъскане с две ръце, „оши“ — блъскане с цялото тяло, и „йори“ — вкопчване в тялото на противника.

Но Котен беше сенсей и в дисциплината „сумай“ и това го правеше още по-опасен. Контактът с подобни бойци е смъртоносен, тъй като огромните им размери обикновено са комбинирани с невероятна „хара“ и те са в състояние да демонстрират такава чудовищна сила, която нито едно човешко същество не може да притежава без механична помощ. Дори и невъоръжен, Котен беше изключително труден противник.

Дългата катана проблесна в ръцете му и той пристъпи напред с котешка пъргавина. Тялото му беше приведено почти до земята, в тази стойка се чувстваше най-стабилен.

Никълъс отскочи назад, проби книжния транспарант зад гърба си и се озова в самия салон. Хвърли светкавичен поглед към стената, на която обикновено висяха демонстрационните катани, но мястото им беше празно.

Котен нанесе мощен удар върху преградата, от нея се разлетяха трески, острието изсвистя на сантиметър от крака на Никълъс.

— Първо ще ти отсека глезените! — задъхано изръмжа той. — Искам да чуя как крещиш от болка! — Тялото му прелетя през отвора като разярен глиган. Катаната в ръцете му свистеше наляво-надясно с бързи хоризонтални движения, после рязко се насочи надолу, към краката на Никълъс. — Всички „сумо“ са крецели пред мен! Мислиш, че в нашия спорт не издаваме нито звук, нали? Публиката си мисли, че само можем да ръмжим като диви животни! — Острието отново изсвистя. — Тъкмо в това се крие огромната популярност на сумо... Дълбоко в душата си, далеч от цивилизованото поведение и човешкото достойнство, зрителите изпитват дълбоко вълнение от това, което наблюдават... А то е силно, диво, първично!

— За този кратък сблъсък... не повече от трийсет секунди... аз карам противника ся да крещи! А от тълпата се разнася тътен, който само моите уши могат да доловят! Това става в мига, в който сграбчвам потното тяло на противника!

Никълъс отскочи надясно, приведе се и нападна Котен по посока на слабините. Борецът обаче светкавично прехвърли сабята в лявата си ръка, юмрукът му се заби точно в гърдите на Никълъс, който отхвъркна назад и падна по гръб върху дъските.

— Не те чух да крещиш, варварино — задъхано се изсмя Котен. — Но скоро ще те чуя! — Острото острие на дай-катаната изсвистя във въздуха и раздроби дъските на косъм от краката на Никълъс.

Самият Никълъс добре знаеше към какво е насочен целият този монолог. Котен искаше да го предизвика, да го накара да извика на помощ всичките си познания по „оши“ и да се опита да го нападне. И да попадне в обсега на огромните му лапи.

Май е по-добре да му дам онова, което иска, помисли си Никълъс. Да му подам онова, за което мечтае...

Когато тялото му се насочи към Котен, борецът радостно се засмя. Човек-планина, атакуван от някакво незначително насекомо, което едва ли може да стори нещо повече от слабо ужилване.

Блокира хватката „оши“ на Никълъс с дръжката на катаната, а не с контра хватка, както бе очаквал Никълъс. Рамото му потръпна от страхотния удар, костта рязко изщрака — недвусмислен сигнал за тежко изкълчване. Ръката му пламна от страхотната болка, цялата дясна част на тялото му излезе от строя.

— Мусаши нарича това „периферни блокажи“, варварино — злорадо просъска Котен. — Ще ти ги сервирам един по един и скоро ще започнеш да пициш!

След тези думи скочи напред, размаха дългото острие на сабята — и под прикритието на бръмчащото острие се впи в тялото на Никълъс. Прибягвайки до собствените си умения по „оши“ той успя да хвърли противника си по гръб, отпусна се на коляно до него и вдигна катаната високо над главата си. Острието злобно изсвири във въздуха.

Никълъс отчаяно сгърчи тяло, лявата му ръка се вдигна към незащитената вътрешна част на бицепса на противника, с цел да блокира и отклони силата на нанесения удар. Но изтръпналото рамо и бинтованите пръсти му попречиха да осъществи както би искал хватката „сувари ваза“.

Принуди се да освободи преждевременно бицепса на Котен и да приложи „атеми.“ — къс, пробивен удар с лакът. Ребрата на огромния борец изпращяха и се огънаха от силата на удара...

Котен извика, тялото му отскочи назад, катаната се стовари с огромна сила върху мястото, където допреди миг лежеше противникът му.

Подложен на две атаки едновременно, Никълъс беше принуден да ги блокира последователно. Стоманеното острие беше първата му грижа. Докосна с пръсти вътрешната страна на ръката на Котен, плъзна ги по кожата и светкавично напипа мястото, където дългата кост се свързваше, е връзките на китката. После направи рязко движение надолу и навътре, прибягвайки до един от основните похвати на айкидо и прибавяйки към силата на пръстите си инерцията на тежкото тяло на врага. Комбинацията се оказа достатъчна за счупването на костта.

Сега положението им горе-долу се изравни. Котен бе принуден да прехвърли сабята в лявата си ръка, дясната безсилно увисна надолу, китката ѝ бързо се подуваше.

Но второто нападение просто не можеше да бъде избегнато. Цялата огромна маса на Котен се стовари върху изкълченото рамо на Никълъс и той изкрещя от непоносимата болка. После светкавично: се претърколи встрани, давайки си ясна сметка, че с него е свършено, ако позволи на тази маса да се тръшне отгоре му, преди да е възстановил равновесието си. Това е най-голямата опасност при конфронтация с

борец, владеещ тайните на „сумай“. Той е просто непобедим, когато използва силата и тежестта на тялото си в нисък бой, на самата земя.

Едновременно с отдръпването си усети как острието на катаната проблясва над главата му. Тялото му подскочи във въздуха и в следващия миг попадна в желязната хватка „цуки“. Главата му клюмна, въздухът напусна дробовете му с остро свистене. Второ „цуки“ в слънчевото сплитане го хвърли на пода с огромна сила. В следващия миг тялото на Котен се стовари отгоре му, гърдите му отново бяха смачкани, притокът на кислород в дробовете му — окончателно прекъснат. Никълъс се разтърси от остра кашлица, гърлото му се изпълни с противна на вкус жлъчна течност.

Дългото и блестящо острие на „Ис хьогай“ се стрелна към гърдите му, разкъсвайки плата на черния му тренировъчен костюм.

— Със следващия удар ще ти разрежа кожата, за да я накарам да кърви — мазно обясни Котен. — Онзи тъп итеки Проторов не ми позволи да те обработя още в Хокайдо. Затова ти извади късмет, а той — не. Но сега си в ръцете ми. А това значи, че аз имам късмет, а ти — не. — Тежкото му тяло се приведе напред и натискът върху гърдите на Никълъс стана непоносим. — После твоята любима катана ще среже месото ти, а най-накрая ще ѝ позволя да се погрижи за костите и вътрешните ти органи. — Върху лицето му изплува жестока усмивка: — Кажу, варварино, какво изпитваш при мисълта, че ще умреш от собствената си дай-катана?

След това направи първия срез. Кожата се разцепи и нави като кората на някакъв странен плод. Кръвта рухна, горещца и тъмночервена.

Цялото съзнание на Никълъс плачеше за прекратяване на мъките. Успя да потъне в онова от безчувствените състояния на Нищото, чрез което позволяваше на организма си да живее самостоятелно, отделно от всякакви чувства и емоции. Лявата му ръка светкавично се стрелна нагоре, пръстите ѝ бяха свити и твърди като стомана. Върховете им потънаха в меката плът на Котен точно на мястото, където се съединяваха челюстта и гърлото му.

Нанесе този удар точно според правилата на „кенджуцу“ — с цялата сила на мускулите, ума и стоманената си воля. Удар, който по нищо не се различаваше от удара с остра катана. Не си позволяваше да мисли за плътта на Котен и пораженията, които би причинил на тази плът. Мислеше единствено за това, което се криеше дълбоко под нея.

Ударът в стил „хвърчило“ беше страхотен. Пръстите проникнаха през месо и хрущяли, разкъсвайки не само ларинкса на Котен, но и устата и синусите му. Очите на бореца се изцъклиха повече от изненада, отколкото от страх. Време за друго нямаше. Беше мъртъв още преди мозъкът му да регистрира някаква болка.

Сирената пронизително виеше. Изпаднал в шок, Лю Кроукър лежеше неподвижно в линейката. Хората от „Бърза помощ“ не посмяха да свалят импровизирания турникет от ръката му, страхувайки се от масивен кръвоизлив.

Никълъс седеше до него, едното му рамо беше значително потпуснато от другото. Отказа обезболителната инжекция и мрачно гледаше осакатената ръка на своя приятел.

В скута му лежеше черната лакирана кутия на „Ис хьогай“. Стискаше я толкова здраво, че кокалчетата на лявата му ръка бяха побелели от напрежение. „За цял живот“. Имаше чувството, че името на оръжието звучи подигравателно. „В закалената стомана на японските саби се крие истинска магия“, беше обяснявал някога на Джъстин той. Но каква е ползата от магия, която може да причинява такова нещастие?

Стигнаха болницата. Кроукър беше откаран в интензивното отделение, а Никълъс бавно се смъкна от линейката. Опря оръжието си на бледозелената стена под телефонния автомат, намери монета в джоба си и бавно набра номера на хотела.

— Джъстин — прошепна в слушалката той, изчакал е труд да се осъществи връзката. — Ела да ни вземеш, намираме се в болницата „Тораномон“. — Опря чело на хладната стена и затвори очи. Към него се приближаваше човек в бяла престилка с очевидното намерение да го отведе. — Всичко е наред — прошепна в слушалката той. — Липсваш ми...

Пипнешком постави слушалката върху вилката и от очите му рукогнаха сълзи.

[1] Стандартен начин на действие — Б.пр. ↑

[2] Зъл дух, демон. — Б.пр. ↑

[3] Митичен магьосник, вълшебник. — Б.пр. ↑

[4] Американски актьор от уестърните. — Б.пр. ↑

ПРЕДГРАДИЯТА НА ТОКИО ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Денят беше ясен и топъл. От инцидента в салона по бойни изкуства бяха изминали три седмици. Никълъс и Джъстин току-що се бяха завърнали от претъпканото с хора летище „Нарита“, откъдето Лю Кроукър беше отлетял за Америка.

Ръката му зарастваше добре, но операцията, чрез която лекарите се бяха опитали да защитят обратно отрязаната китка, се оказа неуспешна. Беше изминало твърде дълго време от момента на срязването до момента на съшиването. Иначе всичко беше наред — нямаше усложнения, инфекции. Турникетът, който беше успял да измайстори от парче плат, със сигурност му беше спасил живота. Така поне твърдяха хирурзите, обнадеждени от общото състояние на своя пациент.

Вместо да поеме обратно към лудницата на центъра, Никълъс насочи колата по околоръстния път, който заобикаляше Токио от всички страни. На задната седалка на нисана лежеше свещената „Ис хьогай“. Макар и извън употреба, от нея продължаваше да се излъчва някаква непонятна тежест.

Минаха покрай езерото, над което се беше венчал Сато. Там Акико се беше изправила за пръв път пред очите му, там се върна от гроба незабравимата Юкио. Водата, бистра и прозрачна, блестеше ослепително под ярките слънчеви лъчи. Край устието на поточето, което подхранваше езерото, стърчаха чапли, снежнобелите им тела се открояваха релефно на фона на блестящата синева.

— Колко е красиво! — възкликна Джъстин.

Никълъс продължаваше да мълчи.

Спря колата пред портала на Итами и двамата слязоха. Искаше му се да изминат пеш разстоянието до къщата, беше някак странно убеден, че автомобилите нямат място тук, където модерният живот все още не бе победил традициите.

Бавно тръгнаха по покритата с бели камъни пътека. Джъстин леко се придържаше за лакътя му.

— Как са пръстите ти? — попита тя.

— По-добре — поднесе неизменния си отговор той.

Джъстин му хвърли кратък и загрижен поглед. Какво ли би успокоило неспокойния му дух, запита се тя.

Минаха, край стар басейн от камък, оформен като древна монета. Беше кръгъл, върху стените му, симетрично разположени, бяха изрисувани йероглифите, с които се означаваха главните сили на природата: Скала, Дъжд, Огън, Облак.

Джъстин поиска да го разгледа и те се отклониха от каменната пътечка. В средата му имаше изворче, на камъка до него беше опрян бамбуков черпак.

— Жадна съм — каза тя и Никълъс вдигна черпака. Пиха и двамата, водата беше студена и вкусна. Миг преди каменното дъно на малкото изворче отново да се изпълни с вода, Никълъс видя, че и на него е изписан йероглиф. „Мичи“. Път, пътека, пътешествие.

Нито къщата, нито градината бяха пострадали от неотдавнашното силно земетресение и това беше истинско чудо. Една от южните стени на пристройките беше рухнала, няколко дървета бяха изгубили част от клоните си и това беше всичко.

Все пак имаше огромна разлика. Всичко изглеждаше изоставено и запуснато без Итами и огромната армия прислужници. Тя беше починала точно на втория ден от престоя му в болницата. Два дни покъсно я бяха погребали. Укрепнал достатъчно, Никълъс беше там. Погребяха я в непосредствена близост до гробницата на Чонг и Полковника, точно според желанието ѝ.

Беше умряла спокойно, без болка. Така твърдеше белокосият лекар, с когото се срещна Никълъс. Той се беше грижил за здравето ѝ цели тридесет години и можеше да му се вярва.

— В един миг беше тук, после просто я нямаше — кратко обясни лекарят и Никълъс усети как душата му се изпълва с облекчение.

Джъстин мълчаливо го гледаше как броди из пустата къща. Нещо неуловимо се беше вселило в душата му още от мига, в който слезе от колата. Тя ясно го усети, когато докосна ръката му, а след това се вгледа в красивия му профил.

Влезе в малката стаичка, използвана единствено за церемонията „ча-но-ю“ и тежко се отпусна на колене.

Остра болка прониза рамото му и той неволно се намръщи. После, с помощта на някаква тайнствена и напълно необяснима за Джъстин сила, той прогони болката и лицето му се проясни.

Тя коленичи до него и неволно се наведе напред, за да огледа по-добре прекрасната градина навън.

— Защо е сложено това? — попита тя и посочи сенника, скриващ половината от широкия прозорец. — Без него гледката би била наистина прекрасна!

Той търпеливо ѝ обясни, но тя не беше много убедена. Не можеше да разбере защо трябва умишлено да се скрива нещо толкова красиво.

— Вече на няколко пъти разговарях с Нанги — тихо и някак унесено рече той. — Много държи да останем тук, поне за известно време... — Извърна глава да я погледне и тихо попита: — Ще имаш ли нещо против да останем месец — месец и половина? Токио не е неприятен град, ако човек успее да свикне с него.

— Все ми е едно — отвърна тя, без да сваля поглед от лицето му. Чертите му бяха спокойни и отпуснати, като на дете, играло до насита на открито, и вече доволно, че се прибира у дома.

— Той би желал да останем тук за постоянно — добави Никълъс. — Но аз му казах, че това е изключено.

— Защо?

— Защо ли? — учудено я погледна той. Просто не е възможно, пък и на теб едва ли би ти харесало. Ще ти липсва Ню Йорк, ще ти липсва новата работа.

— Много повече ще ми липсваш ти, когато видя, че постоянно мечтаеш за Япония. Освен това съм сигурна, че ще убедя Рик да открие филиал на агенцията си в Токио. Той е направо луд по отношение на японските начини на реклама.

— Не искам да живея тук — отвърна той. — Пък и нямаме жилище...

— Ами това тук какво е? — усмихна се тя.

— О, не! — решително тръсна глава Никълъс. — Прекалено много са спомените, които ще смуцават душата ми тук. Миналото е навсякъде, виси по ъглите като тежка паяжина...

— На мен пък ми харесва — изправи се тя. — Съжалявам, че ти се чувстваш по по-друг начин.

На връщане се отбиха до езерото. Въздухът ухаеше, птичият хор беше оглушителен.

Джъстин погали леко външната част на ранената му ръка.

— Защо не се усмихваш, Ник? — попита тя. — От седмици си мрачен, тревожа се за теб...

Никълъс протегна ръце и ги обърна с дланите нагоре.

— Гледам ги и се питам какво друго могат да причиняват, освен болка и смърт — промълви тихо той.

— Те могат да бъдат и нежни, Ник — докосна дланта му тя. — Тялото ми се разтапя под милувките им.

— Това не е достатъчно — тръсна глава той. — Постоянно мисля какво съм сторил с тях... — Не искам да убивам! — Гласът му стана нестабилен: — Никога не си бях представял, че ще убия толкова хора!

— Но и никога не си търсил смъртта, Ник. Убивал си само когато си се защищавал.

— И въпреки това съм се стремял да бъда съвършен в бойните изкуства... Първо „буджуцу“, после „нинджуцу“... Защо? — Очите му бяха безпомощни.

— Какъв отговор би те задоволил? — тихо попита тя.

— Там е работата, че не знам! — отчаяно възкликна той.

— Това е така, защото отговор няма — промълви тя. — Поне аз мисля така.

Главата му клюмна.

— Значи няма отговор и на въпроса защо осакатих своя приятел!

— О, Ник! — докосна устните си до страната му тя. — Лю не те обвинява в нищо, защо сам трябва да се обвиняваш?

— Защото ако не бях аз, той щеше да си има две ръце!

— Ако не беше ти, той щеше да е мъртъв! И никога нямаше да открие истинския убиец на Анжела Дидион! — Никълъс ѝ беше разказал доста за случая, докато чакаха пред операционната изхода от усилията на медицината да спаси ръката на Кроукър. — Знаеш колко много държеше на това.

Никълъс нададе тих вик и се откъсна от нежната ѝ прегръдка. Отиде до колата, протегна ръка през отворения прозорец на задната врата и измъкна калъфа на катаната.

После се върна при Джъстин и силно я целуна по устните.

— Почакай ме тук, скоро ще се върна — рече той. — Гледай слънцето и листата, послушай песента на птиците.

Обърна ѝ гръб и тръгна към езерото по едва забележимата пътечка, обрасла с трева. Водата леко се поклащаше, по повърхността ѝ пробягваха ослепителни слънчеви, зайчета. Той бавно нагази в нея. Краката му усетиха приятното разхлаждане, чорапите и панталоните му бързо подгизнаха.

В гърлото му се беше свила тежка каменна топка. „Ис хьогай“ беше скъп подарък от Полковника, получен в деня, в който момчето се беше превърнало в мъж.

Сега обаче му предстоеше още едно превъплъщение. Той беше готов за него, напълно готов. Знаеше, че ще боли. Едва ли толкова силно, колкото го болеше от осакатяването на най-близкия приятел, но все пак ще боли.

— Благодаря ти, татко — прошепна той. Здравата му ръка вдигна дай-катаната високо над главата му, после рязко замахна и я запрати в средата на езерото.

Тя влезе във водата с острието надолу, гладката повърхност почти не помръдна. В следващия миг оръжието изчезна в прозрачната бездна.

Усети ясно как на душата му олекна, как спокойствието го залива като свеж ветрец след дълъг и задушен летен ден. Наистина беше време да изхвърли смъртоносните играчки, които бяха играли толкова важна роля в досегашния му живот. Беше време да заживее нормално.

Обърна се и бавно измина краткото разстояние до брега. Джъстин го очакваше оттатък малкото хълмче, сърцето му се разтвори за нея, за надеждата...

Крачеше към нея и си мислеше, че може би тя е права, Нанги също... Негов дом е Япония. Нима наистина иска да го напусне?

За пръв път усети с цялата си душа спокойствието, обзело го в стаята за „ча-но-ю“ на Итами. Там духът му намери истински покой, там би могъл да се наслади с пълна сила на „цукуми“ — съзерцанието на луната, там би могъл да посрещне Новата година с традиционните оризови сладкиши „моши“, там би могъл да се наслади на „ханами“ през април, когато разкошните вишневи цветове му напомнят какво представлява човешкия живот — прекрасно, но нетрайно състояние на

духа... В крайна сметка и „сакура“ са смъртни като всички мъже и жени на тази земя.

В дома на Итами, който всъщност беше *негов* дом, би могъл да забрани достъпа на модерна Япония. Дотогава, до когато смята това за необходимо. В този дом все още живеят древните ками — горди, непобедими, прекрасни... Това е дом на честта и смелостта.

Никълъс взе ръцете на Джъстин в своите, твърдо убеден, че именно на това място ще може да й внуши цялата истина за живота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.